Tüm kitap severleri Saklı Kütüphane'ye bekliyoruz.

Not.
Bu e-kitap tanıtım amaçlıdır. Sevdiğiniz bir yazarın zarar görmesini istemiyorsanız ön izleme yaptıktan sonra beğendiyseniz lütfen satın alınız.Hiç birşey baskılı bir kitabı elinize alıp okumanın vereceği keyfi veremez

Orodruin & Kahin

www.e-kitap.us

www.e-kitap.us

Hazırlayan ve redakte eden: Salman&Arkadaş

SAYGIN ERSİN
ERBAİN FIRTINASI

Karakutu Yayınları: 92 Türk Edebiyatı / Roman: 8 Hayal Gücü Dizisi: 02
© 2006, Karakutu Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş. © Bu kitabın her türlü yayın haklan Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince Karakutu Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.
Yayın Yönetmeni: Rasih Yümaz Yaym Koordinatörü: Ümmühan Özkan Hayal Gücü Dizisi Editörü: Orkun Uçar Editör: Z. Aybike Yılmaz
Kapak Tasarım: Karakutu Ajans - Hüseyin Özkan İç Tasarım: Burhan Maden
Baskı: Kilim Matbaası
Adres; Maltepe Mah I.ıtros Yolu,
Fatih Sanayi Sitesi. No: 12/204
Zeytinburnu-İstanbul
ISBN: 975-6054-01-8
1. Baskı: Mart 2006
İnternet: www.karakutuyayinlari.com
E-mail: karakutu@karakutuyayinlari.com
Cağaloğlu Yokuşu No: 6-8 Karvar Han Kat: 4 Cağaloğlu-İstanbul Tel: (0212) 519 83 74 (2 Hat) Faks:(0212)519 83 77

Erbain Fırtınası
Saygın Ersin

1

"Hoş geldiniz Yüzbaşım," dedi Geceli çok samimi bir ifadeyle, "Siz de Doğan üsteğmen olmalısınız. Hoş geldi niz..."

Sarp ile Doğan, kendilerini kapıda karşılayan bu uzun kıvırcık saçlı, yumuşak yüzlü adamın elini sıktıktan sonra merdivenin başında durup, Sütunlu Salon'a hayran hayran bakmaya başladılar. Günlerdir bahsini duydukları, İstan bul'da bulundukları sürece evleri belleyecekleri Eski Yer burasıydı demek. Ayak seslerinin yüksek tavanda yankılanma sını dinleyerek merdivenden aşağı inmeye başladılar. He men arkalarmdan, ellerinde koca ikişer çantayla Esat ile Haydar geliyordu.

"Çantaları şimdilik şöyle bırakın," dedi Geceli çocukla ra. Sonra hemen subayların yanına gitti. "Tekrar hoş geldi niz," dedi elini uzatarak, "Ben Mehmet Sinan."

Yüzbaşı ile Doğan bu ismi duyar duymaz etrafı izlemeyi bırakıp adama baktılar. Mehmet Sinan'ın, İstanbul'daki va kitlerinin çoğunu birlikte geçirecekleri Geceli'nin ismi oldu ğunu Ahmet Paşa'dan duymuşlardı ama kendilerini kapıda karşılayan bu çocuk suratlı adamın, o olabileceğine hiç ihti mal vermemişlerdi. Çok daha farklı birini kurmuşlardı kafa larında.

Yüzbaşı, Mehmet Sinan'ın kendisine uzattığı eli sıkınca Gecelilerle ilgili ilk dersini de almış oldu. Adamın eli kışın dışarıda kalmış bir mermer kadar soğuktu. Mehmet Sinan, Yüzbaşı'nın irkildiğini fark ederek tokalaşmayı kısa kesti ve elini Doğan'a uzattı. Yeni tanıştığı insanlara eldivensiz temas etmekten genellikle kaçınırdı, ama subaylara çıplak bir hoş geldin demek hem kendi tercihi hem de Toprak Yüzbaşı'nın küçük bir ricasıydı. Doğan'ın da bütün tüylerini diken diken ettikten sonra, yeni ev arkadaşlarına Eski Yer'i tanıtmaya ko yuldu.

Sağ tarafta, kendi odasının hemen karşısındaki kapıya doğru ilerleyerek, "Böyle buyurun yüzbaşım," dedi, "Burayı çalışma odanız olarak düzenledim."

Geceli kapıyı açınca subayların içi cız etti. Bu oda, biraz daha büyük olmakla birlikte, tıpkı Ankara'daki 12. Daire ofi si gibi döşenmişti.

Mehmet Sinan, "Bilgisayarlarınız yeni," diyerek odayı tanıtmaya başladı, "Önceki çalışmalarınız da yüklenmiş du rumda. Ankara'yla hem internet hem de direkt telefon bağ lantınız var.

www.e-kitap.us

İnternetin bağlantısı sıradan bir şey ama telefon özel hatlı. Güvenli konuşabilirsiniz. Nerede kalacağınızı bil miyorum, ama yine de yoğun günlerde biraz kestirirsiniz di ye iki oda hazırladım. Gelin göstereyim...”

Hep birlikte dışarıya çıktılar. Mehmet Sinan çalışma odasının yanındaki ve hemen karşısındaki odaları işaret etti: “İşte bunlar. Bir göz atın bakalım. İstediğiniz bir şey varsa hemen getirtelim.”

Sarp çalışma odasının yanındaki odaya yönelince. Do ğan da karşıdakini seçmek zorunda kalmıştı. Üsteğmen yeni odasına şöyle bir göz attı. Hallice bir otel odasına benziyor du. Karşı köşeye yerleştirilmiş derin dondurucuyu görünce, “Anlaşılan burada da pizzaya talim edeceğiz,” diye geçirdi içinden. Çeşitlere bakmak için dondurucunun kapağını açtığında önce gördüklerinin ne olduğunu anlayamadı. Anladı ğı anda da kapağı telaşla kapayıverdi. Kandı bunlar! Standart hastane poşetleri içinde, üzerlerinde özel bir kan banka sının etiketini taşıyan halis muhlis insan kanları. Doğan tik sinme ve dehşet duygularını aynı anda yaşamaktayken, ar kasından gelen sesle irkildi: “Affedersiniz Doğan Bey,” dedi Geceli, “Onları aldıramadım. Odamda yeterli piriz yok da... Ama en kısa zamanda hallederim.”

Doğan anlayışlı insan taklidi yapmaya çalışarak, “Hiç önemli değil,” dedi, “Kalabilirler... Sizin ihtiyacınız ne de ol sa... Heh heh... Eee... Siz de burada kalıyorsunuz galiba?”

Mehmet Sinan, “Evet,” diye cevap verdi, “Hemen yan odada.” Bu sırada Yüzbaşı odasının tetkikini bitirip yanları na gelmişti. Keyfi yerinde görünüyordu. Geceli tanıtma tu runa devam etti: “Mahalleden sonra en güvenli yer burası. Çalışma ve uyku düzeninizi bilemem ama ben acil bir du rum olmadığı sürece gündüzleri uyumayı tercih ederim. Bu yüzden gündüzleri rahat rahat işinize bakabilirsiniz. Çocuk lar bütün gün yukarıda olurlar. Zaten şu sıralar bütün çarşı Solaklar ve Yörüklerle dolu. Eh, gece siz uyuduktan sonra da ben ayakta oluyorum zaten. O yüzden içiniz rahat olsun.”

“Aman ne güvenli, ne güvenli,” diye geçirdi Doğan için den. Etrafta dolaşan bir vampir varken, nasıl rahat uyuyabi lirdi ki? Beslenme dolabı kendi odasında duruyorken hem de... Bütün saldırı tehlikelerini göze alıp kendisine, yatak odasında kan poşetleri olmayan bir ev bulmaya karar verdi.

Çantalarını odalarına taşıdıktan sonra Mehmet Sinan, “Daha bitmedi..” diyerek subayları sütunlu salonun sonuna götürdü: “Burası da Kütüphane-i Arifan’a ve arka kapıya gi der. Kütüphaneyi göstermek istedim ama anahtarları bende değil. Size tünellerin krokisini çizene kadar da arka kapıyı kullanmazsanız iyi olur. Kaybolursamz sizi bulmamız uzun sürebilir.”

Kütüphanc-i Arifan’ın ismini duyunca Yüzbaşı’nın aklı na yine Bahar gelmişti. Kızcağıza İstanbul’a gitmek zorunda olduğunu söylemek, istifa mektubunu imzalamaktan çok daha zor gelmişti. Bir süre sokaklarda kıvranarak dolaştıktan sonra nihayet Bahar’ın evine gidebilmiş ve sanki hafta sonu maça gideceğini haber veriyormuş gibi, tayininin İstanbul’a çıktığını söylemişti. Sarp’a asıl koyan kızın bu habere verdiği tepki olmuştu: Dolu dolu olan gözleri haricinde, hiçbir şey dememişti. Tek bir soru bile sormamıştı. Sarp birkaç defa kavga çıkarmaya bile çalışmıştı ama nafile. Koca beş günü aynı evde, doğru düzgün beş cümle bile etmeden geçirmiş ler, fakat birbirlerine sımsıkı sarılarak uykulara dalmışlardı. Beşinci günün sabahı Sarp, kendisini almaya gelen Doğan’ın kapı ziline abanmasıyla uyanınca yanında Bahar’ı bulama mıştı. Anlaşılan çok erken kalkıp gitmiş, pis bir vedadan fi rar etmişti. Yüzbaşı hiç adeti olmadığı halde apar topar ha zırlanmıştı bu yolculuğa. Giderayak arabayı bir saatliğine evine çektirip, iki çantayı alelacele dolduruvermişti. Bardak larını ve dede yadigârı köstekli saatini unutmamıştı tabii. Ankara’daki evini boşaltmamaya daha istifa ettiği gün karar vermişti. Bir gün geri dönecekti çünkü. Hem de üniforma sıyla birlikte.

Esat ile Haydar’ın refakatinde ve şoförleri Volkan’la bir likte İstanbul yoluna çıktıklarında, hüzün yerini çok da tatlı olmayan bir heyecana bırakmıştı. Yeni bir hayata başlangıç yapıyor olmanın lüzumsuz heyecanı değildi bu. Sağ olsun, şoförlerinden kaynaklanıyordu. Otobana çıktıklarında trafik le birlikte Volkan da rahatlamıştı. Daha yolun başındayken ettiği, “İstanbul’dan buraya iki buçuk saatte aktım. Yol yalan oldu,” lafının ucuz bir geyik olarak algılandığını gören delikanlı bu duruma çok içerlemiş ve teorisini ispata kalkışmış tı. Buna makas atma iştahı da eklenince ömürlerinden ömür eksiltmişti. Ne zaman uygun pozisyonda birkaç araba görse, “Aha!” diyerek gaza abanmış, bünyeleri adrenaline boğmuştu. Tam iki saat kırk iki dakika süren bu işkence gişelerde son bulmuş. Yüzbaşı ile Doğan İstanbul’un trafiğine hayatlarında ilk defa

www.e-kitap.us

minnetlerini sunmuşlardı...

Yaklaşık yirmi dakikası dar sokaklarda geçen bir yolcu luktan sonra araba küçük bir aktar dükkânının önünde dur muştu. Volkan'ın, "Cümleten geçmiş olsun," demesinden, yolculuğun sona erdiği anlaşılmış ve herkes kendisini araba dan dışarıya atmıştı. Sarp ile Doğan, uyuşan bacaklarını aç mak için ortalıkta dolaşıp dururken, aktar dükkânının kapısı açılmış ve bir kadın, "Hoş geldiniz. Hoş geldiniz," diyerek kendilerine doğru koşmaya başlamıştı. Yüzbaşı, bu kadını hemen tanımıştı. O akşam evlerinde kalan balık etli kadındı bu. İsminin Bengi olduğunu ise unutmuştu.

Buyur edildikleri dükkânda buldukları huzur da fazla sürmemişti. Envai çeşit baharat ve bitki kokusunun arasında Bengi Hanım'ın kendilerine sunduğu çaya benzer şeyi iç mekte ve her yudumda kendilerini biraz daha iyi hissetmek teyken, "Oooo! Kimler gelmiş." diye bir böğürtüyle yerlerin den sıçramışlardı. Hafızalarına yüzbaşının salonunu dağıtan fil yavrusu olarak kazınmış olan İlyas'tı bu.

Dükkânda iki saat kadar vakit geçirdikten sonra İlyas, "E hadi mahalleye gidelim," diyerek ayağa kalkmıştı Dışarı ya çıkıp hemen ilk soldaki dar sokağa girdiklerinde İlyas her ikisinin de kollarına yapışıvermişti. Daha öğle vakti olması na rağmen bu dar sokak her adımda biraz daha karanlıklaşmış, subaylar bir süre sonra ne önlerinde ne de arkalarında hiçbir şey göremez olmuşlardı. İlyas, misafirlerinin adımları nı yeri yoklayarak atmaya başladıklarını fark edince, "Kork mayın," demişti, "Önünüz yol. Sokulun bana iyice." Birkaç adım daha gittikten sonra durmuşlar, küçük bir kilidin şakırdamasından sonra yeniden gün ışığına kavuşmuşlardı. İl yas basit bir tahta kapıyı tutarak, kendilerini hemen önlerin de uzanan taş döşeli yola buyur etmişti.

Günün geri kalanı sakin geçmişti. Önce İlyas'ın evindeki küçük hamamda uzun bir banyo yapmışlar, bir şeyler atıştı rıp biraz uzandıktan sonra, akşamın çökmesine yakın etrafı dolaşmaya çıkmışlardı. Yüzbaşı kendisini sanki çok küçükmüş de dedesiyle birlikte fuara gitmiş gibi hissetmişti. İl yas'ın havuzlarında oynaşan sular, Bahçıvan'ın bahçesindeki ağaçlar, kapılardaki bekçiler ve güneşin inmeye başlamasıyla birlikte ortaya çıkan kanatlı alevler ortalığı panayır yerine çevirmişti. İnsanın burada bir şeylerin ters gidebileceğine inanası gelmiyordu.

Gezintilerini Salih Dayı'nın evinde tamamlamışlardı. Dayı kendilerini kapıda karşılamış, evinde baş köşede misa fir etmişti, ama ne kadar mutlu görünmeye çalışırsa çalışsın, yüzünden düşen parçaları saklayamıyordu. Ankara'da orta lığı birbirine katan bu adam, görmeyeli sanki on yaş daha ih-tiyarlamıştı.

Dayı'nın evinde muhabbet iyice koyulaşmışken eve her zamanki beton suratı ile Bahçıvan ve alev saçları ile Niran Hanım gelmişti. Ayakta şöyle bir 'merhaba' dedikten sonra, Behruz Usta'nın kendilerini beklediğini haber vermişlerdi. Subaylar da hemen ayağa fırlamışlardı. Zira, İstanbul'a gel meden önce Ahmet Paşa ile yaptıkları son görüşmede şu na sihati almışlardı: "Orada kimse üstünüz olmayacak. Ama astınız da olmayacak. Asli görevlerinizi unutmadan dengelere uymaya çalışın. Yediler'in lideri Behruz Usta'dır, ama olur olmadık şeylerle kendisini rahatsız etmeyin. Siz İdris'le falan görün işinizi. Gerekiyorsa herkese bağırın çağırın, ama Beh ruz Usta'ya bir saygısızlığınız olmasın. Neyse... Görünce ne demek istediğimi anlarsınız zaten."

Behruz Usta'yı gördüklerinde subaylar Ahmet Paşa'nın ne demek istediğini anlamışlardı. Kendilerine Usta'nın bir Tip 1 özel BDF olduğu, yani hava olaylarına hükmettiği anlatılmıştı. Ama bu adam istediği herhangi bir şeye hükmede-ilirdi. Etrafına öyle bir elektrik yayıyordu ki, dünyevi olan her şey ve herkes anlamını yitiriyordu. Bu adama herhangi bir saygısızlıkta bulunmanız, utanç içinde intihar etmenizle sonuçlanabilirdi.

Behruz Usta'yla, ne kendilerine söylenenleri ne de ne söylediklerini çok fazla hatırlamadıkları, kısa bir muhabbet ettikten sonra yemeğe oturmuşlardı. Yemeğin ardından Usta tekrar yanlarına gelip kendilerine küçük birer kese uzatarak, "Ocağa Ankara'da sahip çıkmışsınız. Var olun. İstanbul'a hoş geldiniz. Mahalle evinizdir..." demişti.

Sarp ile Doğan, keselerin içinden çıkan, üzeri kartal işle meli yüzükleri parmaklarına geçirip, Usta'ya birer baş sela mı ile teşekkür etmişlerdi. Yerlerine oturmadan Niran Ha nım yanlarına gelmiş ve "Bunlar da bizden," diyerek iki bohçayı nazikçe kucaklarına bırakmıştı. Bohçaların içinden büyükçe birer hançer ile Ankara'da Salih Dayı'da gördükleri taşlı bileklikler çıkmıştı.

Hediyelerin ne işe yaradığını, Behruz Usta'mn evinden ayrıldıktan sonra, yolda İlyas'tan

www.e-kitap.us

dinlemişlerdi. En etkileyi cisi yekalaz taşıydı tabii ki. İlyas uzun uzun anlattıktan son ra, "Mecbur kalmadıkça kalabalık yerlerde açmaya kalkma yın," demişti, "Fena karıştırırsınız ortalığı. Emsallerinden çok daha güçlüdürler. Niran Hatun elleriyle kesti ikisini de. Bir de bileğinizde taşlar olduğu sürece hançerleri yanınızdan ayırmayın. Kullanması çok kolaydır. Ben dövdüm ikisini de. Hasmınızın gözlerine bakın, hançer mesafesi kadar sokulun, sonra savurun gitsin. Gideceği yeri bilir o. Eğer ıskalarsanız anlayın ki rakibinizde dövme, tılsım, muska ya da onun gibi bir şey var. En önemlisi de yüzükler tabii. Artık burada mi safir sayılmazsınız. Mahallenin anahtarıdır onlar. Hani bu gün geçtiğimiz karanlık sokak var ya, yüzükler olmadan yo lunuzu bulamazsınız. Aman diyeyim, yüzüksüz nasıl oluyor acaba diye merak etmeye kalkmayın. Ben söyleyeyim kötü oluyor..."

İstanbul'daki ilk günleri o kadar yoğun geçmişti ki, ken dilerini sanki Ankara'dan aylar önce ayrılmış gibi hissedi yorlardı. İlk gecelerinde. Yüzbaşı İlyas'ın, Doğan da Dayı'nın evine misafir edilmişti. Etrafında ustası olmayan bir İlyas ile etrafında astı ya da üstü olmayan bir Sarp baş başa kalıverince, gecenin gerisi ikisi için mükemmel gelmişti. Ha fif bir atıştırmayla başlayıp, yat - geber yemeğine dönen bir sofranın ardından İlyas zuladan zorba testilerini patlatınca, Yüzbaşı'nın çiçekleri açıvermişti. İçtikçe açılan Usta'nın anlattığı akıl almaz hikâyeler ve kahkahaların eşliğinde geçen gecenin sonunu Sarp'ın bir sorusu getirmişti. "Yahu," demiş ti Yüzbaşı, "Bir de... Neydi ismi? Hah Elif Hanım olacaktı sizde. O nerede o?..." İlyas, bu soruyu komik olmaya çalışan birkaç hikâye ile geçiştirmeye çalıştıktan sonra, "Geç oldu yatalım artık," demişti. Sabah pırıl pırıl bir bedenle, kış orta sı için pırıl pırıl bir güne uyandıklarında, Yüzbaşı'nın aklın da hâlâ zorbanın o nefis tadı vardı.

Sütunlu salonun ortasında efkâra kapılmış, dolanıp du ran subayları, gacırdayarak açılan kapı kendilerine getirdi. Sese doğru baktıklarında, merdivenlerden aşağı arkasında tanımadıkları üç adam ile birlikte Bahçıvan'ın inmekte oldu ğunu gördüler.

"Hayırlı olsun," dedi İdris Usta, "Yerleşebildiniz mi?"

"Yavaş yavaş," diye cevap verdi Sarp.

Usta, "Yarenlerimiz hoş geldin demeye geldiler," diye rek arkasındaki adamları işaret etti: "Solakbaşı Abbas Ağa ve Solaklardan Sarhad Ağa. Bu da Yörüklerden Korkut Bey."

Subaylar kendilerine uzatılan elleri samimiyetle sıkmış lardı, ama Solakların yüzündeki soğuk ifadeye bir anlam verememişlerdi.

"Kadim mekândır burası," dedi Abbas Ağa etrafına ba karak, "Sizin ışıklı odalarınıza benzemez, ama dileriz kafi gelir."

Yüzbaşı bu sözlere verecek bir yanıt ararken İdris Usta araya girdi: "Sadece merhabaya gelmedik. Konuşacaklarımız var."

Sarp salondaki masalardan birini işaret etti: "Buyurun o zaman."

Abbas Ağa, Yüzbaşı'ya yarı kızgın, yarı alaycı bir bakış fırlattıktan sonra, kibarca, "Siz buyurun yüzbaşım," dedi.

Sarp, Abbas Ağa'daki bu asabiyetin nedenini öğrenme ye niyetlenmişti ki, İdris Usta yine önce davrandı; "Anka ra'da, sizden hiçbir şey saklamayacağıma söz vermiştim," dedi Usta, "Nereden başlasam bilmiyorum... Dün akşam İl-yas'a neden altı kişi olduğumuzu sormuşsunuz. Oradan baş layayım o zaman..."

Ve İdris Usta anlatmaya başladı. Üç saat sonra sustuğun da, subaylar artık daha fazla bir şey bilmek istiyorlardı. Sarp işin neresinden tutacağını karıştırmıştı. En basitinden başla maya karar verdi: "Zülfikâr dosyasını yeniden açıyoruz o za man..."

"Öyle," dedi İdris Usta, "Ama bu iş size yıkılacak gibi görünüyor."

Yüzbaşı gülümsedi: "Sizin başınız kalabalık olacak anla şılan... İdris Bey, en doğru kararı verdiğinizden emin misi niz?"

"Hangi konuda Yüzbaşım?"

"Emanetleri bulana kadar herkese saldırma kararınız dan bahsediyorum. Başka bir yol yok mu?"

Usta'nın cevabı çok kesindi: "Yok Yüzbaşım. Ne araya cak vaktimiz var, ne de aramaya başlamak için bir ipucumuz. Üstelik fazla aramak da bize yakışmaz. Tavrımızı çok kesin koymalıyız. Yoksa yaşasak da hayretmeyiz."

www.e-kitap.us

"Anlıyorum," dedi Yüzbaşı, "Peki ne zaman harekete geçmeyi düşünüyorsunuz?"

İdris Usta gözlerini Sarp'a dikti: "12. Daire'nin tavrını öğrendikten sonra Yüzbaşım. Tam bir hafta sonra Geceli aşiretleriyle görüşeceğiz. Onları ilk ve son defa ikaz edip, hük mümüzü bildireceğiz. Gerisi onlara kalmış. Bugüne kadar yanımızda olanlar, bu toplantıda da, sonrasında da yanımız da olacak. Sizi ne bizimle birlikte hareket etmeye ne de bu toplantıya katılmaya mecbur tutamam. Ama tavrınızı bilme den de Gecelilerin karşısına çıkmak istemem."

Usta'nın birden bu kadar resmileşmesi Sarp'ı şaşırtmıştı. Ortalık birbirine girdiğinde, 12. Daire'nin kenarda kalıp ola nı biteni izlemek gibi bir durumu olabilir miydi ki? Hiç deli kanlılık yapmadan temkinli bir cevap vermeyi tercih etti: "Neyin ne olduğunu bilmeden bir cevap verememem İdris Bey. Tamam bana her şeyi anlattınız, ama Gecelilerle ilgili hiçbir bilgimiz yok. Karşımıza ne çıkacak, kiminle savaşacağız? Si zin için değil ama bizim için tam bir muamma. Kaldı ki, böy le bir kararı ben tek başıma verememem. Komutanıma danış mam lazım. Son sözü o söyler..."

"Daire tabii ki bunu kendi içinde değerlendirecektir," dedi İdris Usta, "Olumsuz bir karar vermeniz bizi kırmaz. Bilelim yeter. Geceliler konusuna gelince... Şimdi yine bana kızacaksınız ama bu da öyle dinleyerek anlaşılacak şeyler den değil. Yine de Mehmet Sinan elinden geleni yapar..."

"Anlatırım," dedi Mehmet Sinan gülümseyerek.

Çöken sessizlik, toplantının bittiğini işaret ediyordu. Herkes kasvetli düşüncelere dalmışken Doğan saatlerdir ak lında dolaşıp duran soruyu soruverdi: "Peki İdris Bey, başa ramazsanız ne olacak?"

"Allah büyük..." diye cevap verdi Usta.

Doğan göz ucuyla komutanına baktıktan sonra devam etti: "Yönteminizi eleştirmiyorum İdris Bey. Ama bütün umutları, bütün enerjiyi tek bir yönteme bağlamak çok yanlış."

"Aklınıza gelen başka bir şey mi var Doğan Bey?"

"Henüz yok. Çünkü bilgim yok. Eğer emaneti çalınan arkadaşlarınızla konuşabilirsem, işi önüme koyup kafa yor maya başlarsam bir yöntem geliştirebilirim."

"Doğan haklı" diye araya girdi Yüzbaşı, "Elimizde al ternatif bir plan olması iyi olur."

İdris Usta içinden, "Siz kaşındınız," diye geçirdi. Artık kendininkinden başka kimsenin canını düşünecek durumda değildi. "Çok seviniriz," dedi, "Siz hemen tahkikatınıza baş layın. Bu arada Rebii aşiretinin lideri Kaya Bey buluşmak is tediğini söyledi. Tahminim elinde emanetlerle ilgili bir bilgi var. İsterseniz o görüşmeye birlikte gidebiliriz."

Subayların boğazına birer yumru tıkanıvermişti. Doğan,; "Ne zaman?" diye sordu

"Dört gün sonra. Yerini size bildiririm."

Kaya Bey, randevusuna yetişmek için konağını terk etmeden önce son hazırlıklarını yapıyordu. İdris Usta'ya söy leyeceklerini, şu avukat belasını en az falsoyla nasıl izah edeceğini günlerce düşünmüş, en iyi cümleleri bulduğundan emin olunca sıra şekil şemal işlerine gelmişti. Tam da istediği, gibi giyinmişti... Siyah değil ama koyu renk... Beline, tehdit edici bir alet olmaktan çok, kibar bir süs gibi duran işlemeli hançerini takmıştı. Tabancası daha gerilerde, görünmeyecek bir yerde durmalıydı. Kaya Bey aynaya bir kere daha bakıp gülümsedi... Bu akşam hep gülümsemeliydi. Soner'e baktı. O da hiç fena görünmüyordu. Tam oğluna bu iş bitene kadar ve tabii bittikten sonra da, çenesini açmamasını bir kez daha tembih edecekti ki kapı çaldı.

"Gel," dedi Kaya Bey.

Açılan kapıdan içeriye bir Gcceli'nin kafası uzandı: "Geldik beyim."

"Getirin!"

İki Geceli, kollarından tuttukları Behzat Taner'i sürükle yerek getirip Kaya Bey'in ayaklarının dibine bıraktılar ve he men odayı terk ettiler. Perişan sözcüğü Avukat'ın halini an latmaya yetmeyebilirdi. Gerçi burnu eskisi kadar şiş değildi, ama deliklerine tıkılmış kanlı bez parçaları ve gözaltlarına inen morluklar suratına zavallı bir ifade katıyordu. Kaburga larından en az birisi, iyi ihtimalle çatlak olduğu için, hareket etmek, öksürmek ve hatta konuşmak, büyük birer ıstırap ha line gelmişti. Tıkıldığı bodrumda kendisine yatacak yer bile verilmediğinden elbisesi kirpas içindeydi. En belası da, sü rekli ağzından soluk alıp vermek zorunda oluşuydu. Bu hal deyken, bir de kendisinden dışarıdaki işlerini her şey yolundaymış gibi yürütmesi istenmişti. O da denileni yapmıştı...

www.e-kitap.us

Kaya Bey, sırtını duvara dayayabilmek için yerde debe lenip duran Avukat'a, ölü bir sıçanmış gibi baktı. "Dayan bi raz," dedi, "Acıların sona ermek üzere..."

Behzat Taner, oturmayı başarır başarmaz, "Bakın Kaya Bey," dedi, "Bir kere daha..."

Bey, Avukat'ın sözünü bakışlarıyla kesti: "Bana kendini öldürtmeye çalışma," dedi, "Bunu yapmayı çok istedim ama sen artık başkasının nasibisin... Soner! Yediler'in hediyesini güzelce paketle..."

Soner küçük bir kahkaha attıktan sonra dışarı çıkıp kapı daki Gecelilere, giyecek bir şeyler bulmalarını emretti. Geri gelir gelmez Kaya Bey, "İdris'in yanında kim olacakmış?" di ye sordu.

"İki Solak o kadar' diye cevap verdi Soner.

"Abbas mı biri?"

"Değil baba. Bir de sonradan haber gönderdi. Subaylar da yanında olabilirmiş."

"Toprak yüzbaşı mı yoksa?"

"Hayır. Şu Üsteğmenle Yüzbaşı."

"Garip," diye mırıldandı Kaya Bey, "Gelsinler bakalım. Toprak'a selam yollarım vesileyle."

"Biz nasıl gidelim?"

Bey şöyle bir düşündü: "Beş adam hazırla. Aileden ol sunlar."

Soner emri yerine getirmek için dışarıya çıktıktan sonra Kaya Bey, yeni kıyafetlerinin içinde ayakta durmaya çalışan Behzat Taner'e döndü "Buraya ilk gelişinde sana ne demiş tim hatırlıyor musun?" diye sordu, "Sana bu işin sonunda gebereceğini söylemiştim Avukat. Haklı çıktığım için gurur duymuyorum. O kadar bariz bir sondu ki bu... Senin yolun buraya kadarmış. İstediğin bir şey var mı? Yemek falan?"

Bu merhamet gösterisi Taner'in garibine gitmişti. "Burnumdaki şu bezleri çıkarın," dedi yalvarır bir sesle, "Son nefesimi ağzımdan vermek istemiyorum..." Gece yarısına birkaç saat kala. Kaya Bey hediyesiyle bir likte buluşma mekânında yerini almıştı. Eski bir fabrikaydı burası. Orada burada paslanmış makine cesetleri yatıyor, yer yer yıkılmış tavandan içeriye otobanı aydınlatan güçlü lam baların ışığı sızıyordu. Bey, fabrikanın orta yerinde ayakta durmuş, yüzünü tek giriş olan büyük kapıya dikmiş sabır sızlıkla bekliyordu. Ailesinden beş Geceli, hemen arkasında açık aralıklarla dizilmişti. Avukat gecenin sürprizi olarak su nulmak üzere, karanlık bir köşede saklanmıştı.

"Nerede kaldı bunlar?" diye sordu Kaya Bey. Soner'den bir cevap alamayınca, etrafına bakınmaya başladı. Soner az ileride makinelerin arasında dolaşmaktaydı. Kaya Bey sinir lenmişti. İdris Usta geldiğinde kendilerini bir arada görme liydi. "Soner. Buraya gel!" diye bağırdı. Sesinin yankılanma sı yeni bitmişti ki, kapı tarafından gelen bir ses duydu. "Geliyorlar," dedi içinden. Kafasını çevirip arkasında duran Ge celilere baktı. Her şeyin hazır olduğunu düşündü.

Her şey gerçekten de hazırdı. Kaya Bey, önüne döner dönmez, makine leşlerinin arasına saklanmış ve uzun nam larını üzerine doğrultulmuş, beş tam otomatik tüfeğin şarjörlerini üzerine boşaltmakta olduğunu gördü. Arkadaki Ge celilerden bir tanesi, ilk şoku atlatıp bileğindeki yekalaz taşı nı açana kadar iş işten geçmiş. Bey vücuduna saplanan on larca mermiyle yere yığılmıştı.

Tüfekler susmuştu. Kaya Bey yerde gözlerini açtığında, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş adamların üzerlerine doğru koşmakta olduklarını gördü. Çok kalabalıktılar. Belki otuz, belki kırk kişi. Bey hâlâ hayatta olduğunu burnuna geIen kan kokusundan anladı. Koku, kendi kanından geliyor bile olsa, dişlerini azdırmaya yetmişti. Kükremeye benzer bir ses çıkartarak ayağa kalktı. Kendisine yaklaşan ilk siyahlı adamı kafasından yakalayıp, gırtlağından büyük bir lokma koparttı. Adamın cesedini diğerlerinin üzerine fırlattıktan sonra, ağzında kalan et ve kıkırdak parçalarını tükürdü.

Kaybettiklerinin yerini tutmazdı ama bu kadar kan bile iyi gelmişti. Bu arada diğer Geceliler de ayağa kalkıp, beylerinin etrafındaki yerlerini almışlardı.

En önde koşan arkadaşlarının akıbetinden ders alan si yahlı adamlar, yavaşlayıp birleşmişler ve kara bir bulut gibi altı Geceli'nin etrafını sarmışlardı. Geceliler vücutlarına sap lanan hançerleri umursamadan tek bir adamı gözlerine kes tiriyorlar, işini bitirince de diğerine geçiyorlardı. Kaya Bey, "Soner! Avukatı bitir!" diye boğuk bir çığlık attı ve hemen ardından bir pençeyle hançerini karnına saplayan siyahlı adamın suratının yarısını alıverdi.

www.e-kitap.us

Behzat Taner Gecelilerin güçlü yaratıklar olduğunu duy muştu ama bu kadarını beklemiyordu. Nasıl bir badire atlat tığını yeni yeni anlıyordu. "Cahit!" diye kısık çığlıklar atıyor ve sürünerek, birbirlerini doğrayan gruptan uzaklaşmaya çalışıyordu. On, on beş fedainin cesedi yerde yatıyor, bir o ka darı da dövüşmeye devam ediyordu ama daha ancak bir Ge celiyi gruptan kopartmayı başarabilmişlerdi. Avukat, yerde yatan Geceli'nin tek bir tokatta, tepesindeki üç fedaiden biri nin boynunu kırıverdiğine şahit olunca, sürünme hızını art tırdı. Biraz daha yol alıktan sonra ileride adamını gördü. An laşılan o da kendisini arıyordu. Her şeyi göze alıp, "Cahit!" diye bir çığlık attı. Sesini nihayet duyurabilmişti. Cahit, ye dekte beklettiği fedailerle birlikte patronunun yanına geldi.

Avukat ayağa kalkar kalkmaz, "Buradan sağ çıkmasınlar," diye buyurdu.

Cahit, "Merak etmeyin Behzat Bey," dedi ve Avukatı ka pıya doğru sürüklemeye başladı. Tam çıkacaklarken, Behzat Taner, "Dur Cahit," dedi, "Bu maç izlenir..."

Avukat, Cahit ve yedekteki fedailer, güvenli bir köşeye çekilip dövüşü izlemeye başladılar. Kaya Bey'in grubu iyice çözülmüştü. İki Geceli daha çemberin dışına alınmış, ortada Bey ve iki adamı kalmıştı. Dışarıdaki iki Gcceli'den bir tanesi fazla dayanamadı. Fakat diğeri, kuvvetle silkinerek etrafın daki fedaileri savurduktan sonra, bir süre öylece durup etra fına bakındı. Korkunç bir haldeydi. Sol kolu neredeyse kop muştu. Yarılmış karnından sarkan organları ayaklarına dola nıyordu. Geceli bu haldeyken, son bir kuvvetle en yakının daki fedainin üzerine atlayarak, parmaklarını boğazına dola dı. Diğer fedailer de üzerine çullandılar tabii. Hançerler işle rini bitirdiğinde, yerde cansız yatan Geceli'nin eller hâlâ has mının boynundaydı.

Kaya Bey'in etrafındaki çember ise her saniye biraz daha daralıyordu. Tek başına sayılırdı artık. Yorulmuştu... Arkası na dolanıp, göğsüne sapladığı hançerle birlikte, kendisini aşağı çeken fedaiye direnemedi. Diğer fedailer de hemen kurbanlarının üzerine atıldılar. Bu Kaya Bey'in son düşüşüy dü. Fedailerin cesetleri Rebii Beyi'nin üzerini siyah birer ke fen gibi örtmüştü...

Behzat Taner, can pazarından sağ kurtulan fedailere bak tı. Sadece altı kişiydiler ve ikisi güç bela ayakta durabiliyor du.

"Kaç fedai getirdin sen?" diye sordu Cahit'e.

"Otuz beş," dedi Cahit, "Ama beşini yedek bıraktım."

"Behram bir şey demedi mi fedaileri alırken?"

"Sormadım ki..."

Avukat gülümsedi: "Eyvallah Cahit. Şimdi iyice temizleyin buraları. Hançer, kovan hiçbir şey kalmasın..."

Cahit arta kalan fedailere gerekli emirleri verirken, Behzat Taner, babasının cesedinin başına dikilmiş öylece duran Soner'e bakıyordu. Yavaşça yanma gitti. "En doğru kararı verdin," dedi Avukat, "Daha kaç yüzyıl veliaht olarak kalacaktın?"

Soner, "Önce başsağlığı dile," diye hırladı.

Avukat, 'Hassiktir ordan' der gibi, "Başınız sağ olsun Soner Bey," dedi, "İktidarınıza itiraz eden olmaz değil mi?"

"İş Solakların üstüne kalırsa olmaz," diye cevap verdi Rebii'nin yeni Bey'i, "Solakların üzerine kalırsa da, hiçbir aşiret Yediler'in yanında yer almaz. Pazarlığa güçlü gireceksin Avukat."

Behzat Taner, "Umarım," demekle yetindi. Yine hiç istemediği bir işe girişmek zorunda kalmıştı. Aslında Kaya Bey umurunda değildi, ama bir ay kadar önce Soner gelip, babasının kendilerini Yediler'e ihbar edeceğini söylemesi işleri değiştirmişti, Rebii aşireti içinde bir darbe tezgahlamak Alamut'a yirmi dört fedaiye mal olmuştu, ama Soner'in ve artık Alamut'un emrinde, bu kaybı kat ve kat telafi edecek kuvvet vardı. Bu bile yeterli bir kazanç sayılabilirdi.

Devrik Bey'in cesedinin başında biraz daha konuşup, aşiretler toplantısı bittikten sonra tekrar görüşmeye karar verdiler. Tam ayrılacakları sırada, duydukları iniltiye benzer ses, İkisinin de tüylerini diken diken etti. Konuşan Kaya Bey'di. Sesi çok zayıf ve derinden geliyordu. "İntikamım görkemli olacak," dedi Bey, "Soner... Kanını koru oğlum... Kanını koru..."

Eski Yerdeki yeni 12. Daire ofisi kısa zaman içinde subayların istediği şekle girmişti. Yeni kahve makineleri ve bil gisayarlar sürekli çalışıyor, izmaritler kül tablalarından taşı yor ve küçüklü büyüklü kâğıt parçaları etrafta uçuşuyordu. Doğan'ın 'akıl panosu' niyetine duvara yapıştırdığı dört ko ca tabaka kâğıdın üçünde bir kelime bile yazacak yer kalmamıştı... Kısaca 12. Daire son

www.e-kitap.us

günlerde çok sıkı çalışıyordu.

İşe, önlerindeki işleri bir aciliyet sırasına koymakla baş lamışlardı. Sakin kafayla düşünmeye başladıklarında, yok olmak üzere olan Yediler'in, elden giden üniformalarından daha ciddi bir durum arz etmekte olduğunu fark etmişlerdi. Ahmet Paşa da, "Ocaksız bir alemde Daire'nin durumu ne olur bilemem," diyerek bu fikirlerini desteklemişti.

Çalışmaya gayet sistematik başlamışlar, çalınan üç ema neti, üç ayrı dosya olarak ele almışlardı. Hatta Yüzbaşı so ruşturmaya bir isim bile bulmuştu: Enigma... 2. Dünya Sa vaşı sırasında Alman ordusunun müttefikleri fıtık eden şifre sisteminin ismiydi bu. Sarp, İdris Usta'dan emanetlerin nasıl bir şifre sistemiyle gizlendiğini öğrendikten sonra bulmuştu bu ismi.

Subaylar soruşturmaya çok umutlu başlamışlardı. Üç emanet için Türkiye'nin farklı yerlerinde bu kadar cinayet iş lemeyi göze alan adamların arkalarında mutlaka ciddi birkaç delil bırakacaklarına inanıyorlardı. Lakin, ilk bilgileri topla yıp, olaya şöyle derli toplu bakabildiklerinde söyleyebildik leri tek şey, emanetleri çalan adamların işlerini çok sessiz ve temiz halletmiş olduklarıydı... Tabii ki bu salak cümleyi kim senin yanında ağızlarına almamışlardı. Bütün bu fiyaskola rın arasında ellerinde ipucu olarak kabul edebilecekleri bir tek isim vardı: Avukat Berfin Tokgöz.

"Pekâlâ," dedi Sarp, "Baştan alıyoruz. Emanetleri, Yedi ler'i falan unutalım. Hiçbir şey bilmediğimizi, önümüzde sa dece cinayetlerin olduğunu düşünelim. Enigma 1 dosyası..."

Doğan kaçıncı kere baştan aldıklarının hesabını karıştır mıştı artık. Üstelik Enigma 1, yani Niran Hatun'un dosyası fare bile doğurmayan bir dağ gibiydi. Olay olarak çok külliyatlıydı ama içinde dişe dokunur tek bir delil bile yoktu... "Komutanım," dedi, "Kusura bakmaym ama emanetleri bil meyen hiç kimse, bu kadar farklı cinayeti bir araya getire mez."

Sarp ofladı: "Bulandırma Doğan. Elimizde ne var onu söyle!"

"Konuşmayan bir adam ve sizdeki hançer. Bu kadar."

"Paşa emniyetten bir şey öğrenememiş mi?"

"Hayır komutanım. Polis cinayet mahallerinde parmak izi bile bulamamış. Paşa dosyaları çıkartmaya çalışıyor..."

"Yani sen Enigma 1 dosyası şimdilik yatıyor diyorsun öyle mi?"

"Öyle komutanım."

"Öyle olsun bakalım... Enigma 2'ye geçelim. Polis kayıt ları gelmişti değil mi?"

"Evet komutanım. Olay yeri inceleme ve kriminal rapor ları, cinayeti kesinlikle komşu oğlunun işlediği yönünde. Fa kat Salih Dayı ile İlyas, oğlanın işi hallederken yalnız olmadığından eminler. Ama somut delil yok tabii..."

"Anlaşılan çocuk sadece tetikçi değil. Avukatının yaptığı savunmaya baksana: Müvekkilimin kendisine isnat edilen tüm suçlamaları, şüpheye yer vermeyecek surette ve ayrıntılarıyla itiraf ve ikrar ettiği göz önünde bulundurularak, gö zaltı halinin sona erdirilip, derhal mahkemeye sevk edilme sini... Savunma falan değil bu, resmen prosedürü hızlandır mış kadın... Adı neydi bunun?"

"Berfin Tokgöz komutanım."

"İşlerini de hiç şansa bırakmamışlar. Çocuk ilk duruşmasından sonra asmış kendini... Başka bir şey var mı bu dosyada?"

"İlyas'ın kendi çapında yaptığı bir araştırma var. Mahal leliyle konuşmuş. Çocuk son bir yıldır bütün arkadaşlarıyla ilişkisini kesmiş. Garip adamlarla düşüp kalkmaya başlamış. Ya mafya diyorlarmış ya da tarikat."

"Hayırlısı bakalım Gelelim Bengi Hanım'a. Enigma 3'ün özetini duyalım..."

"Emredersiniz komutanım. Bengi Hanım'm emini, arke oloji profesörü Murat Sunar. İşkenceyle öldürüldükten bir kaç gün sora polis Kıvırcık Abdül'ün adamlarından birini gözaltına almış. Adam sorgusunda, profesörün bir süredir Abdül ile tarihi eser kaçakçılığı işi yaptığını, aralarında çıkan bir anlaşmazlık sonucunda infaz emrinin verildiğini itiraf et miş... Komutanım, eğer emanetleri falan bilmeseydim, ben de bu cinayetin tamamen mafya işi olduğuna inanırdım. Po lisin profesörün evinde yaptığı aramada, müzelerden çalın mış dört beş parça tarihi eser ele geçirilmiş. Banka hesapla rındaki birkaç yüz bin dolar da cabası. Paralar profesörün hesabına bir Litvanya şirketi tarafından havale edilmiş. Bu şirketin ismi Abdül'ün silah kaçakçılığı olayına karışmıştı... Polis bu dosyayı çoktan kapattı bile."

www.e-kitap.us

"Vay vay vay!" dedi Yüzbaşı sanki ilk defa duyuyormuş gibi, "Nasıl tezgâhmış arkadaş bu?"

Kurulan tezgâh gerçekten de insanı defalarca şaşırtacak kadar sağlamdı. Subaylar Bengi'nin emanetlerini araştırma ya başladıklarında, neredeyse her şeyi bırakıp Bengi'den şüphelenmeye başlayacaklardı. Neyse ki, profesörü öldürdüğünü söyleyen adam hücresinde bileklerini kesmişti. Adamın geçmişini biraz kurcalayıp, yine Berfin Tokgöz'ün ismiyle karşılaştıklarında bunun çok iyi kurulmuş bir düzen olduğuna inanmaya başlamışlardı. Dişi avukat, iki yıl önce başka bir davada, aynı adamın savunmasını üstlenmişti.

"Kadının adını Ahmet Paşa'ya bildirdim," dedi Doğan,

"Tek şansımız bu gibi görünüyor..."

"Öyle..." diye onayladı Yüzbaşı. Karşılıklı oflamaya başladılar. Şimdilik ellerinden gelen buydu. Paşa emniyette ki dosyaları kendilerine ulaştırana ya da Tokgöz'ün yerini bildirene kadar, beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

"Bakalım biz bu Enigma'yı nasıl çözeceğiz?" diye mırıldandı Yüzbaşı.

Konu Doğan'ın merakını çekmişti: "O zaman müttefik ler nasıl çözmüş komutanım?"

"Yanlış hatırlamıyorsam bütün matematik uzmanlarını bir araya getirmişler. Bir taraftan da mesajları sürekli dinlemeye almışlar. Sonunda Almanların denizaltılarına, her gün aynı saatte belirli bir şifreli mesaj gönderdiklerini fark etmiş ler. Rutin olarak gönderilen bu mesajın ne olabileceğini tah min etmeye çalışarak, şifreyi buna göre çözmeye çalışmışlar.

Sonunda bir tahmin işe yaramış ve şifre çözülmüş. Gönderilen mesaj hava raporuymuş..."

"Hava raporunu niye şifrelersin ki be adam," dedi Do ğan gülerek.

"Alaman disiplini işte... Peki bu adamlar bu şifreyi nasıl çözecek?"

"Hangi şifreyi komutanım?"

"Emanetlerin şifresini?"

"Çözecekler mi ki? Bahçıvan adamların böyle bir işe kal kışmayacaklarından çok emin."

"Boş versene Doğan! Emanetlerin çalınmayacağmdan da çok eminlermiş. Çalan sen olsaydın, şifrelerini çözmeye ça lışmaz mıydm?"

"Hayır komutanım. Tamamı elimde olmadan hiç uğraş mazdım. Hem zor, hem riskli."

"Nesi riskli bunun?"

"Müttefikler Enigma'yı çözmek için matematik uzman larını toplamışlar. Bu adamlar o kadar uzmanı nereden bula cak? Kongre falan toplamaları lazım. İşte komutanım risk de burada. Bunu yapmaya kalkarlarsa fener gibi parlamaya başlarlar."

Yüzbaşı, "Süpersin Doğan!" diyerek heyecanla bilgisa yarının başına geçti, "Ben interneti tarıyorum. Sen de üni versiteleri ara, şifre sistemleriyle ilgilenen uzmanları arama ya başla."

Doğan şaşırmıştı. Bir süre bilgisayarında sayfa üzerine sayfa açan Yüzbaşı'yı seyrettikten sonra, "Emredersiniz ko mutanım," dedi ve bir rehber istemek için Mehmet Sinan'ı bulmaya gitti. Birkaç dakika sonra, elinde koca bir rehberle geri döndüğüncie Sarp'ı ayaklarını masasına uzatmış, sigara içerken buldu. Sakinleşmişti sanki.

"Doğan," dedi Yüzbaşı, "Enigma şifresi 1940'larda kaldı. Şimdi bu işi bilgisayarlar yapıyor."

"Tabii komutanım," dedi Doğan, "Nasıl yapacağız?"

"Bilmiyorum ama bize yardımcı olacak birini biliyo rum."

Sarp tam telefona elini uzatmıştı ki, açık olan kapıdan Salih Dayı ile Bahçıvan'ın merdivenlerden inmekte oldukla rını gördü. Parıldayan gözlerinden Dayı'nın iyi haberlerle geldiğini anladı.

"Selamünaleyküm yeğenler," dedi Salih Usta odaya gi rer girmez. Selamının karşılığını beklemeden elindeki elekt ronik devreyi masaya bıraktı: "Zor oldu ama bir isim bul dum. Eyüp adında işinin ehli bir hırsızmış. Ankara'da hapisteymiş şimdi. Yapsa yapsa o yapar bu zımbırtıyı dediler."

Sarp ile Doğan, Salih Usta'nın yüzündeki umut dolu ifa deye içleri ezilerek baktılar. Aslında, bütün işleri bitene ka dar Zülfikâr meselesiyle uğraşmaya hiç niyetleri yoktu. Bu nu, Bahçıvan'ın kendilerini oyalamak için üzerlerine attığı bir yük olarak görmüşler, Daire'yi ve kendilerini kurtardık tan sonra vakit ve gerek kalırsa Yediler'den birini kurtarmak için uğraşmaya karar vermişlerdi. Ne var ki. Dayı gelip der dini anlatınca bu işe başka bir gözle bakmaya başlamışlardı. Her şeyden önce Dayı, Bahçıvan gibi işi üzerlerine yıkma mış, kendisine yardımcı olmaları için

www.e-kitap.us

ricacı olmuştu. Elifi hiç tanımıyorlardı, ama bu kadının Salih Usta için ne kadar kıymetli olduğunu anlamak için tanımalarına da gerek yok tu. Anlatırken dolu dolu olan gözleri, yalvarmak ister gibi titremeye başlayan ama sonra gurura yenik düşerek sertleşiveren sesi her şeyi anlatmaya yetiyordu. Salih Dayı odaları na kaçtır gelmiş, sandalyelerden birinin ucuna ilişmiş, lafı hiç dolandırmadan derdine derman dilemişti. Karşılarındaki adamın hayatında ilk defa böyle bir duruma düşmüş oldu ğunu da. Sarp ile Doğan'a kimsenin anlatmasına gerek yok tu... Böyle bir rica nasıl geri çevrilebilirdi ki?

Subaylar, Salih Usta'ya Zülfikâr soruşturmasında çok iç açıcı bir durumda olmadıklarını anlatmaya çahşmışlar, elle rindeki tek ipucu olan elektronik devrenin de fazla bir işe yaramadığını söylemişlerdi. Bir ipucu olduğunu bilmek bile Usta'yı çok sevindirmişti. "Müsaade ederseniz bir de ben araştırayım," diyerek devreyi istemişti. Anlattığına göre 'hır sız taifesinden' bildiği birkaç kişi vardı ve o alemdekiler yap tıkları icraatlardan çok kullandıkları aletlerle tanınırlardı.

Devreyi alıp gidişinin üzerinden yirmi dört saat bile geç meden 'Eyüp' diye bir isimle geri döndüğüne göre Dayı çok sıkı çalışmış olmalıydı.

"Dur hele Dayı," dedi Sarp, "Kimmiş bu Eyüp. Baştan anlat bakalım."

Salih Usta, oturduğu sandalyede biraz soluklandıktan sonra konuşmaya başladı: "İsmi lazım değil, hırsız taifesin den tanıdığım birisi vardı. Ona sordum. Bu adamlar meslek taşlarının sırrını kafalarını kessen vermezler ama üzerine git tim, sıkıştırdım biraz. Sonunda şu zımbırtıyı görmeyi kabul etti. Hemen de tanıdı. Böyle alengirli şeyleri Eyüp diye bir adam yaparmış. Ama dediğine göre hapisteymiş şimdi..."

Doğan önündeki kâğıda kocaman harflerle 'Eyüp' diye yazdıktan sonra sordu: "Soyadı falan yok muymuş bu ada mın? Hangi cezaevindeymiş?"

"Bu kadarını ancak öğrenebildim yeğen. Hırsızlıktan ya tan kaç Eyüp vardır ki? Ama yalan söylemişse elimden çeke ceği var."

Yüzbaşı, "Sen merak etme Dayı," diyerek araya girdi, "Biz öğreniriz bunu. Gerekirse hapisteki bütün Eyüp'leri sorguya çeker yine buluruz. Doğan! Paşa'ya bildirelim he men bu ismi."

Doğan, "Emredersiniz komutanım," diyerek telefona sa rıldı. Dayı'yı rahatlatmak bir tarafa, bu yabana atılmaması gereken bir ipucu da olabilirdi.

Üsteğmen, Ankara'ya gerekli bilgileri verirken, İdris Us ta Yüzbaşı'ya: "Siz kararınızı verdiniz mi? Aşiretler toplantı sına katılıyor musunuz?" diye sordu.

"Verdik," dedi Sarp. Toplantıya katılmaya çoktan karar vermişlerdi ama takınacakları tavrı belirlemek için Ahmet Paşa ile uzun görüşmeler yapmak zorunda kalmışlardı. Paşa kesin talimatını bu sabah iletmişti: "Yediler'i destekliyoruz. Ama sadece toplantıda. Eğer kararlarını ciddi ciddi uygulamaya koyarlarsa, Daire'nin şimdilik hiçbir çatışmaya katıl masını istemiyorum. En kötü ihtimali düşünüp Yediler'in gerçekten yok olacağını varsayarsak, yeni döneme mümkün olduğu kadar az düşmanla başlamak hayrımıza olur."

Paşa'nın bu talimatı, subayların Kaya Bey'le yapılacak görüşmeye katılmalarını da engelliyordu. "Toplantıya katılı yoruz," diye devam etti Sarp, "Ve aldığınız kararları destek liyoruz. Kısaca 12. Daire Ocağın yanında diyebiliriz."

İdris Usta hafifçe gülümsedi: "Teşekkür ederiz... Top lantıya Ahmet Paşa mı katılacak yoksa siz mi geleceksiniz?"

"Paşa bir şey söylemedi ama galiba biz katılacağız." "Anladım," dedi Usta, "Merak etmeyin çok uzun konu şulmayacak zaten. Herkes lafını söyleyip çekilecek. Hem ve sileyle Geceli beylerini tanımış olursunuz. Mehmet Sinan an lattı mı size bir şeyler."

"Evet. Şöyle bir bahsetti."

"İyi... Ama asıl önemlisi yarın Kaya Bey'le yapacağımız görüşme. Bakalım ne çıkacak altından. Geliyorsunuz değil mi?"

Yüzbaşı tam, "Eeee... Aslında biz..." falan diyerek lafı ağzında gevelemeye başlamıştı ki. Doğan imdadına yetişti. Yanlarına gelir gelmez, "Paşa'yla konuştum Dayı," dedi, "Aramaya başladı bile..."

Usta mutlu olmuştu: "Sağ olsun."

Tam bu sırada Eski Yer'in kapısı tekrar açıldı. Gelen Mehmet Sinan'dı. Hemen arkasında da Abbas Ağa vardı. İd ris Usta, bu telaşlı gelişte bir haller olduğunu anlayıp ayağa dikilmişti. "Ne oldu?" diye sordu.

www.e-kitap.us

Abbas Ağa bir süre ne söyleyeceğini bilemeden etrafına bakındıktan sonra, "Kaya Bey'i vurmuşlar," deyiverdi.

İdris Usta faltaşı gibi açılan gözleriyle Ağa'ya doğru yaklaştı, "Kim?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Ağa, "Ama bizden biliyorlar. Dün gece iki dükkânımızı yakmışlar. Bütün Rebiiler ayakta Usta."

Usta masaya bir yumruk patlattı. "Ne zaman olmuş?"

"İki gece önce. Aşiretin başına Soner geçmiş. İntikam de yip duruyormuş. Ne yapalım?"

Usta'nın aklı dumura uğramıştı. Kaya Bey denen adam tek başına bir orduya bedeldi. Aşiretinde kendisine sadık o kadar adamı varken bu işi kim, nasıl yapmış olabilirdi ki? Her şey bir tarafa, bu alemde Kaya Bey de ölebiliyorsa, artık hiç kimsenin garantisi kalmamış demekti. Bu haberin üstü ne, İdris Usta'nın ne yapılacağına dair en ufak fikri yoktu. "Hiçbir şey yapmayın," dedi, "Odanıza çekilip bekleyin." Sonra ağır ağır sandalyesine çöktü.

"Neredesiniz dostum siz," diyerek içeri girdi Herr Fincher, "Günlerdir sizi bekliyorum." Behzat Taner'in sargılar içindeki burnunu görünce yapmacık bir "Off" çekti: "Geçmiş olsun..."

"Sağ ol," dedi Behzat Taner, "Bakıyorum gide gele Türkçeyi iyice sökmüşsün."

"Sökmüşsün?... Öyle mi dersiniz siz... Eh ne diyelim... Eeee... Dostlar sağ olsun."

Avukat, Fincher'in gevrek gülüşüne bir süre eşlik ettik ten sonra eliyle oturmasını işaret etti. "Bu seferki iş ne dos tum?" diye sordu Fincher.

Behzat Taner, çekmecesinden rulo yapılmış bir haritayı arkeologun önüne attı. Bu harita, emanetler operasyonu sıra sında profesör Murat Sunar'ın evinde ele geçirilmişti. Zavallı profesör. Bengi Hatun'un emanetinin yerinin harita üzerinde işaretledikten sonra, gördüğü işkenceye daha fazla dayana mayarak son nefesini vermişti.

Helmuth Fincher haritaya bir süre baktıktan sonra, "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye inlemeye başladı, "Ne reden buldunuz bunu dostum?"

"Sahibinden," diye cevap verdi Avukat, "Bu tapınağın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Artık biliyorum... Baksanıza dostum. Sahibi koordinat larını yazmış buraya. Tanrı aşkına söyleyin dostum. Gerçek mi bu harita? Büyük Teşup'un Fırtına Tapınağı bu."

"Onu sen bileceksin," dedi Taner, "Ama biraz anlat ba kalım. Nedir bu Teşup?"

Fincher çocuklar gibi sevinmişti: "Sizin gibi tarihe me raklı bir kişinin Teşup'u bilmemesi ne kadar yazık dostum. Hititlerin Fırtına Tanrısı yüce Teşup. Harita da, onun adına dikilmiş en büyük tapınağın yerini gösteriyor. Eski yazıtlar da tapınağın tam kalbinde Fırtına Odası diye bir yer olduğu söylenir. Teşup'un evi yani... Bu işaretli yer de orası olmalı."

Behzat Taner, Fincher'in işaret ettiği yere şöyle bir göz attı. Bunlar kendisini ilgilendiren şeyler değildi: "Tapınağa girmen ne kadar zaman alır?" diye sordu.

Arkeolog yine gevrek gevrek güldü: "Normal bir kazı olsa bütün binayı açmak gerekirdi ama şimdi en önemli oda nın yerini biliyoruz. En yakın yerden kazmaya başlarız. Eğer yeteri kadar adam ve malzeme olursa, iki bilemedin üç haf ta... Hadi söyleyin dostum. Mızrağın peşinde misiniz?"

"Ne mızrağı yahu?"

"Ah dostum! Bunu da bilmiyor olamazsınız. Teşup'un kutsal mızrağı. Efsaneye göre Fırtına Tanrısı..."

Avukat, "Bana masal anlatma Fincher," diyerek arkeolo gun sözünü kesti, "Orada benim istediğim bir tek şey var. El yazması bir kâğıt. Daha doğrusu deriye benzer büyükçe bir sayfa. Üzerinde hiçbir dile benzemeyen harfler var. Bana onu getireceksin. Geriye kalan ne varsa senin olsun... Benim komisyonumu unutmuyorsun tabii ki."

"Dalga mı geçiyorsunuz benimle dostum? El yazması nın o tapınakta ne işi var? Hititler kil tabletlere yazardı. Her kes bilir bunu..."

Avukat, "Of be Fincher" diye bağırdı, "Orada işte dedi ğim şey."

Arkeolog bu adamın işlerine fazla burnunu sokmamayı uzun zaman önce öğrenmişti: "Tamam dostum" dedi, "Si nirlenmeyin. Daha vakit var ne de olsa. Ben şimdi eve gide yim. Biraz kitap bakayım. Mart sonu gibi gelir başlarım. De diğim gibi...."

Behzat Taner adamın sözünü kesiverdi: "Bu iş Mart so nunu falan beklemez kardeşim. Hemen

www.e-kitap.us

başlıyorsun."

Fincher şöyle bir durup garip garip Avukat'a baktı. He men ardından da kahkahayı patlattı: "Şaka mı yapıyorsun dostum. Kış ortasında ne kazısı bu? Her yer kar. Çok soğuk olur."

"Ben seni ısıtırım Fincher. Sen hiç dert etme. Eve falan da gitmiyorsun. Kitap kurcalamaya gerek yok. Kazacağın yer belli işte."

"İyi ama dostum, ben tamam desem de sizin Bakanlık izin vermez. Kışın olmaz kazı. Dünyanın hiçbir yerinde ol maz."

Bu cevap Behzat Taner'in canını sıkmıştı. Kaçak kazı hiç yapmadığı bir iş değildi ama bu hassas zamanda işgüzar bir devlet memuru başına olmadık işler açabilirdi. "Yok mudur bunun bir kılıfı?" diye sordu.

"Neyi?"

"Yani bir yol diyorum. İzin almak için bir bahane."

Fincher şöyle bir düşündükten sonra, "Var aslmda," de di, "Bir sörvey... Yani nasıl desem... Hah. Ön araştırma ya pacağımızı söyleyebiliriz. Ama inanırlar mı bilmem? O mev sim her yer kar. Toprak görünmüyor ki araştırma olsun."

Avukat, "Sörvey ha?" diye mırıldandı. Aklına yatmıştı. "Tamam," dedi, "Ben sana bir şekilde izin kopartırım. Sen hemen işe başla. Ne zamana hazır olursun?"

Arkeolog kafasından kısa bir hesap yaptı: "Beş, altı haf taya ben hazır. Yalnız baştan söyleyeyim pahalı olacak. Ekstra malzemeler gerekecek. Kışın kazı yapmadım hiç."

"Sen onları dert etme Fincher. Ama en geç bir ay sonra kazmayı vurmuş olman lazım. Yalnız bu sefer etrafında be nim adamlarım olacak. Tapınağa girer girmez, bana haber vereceksin. Anlaşıldı mı? Ondan sonra ne istiyorsan alırsın."

"Anlaşıldı tabii," dedi Fincher. Hiçbir şey umurunda de ğildi. Meraklılarına Teşup'un mızrağını ne kadara okutabile ceğini hesaplamaya şimdiden başlamıştı. Büyük Teşup'un Fırtına Tapınağı'nı keşfeden arkeolog olarak tarihe geçmek de cabasıydı. Ne büyük fırtınalar kopartacaktı bu buluş... Elinden gelen en Türk hareketlerle Avukat'ı selamladıktan sonra, odayı terk etti.

Daha kapı kapanmadan içeriye Cahit girdi: "Beni çağır mışsınız Behzat Bey."

"Gel Cahit," dedi Avukat, "Konuştun mu Behram'la?"

"Konuştum Behzat Bey."

"Yirmi dört fedainin hesabını soruyor değil mi?"

"Öyle..."

"Sen ne dedin peki?"

"Göreve gönderdiğimi söyledim Behzat Bey."

"Ne dedi?"

"Çok şey..."

Behzat Taner, karşısında oturan adamın gözlerine baktı. Bu kadar büyük bir sadakati gerçekten hak ediyor muydu acaba? Gariplik kendisinde miydi, yoksa Cahit'te mi? Yoksa her şey sadece olması gerektiği gibi miydi? Her şeyden önce bu adama hayahnı borçluydu. Soner'le birlikte Kaya Bey'i öl dürme planlarını çok önceden hazırlamışlardı ama hiçbir şey kesin değildi. Kendisi Kaya Bey'in elindeyken Soner'e ulaşıp harekete geçmek için ikna eden, nihai planı yapan, fedaileri hazırlayan Cahit'ti. Şimdi de iş Alamut'a yansımasın diye, kendini Behram'ın önüne atıyordu. Bütün bunlar, oldu olası sadakat kavramıyla başı dertte olan, anlayamadığı her şeyi tehlikeli sayan Behzat Taner'in başına ağrılar sokuyordu.

"Merak etme. Ben uydururum bir şeyler," dedi Avukat. "Şu subayların İstanbul'a geldiği kesin mi peki?"

"En son öyle duyduk Behzat Bey," dedi Cahit, "Burada izlerini bulamadık ama."

"Kötü oldu bu," diye mırıldandı Avukat. Nasıl büyük bir hata yaptığını yeni yeni fark ediyordu. Ankara'dayken en azından ne yaptıklarından haberdar oluyorlardı. Adamları içeriye attırayım derken bu da gitmişti ellerinden. Üstelik, buncacık bir iş için ortalığı fazla ayağa kaldırmış, çok derin yerlere çomak sokmuştu. Ortadoğu'dan gelen haberler, Türk istihbaratının ortalıkta cirit atmaya başladığını fısıldıyordu. Ebu Sina suikastını subayların üzerine atayım derken, çamu run devletin üzerine sıçrayacağını, devletin de bu işe çok bo zulacağını hiç hesaba katmamıştı. Kaya Bey'in misafiri oldu ğu için de olaylara zamanında müdahale de edememişti. Yaptığı işin salakça

www.e-kitap.us

bir şey olduğunu kabul ediyordu, ama subayların başlarına açtığı bunca beladan sonra hâlâ işleri nin başında olmalarını da gururuna yediremiyordu.

"Silah sevkıyatını durdurun bir süre," dedi Avukat, "Or talık yatışsın biraz. Şu subayları da bulun bakalım. Madem boylarından büyük işlerle uğraştıklarını anlamadılar, biz de daha açık konuşuruz..."

Sarp İle Doğan hayatlarındaki en heyecanlı geceye hazır olduklarını varsayıyorlardı. Bu gece bilinen bütün Geceli aşi retlerinin liderleriyle bir araya geleceklerdi. Çok az ölümlü ye nasip olan bir deneyimdi bu. Toplantı gece yarısına doğru yapılacaktı. Yeri ve kesin zamanı kendilerini almaya gelecek olan İdris Usta'dan öğreneceklerdi. Usta'yı beklerken bir ta raftan bir şeyler atıştırıyorlar, bir taraftan da ellerindeki not lara göz gezdiriyorlardı. Mehmet Sinan kendilerine Gecelile ri anlatırken tutmuşlardı bunları. Daha doğrusu Doğan tut muştu. Üsteğmen o kadar şeyi aklında tutamayacağını anla yınca kâğıda kaleme sarılmış, sonra da aldığı notları bilgisa yarda bir güzel temize çekmişti. Yüzbaşı bayağı bir dalga geçmişti ama şimdi, toplantıya birkaç saat kala notları yutar gibi okuyordu.

Mehmet Sinan'ın anlattığına göre, tüm Geceli soylarının, biri kız, diğeri erkek olan ikiz kardeşlerden türediğine inanı lıyordu. Tüm Geceliler tarafından kutsal kabul edilen bu ikizlerin kız olanından beş soy, erkek olanından ise iki soy türemişti. Bu soylar zaman içerisinde aşiretlere ve ailelere bölünmüştü. Bir de üç önemli tarikat vardı Gecelilerin için de, ama Mehmet Sinan, tarikatları anlayabilmek için yaratılış efsanesini bilmeleri gerektiğini söyleyerek bunu sonraya bı rakmıştı. Dediğine göre, zaten tarikatlar da, birkaç radikal grubun dışında, o kadar önemli değildi. Asıl olan soyların aşiret ve aile yapılarıydı.

Kutsal ikizlerin kız olanından, sırasıyla Şebhun, Rebii, Harifi, Şefvi ve Nesl-i Leyla soyları türemişti. Şebhun soyu, istisnasız bütün Geceliler tarafından lanetli, sapkın ve pis bir soy olarak kabul ediliyordu. Bu duyguları karşılıksız kalmı yordu tabii ki. Bulunduğu yerde herkese kan kusturmayı gö rev bilen Şebhun, bu vahşetini diğer Geceli soylarından da esirgemiyordu. Uzun zaman önce tüm soylar bir araya gelerek Şebhun'u Anadolu'dan sürmüşlerdi. Bilindiği kadarıyla bu soy şu sıralar Arap yarımadasının ücra bölgelerinde ve Mısır'ın altında, Afrika'nın doğu kıyılarında varlığını sürdü rüyordu.

Rebii, Geceliler içerisinde en sıkı aşiret bağlarına sahip olan soydu. Aşireti oluşturan aileler, liderleri olan Bey'e ve onun ailesine yüksek bir sadakatle bağlıydılar. Bu özellikleri de Rebii'yi yeterince tehlikeli kılıyordu. Bey, tek bir emirle koca aşireti istediği gibi yönlendirebilirdi. Dahası, Anado lu'da bulunan dört Rebii aşireti de birbirleriyle sürekli ittifak halindeydiler. Bu özellikler. Kaya Bey'in öldürülmesinin, İdris Usta'yı ve Solakları neden bu kadar telaşlandırdığını da açıklıyordu.

Harifi soyu, Rebiiler'e oranla çok daha gevşek bir yapı içindeydi. Aşiret sadece aileleri tanımlamak için kullanılan bir isimden ibaretti. Büyük Harifi aileleri, reislerinin liderli ğinde birbirlerinden bağımsız hareket edebiliyorlar, sadece çok önemli durumlarda, o andaki en güçlü ailenin etrafında toplanıyorlardı. Zaman ve dengeler Harifi aşiretleri içinde çok şeyin değişmesine neden olabiliyordu. Nüfus olarak Rebiiler'den daha kalabalıktılar ama gevşek yapılarından dola yı fazla etkin olamıyorlardı.

Doğan, Şefvi soyunun yanına kocaman harflerle 'Çalış kan Vampirler' diye not düşmüştü. Geceliler içerisinde en farklı örgütlenmeye sahip olanı bu soydu. Şefviler'de aile, dolayısıyla da aşiret kavramı yoktu. Bu soyun Gecelileri yap tığı meslekle tanınır, tüm kararlar düzenli olarak toplanan meslek loncalarında alınırdı. İstanbul'un fethinden sonraki büyük kargaşa döneminde, Şefviler, Yediler'den aldıkları dokunulmazlık sözüyle izmir'in yolunu tutmuşlar, tüm düzen lerini bu yeni şehirlerinde kurmuşlardı. En çok sevdikleri meslek ticaret olduğundan, İzmir dışındaki liman şehirlerin de de hatırı sayılır bir Şefvi nüfusu bulmak mümkündü. Meslek loncalarının başında 'Lonca İhtiyarı' denilen bilge ve deneyimli bir Geceli bulunurdu. Lonca İhtiyarları önemli durumlarda bir araya gelerek soyları adına karar alırlar, bu kararları muhataplarına iletmesi için de aralarından 'Lonca lar İhtiyarı' adını verdikleri bir sözcü seçerlerdi.

Ticaret, Şefviler'i insanlarla yakın ilişkiler kurmaya mec bur bırakmıştı. Büyük şehirlerde kurdukları yardımlaşma ve dayanışma dernekleriyle insanlara yakın duruyorlardı. Bu derneklerin, soya katılacak olan yetenekli ve zeki gençleri belirlemek gibi önemli bir işlevi vardı.

www.e-kitap.us

Nesl-i Leyla ise hepsinden garipti. 'Anasoylu' ve 'anaer kil' bir yapıdaydı ve Şebhun dışında tüm Geceliler tarafın dan kutsal kabul ediliyordu. Küçük Nesl-i Leyla aileleri Ge celiler arasında o kadar etkin değildi ama bazılarına bahşe dilen küçük büyü yetenekleri, kadınlarının güzelliği, zarafeti ve saygınlığı ile Geceli soyları içinde özel bir yerde duruyor lardı. Bir Geceli ailesi için, Nesl-i Leyla'dan bir gelininin ya da damadının olması çok onur verici bir şeydi.

Kutsal ikizlerin erkek kardeşinden de iki soyun türediği-ne inanılıyordu: Hunhan ve Gölgeliler...

Hunhan soyu, sağlam aşiret yapısını, sıkı bir askeri di siplinle pekiştirmişti. Yeryüzünde kendine tek bir görev biç mişti Hunhan: Şebhun soyunu, son Gecelisine kadar ortadan kaldırmak. Bu görevleri her türlü işin ve ilişkinin üstündey di. Aşirete dahil olan bir Hunhan erkeği ya da kadını, her şeyden önce Şebhun'u yok etmeye ant içmiş bir savaşçıydı. Mehmet Sinan'ın anlattığına göre iki soy arasındaki husumet çok eskilere dayanıyordu. Şehirlerde fazla etkinliği olmayan Hunhan, kırsal alanlarda kurduğu karakollarda yaşar, kolcu gruplarını sürekli Şebhun avına gönderirdi. Diğer Gecelile rin işlerine çok fazla karışmasa da, hak ettiği saygıyı her za man görmüştü: Birincisi, Hunhan'ın olduğu yerde Şebhun olamazdı, ikincisi kimse bu soyun gazabını üstüne çekmek" istemezdi.

Doğan'ın notlarının arasında en kısa olanı Gölgeliler maddesiydi. Aynen şöyle yazıyordu karşısında: Hunhan var olduklarında ısrar etse de, bugüne kadar bir Gölgeli Gecelisiyle karşılaşan olmamıştır...

Sarp ile Doğan yemeğe ve notlara öyle bir dalmışlardı ki, Sütunlu Salon'un kapısının açıldığını duymamışlardı bile. İdris Usta, "Hadi bakalım," diye bağırınca yerlerinden sıçra dılar. Bahçıvan, yine süper bir takım elbisenin içinde hiç ol madığı kadar enerjik görünüyordu. Yanında kızıllara bürün müş Niran Hatun ve sade mavi elbisesiyle Bengi vardı. Su baylar bu gece üniformalarını giyemedikleri için çok hayıf landılar.

"Kadrolar belli oldu," dedi Usta garip bir neşeyle, "Biz böyle gitmeye karar verdik. Abbas Ağa tek geliyor. Daire'den de siz ikiniz... "

Tam bu sırada odasından çıkan Mehmet Sinan, karşısın da Bengi Hatun'u giyinip kuşanmış bir vaziyette görünce heyecanla sordu: "Siz de mi katılıyorsunuz toplantıya?"

"Sakıncası mı var?" diye sordu Bengi.

Gecelilerin Bengi Hatun'dan nasıl nefret ettiğini herkes bilirdi. Anlaşılan İdris Usta toplantıda çok açık bir mesaj ver mek niyetindeydi. "Benim için yok ama..." diye kekeledi Mehmet Sinan, "Neyse... aşiretlerden kimler geliyormuş?"

"Bütün Rebii beyleri burada," diye cevap verdi Usta, "Hazır cenaze için buradayken bize de görünecekler. Harifi'den Kamalı Celal. Yanında diğer aile reisleri de olur. Şefvi'nin sözünü Zülal Bey söyleyecekmiş. Hûnhan, büyük efendilerinden Zeynel Bey'i gönderiyor. Ve tabii Leyla so yundan Melike Hanım."

"Kaya Bey'in öldürülmesi sorun çıkartacak gibi görünü yor," diyerek lafa karıştı Yüzbaşı, "Bütün Gecelilerin önünde işi bizim üzerimize atmaya çalışacaklar. Ne yapacağız?"

"Üzerimize alacağız," deyiverdi Usta.

Bu cevap Niran ve Bengi dışında herkesi çok şaşırtmıştı.

"İnkâr etmekten çok daha etkili bir yol bu!' diye devam etti Usta, "Niyetimiz korku salmak değil mi? O zaman bıra kalım herkes Kaya bey'i bizim öldürdüğümüzü düşünsün."

Bu değişik fikir Sarp'ın hoşuna gitmişti ama yine de mu halefet şerhini koymadan edemedi: "Bütün Gecelileri karşı mıza almayalım."

"Merak etmeyin Yüzbaşım!" dedi Usta, "Geceliler o ka dar aptal değildir... Hazırsanız, misafirlerimizi daha fazla bekletmeyelim."

Usta haklıydı. Tartışılacak zaman yoktu. Subaylar odala rına gidip paltolarını giymeye başladılar. Eski Yer'i terk et mek üzerelerken Mehmet Sinan usulca yanlarına yaklaştı. "Sizden küçük bir ricam var," dedi alçak sesle, "Eğer yapabi lirseniz, yani bir fırsat olursa Nesl-i Leyla'dan Melike Hanım'a iyi olduğumu söyleyin... Annem olur kendisi..."

Aşiretler toplantısı tahmin edilenden çok daha kısa sür müştü. Herkes hazır olduğunda, Soner kimsenin ağzını aç masına fırsat vermeden ayağa fırlamış ve Solaklar'ı babasını öldürmekle suçlamıştı. Anlattığına göre İdris Usta, Kaya Bey'le görüşmek istemiş, sonra da üzerine saldırmıştı. Aşi rette herkes. Kaya Bey'in İdris Usta'yla görüşeceğini biliyor du. Diğer Rebii beyleriyle birlikte

www.e-kitap.us

Harifiler'den Kamalı Celal de Yediler'e bağırıp çağırmıştı. Herkes sustuktan sonraİdris Usta çok sakin bir şekilde ayağa kalkmış ve Kaya Bey'in Ocağın emriyle Solaklar tarafından öldürüldüğünü söyle mişti. "Kaya Bey bize pazarlık açmaya kalktı," demişti Usta, "Affetmedik." Bu laf toplantı salonuna bomba gibi düşmüş tü. İlk şok atlatıldıktan sonra, başta Soner olmak üzere Rebii bey ayağa kalkıp, intikam yeminleri etmeye başlamıştı.

Biraz önce bağırıp çağıran Kamalı Celal ise, allak bullak ol muş bir suratla oturduğu yerden homurdanıyor, böyle bir ci nayeti üzerine alan Yediler'in bir sonraki hareketinin ne ola bileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Rebii beylerinin bağır tılarını, masaya yumruğunu vuran Niran Hatun kesmişti. Hatun, kısa sessizliği fırsat bilip. Ocağın hükmünü bütün Gecelilerin suratına okuyuvermişti. İşte o zaman salondan bir uğultu yükselmiş, Nesl-i Leyla'dan Melike Hanım'ın dur gun yüzünde bile memnuniyetsiz bir ifade belirmişti.

Toplantıyı Bengi Hatun'un sözleri bitirmişti. Hatun, inti kam yemini ederken biraz ileri giden Soner'e, "Senin suyunu sıkarım," diye bağırınca, salondan tekrar bir uğultu yüksel miş, bu toplantının iyice suyunun çıktığını düşünen Melike Hanım, tek bir kelime bile etmeden salonu terk etmişti. Bü tün bu hengamenin arasında Sarp sadece üç kelime edebil mişti. Salondan çıkmadan önce Zülal Bey subaylara kararla rını sorunca Yüzbaşı: "Daire Ocağı desteklemektedir," de mişti.

Herkes dağıldıktan sonra Şefvi Loncalar İhtiyarı Zülal Bey ile Hunhan'ın Büyük Efendilerinden Zeynel Bey, çok seyrek gelebildikleri bu şehirde biraz boğaz havası almaya karar vermişlerdi. Keyifleri, sanki o elektrikli toplantıya hiç katılmamış gibi yerindeydi. Korumalarının uzak takibinde, boğaz boyunca ağır ağır yürüyerek sohbet ediyorlardı.

"Vak ki vay!" dedi Zeynel Bey, "Yediler emanetleri kap tırmış ha... Duyduklarımız doğruymuş demek ki. Sence ne olur bu işin sonu?"

"Onu Yediler düşünecek," diye cevap verdi Zülal Bey, "Onlarla bir meselemiz yok. Hatta varlıkları işimize geliyor. Ama bir emanetlerine sahip çıkamadılarsa, ceremesini biz çekecek değiliz. Hesabını bütün Gecelilerden soracaklarmış. Aman ne korktum..."

"Solaklar Kaya Bey'i indirmiş ama," dedi Zeynel Bey alaycı bir sesle.

"İkizler aşkına! İş öyle bir raddeye gelmiş ki, herkes inanmak istediği şeye inanıyor. İdris de insanlara yardımcı oluyor tabii. Sen Kaya Bey'in öldürüldüğü yeri gördün mü?"

"Görmedim ama baktırdım. Geceli kanıyla insan kanı birbirine karışmış. Eğer Kaya Bey'e gerçekten Solaklar saldırdıysa, geriye Abbas Ağa'dan gayrı Solak kalmamış olması lazım. Orada en az otuz insanın kanı varmış."

"Gördün mü Büyük Efendi," dedi Zülal Bey, "Ne İdris Kaya Bey'e saldıracak kadar aptaldır, ne de Solaklar Geceli lerle göğüs göğüse kapışmayı göze alacak kadar acemi. So ner'e akıl veren kimse, bunları da anlatsaydı bari. Neymiş efendim, İdris Kaya Bey'le görüşmek istemiş de sonra Solakları üzerine salmış. Soner bir hikâye yazdı, İdris de hikâye öyle yazılmaz böyle yazılır dedi. Hadi bakalım ayıklasın pi rincin taşını şimdi."

"İdris olayı üstlenince, Kamalı'nın suratı çarşamba pa zarına dönüverdi. Yediler'in cinayeti ısrarla reddedeceğini, Bey'i Solakların öldürdüğünü duyunca da bütün Gecelilerin bir olup Yedilere karşı duracağını hesaplıyordu herhalde. E, Bağdat'tan döndü."

"Kamalı'ya hak vermiyor değilim Büyük Efendi. İdris şamarı kime vuracağını bilir. Yediler'in ilk kurbanı belli: Rebiiler. Sırada kim var? Eğer beyinleri iyice sulanmadıysa size bize dokunmazlar. Eh, Nesl-i Leyla'yı da geç. Hem tehlikeli, hem gereksiz, hem de arada Mehmet Sinan var. Geriye kim kaldı: Harifi. Kamalı'nın yerinde olmak istemezdim. Tercih lerini yapacaklar: Ya Rebii'nin yanı, ya Niran'ın dizinin dibi. Harifi aileleri bölünebilir bu yakınlarda."

İki eski dost bir süre konuşmadan yürüdüler. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Arada sırada yanlarından geçen paltolarına sıkı sıkı sarılmış insanlar, havanın iyice ayaza kestiğini anlatıyordu. Cinsel haz ve acı dışında tensel duyu lardan yoksun olmak, birçok dezavantajının yanında, bazen çok özel bir lüks haline gelebiliyordu.

"Kararınız belli o zaman?" diye sordu Zeynel Bey.

"Lonca'da tartışmadan bir şey diyemem," dedi Zulal Bey, "Ama benim kararımı soruyorsan o belli: Bu İstanbul'un işi. Bizi hiç ilgilendirmez. Siz dağlarda Şebhun kovalarken, biz İzmir'de yoktan şehir var ederken, buradakiler sultanın dizinin dibinde şıkır şıkır altınlarını sayıyorlardı. Çeksinler bakalım ceremesini şimdi. Emanetlerin yerini duyarsam söy lerim. Yoksa parmağımı kıpırdatmam.

www.e-kitap.us

Hoş, Yediler'in bana da ihtiyaçları yok zaten. Hani derler ya, emanetler büyülü dür, yerini belli eder diye. Bak parlamaya başladı bile."

Zeynel Bey koca bir kahkaha attı: "Rebiiler'de baba katil lerine ne ceza verilir acaba?"

"Ne kesilir bilmem ama," dedi Zülal Bey, "Tek taksitte ödeyemezsin..."

7

Aşiretler toplantısının üzerinden bir hafta geçmişti. Su baylar için kısa ama unutulmaz bir deneyim olmuştu bu. Ge celi beyleri hâlâ akıllarındaydı ama şu anda çok farklı ve sı kıcı bir işle uğraşıyorlardı.

Aşiretler toplantısının hemen ertesi günü Ahmet Paşa subaylara hayal kırıcı bir haber vermişti: Enigma soruşturmasındaki tek ipucu olan avukat Berfin Hanım yurtdışındaydı. En son Londra'ya giden bir uçağa bindiği tespit edil miş, sonra da izi kaybedilmişti. Kadının telefon kayıtları in celenmiş ama kayda değer bir bilgiye ulaşılamamıştı.

Hal böyle olup, yeni bir ipucu ihtiyacı belirince. Yüzbaşı Berkan'ı arayıp, karmaşık şifreleri çözebilecek bilgisayarlar hakkında bilgi istemişti. Sağ olsun Berkan, bu işi yapabilecek makinelerin bir listesini hemen ertesi gün göndermişti. Su baylar da tutarsa' diyerek, Ahmet Paşa'ya planlarını an latıp, son iki yılda bu aletlerden ithal eden firmaları tespit edip edemeyeceğini sormuşlardı. Paşa bu planı çok akıl kârı bulmamıştı, ama subayların umudunu kırmamak için sadece 'elinden geleni yapacağını' söylemişti... Yapmıştı da... Eski Yer'e dünden beri kolilerle evrak taşınıyordu. Anlaşılan Paşa 'gelişmiş bilgisayar' ithal eden firmaları bulamamış, bulama yınca da son iki yılda yurt dışından bilgisayar alımı yapan bütün firmaların kayıtlarını İstanbul'a gönderivermişti. Su baylar da, 'kendimiz ettik kendimiz bulduk' tüyerek evrak ları ayıklamaya başlamışlardı. Berkan'ın gönderdiği listede yer alan modelleri diğerlerinden ayırmaya çalışıyorlardı. Dünden beri dört koli evrakı bitirmişlerdi. Daha dokuz tane si sırada bekliyordu. Bu işlem bittikten sonra ne yapacakları konusunda ise hiçbir fikirleri yoktu.

İş uzadıkça sıkıcılaşıyor, giderek daha aptalca gelmeye başlıyordu. Bir günü daha yemek üzerelerdi. Yüzbaşı'nın güzleri bir elindeki listeye, bir önündeki evraka bakmaktan iyice yorulmuştu. Listedeki modellerin isimleri de öyle ez berlenecek cinsten değildi ki. Hepsi uzun uzun harf ve ra kam serilerinden oluşuyordu. Sarp, "Eeeeh yok işte bunda," diye mırıldanarak, önündeki evrakı iteleyiverdi. Sandalye sinde gerinmeye başlamıştı ki, Mehmet Sinan'ın tepelerinde dikilmekte olduğunu fark etti. Sanki diyecek bir şeyleri var dı.

"Affedersiniz," dedi Geceli, "Sırası değil ama. Melike Hanım'la konuşabildiniz mi?"

Sarp'ın beyni öyle bir ambale olmuştu ki, bir süre Meli ke Hamm'ın kim olduğunu düşündü. "Haa!" dedi hatırlar hatırlamaz, "Kusura bakma. Hiç fırsatımız olmadı. Çok ka rıştı ortalık."

Mehmet Sinan buruşmuş bir suratla, "Anlıyorum," dedi, "...Nasıldı peki?"

Sarp bir süre ne diyeceğini düşündü. Dürüst olup, "Gü zeldi," demek yakışık almayabilirdi. "İyi görünüyordu," di ye cevap verdi, "Erken çıktı toplantıdan. Bengi Hanım'a si nirlendi galiba."

"Duydum," dedi Geceli. İçini çekti: "Hiç gelemez öyle şeylere... Neyse. Çok teşekkür ederim. Sizi meşgul etmeye yim."

Mehmet Sinan, tam gidiyordu ki Sarp seslendi: "Canını sıkmış olmazsam bir şey sorabilir miyim?"

"Buyurun Yüzbaşım..."

"Ya... Kusura bakma ama... Anlamadığımdan soruyo rum... Kafama takıldı da... Melike Hanım nasıl annen olu yor senin... Yani Geceliler..."

Mehmet Sinan gülümsedi: "Nasıl Geceli olunur diye sormak istiyorsunuz galiba?"

"Yok.. Filmlerden falan bir fikrimiz var da, anne nasıl oluyor, onu merak ettim. Yani sana özel bir soru değil. Bil memiz iyi olur."

"Zaten anlatacaktım. İyi ki hatırlattınız," dedi Geceli. Bir sandalye çekerek yanlarına oturdu: "Bir insanın nasıl Ge celi olduğunu soruyorsanız, hemen şunu söyleyeyim. Hiç kolay olmaz..."

Subaylar yine sıkı şeyler duymak üzere olduklarını anla yınca hazırlanmaya başladılar. Doğan bir koşu fırlayıp kahve fincanlarını doldurdu, sigara paketlerini getirdi. Bir bardak kahveyi Mehmet Sinan'ın önüne koyduktan sonra, "Özür di lerim," diyerek hemen geri aldı. Gecelilerin yiyip içme alış kanlıklarının çok farklı olduğunu bazen unutuyordu ama en azından Yüzbaşı gibi, sanki inadına

www.e-kitap.us

yapar gibi, ikide bir 'Yer misin?' diyerek pizza parçalarını Mehmet Sinan'ın burnuna sokmuyordu.

"Geceli kanı insanı esir alır" diye anlatmaya başladı Si nan, "Bugün size kanımdan bir yudum versem, yarın bir yu dum daha içmek için beni öldürmeye bile kalkarsınız. Ama çok tehlikelidir... İnsanı yavaş yavaş öldürür... Her neyse... Şefvi hariç, tüm Geceli soylarında evlilik vardır ve bu bağ çok kutsaldır. Öyle boşanmak falan kabul edilmez. Evlenen bir çift için en önemli şey, bir evlat edinmek, soylarına yeni bir Geceli katmaktır. Bunu da kafalarına estiği zaman yapamazlar. Artık bir aile olduklarını, yeni bir Geceli yetiştirecek kapasiteye eriştiklerini aile ya da aşiret büyüklerine ispat etmeleri gerekir. Evlat icazetinin aldıktan sonra ilk iş, insan bir çocuk bulmaktır. Kimi soylar bebek tercih eder. Kimi soylar ise, biraz daha büyümüş, zekâsı, yetenekleri az çok belli olmuş çocukları seçerler. Ama her geceli için en makbulü, bir düşmanının çocuğunu ele geçirmektir. Solaklar bu yüzden evlilikten uzak dururlar. Çocuk on bir yaşına kadar büyük bir özenle yetiştirilir. Tam bir Geceli olabilmesi için. Geceli kanıyla ölmesi ve sonra tekrar Geceli kanıyla hayat bulması gerekir. On bir yaşına geldiğinde de, artık aşiretine göre, annesinden, babasından ya da her ikisinden, ilk yudum kanını içer... Firtesi gün çocuğa biraz daha kan verilir... Sonra biraz daha ve biraz daha... Yudumlar yavaş yavaş büyütülür. Zaman geçtikçe, çocuk solgunlaşmaya, duyularını kaybetmeye, yemekten ve güneşten tiksinmeye; kısaca ölmeye başlar. Tam beş yıl sürer bu ölüm. Hem aile için, hem çocuk için en zoru ve ıstıraplısı son bir yıldır. Çocuk artık çürümek üzere olan bir vücutla yatağa düşer. Kördür, sağırdır ama yaralarını his seder. Annesi, babası, aşiret büyüklerinden ebe teyzeleri ge ce gündüz çocuğun başında bekler. Kan içirilmeye devam edilir. Arık çocuğun ruhu ve bedeni sadece kutsal ikizlere emanettir. Sonra öyle bir an gelir ki, her şey tersine döner. Öldüren kan hayat vermeye başlar. Çocuğun ağzından çıkan ilk söz, yeryüzüne yeni bir Geceli geldiğini müjdeler. Büyük şölenlerle kutlanır bu. Çocuğun kendisini toparlaması da iki, bazen üç yılı bulur. Kısaca on bir yaşında ölmeye başlayan çocuk, on sekiz - on dokuz yaşlarında, delikanlı bir Geceli olarak ortaya çıkar. Sonra ağır ağır büyümeye başlar. Yüz hatları yaşlanır ama bedeni dinçliğini asla kaybetmez."

"Of of of!" dedi Yüzbaşı. Dehşet içerisinde kalmıştı; "Pe ki sen hatırlıyor musun o zamanları?"

"Hayır," diye cevap? verdi Mehmet Sinan, "Ben doğ dum..."

Sarp ile Doğan Geceli'ye uzun uzun baktılar.

Mehmet Sinan açıklamaya başladı: "Çok ender bir du rumdur ama olur, Bazı kız çocukları. Geceli olduktan sonra da doğurma yeteneklerini kaybetmezler. Özellikle benim so yumda daha sık rastlanır buna... Babanın insan olması gere kir tabii..."

"E babanız?..."

Mehmet Sinan, "insan olarak öldü," diyerek Doğan'a yardımcı oldu, "Annemle tanıştıklarında babam otuzuna ya kınmış. O yaştan sonra Geceli olması çok tehlikeli olduğun dan, öyle kalmayı tercih etmiş. Piç olmasına da annem yanaşmamış... Affedersiniz... Geceli kanıyla ölmeden Geceli olanlara verilir bu isim. Yani normal şekilde ölüp de Geceli kanıyla hayata döndürülen bir Geceli'ye bizde 'piç' denir. Annemle babam zaten çok tasvip edilmeyen bir evlilik sür dürüyorlarmış. Normalde bir Geceli kadınını hamile bırakan erkek, derhal uzaklaştırılır. Bizimkiler kavga dövüş evlenebilmişler ama babam ölümsüz olamamış. Annem kocasına piç denmesindense, insan denmesini tercih etmiş."

Bu aile meseleleri, subayların kafasını feci karıştırmıştı. Yüzbaşı anladığı ama bir türlü hafzalasının almadığı bu iliş kiler girdabından kurtulmak için ve tabii Mehmet Sinan ile belirli bir samimiyete ulaştıklarını varsayarak, haftalardır ka fasına takılan bir soruyu sordu : "Peki sen niye buradasın?"

Geceli'nin suratını kaplayan ifade, Yüzbaşı'nın varsay dığı samimiyete daha tam olarak ulaşamadıklarını gösteriyordu. Sarp'ın imdadına çalan cep telefonu yetişti. "Par don" diyerek telefonu açtı.

"Yüzbaşı dışarı çık" dedi karşıdaki ses. Bozuk bir Türk çe'yle konuşuyordu.

"Kimsin?" diye sordu Yüzbaşı sertçe.

"Yüzbaşı dışarı çık. Arabanın yanına gel."

"Kimsin kardeşim!"

"Nişanlını göreceksin. Arabanın yanına gel..."

Sarp bu lafı duyar duymaz telefonu kapatıp yukarıya doğru koşturmaya başladı. Mehmet Sinan

www.e-kitap.us

ile Doğan da arka sından fırladılar.

Yüzbaşı, arabasının bulunduğu sokağa geldiğinde du rup etrafına bakındı. Ortalık sakin görünüyordu. Sonra, sokağın öbür ucuna park etmiş turuncu arabayı fark etti: Bahar'ın arabasıydı bu. Tekrar koşturmaya başladı. Arabanın camından içeriye bakıp, arka koltukta boylu boyunca yatan Bahar'ı görünce, "Allah belanızı versin," dedi boğuk bir ses le. Kız korkunç bir haldeydi. Gözünün altında, neredeyse bütün yanağını kaplayan, siyahlaşmış bir çürük vardı. Şiş miş alt dudağının üzerindeki yarıktan sızan kan çenesi bo yunca akıp, pıhtılaşmışh. Parmak kalınlığında, kırmızı-mor bir çizgi ise boynunun çevresinde dolanıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlayan yüzbaşı elini kapı ya attı. Kilitliydi. Tekrar, "Allah belanızı versin," diye bağıra rak silahını çekip cama doğrulttu. Tetiği-çekmesine fırsat kal madan bir el koluna yapıştı. Doğan komutanını arabadan uzaklaştırmaya çalışırken, arkadan yetişen Esat silahının kabzasıyla camı patlattı. Hemen kızın yanına giderek, boy nundaki yaranın üzerinden şah damarını kontrol etti. "Yaşı yor," diye seslendi dışarıya.

Tam o sırada Yüzbaşı'nın telefonu tekrar çalmaya başla dı. Hâlâ titreyen elleriyle güç bela açabildi telefonu. "Adam mısınız ulan siz?" dedi telefonu kulağına götürür götürmez.

Esat, sokağa doluşmaya başlayan Solaklar'a ve Yörükler'e et rafı kolaçan etmelerini işaret etti. Karşıdaki ses hâlâ çok so ğuktu: "Kızın hayatını biz kurtardık Yüzbaşı. Ankara neta meli. Yanında olsun istedik. Uyanınca kendisinden dinlersin zaten..."

"Kimsiniz ulan siz?" diye sordu Yüzbaşı.

"Ankara'da saldırdıklarında hayatınızı kurtaranı hatırladınız mı? Bizdendi. Sizi kurtarmak için öldü. Size bir şey de di mi?"

"Hayır!"

"Kötü," dedi ses, "Dinle Yüzbaşı. Sürekli peşinizdeyiz. Biz varken ölmekten korkmayın. Lakin sayımız az ve düş manınızın insafı yok..."

"Kimmiş düşmanımız bizim?"

"Alamut!... Nişanlına bak Yüzbaşı. Ciddiye alsan iyi edersin... Biz senin yaşamanı ve rahat çalışmanı sağlayaca ğız, sen de bizi Alamut'a götüreceksin. Merak etme, sürekli gözümüzün önündesin. Her şekilde yardım edeceğiz sana. Eğer senin bize diyeceğin bir şey olursa Taksim Meydanı'na gel. Heykelin altında bir sigara iç. Sonra Sıraselviler'e doğru yürümeye başla. Biz seni alırız. Yalnız sadece seni tanırız Yüzbaşı. Sırrımızı tut."

"Siktirin ulan oradan," dedi Sarp, "Bir de sizle mi uğra şacağız..." Ama karşıdaki adam Yüzbaşı'nın küfrünü duya madı. Telefon çoktan kapanmıştı...

8

"Daha ne bekliyoruz?" diye bağırdı Niran Hatun. Oda nın ortasında dolanıp duruyordu, "Neyi bekliyoruz? Olmadı işte İdris! Lafla anlamadılar. Korkmadılar. Neden korksunlar ki? Retçesine sahip çıkamamış Ocak, hepsinin hakkından nasıl gelsin? Biz böyle ağustosböceği gibi cır cır ötmeye devam ettikçe de korkmayacaklar. Daha ne bekliyoruz İdris?"

Hatun Gecelilerden bahsediyordu. Aşiretleri toplayıp hükmü okumalarının üzerinden on gün geçmişti ama daha kimseden bir ses çıktığı yoktu. İdis Usta aşiretlerin hemen gelip dizlerinin dibine çökmesini beklememişti ama en azın dan ortalığın biraz kaynayacağını. Gecelilerin sağı solu biraz huylayacağını ümit etmişti. Bu bile olmamıştı. Toplantı bit tikten sonra aşiretler yine kabuklarına çekilmişler, ne iyi ne kötü hiçbir haber göndermemişlerdi Yediler'e. Etraf süt li mandı.

Bu gece, vaziyetin son halini şöyle bir konuşmak üzere İdris Usta'nın evinde toplanmışlardı. Abbas Ağa ve Korkut Bey de katılmıştı aralarına. Başlarındaki belalar öyle çoktu ki, sıraya koymaya çalışırken bile aralarında kaybolup gidi yorlardı. Özetle, birileri üç emanetlerini çalmış, öncesinden Zülfikâr'ı çalıp bununla Elifi tutsak etmiş, bu arada Kaya Bey'i aradan çıkartıp Gecelilerle aralarını açmış ve 12. Daire'nin ayağını kaydırmıştı. İdris Usta, odadakilere bu özeti yaptıktan sonra kendisi bile ürkmüştü anlattıklarından. Eğer bunlar tek bir kumpasın altından çıkıyorsa, bu nasıl bir be laydı, bu nasıl bir kudretti böyle? Bütün bunların tesadüfen üst üste binmiş, ayrı ayrı dertler olmasını diliyordu ama bili yordu ki bu hiç akıl kârı değildi. Usta, kötümserliği aklın dan, sıkıntıyı gönlünden uzak tutmaya çalışıyordu, ama za man ilerledikçe içini bir korku kaplamaya başlamıştı. En acil dertleri tabii ki iksiri zamanında yetiştirebilmekti. Bunun

www.e-kitap.us

için de emanetlerini bir an önce geri almaları gerekiyordu, ama iş bununla da bitmiyordu. Bütün emanetlerin tamam ola bilmesi için. Elifin de artık her neredeyse çıkıp gelmesi şart ta.

İdris Usta odadaki arkadaşlarının yüzlerine baktı. Hep sinin derdi, düşüncesi başka başkaydı. Niran Hatun'a göre zaten hepsi çoktan ölmüşlerdi. Yapılacak en iyi şey, bedenleri de bu dünyadan gitmeden önce ortalığı iyice bir ateşe boğ maktı. Haksız da sayılmazdı. İksirin yapılamaması gibi bir durumda en uzun süre yaşayacak olan Niran Hatun'du ve bunca melanetin ortasında tek başına kalacaktı. Böyle bir du rum Hatun için bile çok korkutucu olmalıydı. Ocak ortadan kalktıktan sonra hesabı olan herkes geriye kalan son kartalın üzerine çullanacaktı. Kısaca Hatun'un sonu kendileri gibi kolay olmayacaktı ve o gün gelene kadar mümkün olduğun ca düşman eksiltmek en hayırlısıydı.

Salih'in derdi ise sadece Elifti. Kendisi farkında mıydı bilinmez, ama çırağını ölmeden önce bir defa karşısında gör dükten sonra Salih için iksirin kaynatılıp kaynatılmaması çok da o kadar önemli değildi sanki. Neyse ki bu durumun işe yarar bir tarafı vardı. Kendileri çalınan emanetleri arar ken birilerinin de Elifin peşinden koşması gerekiyordu.

İlyas desen, aylardır rüyadaymış gibi bir suratla dolaşı yordu. Ne olduğunu bilmiyor sanki çok fazla da bilmek iste miyordu. Bir emir almak için büyüklerinin ağzının içine ba kıyordu, ama bu haliyle bu çocuktan tek başına düşünüp ha rekete geçmesini beklemek aptallık olurdu.

Kendisi gibi inatla her şeyin sona ermediğini düşünen herhalde bir tek Bengi vardı. Ne de olsa aynı Usta tarafından yetiştirilmişlerdi.

İdris Usta sıkıntıyla, "Doğru dersin Niran Hatun," dedi, "Laftan anlamadı bunlar. Korkutamadık demekki."

"Ne yapacağız Usta?" diye sordu İlyas.

İdris Usta yavaş yavaş Hatun'un aklına yaklaşmakta ol duğunun farkındaydı. "Bize dediğimizi yapmak yakışır," de di, "Üstlerine varacağız ama akıllı olacağız."

Hatun bu 'akıl' lafına sinir olmuştu. Ters ters İdris'e baktı.

"Bu iş Rebii'yle çözülecek gibi görünüyor," diye devam etti Usta, "Kaya Bey elinde bir şey olmasaydı bizimle görüşmek falan istemezdi. Bırakmadılar adamı. Bu işin içinde So ner var mı yok mu bilemiyorum ama Rebii'nin içinde Kaya Bey'den başka bu işten haberdar olan birisi mutlaka vardır. O birisini bulmak için de huzuru iyice kaçırmak lazım. Gece liler bizim yanımızda yer almadı ama Rebii'nin arkasında da toplanmadı. Kısaca saflar belli olmadı henüz. Şöyle iyi bir silkelemek lazım ki, kim karşımızda kim değil belli olsun. Ama ben de İdris Usta'ysam, ant olsun ki bütün aşiretleri boncuk gibi dizeceğim arkama. İpin ucu bir geçsin hele eli me!"

İdris'in konuşması Niran Hatun'un ilgisini çekmişti. Do lanmayı kesip sedire oturdu: "Rebii'ye saldırıyoruz o za man."

"O kesin," dedi Usta, "Ama ben derim ki, önce bir sille de Harifi'ye vuralım. Şimdilik şöyle hafifinden. Vuralım ki ne tarafa kaçacaklarını görelim."

"Eeee?"

"E'si, Behruz Usta da kıyama izin vermiş olduğuna göre komuta sende Niran Hatun."

Hatun soğuk soğuk gülümsedi. "Abbas Ağa!" dedi sert çe, "Rebii avı serbest bırakılmıştır. Bildiğiniz gibi yaparsınız. Ama öncesinden Harifiler'in cezası kesilecek. Dükkânlarını, evlerini yakın. Salih'le İlyas'da gelsin sizinle."

"Başımızla beraber Hatun. Müsaadenle hazırlıklara baş layalım," dedi Abbas Ağa ve hemen dışarı fırladı.Yıllardan sonra gelen av izni keyfini yerine getirmişti. Haberi Solaklara vermek için sabırsızlanıyordu.

Ağa çıktıktan sonra Niran Hatun Salih ile İlyas'a döndü: "Siz de Solaklar'la gidip Harifi'yi bir güzel haşlayın. Re bii'nin kuyruğuna takılıp kendilerini hangi ateşin içine attık larını görsünler bakalım. Bedava değil öyle bağırıp çağır mak."

"Biz Ocak olarak bir şey yapmayacak mıyız?" diye sor du Salih.

"Yapacağız elbet," dedi Hatun, "Rebii belanın büyüğü nü Ocak'tan bulacak. Zamanını ben söylerim size. Bengi sen de ne yap et konuştur artık şu adamı."

Herkesi şaşırtmıştı Hatun. Zaman kolladığı görülmüş şey değildi. Hele böyle bir zamanda. Bengi, "Emredersin" diyerek kapıya yöneldi. Bir an önce Solak zindanlarına va rıp, Salih Usta'nın Ankara'da yakaladığı şu adamın çenesini açmayı düşünüyordu. Haftalardır uğraşıyordu zaten, ama

www.e-kitap.us

eldeki tek şahit olmasından dolayı, istediği kadar ileri gide memişti.

Bengi tam çıkacakken, bahçedeki söğüt ağaçları çırpın maya başladı. Eve birilerinin geldiğini haber veriyordu sö ğütler. Pencereden baktıklarında Mehmet Sinan ile Sarp Yüz başı'nm eve yaklaşmakta olduğunu gördüler.

"Cümleten iyi akşamlar," dedi Mehmet Sinan içeri girin ce. Yüzbaşı da başıyla ortaya bir selam verdi. İdris Usta mi safirlerini buyur ettikten sonra, "Bahar Hanım nasıl oldu?" diye sordu.

"Daha iyi," diye cevap verdi Yüzbaşı bezgince. Bahar üç gündür Bengi Hatun'un evinde yatıyordu. Daha dün adam akıllı gelebilmişti kendine. Gözlerini açar açmaz başında Sarp'ı görünce küfrederek ağlamaya başlamıştı. Anlattığı şeyler. Yüzbaşı'ya gelen o garip telefonu da doğruluyordu. İş dönüşünde evinin yakınlarında tenha bir sokakta arabasını park ederken, iki adam saldırmıştı Bahar'a. Boynuna bir ip dolayıp, dövmeye başlamışlardı. Hatırladığı kadarıyla adamlar, 'Nişanlın boyundan büyük işlere kalkışmasın,' gibi bir şeyler söylemişlerdi. Kendinden geçmek üzereyken, daha doğrusu ölmek üzereyken, koşturarak gelen ayak sesleri duymuştu Bahar. Kızı birilerinin kurtardığı doğruydu. Ci vardaki birkaç kişi, iki gurubun bıçaklarla birbirlerine girdiğini söylemişlerdi. Gerisini hatırlamıyordu. Bengi Hatun, kı zın boynundaki morluğu gördükten sonra adamların niyeti nin öldürmek olmadığını söylemişti, ama Bahar yine de çok büyük bir badire atlatmıştı. Gerçi Hatun çok iyi bakıyordu ama bedenen ve ruhen ne zaman iyileşeceği de belli değildi.

İdris Usta, "Affedersiniz," diyerek Sarp'ı daldığı sıkıntı dan kurtardı, "Bahar Hanım'ı kurtaran adamlar kimlermiş? Öğrenebildiniz mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Sarp, "Paşa da araştırıyor."

"Bir Alamut muhabbeti falan geçmiş aranızda. Öyle mi?"

"Öyle. Onları Alamut'a ben götürecekmişim.. Bizim düşmanımız orasıymış."

Odaya sessizlik çökmüştü. Herkes bir kez daha karşıla rına çıkan şu Alamut meselesini bir yere oturtmaya çalışıyor du ama olacak gibi değildi. Zaten Yüzbaşı da bu konu üze rinde fazla konuşmak istemiyordu. Nedenini bilmiyordu, ama adamlarla yaptığı konuşmanın önemli bir kısmını kendi ne saklamak istemiş, Doğan'a bile anlatmamıştı. "Her ney se," diyerek konuyu değiştiriverdi, "Eyüp'e ulaşmayı başar dık."

Bu haber en çok Salih Usta'yı heyecanlandırmıştı. "Ee-ee?" diyerek oturduğu yerde doğruldu.

"Paşa yanına gidip aleti göstermiş. Ben de telefonla ko nuştum bugün. Çok yardımcı oldu adam, daha doğrusu ol maya çalıştı. Aleti görünce çok şaşırdığını, tıpkı kendi işleri ne benzediğini söyledi. Ama yıllardır hapisteymiş. Bu işi ki min yaptığını kendisi de çok merak ediyormuş. Bu aleti ya pabilecek olanların isimlerini verdi bana."

Yüzbaşı, cebinden çıkardığı bir kâğıdı Salih Usta'ya uzattı. "Aklına gelen herkesi söyledi," diye devam etti, "Uzun bir liste. Biz araştırmaya devam ediyoruz. Belki siz de bir şeyler bulursunuz."

Salih Usta kâğıda baktı. Eyüp'ün yardımcı olmaya çalış tığı besbelliydi. Bildiği yirmi beş-otuz hırsızın ismini ver mişti. Hem de alemde bilinen lakaplarıyla birlikte. Listedeki hırsızların soy isimleri yazmadığında resmi bir araştırma yapmak zor olacaktı, ama alemde aslolan lakaplar değil miy di? Usta sokaklara sormaya bu geceden başlamayı düşünü yordu. Yüzbaşı'ya teşekkür etti.

Sarp, "Bunu da size Doğan gönderdi," diyerek kalınca birkaç defteri Bengi Hatun'a uzattı. "Polis Murat hocanın so ruşturmasını kapatmış. Dosya nihayet elimize ulaştı. Bunlar Hoca'nın günlükleri galiba. Biz biraz kurcaladık ama bir şey anlamadık. Belki siz bir şeyler bulabilirsiniz."

Bengi, defterleri alıp sayfaları çevirmeye başladı. Yüzba şı'nın anlamaması çok doğaldı çünkü Murat Hoca günlükle rini Hitit dilinde tutardı.

Bu işi de hallettikten sonra Yüzbaşı, "Bana müsaade," diyerek bir zengin kalkışı yaptı, "Birkaç yer dolaşacağım da ha. Sizin de aklınızda bulunsun, ev arıyorum."

Ustalar birbirlerine baktılar. "Bütün evler senin Yüzba şım," dedi İlyas, "İstediğin zaman buyur."

"Sağ olun ama insanın evi gibi olmuyor... Bahar da bi raz burada kalacak gibi."

"Yüzbaşı haklı," diye araya girdi Niran Hatun, "Lakin, şu sıralar da birbirimize yakın durmamız lazım... Bengi. Se nin dükkânın üst katları ne durumda?"

"Azıcık elden geçmesi lazım."

"Bengi size evi bir göstersin," dedi Hatun, "Aklınıza ya tarsa yerleşirsiniz. Hem karışanınız

www.e-kitap.us

görüşeniniz olmaz, hem de yakınımızda olursunuz.”

Sarp’a fena gelmemişti bu fikir. “Bir bakalım o zaman,” diyerek ayağa kalktı.

9

“Ne demek bir süre burada kalacaklar,” diye bağırdı Behram, “Bekâr evi mi kardeşim burası?” Ofisinin pencere sinden aşağıya. Kubbeli Salon’un ortasında durmuş, etrafla rını seyreden Gecelilere baktı: “Büyük Alamut’ta vampirin ne işi var?”

Behzat Taner kıs kıs gülüyordu, “E hep sen beni delirte cek değilsin ya...” dedi içinden. Geceliler, Rebii’nin yeni beyi Soner’le kurdukları planlar yolunda gitmediği için buraday dı. Soner, Kaya Bey’in kanını Solaklar’m ve Yediler’in üzerine atarak tüm Geceli aşiretlerini yanına çekeceğini düşünmüş tü. Lakin evde yaptığı hesap, çarşıda pek rağbet görmemiş, bir tek Harifi aşiretinin lideri, kendisini lafla desteklemeyi tercih etmişti. Verdiği bu desteğin bedelini, bir gecede kül edilen iki ev ve dört dükkânla ödeyince, Harifi aileleri, lider konumda bulunan Kamalı Celal’e karşı homurdanmaya baş lamış, Soner de dımdızlak ortada kalıverdiğini anlamıştı. Üzerine bir de Solaklar’ın başlathğı Rebii avının haberi kula ğına gelince Soner soluğu Behzat Taner’in yanında almıştı. Can derdine düşmüştü yeni bey. Soyların açık bir destek ver memeleri. Kaya Bey’in ölümünü şüpheli bulduklarını göste riyordu. Bu cinayetin Solaklar tarafından işlendiğine emin olsalar, ortalık bu kadar sakin kalamazdı. En başta diğer Re bii aşiretleri ayaklanırdı. Olay daha sıcakken en kendisine en büyük desteği veren, intikam yeminleri eden soydaşlarından bile ses seda çıkmaz olmuştu. Tüm gözlerin üzerine dönmesi an meselesiydi. Artık Soner’in aşiretini, beyliğini falan dü şündüğü yoktu. Tek kurtuluşu Yediler’in ortadan kalkmasıydı. Ancak, Yediler öldükten sonra çıkacak karmaşa kurtara bilirdi kendisini. Bunun için de şu kanına giren Avukat’ın kafasından geçen pazarlığa asla başlamaması gerekiyordu. Avukata ve Alamut’a yakın durmakta büyük yarar vardı...

“Yavaş konuş Behram,” dedi Avukat, “Duyarlarsa çok darılırlar. İnan bana güçlerini bir görsen, bu adamları kesin likle küstürmek istemezsin. Sana her şeyi anlattım işte. Bura da kalmak zorundalar.”

“Sen nasıl bir halt yedin Behzat Taner?” diye inledi Beh ram. Sesi ağlamaklı çıkıyordu.

“Yemek zorunda olduğum haltı yedim,” diye cevap ver di Avukat, “Benden sürekli bir şeyler saklarsan olacağı buy du işte. Hiçbir şey bilmeden emanet işine gireceğimi mi zan nettin sen. Sen bana anlatmadın, ben de Kaya Bey’e gittim.”

“Hadi buna eyvallah. Peki hangi akla hizmet emanetleri söyledin adamlara? Kime sordun da ortaklık teklif ettin?”

“Sen bana emanetlerin çalındığını herkesin duyması la zım deyince ben de bunlara gittim. Hazır gitmişken, şansımı da zorladım biraz.”

Avukat’ın bu kadar rahat konuşması Behram’ı çileden çıkartmıştı. Elinin tersiyle önündeki masada ne var ne yoksa yere süpürdü: “Sonra da gidip Geceli aşiretinde darbe tez gâhladın öyle mi?”

“Başarılı da oldum Behram. Niye bu kadar kızdığını an lamadım. Güç istemiyor muydun? Al sana güç. Bu adamla rın altısı, otuz fedaiyi dişine kürdan etti. Alamut’un yanına koca bir Geceli aşiretini çekiyoruz yine de yaranamıyoruz yahu!”

Behram’ın suratı Alamut’un bayrağıyla aynı renge dön müştü. Cahit’in alıp götürdüğü fedaileri hatırladı. “Behzat Taner sen var ya...” dedi dişlerinin arasından. Sözünün geri si boğazında düğümlenip kaldı.

Behzat Taner dolabı açıp, koca bir bardağı yarısına kadar viskiyle doldurdu ve “İyi gelir,” diyerek Behram’a uzattı. “Şimdi,” dedi, “Bir daha böyle haltlar yememi istemiyorsan, bundan sonra benden bir şey saklamayacaksın. Anlaştık mı?”

Behram bardaktan bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Şu merete hiç alışık değildi. “Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Bilgi kaynağını. Yediler’le ilgili bunca şeyi nereden bili yorsun onu merak ediyorum.”

Behram kendini zorlayarak bir yudum daha aldı. “Ta mam” dedi, “Anlatacağım. Ama bu adamlar gidecek.”

“Onlar hiçbir yere gidemez” dedi Avukat, “Soner ema netleri biliyor. İşin gerisinde benim, yani

www.e-kitap.us

bizim olduğumuzu da biliyor. Yakalanıverirse hapı yutarız. En iyisi burada kal ması."

"Bitirelim işini o zaman."

"Denesene..."

Behram bir kez daha pencereden aşağıya baktı. Eğer Behzat Taner haklıysa ve bu Gecelilerden altısı, yirmi küsur fedaiyi öldürdüyse, buncasını temizlemek için bayağı bir fedaiye ihtiyaç vardı.

Avukat arkadaşının sırtını sıvazladı: "Merak etme Behram. Her şeyi bana bırak. Bu adamlar yanımızda olduktan sonra sırtımız yere gelmez bizim. Hem bak sana iyi bir haber vereyim; Fincher kazıya başladı."

Behram Fincheı'i falan düşünecek halde değildi. "Neyle beslenecekler?" diye sordu aşağıya bakmayı sürdürerek. Avukat güldü: "Merak etme yanlarında getirdiler bir şeyler."

"Fedailerimi emmesinler de..."

"Bunlar medeni yaratıklar Behram. Senin canın biftek yemek istediğinde dana mı kesiyorsun, kasaba mı gidiyorsun?... Neyse hadi bana müsaade. Sen misafirlerimize yerlerini göster. Aman diyeyim, odaları güneş almasın."

Behzat Taner ağzı kulaklarında Büyük Alamut'u terk ederken, Behram Büyük İmam'a nasıl bir açıklama yapacağı nı düşünüyordu.

Avukat'ın bu kadar rahat olmasının tek bir sebebi vardı: Gidiyordu. Soner'le yaptığı son görüşmeden sonra bu işin şirazesinin iyice kaçtığına kanaat getirmişti. Üstüne bir de Yüzbaşı'nın nişanlısının yine bilinmeyen adamlar tarafından kurtarıldığını öğrenince, "Bu iş burada biter," deyivermişti. Fincher'in üçüncü emaneti bulup bulamayacağını, bulsa bile pazarlık masasında Yediler'in nasıl bir karar vereceğini bil miyordu. Solaklar'ın başlattığı avın Gecelileri nasıl etkileye ceğini bilmiyordu. Önce Yüzbaşı'yı, sonra nişanlısını kurta ran adamların kim olduklarını bilmiyordu. Ebu Sina suika tından ve akabinde 12. Daire'yi kapatayım derken yaptığı dangalaklıktan sonra, başının yerli ve yabancı istihbarat ör gütleriyle nasıl bir belaya girdiğini bilmiyordu. En önemlisi de kendisinin ne yapmakta olduğunu bilmiyordu. Bu iş emanetleri çalıp, Yediler'le pazarlığa oturmaktan çok ileriye gitmişti. Fincher'e kazı yaptırayım, 12. Daire'yi dinleteyim, Soner'i bey yapayım derken, asıl iş çok gerilerde kalmıştı. Bilmediği bu kadar şeyin ortasında da, Behzat Taner'e git mek düşüyordu. Bu kararı verdiği, verebildiği, verebilecek kadar zihnini açık tutabildiği için kendisiyle gurur duyuyor du Avukat. Biletten, pasaporttan yana derdi yoktu. Jülide'nin ve Cahit'in hesaplarına yüklü bir miktarda para ak tarmıştı. İkisi de istediği yere gidebilirdi. Eh, Soner'i de Alamut'a Behram ile Büyük İmam'm yanına tıkıp, ortalıkta do laşmasını engellediğine göre artık istediği zaman gidebilirdi. O istediği zaman da, en çok merak ettiği şeyi, yani Beh-ram'ın şu gizli haber kaynağını öğrendikten sonra gelecekti.

"Arabayla mı devam edeceğiz Behzat Bey?" diye sordu Cahit.

Avukat şöyle bir düşündü. Helikopter gerektirecek ka dar acil bir işi yoktu. Hem yollar da sakin görünüyordu.

"Devam et," dedi ve ekledi: "Şu subayların izini bulduk mu?"

"Bulduk Behzat Bey."

"Dinlemeye başlayalım o zaman."

"Aklımda Behzat Bey. Belli bir yere yerleşmelerini bekli yorum. Ev tutmadılar daha."

"Şu Yüzbaşı'nm nişanlısı? O da mı gelmiş İstanbul'a?"

"Emin değiliz Behzat Bey. İzini Ankara'da kaybetmiştik ama geldiğini tahmin ediyoruz."

"Gözünüz açık olsun Cahit," dedi Behzat Taner, "Yüzba şı yuvasını yapar yakında!"

10

Niran Hatun, küçük aynalı masasının önündeki tabure ye oturmuş, bedenini bu gece olacaklar için hazırlamaktaydı. Hayatı boyunca hiçbir hazırlığının bu kadar uzun ve bu ka dar düzenli olduğunu hatırlamıyordu. Herhangi bir yere git mek ya da bir şey yapmak istediğinde aklı, hışmı ve alevi önden fırlar, geride kalan bedeni ise o an eline ve üzerine geçirebildikleriyle arkadan yetişir ve başının çaresine bakmak zorunda kalırdı. Bugüne kadar bakmıştı da... Ne var ki Ni ran Hatun bu gecenin farklı olmasına hükmetmiş; aklının, hışmının ve alevinin, bedeniyle birlikte çıkmasını buyurmuş tu. Bazı talihsizler, bu akşam Niran Hatun tarafından hazır lanmış muhteşem bir merasime tanıklık edeceklerdi.

www.e-kitap.us

Hatun bugün bütün öğleden sonrayı en kuduruk alevleriyle kılıç oynayarak geçirmişti. Bahçesine saldığı alevleri, hızla ve efendilerini utandırmayacak bir hiddetle üzerine doğru gelirken. Hatun kılıcıyla ve kalkanıyla kendisini sa vunmaya koyulmuştu. Buz gibi havayı yararak, arkalarında yoğun ve titreşen buhar dalgaları bırakarak, bazen bir atmaca, bazen bir yıldırım, bazen de bir ok şekline bürünüp Ha tun'un üzerine atılan alevler, ya bir kalkan darbesiyle dağılıp gitmişler ya da savrulan bir kılıçla şekillerini ve bütünlükle rini kaybetmişlerdi. Çileden çıkan alevlerden bir tanesi gök yüzünde şöyle bir salındıktan sonra havayı içine çekerek cüssesini iyice büyütmüş ve devasa, kızıl bir panter şeklini alarak Hatun'un üzerine doğru inmeye başlamıştı. Niran Hatun, alevinin böylesine bir öfkeyle saldırıya geçmesini takdirle karşılamış, bu meydan okumaya kılıcını ve kalkanı nı göğe doğru kaldırarak cevap vermişti. Panter şeklindeki alevin havada önce ikiye, sonra dörde bölünmesi Hatun'un kollarında en ufak bir titremeye sebebiyet vermemiş, sadece zihninde, şaşırtmak için büyüklükten ödün vermenin ne de rece doğru olduğu konusunda bir soru belirmesine neden ol muştu. Savaş sırasındaki en tehlikeli şeylerden birinin kafa ya takılıp kalan bir soru olduğunu çok iyi bilen bu deneyimli savaşçı, yaklaşmakta olan dört kızıl panterden ortadaki ikisi nin öne doğru fırladıklarını görünce aklındaki soruyu der hal sonraya bırakıp, rakiplerini umduklarından daha erken karşılamanın en iyi yol olacağına karar vermişti.

Kalkanını öne alıp, kılıç tutan kolunu vücuduna iyice yapıştıran Hatun, ileriye doğru hafif bir eğimle ayaklarını yerden kesmişti. Hedeflerinin gökyüzüne doğru yükselmek te olduğunu gören panterler, hemen toparlanıp keskin iniş eğimlerini yumuşatmışlar ve yere neredeyse paralel olarak Hatun'a doğru ilerlemeye devam etmişlerdi. Zaten deliye dönmüş olan panterler için çarpışmanın yerde ya da havada başlayacak olması çok fark etmiyordu. Belki de bu yüzden hızlarını ve dengelerini kaybetmiş olduklarının farkında de ğillerdi. Hedeflerine beklediklerinden çok daha erken ulaşan panterlerden soldaki, daha pençesini bile kaldıramadan Ha tun'un kalkanını kafasına yiyivermişti. Darbenin etkisiyle savrulan panter yanındaki arkadaşına çarpınca alevden göv deleri birbirine karışmış, artık tek bir ucube yaratık gibi görünen bu ikisi, çaresiz bir şekilde dengelerini sağlamaya çalı şarak düşmeye başlamışlardı. Kalkanıyla işini yarılayan Ha tun, kılıcını aniden kaldırarak üzerine doğru gelen üçüncü panterin göğsüne saplamış, hayvanı geriye doğru fırlattıktan sonra hızla dönerek kolunu son rakibinin boynuna dolayıvermişti. Sırtını parçalayan alev pençelerden bir an önce kur tulmak için, kendisini havada tutan sanatı sona erdirmiş ve koltuğunun altındaki rakibiyle birlikte, yere sert bir iniş yap mıştı. Hatun'un altındaki hayvanın kızıl gözleri, artık dövü şe devam etmeye çok istekli görünmüyorlardı.

Bu kapışmadan sonra Niran Hatun talimin sona erdiğini buyurmuştu. Eve girer girmez kılıcını ve kalkanını bir kena ra fırlatmış, üzerindekilerden derhal kurtulup hamam odası na yönelmişti. Sıradan bir insanın dayanamayacağı kadar sı cak olan hamamında uzun ve çok yavaş bir banyo yapmış, sonra göbek taşına uzanarak sırtındaki pençe yaralarını kız gın taşa ağır ağır dağlatmıştı. Gözlerini küçük bir kubbe şek lindeki tavanın içinde oynaşan buhar dalgalarına dikerek bu akşam yapacaklarını ve bu akşam başına gelebilecekleri dü şünmeye başlamıştı. Düşünmek, yapacaklarını düşünmek, düşündüklerini yapmakta kararlı olmak acı veriyor, kızgın taşa değen yaraları canını acıtıyordu ama Hatun bundan hü zünlü bir zevk alıyordu... Hep almıştı. Niran Hatun acı denen şeyi seviyordu...

Banyosunu bitirdikten sonra saçlarındaki suyu şöyle bir sıyırıp öylece çıkıvermişti. Hamam odasına girdiğini gören minik kanatlı alevlerin evi iyice ısıtmış olduklarından emin di. Zavallı alevler, yüzyıllardır hizmetini görmekte oldukları efendilerinin banyodan çırılçıplak çıkıp, yatak odasına yük selen merdivenleri aheste aheste adımlamasını tek bir yalım larını bile titretmeden izlemişler, Niran Hatun gözden kay bolduktan sonra bir süre daha oldukları yerde kalakalmışlar, sonra ilk ve muhtemelen son kez şahit oldukları manzaranın utancıyla büzüşerek birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Hatun, banyodan çıkalı beri, yani neredeyse bir buçuk saattir yatak odasındaki küçük aynalı masasının önünde saç larını tarıyordu. Vücudundan süzülen sular, oturduğu tabu renin ayaklarının dibinde minik birikintiler oluşturmuştu. Işık vermeleri için odada kalmalarını buyurduğu iki kanatlı alev, sıra dışı bir duruma şahitlik etmekte olduklarının farkındaydılar.

Niran Hatun, elindeki tarağı son bir kez daha kafasına götürdükten sonra, saçlarını at kuyruğu şeklinde yakaladı. Gözlerini dalıp gitmiş olduğu aynanın derinliklerinden hiç ayırmadan kemik

www.e-kitap.us

tarağını masanın üzerine bıraktı. Sağ tara fındaki tahta kutuyu açarak içinden çok uzun deri bir şerit çıkarttı ve yılların verdiği ustalıkla şeridi saçına birkaç kere dolayıp sert bir düğüm attı. Hatun, saçlarını iyice gerdiren düğümün verdiği acıyla, gözlerini dalmış olduğu derinlikten çekti ve aynadaki görüntüsüne kızgın kızgın bakmaya başla dı. Saçlarını biraz daha gerdirdi ve şeridin geri kalanıyla at kuyruğunu sarmaya başladı. Deriyi saçının etrafına her dolayışında ağzından keskin bir fısıltı dökülüyordu: "Bu gece ita at yok! Bu gece büyük - küçük yok! Bu gece söz yok! Bu gece Cengiz yok! Bu gece Selim yok! Bu gece Hatun var. Bu gece Niran Hatun var. Bu gece Nar Sultan var!"

Saçlarını sarmayı bitirdikten sonra, iki sert düğüm de derinin sonuna attı. Kuyruğun sıkılığını kontrol etmek için de boynunu birkaç defa sertçe döndürdü. Yeterince, yani açı lıp, dağılıp, sağına soluna dolaşmayacak kadar sağlam görü nüyordu.

Hatun ayağa kalktı. Masanın bir adım solundaki dolabı açtı ve alttaki çekmeceden dört parmak genişliğinde iki uzun, beyaz bez çıkarttı. Bezlerden bir tanesini beline birkaç defa doladıktan sonra, bacaklarının arasından geçirerek, kal çalarını iyice yukarıya kaldıracak şekilde sıkıca sardı. Masa nın üzerindeki tahta kutudan, küçük, kibar bir broş alarak, bezi leğen kemiğinin bir parmak arkasından tutturdu. Diğer bezle de göğüslerini vücuduna iyice yapıştırdı. Bacaklarının üzerinde birkaç kere yaylanıp, kollarını ve sırtım kuvvetlice gerdirerek sargıların vücuduna iyice oturduğundan emin ol duktan sonra, karşı duvardaki dolaba doğru yürüdü. Dolabın iki kapısını birden ardına kadar açtı. Her iki kapının içle rine yerleştirilmiş olan boy aynaları, Hatun'un bu sıra dışı, görüntüsünü üçe katlayarak odanın kızıl aydınlığına yansıtıyorlardı. Niran Hatun, aynalardaki yansımalarını gözünün ucuyla şöyle bir süzdükten sonra, dolaptan aldığı, ketenden kaba dokunmuş beyaz bir tulumu giymeye başladı. Yaka düğmelerini ilikleyip, bel ipini sıkıca bağladıktan sonra, do laptan çok ağır, zincir bir zırh çıkarttı. Zırhı kafasından geçi rip, etek uçlarından aşağıya doğru çekince, metal halkaların çıkarttığı binlerce minik şıngırtı odanın duvarlarında yankı landı. Şimdi sıra gecenin en önemli giysisine gelmişti.

Narin bir kumaştan dikilmiş, iki parçalı kıyafeti dolap tan alıp kanatlı alevlerin ışığına tuttu. Uzaktan bakıldığında siyah gibi görünen kumaş, ışıkla kavuşunca içinde oynaşan koyu kırmızı haleleri açığa vurmuştu. Hatun, kıyafetin üst lüğünü zırhının üzerine geçirdi. Altına bol pantolonunu, ya rım konçlu çizmelerini giyip gümüş işlemeli bir kemeri beli ne doladıktan sonra, dolabın aynalarında kendisine bir kez daha baktı. Birkaç ayrıntı dışında hazır sayılırdı.

Ağır adımlarla yatağının hemen sol tarafındaki büyük pencerenin önüne gitti. Camın hemen altında iki kılıç duvara yaslanmış şekilde duruyordu. Biri, belinden hiç eksik etme diği düz, uzun kabzalı kılıcıydı. Hemen yanında ise ondan daha kısa, hafifçe kıvrık bir kılıç durmaktaydı. Hatun bu kı sa kılıcı eline alıp kınından bir karış kadar sıyırdı ve üzerin deki yazıları mırıldandı: "Cengiz; Akbora'nın Efendisi." Kılı cı yavaşça kınına yerleştirip beline kuşandıktan sonra kendi kılıcını, üzerine kadim bir dilde 'Salih' yazısı işlenmiş kadife bir kumaşa sararak yatağının üzerindeki diğer altı dengin yanına bıraktı.

Çıkma vakti yaklaştıkça o bildik heyecanı Hatun'un içinde yeniden kabarmaya başlamıştı. Pelerinini hızla sırtına sarıp, kendisine son bir defa daha baktıktan sonra kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki aniden durdu. Bir süre tereddütte kaldıktan sonra geriye dönüp tekrar küçük aynalı masasının başına geçti. Minik çekmecelerden en alttakini açıp yuvarlak metal bir kutu çıkarttı. "Ölüm güzel olmalı," diye mırıldanarak parmağını kutuya daldırdı ve alev kırmızısı luıyayı aceleyle dudaklarına yaymaya başladı. Hatun aynaya iyice yaklaşıp kenetlenmiş çenesini, büzülmüş dudaklarını ve yine ince ince tütmeye başlamış olan gözlerini sert bakışlarla izlemeye başladı. Kendisine bu kadar yakından, bu kadar uzun ve bu kadar dikkatle bakmayı daha önce hiç beceremeмişti. Şu anda bile içinin bir tarafı aynaya bakmayı sürdürmesi, hatta olabilecek en uzun süre boyunca, belki de anlayana, anlayabilene ve her şeyi itiraf edene ya da kendisin den söküp alana kadar öylece kalması için ısrar ederken, bir diğer tarafı da gözlerini bir an önce üzerinden çekmesi ve her zaman yaptığı gibi işine bakması için yalvarıyordu. Ha ltun'un bedeni ise her iki tarafın ortasında, zorlamanın acısını ve yalvarmanın tadını yaşıyor, hangi tarafın, ne zaman ve sonunda hangi bedeli ödeyerek galip geleceğini ya da mağ lup düşeceğini merak ederek öylece duruyordu.

Bu çekişme. Hatun bir elin saçlarında dolaşmakta oldu ğunu hissedene kadar sürdü. İnanılmaz

www.e-kitap.us

bir hızla geriye dön mesi, dönerken savrulan pelerininin arasından kılıcının kab zasını görmesi, kınından sıyrılan çeliğin, saçlarında dolaşan elin sahibinin tahmini karın bölgesini boydan boya kesip geçmesi neredeyse aynı anda oldu. Pelerinin etekleri aniden duran bacaklarının etrafındaki dönüşlerini daha tamamla mamışken. Hatun, küçük bir ihtimal de olsa hâlâ ayakta ka labilmiş olan rakibine son darbeyi indirmek için kılıcını sağ omzunun üzerine yükseltmişti. Ne var ki Niran Hatun kılıcı nı beklediğinden ve istediğinden çok daha yavaş indirmek zorunda kaldı. Alevleri parlamış gözleriyle etrafa dikkatlice bakarak, yatak odasında tek başına olduğuna kendisini inan dırmaya çalıştı. Kılıcını yavaşça kınına yerleştirdi. Önce bir sanrıya kapıldığı için, sonra ve daha çok da bu sanrıdan, ya ni saçlarının okşanmasından çok az bir süre bile olsa hoşlan dığı için kendine kızdı. Bütün bunların başına şu lüzumsuz boyanma sevdasından geldiğine kanaat getiren Hatun, dudaklanndaki boyayı elinin tersine bulaştırdı ve öfkeli adım larla odayı terk etti.

Niran Hatun'un ayak sesleri bahçeye doğru uzaklaş maktayken, bedenini görünmezlik sanatına bürümüş olan Behruz Usta, bir taraftan karnını kıl payı kurtarmasını sağla yan savaşçı dürtülerine şükrediyor, bir taraftan da 'Deli kızı' için yapabileceği en iyi şeyin ne olabileceğini düşünüyordu.

Bir saat kadar sonra Niran Hatun, üç katlı, çok büyük bir çiftlik evini çevreleyen yüksek duvarların yirmi adım ka dar uzağındaki korulukta, yaşlıca bir çam ağacının arkasına gizlenmiş, çiftliğin giriş kapısını gözetlemekteydi. Uygun za manı kolluyor değildi. Sadece çiftliğin yeterince kalabalıklaş masını bekliyordu.

Şehrin bir hayli uzağında, küçük korulukların arasında inşa edilmiş olan bu ev Rebii aşiretinin en şöhretli buluşma mekânlarından birisiydi. Her türlü zevk ve amaca hizmet eden bir yerdi burası. Eğlenmek, yeni kadınların ve yeni kan ların tadına bakmak isteyen erkek Geceliler ve doğurganlık larını sınamayı artık bir zevk haline getirmiş olan dişi Geceli ler en alt kattaki geniş salonda düzenlenen eğlenceye katılıp, daha sonra da vaatleri ve soylarına has yetenekleriyle kan dırdıkları kurbanlarını ya da damızlık olarak seçtiklerini bir üst kattaki özel odalara götürebilirlerdi. Önemli misafirlerini ağırlamak ya da özel bir günü kutlamak isteyen Geceliler ise ayrı bir girişi kullanarak doğrudan üçüncü kata çıkıp, zevk lerine ve isteklerine göre özel olarak hazırlanmış yemek oda larında dilediklerince sohbet edebilirler ve tek bir ana malzemenin türlü şekillerde sunulmasına dayanan Geceli mutfağı nın keyfini sürebilirlerdi. Gecelilerin kalburüstü mekânların da hizmet veren aşçıların el üstünde tutulduğu herkes tara lından çok iyi biliniyordu. Ana malzemenin henüz damar larda dolaşırken tatlandırılması ve istenilen kıvama getiril mesi şüphesiz çok meşakkatli ve ustalık isteyen bir işti.

Diğer gecelerin aksine bu gece, çiftlik evinin en alt katından müzik sesleri ve coşmuş kahkahalar yükselmiyordu. Zi ra Rebii aşireti hâlâ Kaya Bey'in yasını tutmaktaydı. Matem havası bir tarafa, Bey'in ölümünden sonra başlayan belirsiz lik ve etrafta dolaşan dedikodular Rebii Gecelilerinin kafala rından eğlence kavramını silip atmıştı. Kendini zevkin kuca ğına bırakmak beraberinde bir zafiyet durumu getirebilirdi ve zaman, böyle bir durumu kaldıracak bir zaman değildi...

Ne var ki Rebiiler'in eğlenceye ara vermeleri, çiftlik evi nin hareketli bir gece geçirmesine engel olmuyordu. Niran Hatun ağaçların arasından, çiftliğe kısa aralıklarla bir sürü arabanın girdiğini görebiliyordu. "Bereketli bir gece olacak," diye geçirdi içinden. Rebiiler, en az iki arabadan oluşan kon voylar halinde toprak yoldan ağır ağır gelip, çift kanatlı bü yük kapının önünde duraklıyor ve kapının açılmasını bekli yorlardı.

Dış kapı iki irikıyım Geceli'ye teslim edilmişti ama Ha tun içeride, kapı ile ev arasındaki yüz metrelik mesafede en az yirmi korumanın daha beklemekte olduğunu hesaplaya biliyordu. Dışarıdaki korumalar, gelen arabaların içine şöyle bir baktıktan sonra ellerindeki telsizlere kısa bir komut veri yorlar ve misafirleri, gıcırdayarak açılan kapıdan içeriye bu yur ediyorlardı. Gece yarısına daha birkaç saat olmasına rağ men, içerisi bir hayli kalabalıklaşmıştı. Rebiiler bu uzun kış gecesini mümkün olduğunca iyi değerlendirmek istiyor ol malıydı. Bu gece aşiretin kodamanlarının gecesiydi. Zengin ya da soylu, Rebii beyleri peşlerine korumalarını takıp çiftli ğe üşüşmüşlerdi. Malum, kötü ve tehlikeli bir dönemden geçiyorlardı. Kimin, kimin kuyusunu ne zaman ve ne şekilde kazmaya başladığını kestirmek bir hayli zordu. Konuşulacak ve duyulacak çok şey, yapılacak çok kulis, kurulacak çok or taklık ve tabii ki edinilecek çok düşman vardı.

Çiftliğin kapısının son arabanın ardından kapanmasının üzerinden neredeyse yarım saat

www.e-kitap.us

geçmişti. Her yer karanlık, soğuk ve uzun kış gecesinin sessizliğine gömülmüştü. Hava bir hayli soğuktu. Artık sadece keskin ayazın arasından za man zaman esen kısa bir rüzgârın ve soğuğu hissetmeden kapının önünde sıkıntıyla dolaşan korumaların ayak sesleri duyulabiliyordu.

Niran Hatun, artık bekleyecek fazla kimsenin kalmadı ğına karar vererek, çöktüğü ağacın dibinde yavaşça doğrul du. Belindeki kılıcı bir karış kadar sıyırarak, çeliğe işlenmiş yazıyı bir kez daha okudu.

"Bu akşam sadece sen ve ben varız Akbora'nın Efendi si," dedi duyulabilir bir sesle, "Buradan da sağ çıkarsam, be ni gerçekten lanetlediğine inanacağım. Al artık lanetini!"

Hatun çeliği kınına geri soktu ve ilerideki çiftlik evine baktı, içeride çoğu koruma, yani kıdemli katil, seksenin üze rinde Geceli olmalıydı ve bu eve yalın kılıç girmeye kararlıy dı. Rebii aşiretine kıyım hükmünü, av iznini kendisi vermişti ve kendi hükmünü kendisi yerine getirecekti. Eskiden de im kânsız işleri kılıcıyla dürtüklediği olmuştu, ama farklı olarak bu gece kimseye kendisiyle birlikte bunca Geceli'nin arasına dalmayı emretmemişti. Aslında bu gece derdi biraz başında ki dertlerle, biraz ocağın şanıyla, çokça da kendiyleydi. Yum ruklarını kuvvetlice sıktı, dudaklarını büzdü ve soğuk hava yı derin derin ciğerlerine çekti. Aklından geçen herhangi bir fikir yoktu. Zaten böyle bir işin herhangi bir fikirle işi ola mazdı. Sadece içeriye girecek, gerisini sanatına ve kılıcına bı rakacak, gidebildiği yere kadar, alabildiği son kelleye kadar gidecekti.

Niran Hatun pelerinine iyice sarındı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Daha ikinci adımını yere basmamıştı ki arkasından bir ses geldi: "Abla?"

Bu sesi ve bu kelimenin vurgulanışını çok iyi tanıyan Hatun yavaşça geriye döndü. Karanlık koruluğa diktiği ba kışlarındaki kızgınlık, hayretinin gölgesinde kalmıştı. Sesin sahibi, biraz ilerideki ağacın dallarının arasından sıyrılarak kendisini gösterdi. "Abla," dedi tekrardan, "Müsaaden var mı?"

Hatun, sanki gecenin karanlığına inat olsun diye, parlak kemik rengi elbisesini giymiş, bir de üzerine aydan aldığı bir ışığı gözlere bin şavkıma olarak gönderen gümüş işlemeli kemerini takmış olan Bengi Hatun'a öylece bakakalmıştı. Gözlerini kızın yemyeşil gözlerine dikerek içinden hemen buradan gitmesini diledi. Ne var ki, bir elini kılıcının fildişi kabzasına atmış, diğer elini de belindeki bıçak kemerine tak mış, gecenin ortasında pırıl pırıl parlayan Bengi Hatun'un gözleri ve duruşu, geri dönmeye niyeti olmadığını bugüne kadar hiç yeltenmediği bir küstahlıkla söylüyordu. Niran Hatun kıza doğru kısa bir adım attı. İçinden yükselen tüm hoşnutluğa karşın, öfkeli görünmesi gerektiğini biliyordu. "Bengi!" dedi sert bir sesle. Cümlesinin devamını getirmek, daha doğrusu ne diyeceğini biraz daha düşünebilmek için derin bir nefes aldı. Tam konuşmaya başlayacaktı ki, sol tara fındaki çalılıktan gelen bir hışırtı sözünü ağzında bıraktı. Hatun, sesin geldiği tarafa döndüğünde İdris Usta'nın gü lümseyen yüzüyle karşılaştı. Kıyafetinin altına giydiği ağır zırhtan dolayı olduğundan daha kalıplı görünüyordu. Beline de uzun ve kıvrık Memluk kılıcını takmıştı. İdris Usta'nın hemen ardından Salih ile İlyas kendilerini gösterdiler. Salih yatağanını kınından çoktan sıyırmıştı. İlyas ise üzerine beş keskin ağız yerleştirilmiş ağır topuzunu elinde sallandırıyor du. Üçü birlikte Hatun'un karşısına geçip öylece durdular. Gecenin içinden ok gibi fırlayan kısa, keskin bir rüzgâr savaşçıların silahlarına dolanarak ıslıklar çaldı. Rüzgâr kesildikten kısa bir süre sonra, koruluğun sessizliği Hatun'un ağ zından çıkan tek bir kelimeyle bozuldu: "Ölürsünüz!"

Kararlı bir yanıt bu keskin ve zalim lafı derhal karşıladı: "Ölmek için müsaadeni isteriz!" dedi Salih.

Niran Hatun karşısına dikilmiş duran suratlara tek tek baktı. Bu deliliğe Bengi sevgisi yüzünden katılırdı. Salih sa dakati yüzünden, İlyas ise zaten hiçbir işin önünü ardını çok fazla düşünmediğinden. Burada iğreti duran bir tek İdris vardı. Sorgusuz, sualsiz, nedensiz ve sonuçsuz bunca Geceli'nin araşma dalmak İdris'in yapacağı, kabul edeceği bir şey değildi. Hatun, "İdris?" diye sordu. Usta cevap olarak sade ce omuzlarını silkti. İdris'in bugüne kadar herhangi bir şeyi boş verdiği şahit olunmuş şey değildi. Anlaşılan gece daha şahit olunmamış birçok şeye gebeydi. Hatun farkında olma dan başını hafifçe sola yatırdı. Bu memnuniyet ve rıza hare ketini gören diğerleri, savaş için kabul edildiklerini anlamış lardı.

Hatun, pelerininin başlığını kafasına geçirdi ve bileğin deki yekalaz taşını açtı. Ardındakilere, "Ben kapıyı boşaltana kadar bekleyin," dedikten sonra ağır adımlarla çiftliğe doğru yürümeye başladı.

www.e-kitap.us

Kapının önünde sıkıntıyla dolaşmakta olan korumalar, garip kıyafetli birisinin kendilerine doğru yaklaşmakta oldu ğunu fark edince durup birbirlerine baktılar. Korumalardan iri olanı, yavaş yavaş gelen bu misafiri karşılamak ve neyin nesi olduğunu anlamak için birkaç adım ileri çıktı. Geceliler kendi soylarının kokusuyla, insan soyunun kokusunu çok rahat ayırt edebilirlerdi. Arada bu kadar az bir mesafe kalmış olmasına karşın, burnuna herhangi bir koku çalınmamasının muhtemel bir tersliğe işaret ettiğini düşünen koruma elini belindeki silaha attı. İşte bu Niran Hatun'un beklediği zaman kaybıydı. Cengiz Usta'nın kılıcı, kınından ne zaman sıyrıldığını bilemeden havada kısa bir kavis çizerek korumanın kafasını gövdesinden ayırdı. Arkadaşının başsız gövdesinin birden dizlerinin üzerine çökerek kan fışkıran damarla rını elleriyle kapatmaya çalıştığını gören diğer koruma, kor kunç bir nara atarak Hatun'a doğru koşmaya başlamıştı. Ha tun, silahına hiç davranmayarak, işini eliyle bitirmeyi dene yecek kadar gözü kara olduğunu gösteren ve çok gürültü ya pan bu Geceli'nin bir an önce susturulması gerektiğini düşündü. Elindeki kısa kılıcın avantajlarından birini kullanarak çeliği Geceli'ye doğru fırlattı. Havada sadece bir tur atan kı lıç, hedefinin göğsüne kabzasına kadar girmiş ve sesini kes mişti ama anlaşılan kalbini parçalamayı beceremem işti. Ge celi geriye doğru şöyle bir sendeledikten sonra yeniden Ha tun'un üzerine doğru koşturmaya başladı. Hatun, Geceli'nin sessiz koşusunu suratına patlattığı bir yumrukla durdurdu. Sağ eliyle göğsünde saplı duran kılıcı sökerken hızla arkasını döndü ve sol dirseğini sırtına indirdi. Darbenin etkisiyle dengesini kaybeden Geceli, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüverdi. Hatun, havada bir tur attırarak kılıcını düzeltti ve Geceli'nin boynuna indirdi.

Gerektiği kadar sessiz olmasa da kapı boşaltılmıştı. Şim dilik uzaktan gelen sakin ayak sesleri, içerideki korumaların, kapıdan kısa bir süre yükselen sese şöyle bir bakmaya gediklerini göstermekteydi. Niran Hatun koruluğa doğru kapı nın temizlendiğini işaret etti.

Hatun'un işaretiyle birlikte Salih, Bengi ve İlyas hemen saklandıkları yerden fırladılar. Geride kalan İdris Usta ise koruluğun derinliklerine doğru kısık bir ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra hışırtılarla birlikte ağaç dallarının arasından Abbas Ağa'nın silueti göründü. İdris Usta "Ağa biz giriyo ruz," dedi, "Siz geriden gelip ardımızı kollayın. Durum yok sa fazla zorlamayın. Hakkınızı da helal edin."

İdris Usta aldığı helalliği adamakıllı du yamadan kapıya doğru yürümeye başladı. İlerlerken koruluğun derinliklerinden son hazırlıklarını yapmaya başlayan Solaklar'ın seslerini duyabiliyordu. Arkadaşlarının yanına vardığında, Salih'in yatağanını toprağa saplamış, sıvanmış kollarını kapının menteşelerinin bağlı olduğu taş duvara doğru uzatmakta ol duğunu gördü. Çiftliğe debdebeli bir giriş yapmak isteyen Hatun, kapının açılmasını buyurmuş olmalıydı.

Salih Usta'nın dudakları anlaşılmaz mırıltılarla kıpır danmaya başladı. Bir süre sonra mırıltılar bilinmeyen bir dil de söylenen, ağızdan aralıklı ve sert bir şekilde çıkan kelime lere döndü. Sanki her kelime gidip Usta'nın kollarıyla işaret ettiği yerlere çarpıyordu. Kapının menteşeleri gıcırdamaya, taşları bir arada tutan sıvalar yavaş yavaş dökülmeye başla mıştı. Ağzından kuvvetli bir nara şeklinde çıkan son keli meyle birlikte Usta ileriye doğru uzattığı kollarını aniden gö ğe doğru kaldırıverince kapı, kolların emrettiği yönlere doğ ru infilak etti... Patlama öylesine şiddetliydi ki kapının de vasa kanatları, peşlerine taktıkları duvar parçaları ile birlikte yerden on - on beş metre kadar yükselmişlerdi.

Girişin açıldığını gören Niran Hatun içeriye doğru koş turmaya başladı. Diğerleri de silahlarını ellerine alıp peşin den seğirttiler. İleride, gürültüye doğru koşan Gecelilerin si luetleri seçilmeye başlamıştı. Yediler'le Geceliler arasında elli metre kadar bir mesafe kalmıştı ki, bir taş ve moloz sağana ğı başladı. Salih Usta'nın kapıyla birlikte havaya savurduğu duvarın parçaları yere düşmeye başlamıştı ama halen sana tın etkisi altında oldukları için Yediler'e denk gelmemeye özen gösteriyorlardı. En önde koşan Niran Hatun, tepesine yağan taşlardan sakınarak ilerlemeye çalışan Geceliyi gözü ne kestirdi. Hızını arttırıp, yanı başına düşen bir kaya yü zünden gardını düşüren rakibinin göğüs kafesini sert ve de rin bir vuruşla parçaladı. Birkaç metre gerideki diğer Geceli'nin en büyük hatası ise durup elindeki makineli tüfeği Ni ran Hatun'a doğrultmak oldu. Horozun boşa düştüğünü du yunca silahını fırlatıp belindeki hançere davranmıştı ki, bir biri ardına ıslık çalarak gelen iki bıçaktan biri karnına, diğeri boynuna gömüldü. Hatun'un hiç gecikmeden savrulan kılıcı, geceli'nin boynunda saplı duran bıçağı da yerinden sökerek bitirdi. Diğer korumalar, saldıranların kim olduğunu anlamışa benzemiyorlardı ama çalışmayan silahları rakipleri

www.e-kitap.us

hakkında yeteri kadar fikir vermişti. Gece, Gecelilerin ağzından küfürlerle birlikte çıkan, "Yekalaz taşı," çığlıklarıyla yırtılıyordu.

Hâlâ en önde olan Niran Hatun, üzerine doğru gelen bir diğer Geceli'den, nazik bir şekilde yana çekilerek kurtuldu ve kaval kemiklerine doğru sert bir tekme attı. Yerde birkaç takla atan Geceli, İl yas Usta'nın ayaklarının dibinde durunca ölümcül gürzün bu geceki ilk kurbanı oldu.

Hatun, arkadaşlarını Gecelilerle yalnız bırakıp sağ tarafa doğru koşturmaya başladı. Çarpışma bölgesinden on metre kadar açıldıktan sonra durup ilerideki eve baktı. Elini çabuk tutması gerekiyordu. Zira çiftlik evindeki hareketlenmeler artmış, kendine güvenen Geceliler gürültüye doğru koşmaya başlamıştı. Yere sağlamca basıp kollarını kaldırmıştı ki, evin yakınlarından silah seslerinin yükseldiğini duydu. Geceliler otomatik tüfeklerine sarılmışlar bulundukları yere doğru kurşun yağdırıyorlardı. Bahçedeki korumalar kendilerini fazla oyalamışlar ve çiftlik evini bileklerindeki yekalaz taşla rının etki alanının dışında tutmayı başarmışlardı. Hatun la net okuyarak arkadaşlarına baktı. Kurşunların uçuşmaya başladığını gören Yediler kendilerini yere atmışlardı. Geceli korumalar ise, biraz yavaşlamış olsalar da, vücutlarına sap lanan kurşunlara fazla aldırış etmeden rakiplerine doğru ilerlemeyi sürdürüyorlardı. Niran Hatun, Gecelilerden birisi nin, elindeki hançerle, en önde kalan ve sürünerek geri çekil meye çalışan Bengi Hatun'un üzerine doğru atıldığını gördü. Yardıma koşmak için yerinen fırlayacaktı ki. Bengi durumun farkına vararak sağa doğru yuvarlandı ve sırtına yönelmiş olan hançerden kurtuldu. Rakibiyle yerde boğuşmaya başlayan kıza yönelen bir diğer Geceliyi de yattığı yerden inanıl maz bir hızla fırlayan İlyas aşağıya aldı.

Grubun en arkasında olan İdris Usta, makineli tüfekler'i çalışmaya başladığı andan itibaren Salih'e, "Taşlar! Taşları gönder," diye bağırıyordu. Salih Usta küre biçiminde kesil miş yekalaz taşlarını cebindeki keseden çıkartmıştı ama ha vada uçuşan mermiler kafasını kaldırmasına, dolayısıyla idoğru düzgün sanat kullanmasına izin vermediği için taşları yerlerine gönderemiyordu. Etrafına şöyle bir bakınan Usta, uygun bir siperlik olarak beş - altı metre solundaki büyükçe bir kaya parçasını gözüne kestirerek o yöne doğru sürünme ye başladı.

İdris Usta, Salih'e, "Acele et!" diye bağırdıktan sonra di ğer arkadaşlarına baktı. Hatun kendilerinden biraz daha açılmış ve kollarını çiftlik evine doğru uzatmıştı. Bengi ile İl yas hâlâ yerde rakipleriyle boğuşuyorlardı ama üzerlerine doğru gelen dört - beş Geceli daha vardı ve aralarında çok çok iki - üç adımlık bir mesafe kalmıştı. Daha da kötüsü, başka Geceli korumalar da öfkeli naralar savurarak sağ ve sol çaprazlarından üzerlerine doğru koşturuyorlardı. İdris Usta, bir Geceli'nin daha Bengi Hatun'un üzerine atıldığını görünce "Eyvah!" diye haykırdı. Tam bu sırada, kafasının üzerinden ıslık çalarak geçen bir ok, Bengi'ye hamle eden Geceli'nin omzuna saplandı. Geceli korkunç bir çığlık atarak yuvarlandı ve yerde kıvranmaya başladı. Okun saplandığı yerden, yeşile çalan koyu bir duman çıkıyordu. Bu ilk oku diğerleri takip etti ve hemen hepsi hedefini buldu. Solaklar saklandıkları koruluktan çıkıp ateşe başlamışlardı. İsabet alan Geceli, neresinden vurulmuş olursa olsun, can acısıyla bağırarak kendisini yere atıyordu. Bu çığlıklar. Solakların 'Işık yakısı' adını verdikleri ve oklarının ucuna sürdükleri bir merhemden kaynaklanıyordu. Yalnızca Gecelilerin be denlerinde etkili olan bu yakı, değdiği yerde kezzap gibi bir etki yapıyor, kurbanını dayanılmaz bir acıya boğuyor, tedavi edilmediğinde yavaş yavaş yayılıp berbat bir ölüme neden diliyordu.

İdris Usta içinden, "Eyvallah Abbas Ağa," diye geçirdi, oklar işlerini iyi görüyorlardı ama Solaklar'ın cephaneleri de sonsuz değildi. Artçı kuvvetlerin bu kadar erken devreye girmek zorunda kalması da hoş değildi. İdris Usta, elini çabuk tutmasını söylemek için kafasını Salih'e çevirmişti ki, si lah seslerinin azalmaya başladığını fark etti. Baktığında, Sa lih'in saklandığı kayanın ardından keskin el hareketleriyle, yuvarlak yekalaz taşlarını yerlerine göndermekte olduğunu gördü. Mermiler giderek seyreliyordu. İdris Usta, başı ciddi bir dertte olan Bengi'ye yardım etmek için ayağa kalkmaya hazırlanırken, sağ taraftan korkunç bir hışırtı yükseldi. Usta, muazzam ve ender görülen manzarayı seyretmek için ol duğu yerde biraz daha kalmaya karar verdi. Niran Hatun, ellerinin arasında büyüttüğü kocaman, kıpkırmızı iki alev topunu eve doğru göndermişti. Yola yan yana başlayan alev topları giderek hızlandılar ve eve yaklaştıkta birbirlerinden ayrıldılar. Silahları sustuğu için zaten canları sıkılmış olan Gecelilerden bazıları, üzerlerine doğru gelmekte olan felaketi fark edince çığlıklar atarak kaçışmaya başladılar. Alev

www.e-kitap.us

toplarından birisi, evin zemin kat duvarında geçebileceği büyüklükte bir delik açıp içeriye girdikten sonra patladı. Diğeri biraz daha sağa yönelerek ikinci kat ile üçüncü kat arasına çarptı ve evin önemli bir kısmını gökyüzüne savurdu, patlamalarla birlikte toprak zangırdamaya başlamış, bir an yükselen ısı küçük bir fırtınaya neden olmuştu. Gece, kaçışan, evden uzaklaşmaya çalışan, insan siluetindeki alevler şeklinde pencerelerden fırlayan, yıkık duvarlardan atlayan gecelilerin kulakları yırtan sesleriyle çınlıyordu.

İdris Usta'ya kalsa bu kadarı yeterliydi. Alev topları üzerlerine gelen rakiplerini müthiş bir paniğe boğmuş ve dağılmalarına neden olmuştu. Yeteri kadar zarar verilmişti ve kaçmak için daha iyi bir fırsat ele geçmeyebilirdi. Ne var ki Niran Hatun, İdris Usta ile aynı fikirde değildi. Kılıcını elin de şöyle bir sallayıp, tiz bir nara attı. Herkes bunun saldırı emri olduğunu çok iyi biliyordu ve ilk itaat eden Salih oldu. Saklandığı kayanın arkasından fırlayan Usta, dağılmış Gece lilere doğru koşmaya başladı. Geçerken de yerde hâlâ Bengi'yle boğuşmakta olan Geceli'ye yatağanıyla şöyle bir uğra mayı ihmal etmedi. Bengi, rakibinin sürekli boynuna dolan maya çalışan kollarından birinin gövdeden ayrılmasını fırsat bilerek derhal üstünlüğü ele geçirdi. Bıçaklarından biriyle ra kibinin boynuna derince bir kesik atıp, dizleriyle sola doğru fırlattı. Toparlanmasına fırsat vermeden üzerine atıldı ve bı çağı ikinci denemesinde o ölümcül noktayı buldu. Geceli'nin donuklaşmaya başlayan gözleri, çeliğin kalbine saplandığını gösteriyordu. Hatun, bıçağı sertçe kanırtarak, rakibine hayat veren bu organını tamamen parçaladı.

Yerde hâlâ rakibiyle boğuşuyormuş gibi görünen İlyas ise, silah seslerinin bir daha başlamamak üzere kesildiğine kanaat getirince, kurşunlardan korunmak için bu irikıyım Geceliyi üzerinde tutmasına artık gerek kalmadığını anladı ve üzerinde debelenip duran adamı hızla ittiriverdi. Hâlâ hayatta olmasını kendi maharetinden sayan Geceli, toparla nıp tekrar İlyas'a doğru hamle etti ama kendisini karşılayan şey, çoktan ayağa kalkmış olan Usta'nın sol eli oldu. Tokat o kadar şiddetliydi ki, adamcağızın vücudu tek ayağının üze rinde yarım tur atmışken, boynu tam dönüşünü tamamla mıştı. İlyas, kafası neredeyse ters dönmüş, yanını yönünü şa şırmış bu Geceliyle daha fazla uğraşmayarak arkadaşlarının peşinden koşturmaya başladı. Anatomisi bir hayli bozulmuş olan adamcağız, arkadan gelen İdris Usta'ya kolay bir av ol du.

Gecenin karanlığında gözleri aydınlatan tek ışık, alev alev yanmakta olan evden geliyordu. Kendilerini dışarıya nasıl attıklarını bilemeyen Geceliler ise tam bir karmaşanın pençesine düşmüşlerdi. Çiftlik evinin önündeki park yeri ana baba günü gibiydi. Korkudan akılları durmuş birkaç Geceli umutsuzca arabalarını çalıştırmaya, beyler hanımlarını ya da metreslerini uzaklaştırmaya, korumalardan bazıları gövdelerini efendilerine siper ederek ölümün ne taraftan ge lebileceğini kestirmeye, bazıları da yaralı soydaşlarını sırtlarına alarak ya da sürükleyerek daha güvenli bir yere götürmeye çabalıyorlardı. Ama bir taraftan da arabaların bagajla rından ve zulalarından çıkartılan levyeler, sopalar, zincirler, `..ıldırmalar, hançerler, oklar ve mekanik yaylar elden ele dağıtılmaya başlanmıştı. Kendisinden başka koruyacak kimsesi olmayan Geceliler, bulabildikleri bir silahı ya da ölümcül olabilecek herhangi bir şeyi kapıp park yerinin ön tarafında toplanıyorlardı. İşte Niran Hatun, her geçen saniye biraz daha kalabalıklaşan bu grubun üzerine doğru geniş ve sert adımlarla koşuyordu. Sol tarafında, birkaç adım gerisinde Bengi, sağ çaprazında da çırağı Salih vardı. Biraz daha arka da kalan İlyas'ın ağır adımlan toprağı eziyor, en arkadan gelen ve çok da aceleci olamayan İdris Usta ise dikkatli gözler le etrafına bakarak aklına gelen birkaç fikir içerisinden en iyisini seçmeye çalışıyordu.

Toplanmakta olan grubun ön tarafında duran bir Geceli, kendilerine doğru koşmakta olan Niran Hatun'u ve ardında ki siluetleri görünce ilkin dehşete kapıldı. Evden yükselen alevlerin kırmızı ışığı, kılıcını tehditkar bir biçimde yana aç mış olan Hatun'un yüzündeki kasılmış vahşet ve öfke ifade sini daha bir belirgin, daha bir korkunç kılıyordu. Bir an son ra Geceli'nin korkusu öfkesine yenik düştü. Elindeki uzun kılıcı kınından sıyırdı ve lanet okuyan bir çığlık atarak has mına doğru koşmaya başladı. Diğer Geceliler de Yediler'i fark etmiş ve silahlarına davranmışlardı ki, içlerinden gör müş geçirmiş olan bir tanesi en önde koşmakta olan kadını tanıdı ve başlarına gelebilecek olan şeyleri düşündü. Eğer bu kadın Kızıl Gazap, Deli Alev ya da Yedinin Kahpesi lakaplarıyla bilinen Niran olmasaydı, böyle bir arada durup rakiplerini etten bir duvar gibi karşılamak en mantıklı yöntem ola bilirdi. Eğer gelen Niran Hatun ve Yediler olmasaydı...

Geceli, "Açılın! Birbirinizden uzaklasın!" diye bağırdı ve az önce ölümüne doğru atılan genç, tez

www.e-kitap.us

canlı soydaşını acı yarak izlemeye başladı. Grup çabuk adımlarla araziye ve arabaların arasına dağılmaya başlamıştı. İhtiyar Geceli ise kendi uyarısını dikkate almamış, olduğu yerde duruyor ve sakince elindeki mekanik yayın zembereğini kuruyordu. Ni ran denen kadın, genç soydaşının savurduğu uzun kılıcı, boynuna iki karış kala durdurduğunda, ihtiyar Geceli zem bereği kurmayı bitirmişti. Yekpare çelikten bir oku yayın yu vasına yerleştirirken, genç soydaşının, arkasına dolanan ra kibinin ensesinden sırtının ortasına kadar açtığı derin bir ya ranın acısıyla haykırdığını duydu. Koca mekanik yayı omzu na götürürken, Hatun'un koşmaya devam ettiğini, biraz ge riden gelen o beyaz bıyıklı piçin yatağanını yaralı soydaşının göğsüne sapladığını gördü. Yayın nişanlığını Deli Alev'in tam kalbinin üstüne yerleştirmişken, sağ gözünün ucuyla gördüğü kadın bütün kanını beynine sıçrattı. En büyük zev ki soydaşlarının bedenleriyle kanlı oyunlar oynamak olan bu kaltağın bu gece burada olacağını tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Hiç tereddüt etmeden yayını biraz sağa, açık renk kıyafeti daha şimdiden kana bulanmış olan Bengi adındaki katilin yüreğine çevirdi. Ağır bir gürz, dizlerinin üzerine çökmüş olan genç soydaşının kafasını parçalarken, ihtiyar Geceli'nin parmağı yayın tetiğini öfkeyle ezdi.

İdris Usta, on adım kadar önünde koşmakta olan Bengi'nin acıyla haykırarak geriye doğru savrulduğunu gördü. Sanki görünmeyen bir cisim olanca hızıyla kıza çarpmış ve ayaklarını yerden kesmişti. Niran Hatun ile Salih, olaydan habersiz bir şekilde Gecelilere doğru ilerlemeye devam edi yorlardı. İlyas ise Bengi'nin sırtüstü yere çarptığını görmüş tü. Tam kıza doğru yönelmişti ki arkadan İdris Usta'nın sesi ni duydu: "Sen devam et!"

Dönüp baktığında Usta'nın, Bengi'nin yanına varmak ıı/cıc olduğunu gördü. Kısa bir süre duraklayıp, tam karşıdaki kalabalığa bakınca, diğer soydaşlarından daha sakin Görünen ihtiyar bir Geceli hemen dikkatini çekti. Geceli bir yandan elindeki yayın zembereğini kuruyor, bir taraftan da sıraıyla kendilerini işaret ederek, "Yürüyün! Saldırın!" diye itiştiriyordu. İlyas, Bengi Ablasının intikamı için doğru bede li bulduğuna emindi. İntikam lafı aklına gelir gelmez de içini korkunç bir acı ve endişe kaplayıverdi. Telaşla kafasını çevirdi. İdris Usta, Bengi'yi kucağına almaya çalışıyordu. Kızın geriye düşmüş başı ve yere doğru sallanan kolları hiç de iyi şeyler anlatmıyordu. İlyas, bir yumrunun boğazına takılıp kıldığını hissetti. Gözleri doluvermişti. Gürzünün sapını iki iliyle kavradı ve gırtlağından hırıltıyla karışık bir küfür kopartarak, tekrar yayının zembereğini kurmakta olan Geceli'ye doğru koşmaya başladı.

Panikten ve karmaşadan dolayı, ihtiyar Geceli'nin artık emir haline gelen önerilerini duyan on kadar Geceli Yediler'e doğru atıldı. Bu saldırı diğerlerini de kudurtmuştu. Kapış ma, park yerinin birkaç metre açığında başlayacak gibi görü nüyordu.

Tez canlı bir Geceli, elindeki irice bir mutfak bıçağıyla hızla ileri çıkıp İlyas'ın karşısına dikiliverdi. İlyas rakibini görmüştü ama gözlerini küstah küstah sırıtan yaşlı Geceli'den alamıyordu. Gürzünü sağ eline aldı. Boşta kalan eliyle, karşısındaki rakibinin bıçak tutan kolunu yakalayıp olanca kuvvetiyle büküverdi. Sonra, omuz başından yükselen kor kunç bir katırtıyla birlikte yana doğru devrilen Geceli'nin boynuna gürzünü iki kere indirdi. Kafasını kaldırdığında, et rafının, gözlerini kan bürümüş Gecelilerle çevrilmekte oldu ğunu gördü. Daha şimdiden geceye yayılmaya başlamış kan kokusu, içlerinden bazılarını dişlerini sivriltmeye yetmişti. Altı yedi metre kadar sağındaki Niran Hatun ile Salih Usta, ayaklarını çabuk tutmuşlar, daha Geceliler çıkamadan arabaların arasına dalmışlar ve dövüşe orada başlamışlardı. Ken disinin durumu ise çok daha kötüydü. Düşmanlarına açık alanda yakalanmıştı. Sırtını verebileceği hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Arkasına dolanmaya çalışan kurnaz bir Geceli yi gürzüyle engellerken gözü yine yaşlı Geceli'ye takıldı. Adam oku yayına yerleştirmiş, suratındaki o küstah tebessümüyle kendine yeni bir hedef aramaktaydı. İlyas, Geceli'nin suratındaki bu ifadeyi görünce, sıradan kurbanlar olmadık larını anımsadı. Gürzünü genişçe savurarak kendisine yak laşmaya ve arkasına dolaşmaya çalışan Gecelileri savuştu rurken, ıslık çalarak gelen bir ok iki adım solundaki düşma nını yere serdi. Adamın omzuna saplanan okun etrafından yükselen yeşil dumanlar, Solaklar'ın bahçeye sızmış oldukla rını gösteriyordu. Etrafındaki çemberde açılan boşluğu de ğerlendirerek sola doğru koşmaya başladı. Geceliler, Yedi ler'den birini savaşı terk edecek kadar korkuttuklarını düşü nürken, İlyas arkasında açık mavi bir parıltı bırakarak göz den kayboldu.

İlyas Usta'nın yeniden ortaya çıktığı yer, demir okuna ikinci bir hedef arayan ihtiyar Geceli'nin hemen arkasıydı. Ensesinde sıcak öfkeli ve hırıltılı bir soluk hisseden Geceli, gözünün ucuyla

www.e-kitap.us

ardına baktığında, kara sakallarından dam la damla kanlar süzülen esmer, kasılmış bir yüz ve hiddetle büyümüş, ışıl ışıl parlayan bir çift göz gördü. İhtiyar Geceli umutsuzca kaçmaya yeltendi ama bu iri adamın koca eli ya yına çoktan yapışmıştı. İlyas Usta, korku denen o aşağılık tit remeye kendisini çoktan kaptırmış olan rakibinin silahını ko layca alıverdi ve dipçiğiyle ense köküne sertçe vurdu. Yaşlı Geceli, hemen yanındaki beyaz, lüks bir arabanın kaputuna yüzüstü kapaklanmıştı. İlyas, ağır mekanik yayın sırtına kuvvetlice bastırarak hasmını düştüğü yere sabitledi. Gürzü nü gösterişli bir şekilde yükseltti ve "Köpek!" diye bir inilti çıkartarak hızla indirdi. İlk darbe, ihtiyar Geceli'nin kafatasını parçalamış, ikinci darbe et, kemik ve kan bulamacını iyice dağıtmış, üçüncü darbe ise daha çok arabaya zarar vermişti. Boşalan kanlar, arabanın beyaz kaportası üzerinden dalga dalga akarak toprağa kavuşmaktaydı. İlyas, cansız bedenin yavaşça kayarak ayaklarının dibine yığılısını seyretti. Aklına yine Bengi Ablası gelmişti. Belki bir şeyler görürüm umu duyla bakışlarını kızın düştüğü yere çevirdiğinde gördüğü tek şey üzerine doğru gelen Geceliler oldu. Yerdeki cesedin haline bir baktıktan sonra içinden, "Eh, kızmakta haklılar," diye geçirdi. En azından artık arabaların arasındaydı ve sırtı nı dayayabileceği bir yer bulabilecekti. Elindeki yayı kendisi ne en yakın rakibine doğrultup tetiği çekti. Talihsiz Geceli göğsüne saplanan okla birlikte geriye doğru uçarken iki ar kadaşını da yere yıktı.

Yüz metre kadar ileride, dövüşü çaprazdan gören bir ça lılığın gerisinde, İdris Usta yerde yarı baygın yatan Bengi'nin yanı başına çökmüş durumdaydı. Usta kendisini hiç bu kadar aciz ve çaresiz hissetmemişti. Kızın ayaklarının yerden kesildiğini görünce işinin kesinlikle bittiğini düşün müştü. Deneyimleri Usta'ya bu kadar güçlü bir darbeyi an cak zemberekle fırlatılmış bir okun neden olabileceğini söy lüyordu ama görünürde ok ya da herhangi bir yara izi yok tu. Kızın elbisesinde, sol köprücük kemiğinin beş parmak kadar aşağısında bir yırtık görünce durumu anlar gibi oldu. Yırtığı parmaklarıyla genişletip, zincir zırhı ortaya çıkarttı ğında. Bengi'nin zırhın altına siyah kumaştan bir içlik giymiş olduğunu düşündü. Usta biraz daha eğildi. Siyah kumaş zannettiği bu şey, kızın koyu mor bir renk alana kadar çürü müş etiydi. Anlaşılan, Geceli'nin fırlattığı ok, İlyas'ın minik minik halkalardan üç kat ördüğü cevheri özel zincir zırhı aşamamıştı ama o kadar hızlı ve kuvvetliydi ki, kızın göğsü nün bir kısmını ezip geçmişti. Usta, okun tam değdiği yerde zincir zırhın içeriye doğru çökmüş olduğunu gördü. Ok çarptığı yerdeki birkaç halkayı kopartmış gibiydi. Parmakla rıyla yoklayınca, zırhın tüm halkalarının yerinde olduğunu ama kızın etine gömüldükleri için görülmediklerini fark etti. Zırhı yavaş yavaş çekmeye başladı. Etle çelik birbirlerine öy le bir kaynamışlardı ki. Usta zırhı çektikçe kızın derisi yuka rıya doğru geriliyor, açılan yaralardan yabana atılmayacak kan sızıntıları beliriyordu. Yaptığı işin doğruluğundan fazla sıyla şüphelenmekteyken, kızın ağzından hafif bir inilti yük seldi. Hemen ardından da, "Yapma!" diye fısıldadı, "Acı yor!"

Usta, kızın hafifçe aralanmış gözlerindeki korkuyu fark etmişti. "Benim," dedi, İdris Usta... "Seni buradan götürmek lazım."

Bengi geceyi şöyle bir dinledikten sonra, "Diğerleri?" di ye sordu, "İlyas?"

Usta heyecanla dizlerinin üzerinde doğrulup eve doğru baktı. Tam olarak seçemiyordu ama Gecelilerin üç ayrı yerde kümelenmiş olmalarından arkadaşlarının sağ olduklarını an layabilmişti. "Dövüşüyorlar..." diye cevap verdi.

Bengi güçlükle, "Kemerimde bir kese olacak Usta," dedi, "Bana onu ver sen devam et. Üç kişi fazla tutunamazlar."

İdris Usta şöyle bir düşündü. Kızı sanat kullanarak ma halleye kadar taşıyabilirdi ve gidip geri dönmek çok da fazla zamanını almazdı. Ne var ki sanat denen şey hem kafa hem de beden için çok yorucuydu. Hele ki seyahat sanatını kul lanmak...Hele hele yanında neredeyse kendinden geçmiş bir canlı taşımak. Usta, aklının bedeninin ve sanatının bu akşam çok daha hayati konularda gerekli olacağını düşündü. Bengi'ye dönüp, "İdare edebilecek misin?" diye sordu.

"Kaburgalarım kırılmış Usta," dedi Bengi. Sesi hâlâ mı rıltı şeklinde çıkıyordu. Nefes almakta zorluk çekiyormuş gi bi bir hali vardı. "Ama idare ederim. Bana keseyi ver yeter."

Usta keseyi aldı, ipinin düğümünü çözdü ve kızın eline yerleştirdi. Sonra tekrar dizlerinin üzerinde doğrularak etra fına bakınmaya başladı. Kıyametin kopmakta olduğu park yerinin otuz metre kadar sağmdaki bir söğüt ağacını gözüne kestirdi. Bengi'ye, "Bir yere ayrılma," diye tembihledikten sonra çalılığı hızla aşıp gözden kayboldu.

www.e-kitap.us

Park yerindeki dövüş, arabaların arasında ve zaman za man da üstünde kıyasıya devam ediyordu. Niran Hatun, Sa lih Usta ve İlyas hengamenin içerisinde birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi. Birkaç sıyrık dışında önemli bir yaraları yoktu. Gecelilerin savurduğu silahlar çoğu zaman sağlam zırhların da patlamış, çok sıkıştıkları zamanlarda ise sanatlarını kulla narak yerden yükselmişler ve daha avantajlı bir yere konu vermişlerdi.

Niran Hatun'un çevresini sarmış olan Geceliler kendisi ne bir hayli temkinli yaklaşıyorlardı. Zira biraz önce, büyük lerinden duyduğu, 'Savaşta Niran'ın saçlarından sakın,' na sihatini unutuveren yeni yetme bir soydaşları kurnazlık edip Hatun'un at kuyruğuna yapışmaya kalkınca bir anda alevler içinde kalmış ve can havliyle kaçmaya çalışırken de vücudu nu saran ateşi birkaç soydaşına daha sıçratmıştı.

İlyas'ın etrafındaki Geceliler de çok farklı durumda de ğildi. Usta'nın çok seri olduğu söylenemezdi. Çoklukla sa vunmada kalıyor, fırsat bulduğu anda ise şiddetli bir hücu ma geçiyordu. Elindeki gürze hedef olan Gecelilerin birçoğu kalkamıyor, kalkabilecek durumda olanların da kalkası gel miyordu.

Geceliler kendilerine hâlâ temkinli yaklaşıyorlardı, ama Ustalar, darbelerinin yavaş yavaş zayıflamakta olduğunu hissedebiliyorlardı. Dövüş uzadıkça silahlarını can alıcı nok talara indirmek zorlaşmış, yaralanarak bir süre saf dışı kalan düşmanları ise kendilerini toparladıktan sonra daha büyük bir öfke ve hırsla üzerlerine atılmaya başlamışlardı. Kesin olan tek şey vardı: Geceliler üç kişinin kesmesiyle bitmeye cek kadar kalabalıktı. Üstelik, efendisi, karısını ya da arkada şını sağlam bir yere taşımayı başaran Geceliler bulabildikleri herhangi bir şeyi ellerine alıp soydaşlarının yardımına koşuyorlardı. Salih Usta'nın en büyük korkusu, birilerinin Rebii aşiretine haber uçurmuş olmasıydı. Buraya akacak olan Ge celilerin sayısı hayal bile edilemezdi. Solaklar'ın okları da iyice seyrelmişti. Ya cephaneleri tükenmek üzereydi ya da kazara kendilerinden birini vurmaktan korkuyorlardı. Usta geri çekilmeye dair bir işaret alabilmek umuduyla Hatun'a baktı. Bir arabanın tepesine çıkmış olan Niran Hatun, kılıcı ve tekmeleriyle etrafındakileri canından bezdirmekle meş guldü. İlyas ise birbirine yakın park etmiş iki arabanın ara sında durmuş üzerine atlamaya çalışan hasımlarını gürzüyle geri püskürtmeye çalışıyordu.

Salih Usta, az önce karnını deştiği Geceli'nin yeniden üzerine gelmekte olduğunu son anda fark etti. Savrulan kı lıçtan kendisini geriye atarak son anda kurtuldu ve yatağanı nı rast gele iki kez sapladı. Rakibini yine yere yığmıştı ama gözlerindeki öfkeyi ve ışıltıyı söndürememişti. Etrafı yine çok kalabalık olmuştu. Nispeten daha tenha olan bir köşeyi gözüne kestirip yerden yükseldi.

İdris Usta, Bengi'nin yanındayken gördüğü söğüt ağacı nın yanına nihayet varmıştı. Tam istediği gibi otuzlu yaşları na yakın, sağlıklı görünen bir salkım söğüttü bu. Çabuk ser pilen, yapıları gereği biraz delişmen olan bu türü çok sever di. Parmaklarını kabuğunda dolaştırıp birkaç kelam mırılda nınca, ağaç hafif hafif sallanarak derin kış uykusundan uyanmaya başladı. Usta, söğüdün bir kara lanetle bağlanmış olabileceğini düşünerek elini kılıcına attı. Eğer böyle bir şey varsa, ağacın yapacağı ilk şey dallarını büyülü sözler mırıl danan kişinin boynuna dolamak olacaktı. Neyse ki korktuğu başına gelmedi. Uyku mahmurluğuyla huysuzlanıp, dalları nı şöyle bir savuran ağaç, az bir süre sonra sakinleşip usulca kabuğunu okşamakta olan adamı beklemeye başladı. Usta, cebinden çıkarttığı küçük bir şişenin içindeki parlak beyaz sıvıyı ağacın dibine dökmeye başladı. Son damla toprağa he nüz değmişti ki, ince ince parıldayan beyaz ışık iplikleri ağacın gövdesini sarmaya başladı. Söğüt, hafif çıtırtılar eşliğinde büyümeye başlamıştı. Yarım dakika içinde dört - beş metre uzamış, dallarının boyu ise neredeyse üç katınaa çıkmıştı. Us ta, yeni cüssesinden ve görünüşünden bir hayli hoşnut görü nen ağacın gövdesini sıvazladı. Hizmetinden yararlanmak istediği birisine önce biraz güç bahşetmek sıkça kullandığı bir yöntemdi ve güç denen şey sadece insanları cezp etmi yordu. Söğüt, bu mevsimde dallarının üzerinde beliriveren tomurcukları hayran hayran izlerken, İdris Usta bir elini ağaca dayamış, gözlerini hâlâ dövüşmekte olan arkadaşları na dikmiş hafifçe birkaç söz mırıldanmaktaydı. Ağaç aniden huysuzlanmaya başladı. Dallarını panikle birkaç kere çırptı sonra donup kaldı. Usta ise artık hiçbir şey duymuyor, hiçbir koku almıyor, keskin ayaz da dahil olmak üzere hiçbir şey hissetmiyordu. Görüşünde ise sadece dövüş meydanı vardı ve başka bir tarafa bakamazdı. Çünkü artık hareket ettirecek gözleri ve boynu yoktu. Usta 'ağaç' olmuştu. Belki tüm du yularından yoksundu ama ölümcül ve güçlü yüzlerce kola sahipti.

www.e-kitap.us

İdris Usta yeni gözleriyle arkadaşlarına baktı. Başı en fa za belada olan Salih'ti. Kollarını o yöne doğru hızla uzata rak, Salih'in etrafındaki Gecelilerden ikisine doladı, havaya kaldırdı ve önce birbirlerine, sonra da evin duvarlarına çarp tı. Vücutlarındaki bütün kemikleri kırılmış, dalların ucunda birer kukla gibi sallanan bedenleri, hâlâ yanmakta olan evin içerisine fırlattı.

Arkadaşlarının birer birer havalanıverdiklerini, yerden yere vurulduktan sonra çok uzaklara ya da alevlerin içine atıldıklarını gören Geceliler ilkin bunu Yediler'in görünmez bir sanatı zannedip paniğe kapılmışlardı. Neden sonra arala rında sinsice dolaşan söğüt dallarını fark edince kendilerini savunmaya başladılar. İdris Usta bir taraftan mümkün oldu ğunca çok dalını savaşa dahil etmeye, bir taraftan kendisine doğru koşan Gecelileri durdurmaya, bir taraftan da dalları kesildikçe can acısıyla huysuzlanan ağaca hâkim olmaya ça lışıyordu. Bu fazlasıyla yorucuydu, ama Usta'nın ve ağacın devreye girmesi Gecelileri tam anlamıyla dağıtmıştı. Dallar her saniye aralarından bir soydaşlarını alıp götürüyordu. Dövüşe devam edenler ise her an ayaklarının yerden kesile bileceği korkusuyla dikkatlerini rakiplerine veremiyorlardı. Ama Geceliler o kadar kalabalıklardı ki. Usta bir süre sonra öldürmeye çalışmaktan vazgeçti. Artık tuttuğunu fırlatıp atı yor, arkadaşlarının etrafını mümkün olduğunca tenha tut maya çalışıyordu. Havada metrelerce uçup yere çakılan Ge celiler, kırılan kemiklerine aldırmadan, sürünerek ya da to pallayarak dövüş alanına geri dönmeye çahşıyorlardı. İçle rinden bazıları ise Solaklar'ın zıpkınlarına takılıp, canlarını keskin ağızlı baltalara teslim ediyorlardı.

Işık yakıları tükendikten sonra Solaklar 'av düzeni' al mışlar ve ikili gruplar halinde çiftliğin bahçesine dağılmış lardı. Abbas Ağa en güvendiği Solakları'ndan olan Serhat Beşe'nin yanına genç bir yamak vermişti. Beşe, yıllardan sonra izin verilen avın tadını çıkartıyordu. Hikmet ismindeki yamak için ise bu gece ilklerin gecesiydi. Daha önce çok tali mini yaptığı bu avlanma şeklini ilk defa uygulama fırsatını bulmuş, Beşe'nin büyük bir lütuf göstererek kendisine ikram ettiği Geceli'nin kafasını uçurarak ilk kellesini almış ve adet ler gereği, sonradan sadağına süs diye asmak üzere, kurbanı nın kakülünden bir tutam kesip kırmızı ibrişimle üç kez düğümlemişti.

Serhat Beşe, kucağındaki devasa mekanik yayın üçüncü ipini de gerdikten sonra yamağa, "Çök!" diye buyurdu. Hik met dizlerinin üzerine oturdu ve dirsekleri bacaklarına değe ne dek eğildi. Hemen ardından kalın keçe örtünün sırtına se rildiğini, üzerine de yayın yerleştirildiğini hissetti. Yamağın görevi, bu tek bir adamın kullanamayacağı kadar ağır ve uzun olan bu yaya destek olmak, nişancının isteğine göre dizlerinin üzerinde yavaşça dönmek ve tetik çekildiğinde sarsıntıyı önlemek için tepesindeki yayı sıkıca tutmaktı.

Beşe sadağından çıkarttığı 'zıpkın' denen büyük ahşap oku yayın yuvasına yerleştirdi. Sert ve hafif bir ağaçtan ya pılmış olan zıpkın, bu yayla fırlatıldığında çok uzak mesafe lere gücünü kaybetmeden gidiyor, dört bir yanına yerleştirilmiş kancalar sayesinde de saplandığı yere yapışıp kalıyordu. Deneyimli Solak yayı bir kez daha kontrol ettikten sonra sağlam bir urganı zıpkının arka ucundaki delikten geçirerek sıkıca düğümledi. Urganın diğer ucu yere çaktıkları bir kazı ğa bağlıydı. Her şeyin hazır olduğunu gördükten sonra ya yın dipçiğini omuzladı, gözünün tetiğin üzerindeki dürbüne yaklaştırdı ve yamağa, "Yapış," diye emretti. Hikmet boynu nun iki yanından sallanan ipleri tutarak yayı sırtına bastırdı. Destekçi olarak tetik çekilene kadar derin bir soluk bile al maması gerekiyordu.

Beşe, bahçeye dağılmış diğer Solak nişancıları gibi ken disine bir av aramaya başladı. İstediği sabit olmasa bile az hareket eden bir hedefti. Çünkü zıpkınla ıskalamak, okla ıs kalamaya benzemiyordu. Yayı tekrar germenin zorluğu bir tarafa, zıpkına bağlı olan urgan yerlerini kolayca belli edece ği için hemen yer değiştirmek gerekiyordu. Gerçi eli alışkın birisi için bu koca yayı söküp takmak iki dakikalık işti ama bu gece ömürler dakikalarla sayılıyordu.

Beşe sabırlı olup beklemesi gerektiğini biliyordu. Zaten Solaklık demek, çatlamadan beklemeyi bilmek demekti. Kendilerinin savaşçı değil avcı oldukları daha Ocağa geldik leri ilk günden itibaren kafalarına kazınırdı. Avcı olmak da pusularda, karanlıklarda, kuytularda sabır taşı parlatmak anlamına geliyordu.

"Sola," diye fısıldadı .Yamak, dizlerinin üzerinde yavaş yavaş dönmeye başladı. Dövüş meydanı görüşünden çıkınca Beşe, "Dur," dedi, "Sağa!" Zıpkın sağa doğru yönelmeye başlamıştı. Daha on beş - yirmi derece ancak dönmüşlerdi ki

Beşe tekrar, "Dur!" dedi. Dürbünün ucunda, ayağa kalkma ya çalışan bir Geceli görmüştü.

www.e-kitap.us

Muhtemelen İdris Usta'nın fırlattıklarından birisiydi ve bir hayli hırpalanmışa benziyor du. Avının kalkmaya çalıştığını gören Beşe heyecanla, "Az aşağı," diye fısıldadı. Yamak belini biraz daha büktü. Burnu neredeyse dizlerine değiyordu. Geceli artık dürbünün tam ortasındaydı ama Serhat Beşe hiçbir şeyi şansa bırakmak is temiyordu. Zıpkının havada tatlı bir kavis çizerek gideceğini bildiğinden yamağa, "Az bırak," diye buyurdu. Hikmet elin deki ipleri biraz gevşetince yayın burnunu hafifçe yukarı kaldırdı ve tetiğe bastı.

Genç yamak, zıpkının fırlatıldığını sırtındaki yayın sert çe silkinmesinden anlamıştı. Bir saniye kadar sonra Beşe ya yı hızla kaldırıp, "Çek," diye bağırınca, yamak zıpkının he defini bulduğunu anladı. Aksi bir durumda sıkıntılı bir "To parlan" emrinin gelmesi gerekirdi. Sırtındaki keçeyi atıp ka fasını kaldırdığında Beşe'nin zıpkına bağlı olan urganı çek mekte olduğunu gördü ve hemen yere oturup ustasına yar dım etmeye başladı. Zıpkına takılan kurbanı çekmek de ayrı bir hüner işiydi. Yerde sabit bir hızla ve sabit bir pozisyonda sürüklenen kurbanın zıpkından kurtulmak için daha çok fır sat bulacağını bildiklerinden, ipi beş altı kulaç toplayıp dur dular. Artık sürüklenmediğini fark eden Geceli, zıpkının ipi ni kesmek için kılıcını kaldırdığında deneyimli Solak tekrar, "Çek," diye bağırdı. Hızla gerilen ip kurbanın pozisyonunu bozmuş ve kendilerine biraz daha yaklaştırmıştı. Urganı bi raz daha topladıktan sonra yine durdular. Beşe Geceli'nin hangi hamleyi ne zaman yapacağını kestirmeye çalışıyordu. Böyle bir durumda Gecelilerin en aptalı zıpkını çıkartmaya ya da bir yerlere tutunmaya çalışır, biraz daha akıllısı ipi kes meye uğraşır, en cengaveri de bir fırsatını bulup ayağa kal kar ve avcıların üzerine doğru koşmaya başlardı.

Geceli kılıcını bir kez daha savurmaya çalıştı ama Solak lar'in kolları yine erken davranmıştı. Kurban yolun sonuna yaklaşmakta olduğunu anladıkça zıpkının ucunda daha faz la debelenmeye başlamıştı. Yazık ki, kılıcını arkasında kalan ipe bir türlü yetiştiremiyordu. Aralarında on beş - yirmi metre kadar bir mesafe kaldığında Serhat Beşe yamağa, "Ha zır ol," dedi. Ne yapacağını çok iyi bilen yamak, ipi koluna birkaç kere doladıktan sonra arkasını döndü ve bir ayağını sağlamca yere bastı. Beşe artık Geceli'nin son hareketini bek liyordu. Kemerinde asılı duran tek ağızlı baltasını alıp sıkı sı kı kavradı. Bu kurban yamağa hediye edilemeyecek kadar diri görünüyordu. Yamağa, "Çık!" diye bağırdı. Kurban, hız la koşmaya başlayan yamağın peşi sıra sürüklenmeye başla mıştı. Son bir gayretle doğrulmaya ve ipe yapışmaya çalıştı ama çoktan Beşe'nin ve baltasının menziline girmişti ...

Arkadaşlarına yeteri kadar yardımcı olduğunu düşünen İdris Usta artık biraz da kendi işleriyle ilgilenmesi gerektiği ne karar verdi. Niran Hatun'a gizlice yaklaşmaya çalışan iki sinsiyi şöyle bir silkeleyip attıktan sonra kendisine fazla acar görünmeyen bir Geceli aramaya başladı. Soydaşlarının arka sına saklanarak yalandan dövüşen sarışın bir genci gözüne kestiren Usta, bir düzine kadar dalı Geceli'nin üzerine gön derdi. Dallar, kurbanlarını sarmalayıp havaya kaldırınca, zihnini usulca ağaçtan çekti. Söğüdü tam randımanla olmasa da, dışarıdan kontrol edebilecek kadar ehlileştirdiğini düşünüyordu. Kendi gözleriyle etrafa baktığında, sanatından kurtulan dalların kendilerini bırakmaya başladıklarını, doğal olarak da Geceli'nin hızla yere doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Hemen sol elini dallara uzatarak Geceliyi yeniden ya kalamalarını emretti. Hareket kabiliyeti denen şey çok hoşu na gitmiş olacak ki söğüt, kendisine dışarıdan müdahale eden bu güce de hiç direnmedi. Ve Geceliyi yere yarım metre kala yakalayıp Usta'nın ayaklarının dibine kadar getirdi.

İdris Usta yerde, dallara sarmalanmış bir şekilde yatan Geceli'nin üzerine doğru eğildi. Sarışın gencin suratındaki korku ifadesi ne kadar doğru bir seçim yapmış olduğunu gösteriyordu. Usta, dallara biraz daha sıkmalarını emrettik ten sonra "Şimdi..." dedi, "Bu gece olanları anlatması için birkaçınızın gitmesine izin vereceğiz. Bunların arasında ol mak ister misin?"

Genç Geceli Usta'nın gözlerine bakıp yutkundu. Boy nundaki dallar, birkaç dakika önce şahit olduğu akıl almaz ölümleri hatırlatıyordu. Pes etmiş bir ifade ile başını hafifçe sallamaya çalıştı. "Güzel!" dedi Usta, "Sana küçük birkaç so ru soracağım, sen de çabucak cevap vereceksin. Yarın ya da yüz yıl sonra, yalan söylediğini öğrenecek olursam hayal edemeyeceğin ölümleri peşine salarım. Duydun mu?"

Geceli bir kez daha yutkundu. Usta çabuk olması gerek tiğini biliyordu. Sorularına geçmeden önce, sol elinin basit bir hareketiyle kendisine yaklaşmaya çalışan bir Geceli'nin boynuna birkaç dalı doladı ve ibret olsun diye öylece salın maya bıraktı.

www.e-kitap.us

Salih Usta yeniden etrafını sarmaya başlayan Gecelilere bakarak söğüdün acele etmesini diledi. Hasımları çemberi adım adım daraltıyordu ama dalların saklayan sesleri artık duyulmaz olmuştu. Usta yan gözle ağaca baktı. Yakalandığı dallardan kurtulmak için debelenen bir siluetten başka bir hareket göremeyince içinden, 'Eyvah!' diye bir çığlık attı. Bu lanet soylanyla yardım almadan da başa çıkabilirdi ama du rum Usta'nın başına bir haller geldiğini gösteriyordu. "Yanı mıza geliyordur belki" diye düşünerek kendini avutmaya çalıştı. Çevresindeki Gecelilerden en şanslısının en az iki de rin yarası vardı ve artık kalabalık olmalarından başka hiçbir şeye güvenmiyorlardı. Bu, üzerlerine yavaş yavaş ve dağıl madan gelmelerinden anlaşılıyordu. Kahramanlığa soyunanların başına neler geldiğini görmüşlerdi.

Usta, yatağanını kendisine hamle etmeye çalışan bir Geceli'ye doğru savurdu. İri baklalı bir zincirin ve onu tutan elin yere düşerken çıkarttığı ses, rakibinin yorgun çığlığına karıştı. Geceliler kof intikam küfürleri savurmaya başlamışlardı. Usta çabucak etrafına bakındı. İlyas arabaların üzerin de zıplaya zıplaya parkın sağ ucuna kadar gitmiş, gürzünü bir ölümden diğerine savuruyordu. Sol taraftaki, içinden kanların ve çığlıkların fışkırdığı kalabalığın tam ortasında da Niran Hatun vuruşuyor olmalıydı. Salih Usta, arkadaşlarının daha bir azimle çarpışmakta olduğunu görünce kendisinden utandı. Yatağanını biraz ileriye çıkmış bir Geceli'ye doğru savurmuştu ki, gözünün ucuna takılan görüntünün dehşeti narasını ağzına tıkadı. İri bir Geceli İlyas'ın sırtına çıkmıştı. Bir taraftan elindeki hançerle Usta'nın kalın zırhını delmeye, bir taraftan da arabadan aşağı düşürmeye çalışıyordu. Aşa ğıdakiler de paçasından, bacaklarından çekerek soydaşlarına yardım ediyorlardı. Salih Usta savurduğu yatağanını unu tup, "İlyas!" diye bağırdı. Aklında hemen yardıma koşmak tan başka hiçbir şey yoktu, ama yatağanını tutan kolunda hissettiği ani bir acıyla ne durumda olduğunu hatırladı. Dik katinin bir anlık dağılmasıyla hamlesi boşa gitmiş, karşısın daki Geceli de kılıcını savrulan koluna indirivermişti. He men ardından karnında ve göğsünde birkaç ufak sızı hisset ti. Hasımları zırhının sağlamlığını deniyorlardı. Sol eliyle en yakındaki Geceliyi ittirdi ve geriye doğru sıçradı. Aynı anda yatağanını da yukarı doğru savurmuştu ama kolu artık tehli keli olmak için çok güçsüzdü. Silahını diğer eline aldı. Gece lileri kendisinden uzak tutmaya çalışıyor ve arada sırada ka fasını hızla çevirerek İlyas'ı kontrol ediyordu. En son baktı ğında İlyas'ın sırtındaki rakibiyle birlikte havalanmaya çalış tığını görmüş, biraz rahatlamıştı. Kafasını bir kez daha çevir diğinde ise soluğu tutuldu. Uzun boylu Gecelilerden bir ta nesi zıplayıp elindeki hançeri İlyas'ın baldırına saplayıverdi. En son gördüğü şey, acıya ve tepesindeki ağırlığı dayanama yan arkadaşının altındaki Geceli kalabalığının ortasına düş tüğüydü.

Salih Usta kalan tüm gücünü toplayıp yerden havalandı. İleride Niran Hatun, olanlardan habersiz kılıcını savurmaya devam ediyordu. Birkaç kere sesini duyurmayı denediyse de başaramadı. Usta, İlyas'ın ortasına düştüğü güruhu yukarı dan görünce acıyla gözlerini kapattı. Geceliler üzerine öyle bir atılmışlardı ki, o koca adam görünmüyor, sadece hızla inip kalkan silahların parıltıları seçilebiliyordu. Usta hiç va kit kaybetmeden Gecelilerin ortasına iniverdi. Hayatı boyun ca çok göğüs göğse çarpışmaya girmişti ama bu seferki bam başkaydı. Rakipleriyle arasında silah savuracak kadar mesa fe bile yoktu. Bildiği tüm savaş yöntemlerini bir kenara bı rakmış, yumruklanyla, tekmeleriyle rasgele dövüşüyor ve İl yas'ın başına üşüşen kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu. Bir kaç saniye sonra güruhun öbür ucunda bir kıpırdanma baş ladı. Önce bir gürz ardı ardına iki Geceli'nin vücudunda pat ladı, hemen ardından İlyas Usta korkunç bir kuvvetle silkinerek üstündeki hasımlarından kurtuldu ve can havliyle koşmaya başladı. Üç dört adım atmıştı ki, sanki kaçmayı gu ruruna yedirememiş gibi aniden durdu ve kendi etrafında küçük bir daire çizerek ağır ağır döndü. Salih Usta, evden yayılan yalımların ışığında İlyas'ı görünce kulağındaki bü tün seslerin korkunç ve derin bir uğultuya dönüştüğünü his setti. Sanki birisi bu korkunç manzarayı iyice görebilmesi için zamanı yavaşlatmıştı. İlyas hâlâ ayaktaydı ama durdu ğu yerde hafif hafif sallanıyordu. Parça parça olmuş siyah gömleği üzerinden dökülüyor, alnına giydiği kalın gergedan derisi zırhın üzerindeki kesiklerden küçük kırmızı dalgalar boşalıyordu. Kana ve tere bulanıp birbirine yapışan saçları, uzun bir kakül gibi sağ gözünün üzerine düşmüştü. Ayakta kalmaya çalıştıkça, omzuna sadece küçük bir et parçasıyla bağlı duran kolu her an düşeçekmiş gibi sallanıyordu. Bu in san enkazı içerisinde Salih Usta'ya tanıdık gelen tek şey, ne yapacağını bilmez bir şekilde etrafına bakan pırıl pırıl bir gözdü.

Naralar atarak Geceli güruhunu yarmaya çalışan Salih Usta'nın aklını başına, kaşına inen bir

www.e-kitap.us

hançer kabzası getirdi.

Sanatıyla birlikte bacaklarını da kullanarak yükseldi, sol ta rafındaki arabanın üzerine çıktı ve hemen yan tarafa atladı. Ne var ki Geceliler Usta'nın arkadaşına yardıma gitmeye ça baladığını anlamışlar ve çabuk davranarak önünü kapamış lardı. Usta arkasını döndüğünde, daha önce dövüştüğü Ge celi grubunun da arabaların arasına dağılarak yaklaşmakta olduğunu gördü.

İdris Usta, gerekli tüm cevapları almıştı. Elinin ikinci bir hareketiyle Geceli'nin dallarda sallanan uzuvlarını dört bir yana fırlattı. Artık gönül rahatlığıyla işine kaldığı yerden de vam edebilirdi. Tam elini ağaca koymuştu ki, park yerinin üç - dört metre ilerisinde beyaz bir ışığın çaktığını gördü. Parıl tının ortasından elinde kılıcıyla Bengi fırlayıverdi. Birkaç da kika önce üç tane olan dövüş öbeklerinden sadece bir tanesi görünüyordu. Diğer Geceliler ise arabaların arasına dağıl mışlardı. Usta, bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti ama bu nu birkaç yüz kolla halledebilirdi. Tekrar ağaçla bütünleş mek için gözlerini kapatmıştı ki, zırhında sert iki darbe his setti. Hemen gözlerini açıp kendini yokladı. Kıyafetindeki iki yırtık dışında sapasağlamdı. Ne olduğunu anlamak için etrafına bakınmaya başladı. Bu sırada, ıslık çalarak gelen bir ok boynunu sıyırdı ve arkasındaki ağaca saplandı. Daha kı pırdamasına bile fırsat kalmadan ikinci bir ok sesi bacağında son buldu. Saplanan oka baktı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ba cağını kıpırdatmaya çalıştığında ise keskin bir acı tüm vücu dunu kapladı. Lanet olası ok, kasları delip geçmiş ve bacağı nı ağaca mıhlamıştı. Hiç vakit kaybetmeden elini kaldırdı ve ulaşabildiği tüm dalları önüne çekmeye başladı. Diğer eliyle de gövdesine hafifçe dokunup söğütten bedenini biraz gev şetmesini rica etti. İki sanatı aynı anda, üstelik böyle bir can acısıyla yapmak zordu ama şükür ki ağaç canını acıtan oktan kurtulmaya çok hevesliydi. İdris Usta bacağını kurtarmıştı fakat kendisini buradan nasıl kurtaracağı hakkında bir fikri yoktu. Bu yarayla kaçması olanaksızdı. Ok atanları göremiyordu ama dalların menzili dışında olduklarından emindi. Aklına parlak bir fikir gelene kadar kendisini biraz daha sağ lama almayı düşünerek önüne biraz daha dal çekiyordu ama talihi, "Bu akşamlık bu kadar" deyiverdi. Her nasılsa dalla rın arasından sıyrılmayı başaran bir ok, zırhının etek ucunun bittiği yerden, tam kasığına saplanıverdi. Usta, ılık ve yoğun bir akıntının bacağından aşağıya doğru boşaldığını hissetti ve yavaş yavaş çökmeye başladı.

Bengi Hatun'un, İlyas'ın birkaç metre gerisinde yeniden ortaya çıktığında ilk gördüğü şey, Yediler'den birinin işini bi tirerek yüzyıllar boyunca taşıyabilecekleri bir kahramanlık payesi almaya oldukça hevesli görünen iki Geceli'nin hızlı ama temkinli bir şekilde ilerlemekte olduklarıydı. İlyas ise ol duğu yerde, sanki çok güzel bir manzaraya dalıp gitmiş gibi öylece duruyordu. Gecelilerden bir tanesi, kılıcını sıyırmış bir kadının ağır aksak yaklaşmakta olduğunu görünce ileri ye atıldı ve elindeki sivri hançerin parıltısı Usta'nın göğsün de kayboldu. Geceli hançere iki eliyle yapışmış, kuvvetle bastırıyordu. Tek istediği bu adamın dizlerinin dibine yığıl dığını görmekti. Bu muhteşem final anını öyle bir hırsla ve nefretle arzuluyordu ki, kendisine doğru savrulan kılıcı umursamadı. Karnının yan tarafında açılan derin kesiğin acısı bile ellerini hançerden ayıramamıştı. Muzaffer bakışlar la İlyas'ın düşüşünü izlemeye devam etti. İkinci kez savru lan kılıç kafasını kopardığında, Geceli'nin elleri hâlâ hançerindeydi.

Diğer Geceli, arkadaşının kazandığı zaferi, ayakta zor duran Bengi Hatun'un işini bitirerek perçinlemek istiyordu. Kendinden emin bir şekilde yaklaşıp elindeki satırı kaldırdı. Hatun, Geceli'ye hiç bakmadan kılıcını yere atıverdi. Hafifçe öne eğdiği yüzü çok sakin görünüyordu. Dudaklarından hızla iki kelime döküldü. Rakibinin teslim olmak istediğini düşünen Geceli, Hatun'un sağ kolunun inci beyazı bir ışıkla kaplandığını görmeden satırı savurdu. Biraz lakaytça yapılan bu hamleden kurtulan Hatun, sağ elini pençe şekline ge tirdi. Geceli ikinci hamle için daha toparlanamamıştı ki göğ sünde bir darbe hissetti. Canı öyle çok fazla acımamıştı ama bedeni bir anda tükenivermişti. Yere yıkılmadan önce en son gördüğü şey, karşısındaki kadının deli bir vahşetle bakan gözleri ve elinde tuttuğu hâlâ atmakta olan bir kalpti.

Hatun, kanlı elleriyle yerdeki kılıcını aldı. Geriye doğru iki adım atarak, üzerindeki başsız Geceli cesediyle sırtüstü yatmakta olan İlyas'ın başucuna gitti ve yaklaşan Gecelileri beklemeye başladı.

Salih Usta, İlyas'ın düştüğünü gördüğünde, hâlâ o lanet kalabalığın içinde kendisine yatağanıyla bir yol açmaya çalı şıyordu. Kolundaki kesikten kan boşalıyor, vücudundaki irili ufaklı onlarca yara, her hareket edişinde değişik bir biçimde sızlayarak yerlerini belli ediyorlardı. Artık sanat kullanacak mecali kalmamıştı. İlyas'ın yerde hareketsiz yattığını, Bengi'nin de mermer bir

www.e-kitap.us

heykel gibi başucunda dikildiğini gö rünce, her nasıl olacaksa ama bir an önce bu ıstırabın bitme sini diledi. Niran Hatun'a sesini duyuramıyordu, İdris Us ta'nın ne durumda olduğunu bilmiyordu, Solaklar ortalıkta yoktu ve kendisi de tükenmek üzereydi. Bengi ve İlyas ile arasında çok çok on beş metre, fakat üç tane de Geceli vardı. Arkasından yaklaşan ayak sesleri duyuyordu ve bu savaşı kazandıklarını düşünen Geceliler işi iyice ağırdan almaya başlamışlardı. Ortalığı sinir bozucu bir sessizlik kaplamıştı. Usta öfkeyle, belki de sadece bir ses çıksın diye yatağanını yanındaki arabanın kaputuna indirdi. Kızgındı ama üzerin de garip bir rahatlık vardı. Hiç olmadığı kadar hafif hissedi yordu kendini. Kafasında hiçbir düşünce kalmamıştı. Sanki duygularıyla birlikte bütün dünya da donuvermişti. Yatağanını şöyle bir tarttıktan sonra karşısındaki üç Geceli'nin üze rine yürüdü. Bedenini yalayıp geçen kılıçları, hançerleri hiç umursamıyor, hepsinden usta hareketlerle sıyrılıyordu. Ge cenin ortasında yumuşacık, zarif bir dansa başlamış gibiydi.

Silahını elinde sürekli döndürüyor ve boş bulduğu her anda rakiplerinin bedenlerinde ölümcül yaralar açıyordu. Karşı sındaki üç Geceli'nin yere yığılması neredeyse aynı anda ol muştu. Artık arkasından yaklaşan ayak sesleriyle ilgilenmeyi düşünüyordu ama sırtına inen korkunç bir darbeyle yere ka paklandı. Yüzü sertçe zemine çarptı. Ağzını kesif bir kan ta dı, burnunu ise nefis bir toprak kokusu kapladı. Usta bu ko kuyu sevdiğini düşündü. İleriye bakmaya çalıştı. Yatağanı elinden fırlamış, birkaç karış ileride öylece duruyordu. Uza nabilirdi ama yeltenmedi. Yattığı yerden toprağı derin derin kokladı. Sırtında dayanılmaz bir ağrı vardı. Kafasını hafifçe kaldırarak arkasına baktı. Elinde koca bir balyoz tutan bir Geceli gördü. Pis pis sırıtıyordu. Usta ölümünü seyretmeye başladı. Müstakbel katili balyozu iyice kaldırdı. Arkasındaki Geceliler de, nefeslerini birer zafer çığlığına dönüştürmek üzere tutmuşlar, soydaşlarının bu gece tarihe geçecek ikinci darbeyi indirmesini bekliyorlardı. Usta, Geceli'nin vücudu nu iyice gerdiğini gördü. Gözlerini kapatmamak için diren mekteyken, kulağının içinde vınlayan çok tiz bir çelik sesi duydu. Hemen ardından Geceli'nin havaya kalkmış kolların dan birisi ve kafası gövdesinden ayrılıverdi. Darbe o kadar hızlı ve keskin gelmişti ki, kopan kol hâlâ balyozu tutuyor du. Ceset yere yığıldığında, o tiz çelik sesi alçalarak vınlama ya devam ediyordu. Geceliler nereden geldiği belli olmayan bu kesin ölüm karşısında donup kalmışlardı. Ne arkadaşları nın yarım bıraktığı işi tamamlamaya, ne de kaçmaya cesaret edebiliyorlardı. Hiç kimse, yerde yatan kolsuz ve başsız ce sedin iki adım gerisindeki Truvalı savaşçıyı göremiyordu. Gümüş zırhlara bürünmüş olan savaşçı, ucuna yarım ay şek linde bir balta yerleştirilmiş olan mızrağını çaprazlama tut muş, efendisinin yeni emirlerini bekliyordu. Yerden dört -beş adam boyu yukarıda, dört atın çektiği savaş arabasının üzerinde duran Behruz Usta aşağıdaki savaşçısına bakarak sadece, "Yeter!" dedi. Lafını bitirir bitirmez güçlü bir yıldı rım bahçenin ortasında gürültüyle patladı ve etrafa saçılan parlak beyaz ışık tüm gözleri kör etti. Yıldırımın şiddetiyle savrulan Geceliler, gözlerini açabildiklerinde etrafta düş manlarına dair hiçbir şeyin kalmadığını fark ettiler...

11

Sarp, tahmin ettiği kadarıyla bir buçuk saattir yatağında dönüp duruyordu. Kafasındaki sıkıntılar, dertler ve sorular bir türlü kenara çekilip uykuya yer açmıyorlardı. Bahar yak laşık yirmi gündür İstanbul'daydı. Şimdilik Bengi Hatun'un dükkânın üstündeki evinde kalıyordu. En üst katı kiralamak için yaptıklan görüşmeler sonuç vermiş. Yediler sembolik de olsa bir miktar para almayı kabul etmişlerdi. Yakında taşı nacaklardı. Bu kadar zamandır sadece bir defa görüşebilmişlerdi. Ona da görüşmek denirse...

Sarp, biraz sert ve 'konuya hâkim insan' edasıyla konuş maya kalkınca diyalog fazla uzun sürmemişti. Birkaç cümle den sonra Bahar önce üzerine saldırmış, sonra da korkunç bir ağlama krizine tutulmuştu. Bengi Hatun kızın çığlıklarını durdurmak için sanat kullanmak zorunda kalmıştı. İyice sakinleşene kadar, başta eski nişanlısı olmak üzere, şoka sebe biyet verecek tüm etkenlerden uzak durması gerekiyordu. Kısaca şimdilik Hatun'un gözetimi altındaydı. Sürekli tera piye ek olarak yoğun bir bitki tedavisi görüyordu ve Yüzbaşı Kitab-ı Zülfikâr'ı alıp Bahar'ın yanına gittiği günü büyük bir vicdan azabıyla anımsıyordu.

Öte yandan, Doğan'la birlikte harıl harıl çalışmalarına rağmen, ellerindeki diğer işler yerlerinde saymaya devam ediyordu. Zülfikâr soruşturmasında bir arpa boyu yol kat edememişlerdi. Eyüp isimli eski hırsızın verdiği tüm isimler boş çıkmıştı. Salih Usta'nın mahzun ve yalvaran bakışlarla

www.e-kitap.us

her gün gelip, "Bir gelişme var mı?" diye sorması da ayrı bir meseleydi. Yediler'in emanetlerini bulmak için tuttukları yol başlarına bela olmuştu. Gelişmiş bilgisayar ithal eden firma ları araştırmaya kalkmanın tam bir delilik olduğunu anla mışlardı. Koca Sütunlu Salon kolilerle dolmuştu ve etrafta kâğıtlar uçuşuyordu. Doğan'la birlikte evrakların bir kısmını incelemişlerdi ama tek sorun ne aradıkları konusunda en ufak bir fikirlerinin olmamasıydı. Sarp, bu saçmalığa derhal bir son verme taraftarıydı, fakat Üsteğmen'i ikna edebilece ğini hiç sanmıyordu. Ordudan istifa edeli beri aralarındaki ast - üst ilişkisi bir miktar yavşamıştı. Kim ne derse desin, şu üniforma denen şey askerliğin çok önemli bir kısmıydı ve daha uzun süre gardıroplarında asılı duracak gibi görünü yordu. Ahmet Paşa, tüm çabalarına rağmen, henüz kendile rini öldürmeye çalışanların arkasında kimlerin olduğunu bulamamıştı.

Bütün bunların yanı sıra, bir de tüm zamanlarını Eski Yer'de geçirdikleri hesaba katılırsa, durumları çok parlak sa yılmazdı. Sarp derin bir 'of çektikten sonra kendi kendine gülmeye başladı. "Bak şu Bahar'ı İstanbul'a getiren adamlar vardı, onları kafaya takmayı unuttum," diye mırıldandı.

Bir of daha çekti. Uykusunu iyice piç etmek için sigara paketini aranmaktaydı ki odanın kapısı vuruldu. Sarp yata ğında doğrulup, "Efendim?" dediğinde, açılan kapıdan sı zan ışık Mehmet Sinan'ın siluetini çoktan aydınlatmıştı. Ge celi, "Yüzbaşım. Hemen gelebilir misiniz?" diye sordu ve ka pıyı açık bırakarak dönüp gitti.

Sarp yatağından hızla çıkıp, çıplak ayaklarına postalları nı geçirdi. Mehmet Sinan'ın odaya böyle langır lungur gir mesi hiç hayra alamet değildi. Sütunlu Salon'a çıktığında, Geceli'nin düşünceli bir şekilde masanın başında durduğu nu, Doğan'ın da gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışa rak odasından çıkmakta olduğunu gördü. Postallarını sürü yerek masaya yaklaştı ve "Hayırdır?" diye sordu.

Geceli kafasını hiç kaldırmadan, "Ustalar," dedi, "Rebii'ye saldırmışlar..."

Sarp, "Çıngar çıktı nihayet," diye mırıldanarak masanın kenarına oturdu. Sonra yüksek sesle devam etti: "Ama Ustaların böyle bir şey yapacağı kesindi. Solaklar'a da izin ver mişlerdi zaten..."

Yüzbaşı'nın lafını, gömleğini pantolonunun içine sok maya çalışan Üsteğmen böldü: "Sorun bundan sonra ne ola cağı. Ortalık bayağı karışır herhalde. Ne dersiniz Mehmet Si nan Bey?"

Geceli'nin gözleri hâlâ masadaydı. "Bilemeyiz," dedi, "Çünkü kim hayatta kaldı haberimiz yok!"

Doğan, "Ne fark eder?" diye devam etti, "Sağ kalanların intikam isteyeceği kesin..."

Mehmet Sinan kafasını kaldırıp subaylara baktı. Kor kunç bir beyaza kesilmiş olan yüzünde tek bir ifade vardı: Korku! Tükenmiş bir sesle, "Ben Rebii'den bahsetmiyorum," dedi, Ustalar'dan haber alamıyoruz. Hangisi hayatta, kime ne oldu bilemiyoruz!"

Sarp, Geceli'nin ne demek istediğını anlamamıştı. Doğan'a baktı. Üsteğmen, gömleğinin yarısı pantolonunun dı şında öylece kalakalmıştı. "Nasıl ya?" deyiverdi, "Ne olabilir ki Ustalar'a?"

"Çiftliğe saldırmışlar," dedi Mehmet Sinan. Sesi iyice tit remeye başlamıştı: "Çok şey olmuş olabilir..."

Doğan, "Hadi canım," demek ister gibi bir el hareketi yaptı. Tam ağzını açmıştı ki, Yüzbaşı araya girdi: "Sakin sa kin anlatın şunu. Ustalar nereye saldırmış?"

Geceli bir kez daha, "Çiftliğe," dedi, "Rebiiler'in toplan dığı bir yerdir. En tenha gecesinde ellisi oradadır."

"Peki gören var mı? Kim haber verdi size?"

"Var. Solaklar oradaymış. Beni de Abbas Ağa aradı za ten. Düştüklerini görmüş."

"Kim düşmüş Mehmet Sinan Bey? Hangisi?"

Geceli sinirlenmişti. Bir anda öfkeyle doluveren gözleri ni Yüzbaşı'ya dikti. "Bilmiyorum Sarp Bey!" dedi, "O kadar Rebii'nin arasından hepsi birden sağ çıkamaz, bildiğim tek şey bu... Delilik bu... Delilik değil, düpedüz aptallık!"

Sütunlu Salon oflamalarla dolmuştu. Yüzbaşı küçük da ireler çizerek ortalıkta dolaşmaya. Doğan da iyice dikleşen saçlarıyla oynamaya dalmıştı. Kimse ölüm sözcüğünü Yedi-ler'e yakıştıramıyordu. Başka bir soruya daha muhatap ol mak istemeyen Mehmet Sinan anlatmaya devam etti: "Ağa az önce aradı beni. Kısa konuştu. Uzaktan Gecelilerin arasın da kaldıklarını görmüşler. Sonra garip bir şeyler olmuş. Kaçmayı başarmışlar mı belli değil..."

Doğan araya girdi: "Mahalleye gitmişlerdir belki?"

www.e-kitap.us

"Umarım," dedi Mehmet Sinan, "Ağa mahalleye birkaç Solak göndermiş. Kendisi de buraya geliyor zaten."

Mahalle lafını duyan Yüzbaşı, "Başka nereye gidecekler ki? Gidip bakalım," diyerek kapıya doğru seğirtmişti ki Ge celi koluna yapıştı: "Durun Yüzbaşım. Dışarısı tekin değil. Ustalar kurtulmuşsa bile Rebii intikam peşindedir. Önce Ka ya Bey'in ölümü sonra bu olay. Tüm aşiret kudurmuştur şimdi. Sabaha da bayağı zaman var. Eğer durum daha kö tüyse, yani Ustalar gerçekten düşmüşse... Artık bizim için hiçbir yer tekin değil!"

Sarp, Mehmet Sinan'ın gözlerine baktı. Geceli'nin kor kusunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. 12. Daire de dahil olmak üzere Yedilerin yokluğunda bu alemde hayatta kala bilecek tek bir güç yoktu. Yüzbaşı yapılabilecek bir şeyler ol ması gerektiğini düşündü. Daire'yi ve kendilerini en azından bir süre koruyabilecek bir yol bulmalıydı. Ne var ki bir anda aklına saplanıveren bir kelime bütün tüylerini diken diken etti. "Bahar!" diye inledi ve kolunu Geceli'nin elinden kurta rarak merdivenlere doğru koşturmaya başladı. Daha iki adım atmamıştı ki, ensesine yapışan kuvvetli bir el ayaklarını adeta yerden kesti. Sarp kendisini toparlayıp hışımla arka sını dönünce Mehmet Sinan'ın keskin keskin bakan gözleriy le karşılaştı. Bu adamın bu kadar güçlü ve korkutucu olabi leceği hiç aklına gelmemişti. "Saçmalamayın Yüzbaşım," de di Geceli, "Rebiiler sokakları tutmuştur. İki adım gidemezsi niz. Hem ben Haydardı gönderdim Bahar Hanım'ın yanına."

Yüzbaşı, "Haydar ne yapacak tek başına..." diye bağıra rak Mehmet Sinan'ın elinden kurtulmaya çalıştı. Geceli tek eliyle Sarp'ı şöyle bir silkeledikten sonra masaya doğru sa vurdu. Doğan da komutanının sakin olması gerektiğini dü şünüyordu ama bu muamele hiç hoşuna gitmemişti. Hafifçe, "Hoop!" diye bağırarak Geceli'ye doğru bir adım attı. Meh met Sinan, Üsteğmen'in hareketini görmezden gelerek ko nuşmaya devam etti: "Dışarı çıkarsak ölürüz. Daha ne oldu ğunu bilmiyoruz. Biraz beklememiz lazım."

"Burada beklersek de hiçbir şey öğrenemeyiz," diye ce vap verdi Doğan, "Bahar Abla dışarıda. Hem de mahallenin dibinde!"

Mehmet Sinan sakinleşmeye çalışarak, "Sonsuza kadar beklemeyeceğiz zaten," dedi, "Ama durum biraz aydınlan sın, Abbas Ağa gelsin, elbette bir şeyler yapacağız."

Geceli lafını bitirir bitirmez Sütunlu Salon'un arka ucun dan ayak sesleri duyulmaya başladı. Koşturarak yaklaşıyor lardı. Sarp ile Doğan, Eski Yer'in bir de arka kapısı olduğunu hatırladılar. Hiç girmemişlerdi ama bildikleri kadarıyla ka ranlık labirentler arka sokaklardaki bir çıkışa açılıyordu. Az bir süre sonra, ilerideki koridorun ucunda Abbas Ağa'nın iri gölgesi belirdi. Hemen ardından da Korkut Bey geliyordu.

Ağa yanlarına vardığında soluk soluğaydı. Şakakların dan süzülen terler bu gece çok koşturduğunu gösteriyordu.. Mehmet Sinan, "Neredeler?" diye atıldı.

Ağa başını iki yana salladıktan sonra, "Bilmiyorum," de di, "Mahallede yoklar. Gidebilecekleri her yere baktım ama yoklar..."

Bu cevap Geceli'yi hepten çökertmişti. "Ağa kaçarken sen yok muydun yanlarında?" diye sordu, "Söylemediler mi nereye gittiklerini?"

Abbas Ağa boynunda biriken terleri sildi: "Yok," dedi, "Uzaktaydık biz. Bir yıldırım indi hepimizi kör etti. Gözleri mizi açtığımızda Ustalar yoktu. Baktık yapacak bir şey yok, yakalanmadan sıvıştık oradan."

Ağa susup etrafındaki meraklı gözlere bakh. "Ama iyi değildi," diye devam etti, "Halleri hiç iyi değildi. Ben birinin düştüğünü gördüm. Galiba İlyas Usta'ydı. Sonra Bengi Ha tun geldi yanına. İki Rebii'yi hakladı. Sonra da yıldırım geldi zaten. Yamaklardan biri Salih Usta'nın da düştüğünü gör müş. İdris Usta'yla Niran Hatun'dan hiç haber yok... Eğer o yıldırım bizden birinin işi değilse... Duman oldu uçtu Yedi ler..."

Sütunlu Salon'u insanın kemiklerini donduran bir ses sizlik kaplamıştı. Kimsenin soluk bile almaya mecali yoktu. Neden sonra Mehmet Sinan konuştu: "Ne yapacağız?"

Bir süre havada asılı kalan bu soruyu Abbas Ağa sahip lendi: "Yapacağımız belli. Ellerimizi göğe açıp Ustalar'dan haber bekleyeceğiz. Sonra duruma göre vaziyet alacağız. Böyle fare gibi saklanıp durmayacağız elbet. Hiç olmadı Us talar gibi şanımızla öleceğiz."

Bu laflar Salon'daki karamsar havayı artırmakla birlik te, paniği ve telaşı da belirgin bir şekilde

www.e-kitap.us

azaltmıştı. Yüzbaşı çok sakin bir sesle, "Benim Bahar'ı almam lazım," diyerek arka kapıya giden koridora doğru yürümeye başladı; "Rica etsem biri bana yolu gösterebilir mi?"

Korkut Bey arkasından seslendi: "Bekleyin Yüzbaşım. Ben de mahalleye gideceğim, Yasemin'i almaya. Dışarıda araba bekliyor. Yalnız silahınızı yanınıza alsanız iyi olur."

Sarp da, "İyi olur," dedi ve odasına yöneldi. Küçük de bir işaret çakarak Doğan'ı yanına çağırdı. Silahının şarjörünü kontrol ederken Üsteğmen içeri girdi ve yavaş bir sesle "Em redin komutanım," dedi.

"Ahmet Paşa'yı ara," dedi Sarp, "Durumdan haberdar et. Bir de benim Baharı buraya getireceğimi söyle."

"Ya itiraz ederse komutanım?"

Yüzbaşı'nın cevabı çok netti: "Böyle uygun gördüğümü söylersin..." Silahını beline yerleştirdi, montunu giydi, hızlı adımlarla Korkut Bey'in yanına gidip, "Çıkalım," dedi. Bey, paltosunun üzerinden silahını yokladıktan sonra diğerlerine dönerek, "Bir diyeceğiniz var mı?" diye sordu.

Mehmet Sinan bir şey duymuş gibi görünmüyordu. Ağa ise, "Dikkatli olun, tez dönün" dedi, "Bir de ben oraya iki adam göndermiştim. Söyleyin toz olsunlar!"

Korkut Bey kafasını salladı. Yüzbaşıyla birlikte koridora doğru başlamışlardı ki, bir cep telefonundan gelen sesin Salon'un duvarlarında yankılandığını duydular. Hemen ardın dan Mehmet Sinan'ın heyecanlı sesi hâlâ çalmakta olan tele fonun sesine karıştı: "İdris Usta arıyor!"

Geceli o kadar telaşlıydı ki, telefonu açayım derken ne redeyse elinden düşürüyordu. Güç bela tuşa basıp hemen kulağına götürdü: "Buyur Usta... Ha... Buyur Hatun... Ne?... Anladım... Tamam Hatun... Anladım... Nereye?... Ya ni siz neredesiniz?... Tamam, tamam... Söylerim... Alo... Alo!"

Telefonu kapatır kapatmaz Salon'dakilere dönüp, "Kan," dedi, "Kan lazımmış!"

Abbas Ağa kocaman açtığı gözlerini Geceli'ye dikip "Ne lazımmış?" diye sordu.

"Kan," diye yineledi Mehmet Sinan, "Niran Hatun ara dı. Ameliyattaymışlar. Acilen kan lazımmış!"

"Ne ameliyatı yahu?!" diye gıjrlcyiverdi Abbas Ağa, "Bengi Hatun dururken ne ameliyatı, ne kanı?"

Canı burnuna gelen Ağa'nın sorusunun cevabını aşağı yukarı herkes tahmin edebiliyordu. Ortada ameliyat diye bir şey varsa, bu en iyi ihtimalle Bengi Hatun ameliyatta demek ti. Korkut Bey'in sert sesi Ağa'nın homurtularını böldü: "He men bulmak lazım. Kan bankalarına dağılalım. Hangi hastanedeymişler söyledi mi?"

Geceli, "Hayır," diye cevap verdi, "Tekrar arayacakmış. Yalnız kan bankalarına falan bakamayız. Başka bir yol bul mak lazım."

"Niye?"

"Bütün kan bankalarında, bütün hastanelerin kan mer kezlerinde Gecelilerin gözü kulağı vardır. Dakikasında öğre nirler. Aramızda halledeceğiz bu işi. Kan gruplarınızı biliyor musunuz?"

Abbas Ağa dışında herkes kafasını salladı. "İyi de," dedi Doğan, "Kimler ameliyattaymış ki? Kan grupları neymiş?"

Mehmet Sinan bu gece en çok kullandığı kelimeyi bir kez daha tekrar etmek zorunda kaldı: "Bilmiyorum. Biz kan ları gönderelim, hastanede ayırırlar bir şekilde." Biraz dü şündü: "O zaman ben de çıkayım sizinle. Eczane bulmam gerek."

Sarp, Geceli'ye, "Kanları sen mi alacaksın?" diye soracaktı ki son anda vazgeçti. Bu işi kimse ondan daha iyi bece remezdi. Üçü birlikte koridora doğru yürümeye başladılar.

Komutanı çıkar çıkmaz Doğan, kafasını ellerinin arasına almış öylece oturan Abbas Ağa'yı yalnız bırakıp ofis olarak kullandıkları odaya yöneldi. Kapıyı yavaşça kapattı ve he men telefona sarılıp Ahmet Paşa'nın cep numarasını çevirdi.

Uzun süre çaldıktan sonra telefon açıldı ve uyku mahmur-luğuyla iyice toklaşmış bir ses duyuldu: "Efendim?"

"Üsteğmen Doğan komutanım."

"Evet?"

"Görüşmemiz gerekiyor komutanım."

"Nerede?"

"Yarın saat üçte Meclis Parkı'nda."

www.e-kitap.us

"Tamam Doğan gecikme."

"Emredersiniz komutanım."

Doğan telefonu kapatıp beklemeye başladı. 12. Daire'nin şifreli mesajlarından birini ilk defa kullanıyordu. "Görüşme miz gerekiyor," lafı aslında, "Size anlatacağım önemli şeyler var ama kullanmakta olduğunuz telefon güvenli değil," an lamına geliyordu. Meclis Parkı ise "Güvenli olduğunu bildi ğiniz bir hatta geçin," demekti. Karşıdaki müsaitse, "Gecik me," diyerek en geç yarım saat içinde arayacağını belirtirdi. Eğer o an uygun değilse, söylenen randevu saatini ileriye alarak, ne kadar süre sonra arayabileceğini bildirirdi. Aslın da Doğan randevuyu "Atakule'de" vermeye niyetliydi. "Bu güvenli bir hatta geçin, sesi de şifreleyin," demek oluyordu. Bildiği kadarıyla Ankara'da böyle bir sistem sadece 12. Daire ofisinde vardı. Üsteğmen, gecenin bir vakti Paşa'yı yatağın dan kaldırıp da Daire'ye göndermeyi ve arada kaybolacak zamanı göze alamadığından "Meclis Parkı" kodu ile yetin mek zorunda kalmıştı.

On dakika kadar sonra masanın üzerindeki kırmızı tele fon, kısık bir sesle çalmaya başladı. Doğan hemen ahizeyi kaldırdı. Paşa, "Evet!" dedi. Sesinde uyku mahmurluğundan eser kalmamıştı. Üsteğmen, Ahmet Paşa'nın 'bilgilendirici özetleri' tercih ettiğini biliyordu. Söyleyeceklerini kafasında şöyle bir toparladıktan sonra konuşmaya başladı: "Komuta nım. Yediler bu gece yirmi iki sularında, Rebii aşiretinin toplandığı bir çiftlik evine saldırmışlar. Detaylarla ilgili bilgimiz yok. Şu an hastanedeymişler. Ameliyata alınmışlar."

Telefonun diğer ucundan önce hafif bir homurdanma duyuldu. Sonra Ahmet Paşa, "Hangileri yaralanmış?" diye sordu.

"Kesin bilgimiz yok komutanım. Ama Solaklardan bazı ları İlyas Usta'nın, Salih Usta'nın ve Bengi Hatun'un düştü ğünü gördüklerini söylüyorlar. Durumları iyi değilmiş."

"Peki Solaklar nasıl?"

"Abbas Ağa burada komutanım. Kaçmayı başarmışlar."

"Tamam Doğan. Beklemede kalın. Bilgi aldıkça da haber verin. Yüzbaşı nerede?"

Üsteğmen bu sorunun arada kaynamasını ümit etmişti. Yüzünü buruşturarak, "Bahar Hanım'ı almaya gitti komuta nım," dedi, "Buraya getirecekmiş. Güvenliği nedeniyle..."

Paşa'nın derin bir nefes aldığı duyuldu. "Tamam," dedi sadece, "Ben Daire'ye geçiyorum. Artık oradan konuşuruz."

"Emredersiniz komutanım," dedi Doğan. Tam telefonu kapatmak üzereyken Paşa bir kez daha konuştu: "İstanbul'u boşaltmaya hazır olun!..."

12

Yüzbaşı mahalleye geldiklerini ancak Volkan arabayı iyice yavaşlatıp, farları söndürünce anladı. Dolambaçlı yol larda yaptıkları yolculuk, yön duygusunu iyice köreltmişti. Arabadan indi. Sersem sersem etrafına bakındıktan sonra, nihayet on metre ilerideki aktar dükkânını görebildi. Etrafta hiç ışık yoktu. Ses çıkartmasın diye arabanın kapılarını bile kapatmamışlardı. Korkut Bey fısıldayarak, "Acele edelim Yüzbaşım," dedi ve hemen mahalleye açılan o dar sokağa doğru yürümeye başladı. Yüzbaşı da postallarını gıcırdatmamaya çalışarak ilerledi. Bengi Hatun'un aktar dükkânına bir kaç adım kalmıştı ki, karşı taraftaki evin üst kat pencerele rinde bir şeylerin kıpırdadığını görür gibi oldu. Dikkatlice baktığında camların ardındaki belirsiz siluetlerin Abbas Ağa'nın gönderdiği Solaklar olduğunu anladı. Adamlara aşağı gelmelerini işaret ettikten sonra dükkânın kapısını ha fifçe vurdu. Kısa bir sessizlikten sonra içeriden önce bir takır tı, sonra da alçak bir fısıltı duyuldu: "Kim o?"

"Yüzbaşı," dedi Sarp. Kapı mümkün olan en temkinli şekilde üç karış kadar açıldı ve Haydar'ın tombul yüzü gö ründü. "Girin Yüzbaşım," dedi kenara çekilerek. Bir taraftan da elindeki silahın horozunu indiriyordu. Sarp dükkânın ar kasına doğru ilerlerken, "Bir terslik oldu mu?" diye sordu.

Haydar 'Cık'ladı: "Elim tetikte bekliyorum Yüzbaşım... Nasıllarmış?"

"Haber yok Haydar. Sen şu dışarıdaki arkadaşları al. Gi diyoruz buradan. Ben Bahar'ı alıp gelirim. Arabanız var mı?"

"Var. Sokak arasına park ettik."

"İyi oyalanmayın fazla. Hemen çıkın."

Haydar elindeki altıpatları pantolonunun cebine tıkıştı rıp kapıya doğru yöneldi. Tam

www.e-kitap.us

çıkacakken geri dönüp mer divenin başından seslendi: "Yüzbaşım. Anahtarlar kapının üzerinde. Çıkarken kilitlersin iyice."

Sarp sessizce güldü ve ahşap basamakları adımlamaya devam etti. Merdiven kıvrıldıkça, sokaktan gelen cılız ışıklar da geride kalmıştı. Burnunun ucunu bile göremiyordu. Son adımını boşluğa basınca, kapının önündeki dar sahanlığa geldiğini anladı. El yordamıyla kapıyı bulup şöyle bir yokla dı. Kilitliydi. Kapıyı hafifçe tıklattı. Kendisine gayet uzun ge len bir süre bekledikten sonra üç kere daha sertçe vurdu. He men ardından içeriden titrek bir, "Kim o?" sesi duyuldu.

"Benim," dedi Yüzbaşı. Cevap olarak önce kısa bir ses sizlik, sonra da tek bir kelime geldi: "Defol!"

Sarp böyle bir karşılamayı zaten bekliyordu. Yumuşak bir sesle, "Bahar," dedi, "Açar mısın? Seni almaya geldim."

Cevap hemen hemen aynıydı: "Defol git başımdan!"

Yüzbaşı yüzünü kapıya yaklaştırdı: "Bahar gitmemiz la zım. Burası tehlikeli."

"Yaa! Hani burada daha güvende oluyordum. Hani Ben gi Hanım bana göz kulak olurdu. İlgilendiğin için sağ ol Sarp, ama yemezler. Senin suratını görmektense..."

Yüzbaşı sesini biraz yükselterek, "Bahar! Başımız dertte. Haydi! Bir de seninle uğraşamam," demişti ki kapının kilitle ri şakırdamaya başladı. İçinden derin bir oh çekmekte olan Sarp'ın keyfini suratında patlayan şiddetli bir tokat bozdu. Kapı açıldığı kadar hızlı bir şekilde kapandı ve ardından Ba har'ın tıslayan sesi geldi: "Bana bir daha seninle uğraşamam deme! Madem uğraşmak istemiyorsun ne işin var burada geri zekâlı? İstemiyorum seni. Ankara'ya gitmek istiyorum ben."

Kız bir önceki görüşmelerinde işittiği lafların hesabını çok güzel soruyordu. Yüzbaşı sızlayan yanağını ovuştura rak, "Bak güzelim. Hiçbir şey bilmiyorsun..." diye konuş maya çalıştı ama cümlesi kızın çığlıkları arasında kayboldu. "Aferin sana!" diye haykırdı Bahar, "Doğru. Hiçbir şey bil miyorum. Beni niye dövdüler bilmiyorum. Niye bu eve hap sedildim, niye kapımda adamlar bekliyor bilmiyorum. Senin ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum. Başıma bunca iş gelmiş ken niye bana söylenen her şeyi uslu uslu yaptığımı da hiç bilmiyorum. Buraya kadar Sarp. Seninle hiçbir yere gelmiyo rum ve yarın Ankara'ya gidiyorum. Okulum var benim. Öğ rencilerim var, evim var, muhabbet kuşum var, faturalarım var, taksitlerim var..."

Söz kesme sırası Yüzbaşı'ya gelmişti. Soğuk bir sesle, "Geçici görevle Devlet Arşivleri'ne atandın Bahar," dedi, "Derslerin başka hocalara verildi. Kuşun komşuya bırakıldı ve tüm ödemelerin yapılıyor. Artık gidebilir miyiz?"

Kısa bir sessizliğin ardmdan önce içeriden, "Ne?!" diye bir çığlık geldi. Sonra Bahar, "Dur bakayım, ne yaptım dedin sen?" diyerek kilitleri tekrar açmaya başladı. Sarp kapının aralandığını görünce biraz geri kaçtı. Kızın gözleri kocaman açılmıştı ve suratında çarpık bir gülümseme vardı: "Ne di yorsun sen?" diye sordu.

Yüzbaşı suratına soğuk bir ifade vermeye çalışarak, "Şu nu diyorum," dedi, "Ankara'ya gitmeni gerektirecek bir şey kalmadı. Burada benimle kalıyorsun. İstesen de istemesen de... Üzgünüm."

Bahar işaret parmağını Sarp'a doğru uzattı: "Seni ordu ya şikâyet ederim. Adam alıkoymaktan şikâyet ederim seni."

"Edemezsin çünkü ben artık asker değilim." "Haa! Anlaşılıyor yavaş yavaş. Kim bilir nasıl bir pisli ğin içine soktun kendini de attılar seni. Sen eskiden böyle değildin. Sonradan bozulmuşsun sen."

"Pislik kısmı doğru ama atmadılar, istifa ettim... Etmek zorunda kaldım."

"Düşüp kalktığın adamlardan belli. Namuslu, dürüst bi lirdim seni. Ne halt yedin?"

Sarp derin bir soluk alarak sabrının sürmesini diledi. "Ebu Sina suikastını duydun mu?" diye sordu.

Bahar hafızasını şöyle bir yokladı: "Duydum. Ne ola cak?"

"İyi. İşte onu üzerimize yıkmaya çalıştılar. Biz de istifa etmek zorunda kaldık."

"Aferin sana! Derin devlete de bulaştın yani. Haklıymış ama adamlar. Bilseydim söylerdim nişanlıma boyundan büyük işlere kalkışmasın diye. Nereden nişanlım oluyorsa? Doğan'ın da başını yaktın tabii. Sen var ya zararsın zarar!"

Yüzbaşı başının acımaya başladığını hissetti. Çok da ge cikmişlerdi. "Derin kısmı doğru olabilir ama devlet tam de ğil" dedi, "Hikâyenin geri kalanını başka yerde anlatayım istersen. Hem

www.e-kitap.us

oturarak konuşabiliriz hem de burada ölmeye biliriz.”

Kız Sarp’a doğru biraz yaklaştı: “Ne ölmesi? Ne diyor sun sen? Aşağıda sürekli adamlar bekliyor. Bengi Hanım da gelir birazdan. İyi burası. Hiçbir yere gelmiyorum.”

“Bengi Hanım gelmeyecek. Çocuklar da gitmek için bizi bekliyor. Burayı boşaltıyoruz. Hadi toparlan. Evde önemli bir şey kalmasın.”

“Niye gelmiyor Bengi Hanım?”

Yüzbaşı, “Bir ordu vampirin arasından tek parça çıka madığı için gelemiyor,” demek üzereyken kendini zor tuttu. Bunun yerine soğuk bir sesle, “Bir çatışmaya girmiş. Duru mu nedir bilemiyoruz ama çok iyi değil,” dedi.

Bahar, Sarp’ın beklediği kadar şaşkın görünmüyordu. “Yalan söylüyorsun...” diye tısladı.

“Yalan değil Bahar,” dedi Sarp. Lafına devam edecekken aşağıdan Haydar’ın fısıltısı duyuldu: “Abi acele edin biraz. Hareket var!”

Sarp endişesini belli etmemeye çalışarak kıza yaklaştı: “Seni burada koruyacak kimse yok Bahar. Hayatını bu hale getirdiğim için şu an yapabileceğim tek şey özür dilemek, her şeyi düzeltmeye çalışıyorum. Özür dilemenin dışında başka bir şey yapabilmem için bana fırsat vermen lazım. Sen benim yüzümden ölüme çok yaklaştın. Ama ben senin için ölürüm. Bunu biliyorsun. Benim için ne kadar kıymetli oldu ğunu biliyorsun.”

Bahar, Yüzbaşı’nın karanlıkta parlayan gözlerine bir sü re baktı. Tam bir şey diyecekti ki aşağıdan Haydar tekrar fı sıldadı: “Abi hadi!”

Kız biraz daha olduğu yerde durduktan sonra aniden dönüp evin karanlığında kayboldu. Sarp arkasından, “Nere ye?” diye seslendi.

“Diş fırçamı almaya,” dedi Bahar...

Cep telefonunu sesi Behzat Taner’in uykusunu bu gece beşinci defa bölüyordu. Taner, yatağın bir yerine fırlatıp attı ğı telefonu ararken saatine baktı. Dörde on vardı. Arayanın kim olduğunu hiç merak etmiyordu. Tabii ki Behram’dı. Se sine dinamik bir ton vermeye çalışarak, “Efendim?” dedi. Karşı tarafta Behram’ın sesi bir hayli telaşlı geliyordu. Avu kat, arkadaşının endişesini taklit ederek konuşmaya başladı: “Ben de bir bilgi alamadım daha... Adamlarım hâlâ dışarıda. Her yere soruyorlar ama etraf çok sessiz.... Anlıyorum... Ye diler uzmanı olan sensin. Asıl senin bir şeyler öğrenmemiş olman çok şaşırtıcı... Evet... Soner yanında mı hâlâ?... Yahu onun aşiretine saldırmışlar işte. En temiz bilgiyi o alır... Ala mıyor mu?... Niye?... Haa anladım... Tabii ki bir şey öğrenir öğrenmez arayacağım seni... Telaşlanma öyle, sakin ol... Anladım. Öbür telefon çalıyor, sonra ararım seni. Haydi eyvallah!”

Behzat Taner telefonu yatağın kenarına atıverdi ve kafa sını yeniden yastığına gömdü. Ortalıkta Yediler’in öldüğü söylentisinin dolaşmaya başlamasıyla birlikte Behram ve akabinde telefon çıldırıvermişti. Alamut, kendisinden du rumla ilgili bilgi edinmesini istiyordu. Kaçının öldüğünü, kimlerin öldüğünü bilmek iksir pazarlığı için hayati önem taşıyordu. Eğer Yediler ortadan kalkmışsa, bu pazarlık yapacak kimsenin kalmadığı ve ölümsüzlük hayallerine elveda demek gerektiği anlamına geliyordu. Alamut telaşlıydı, Behzat Taner ise uykusuzdu. Bir saat dolmadan telefonun tekrar çalacağına emindi ve ne kadar uyusa kârdı...

Behram telefonu kapattıktan sonra ofisinin penceresin den Kubbeli Salon’a baktı. Büyük Alamut’ta el ayak çekil mişti. Birkaç nöbetçi dışında etrafta kimsecikler yoktu ve Alamut bu sessizliğiyle daha bir ihtişamlı ve daha bir ürkü tücü görünüyordu. En güzeli de bir süredir ağırlamak zo runda kaldıkları Gecelilerin ortalıkta dolaşmamalarıydı. Ger çi şu ana kadar en ufak bir saygısızlık göstermemişler, kendi lerine ayrılan yerlerin dışına adımlarını atmamışlar, günleri ni herkesi kıskandıracak bir disiplin ve düzen içinde geçir mişlerdi ama Behram bu adamlara yine de güvenemiyordu. Fazla sessizdiler ve henüz şahit olmamakla birlikte fazla da güçlü...

Sıkıntıdan iyice kuruyan dudaklarını bir yudum porta kal suyuyla ıslattı ve uykusuzluktan acımaya başlayan göz lerini kuvvetlice ovuşturdu. Düzeninin bozulmasından nef ret ederdi ama bu gece aldığı haberler herhangi bir mızmızlı ğı kaldıracak cinsten değildi. Yakın fedailerinden birisi oda sına girip Gecelilerin arasında Yediler’in öldüğü söylentisi nin dolaşmakta olduğunu söyleyince yataktan nasıl fırladığı nı bilememişti. Bu bütün planlarının, en olmadık, en saçma

www.e-kitap.us

şekilde sona ermesi anlamına geliyordu. Söylentinin Yediler'in bir numarası olabileceğini düşünerek telaşını bastırma ya çalışmış ve alelacele giyinerek ofisinin yolunu tutmuştu. Kapısını açar açmaz de karşısında Soner Bey ve iki yakın adamını bulmuştu. Ayaküstü öğrenebildiği kadarıyla, bu ha ber Alamut'a Soner Bey'in bir adamı kanalıyla gelmişti. Bu Geceli, artık her nasıl yaptıysa Alamut'un telefonlarını kul lanmayı başarmış ve birkaç ahbabıyla görüşmüştü. Duyduk larını anlatırken Soner Bey'in suratını kaplayan neşe ve he yecan karışımı ifade Behram'ın gözünden kaçmamıştı. Misafirlerini bekleme odasında bırakıp ofisine geçmiş ve hemen telefona sarılmış, Behzat Taner'i uyandırmakla kalmamış, kendi fedailerini de ayağa kaldırmıştı. Sonuç şu ana kadar sıfıra yakındı. Yediler'in mahallesinin yakınında görülen bir kaç kişi dışında hiçbir kıpırtı yoktu. Asıl garip olan, haberi getiren Soner Bey'in daha fazlasını öğrenmek yerine ağzının içine bakmasıydı.

Behram portakal suyundan bir yudum daha aldı ve bar dağıyla birlikte bekleme odasına geçti. Umutla kendisine ba kan gözleri şöyle bir süzüp koltuklardan birine oturdu. "Bir haber yok," deyince Soner Bey hafifçe avucunu yumrukladı. Herkes kendi hesabına dalmıştı. Yediler'in tamamen ortadan kalkmış olması aynı odada hem rüya hem de kâbus anlamı na geliyordu. Behram'ın kafası çok karışıktı. Yeni bir strateji oluşturmak için karşı taraftan kimlerin hayatta kaldığını bil mesi gerekiyordu. Soner'in hesabı ise daha basitti. Ölen bir Usta, savılan büyük bir bela demekti. Üstelik pazarlığı en gellemek için şu Behram denen adamın fedailerini gırtlakla mak zorunda kalmayacak, saklandığı bu delikten gönül ra hatlığıyla çıkıp evine ve tahtına kavuşabilecekti.

Behram Soner'e bir süre dik dik baktıktan sonra, "Siz de hâlâ bir şey öğrenemediniz mi?" diye sordu. Geceli kaşlarını kaldırınca, elindeki bardağın kenarına sert bir fiske attı. Kris tal ince ince tınlamaktayken konuşmaya devam etti: "Anlı yorum... Bu gece her ne olduysa oldu ve biz her nasılsa hiç bir haber alamıyoruz... Ama anlıyorum."

Soner çok samimi olmayan bir gülümsemeyle ayağa kalktı: "Sıkmayın canınızı Behram Bey. Bekleyelim. Her na sılsa haber alırız."

"Öyle," dedi Behram. Gözlerini kısa bir süre Gecelilere çevirdi: "Neler oluyor her nasılsa öğreniriz..."

Soner'in gülümsemesi kayboluvermişti. "İyi sabahlar," diyerek ayağa kalktı ve ofisten çıkıp gitti. Diğer iki Geceli de başlarıyla küçük birer selam verdikten sonra beylerini takip ettiler. Büyük Alamut'un kendilerine tahsis edilen bölümüne doğru sinirli ve hızlı adımlarla ilerlerlerken, Soner'in has adamlarından Naim isimli Geceli, "Abi," dedi, "Adam şüp helendi sanki?"

"Buyursun," diye cevap verdi Soner, "Buraya tatil yap maya gelmediğimizi bilmiyor muydu? Şu Yediler gebermiş olsa de elimizi kana bulamadan çıksak şuradan. Sıkılmaya başladım ben."

Geceli sesini biraz daha alçalttı: "Abi. Durumu öğrenme miz için bağlantı kurmamız lazım. İzin ver dışarı çıkayım."

Soner aniden durup kızgın bakışlarını Geceli'ye çevirdi. Dişlerinin arasından, "Hayır demiştim," diye tısladı, "Kimse dışarı çıkmayacak, kimse Geceli ya da insan, Rebii'den ya da başka bir aşiretten hiç kimseyle bağlantı kurmayacak. Yeri miz belli olursa mahvoluruz."

Diğer Geceli de ezik bir sesle lafa karıştı: "Abi Yediler'den geçtim, aşiretin durumu nedir onu bile bilmiyoruz. Burada saklanırken bizi bitirmiş bile olabilirler."

"İyi Naim. Sen çık o zaman," dedi Soner, "Bakalım kaç soluk alabiliyorsun. Aşiretin durumunu ben sana söyleye yim. Karışık! Herkes sıkacak gırtlak arıyor. Buradan ya Yediler'in ölüm fermanı elimizde kahraman olarak çıkarız, ya da ölü olarak. Emrim kesindir. Kimse dışarıyla bağlantı kurma yacak. Gidin herkese söyleyin. Bir daha telefonlara yaklaşanı görürsem yüreğini sökerim. Haydi bu sefer Yediler'in haberi geldi. Ya aşiretin bizi sildiği, kellelerimizi istediği haberi gel seydi ne olacaktı? Kim tutacaktı o kadar adamı? Bana bakın! Konuşmak yok. Adamlar sadece bizim istediğimiz şeyleri duyacaklar. Anlaşıldı mı?"

İki Geceli suratlarını buruşturarak, "Anlaşıldı Beyim," dediler. Soner, yeniden hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Kollarını bu iki sadık adamının omuzlarına atarak, "Siz dışarıyı merak etmeyin," dedi, "Her şey burada bitecek. Şu fedai denen adamlara yanaşmaya çalışın. Emanetlerin yerini bir öğrenirsek, şu pazarlığı bir engellersek... İşte o zaman bey de biziz, padişah da. Haydi göreyim sizi.

www.e-kitap.us

Geceliler, Soner'in omuzlarında duran ellerine şüpheyle bakarak kafalarını salladılar. Aşiretlerinde bu gibi yakın te mas olaylarına çok fazla rastlanmazdı. Kendilerini 'Bey' de dikleri ama Rebiiler ve diğer Geceliler arasında hangi sıfatla anılmakta olduğunu hiç bilmedikleri bu adamın davranışları Alamut'a geleli beri bir hayli garipleşmişti. Planları çok net olmasına rağmen kafası bir hayli karışık görünüyordu. Sü rekli bir panik haliyle etrafta dolaşıyor, çoğu zaman haddin den fazla sıkıcı olan emirler yağdırıyordu. Hemen hemen her şeyi yasaklamıştı. Alamut'a gelen diğer Geceliler tüm va kitlerini neredeyse hiçbir şey yapmadan geçiriyorlardı. Yedi lerle büyük bir savaş içerisinde olduklarını, görevlerinin ye ni Bey'i korumak olduğunu zanneden adamlar şimdilik sa kin görünüyorlar, büyük bir sadakat duygusuyla söylenen her şeye itaat ediyorlardı. Soner Gecelilerinden şüphe etmi yordu. Hatta genç bir Bey olarak bu kadar kısa zamanda böylesine bir bağlılığı sağlayabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Sadakat denen şeyin kendi meziyetinden daha çok soyunun bir özelliği olduğunu ve kırılıverdiğinde kor kunç bir vahşete dönüştüğünü de unutmuş gibiydi.

14

"Lütfen Bahar Hanım," dedi Mehmet Sinan. Yüzünde sinir bozukluğundan kaynaklandığı çok belli olan bir gü lümseme vardı: "Lale Devri'nin tamamen kuru eğlenceden ibaret olan bir dönem olduğunu söyleyemezsiniz. Osmanlı bilim, kültür ve sanat alanında o kadar büyük gelişmeler kaydetti ki..."

Bahar, "E olacak tabii ki o kadar," diyerek Geceli'nin sö zünü kesti, "Bilimi bilemem ama o kadar debdebe arasında kültürün ve özellikle sanatın gelişme kaydetmesi çok doğal. Birileri payitahtı eğlendirmek, paşaların ince zevklerine do kunmak zorundaydı."

Mehmet Sinan karşısına geçip bacak bacak üstüne atmış, gözlüklerinin üzerinden ahkâm kesen bu tarih doçentine hayretle baktı. Neredeyse üç saattir aynı konuyu tartışıyor lardı. Doçentin bilgisi sağlamdı ve daha önemlisi çenesi iyi çalışıyordu. Geceli masanın öbür ucunda ürkek bakışlarla kendilerini izlemekte olan subaylara baktı ve içinden Yüzbaşı'ya bol bol sabır diledi. "Yani," dedi, "Şimdi siz o devirde yaşanan tüm gelişmelerin kazara olduğunu mu iddia ediyor sunuz?"

Bahar, tüm ısrarlı sorularına rağmen nasıl bir meslekle iştigal ettiğini bir türlü öğrenemediği ama bir akademisyeni kıskançlıktan çatlatacak kadar mükemmel bir Osmanlı tarihi bilgisine sahip olan bu dalgalı saçlı adamın genelde durgun olan yüzünde yaratmayı başardığı seğirmeleri zevkle seyre derek konuşmaya devam etti: "Kazara olduğunu söylemiyo rum' Mehmet Sinan Bey. Ama hepsinin bir sistemden uzak, gelişme kaygısından çok zevklerin karşılanması ve çeşitlen dirilmesi gereksinimini temel alan, dönemin şartlarına göre tırnak içinde medyatik ve spontane bir şekilde ortaya çıkan gelişmeler olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Yani kimse ba na bunların Osmanlı devlet erkânının planları ve politikaları sonucunda olduğunu söyleyemez."

"Peki ya Damat ibrahim Paşa'nın çabaları? Matbaayı kurması? Bilim adamlarını, sanatçıları koruması? Avrupa'yla kurduğu ilişkiler?"

"İbrahim Paşa mı? Bürokrat olarak gösterdiği başarıyı devlet adamlığına taşıdığı pek söylenemez. Ama medyatik olmayı çok iyi beceren mükemmel bir zevk adamı. Eh! Sa natçıları koruması da çok normal. Ama bilim adamı derken neyi kastettiğinizi anlayamadım. Osmanlı'nın o döneminde hangi bilim var ki adamı olsun? Matbaa ise bugün tarih ki-taplarında ancak sevimli bir gelişme olarak duruyor. Şeyhü-lislam'ın sansüründen geçtikten sonra basılabilen birkaç ki tap..."

Saygılı bir konuşmacı olarak bilinen Mehmet Sinan, "Yapmayın Bahar Hanım" diyerek araya girdi, "Bu kadar da küçümsemeyin. O zaman için çok önemli bir atılımdı bu. Tek bir matbaada binlerce kitap basıldı."

"Sorun da bu ya zaten," dedi Bahar, "O şaşaalı Lale Devrii'nde yapılan atılımların sonucu koca Osmanlı'da tek bir matbaa ve beş altı şair... Ortada gerçekten bir devlet politi kası olsaydı harcanan o kadar parayla neler yapılmazdı. So nuç durumu ortaya koyuyor zaten. Patrona Halil isyanı ve damdan düşen Lale Devri şairleri."

Geceli yorulmuştu. Bir süre sustuktan sonra, "Hikâye o," dedi, "Nedim damdan düşmedi. İsyan çıkınca bir tür kriz geçirip öldü."

Bahar, "Damdan düştü," diye ısrar etti, "Dönemin tanık larının ifadelerini içeren bir belgede

www.e-kitap.us

okudum. Kopyası bende var. Hatta matbaada çoğaltılan ilk belgelerden biri. İronik değil mi?"

"Evet hanımefendi ironik. Ama Nedim damdan düşmedi.

"Damdan düştü Mehmet Sinan Bey. Belgeyi getiririm si ze. Tüm detaylarıyla anlatılıyor olay."

Geceli, bir zamanlar, hatta halen hayranı olduğu, tanış ma ve muhabbetine katılma şerefine eriştiği bu şaire yakıştırılan ölümü hiçbir zaman hazmedememişti. "Küçükhanım," dedi masaya yaslanarak, "Gördüklerime mi inanacağım, si zin okuduklarınıza mı?"

Bahar, Geceli'nin sözlerine ve kızgın kızgın bakan gözle rine bir anlam vermeye çalışırken masanın öbür ucundan bir kahkaha koptu. Sarp, "İlahi Mehmet Sinan Bey," diyerek gülmeye başlamıştı. Yüzbaşı'nın kahkahalarına önce masa nın alhndan tekmeyi yiyen Doğan, sonra da öfkeyle nasıl bir pot kırdığının farkına varan Geceli katıldı. Bahar ise bu üç adama küçük gülücüklerle eşlik ediyordu ama yüzündeki şüphe dolu ifade henüz silinmemişti.

Yapmacık da olsa bu kahkahalar bir haftadır Eski Yer'in duvarlarında yankılanan en neşeli seslerdi. Tam bir haftadır burunlarının ucunu bile dışarı çıkarmadan öylece bekliyor lardı. Çiftlik baskınından bir buçuk gün sonra Niran Hatun aramış ve kesinlikle ortalıkta görünmemelerini söylemişti. Kısaca anlattığı kadarıyla, kendisi dışında tüm Yediler hasta nedeydi. Hepsi ciddi ameliyatlar geçirmişti ve en kötüsü İlyas'ın durumu hiç iyi değildi.

Herkesle beraber subaylar da topu topu yedi kişi olan Ustalar'ın bu alemde ne kadar önemli bir güç olduğunu çok iyi anlamışlardı. Onlar olmadan hiç kimse parmağını bile kıpırdatamıyordu. Yediler hastaneye, geride kalanlar da yuva larına çekildikten sonra meydan Gecelilere kalmıştı. İntikam isteyen Rebii aşireti ortalığı kasıp kavurmaya başlamış. Ben gi Hatun'un aktar dükkânını ve evini dağıtmış, hatta Eski Yer'in kapısına bile dayanmaya cüret etmişti. Ortada dövüşe cek kimse bulamayınca, hınçlarını Yediler'e yakın olan insan lardan almaya başlamışlar, Yedilerin, Solakların ve Yörükler'in gönüllerinde vicdan azabından derin izler bırakmayı başarmışlardı.

Yediler'in yokluğunu fırsat bilip kuduran Rebii'yi dur duran yine Yediler'in yokluğu olmuştu. Harifi aşireti de fır sattan istifade ederek çapını genişletmeye kalkınca, Rebii, ar dını kollayabilmek için saldırılarını hafifletmek zorunda kal mıştı.

Subaylar, Bahar, Mehmet Sinan ve zamanlarının çoğunu üst katta geçirseler de Esat, Haydar ve Volkan, tam bir hafta dır Eski Yer'de baş başaydılar. Hepsi çok sıkılmıştı, hepsi artık ne olacaksa olsun demekteydi, fakat en zor durumda olan şüphesiz Mehmet Sinan'dı. Gecelilerin tüm saldırıları nın bir numaralı hedefi olduğunu bilmek bir tarafa, bir de Bahar'a Geceli olduğunu çaktırmamaya çalışmak mutlak bir ıstıraptı. Ruh durumu sallantıda olan kıza normal görünmek için kahveyi içiyormuş gibi yapmak, pizza parçalarını tiksi nerek çiğnemek, sonra da gidip tükürmek çekilir dertler de ğildi. Geceli hem hanımefendiye soyunun en önemli özelliği ni radikal bir şekilde anlatmak, hem de böyle bir belayı başı na saran adamdan küçük bir intikam almak için her an siv rilmeye hazır dişlerini Yüzbaşı'nın boynuna geçirivermek gi bi kaba bir davranışa bile niyetlenmişti.

Sarp ise Bahar'a bazı şeyleri yavaş yavaş anlatmaya baş lamıştı. En azından askerlikten istifa etme nedenlerini, işin içine Yediler'i ve Gecelileri karıştırmadan açıklamayı başar mıştı. Ne var ki kızın zekâsı, içten içe büyüyen paranoyası ve bir süre sonra şahit olacağı olaylar ve kişiler göz önüntie bu lundurulursa, bu açıklamaların yeterli olmayacağı kesindi. Bahar bir haftadır neden buraya tıkıldıklarına. Bengi Hanım'ın başına ne geldiğine dair tek bir soru dahi sormamıştı. Yüzbaşı, kızın bu meraksızlığının hiç hayra alamet olmadığı nı biliyor, bu oyunu nereye kadar sürdürebileceğini de çok merak ediyordu.

Sarp, zorlama kahkahasını biraz daha sürdürdükten sonra gözyaşlarını siliyormuş gibi yaparak ayağa kalktı: "Güzeldi vallahi Mehmet Sinan Bey... Kahve isteyen var mı?"

Geceli hiç gecikmeden, "Hayır teşekkür ederim," diye cevap verdi. Suratında kalıntı bir gülümsemeyle oturan Ba har ise cevap vermedi. Yüzbaşı kahve makinesine doğru yö nelmişti ki kulağına Sütunlu Salon'un öte ucundan gelen bir tıkırtı çalınır gibi oldu. Sarp, "Ben de içerim," demeye çalı şan Bahar'ı, "Şşşt!"diyerek susturduktan sonra gözlerini labi rentlere açılan karanlık koridora dikti. Tıkırtıları diğerleri de duymuştu. Ayak seslerine benziyorlardı ve birden fazla ol dukları kesindi. Mehmet Sinan ayağa kalkarak masanın he men yanı başındaki kalın sütunun arkasına gizlendi. Doğan ise Bahar'ın önüne geçmiş ve belindeki silahın emniyetini aç mıştı. Koridorun ağzında birtakım karaltılar belirmeye baş layınca Geceli ile Yüzbaşı da ellerini bellerine attılar.

www.e-kitap.us

"Davranmayın" dedi bir kadın sesi, "Biziz..."

Duydukları sesin yarattığı şaşkınlık, çok kısa bir süre sonra yerini mutluluğa bıraktı. Sarp ile Doğan gelenleri kar şılamak için birkaç adım ileri çıkarken Mehmet Sinan Yüce İkizler'e şükranlarını sunmaktaydı. Salon'un ışığı gelenlerin üzerine vurduğunda mutlulukları ikiye katlandı. Eskisi ka dar sağlıklı görünen Niran Hatun'un yanında bir koltuk değneğine dayanarak yürüyen İdris Usta vardı. Doğan hızla gidip Usta'nın koluna girdi. Bu adamı gördüğüne bu kadar sevineceğini hayatta tahmin edemezdi. Yüzbaşı ise Niran Hatun'un karşısına geçip, "Hoş geldiniz," dedi, "Büyük geç miş olsun..." Kadına sarılıp öpmemek için kendisini zor tu tuyordu. Ne var ki Mehmet Sinan, Yüzbaşı kadar dirayetli değildi. Hatun'un ellerini ellerinin arasına alıp dudaklarına götürdü, sonra da alnına dayayıp öylece durdu. Bir süre son ra doğrulup , "Geçmiş olsun," dedikten sonra, Doğan'ın ko lunda güçlükle ayakta duran İdris Usta'nın yanına seğirtip sıkı sıkı sarıldı.

Hatun ile Usta, Bahar'ın varlığını ancak bu karşılama merasimi sona erdikten sonra fark edebilmişlerdi. Hatun be lirgin bir tepki vermemişti, ama İdris Usta, Bahar ürkek bir şekilde elini sıkmaktayken Yüzbaşı'ya kaçamak bir bakış fır lattı. Sarp'ın kararlı duruşu, bu konunun tartışmaya bile açı lamayacağını gösteriyordu. Zaten Usta'nın da böyle bir niye ti yoktu. Sadece Bahar'ın değil, böyle bir zamanda dışarıda kalan herhangi birinin yaşama şansı olmadığını çok iyi bili yordu.

Bahar gelenlerin kendisinin burada olmasını çok doğal karşılamadıklarını sezinlemişti. Ne var ki bunu kafaya taka cak durumda değildi, çünkü çok daha büyük bir rahatsızlık hissediyordu. Kimse tanıştırma lütfunu göstermemiş olsa da, bu adamla bu kadını nereden tanıdığını hatırlamıştı. Bengi Hanım'ın evinde yarı baygın yatarken görmüştü bu ikisini ve artık rüya sandığı şeylerin uyanıkken de karşısına çıkmasına tahammül edemiyordu.

Rüyalarla birlikte aklına şu madalyon da gelivermişti. Yıllar önce tezini hazırlarken bir el yazmasında karşısına çı kan madalyonu Bengi Hanım'ın boynunda görmüştü. Hem de iki kere. Birincisinde rüyada olduğunu zannediyordu ama ikincisinde kendinde olduğundan emindi. Kimse Bahar'ı bunun sıradan bir madalyon olduğuna inandıramazdı. Eski zamanlarda kullanılan ve bugüne kadar gelen figürleri çok iyi tanırdı. Bu gamalı haç gibi, Zülfikâr gibi, Fatima'nın Eli gibi bilinen bir şey değildi. Madalyonu ilk gördüğü el yaz ması da öyle herkesin ulaşabileceği bir yerde değildi. Zengin bir koleksiyoncunun kişisel arşivinden yalvar yakar çıkarta bilmiş, sadece birkaç saatliğine okuyup gerekli notları almış tı. Daha sonra tüm çabalarına rağmen bu madalyondan bahseden hiçbir kaynak bulamamıştı. Birkaç hafta öncesine ka dar Bahar'ın zihninde bu nesnenin Doğu'nun en ketum efsa nelerinden birini sembolize etmesinden başka hiçbir anlamı yoktu: Lokman Hekim'in Yedi Kartal Ocağı efsanesini... Ba har bu Ocağın hikayesiyle tesadüf eseri karşılaşmıştı. Araş tırmasını derinleştirmek istemişti ama bütün kütüphaneleri, bütün arşivleri didik didik ettikten sonra eline topu topu iki sayfalık bir bilgi geçmişti. Bütün efsaneleri ballandıra bal landıra anlatan eski zaman yazarları bile Ocak'tan en fazla birkaç cümleyle bahsetmişlerdi. Onca araştırmadan sonra isimlerine sadece Yediler denildiğini, istedikleri zaman kar tala dönüşebildiklerini ya da aslında zaten birer kartal olup insan suretine büründüklerini ve içtikleri bir iksir sayesinde ölümsüz olduklarına inanıldığını öğrenebilmiş, tezini zama nında bitirebilmek için Ocak dosyasını kapatmak zorunda kalmıştı.

Kafasında yıldırım gibi çakan kopuk düşüncelerle birlik te, şu madalyonun yeniden aklına gelmesi Bahar'ı çok rahat sız etmişti. Ağzına gelen midesini bastırmaya çahşıyorkcn birisinin kendisine seslenmekte olduğunu duydu: "Bahar Hanım siz nasılsınız?"

Kafasını aniden kaldırınca Niran Hatun'la göz göze gel di. Hemen toparlanarak, "Sağ olun," dedi, "Siz nasılsınız?" Sonra sırf samimiyet olsun diye aklına gelen ilk şeyi söyleyi verdi: "Bengi Hanım nasıl? Toparlandı mı biraz?"

Hatun gözünün ucuyla İdris Usta'ya baktıktan sonra, "Daha iyi," dedi ve sustu. İdris Usta'nın Sarp'a soru işaretle riyle dolu bir bakış fırlatması da Bahar'ın gözünden kaçma mıştı. Anlaşılan Bengi Hanım'ın yaralandığını bile bilmeme si gerekiyordu. Bunun üzerine bir de İdris Usta'nın, "Meh met Sinan, Abbas Ağa ile Korkut Bey'i ara hemen gelsinler. Yüzbaşım, Doğan Bey, siz de kalın. Konuşmamız gereken şeyler var," demesi canını iyice sıkmıştı. Aralarında yaşamak zorunda olduğu kişilerin kendisine istenmeyen kadın mu amelesi yapmaları çok gücüne gitmişti. Gereksiz bir utanç içinde ve ne yapacağını bilemez bir şekilde otururken, Meh met Sinan'ın elinde

www.e-kitap.us

telefonuyla ayağa kalkmasını fırsat bilip su ısıtma makinesinin yanına gitti. Yine ciğerleri sıkışmıştı. Derin ama hkız nefesler alıyordu ve ağlamak üzereydi. Ben gi Hanım'ın kendisine sık sık kaynattığı şu otların sinirlerini yatıştırabileceğini düşünmüştü. Neyse ki evden çıkmadan önce koca bir kavanozu çantasına tıkmayı akıl edebilmişti. Hızla odasına gidip kavanozdan bir tutam ot aldı ve Salon'a geri döndü. Kaynayan suyu bardağına boşaltıp otları içine attı. Ne olduklarını bilmiyordu ama ismini 'antidepresan ça yı' koymuştu. Demlenmesini beklerken masaya kulak ka barttı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bahar 'defolup gitmesini' beklemekte olduklarını düşündü. Sarp yanıra gelip gitmesi gerektiğini söylese belki kızardı ama kendisini bu kadar kö tü hissetmezdi. Ne var ki eski nişanlısı o kadar ince düşünce li ve kendisine karşı o kadar cüretkâr birisi değildi. Bardağı nı alıp masaya doğru ilerledi ve hafif hafif titremekte olan çenesine hâkim olmaya çalışarak, "Sarp," dedi, "Benim dışa rı çıkmam artık mümkün mü? Alışveriş falan yapmam la zım."

Yüzbaşı olumsuz bir cümle kurmak için ağzını açmıştı ki İdris Usta araya girdi: "Tabii ki Bahar Hanım. Yalnız ço cuklar da gelsin sizinle. Hem söyleyin dükkânı da açsınlar. Kusura bakmayın. Sıkıntıya soktuk sizi de."

Bahar kibarca, "Hiç önemli değil," gibi bir şeyler söyle meye çalışırken Sarp, "Delirdiniz mi?" diye bağırıverdi. "Da ha üç gün önce dükkâna girmeye çalıştılar. Ne dolaşması?"

"Sakin olun Yüzbaşım," dedi İdris Usta, "Ortalık artık daha güvenli. Sonsuza kadar burada kalamayacağımıza gö re?...",

"Haklısınız ama kendimizi göstermeye Bahar'la başlamasak diyorum."

"Ben de bunu sonra tartışsak diyorum."

Bahar'ın çenesi yine titremeye başlamıştı. Ağlamaklı bir sesle, "Güvenli değilse çıkmayayım," dedi, "Duymamam ge reken şeyleri duymayayım derken başıma bir iş gelsin iste mem. Yukarıda televizyon da..."

Cümlesinin sonu hıçkırıklarının arasında kaybolmuştu. Boncuk boncuk dökülen gözyaşlarını silerek merdivenlere doğru yürümeye başladı. Bir taraftan da elindeki bardağı kı pırdayıp duran dudaklarına denk getirmeye çalışıyordu.

Niran Hatun ellerini iki yana açıp, "Uğraştığımız şeye bak!" diye homurdandıktan sonra kalkıp kızın yanına gitti. "Kusura bakmayın Bahar Hanım," dedi, "İstemeden kabalık ettik. Bizim aramızda konuşmamız gereken özel konular var da... Keşke doğru düzgün söyleseydik."

Bahar, "Rica ederim" diye mızıldandı.

Hatun usulca kızın koluna girdi ve "Neyse," dedi, "Dı şarısı gerçekten güvenli.Yanınızda biri olduğu sürece çarşı içinde ve civarda istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz. Hatta bol bol alışveriş yapın iyi gelir"

Bahar burnunu çekerek gülümsedi ve "Sağ olun," dedi, "İsminiz neydi?"

"Niran."

"Nurdan, ateşten yaratılmış anlamında... Güzel bir is miniz var."

Hatun kızın gözlerinin ta içine baktı: "Teşekkür ederim." Bahar karşısındaki kadını bir süre daha süzdükten son ra, "Ben alışveriş yapayım," dedi, "İyi gelir..." Ağlaması bir anda kesilivermişti.

Hanımefendi Sütunlu Salon'dan çıktıktan sonra, bu gün dem dışı soru halledildiği gibi kapatılmış, kimse sonuçsuz bir tartışma başlatacak herhangi bir cümle sarf etmemişti. Asıl mevzulara geçmek için de Abbas Ağa'nın ve Korkut Bey'in gelmesi bekleniyordu.

Tiryakiler dördüncü sigaralarını henüz söndürmüşlerdi ki Eski Yer'in kapısı gıcırdadı ve beklenen iki kişi merdiven lerin başında belirdi. Abbas Ağa merdivenleri iki adımda inerek Hatun ile Usta'nın yanına geldi ve her ikisine de defa larca 'geçmiş olsun' diledi. Korkut Bey de sırasını savıp, her kes masanın etrafındaki yerini aldıktan sonra Abbas Ağa hiç beklemeden, "Ustalar nasıl?" diye sordu.

İdris Usta'mn cevabı da sesi gibi karanlıktı. "Hiç iyi de ğiller," dedi, "Salih'in sırtı ezilmiş. Kaburgaları kalbini zede lemiş... Zor kurtardılar... Yatıyor daha. Bengi biraz daha iyi. İç kanaması korkuttu biraz. İlyas ise..."

Çırağının hali aklına gelince İdris Usta'nm boğazına koskoca bir yumru oturmuştu. Aniden dolan gözlerini sakla maya çalıştı ve yutkunmaya çalışarak, "Hâlâ uyuyor," dedi. 'Komada' demeye dili bir türlü varmıyordu.

www.e-kitap.us

Ağa, "İlyas güçlüdür. Tez zamanda kalkar ayağa," diye rek masanın kasavetini biraz dağıtmaya çalıştı ama neredey se bir inilti şeklinde çıkan sesi kendisine bile inandırıcı gel memişti. Aldığı bir sürü yaranın yanında göğsünün koca bir hançerle deşildiğini öğrenmişti. Duyduğuna göre kolu da çok kötü yaralanmıştı ve bir daha kullanamayabilir diyor lardı. Ağa, artık bu konuyla ilgili başka hiçbir şey duymak istemiyordu. Öyle ya da böyle, İlyas Usta'nın hâlâ hayatta olduğunu bilmek yeterliydi. "Dükkânı açmışız," diyerek ko nuyu değiştirdi, "Çıkıyor muyuz artık dışarıya?"

Konunun değişmesi İdris Usta'yi da rahatlaşmıştı. "Evet ama cümbür cemaat değil," diye cevap verdi, "Yavaş yavaş. Darbe aldığımız bilinmeli ama hâlâ ayakta olduğumuz da görünmeli."

Korkut Bey şaşkın bir şekilde, "Anlamadım," dedi, "Du rumu saklamayacak mıyız?"

İdris Usta gülümseyerek, "Hayır," diye cevap verdi, "Hatta bizzat söyleyeceğiz."

Ağa faltaşı gibi açılmış gözlerle lafa karıştı: "Hem Ustalar'ın yaralı yattığını söyleyip hem de ortalıkta dolaşmaya başlarsak üç adımdan fazlasını atamayız."

"Atarız!" dedi Hatun. Aniden patlayıveren sesi masanın heyecanını bayağı bir yatıştırmıştı. "İdris'i dinleyin önce."

İdris Usta masadakilerle şöyle bir bakarak konuşmaya başladı: "Merak etmeyin ölmeye uğraşmıyorum. Rebii aşire tinden bir Geceliyle, kısa bir süre de olsa baş başa kaldım. Ne kadar doğru bilmiyorum ama Soner Bey ortadan kaybol muş. Kendisine bağlı Gecelileri alıp gitmiş. Kimse nerede ol duğunu bilmiyormuş."

Herkes, "Eeee?" diye sorar gibi İdris Usta'ya bakmak taydı. "Daha da önemlisi" diye devam etti Usta, "Rebii aşi ret içinde sinsi bir iktidar mücadelesi başlamış. Kaya Bey'in dul eşleri arasında. Kaya Bey'in kaç hanımı vardı Mehmet Sinan?"

"Üç," diye cevap verdi Geceli. "İlk eşi Keriman Hanım, Soner'in annesi Makbule Hanım ve Neslişah Hanım."

"Peki ya çocukları?"

Mehmet Sinan yan gözle subaylara bakarak, "Keriman Hanım'ın iki oğlu da öldü," dedi, "Soner'in bir küçük karde şi var. Neslişah Hanım'ın ise iki oğlu bir de kızı."

Usta tabakasından bir sigara çıkartarak ağzına götürdü: "Çekişme basit. Makbule Hanım Soner'in Bey olmasını, daha doğrusu tanınmasını istiyor. Neslişah Hanım ise büyük oğlu için gözünü tahta dikmiş durumda. Aslında Beylik Soner'in hakkı. Sorun yaşamadan aşiretin başına geçmesi lazım ama anlaşılan kazın ayağı öyle değil. Neslişah Hanım aşireti iç ten içe karıştınyor."

Geceli, "Bence boşuna uğraşıyor," diye araya girdi, "Rebiiler'de düzen çok sıkı işler. Beylik hakkı kimdeyse başa o geçer kimse de çıtını çıkartamaz."

"Haklısın," dedi Usta sigarasını yakarken, "Ama galiba Soner bundan çok emin değil. Kaya Bey'i bizim öldürdüğü müze kimse inanmadı. Cesedi orta yerde duruyor ve dur dukça aşiret içinde sürekli bir gerilime neden oluyor. Bun dan yararlanmalıyız."

Abbas Ağa kafasını şöyle bir toparlacıktan sonra, "İdris Usta," dedi, "İyi güzel de, aşiretin başına Neslişah Hanım'ın oğlunu getireceğiz de ne olacak? Ancak birkaç kelle gider. Sonra Rebii yine aynı Rebii."

Usta kafasını sallayarak Ağa'nm sözlerini onayladı; "Haklısın. Ama bize lazım olan Rebii'nin beyi değil, Soner. Bey olması için çocuğun önünü açacağız."

Mehmet Sinan, Usta'nın aklından geçenleri anlamıştı. Takdir dolu bir gülümsemeyle, "Ve saklandığı delikten çık masını sağlayacağız" dedi.

"Aynen öyle," diye devam etti Usta, "Soner boyundan büyük bir işe kalkıştı. Emanet işine bulaştı. Şüphelerim vardı ama kaçtığını ve aşiretten kimseyle bağlantı kurmadığını öğ renince bundan emin oldum. Babasının ölümünden sonra bi zim üzerine gideceğimizi biliyordu ama aşiretine, aşiretinin güdeceği kan davasına güveniyordu. Hesapta herkes bizim yakamıza yapışacaktı. Neslişah Hanım sağ olsun, ortalığı bulandırmaya başlayınca sıkıştı. Çareyi kaçmakta buldu. Ya nılma payı hâlâ var ama gerçekten bu işine bulaşmışsa gide bileceği tek bir yer var: Ortaklarının yanı. Orada bizim ölme mizi ya da ortaklarının ölümsüzlüğe kavuşmasını bekliyor olmalı. Kısaca bizi emanetleri çalanlara götürebilecek tek ki şi Soner. Yani en akla yatkın ihtimal bu."

Kısa bir sessizlikten sonra Korkut Bey, "Nasıl çıkartaca ğız deliğinden Soner'i," diye sordu.

"Basit," dedi Hatun, "Neslişah Hanım'ı susturacağız."

www.e-kitap.us

Masadaki herkesin gözleri yine dehşetle açılmıştı. Abbas Ağa kendini tutamayarak endişesini, "Aman diyeyim," şek linde dile getirdi. Neslişah Hanım denilen kadın, Rebii soyu nun Mardin aşiretlerindendi ve soylu bir ailenin kızıydı. İs tanbul'a gelin gelirken yaşanan debdebe, düğünündeki şata fat hâlâ dillerdeydi. Öldürülmez değildi ama kılına bir zarar geldiğinde, Mardin Gecelilerinin İstanbul'a akacağı kesindi. Her şey bir tarafa, Neslişah Hanım kendi aşireti içinde de çok güçlüydü ve evine girmek öyle çiftlik basmaya falan benzemezdi. Özetle Soner, bu cici annesinden çekinmekte çok haklıydı.

İdris Usta masadaki havayı fark ederek, "Yok canım," dedi, "Öldürmeyeceğiz. Gidip konuşacağız, durumu anlata cağız ve bir süreliğine Soner'i desteklemesini isteyeceğiz."

Kendini tutamayan bu sefer Mehmet Sinan olmuştu. Alenen gülerek, "Usta," dedi, "Bir: Gidip ne diyeceğiz? İki: Ne vaat edeceğiz? Üç: Nasıl konuşacağız?"

Usta gülmüyordu. Sigarasından son bir nefes aldı: "Ap tallık yapmaktan vazgeçmesini, oğlunu aşiretin başında gör mek istiyorsa bir süre susmasını ve Soner'in nerede olduğu nu öğrenmemiz için bize yardımcı olmasını isteyeceğiz.. Va adimiz de Soner'in kellesi olacak, Daha fazlasını isterse, oğ lunun Beyliği sırasında Ocağın gözünde daha saygın bir yer teklif edebiliriz."

"Affedersiniz," dedi Doğan, "Şimdi biz Soner'in bizi emanetlere götüreceğini varsayıyoruz ve onu izleyebileceği miz bir yere çekmek istiyoruz. Bunun için de o hanıma gidip Soner'in beyliğini desteklemesini ve ortaya çıktıktan sonra bize bilgi taşımasını rica edeceğiz. Hadi oğluna iktidar vaat edip hanımefendiyi ikna ettik diyelim. Peki Soner bu numa rayı yutacak mı? Burnunu çıkarttığı anda tepesine çökeceği mizi anlamayacak mı?"

İdris Usta, "Yutturacağız," diye cevap verdi, "Neslişah Hanım'ın kendisini bir anda ve nedensiz olarak destekleme ye başlaması şüpheli ve yetersiz gelecektir. Bizim de zayıfla dığımızı düşünmek zorunda. Etrafa İlyas ile Salih'in öldüğü nü yayacağız."

Abbas Ağa yukarıyı işaret ederek, "O zaman dükkânı hemen kapatalım," dedi, "İki Usta'yı kaybettiğimiz yayılırsa rahat bırakmazlar bizi."

İdris Usta işin bu kısmını da hesaplamış gibi görünüyor du. Kendinden emin bir şekilde, "Bu söylentiyi Soner'in ku lağına gitsin diye yayacağız," diye konuştu, "Ustalar'ın cena zesini görmeden öldüklerine inanacak bir aptal çıkarsa bu yursun gelsin. Hodri meydan."

Kısa bir sessizlikten sonra Ağa yeniden homurdanmaya başladı: "Usta! Bu adam önce Salih ile İlyas Usta'nın ölümünü kendine yontar, sonra da emanetleri. Herkesi de inandı rır. Adamı durduk yerde kahraman yaparız. Aşireti de arka sına aldı mı uğraştırır bizi."

"Ağa! Saklandığı yerden ya biz öldükten sonra çıkar ya da kahraman olarak aşiretin başına geçmek için. Başka çare miz yok. Burnunun ucunu bir göstersin bize yeter. Gerisi Al lah kerim. İki ay önce hayatımda ilk defa elime baston aldım. Bir daha olmaz diyordum, bugün koltuk değneğiyle dolaşıyorum. Buna da şükür. Bir ay sonra ayaklarımın yere basaca ğı kesin değil. Bana emanetler lazım ve aklıma gelen tek yol bu. Var mı başka çaresi olan?"

Korkut Bey yumuşak bir sesle araya girdi: "Usta, Abbas Ağa haklı. Tehlikesi çok. Ortalığı fazla bulandırır, sonra da temizlemesi zor olur. Lakin sonrayı düşünecek ne halimiz var ne de vaktimiz. Tamam plan ince, plan zor ama bir umut varsa da bunda var."

Ağa önce kafasını sallayarak Bey'in sözlerini onayladı. Sonra da alçak bir sesle, "Allah hepimize kolaylık versin," dedi. İdris Usta subaylara dönerek, "Siz ne diyorsunuz?" di ye sordu. Sarp'ın kafasında bu planı tanımlayan tek bir keli me vardı: 'Ütopik.' Çenesini tutmayı başardı ve "Biraz kar maşık ama denenmeli," diyerek fikrini belirtti.

Üsteğmen'in çekinceleri ise çok daha farklıydı. "En bü yük sorunu," dedi, "Planın tamamen Soner Bey'in emanet lerle ilgisi olduğu varsayımına dayanıyor olması. Eğer bu varsayım yanlışsa hem boşuna zafiyet göstermiş oluruz, hem de Soner durduk yerde kahraman olur. İkinci sorun da dengelerin çok hassas olması. Değişkenleri çok fazla ve hep sini önceden hesaplamak..."

Yüzbaşı, "Hesaplamayıveririz paşam!" diyerek Doğan'ın sözünü kesti, "Amacımız belli, atacağımız adım belli. Biz yola çıkarız değişkenleri de önümüze çıktıkça hesaplarız. Biraz kaba düşünmek lazım!"

Üsteğmen ağzını bir daha açmadı. Öngörü ve değişken hesaplaması denilen şeylerin, komutanının hayat felsefesine göre lüzumsuz, boş yere kafa ağrıtan modern kehanet denemeleri olduğunu önceki tartışmalarından ve deneyimlerin den hatırlıyordu. İdris Usta ise, kendisine yakın

www.e-kitap.us

düşünen bi rini bulduğu için mutluydu. Önünü ardını düşünmeden bir işe kalkışmazdı ama bu sefer ince ince hesap yapacak hal ve zaman bulamamıştı. Aralarında 'kervan yolda düzelir' man tığını kendisine düstur edinmiş birisinin olması sevindiriciy di.

Mehmet Sinan, kafasındaki en önemli sorunun cevabını henüz alamamıştı; "İyi de, nasıl konuşacağız Neslişah Hanım'la."

"Gidip konuşacağız," dedi Usta gülümseyerek.

"Sen mi konuşacaksın?"

"Ben seni düşünmüştüm Mehmet Sinan. Hayır dersen Abbas Ağa gider."

Ağa da gülümsedi: "Emir buyurursan yaparım. Ama ne konuşurlar ne de konuştururlar."

Niran Hatun, "Eline Geceli kanı bulaşmış kimse gidip konuşamaz," diyerek gözlerini subaylara dikti. Yüzbaşı, Hatun'un bakışlarının anlamını çözmeye çalışırken, bütün kafa ların tek tek kendilerine doğru döndüğünü fark etti. Nere deyse fısıldayarak, "12. Daire mi konuşsun diyorsunuz?" di ye sordu.

Hatun, "Siz konuşun diyoruz," dedi, "Hem Daire subayı olarak söz söyleyecek gücünüz ve yetkiniz var hem de hiçbir şahsi vukuatınız yok."

"Ahmet Paşa daha etkili olmaz mı?"

Hatun'un cevabı garipti: "Fazla etkili olur!"

Açıklamayı Mehmet Sinan yaptı; "Ahmet Paşa yıllar ön ce Kaya Bey'in iki oğlunu elleriyle öldürdü. Daha Toprak Yüzbaşı'ydı o zamanlar. Konu ne olursa olsun herhangi bir Rebii'yle konuşması mümkün değil."

Yüzbaşı, Paşa'nın böyle büyük bir vukuatı olduğunu bilmiyordu. Çok şaşırmıştı ama kafasına daha çok Geceli'nin söylediği şu 'daha Toprak Yüzbaşı'ydı o zamanlar lafı takıl mıştı. Bunun bir kıyaslama olmamasını ümit ederek ve cesa retli görünmeye çalışarak, "Yine de bunu komutanımıza söy lememiz lazım. Emir verirse tabii ki gideriz," dedi. Az önce işe bodoslama dalınması gerektiğini düşünerek Doğan'ı paylamıştı ama şimdi kafasında onlarca soru ve olasılık dolaşıp duruyordu. 12. Daire'yi temsilen katıldığı Geceliler toplantı sını hatırladı. Hiç çaktırmamıştı ama korkudan neredeyse aklı başından gidiyordu. Toplantı boyunca ağzını açmadan oturmuş, çıkmadan önce Şefvi'nin sözcüsü lütfedip Daire'nin kararını sorunca sadece üç kelime edebilmişti: "Daire Ocağı desteklemektedir!" Hayatında verdiği en zor cevap olmuştu bu. Bütün Geceliler kendilerine o kadar kötü bak mışlardı ki, korkudan dizlerinin bağı çözülmüştü. Kısaca Yüzbaşı kendisini, gidip dul bir Geceli hanımıyla taht pazar lığı yapacak kadar yetkin ve cesur hissetmiyordu. Ne var ki, şimdilik Ocağın isteği ve görüşü olan bu durum Ahmet Pa şa'nın devreye girmesiyle bir emir haline gelecekti. Yan göz le Doğan'a baktı. Esmer insanların tenlerinin, sararınca ne kadar kötü bir renk aldığını düşündü.

"Paşa'yla tabii ki konuşacağız," diye devam etti Usta, "Onayı ve fikirleri lazım. Yalnız daha önemli bir sorunumuz var. Sizi Neslişah Hanım'la nasıl konuşturacağız?"

"Ben de onu diyecektim Usta," dedi Mehmet Sinan, "Nasıl olacak? Buluşmaya hayatta gelmezler."

"Haklısın. Hem gelmezler hem de bizim buluşmak iste diğimiz etrafa yayılır. Galiba en iyisi bu işi hiç dillendirme den yapmak."

"Nasıl?"

"Doğrudan Neslişah Hanım'a gitmek..."

Abbas Ağa Geceli'nin sorusunu tekrarladı: "Nasıl?"

"Bas bayağı Ağa" dedi Usta, "En uygun zamanı bulup, gidip kapılarını çalacağız."

"Öyle çat kapı... Nasıl girerler içeri?"

Usta subaylara baktı: "İşin orası size kalıyor..."

Yüzbaşı İdris Usta'nın çiftlik baskını sırasında kafasına ağır bir darbe aldığından şüphelenmeye başlamıştı. "Höst!" diye geçirdi içinden. Adam resmen gidip Rebii'nin en kud retli kadınının kapısına dayanmalarını söylüyordu. Kendini tutamayarak, "Yok artık," dedi, "Kapıyı çalıp 'Merhaba biz pazarlık yapmaya geldik' mi diyeceğiz kadına. Lamı cimi yok öldürürler bizi."

"Böyle söylersen öldürürler tabii," dedi Usta. "Bir lisan-ı münasip düşüneceğiz elbette. Hem merak etme Neslişah Hanım soyludur. Kapısına adam gibi geleni öldürmez, değil mi Mehmet Sinan."

www.e-kitap.us

"Öyledir," diye cevap verdi Geceli, "Bugüne kadar kapı sına Daire'den kimse gelmiş midir bilmem ama kanlısı olma dığı sürece evinde bir şey yapmaz. Kısaca kapıdan içeriye gi rerseniz sağ salim çıkarsınız. Hiç merak etmeyin."

"Çok sağ olun. Yüreğimize su serptiniz," dedi Yüzbaşı. Bir sigara çıkartıp hiç geciktirmeden yaktı.

Usta koltuk değneğine yaslanarak ayağa kalktı. Ağır ağır subayların yanına gitti ve ellerini omuzlarına koydu. "Evine kadar gitmeniz ciddiyetimizi gösterir," dedi. Sonra Abbas Ağa'yla Korkut Bey'e döndü: "Uzaktan Hanım'ın evi ni gözlemeye başlayın. En uygun zamanda harekete geçelim. Hatta çocuklarının yanında olması iyi olur. Kendini güvende hisseder. Fazla vaktimiz yok. Mehmet Sinan. Sen de etrafa bir bak bakalım. Soner hakikaten kayıp mı. Bir de Salih ile İlyas'ın durumlarının kötü olduğunu söylemeye başla. Öldü deme ama. Önce Neslişah Hanım'ın cevabını bir alalım."

Sarp, önce Doğan'a sonra tepesinde dikilmekte olan İdris Usta'ya baktı. Bu adamın başına bela açmaktan ne za man vazgeçeceğini düşündü. Sandalyesini kibarca geriye çe kerek ayağa kalktı ve "Biz de Ahmet Paşa'yı arayalım," dedi. içinde küçük de olsa komutanlarının bu saçmalığı durdura cağına dair bir umut vardı ve Bahçıvan'ın her yere uzanan burnundan önce davranmalıydı. Odaya doğru yürürken bir çift ayak sesinin peşinden geldiğini fark etti. İçeriye girer gir mez üst üste yığılmış evrak kolilerine bir tekme savurdu ve kâğıtlar havada uçuşmaya başladı. Hemen sonra Doğan'ın tekmesi ayakta kalan diğer kolileri de devirdi. Yüzbaşı tele fonu kulağına götürürken, birkaç gün önce bu kolileri derle yip toparlayan Bahar'dan yiyeceği zılgıtı düşünüyordu.

15

"Demek öyle Cahit..." dedi Behzat Taner. Önündeki te lefonun ışığının yanıp sönmekte olduğunu fark edince karşı sındaki koltukta oturan adamına biraz beklemesini işaret edip diyafon düğmesine bastı: "Söyle Jülide."

Kızın mekanikleşmiş sesi ofiste yankılandı: "Helmuth Fincher hatta bekliyor Behzat Bey."

"Ulaşabildin mi nihayet o keçi sakala."

"Arazide telefonu çekmiyormuş."

"İyi. Bağla bakalım."

Avukat telefonu kaldırır kaldırmaz, "Neredesin sen?" diye sordu.

"Çadırlarla uğraşıyordum," dedi Fincher, "Ah dostum. Görülmemiş bir şey bu. Arkeoloji tarihinde bir ilk. Kışın kazı yapıyoruz. Görsen nasıl muhteşem oldu. Sen bir dehasın dostum."

"Sağ ol. Senin şu çadır fikrin iyi iş yaptı. Bakanlıktakiler bayıldı projeye. Artık kazı iznin de var. Rahat rahat çalış... Ama hızlı çalış. Bir de unutma, kazı alanına benim adamla rımdan ve gönderdiğim işçilerden başka kimse yaklaşmaya cak?"

"Tamam dostum. Merak etme sen."

"Peki üniversiteden gönderilen şu öğrenci grubu? Onlar ne oldu?"

"Hallettim. Ayrı bir yer hazırladık. Küçük bir yer."

"Yeterince uzaktalar mı bari?"

Fincher kıkırdadı: "Beş kilometre uzakta rahiplerin evle rini bulmaya çalışıyorlar. Başlarında da benim asistanlardan biri var.

"İyi! Senin başka bir şeye ihtiyacın var mı? Dozer, kompresör falan. Hemen gönderebilirim."

"Aman dostum," dedi Arkeolog, "Ne de olsa bilimsel kazı yapıyoruz. Nazik olmak lazım."

"Ama çabuk da olmak lazım. Neyse. Sorunun olursa he men ara beni. Bir de unutma. Parçayı bulunca bana haber vereceksin."

"Merak etmeyin Behzat Bey. O tarihi anı tabii ki sizinle paylaşacağım."

Behzat Taner telefonu kapattıktan sonra tekrar adamına döndü: "Demek öyle Cahit. Demek Yedilerden hâlâ haber yok."

"Yok Behzat Bey," diye cevap verdi Cahit, "Yılbaşı akşa mı Yüzbaşı'nın nişanlısı Kapalı Çarşı'da görülmüş. Birkaç da Solak dolaşıyormuş etrafta. Dükkân da açıkmış ama Yediler'den hâlâ haber yok. Mahallelerinin civarı da bomboş... Yoklamamızı ister misiniz?"

Avukat gülümsedi: "Sakın ha! Yediler'e bir şey olmuş ol sa ya bu adamlar ortalıkta dolaşmazlar ya da bu kadar sakin durmazlar. Anlamadım ama bizi üstlerine çekmek de istiyor olabilirler. Ya

www.e-kitap.us

subaylar? Onlardan haber var mı?"

"Yok Behzat Bey."

Avukat yüzünü buruşturarak, "Nişanlısının yakınların dadır," dedi, "Ankara'deki suikasttan sıyrılmaları kötü oldu. Adamları yerlerinden ettik, şimdi dinleyemiyoruz da. Bu adamlar tehlikeli Cahit. Başlarına sardığımız işi kurcalayacaklar ama Allah'tan fırsat bulamıyorlar. Bir de Ankara'daki şu tuğgeneral çıktı... Neyse... Çarşı da daha fazla kalamaz lar. Mutlaka bir yere yerleşecekler. O zaman hemen dinleme ye geçersiniz. Bana sormanıza bile gerek yok."

Cahit, "Daha kesin bir çözüm düşünmez misiniz?" diye sordu.

Behzat Taner adamının ne demek istediğini anlamıştı: "Şu sıralar tuğgeneral vuracak lüksümüz yok. Subaylara da iki kere kumpas kurduk öyle ya da böyle ikisinden de sıyrıl dılar. Nişanlısını hırpaladık, bana mısın demediler. Bir üçün cüsüne kalkışamam. Ortalık zaten karışık ve bu sefer kimse yi inandıramayız. Ama bize yaklaştıklarını anladığım anda ne yüzbaşı dinlerim ne paşa! O yüzden bu adamları dinle mek zorundayız. Hatta o Ahmet Toprak denilen adamı da."

Cahit gururlu bir ifadeyle, "Onu dinliyoruz zaten," dedi "Ama bir şey elde edemedik. Adam neredeyse günün yirmi dört saati üste. Evinde olduğu zamanlarda da ağzından şa pırtı ve horultudan başka bir şey çıkmıyor."

Behzat Taner adamına yıldızlı bir aferin vermek üzerey di ki telefonunun ışığı yine yanıp sönmeye başladı.

"Ne var Jülide?" diye sordu.

Kızın mekanik sesi biraz titrek geliyordu: "Behram Bey ler burada."

Daha ağzını açamadan ofisinin kapısı açılıverince Beh zat Taner, kızın 'Behram Beyler' lafını kibarlık olsun diye söylemediğini anladı. Tarikatın iki numaralı adamı ziyarete devam etti: "Bana bak... Kimim ben? Alamut olmadan ne yim ben?"

Behram dudaklarını kenetlemiş öylece oturuyordu. "Ben Behzat Taner'im" dedi Avukat, "Senin kırk yıllık dostunum ve Alamut olmadan bir hiçim. Şimdi söyler misin bana, han gi pazarlık bana Alamut'u sattırabilir? Ben sadece bir Geceli aşiretini yanımıza çekmek istedim."

"Ve eline yüzüne bulaştırdın," diye tısladı Behram, "Ka ya Bey'i öldürdün ama yerine Soner'i geçiremedin. Hoş geçirseydin ne olacaktı? Sözünü tutup bize yardım edecek miy di sanki? Sonra bir de adamı aramıza soktun. Yediler'in yaşamasını istemeyeceğini bile bile hem de. Nasıl bir mantıktır bu?"

"Mantık değil zorunluluktu Behram. Hem Soner'in Bey olmaması işimize geldi. Şu an bize muhtaç. Alamut'tan baş ka bir yerde yaşayamayacağını biliyor."

"Bu yüzden de Alamut'tan çıkmıyor. Git deyince gidece ğini mi zannediyorsun."

Avukat şöyle bir düşündü. Behram çok haksız sayılmaz dı. Bütün bunlar kendisinin de aklına gelen ama gitmeyi ka fasına koyduğu için üzerinde çok durmadığı konulardı. As lında bir taraftan da işine geliyordu. Kendisi tüydükten son ra ortalığın, kimsenin kendisini arayamayacak kadar karış ması faydalı bir şeydi. "Sen hiç merak etme," diye konuştu, "Soner istese de istemese de biz bu pazarlığı yapacağız. Ben bütün önlemleri aldım. Emin ol en ufak bir mızıkçılıkta So ner'in kellesi gider."

Behram tatmin olmuşa benzemiyordu. İmalı bir şekilde, "Nasıl önlemlermiş bakalım bunlar?" diye sordu. Avukat ise sıkışık zamanlarda bile çok hızlı çalışabilen uydurma kabili yetine güveniyordu: "Hem emanetlerle ilgisi olduğu hem de babasını öldürdüğü düşünülüyor. Ama kimse ispat edemi yor. Benim elimde ise onu iki kere yakacak delil var. Ya Yediler'e veririm ya da aşiretine. Söyle bakalım. Nasıl önlemler-iş?"

Behram burun kıvırdı: "Soner bunların farkında değil mi sanki?"

"Farkında tabii ki Behram. Ama bu işler böyledir. Her kesin açıkları ve kozları vardır ve herkes karşısındakinin elinde ne olduğunu aşağı yukarı bilir. Hiçbir oyuna mutlak güçle başlayamazsın. Zaten o zaman pazarlık diye bir şey ol maz. Ne istiyorsan söker alırsın. Önemli olan elindeki kozla rı doğru zamanda ve doğru sırayla oynamaktır. Bu da benim işim Behram ve ben işimi iyi yaparım."

"İşini iyi yaptığını biliyorum ama güvenimizi sarsıyor sun Behzat Taner."

"Sen de benim canımı sıkıyorsun Behram. Vaktimi alı yorsun. Var mı aklına takılan başka bir şey?"

www.e-kitap.us

"Olmaz olur mu? Yedilerden ne haber?"

"Yüzbaşı'nın nişanlısı ve birkaç Solak ortalarda görül müş ama Yediler'den hâlâ ses yok. Sen Soner'e söyle fazla se vinmesin. Başka?"

"Üçüncü emanet?"

"Fincher tapınağın damını delmekle meşgul. Başka?"

"Peki sen pazarlığa hazır mısın?"

Behzat Taner şaşkın bir şekilde, "Nasıl?" diye sordu.

"Yediler'le yapacağın pazarlık," dedi Behram, "Şifreler çözülmek üzere. Eh Fincher de işe başladıysa, daha fazla ko kusu çıkmadan şu işi halletmek lazım değil mi ama?"

"Ben her türlü pazarlığa her zaman hazırım. Sen yeter ki benim elimi güçlendir.. Başka?"

Behram, karşısındaki güven fışkıran gözlere şöyle bir baktı ve "Büyük İmam'ın da selamı var," diyerek kapıya doğru yürümeye başladı. Avukat kapının pervazına dayan mış, düşünceli bir suratla, misafirinin adamlarıyla birlikte ofisinden ayrılmasını izliyordu. Şu pazarlık işinin bu kadar yaklaşmış olması canını sıkmıştı. Giderayak Yediler'le birebir ilişkiye geçip kendisini açığa vurmaya hiç niyeti yoktu. Yan gözle kendisini kesmekte olan Jülide'yi fark ederek hafifçe göz kırptı ve "Niye hâlâ duruyorum?" diye düşündü, "Niye sürekli erteliyorum? Gitmek niye hâlâ bu kadar zor geli yor?..."

16

Yüzbaşı, "Yavaş" diye inledi, "Boğuluyorum!"

Bahar, eski nişanlısına kızgın bir bakış atarak kravatı bi raz daha sıktı. "Kıpırdanma," dedi, "Daha kravat bağlamayı bilmiyorsun, bir de takım elbise giymeye kalkıyorsun." Bir kaç adım geriye çıkıp Sarp'ı şöyle bir süzdü: "Hah bak oldu şimdi."

"Emin misin? Kırmızı biraz cafcaflı kaçtı sanki?"

"Bir kere bu kırmızı değil bordo. Efendi gibi düğmeleri ni de iliklersen çok şık olacak."

Yüzbaşı uslu uslu söyleneni yapmaya başladı. Bu gece, yaklaşık üç saat kadar sonra Doğanla birlikte Neslişah Hanım'ın kapısına dayanacaklardı. Tam tahmin ettikleri gibi Bahçıvan, Ahmet Paşa'nın ağzından girip burnundan çıkmış ve planını kabul ettirmişti. Her şeyden öte, bu iş artık komu tanlarının verdiği kesin bir emirdi ve yerine getirilecekti. Sağ olsun Abbas Ağa da iyi çalışmış ve Neslişah Hanım'ın bu ge ce çocuklarıyla birlikte evinde olacağım öğrenmişti. Ortalık sakin, hava pazarlık yapmaya müsaitti. İdris Usta iki gündür durmadan Hanım'la nasıl konuşmaları, evde nasıl davran maları gerektiğini anlatıp duruyordu. Daha da önemlisi sa bah Ahmet Paşa aramış ve İstanbul'a geleceğini bildirmişti. "Beni görmeden bir yere gitmeyin," dediğine göre söyleye cek önemli şeyleri vardı. Yüzbaşı bu planın işleyeceğine. Hanım'ın işbirliğine yanaşacağına, yanaşsa bile bunun Soneı'i ortaya çıkartacağına zerre kadar inanmıyordu. Ne var ki. Eski Yer'de öyle bir hava oluşmuştu ki, sanki herkesin hayatı kendilerinin bu gece göstereceği performansa bağlıydı. İdris Usta durmadan konuşuyor, o konuştukça Mehmet Sinan sırtlarını sıvazlıyor. Ağa, "Hadi aslanlarım. Göreyim sizi," gibi tezahüratlarda bulunuyordu. Üstlerine yeni takım elbi seler alınmış, mesleği berberlik olan Solak yamaklarından bir tanesi Eski Yer'e çağırılmıştı. Ne var ki Sarp, Neslişah Hanım'ın kapısından içeri girebileceklerine bile ihtimal vermi yordu. Şansları varsa tek parça dönerlerdi ama dünya para verilen bu kıyafetlerin ziyan olması kaçınılmazdı.

Küçük aynada kendisine bakmaya çalışırken Bahar gü lümseyerek, "Seni bir daha böyle göreceğimi hiç ummuyor dum," dedi. Yüzbaşı kızın ne demeye çalıştığını anlamıştı. Hatırladığı kadarıyla böyle bir takım elbiseyi en son nişan landıkları gece giymişti. Bu kritik konu üzerinde konuşma nın risklerini göz önünde bulundurarak uzun, romantik bir gülümsemeyle yetindi. Odanın kapısını açtı ve çok kibar bir şekilde, "Şimdi bana biraz müsaade eder misiniz hanımefen di," dedi, "Önemli bir toplantım var ama sizi fazla bekletme yeceğime dair şeref sözü veririm."

Bahar kendisine yine kibarca "ayak altında dolaşma" demek istendiğini anlamıştı ama bozuntuya vermedi. Soyta rıca bir reverans yaptı: "Toplantınız önemli olmalı Sarp Bey silahınızı yanınıza almadığınıza göre..."

Yüzbaşı güldü. Bahar'ın zamparalık yapmaya gittiğini düşünmesi komik gelmişti. "Yok canım," dedi, "Kendim için bir şey değil ama pezevenklik yapmaya gittiğim söylenebi lir..."

Kapıyı kapatırken Bahar'ın arkasından, "Edepsiz," diye söylenmekte olduğunu duyabiliyordu.

www.e-kitap.us

Sütunlu Salon'a geçtiğinde gözlerine ilk çarpan şey Do ğan oldu. Tek kelimeyle mükemmel görünüyordu. Açık renk takımı hem esmer ve düzgün yüzünü, hem de yapılı vücu dunu ortaya çıkartmıştı. Yüzbaşı, Üsteğmen'in yanına gelir gelmez, "Sivil kıyafetlere de rütbe konulmalı," dedi, "Komu tan kim belli değil."

Doğan gülümsedi: "İyi olmuş mu komutanım?"

"Fazla iyi olmuş. Ama bence hiçbir sakıncası yok. Ka çarken senin dikkat çekmen iyi olur!"

"Sağ olun komutanım," dedi Doğan, "Siz o üzerinizdekiyle rahat koşabilecek misiniz peki?"

Subaylar gülüşmekteyken İdris Usta Mehmet Sinan'ın odasmdan çıkıp yanlarında geldi. İkisine de iyice bir baktıktan sonra, "İyi olmuş," dedi, "Geceliler kılık kıyafete çok önem verir."

Yüzbaşı sıkıntıyla, "Evet İdris Bey," diye cevap verdi. Bunu kaçıncı defa duyduğunu hatırlamıyordu. Ne var ki Us ta son bir prova yapmakta ısrarlıydı. Koltuk değneğine yas lanarak sandalyeye oturdu ve "Bakın," dedi, "Önemli olan o eve girmeniz. Kapıda korumalar olacak. Onlara karşı biraz sert olun. Daire'yi karıştırmadan isimlerinizi ve rütbeleriniz le kendinizi tanıtın. Kısa cümlelerle konuşun. Sadece Neslişah Hanım'la konuşmak istediğinizi söyleyin. Size ne derler se deyin aynı şeyi tekrarlayın. Kabalaşabilirler, tehdit edebi lirler. Sinirlerinize hâkim olun. Sizi başlarından savamayacaklarını anlayınca kâhyayı çağırırlar. Ona karşı biraz daha kibar olun. 12. Daire'den geldiğinizi, Neslişah Hanım'a önemli bir bilgi vermek istediğinizi, meselenin hayati önem taşıdığını söyleyin. Daha fazla açıklama yapmayın. Anlaşıldı mı?"

Subaylar kafalarını salladılar. "Bundan sonra," diye de vam etti Usta, "Kâhya içeriye giderse kapı yarı yarıya açıldı demektir. Sizi uzun süre bekletebilirler. Bir şey demeyin. Birbirinizle konuşmayın. Üzerinizi defalarca arayacaklardır. Tırnak makası bile olmasın yanınızda. Etrafınız da Geceliler le çevrili olacak ama korkmanıza gerek yok. içeriye alınma nız Hanım'ın sizi kabul ettiği anlamına gelir."

Bu iyimser varsayımlar başından beri Sarp'ın canını sıkı yordu, "Umarım," diye homurdandı, "Bizi oracığa gömecek leri anlamına da gelebilir. Kimsenin de ruhu duymaz. Yapa yalnız olacağız."

"Öyle olmak zorunda," dedi Usta, "Sizi içeriye aldıktan sonra etrafa bakacaklardır. Eğer bizden birini görürlerse, öl dürmeyecekleri varsa bile işte o zaman öldürürler. Neyse. Hanım'ın yanına girene kadar size soru sorulmadığı sürece ağzınızı açmıyorsunuz. Kabul odasına girdiğiniz zaman da iş size kalıyor. Ne diyeceğinizi biliyorsunuz. Bir şey sorarlar sa cevap verin ama sakın derin ve uzun tartışmalara girme yin. Cevabının ne olduğunu da kesinlikle sormayın. Teklifi mizi iletin ve kalkmak için kibarca müsaade isteyin. Ne olur sa olsun beyefendiliğinizi bozmayın, sesinizin tonuna ve si nirlerinize hâkim olun."

"Affedersiniz?" diye araya girdi Doğan, "Bizim 12. Daire'den olduğumuzu nereden bilecekler."

İdris Usta Üsteğmen'in bu saflığının heyecandan kay naklanıyor olmasını diledi. "Toplantıya geldiğinizde herkes sizi gördü Doğan Bey," dedi, "Merak etmeyin artık sizi bizden daha iyi tanıyorlardır. Bu arada siz bir şeyler yediniz mi. Aç gitmeyin oraya."

Subaylar dün akşamdan beri ağızlarına bir lokma koy madıklarını hatırladılar. Hiç iştahları yoktu ama bu gece enerjiye ihtiyaçları olacağı kesindi. Esat, zengin bir sipariş listesini kaleme alması için aşağı çağırıldı. Ali naziğin, beyti nin, fındık lahmacunun ve künefenin isimleri bile subaylarda korkunç bir açlık hissinin uyanmasına yetmişti. Ne var ki, güvenlik nedenleriyle siparişler tanıdık bir yere verileceği ve her aşaması gözaltında tutulacağı için mideleri bir süre daha kazınacaktı. Dayanamayarak fırına küçük bir pizza attılar.

Bir saat kadar sonra Sütunlu Salon nefis bir kebap koku suyla dolmuş. Sarp ile Doğan da çarçabuk kurulan sofraya çökü vermişlerdi. Mehmet Sinan, salatadaki soğanları ayıkla maya çalışan Üsteğmen'in yanına yaklaşarak, "Boş ver," de di, "Geceliler bitkisel şeylerin kokusunu alamaz." Doğan şa şırmakla birlikte bu bilgiye çok sevinmişti. Salatasını iyice bir karıştırdı. İlk lahmacunlarını bitirip ali naziği adilane bir şekilde paylaşmışlardı ki Mehmet Sinan'ın neşeli bir şekilde, "Vay vay vay vay!" diye bağırdığını duydular. Sese doğru döndüklerinde ise merdivenin başında Ahmet Paşa ile Geceli'nin kucaklaşmakta olduğunu gördüler. Manzara o kadar gariplerine gitmişti ki, ayağa kalkmayı bile unutmuşlardı. En fazla kırk yaşında gösteren Mehmet Sinan ile komutanları arasındaki bu muhabbeti biraz yadırgamışlardı.

Mehmet Sinan, Paşa'ya bir kez daha sarılarak, "Ne ha yırsız çıktın sen yahu," dedi, "Çok mu tatlı geldi emeklilik?"

www.e-kitap.us

"İyi gelmişti," diye cevap verdi Ahmet Paşa. Gözlerini Sütunlu Salon'da dolaştırmaya başladı. Bir anda öylesine de rinlere ve eskilere dalıp gitmişti ki, ayağa fırlayan subayları bile görmedi. Onca sıkıntılı gün geçirdiği bu yeri bu kadar özlemiş olması çok şaşırtıcı geliyordu. Sütunlu Salon'a girdi ği ilk günü hatırladı: Bu rutubet kokusunun ne kadar tiksin dirici geldiğini. Sonra Mehmet Sinan'la ilk tanışmalarını, döktüğü soğuk terleri, kibarlığından nasıl rahatsız olduğu nu. "Piyade Üsteğmen Ahmet Toprak" demişti o buz gibi eli sıkarken, "12. Daire subayı."

Paşa, hatıralarından sıyrılıp ayakta kendisini beklemek te olan subayların yanına gitti. Her ikisinin de elini gayet resmi bir şekilde sıktıktan sonra, "Devam edin ama acele edin. Konuşacaklarımız var," deyip Geceliyle birlikte 12. Daire'nin küçük odasına doğru yürümeye başladı. Sarp ile Do ğan tabaklarındakileri hızlı hızlı ağızlarına tıkıştırırlarken.

İdris Usta'nın da odaya girdiğini gördüler. İştahları iyice kaçmıştı. Bahçıvan'la Paşa'yı yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Ağızlarını iyice silip, birbirlerinin dişlerine baktılar ve doğruca odaya yollandılar.

İçeriye girdiklerinde İdris Usta'nın Paşa'nın önündeki dosyayı işaret ederek, "Bu çok iyi olur," dediğini duyunca Yüzbaşı'nın canı sıkıldı. Birkaç dakika gecikmelerinin başla rına yine ne tür bir iş açtığını çok merak ediyordu. Ahmet Paşa kafasını sallayarak İdris Usta'yı onayladı ve subaylara oturmalarını işret etti. Sonra siyah dosyayı Yüzbaşı'ya uzata rak, "Şuna bir göz atın," dedi. Sarp, dosyayı Doğan'ın da görebileceği bir şekilde tuttu ve ilk sayfayı okumaya başladı. Bunlar, iki adam arasında geçen bir konuşmanın dökümle riydi. Sayfaları hızlı hızlı çevirmeye başladı. Dosyanın en sonuna on kadar fotoğraf yerleştirmişti. Uzaktan ve gizli çekil mişe benziyorlardı. İlk fotoğraflar, iki adamı birkaç değişik mekânda konuşurken gösteriyordu. Yüzbaşı, Geceliler top lantısında gördüğü Soner'i hemen tanımıştı ama diğerini çıkartamıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca, bu adamın Ah met Paşa olduğunu fark etti. Oldukça gençti. Diğer fotoğraf larda Soner tanımadığı iki adamla, restoran gibi bir yerde ve bir evde görünüyordu. En sonuncusunda ise o tanımadığı iki adamın delik deşik olmuş cesetleri vardı.

Subayların en son fotoğrafa takılıp kaldığını gören Ah met Paşa, "Onlar Soner'in üvey ağabeyleriydi," dedi, "Yani Kaya Bey'in en büyük iki oğlu."

Subaylar, Yüzbaşı Ahmet Toprak'ın elinde kalan iki Ge celi prensinin bu son fotoğrafına bir kez daha baktılar. De tayları bilmiyorlardı ama operasyon gayet başarılı geçmiş gi bi görünüyordu. Paşa, yüzüne hatıralardan bir perde inmiş gibi, gözlerini eskilere daldırarak konuşmaya devam etti: "Bir grup Geceli'nin Ankara'ya yerleştiği ihbarını almıştık. Başlangıçta inanmadık. Daire'nin Başkent'teki istihbarat ağı na çok güveniyorduk. Kuş uçsa haberimiz olur zannediyorduk. Ama ihbarlar ısrarla devam etti. Şöyle bir deşeleyince muhbirimizin haklı olduğunu anladık. Büyükbaşlardan iki Geceli Ankara'da bürokratlarla temasa geçmiş ihale takibi yapıyorlardı. Büyük devlet ihaleleri... Daire ayağa kalktı. Hepimiz sokağa döküldük. Takipler, dinlemeler başladı. Ama adamlar o kadar iyi örgütlenmişti ki, o büyükbaşlara bir türlü ulaşamıyorduk. İşin başını çözemediğimiz için ope rasyon da yapamıyorduk. Derken o esrarlı muhbirimiz yeni den devreye girdi. Verdiği bilgiler sayesinde çetenin tepesine ulaştık. Yani Kaya Bey'in büyük oğullarına..."

Paşa uzaklara bakmakta olan gözlerini subayların üzeri ne dikti: "Kaya Bey'in böyle bir aptallığa izin vermesine çok şaşırmıştık. Niyetimiz bu işi kan dökmeden, Rebii'yle çatış-maya girmeden halletmekti. Gel gör ki, İstanbul'da hazırlık istihbaratını yaparken garip bir şey öğrendik: Ne Kaya Bey'in ne de Rebii'nin ileri gelenlerinden birisinin bu işten ha beri vardı. Kısaca ortada daha başka bir dolap dönüyordu. Tekrar Ankara'ya yoğunlaşıp, aslında en baştan beri yapma mız gereken şeyi yaptık: Şu isimsiz muhbirin üzerinde yo ğunlaştık. Saklanma konusunda diğerleri kadar becerikli de ğildi. Bir hafta içerisinde dostumuzun Soner olduğunu öğ rendik. Dinlemeye aldık. Soner, ağabeylerini sürekli yeni iş lere girmeleri için fişekleyip duruyordu. Düzeni kuran, bü tün bağlantıları ayarlayan da kendisiydi. Aklı sıra, ağabeyle rini Daire'ye öldürtecek, sonra da gidip babasının kucağında ağlayacaktı. Yutmamıştık ama yutmuş gibi göründük. Ama cımız, ağabeylere gidip Ankara'da yedikleri her halttan ha berdar olduğumuzu söylemek ve Ankara'yı terk etmelerini istemekti. Sonra da kardeşlerinin ne mal olduğunu anlata caktık tabii ki. İstanbul'da kozlarını istedikleri gibi paylaşa bilirlerdi. Neyse... Soner'le temasa geçtik. Zor oldu ama ka bul etti. O Geceli çetesini ortadan kaldırmak istediğimizi, bu nun için bize yardım etmesini istedik. Bütün görüşmeleri dinledik ve fotoğrafladık. Ya gerçekten çok salaktı, kim olduğunu bildiğimizi hiç

www.e-kitap.us

anlamadı ya da o riski göze aldı.... Hiç unutmuyorum. Ekim ayının ortalarıydı. Soner bizi aradı ve ağabeylerinin yerini söyledi. Niyetimiz öldürmek falan ol madığından dört kişi gittik görüşmeye..."

Paşa derin bir nefes aldı. Gözleri buğulanıvermişti. "O kansızın," dedi, "Ağabeylerine de 'size baskına geliyorlar' diye haber uçurduğunu hiç tahmin edememiştik... Çatışma çıktı... Bir komutanımı ve iki devremi orada bıraktım... Diz-kapağımı da tabii..."

Subaylar Ahmet Paşa'nın ve bu kara kaplı dosyanın niye burada olduğunu anlamışlardı. Soner'in baba katili olduğu nu ispatlayamazlardı ama kardeş katili olduğu apaçık orta daydı. "Komutanım. Nasıl kullanalım bunu?" diye sordu Yüzbaşı.

"Neslişah Hanım'a gösterin yeter," dedi Paşa, "O ilete ceği yerleri bilir."

İdris Usta oturduğu yerden, parıldayan gözlerle dosya ya bakıyordu. "Bununla bir taşla iki kuş vururuz," diye ara ya girdi, "Neslişah Hanım bunu Keriman Hanım'a, yani ölen Gecelilerin annelerine nasıl olsa çıtlatır. O zaman hem ihaneti belgelenir hem de başındaki bela ikiye katlanmış olur. Aman ha! Dosyayı orada bırakmayın sakın. Gösterin ve geri alın. Elimizde koz kalsın."

Subaylar akıllarından 'kafamız çalışıyor o kadar' diye geçirerek ters ters İdris Usta'ya baktılar. Dosya ilaç gibi gel mişti. Artık ellerinde Neslişah Hamm'la paylaşacakları ger çek bir sır vardı.

Ahmet Paşa her zamanki gibi, "Anlaşıldı mı?" diyerek konuyu bağlamaya çalıştı ama Üsteğmen'in kafasına takılan bir soru vardı. "Komutanım," dedi, "Bu dosya daha önce kullanıldı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Paşa, "Rebii, Daire'ye o kadar öfkeliydi ki hiçbir şey anlatmamız mümkün değildi. Ortalık yatışana kadar gizli tutmaya karar verdik. Altı ay kadar son ra da Daire kapandı ve dosya elimizde kaldı."

Subaylar kafalarını salladılar. Dosyanın, Bahçıvan'ın planına yapacağı katkılarla birlikte, Rebii aşiretinin veliahtla rının bizzat komutanları tarafından öldürülmüş olduğunu ilan ediyor olması dışında akıllarına takılan başka bir şey yoktu. Neslişah Hanım'ın, özellikle son fotoğrafı metanetle karşılamasını ümit ediyorlardı. Her şeyin anlaşılmış olduğu na kanaat getiren Ahmet Toprak hiçbir şey demeden ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Tam çıkmak üze reyken döndü ve bastonuyla devrilmiş evrak kolilerini işaret ederek, "Bir şey çıkmadı mı bunlardan?" diye sordu.

Yüzbaşı ayağının altındaki kâğıtları beceriksizce itekle meye çalışarak, "Hayır komutanım," dedi, "Ama hâlâ inceli yoruz."

Paşa homurdandı: "Hâlâ mı? Dönünce toparlayın şunla rı. İşinize yaramıyorsa da atın gitsin!"

Sarp ile Doğan, "Emredersiniz komutanım," diye fısıl dadılar. Haklı bir zılgıttı bu. Ortalık gerçekten berbat görü nüyordu. Bir de bu evrakları Paşa'dan, sanki matah bir ipucuna ulaşacaklarmış gibi, ısrarla istettikleri düşünülecek olursa manzara gerçekten rezaleti. Artık zavallılık abidesi haline gelen bu kâğıt yığını bir an önce yok edilmeliydi.

Eski Yerde zaman sessiz ve hızlı ilerledi. Masanın etra fında dönüp duran bölük pörçük konuşmalar Abbas Ağa'nın içeriye gelmesiyle kesiliverdi. Daha merdivenlerden inerken, "Oğulları Hanım'ın evine gelmişler," dedi, "Hazırsanız çıkalım."

Sarp ile Doğan ağır ağır ayağa kalktılar. Kalplerinin her vuruşunu kulak zarlarında hissetmeye başlamışlardı. Palto larını giyip düğmelerini güzelce ilikledikten sonra Yüzbaşı masanın üstünde duran dosyayı eline aldı. Artık söylenecek bir söz kalmamıştı. Subaylar, askerce bir içgüdüyle komutanlarına bakıyorlar, harekete geçmek için nihai emri bekli yorlardı. "Kolay gelsin," dedi Ahmet Paşa.

"Sağ olun komutanım," diye cevap verdiler.

Abbas Ağa'nın peşi sıra beş basamak merdiveni tırma nırken, arkalarında müthiş bir gerilim bıraktıklarını hissedi yorlardı. Kendileri ya da haberleri gelene kadar burada kim bilir kaç kez saatlere bakılacak, kim bilir kaç sigara ciğerlere gömülecekti. Artık çarklar dönmeye başlamıştı.

Arabanın yanına geldiklerinde Abbas Ağa sırtlarına bi rer şaplak indirerek, "Hadi bakalım," dedi, "Kazasız bela sız..." Bu kadar erken bir başlarına kalmayı beklemiyorlardı. Çaresiz, "Sağ olasın," diye cevap verip arabanın arka koltu ğuna yerleştiler. Volkan'ın 'iyi akşamlar abi'sine de birer 'sağ ol' verdikten sonra, hızlı yolculuklarının son etabına başladı lar.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorlardı. Yalnız hava yeterin ce karanlık ve soğuktu. Uzunca birsüre gittikten sonra kara yolundan ayrılmış, dar ama bakımlı bir yola sapmışlardı. Az bir şey daha gidip

www.e-kitap.us

bir üç yol ağzına geldiklerinde Volkan arabayı durdurup, "Geldik abi," dedi. Subaylar etraflarına baktılar. Ortada eve benzer bir şey göremiyorlardı. Arabanın farları, sağ ve sol çaprazlarında kalan iki yol boyunca uza nan yüksek bir duvarın kesiştiği köşeyi aydınlatıyordu.

Yüzbaşı alçak bir sesle, "Ev nerede?" diye sordu.

Volkan önlerindeki duvarı göstererek, "İşte abi," dedi. Sonra sağ taraftaki yolu işaret etti: "Kapısı bu yolun ilerisindeymiş. Ben daha fazla gitmeyecekmişim."

Subaylar çocuğun gösterdiği yola şöyle bir baktılar. Nor malden daha seyrek aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambala rının ışığında görebildikleri kadarıyla ileride kapı falan yok tu. Duvarın karşı tarafı ise açık araziydi. Uzakta, karayolun da seyreden arabaların farları, san noktacıklar halinde seçilebiliyordu. Volkan, "Abi," dedi, "Ben elli metre geride bekli yorum sizi."

Doğan hafifçe gülümseyerek sordu: "Ne kadar bekleyecekmişsin?"

Volkan da gülümsedi: "Gelene kadar abi!"

Arabadan inip yolu adımlamaya başladılar. Hava buz gibiydi ama Yüzbaşı'nın, dosyayı tutan eli ter içinde kalmış tı. İdris Usta'nın tembihlediği gibi yolun tam ortasından yü rüyorlardı. Sık aralıklarla yapılmış hız tümsekleri dikkatle rini çekmişti. Sağ taraflarındaki karanlık arazi çok ürkütücü, sol taraflarındaki duvar çok yüksekti. Pürüzsüz bir şekilde sıvanmış, tepesine de sivri demir çubuklar yerleştirilmişti. Sanki etraflarındaki her şey soğukla birlikte donmuştu. Ağızlarından çıkan duman bile dağılmadan havada asılı ka lıyor, ayak sesleri kulaklarında yankılanıyordu. Etrafta ken dilerinden başka yaşayan hiçbir şey yok gibiydi.

Neredeyse on dakikadır yürüyorlardı. İlerledikçe sokak lambaları sıklaşmış ve yol daha iyi aydınlanmaya başlamışh. Yüz elli metre kadar ileride ışıkların yoğunlaştığı bir nokta görünce kapıya yaklaşmakta olduklarını anladılar. Yüzbaşı arkasına baktı. Volkan'ı bıraktıkları yol ayrımı görünmüyor du bile. Farkında olmadan birbirlerine yaklaşmışlardı. Her adımda kapı biraz daha belirginleşiyordu. Önce, o yoğun ışıkların yayıldığı kuvvetli lambaları gördüler. İşlemeli di reklere yerleştirilmişti. Sonra kapı belirginleşti. Çift kanatlıy dı ve kalın parmaklıkları birbirlerine geometrik motiflerle birleştirilmişti. Birkaç adım sonra gözleri, kapının hemen ardında duran iki karaltıyı seçti. Yaklaştıklarını fark etmemiş lerdi. Ellerini arkalarında bağlamışlar, hafiften bir muhabbe te koyulmuşlardı. Subaylar hâlâ yolun ortasından yürüyor lardı. Artık o kadar yaklaşmışlardı ki, adamların üzerindeki kıyafetleri bile seçebiliyorlardı. Nihayet bir tanesi ayak sesle rini duydu ve hemen arkadaşını uyardı. İki Geceli'nin gözle rinin üzerlerine dikildiğini fark eden subaylar, tatlı bir kavis çizerek kapıya doğru yöneldiler. Bu dönüş kapı korumaları nı iyice tedirgin etmişti. Ceketlerinin düğmelerini çözerek birbirlerinden birkaç adım uzaklaştılar. Yüzbaşı, kendisine muhatap olarak sol taraftaki korumayı seçmişti. Şanslı bir tercih yaptığını umarak, emin adımlarla adama doğru ilerle di ve iki adım kala durdu. Tıpkı İdris Usta'nın dediği gibi vücutları dimdikti, yüzleri ifadesizdi ve ellerini görünebilir bir şekilde tutuyorlardı. Hava sanki daha bir soğumuştu. Ka pının her iki tarafı arasında süregelen gerilimli sessizlik an lamsızca uzamaktayken, sağ taraftaki koruma, "Ne vardı?" diye sordu.

Yüzbaşı, geceye yanlış bir tercih yaparak başlamış olma nın sıkıntısıyla kafasını adama doğru çevirdi. "Ben Yüzbaşı Sarp Gönen," dedi, "Bu da Üsteğmen Doğan Aral. Neslişah Hanım'la görüşmek istiyoruz."

Geceliler birbirlerine baktılar. Sağdaki alçak ama sert bir sesle, "Burada değil!" dedi.

Yüzbaşı hiç beklemeden, "Neslişah Hanım'la görüşmek istiyoruz," diye tekrarladı.

Cevap aynıydı: "Burada değil!"

"Biz Neslişah Hanım'la görüşmek istiyoruz"

"Yok burada!"

Sarp daha pes bir tondan konuşmaya karar verdi: "Ar kadaşım Neslişah Hanım'ı görmek istiyoruz diyorum."

Geceli hafifçe gülümsedi: "Yüzbaşı mısın nesin. Yok bu rada diyorum."

"Senin bir büyüğün falan yok mu? Çağır onunla konu şalım."

"Terbiyeni takın."

"Büyüğünü çağır. Neslişah Hanım'ı görmemiz lazım."

Seslerin yükselmesiyle birlikte, bahçenin derinliklerin den birkaç ayak sesi duyuldu. Geceliler elleriyle bellerini okşamaya başlamışlardı. Soldaki kesin bir sesle, "Neslişah Ha nım yok!" dedi,

www.e-kitap.us

"Hadi sktirin! Öldürtmeyin kendinizi!"

Yüzbaşı bu adamların da İdris Usta'dan taktik almış ola bileceklerinden şüphelendi. Çok kısa bir süre düşündü ve "Bırak numarayı" dedi, "Hanım içerde. Çocuklarıyla birlik te yemek yiyor."

Gecelilerin gözleri öfkeyle açılıvermişti. Tam karşıların daki elini hızla beline attı ve silahını çıkarttı. Doğan gecenin karanlığında parıldayan metali görünce şöyle bir irkildi. Eli ni beline götürmesi için ısrar eden reflekslerine, üzerinde tır nak makası bile olmadığını hatırlattı. Geceli silahını doğrult mak üzereydi ki, arkadaşı koluna yapıştı. Parmaklıkların ar ka tarafında heykel gibi duran ve subay olduklarını söyleyen bu iki adama şüphe dolu gözlerle bakıyordu. Bahçeye doğru hafif bir ıslık çaldı ve hızlı adımlarla karanlıkta kayboldu. Az bir süre sonra, kapının dibinde beş adam daha bitiverdi. İki sinin elinde pompalı tüfekler vardı. Sarp ile Doğan kendile rine hâkim olmaya çalışırken, pompalıların şakırtısı kulakla rında yankılandı.

Daha beş dakika geçmemişti ki, bahçeden yine ayak ses leri duyulmaya başladı. Geceliler kenarı çekilip kapının önünü boşalttılar. İleriden kalabalıkça bir grubun yaklaş makta olduğunu gördüler. En önde bir adam yürüyordu. Kı yafeti korumalara göre daha resmiydi. Grubun geri kalanı birkaç adım arkasından geliyordu. Kâhya olduğu anlaşılan adam hızlı adımlarla kapının dibine kadar geldi. Kasılmış suratı projektörlerin ışığı altında ölü beyazı bir renge bürün müştü. Parmaklıklara iyice yaklaşarak, "Ne istemiştiniz?" diye sordu.

Sarp önce gür bir sesle, "İyi akşamlar," dedi, "Ben Yüz başı Sarp Gönen. Bu da Üsteğmen Doğal Aral. 12. Daire'den geliyoruz. Neslişah Hanımla görüşmemiz gerekiyor."

Adam subayları şöyle bir süzdü: "Konu neydi?"

"Kendisine önemli bir bilgi ileteceğiz."

"Buyurun söyleyin. Ben iletirim."

"Mümkün değil. Aracı kabul etmeyecek kadar hayati bir mesele. Lütfen. Hanım'ın fazla vaktini almayacağız."

"Anlıyorum ama," dedi adam, "Hanım şu an çok meş gul. Bana söyleyin. İleteceğimden emin olabilirsiniz.."

Yüzbaşı kibarca üsteledi: "Neslişah Hanım'ın vaktinin ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum. Ama hayati önem taşımasa neden buraya kadar gelelim? Başka kanallarla da ile tebilirdik."

Geceli biraz düşündü ve kapıyı işaret ederek, "Açın," dedi. Yüzbaşı ile Doğan, kapının dev kanatlarının açılabil mesi için birkaç adım geri gitmek zorunda kaldılar. Adam, arkasındaki gruptan bir Geceli'yi yanına çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra subayları içeriye davet etti. Bu sı rada yedi sekiz kadar koruma da koşar adım dışarıya çık maktaydı. Kapı arkalarından kapandı ve kilit yerine oturdu. Yüzbaşı, Volkan'ın yeteri kadar uzakta olmasını diledi.

Kâhya, subayları Gecelilerden bir çemberin içine koy muş ve çekip gitmişti. Arada sırada duyulan çıtırtılar ve ayak sesleri etraflarının iyice çevrilmekte olduğunu gösteri yordu. Bu sinir harbinin içinde beklemekten başka hiçbir ça releri yoktu. Garip bir şekilde heyecanlı değillerdi. Yüzba şı'nın canı feci şekilde sigara içmek istiyordu ama ne yazık ki Bahçıvan paketine de el koymuştu. Doğan'ın ise aklı yarım bıraktığı alinazikteydi.

Kapının ağzında yarım saattir beklemekte olduklarını tahmin ediyorlardı. Bu süre içinde Hanım'ın evini korumak la görevli Geceliler en ufak bir gevşeme belirtisi gösterme mişler, parmaklarını tetiklerden, gözlerini üzerlerinden çek memişlerdi. Zamanın ilerlemesiyle birlikte şüphe ve korku tohumları da içlerinde yavaş yavaş kök salmaya başlamıştı ki uzaktan duyulan belirgin ayak sesleriyle irkildiler. Şu saatten sonra buradan sadece iki şekilde; ya Hanımla görüş müş olarak ya da ceset olarak çıkabileceklerini çok iyi bili yorlardı. Uzaktan kâhyanın silueti belirdi. Bu gelişi hayra mı yoksa şerre mi yoracaklarını bilemeden beklemeye devam ettiler. Adam iyice yaklaştı ve "Beni izleyin," dedi, "Sizi ka bul edecekler."

Bu güzel habere rağmen içlerinde takılı kalan şüpheyle birlikte kâhyanın peşine düşüp çakıl döşenmiş yolda ilerle meye başladılar. Ecelin kucağına doğru gitmiyor olma ihtima line rağmen yürümek her ikisine de iyi gelmişti. Ayaklarının altında gacırdayan çakıl taşları, uzun ve sinir bozucu bir ses sizliğe maruz kalmış kulaklarına hoş bir melodi gibi geliyor du. Doğan, komutanına baktı. Hemen hemen hiçbir konuda duygu, düşünce ve eylem birliğine varamadıkları bu adam la, aynı anda aynı şeyleri hissettiğinden ilk defa bu kadar emin oluyordu. Korku ne kadar çetrefilsiz bir duyguydu.

www.e-kitap.us

Yapraklarını dökmüş çit çalılarının arasında, geniş bir kavis çizerek sola doğru kıvrılan yolda yürümeye devam et tiler. Dönüşü tamamladıklarında karşılarına üç katlı büyük çe bir konak çıktı. Bahçenin genişliği ve güzelliği hesaba ka tıldığında, konağın sadeliği biraz hayal kırıklığı yaratıyordu. Duvarları kesme taştan örülmüş, kat ayrımları kabartmalarla süslenmişti. Asıl dikkat çekici olan, ön cephenin her katında, yapıya göre biraz küçük görünen ikişer pencere olmasıydı. Orta kata da, sanki sadece süs olsun diye daracık iki balkon yerleştirilmişti.

Yolun sonundaki birkaç basamak merdiveni de tırman dıktan sonra Hanım'ın evinin önüne gelmişlerdi. Kâhya tok mağı üç defa vurdu. Sürgüye benzer bir şakırtının ardından kapı açılmaya başlayınca, içeriden gelen parlak ışık subayla rın gözlerini kamaştırdı. Konağın dışı ne kadar basit ve ka ranlıksa, içi de o kadar görkemli ve parıltılıydı. Giriş salonu nun zemini ve tavanı beyaz mermerle kaplanmıştı. Duvar larda ise narin işlemeli çiniler döşeliydi. Sol taraftan başlayan pirinç korkuluklu, granit basamaklı geniş bir merdiven, salonun karşı duvarı boyunca yükseliyordu. Doğan hayran hayran etrafına bakıyordu ama adını koyamadığı bir garip lik sezmişti. Biraz düşününce ne olduğunu buldu: Hiçbir yerde ahşap kullanılmamıştı. Ortadaki küçük çay masası ve etrafındaki sandalyeler, pencere dibindeki koltukların ayak ları, hatta kapılar ve duvardaki tabloların çerçeveleri bile ya taş ya da metal işlemeydi. Üsteğmen, Mehmet Sinan'ın ateş ten ne kadar korktuğunu hatırladı.

Kâhya, subayların paltolarını kibarca alıp sol taraftaki bir kapıdan çıkıp gelen iki Geceli'ye verdi. Sonra hâlâ Yüzbaşı'nın elinde duran dosyayı işaret ederek, "Alabilir mi yim?" diye sordu. Sarp biraz tereddüt ettikten sonra dosyayı uzattı. Kâhyanın nazik davetiyle, merdivenin altında kalan kuytu bir köşeye gittiler. Paltolarını alan Geceliler geri gel mişti ve ellerinde birer detektör ile minik bir çanak antene benzeyen bir alet vardı.

"Ceketlerinizi çıkartır mısınız?" dedi kâhya, "Ve lütfen ayakkabılarınızı da."

Uslu uslu söylenenleri yapmaya başladılar. İçerisi feci soğuktu. Mermer zemine basan ayakları bir anda buz kes mişti. İki Geceli, ceketlerini ve ayakkabılarını detektörlerden geçirirken. Kâhya üzerlerini aramaya başladı. Bu konuda çok deneyimli olduğu belli oluyordu. Kemer içlerini, panto lon astarlarını, paça ve yaka kıvrımlarını ve hatta kravat dü ğümlerini çok sistemli bir şekilde birkaç defa eliyle, ardın dan da detektörlerle yokladı. Yüzbaşı, masum bir gülümse meyle temiz olduğunu anlatmaya çalışırken, kâhya yerde duran minik çanak anteni eline aldı. Düğmesine basıp üzer lerinde dolaştırmaya başladı. Aletten durağan bir cızırtı yük seliyordu. Doğan bu zımbırtıyı tanımıştı. Dinleme cihazları nın tespitinde kullanılan hassas bir tür detektördü. Parano yak bir titizlikle aleti üzerlerinde milim milim gezdiren kâh ya son olarak, "Ağzınızı açar mısınız?" diye rica etti.

Kâhya, yaptığı işten tatmin olmuşa benziyordu. "Giyi nebilirsiniz," dedi ve aletleri bu sefer dosyanın üzerinde do laştırmaya başladı. Yüzbaşı ayakkabılarını giymekteyken, kâhyanın dosyayı açmak üzere olduğunu fark etti. "Affeder siniz," dedi, "O özel."

Kâhya ısrarlıydı; "Bakmak zorundayım. Görmediğim hiçbir şeyi yukarıya çıkartamazsınız."

"Bakın beyefendi," dedi Sarp, "Açınca göreceğiniz şey ler, sizin için o dosyanın içinden bomba çıkması kadar tehli keli olabilir."

Adam, önce Sarp'ın ciddi ifadesine, sonra elindeki dos yaya baktı. Üsteğmen ise komutanının gözlerine yerleşiveren o muzip parıltıyı kaçırmamıştı.

Sarp elini hafifçe uzattı: "Dilerseniz size o dosyanın içinde sadece kâğıt olduğunu ben göstereyim. Güvenli bir şekilde."

Kâhya bir süre tereddüt ettikten sonra dosyanın çıtçıtını açtı. İçindekilere hiç dokunmadan şöyle bir göz gezdirdi ve Yüzbaşı'ya geri verdi: "Gerek yok. Beni izleyin."

Adamın peşi sıra ikinci kata çıktılar. Son on basamakta, merdiven sağa doğru sert bir dönüş yapmış ve geniş dik dörtgen bir sahanlığın köşesine bağlanmıştı. Karşılaştıkları manzara çarpıcıydı. Tam ortaya, minik fıskiyeleri olan kibar bir havuz yerleştirilmiş, etrafına da birkaç koltuk ve sehpa atılmıştı. Suyun sesi, mermer tavanda çok hoş yankılanıyor du ama aynı zamanda ürpertici bir üşüme hissine de sebep oluyordu. Karşıdaki, yani merdivene paralel olan duvarın tam ortasında çift kanatlı bir kapı vardı. Kâhya koltukları göstererek 'beklemelerini' rica etti ve kapıya yöneldi. Subay lar ayakta durmayı tercih ettiler. Zaten az bir süre sonra kâh yanın sesi tekrar duyuldu: "Buyurun..." Bir eliyle kapıyı açık tutuyor, diğer eliyle kendilerini içeri davet ediyordu.

www.e-kitap.us

Yüzbaşı yan gözle Doğan'a baktı. Birbirlerine sessizce bol şans dilediler ve yürüdüler.

Girdikleri yer genişçe bir yemek salonuydu. Büyük bir masa, kapının tam karşısına gelecek şekilde yerleştirilmişti. Sağ taraftaki koltuklarda ise ikisi kadın, ikisi erkek dört kişi oturmaktaydı. Üçlü koltuğa yerleşmiş olan erkekler. Sarp ile Doğan'ın içeriye girdiğini görünce heybetli bir şekilde ayağa kalktılar. Kadınlar ise sadece hafifçe kafalarını kaldırmakla yetinmişlerdi. Yüzbaşı üç dört adım ilerlerdi ve endamından Neslişah Hanım olduğu anlaşılan, tekli koltukta oturan kadı na bakarak, "İyi akşamlar," dedi, "Ben 12. Daire komutan yardımcısı Yüzbaşı Sarp Gönen. Bu da yardımcım Üsteğmen Doğan Aral."

Neslişah Hanım 'iyi akşamlar' faslını es geçerek önce sol tarafında ayakta duran iki adamı işaret ederek, "Oğullarım Rıza ve Orhan," dedi. Sonra sağ elini kibarca kaldırıp, biraz gerideki sandalyede oturmakta olan kadını gösterdi: "Bu da kızım Hilal. Bu ani ziyaretinizin sebebini öğrenebilir mi yim?"

İlk defa bir Geceli ailesi görmekte olan subaylar şaşkın şaşkın karşılarındakine bakıyorlardı. Kadının oğullarım ve kızım diye tanıttığı kişilerin anneleriyle birbirleriyle tip ola rak uzaktan yakından alakaları yoktu. Hanım siyah saçlı ve beyaz tenliydi. Kızı ise kumral, oğullarından birisi de nere deyse zenciydi. "Rahatsız ettiğimiz için affınızı dileriz," dedi Yüzbaşı, "Sizinle bir sırrımız paylaşmak ve önemli bilgiler vermek için buradayız."

Neslişah Hanım, başındaki siyah tül eşarbın dışına taşan saçlarını parmağıyla geriye attı ve sertçe, "Oturun!" dedi. Subayların ikili koltuğa oturmasından sonra ayaktaki iki Ge celi de ağır ağır yerlerine çöktüler. Yüzbaşı elindeki dosyayı sehpanın üstüne bıraktıktan sonra Hanım'a baktı. Çok güzel sayılmazdı ama bu eksikliğini aşırı sayılabilecek karizmasıy la kapatıyordu. Kızı ise tam bir hayal kırıklığıydı. Rebii prensesi sıfatının dışında, süslenip püslenip anneleriyle birlikte kadın günlerine giden şımarık ev kızlarından çok bir farkı yoktu.

Yüzbaşı konuya nasıl girmesi gerektiğini düşünüyordu ki Hanım'ın ağzından sabırsız bir, "Evet?" kelimesi döküldü. "Öncelikle," dedi Sarp, "Şahsım ve yardımcım adına, eşini zin ölümünden duyduğum derin üzüntüyü belirtmek iste rim."

Dört Geceli'nin de kaşları bir anda kalkıvermişti. Subay lar içlerinden İdris Usta'ya birer küfür salladılar. Şu başsağlı ğı muhabbeti onun fikriydi ve 'sakat olabilir' uyarılarına rağ men söylenmesinde ısrar etmişti. Neslişah Hanım kasılan dudaklarının arasından tükürür gibi konuşmaya başladı: "Yediler'in çiftlikte öldürdüğü akrabalarım için baş sağlığı dilemeye ayrıca mı geleceksiniz? Yüzbaşım, konu nedir?!"

Sarp kadının soğuk alevler fışkıran gözlerine bakmama ya çalışarak, "Konu eşinizin ölümü," dedi, "Kaya Bey'in Ye diler tarafından öldürülmediğini söylemek için buradayız."

Geceliler birbirlerine baktılar. Kaya Bey'in oğullarının suratları, annelerinden çok daha korkunç bir durumdaydı. "Yediler" diye tısladı Neslişah Haram, "Bütün Gecelilerin or tasında Kaya Bey'i kendilerinin öldürdüğünü söylediler. Ben gerçeklerle ilgilenirim. Kocam bir cinayete kurban gitmiştir. Soner Bey Rebii'nin Bey'idir ve alınacak intikam vardır o ka dar!"

Yüzbaşı kendisine binlerce defa söylendiği gibi sakin ol maya, korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu ama bu buz gibi evde terlemesini engellemek için elinden hiçbir şey gel miyordu. İdris Usta'nın yazıp kendisine ezberlettiği senaryo daha ikinci cümleden itibaren çöküvermişti. Şu andan itiba ren yapabileceği en iyi şey kendisi gibi ölmekti. "Anladığı mız kadarıyla," dedi, "Soner Bey bütün bu gerçeklerden o kadar da emin değil. Uzun bir süredir ortalarda görünmüyormuş."

Hanım'ın oğullarından esmer olanı lafa karıştı: "Re bii'nin Bey'i nerede olduğunun hesabını kimseye vermez! Ne istiyorsunuz siz?"

"Yapmakta olduğunuz şeyi," deyiverdi Yüzbaşı. Senar yodan iyice koptuğunu fark eden Doğan'ın endişeli bakışını görmezden gelerek devam etti: "Soner Bey'i Rebii'nin Bey'i olarak bağrınıza bastığınızı herkese söylemenizi ve göster menizi. Tıpkı bize söylediğiniz gibi..."

Yemek odasında sinirler iyice gerilmişti. Hanım ve oğul ları böylesine kritik bir bilginin bu subayların ve tabii ki ön cesinde Yediler'in kulağına nasıl gitmiş olabileceğini dişlerini gıcırdatarak düşünüyorlardı. Kızının ise aklı çok başka bir yerdeydi. Hilal Hanım, gözlerini Doğan'ın geniş omuzların da ve biçimli yüzünde dolaştırıp duruyor ve zaman zaman Üsteğmen'in de dikkatinin dağılmasına neden oluyordu.

Neslişah Hanım bir kez daha tısladı: "Rebii'nin Bey'i So ner Bey'dir!"

www.e-kitap.us

Yüzbaşı, "Mutlaka," dedi. Sesindeki tınının Gecelileri çileden çıkardığını bile bile devam etti: "Ama ne yazık ki kor kusundan, saklandığı yerde beyliğinin tadını çıkartamıyor. Hanımefendi, bu korkuyu ortadan kaldırmak sizin elinizde. Soner'in ortaya çıkması kısa vadede bizim işimize, orta vade de sizin işinize yarar. Oğlunuzu aşiretin başında görebilirsi niz."

Geceliler hâlâ öfkeli görünmeye çabalıyorlardı ama 'aşi retin başı' lafı sonrasında gözlerine yerleşen parıltıyı da saklayamıyorlardı.

"Bizi inandıramadığınız gibi, bu sırra kimseyi inandıra mazsınız,." dedi Neslişah Hanım.

Yüzbaşı içinden, "Külahıma anlat," diye geçirerek seh panın üzerindeki dosyaya uzandı. Hâlâ hırçın görünseler de yola gelmeye başlamışlardı. "Merak etmeyin inandırmanız için size yardımcı olacağız," dedi ve dosyayı Hanım'a uzattı.

Neslişah Hanım dosyayı açarak ilk sayfayı okumaya başladı. Suratında ümit verici hiçbir ifade yoktu. Sayfaları hızlıca geçip fotoğraflara bakmaya başladı. Her fotoğrafta suratı biraz daha geriliyordu. Son fotoğrafta ise gözleri deh şetle açıldı. Tiksintiyle buruşmuş yüzünü yana çevirerek dosyayı oğullarına uzattı. Sonra öfkeli bakışlarını subaylara yöneltti. Sarp, bu öfkenin tamamının kendilerinden kaynak lanmakta olduğunu hiç zannetmiyordu. Bir süre sonra Ha-nım'ın küçük oğlunun ağzından, "Kansız!" diye bir fısıltı dö küldü. Fotoğrafların tamamını gördüğü anlaşılıyordu. Geceli dosyayı kapatıp sertçe sehpaya bıraktı ve "Canımızı sıkacak başka bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

Yüzbaşı bir süre sustuktan sonra, "Konuşmaların bantla rını istediğiniz zaman dinleyebilirsiniz."

Karşılık Neslişah Hanım'dan geldi: "Aramızda başka bir zaman olmayacak Yüzbaşı."

Sarp hafifçe kafasını sallayarak dosyayı eline aldı ve ayağa kalktı: "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. İyi akşam lar."

Oğulları ağır ağır ayağa kalkarken. Hanım küstah bir edayla başını tekrar yana çevirdi. Doğan, kapıya doğru yü rümeye başlayan komutanını peşinden gitmeden önce kü çük bir baş selamı vererek, "İyi akşamlar," dedi. Bu iki keli mesine tek karşılık ise, küçük ve kaçamak bir gülümsemeyle Hilal Hanım'dan geldi.

Dışarıya çıkmaları çok kolay oldu. Yine Kâhya'nın peşi ne takılıp az önce bin bir seremoniyle geçtikleri yolları hızla kat edip, bir an önce çekip gitmeleri için ardına kaciar açılmış bahçe kapısından çıktılar ve koşar adım Volkan'a doğru yü rümeye başladılar. Üzerlerinde garip bir rehavet vardı ve kendilerini karnelerini alıp evlerinin yolunu tutmuş çocuklar gibi hissediyorlardı. İyice uzaklaştıktan sonra Yüzbaşı Doğan'a, "Nasıldı?" diye sordu. "Yürüyoruz ya komutanım" dedi Üsteğmen, "Daha ne olsun..."

17

Subaylar Sütunlu Salon'un kapısında belirince, Ahmet Paşa da dahil olmak üzere herkes ayağa fırladı. Koca salon kesif bir sigara dumanıyla kaplanmıştı. Neredeyse göz gözü görmüyordu. İdris Usta'nın suratında daha şimdiden koca bir gülücük belirmişti. Her şeyin yolunda gittiğinden emin di. Subayların sağ salim geri dönmeleri böyle düşünmesi için yeterli bir nedendi. Ayrıntıları dinlemek için sabırsızla nıyordu ama büyük bir badireden çıkmış olan subayların bi raz soluklanmasını beklemesi gerekiyordu.

Yüzbaşı, ceketini çıkartıp kravatını gevşettikten sonra kendini en yakındaki sandalyeye bıraktı. Rüyada gibiydi. Bir süre aptal aptal etrafa bakındıktan sonra Ahmet Paşa'nın kendisine uzatmakta olduğu sigara paketini fark etti. Teşek kür edip bir sigara aldı ve Paşa'nın sigarasını yakmasına da bir güzel izin verdi. Bu kadar şımarmayı fazlasıyla hak etti ğini düşünüyordu. Sigarasından üst üste iki kocaman du man çekip Doğan'a baktı. Paşa, Üsteğmen'in de sigarasını yakmaktaydı.

İdris Usta daha fazla dayanamayarak, "Nasıl gitti?" diye sordu.

Sarp, bu geceyi anlatabilecek bir cümle düşünüyordu ki Doğan, "Beklediğimiz gibi..." deyiverdi, "Bizimle 12. Daire ile konuşmaları gerektiği gibi konuştular. Soner'in Bey oldu ğunu söyleyip durdular ama dosyayla da ilgilendiler."

Yüzbaşı içinden kocaman bir "Aferin" çekti. Üsteğmen durumu gayet iyi özetlemişti.

Usta İyice meraklanmıştı: "Ne dediler dosyayı görün ce?"

Doğan Gecelilerin söylediklerini hatırlamaya çalışırken Ahmet Paşa araya girdi: "Baştan anlatın bakalım şunu."

www.e-kitap.us

Dalgın dalgın sigarasını içmekte olan Yüzbaşı Paşa'nın emrini üstüne alınmış gibi görünmüyordu. Zaten her şeyi hayal meyal hatırlıyordu. Bir de söze dökmekle uğraşamaz dı. Doğan'ın anlattıklarını hayretler içinde dinlemeye başla dı. Bütün bunların kendi ağzından çıktığına inanması çok güçtü.

Üsteğmen raporunu bitirdiğinde masadaki herkes derin düşüncelere dalmıştı. Neslişah Hanım'ın renk vermeyeceği ni zaten tahmin ediyorlardı. Ama şu, 'Aramızda başka bir zaman olmayacak,' lafı gerçekten umut kırıcıydı. Bir taraftan da, 'Buna kimseyi inandıramazsınız,' diyerek açık bir kapı bırakmıştı. İdris Usta, Hanım'ın bu oyunu tam bir Geceli gibi oynayacağını düşünüyordu. Artık Soner'in bir hain olduğu na herkesi inandırabileceğini biliyordu. Bunu hemen kullan mak zorunda da değildi. Gecelilere özgü bir sabırla planları nı uzun bir zamana yayabilir, Soner'in ipini, belki yüzyıl son ra bile çekebilirdi. Ne de olsa ölüm gibi bir sorunu yoktu. Ama kendilerinin feci şekilde vardı. Bir anda bağırıverdi: "Bekleyemeyiz!"

O ana kadar ağzını açmamış olan Abbas Ağa, "Daha ne yapacağız?" diye sordu,

Usta, "Ortamın uygun olduğunu görene kadar parmağı nı kıpırdatmaz," dedi, "Durduk yerde Soner'e ağamsın beyimsin demeye başlamaz. Güçsüz, korkan bir Bey işine ge lir." Masaya tutunarak ayağa kalktı. Öfkelendiğinde ve heyecanlandığında şu koltuk değneklerinden daha bir nefret ediyordu. Parmağını Mehmet Sinan'a doğrulatarak konuş maya devam etti: "Git herkese Salih ile İlyas'ı Soner'in adamlarının öldürdüğünü söyle. Öyle bir yay ki, yarın bütün sokaklarda, batakhanelerde bu konuşulsun. Gerekirse Harifiler'i satın al. Onlar daha boş boğazdır. Öyle bir destan ya zılsın ki, Soner bile bunu kendisinin yaptığına inansın!"

Geceli şöyle bir düşündü. Usta'nın istediği şey pek tabii mümkündü ama çok saçmaydı. Fikrini tek bir kelimeyle söy ledi: "Yutturamayız."

"Yutturmaktan başka bir çaremiz yok," dedi Usta, "So ner çiftlik baskınının kendisiyle yakından uzaktan alakası ol madığını biliyor. Ama sokakların şöhreti başka bir şeydir. Hiçbir şey yapmasa bile söylentilerin doğru olup olmadığını öğrenmek için çıkartır kafasını. Bize bu bile yeter. O zaman Neslişah Hamın'ın teklifimize nasıl baktığını öğreniriz. Ne yaparsak yapalım Soner'i kendisi bulup çıkartmaz ama de diklerimiz aklına yattıysa ortaya çıktığında bize söyler. Hadi Sinan! Hemen başla!"

Geceli ayağa fırlamıştı ama ne yapacağını bilemez bir şe kilde öylece duruyordu. Usta'nın isteği imkânsız değildi. Ne var ki bu hemen başlanacak bir şey değildi. Önceden planlamak, neyin, hangi kişilere, nasıl söyleneceğini ince in ce hesaplamak gerekiyordu. Daha da önemlisi, bunu bir des tan haline getirmesi gerekiyordu. Öyle bir hikâye uydurup yaymalıydı ki, herkes Ustalar'ın Soner Bey'in kurnaz tuzak ları ve kahramanca savaşması sonucunda öldüğüne inanma lıydı. Bütün bunları düşünmek için de çok az vakti vardı. Bu işin sonunda başlarına gelebilecekleri ise aklına getirmek bi le istemiyordu. Son bir umutla Abbas Ağa'ya baktı. Masanın etrafındaki herkes gibi Ağa da İdris Usta'nın planına boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Mehmet Sinan, üzerini değiştirmek ve sakin kafayla bi raz düşünebilmek için odasına çekildi. Kısa bir sessizlikte sonra Ahmet Paşa, gözlerini İdris Usta'ya dikerek, "Hayırlısı olsun bakalım!" dedi. Usta'nın kendilerine danışmadan böy le bir emir vermesine biraz içerlemişti ama açıkçası aklına daha iyi bir fikir de gelmiyordu. Usta da gözlerini Paşa'ya dikti: "Cümlemize!"

Bu gerilimli bakışmayı Abbas Ağa'nın ayağa kalkması böldü. "Bana müsaade," dedi Ağa, "Gidip yatağanları bile yelim."

Paşa da ayağa kalkmıştı: "Bana da müsaade. Burası te kin değil. Bir şey lazım olursa ben Ankara'dayım."

Subaylar şaşkın şaşkın komutanlarına baktılar. Espri ye teneğine sahip olduğunu ilk defa görüyorlardı. İdris Usta da, "Önce burayı basarlar," diyerek ağır ağır doğruldu, "Mahal le daha güvenli." Sonra gülümseyerek subaylara baktı: "E hadi size kolay gelsin..."

Ufak ve gerilimli kahkahalar Sütunlu Salon'un duvarla rında yankıladı. Yüzbaşı ile Doğan, komutanlarını yolcu et mek için üst kata kadar çıktılar. El sıkışırlarken Ahmet Paşa Sarp'ın kulağına eğilip, "Bahar Hanım'ı götür buradan," de di, "Kıza da yazık sana da."

Yüzbaşı, "Tanıştınız mı komutanım?" diye sordu. Paşa sesini biraz daha alçalttı: "Tanıştık. Sen benim dedi ğimi dinle. Kalmasın burada fazla. Sarsılmış zaten..."

"Komutanım. Biliyorsunuz güvenliği..."

www.e-kitap.us

"Artık hiçbir yerde güvenlik arama oğlum. Bengi Hatun'un üst katına taşınacağız falan diyordunuz. Oyalanma yın. İdris Usta şaka yaptı falan ama haklı. İlk basacakları yer burası olur. Mahalleye ne kadar yakın durursanız o kadar iyi. Anlaşıldı mı?"

Yüzbaşı biraz kekeledikten sonra, "Emredersiniz komu tanım," dedi.

Herkes gittikten sonra subaylar derhal odalarına çekilip artık iyice boğucu olmaya başlayan takım elbiselerini çıkart maya koyulmuşlardı. Bahar geleli beri aynı odayı paylaşı yorlardı. Sarp, karşısında donla dolaşan Üsteğmen'e bakarak, bu durumun bu şekilde daha fazla devam etmemesi ge rektiğini düşündü. Ciddi bir güvenlik sorunları vardı ama, yerin altında tıkılıp kalmak da çok sağlıklı bir şey değildi. Hele son on gündür, o güvenlik kaygısı dedikleri şey ciddi bir paranoyaya dönüşmeye başlamıştı. Artık dışarıdan ve in sanlardan korkmaya başladığını kendinden daha fazla saklayamazdı. Bir taraftan da Bahar'ı olaylardan uzak tutmak için yaptoğı soytarılıklardan çok rahatsız oluyordu. Kızı aptal ye rine koyduğunu düşünüyor, gidip her şeyi anlatmamak için kendisini zor tutuyordu.

Birbirlerine iyi geceler dileyip kendilerini yataklarına at tılar. Sarp, gözlerini kapattığında, kafasında dolaşıp duran düşüncelerin korkunç bir uğultu halinde somutlaştığını his setti. Boş verme konusundaki yeteneğini yavaş yavaş kaybe diyor gibiydi. Neyse ki, Üsteğmen'in kafasındakiler dağıttı: "Yarın yapacak bir işimiz var mı komutanım?"

"Var," diye cevap verdi Sarp, "Derhal odayı temizliyo ruz ve o kâğıtlardan kurtuluyoruz Ama acelesi yok istediğin kadar uyuyabilirsin."

Doğan, 'Hımm' ladı ve birlikte, sessiz bir şekilde uyu maya çalışmaya başladılar.

Yüzbaşı, uyanır uyanmaz ilk iş olarak saatine baktı. Sa bahın on buçuğuydu. Eskiden uyanır uyanmaz ilk iş olarak biraz yatak keyfi yapardı. Ne var ki oda zifiri karanlıktı ve Sarp artık gözlerini böyle yoğun bir karanlığa açmaktan ve 'acaba sabah oldu mu' diye saatine bakmaktan nefret ediyor du. Doğan hâlâ derin derin uyumaktaydı. Aslında hiç yatak tan çıkası yoktu ama bu odada yatıp durmanın da bir anlamı yoktu. Pijamasının altına postallarını geçirirken; terlik giydiği günleri homurdanarak yad etti. Kapıyı açtı, gözlerini Sütunlu Salon'un floresanlarından yayılan ışığa alıştırmaya çalışarak kahve makinesine doğru ilerledi. Etrafta kimsecikler yoktu. Makinenin düğmesine basıp Bahar'ın odasına yönel di. Kapıyı çalıp bekledi. Ses gelmeyince kafasını içeriye uzattı. Odada değildi. Geceli'nin nerede olduğunu merak etti, sonra onu da boş verdi. Bardağına kaynar bir kahve doldu rup, masanın üstündeki paketten bir sigara çekti. Eski Yer'in en sevdiği özelliklerinden birisi, servisinin mükemmel olma sıydı. Burada sigara bitti, kahve soğudu, acıktım, alkol yok gibi sorunlar hemen ve sorgusuz çözümleniyordu.

Postallarını sürüye sürüye ofise doğru ilerledi. Afyonu nu patlattıktan sonra. Doğan uyanana kadar odayı biraz ko laylamayı planlıyordu. Hatta tek başına bile yapabilirdi. So nuçta kâğıtlar kolilere tıkıştırılacak ve atılması için yukarıya seslenilecekti. Kahvesinden bir yudum alıp ofisin kapısını açtı. Gördüğü manzara keyfini gerçekten yerine getirmişti: Birisi kâğıtları temizlemiş hatta bununla yetinmemiş tozları alıp, yerleri silmişti. Ofis mis gibi kokuyordu. Yüzbaşı önce bunun Esat ile Haydar'ın işi olduğunu düşündü. Gerçi oda ya girmek adetleri değildi ama Mehmet Sinan talimat vermiş olabilirdi. İçinden, "Her kim yaptıysa eline sağlık," diyerek ve temiz hava niyetine çam esanslı deterjan kokusunu ciğer lerine çekerek koltuğuna kuruldu. Ayaklarını da masanın ta göbeğine uzattı. Sakin sakin sigarasını içerken, bilgisayarın monitörüne iliştirilmiş bir kâğıt dikkatini çekti. Rahatını boz mamaya çalışarak kâğıda uzandı. Okuyunca bu gizli kahra manın kim olduğunu anladı. Hiç Bahar laf etmeden bir iş ya par mıydı? O yardımcı doçent el yazısıyla, "Odada dağıtılacak bir şey kalmadı ama yine de becerirsen alnından öpece ğim," buyurmuştu. Sarp gülümsedi ve Bahar'ı merak etti. Te lefona uzanıp dahiliden yukarıyı arayıp hanımın nerede ol duğunu sordu. Tahmin ettiği gibi alışverişe çıkmıştı. Haydar ve Volkan da yanındaydı. Sıkıntıdan mı, öfkeden mi, kredi kartlarının bir şekilde ödendiğini öğrendiği için mi bilinmez. Bahar son günlerde bu alışveriş işinin iyice cılkını çıkartmış tı. Sabahtan akşama kadar Kapalı Çarşı'nın ve civarının altı nı üstüne getiriyordu. Artık Volkan'ı hanımefendiden arta kalan zamanlarda kullanıyorlardı. Haydar da neredeyse şahsi koruması olmuştu. İçinden, "Eh Bahar," dedi, "Tam paşa karısı olacak kadınsın ama... benden paşa olmaz..." Sonra tatlı tatlı gülümseyerek kızın bıraktığı nota bakmaya başladı. Gözleri bir anda faltaşı gibi açılıverdi. Ağzındaki kahveyi ça bucak yutup, ayaklarını masadan indirdi ve kâğıdı yüzüne biraz daha yaklaştırdı. Bardağı masaya bırakıp

www.e-kitap.us

kapıyı açtı ve "Doğan!" diye bağırmaya başladı. Sesi sütunlu salonda yan kılanmaktayken, içeri girip tekrar telefona sarıldı. "Buyur abi," dedi Esat.

Sarp heyecanlı bir sesle, "Kâğıtlar?" diye sordu, "Nereye attınız onları?"

"Hangi kâğıtlar abi?"

"Odadaki evraklar oğlum. Nereye attınız?"

"Çöpe abi. Sabah Bahar Hanım toplattırdı bize."

"Hemen git getir onları," dedi Sarp, "Orada kim varsa seninle gelsin. Hadi fırla."

Telefonu kapatıp tekrar seslenmek üzere kapıya dön müştü ki Mehmet Sinan'la burun buruna geldi. Hemen arka sında da Üsteğmen vardı. Geceli heyecanla, "Ne oldu?" diye sordu. Sarp cevap olarak elindeki kâğıdı yüzlerine doğru uzattı. Görmeleri gereken yeri de parmağıyla işaret ediyor du. Bahar, notu atılacak evraklardan birinin üzerine yazmış tı. Birkaç cümleden oluşan bir belgeydi bu. PAR Bilgi İşlem AŞ'nin muhasebe departmanı tarafından kaleme alınmış bir ödeme talimatıydı. Bu azımsanmayacak meblağı teslim ala cak olan kişi de Berfin Tokgöz'dü. İşte Yüzbaşı'yı ayağa kaldıran da bu isim olmuştu. İlyas Usta'mn eminini öldürdüğü nü söyleyen gencin avukatlığını üstlenen ve sonra sırra ka dem basan Berfin Hanım bir şekilde karşılarına çıkmıştı.

Doğan korka korka, "Evraklar nerede?" diye sordu.

Sarp, "Atmışlar," dedi ve Üsteğmen'in koluna yapıştı: "Yürü!"

"Nereye komutanım?"

"Nereye attılarsa oraya..."

Neyse ki şansları yaver gitmiş ve evraklara çöp kamyon larından önce ulaşmışlardı. 12. Daire'nin Eski Yer'deki ofisin de yine kâğıtlar havada uçuşmaktaydı. Üzerinde PAR Bilgi İşlem yazan kâğıtları arıyordu ve herkes leş gibi çöp koku yordu. Tam bu sırada bir çift topuklu ayakkabı sesi duyuldu. Ses yaklaştı ve ofisin tam önünde durdu. Sarp kafasını kal dırdığında, eski nişanlısının ne diyeceğini bilmez bir şekilde kendisine bakmakta olduğunu gördü. Bahar, odanın ortasına diz çökmüş kâğıtları kurcalamakta olan Yüzbaşı'nın yanına geldi. Kafasını ellerinin arasına alıp alnına kocaman bir öpü cük kondurdu ve hiçbir şey demeden dönüp gitti.

18

Behram alev saçan gözlerini odaya daha yeni girmiş olan Soner'in üzerine dikip, "Tebrik ederim," dedi. Hemen arkasındaki koltukta oturan Behzat Taner ise sıkıntıyla sura tını sıvazladı. Daha bir dakika önce bu adama sakin olmasını söyleyip duruyordu. Anlaşılan dedikleri her zamanki gibi bir kulağından girip öbüründen çıkmıştı.

Soner, Behram'ın lafını duymazlıktan gelerek, "Buyrun," dedi, "Benimle görüşmek istemişsiniz." Hatırladığı kadarıy la tebrik edilecek bir şey yapmamıştı. Diğer Gecelilerle bir likte burada sıkılmakla meşguldü ve bir fedainin gelip çok da kibar olmayan bir şekilde 'acilen beklendiğini' söylemesi hiç de hoşuna gitmemişti.

Behram bir kez daha, "Tebrik ederim," demeye kalkınca Avukat, iş daha fazla çığırından çıkmadan müdahale etmeye karar verdi. Soner Bey'in yanına giderek elini omzuna attı. Yumuşak bir şekilde, "Garip şeyler duyduk da," dedi, "An lamaya çalışıyoruz. Yardım edebileceğinizi düşündük."

Soner omzundaki ele bakarak, "Tabii ki," diye cevap verdi. Gıcıklık olsun diye Behram'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Behzat Taner lafı hiç dolandırmadan konuya girdi: "Yediler'den ikisinin öldüğünü duyduk. Çiftlik baskınında öldürülmüşler..." Biraz duraklayıp Geceli'nin bir türlü saklayamadığı memnuniyet ifadesini seyrettikten sonra, "An cak," diye devam etti, "Sizin adamlarınız tarafından öldürül düğü söyleniyor."

Soner bir süre şaşkın şaşkın Avukat'a baktıktan sonra gülmeye başladı: "Benim bütün adamlarım burada. Ama ne yalan söyleyeyim. Yapmış olmayı çok isterdim."

Bu lafın üzerine Behram dişlerini gıcırdatarak, "İsterdin tabii," diye tısladı. Avukat, Soner'in bir karşılık vermesine meydan bırakmadan atıldı: "Dahası, olayın tamamen tarafı nızdan planlandığı söyleniyor. Yedileri çiftliğe siz çekmişsi niz. Emanetlerin orada olduğunu söylemişsiniz. Onlar da inanmışlar. Dışarıya bir talimatınız olmuş olabilir mi?"

Geceli önce donuk bir sesle, "Yalan," diye inledi. Sonra bir anda ayağa fırlayıp bağırmaya başladı: "Sorguya mı çeki liyorum ben burada? Kimseye talimat vermedim, kimseyi bir yere

www.e-kitap.us

çekmedim, kimseyi öldürtmedim. Emanetlerle ilgim olduğunu niye ilan edeyim. Aptal mıyım ben?"

"Sakin olun Soner Bey. Anlamaya çalışıyorum. Peki aşi retinizden birileri, sizin adınızı kullanarak hareket etmiş ola bilir mi?"

"Bu şekilde mümkün değil. Emanetlerle ilgim olduğunu sizden başka kimse bilmiyor. Yediler'in uydurmasıdır bu!"

Behram, "Tabii, tabii" diyerek araya girdi, "Siz Yediler'in iki adamını öldüreceksiniz, onlar da bizi tuzağa düşürdü di ye yalan haber yayacak. Ne mantık, ne mantık."

Bu laflar Geceliyi hepten çileden çıkartmıştı: "Benim yapmış olmam çok mu mantıklı?" diye haykırdı, "Emanetler burada diye Yediler'i çiftliğe çekip kendimi açığa vuracağım. İkisini öldüreceğim, bir de bunun etrafa yayılmasına izin ve receğim. Böyle bir şeyi yapmış olsam, Yediler'in geri kalanı aşiretimin kökünü kazır. Siz nereden duydunuz bunları?"

Behzat Taner, "Hiç zor olmadı," diye cevap verdi, "So kaklar çalkalanıyor. Şu sıralar sizden başka hiçbir şey konu şulmuyor."

Soner bir anda durulmuştu. Bitkin görünüyordu. "Anla madım," dedi, "Hiçbir şey anlamadım. Ama duyduğunuz gibi değil bu. Başka şeyler dönüyor. Kimler ölmüş Yediler'den? İsim var mı?"

"İlyas ile Salih."

"Teyit ettiniz mi?"

"Ceset ya da cenaze diyorsanız hayır. Ama onların dı şında hepsini gördük."

"Solaklar?"

"Hepsi ortada dolaşıyor. 12. Daire de öyle. Ortalık sakin görünüyor."

Soner, "Mümkün değil," diye fısıldadı, "Mümkün değil, Salih ile İlyas'ı gerçekten kaybetselerdi bu kadar sakin dur mazlardı."

"Aynı fikirdeyim," dedi Behzat Taner, "Ama önemli olan söylenenler değil mi. Öyle ya da böyle isminiz emanetlerle birlikte anıldı."

"Doğru. Asma bu nasıl oldu bilmiyorum. Bu konuyu kimse bilmiyor. İmkânı yok. Biri uydurmuş..."

Behram'ın sesi tekrar yükseldi; "Usturuplu uydurmuş hem de..."

Geceli ters ters Behram'a baktı. Behzat Taner ise düşü nüyordu. Soner, Yediler'in ölümünü üstlenmeyi seve seve kabul ederdi. Bir ihtimal bunu bizzat kendisi de yapmış ola bilirdi. Hatta, açığa çıkma, en ufak bir çuvallamada aşiretini de kendisini de tehlikeye atma riskini göze alıp, Yediler'i çiftliğe çekmek için emanetlerin orada olduğunu da söylemiş olabilirdi. Ne var ki bunun etrafa yayılmasına izin vermesi çok büyük bir saçmalıktı. Üstelik burada, Alamut'ta ellerinin altında durup dururken. Zaten Behzat Taner bu olayı bir gü rültü olarak değil de bir fısıltı olarak duysaydı, fedailerin ta mamını Soner'in üzerine salmak için Behram'ın iznini bekle mezdi.

Diğer taraftan. Yediler'in iki üyelerini kaybettikten sonra etrafta dolaşıp, 'Soner bizi tuzağa düşürdü,' diye mızıldandıklarını düşünmek çok daha saçmaydı. Üstelik gerçekten iki üyelerini kaybetmişler miydi? Acaba, Rebii'nin içinde emanetlerden haberdar olan birileri var mıydı? Bunların emanetleri kullanarak Yediler'i tuzağa düşürmüş olmaları mümkün müydü? İyi ama, ne diye Soner'in ismini ortaya at mışlardı?

Behzat Taner alnında birikmeye başlayan terleri sildi. Bu iş anlaşılacak gibi değildi. Kafasını Behram kadar net olabil mesini çok isterdi. Adam bu haltı Geceli'nin yediğinden o kadar emindi ki...

Avukat sevimli görünmeye çalışarak Geceli'ye baktı ve "Bu işi ancak siz çözebilirsiniz," dedi, "Yani, ne olduğunu en iyi siz öğrenebilirsiniz..."

Soner Avukat'a öfkeyle, Behram'a ise tiksintiyle baktı ve tek bir kelime etmeden ofisi terk etti. Behzat Taner Geceli'nin açık bıraktığı kapıyı kapatarak Behram'ın yanına gitti. Tama men tükenmiş görünen bu adamın sırtım şefkatle sıvazlaya rak, "Dur bakalım," dedi, "Yelkenleri indirme hemen. Var bu işte bir iş."

Ne var ki Behram kendisi kadar iyimser değildi. "Bu iş bitti," diye inledi, "Eğer Salih denen o adam öldüyse bu iş bitti. Pazarlığa falan gerek kalmadı, çünkü Yediler zaten öl dü."

Taner çocukça bir edayla, "Niye bitiyormuş bakalım?" diye sordu.

Behram öfkeyle silkinip Avukat'ın sırtında dolanan elini ittirdi: "Salak salak konuşma! Salih'in emaneti elimizde de ğil. Eğer emininin yerini söyleyemeden öldüyse artık hiç kimsenin elinde

www.e-kitap.us

değil. Kısaca emanetler tamam değil ve iksir kesinlikle yapılamaz. Var mı bir planın?"

"Yok! Senin var mı?"

"Benim de yok!"

Avukat, arkasına yaslanıp bir sigara yakarak, "İyi o za man," dedi, "Hadi Büyük İmamı da alalım yanımıza, kapa talım dükkânı gidelim. Fedaileri de azat edelim. Emanetleri ni iade edip özür dileyelim. Madem planımız yok. Ne oturu yoruz burada?"

Behram kafasını ellerinin arasına aldı: "Allah aşkına Behzat Taner git başımdan. Sen hâlâ dalga geçiyorsun..."

"Asıl sen dalga geçiyorsun. O adamların cesetlerini gör dün mü?"

"Görmedim."

"Ağır cezanın bir numaralı kuralı Behram: Ceset yoksa cinayet de yoktur."

"Bu ağır ceza davası değil Behzat Taner. Sorgusuz asar lar bizi."

Avukat arkadaşına doğru eğildi: "İşte ben de bunu diyo rum Behram. Salih denen adam ölmüş olsa bile biz işimize bakmalıyız. İksiri içmeyince ölecek olan biz değiliz. Daha en az bir yirmi sene yaşarız. Ama sen böyle koyuverirsen yir minci günümüzü göremeyiz."

Behzat Taner, eski dostunu biraz olsun kendisine getire cek kadar etkili konuştuğunu düşünüyordu. "Haklısın," de di Behram, "Bizim işimize bakmamız lazım. Pazarlığa he men başlıyoruz."

Avukat anlamazlıktan geldi. Adamın suratındaki histe rik ifadeye bakılırsa, konuşması biraz fazla etkili olmuşa benziyordu. "Şimdi sakin olup sağlıklı bilgi edinmeliyiz," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı ama Behram'ın zihni çok açıktı: "Pazarlık Taner, pazarlık," dedi, "Zaman çok yak laştı. Biraz erkene alırsak ne olup bittiğini de öğrenebiliriz."

Behzat Taner biraz düşündü. Behram haklıydı. Eğer iki arkadaşlarını gerçekten kaybetmişlerse, pazarlıkta alacakları cevap gün görmemiş bir küfür olurdu. Giderayak sıkı bir in tikam almak için her şey yolundaymış gibi davranmaları da olası bir durumdu tabii ki. Neyse ki bulaşmayı hiç istemedi ği bu pazarlığı biraz daha erteletebilecek ciddi bir gerekçesi vardı. Bu önceden beri aklmdaydı ama en sona saklamıştı. Sakin bir sesle, "Tamam," dedi, "Ama bir sorunumuz var."

Behram, 'Yine ne yumurtladın,' der gibi sordu: "Ne dir?"

"Eğer kabul ederlerse, iksirin yapılabilmesi için emanet leri kuzu kuzu Yediler'e teslim etmek zorundayız."

"Eeee?"

"Kısaca Behram, rehinemiz eksik. İksiri yaptıktan sonra bize de vereceklerini garantileyecek bir rehine'. Yediler'in vazgeçemeyeceği bir şey ya da birisi olmalı. Emanetleri ve rip rehineyi alacağız sonra da rehineyi verip iksiri alacağız."

Söylediklerinin Behram'ın zaten karışık olan kafasını bi raz daha bulandıracağını düşünüyordu ama aldığı karşılık bambaşkaydı. Adam gülerek yanına geldi ve kafasını okşa yarak, "Zeki çocuk" dedi, "Ben de bunun ne zaman akıl ede ceğini düşünüyordum. Biraz daha uyanmasaydm o parlak zekândan şüphe etmeye başlayacaktım."

"Eeee?" diye sorma sırası şimdi Avukat'a gelmişti.

"Eee'si şu," diye cevap verdi Behram, "Alamut'un için de bazı şeyleri senden daha önce akıl eden biriler var. O yüz den sen hiç merak etme."

Behzat Taner'in bozulduğu her halinden belli oluyordu: "Bundan niye benim haberim yok? Kimi aldın?"

Behram Avukat'ı bu halde görmenin tadını çıkartarak, "Sen orasına takılma," dedi, "İşine yoğunlaş. En geç yarın bi tir şu işi."

"Saçmalama Behram. Hazırlık yapmam lazım."

"E hazırdın hani?"

"Güzel kardeşim! Adamlarımız hâlâ ortalıkta. Rutin işle rimiz hâlâ devam ediyor. Olağanüstü bir şey yapılacağı za man, bunların hepsine bir ara verilir ki hem etrafta sana ait bir şeyler dolaşıp durmaz hem de başka sorunlarla uğraş mak zorunda kalmazsın. Anlatabildim mi? Bir de kusura bakma ama şu rehini bilmeden pazarlık falan yapamam."

"Niye?"

"Ne diyeceğim adamlara? Elimizde sizin için çok önemli olan bir şey var mı diyeceğim?

www.e-kitap.us

İnandırıcı olur mu sence?"

Behram şöyle bir düşündü. Sessizliğinden Avukat'a hak verdiği anlaşılıyordu.

"Hem niye benden saklıyorsun?" diye sordu Behzat Ta ner. Sesi öfkeli değil sitemkârdı.

Behram, "Merak etme. Gördüğünde sen de anlayacaksın niye sakladığımı." Sonra konuyu değiştirdi: "O zaman bir hafta. Yeter mi?"

"Ne bir haftası."

"Ne hazırlık yapacaksan bir haftada yap. Sonra da Yediler'e bir alo de."

Avukat içinden Behram'ın acemiliğine gülüyordu. Şu or talığı sakinleştirme meselesini güzel uydurmuştu. Bir hafta yeterli bir zamandı. "Tamam," dedi, "Ama pazarlıktan önce rehineyi görürüm."

"Görür müsün bilemem," diye cevap verdi Behram, "Ama bilirsin."

Behzat Taner sadece, "Eyvallah," demekle yetindi. Çantasını alıp kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki Behram arka sından seslendi: "Soner Bey'i ne yapalım?"

Avukat aniden durdu. "Git o iki herifin öldüğünü öğ rendiğimizi söyle," deyiverdi, "Pazarlığın yüksek ihtimalle yattığını söyle. Sonra bırak ne yapıyorsa yapsın. Az önce yaptığın gibi üzerine saldırma ama. Derbeder görün."

"Ne yapacağımızı sorarsa ne diyeyim?"

"Yine derbeder görün!"

Behram gülmeye başladı. İçinden de o iki adamın, özel likle de ismi Salih olanın ölmemiş olması için dua ediyordu. Ama ölmüş olsa bile umutlar tamamen tükenmiş sayılmaz dı. Yediler'in kayıp emaneti kendilerinden daha hararetli bir şekilde arayacakları kesindi. Kalkıp ofisinin penceresinden baktı. Avukat Kubbeli Salon'dan çıkmak üzereydi. Hemen kapı nöbetçisinin dahili telefonunu arayıp Avukat'ı istedi. "Taner," dedi gelince, "Yediler'i izlemeyi unutmuyorsun de ğil mi? Hani Salih'in emanetini falan..." Lafını tamamlaya madı. Telefon suratına kapanmıştı.

Behzat Taner homurdanarak arka koltuğa kuruldu ve çantasından cep bilgisayarını çıkartıp takvime ve uçuş tarife lerine bakmaya başladı. Behram bir hafta sonra demişti. Bu, ocağın on yedisine denk geliyordu. On sekizinde, on doku zunda ve yirmi birinde istediği uçuşlar vardı. Üstelik bilet sorununu da aylar öncesinden halletmişti.

Avukat'ın arabası gözden kaybolmaktayken, Büyük Alamut'un odalarından birinde, Soner'in güvenilir adamların dan Naim birkaç dakikalardır kulağında olan uydu telefonu nu nihayet kapatabilmişti. Geceli ağzı kulaklarında efendisi ne dönüp, "Abi doğru galiba," dedi, "Kimi aradıysam tebrik etti. Ellerinden öpüyorlarmış."

Soner tatmin olmuş gibi görünmüyordu: "Cenazeler kalkmış mı?"

"Hayır abi. Ama yakınmış. Eşi dostu bekliyorlarmış... Abi kaynaklar çok güvenilir."

Bu haberler inanmak için fazla mükemmel geliyordu, "Hadi ordan!" dedi. Ama adamı en bomba haberi en sona saklamıştı. "Abi," dedi usulca, "Bir de Neslişah Hanım vali denizi ziyarete gidecekmiş."

Soner kendini tutamadı ve "Ne?!" diye bir çığlık patlattı, "Ne zaman?... Niye ki?!"

"Abi duyduğum kadarıyla tebrik edecekmiş. Zaman vermediler ama yakında dediler."

Soner bu habere inanmamazlık edemiyordu. Rebii için de protokol çok sıkı işlerdi ve hiç kimse böyle bir şeyi uydur maya ya da zannetmeye cesaret edemezdi. Biraz sakin ka fayla düşünmeye ihtiyacı vardı. Naim'e, "Tamam," dedi, "Unutma emirlerim hâlâ geçerli. Adamlar telefonlardan uzak duracak. Anlaşıldı mı?"

Naim hâlâ gülümsüyordu: "Emredersin abi!"

Rebii'nin taze beyi odasına çekilmek için kapıyı atıh ama bir adım bile atamadı. Peşine takıp Alamut'a getirdiği bütün Geceliler koridora doluşmuş kendisini beklemekteydi. Soner önce ters giden bir şeyler olduğunu düşünüp geri kaçmaya niyetlendi ama Gecelilerin gözlerindeki parıltı başka şeyler söylüyordu. Daha ağzını açmaya fırsat kalmadan en yakın daki Geceli yerlere kadar eğilerek eline yapıştı ve öpüp alnı na götürdü. Bu emrindeki adamların en yaşlısıydı ve diğer leri onu takip etmek için sabırsızlanıyorlardı. Biraz yersiz ve zamansız olmuştu ama Soner hayatı boyunca bu anın, böyle bir manzaranın hayalini kurmuştu. Dudaklarının mağrur bir ifade ile kıvrıldığının farkına bile varmadı...

www.e-kitap.us

19

Niran Hatun, caddeden gelen telaşlı sesleri duyunca oturmakta olduğu koltukta hafifçe doğruldu. Boş verecekti ama içine sinmedi. Usulca kalkıp pencerenin yanma gitti ve perdeyi araladı. Caddeden gelen ışık, loş odayı biraz daha aydınlanmıştı. Tahmin ettiği gibi, gelen her zamanki gibi bir ambulanstı. Adamcağızın birini sedyeye alıyorlardı. Hatun, içinden acil şifalar diledi. Burası güvenliydi. Bütün önlemler alınmıştı. Ama her şey bir tarafa, koskoca Yediler'i hastane köşelerinde aramak kimin aklına gelirdi ki? Perdeyi iyice ör tüp çırağının yanına gitti. Sağ tarafına yatmış, kolunu yastı ğının altına sokmuş derin derin uyuyordu. Kolundaki iğneyi kontrol etti. Yerindeydi. Çok deli yatardı Salih. Küçüklüğün de de öyleydi. Ama on günden fazladır sürekli sağ tarafına yatıyordu. Ağrısı dönmesini engelliyordu. Sıkılıyor ve çok kıpırdanıyordu. Hatun, hortumun ucundaki şişeye baktı. Ya rıdan azı kalmıştı. Bitince hemşireye haber vermek gereke cekti.

Böyle olmasını istememişti. Ardına takılıp çiftliğe gel melerini istememişti, ama nasıl haber aldılar bilinmez bur nunun dibinde bitivermişlerdi. Hoşuna gitmemiş değildi, ama Hatun o gecenin sadece kendisine ait olmasını istemişti. Sadece kendi ölümüne... En çok istediği şey, ölümünün ken disinin tayin ettiği bir zamanda, göz göre göre ve hak ede ede gelmesiydi. En çok korktuğu şey ise hiç beklemediği bir anda kendisini ölümün kucağında bulmaktı. Son nefesini kı sarak, çaresiz kalarak ve kendisine kızarak vermekti. İksir den her geçen gün biraz daha uzaklaşıyordu ve Hatun ken disi dışında herkesin nasıl öleceğini tahmin edebiliyordu. Bunu düşünmek çıldırtıcıydı. İksir sayesinde yüzyıllardan beri uzak tutulan hastalıkların ve zamanın Ustalar'ın beden lerine bir anda nasıl çullanacağını hayal etmek aklını başın dan alıyordu. Hepsi gözlerinin önünde çürüyecek, eriyecek ve tarifsiz acılar içerisinde kıvranarak geri dönüşü mümkün olmayan uzun ve yavaş bir ölümün girdabına kapılacaklar dı. Sonra bir başına kalacak ve başkalarının kendisine biçtiği sonlardan birine boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Kendisine de çocukça bir avuntu gibi geliyordu, ama belki böyle olması daha iyiydi. Belki de yavaş yavaş çürümektense, bir hastane köşesinde ölmek tercih edilebilirdi ama o da olmamıştı ki. O göz alıcı yıldırımın ardından kendi lerini bir yolun kenarında bulmuşlardı. Görünmezlik sanatı etraflarını bir fanus gibi kaplamıştı. Dehşetin farkına ilk o zaman varmıştı. İlyas yerde kıpırtısız yatıyor, Salih kan ku suyor, İdris kasığından fışkıran kanı durdurmaya çalışıyor du. Dizlerinin üstüne çöküp kalmış olan Bengi'ye, 'Bir şeyler yap,' diye bağırmıştı. Kızcağız etrafına şöyle bir baktıktan sonra, "Hastane.... Ambulans..." diye inlemişti. Hatun önce sinirlenmiş ama kızcağızın kan dolu ağzını gördükten sonra kendisine bile hayrı olmayacağını anlamıştı. Neyse ki tanı dık doktor ve hastane vardı. Ambulansı beklerken, kılıçları ve zırhları saklamayı da akıl edebilmişti. Sonra beklemeye başlamıştı Hatun. Bengi'nin un ufak olmuş kemiklerinin etinden ayıklanmasını, İdris'e torbalarca kan verilmesini, İIyas'ın ciğerindeki ve böbreğindeki yaraların dikilmesini, sonra da kolunun yerine tutturulmasını, Sailh'in kaburgalarının ciğerlerinden çıkartılmasını beklemişti. Yapayalnız kal manın ne demek olduğunu ilk defa bu hastanenin korido runda, bu kadar derinden hissetmişti. Sonra kendine bakmış, o çiftlik cehenneminden, bedeni bir tarafa, elbisesine bile tek bir çizik almadan çıkmış olduğunu fark etmiş ve pes etmişti. Yazgısındaki pis lanete iman etmişti artık. Acıydı ama kade rin buyurduğu ölüme boyun eğmek zorundaydı.

Niran Hatun çırağının saçlarını okşadı. Tıpkı küçüklüğündeki gibi ağzını sıkı sıkı kapatmış, burnundan nefes alı yordu. Salih hiç horlamazdı. Hatun endişelendi. Gerçi yata ğın tepesindeki küçük ekranın kalp atışlarını gösterdiğini söylemişlerdi ama emin olamadı. Eğilip nefesini dinlemeye başladı. Soluk alıyordu. Şakağına usul bir öpücük kondur duktan sonra doğruldu. Hatun, sabahı etmek üzere koltuğu na doğru giderken, Salih uyuyor taklidi yapmaya devam ediyordu...

Hemen yan odada ise İdris Usta, çırağının yanı başında dikilmiş öylece duruyordu. Kendisini bu görüntüye alıştır maya çalışıyordu. İlyas'ın sakallarını kesmişlerdi. Kafasında dikiş atılan yerlerde de küçük beyaz boşluklar vardı. Burnu na hortum sokmuşlardı çırağının. Damarlarına bir sürü iğne ve idrarı için kasığına bir hortum... Bu manzarayı ilk gördü ğünde bayılacak gibi olmuştu Usta. Hayatında hiçbir şeye bu kadar uzun, bu kadar dolu dolu ağlamamıştı. Gülmüyor du, konuşmuyordu, kıpırdamıyordu... Ve bunları yapama yan İlyas'tı... İdris Usta çırağına bir kere olsun dokunama-mıştı.

www.e-kitap.us

Kapının açıldığını duydu. Dönüp bakmadı. Hastanenin bu katı tamamen kendilerine ayrılmıştı. Gelen ya Niran Hatun'du ya da Bengi.. Ya da özel hemşirelerinden birisi. Çıra ğına bakmaya devam etti.

Bengi Hatun, yatağın etrafından dolaşıp İlyas'ın başucuna geldi. Elini alnına koyup bir süre bekledi. Sonra göğsüne indi ve sonra da karnına. Anlayacağını anlamıştı. Derince içini çekti. Durumda bir değişiklik yoktu. İdris Usta'nın ken disine yalvaran gözlerle baktığını biliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Tedaviye kendisi başlamadığı için, şu saat ten sonra müdahale etmesi imkânsızdı. Hoş, kendi ilmine kalmış olsa çocuk çoktan ölmüştü. Ancak kendine geldikten sonra daha çabuk ayağa kalkmasını sağlayabilirdi. Kendine gelirse tabii ki... Burada yapabileceği fazla bir şey yoktu. Us-ta'ya bakıp, "Gidelim mi?" diye sordu.

İdris Usta kızın giyinmiş olduğunu yeni fark ediyordu: "Sen nereye?"

"İyiyim ben Usta. Ortalığı toparlayayım biraz."

"Dükkânı, evi diyorsan Yüzbaşınınki hallediyor."

"Aman!" dedi Bengi, "O Bahar'ı zaptedemez şimdi. Taşı nıyorlar mı ciddi ciddi üst kata?"

"Eski Yerde olmuyordu."

"Eh... Hayırlısı olsun. Hadi gidelim."

Usta kıpırdamamıştı. Elindekini kıza uzatarak, "Şunu taksana İlyas'a" dedi.

Elinde İlyas'ın madalyonu duruyordu. Ameliyata alır ken doktorlar çıkartmıştı. Bengi madalyonu aldı. İpini boy nundan dolaştırıp sıkı bir düğüm attı. Sonra bu kadim taşı özenle göğsünün tam ortasına yerleştirdi. Siyah lalenin etra fındaki tüm kartallar al al parıldıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Usta, "Nasıl oldu göğsün?"

Bengi, "Biraz ağrım var," dedi, "Ama yatıracak kadar değil."

"Bana bak! Sen bana Cihan Usta'nın emanetisin. Hesabı nı verememe ona göre."

Aralarında bir hayli yaş ve kıdem farkı vardı ama her ikisi de aynı Usta tarafından yetiştirilmişti. Garip bir akraba lık bağıydı bu. Bengi başka bir şey demeden kapıya doğru yürümeye başladı. Adım attıkça yarası sızlıyordu ama da yanmak zorundaydı. Emini Murat Usta'nın katillerini bula mamış olmak daha büyük bir acı veriyordu. Nasıl yapacağı nı bilmiyordu ama bu acıyla birlikte ölmeye hiç niyeti yoktu.

20

Avukat Berfin Tokgöz isminin Eski Yer'de yeniden ağız larda dolaşmaya başlamasının üzerinden tam on gün geç mişti. Subaylar çok sıkı çalışmışü. Ahmet Paşa, Mehmet Sinan ve Bahçıvan da devletin tüm kapılarını kendilerine aç mışlardı. Berfin Tokgöz ve PAR Bilgi İşlem AŞ, kalın dosya halinde masalarının üzerindeydi. Avukat hanımın çalıştığı şirketleri ve baktığı davaları hemen hemen eksiksiz bir şe kilde incelemişlerdi. Ne var ki kadın umut kırıcı bir şekilde temizdi ve kayıptı. PAR Bilgi İşlem ise ilk bakışta eli yüzü düzgün bir şirket gibi görünüyordu. Vergi borçları yoktu, personeli sıradan ve munis insanlar gibi görünüyordu, ma aşlarıyla sigorta primleri düzenli bir şekilde ödeniyordu. Di ğer taraftan, rutin ticari faaliyetlerinin arasında satın aldıkla rı on milyon dolarlık bilgisayar sistemi feci şekilde göze ba tıyordu. Berkan, bu sistemin türünün en gelişmiş örneklerin den birisi olduğunu söylüyordu. Defterdarlıktaki kayıtlara göre şirket, bilgisayarı yurt dışından getirdikten sonra üzeri ne kârını koyarak satmıştı. Faturası da Mehmet Cemal Şahin ismine kesilmişti. İlk falsoyu da burada vermişlerdi zaten. Bu isimde ve bu vergi numarasında bir adam yoktu. Daha da ilginci, şirketin kurucu ortağı olarak görünen biri kadın üç kişiye, nüfusta kayıtları olmasına rağmen bir türlü ulaşı lamamıştı. Subaylar da dahil olmak üzere herkes, sahte bir isme satılan bu bilgisayarların emanetlerle bir ilgisi olduğu na inanıyorlardı. Ellerindeki adam akıllı tek ip ucunun bu ol duğu düşünülürse, inanmaktan başka çareleri de yoktu. Ar tık çalışılacak bir şey kalmayınca iş yapılacak hamleye karar vermeye gelmişti. Bu, her ne kadar 12. Daire'nin inisiyatifin de bir operasyon olsa da, söz konusu olan şey fikir yürüt mek olduğu için İdris Usta da masadaki yerine zevkle ku rulmuştu. Subaylar bu duruma biraz gıcık kapmışlardı ama yine de rahattılar. İş, Daire'nindi ve son kararı Paşa verecek ti.

Doğan, "Derhal basalım," fikrini tekrarladı. Yüzbaşı da kendisini onaylıyordu ki, İdris Usta, "Uyandırmayalım," di ye ısrar etti: "Hem hangi geçekçeyle basacağız?"

"Sahte fatura düzenlemekten."

www.e-kitap.us

"Sahte fatura düzenlememişler ki," dedi Usta, "Sadece müşterileri sahte isim vermiş. Kimse mal sattığı adamın sici lini araştırmak zorunda değil."

Sarp, "Peki basmayıp ne yapacağız?" diye sordu, "Ku sura bakmayın ama vakti daralan sizsiniz."

İdris Usta Yüzbaşı'nın bu derece açık sözlü olmasına bi raz içerlemişti. Ama haksız da sayılmazdı. Basılmayıp ne yapılacaktı. Daha iyi bir fikri olmadığı için konuyu biraz değiş tirmeyi tercih etti: "Şirketin ortaklarına ulaşamadık değil mi?"

Bu iş Mehmet Sinan'ın sorumluluğuna verilmişti. "Yok Usta," dedi, "Adamlar ikametlerinde değil. Bakılabilecek her yere baktım ama nüfus ve birkaç banka dışında hiçbir yerde kayıtları yok. Bunu kullanıp bir şey yapamaz mıyız?"

Yüzbaşı 'cık'ladı: "Bütün yetkilerini müdüre devretmiş ler. Adam tertemiz. Şirket sahiplerine kâr payları dağıtılmış. Vergisi ödenmiş pırıl pırıl para..."

Kısa ve düşünceli bir sessizlikten sonra Usta, "Tamam basalım," dedi, "Peki biz mi basalım, polis mi bassın yoksa polisle birlikte mi basalım? Bir de bastıktan sonra kime ne soralım? Tamam basalım ama ne yapacağımızı bilelim. Bir de unutmayın: O adamları aldığımız gibi geri gönderirsek, bilgisayar değil hesap makinesi bile bulamayız. Tek atımlık kurşunumuz var, onunla da kuru gürültü yapıp ortalığı aya ğa kaldırmayalım. Benim sıkıntım bu."

Susma sırası şimdi subaylara gelmişti. Bahçıvan fena halde haklıydı. Aslında Yüzbaşı'nın aklında baskını yapıp adamları izlemeye ve dinlemeye almak vardı ama bunun için yeterli elemanları ve teknik donanımları yoktu. Ahmet Paşa'nın kendileri için başka bir kuruma böyle bir ricada bu lunmaya yanaşmayacağını da tahmin edebiliyordu.

Doğan, sıkıntılı bir şekilde elini saçlarına birkaç kez sürttükten sonra, "Müdürü alalım," deyiverdi. Bakışların bir anda üzerinde toplandığını görünce devam etti: "Bir şey bili yorsa o biliyordur. Kimseyi karıştırmadan biz alalım, biz sor gulayalım. Bir şey öğrenemezsek salar takibe başlarız."

İdris Usta, Üsteğmen'in lafının son kelimelerini mırılda narak tekrar etti: "Salar takibe başlarız..." Bazı sorunlara rağmen müdür çok doğru bir hedefti. Bir bildiği varsa o za man sorun yok demekti. Bengi'nin elinden nasıl olsa kurtu lamazdı. Ama eğer gerçekten bir şey bilmiyorsa, ortalığı aya ğa kaldırabilirdi. Mırıldanmaya devam etti: "Bu işten önce biraz huylanmak lazım..."

Yüzbaşı Usta'yı duymuştu: "Nasıl yani?"

"Yani öyle bir şey yapmak lazım ki, huylanıp büyükleri ni arasınlar. Bakalım nereye gidecekler. Biz de..." Cümlesi nin sonunu getiremedi. Adamları nasıl dinleyip takip ede ceklerini hiç düşünmemişti.

Sarp Bahçıvan'ın kafasına takılan şeyi anlamıştı. Yüzünü buruşturarak, "Mümkün değil," dedi, "Donanımımız yok. Belki kendimiz biraz takip ederiz o kadar..." Lafının ortasın da durdu ve gözlerini uzaklara dikerek düşünmeye başladı. Aklına Bahar'ı İstanbul'a getiren şu adamlar gelivermişti. Her şeyleri yalan bile olsa. Bahardı Ankara'dan alıp, ta Kapalı Çarşı'nın dibine kadar getirebildiklerine göre, gizli takip işinde çok başarılılardı. Dilinin ucuna gelen bu fikri söyle memek için kendini zor tuttu. Başta Bahçıvan ve Paşa olmak üzere, kim oldukları bilinmeyen, üstelik daha doğru düzgün Türkçe bile konuşamayan bu adamların işe karıştırılmasına herkes itiraz edecekti. Bu itirazlara Yüzbaşı da katılıyordu ama içinde denemek için müthiş bir istek vardı. Gayet enerjik bir şekilde, "Ama kesinlikle haklısınız," dedi, "Biraz huylan mak lazım..."

Usta, Yüzbaşı'nın kendisine 'haklısınız' demesini küçük, mutlu ama hayret dolu bir bakışla karşılayıp adamları nasıl dürtükleyeceklerini düşünmeye başladı. Ne var ki. Sarp coşmuştu. Sadece kendisinin haberdar olduğu bir plana sahip olmanın o muzip heyecanıyla, "Vergi müfettişi kılığında gi delim şirkete," deyiverdi, "Defterleri açtıralım. O büyüklük teki bir bilgisayar alım satımı hemen kendini belli edecektir zaten. Üzerine gidelim. Tamam adamlar temiz, bir şey çık maz ama biz sorup duralım. Rahatsız edersek, bağlantıda ol dukları kişilerle temasa geçerler. Baktık olmadı müdürü alı rız."

Herkes gülümsedi. Yüzbaşı'nın heyecanı hoşlarına git mişti. "Peki kim gidecek şirkete?" diye sordu Mehmet Sinan.

Doğan, bir jandarma, daha doğrusu eski bir jandarma olarak bu görevin kendisinde patlayacağını düşünürken Sarp araya girdi: "Ben giderim. Lazım olan bir müfettiş kim liği değil

www.e-kitap.us

mi? O kadarını da hallediz herhalde...”

Geceli şüpheyle, “Hallediz de,” dedi, “Bir sakatlık çık masın?”

“Ne sakatlığı çıkacak. Maliye defterleri kontrol ediyor. Hem şirketi görmüş oluruz. Nasıl bir yerdir, şu müdür neye benzer?... Evet?... Daha kötü bir fikri olan var mı?”

Sütunlu Salon’da gülüşmeler devam etmekteyken Meh met Sinan’ın cep telefonu çaldı. Neşeli bir şekilde telefonunu açan Geceli bir anda ciddileşti ve eliyle herkesin susmasını işaret etti. Birkaç kere ‘evet’, bir kere ‘nasıl’ ve son olarak da ‘tamam iletirim’ dedikten sonra telefonu kapatü. Düşünceli görünüyordu. Donuk bir sesle, “Neslişah Hanım’dan haber var,” dedi, “Yarın görüşmek istiyorlar.”

Bunun sevindirici bir haber olması gerekiyordu ama Geceli’nin tavırları işin içinde can sıkıcı bir şeyler olduğunu gösteriyordu. “Ama,” diye devam etti, “Üsteğmen’i tek başı na gidecekmiş. Sarıyer’deki yazlık eve!”

İdris Usta, “Ne ola ki şimdi bu?” diye sesli bir şekilde düşünmekteyken. Yüzbaşı, “Hayatta olmaz!” dedi, “Niyetle ri belli. Bir de elimizle mi teslim edeceğiz?”

Geceli de bu işe akıl erdirememişti. Bir pislik olduğu ke sindi ama Neslişah Hanım gibi bir kadının böylesine ucuz bir numaraya kalkışması daha da garipti. Kendisini bizzat kâhya aramış, buluşma yerini, saatini ve şartlarını söyleyip telefonu kapatmışh. “Niye Doğan, ben onu anlamadım,” di ye sordu, “İntikam isteseler Ahmet Paşa’yı çağırırlar. Daha mantıklı değil mi?”

Sarp homurdandı: “Akılları sıra bir tuğgeneralin yerine bir üsteğmeni feda edebileceğimizi düşünüyorlar.”

İdris Usta bir şey demedi ama Hanım’ın, Yüzbaşı’nın dediği gibi bir şeyi aklından geçirmeyeceğini çok iyi biliyor du. O ana kadar hiç sesini çıkartmayan Doğan, “Ben giderim komutanım,” dedi, “Ama Paşa’ya da bir danışmak lazım.”

Yüzbaşı bağırdı: “Oğlum canm illa ölmek istiyorsa bana söyle. Ben bırakmam seni onların ellerine. Nasıl adamlar ol duklarını gördün.”

“Komutanım niye beni öldürmek istesinler? Hem de göstere göstere.”

“Kendin söylüyorsun Doğan. Göstere göstere işte. İbret lik olsun diye!”

“Komutanım Paşa’ya da bir danışsak. En azından haber dar etsek.”

Sarp, randevuya gitmek için pek bir hevesli görünen Üsteğmen’e ters ters baktı. Derin bir iç çekerek ayağa kalktı: “Tamam! Danışalım. Ama ne cevap vereceğini sen de tahmin ediyorsundur.”

Doğan boynunu büktü. Kendisini garip bir şekilde önemli hissetmeye başlamıştı. Bunun aptalca bir duygu ol duğunu biliyordu ama randevuya tek başına çağırılmak için ne yapmış olduğunu çok merak ediyordu. Kendilerine bilgi iletmek için bir sürü yol bulabileceklerken, neden bir buluş ma istemişlerdi ki? Yüzbaşı yüksek komutanlarının fikrini sormak için ofise gittikten sonra kimse tek bir kelime etmedi.

Sonuçta Üsteğmen 12. Daire’nin emir komuta zincirinin bir parçasıydı ve ne İdris Usta ne de Mehmet Sinan bu zincire müdahale edemeyeceklerini biliyorlardı. Doğan o randevuya ancak Ahmet Paşa ‘Git’ derse gidebilirdi. Sarp kısa bir sü re sonra ofisten döndü ve sinirli bir şekilde koltuğuna otu rurken: “Değerlendirecekmiş!” dedi. Paşa’nın bu cevabından sonra yorum yapıp, fikir beyan etmek gibi bir hakkı yoktu.

Sessiz ve sıkıntılı bir şekilde 12. Daire’nin emri beklen mekteyken, Mehmet Sinan bir anda kıkırdamaya başlattı. Bir taraftan da hınzır bir ifadeyle Doğan’a bakıyordu. “Ben anla dım galiba,” deyiverdi.

İdris Usta sordu: “Neyi anladın Sinan?”

Geceli, “Niye Doğan’ı istediklerini,” dedi. Sonra subay lara döndü: “Siz Neslişah Hanım’a gittiğinizde kızı orda mıydı?”

Sarp ile Doğan kafalarını salladılar. Mehmet Sinan’ın kı kırdamaları küçük kahkahalara dönüşmüştü. “Eh hayırlı ol sun Üsteğmenim,” dedi, “Galiba sizi gerdeğe sokuyoruz!”

İdris Usta Geceli’nin kahkahalarına katıldı: “Hadi canım

21

O gece sabaha kadar ve yeni doğan gün boyunca. Eski Yer’de sadece Doğan Üsteğmen’in

www.e-kitap.us

gideceği randevu konu şulmuştu. Subaylar Mehmet Sinan'ın saçmaladığını düşünü yorlardı. Bu kadar önemli ve hassas bir konunun. Üsteğmen ile Hilal Hanım'ın baş başa kalması için bir vesile haline geti rilmesi fazlasıyla laubali bir davranıştı. Ne var ki, Mehmet Sinan, kendi soyunu herkesten daha iyi tanıyor, zevk ve şehvet denen şeylerin Geceliler için ne kadar 'hayati' duygular olduğunu çok iyi biliyordu. Yine de kimseyle tartışmaya girmemiş, güneş batar batmaz Hanım'ın Sarıyer'deki yazlığını izlemek için dışarı çıkmıştı.

Randevu saatine üç saat kalmıştı ama her şey hâlâ mual laktaydı. Ahmet Paşa kesin bir emir için Mehmet Sinan'ın vereceği haberleri bekliyordu. Yüzbaşı bu işin içinde bir pis lik olmadığına ihtimal veremiyor. Doğan ise başına gelenleri ve gelecekleri idrak etmeye çalışıyordu. Nedeni ne olursa ol sun, 12. Daire'yi temsilen çağırılması hoşuna gitmişti. Bir ta raftan da bir Geceli prensesi tarafından beğenilmenin korkusuyla karışık gururunu hissediyordu. Kendi kendine Rebii'den bir bilgi alabilmek için her türlü fedakârlığı yapmaya hazır olduğunu söylüyordu.

Üsteğmen, odasında uzanmış tavanı seyretmekteyken, Sütunlu Salon'un kapısının açıldığım duydu. Gelenin Meh met Sinan olabileceğini düşünüp yataktan kalkmıştı ki Geceli'nin sesini duydu. Kendisine sesleniyordu. Odasından çıktı. Geceli masanın yanında kendisini beklemekteydi. Paltosunu bile çıkartmamıştı ve yüzünde beceriksizce saklamaya çalış tığı bir tebessüm vardı. "Haklıymışım," dedi, "Hilal Hanım yazlığa geldi. Yalnız hem de!..."

Hışımla ofisten fırlayan Yüzbaşı araya girdi: "Ne biliyor sun? İçerisinin dolu olmadığı ne malum?"

Mehmet Sinan gayet sakindi: "Dolu tabii ki. Hilal Hanım'ı yapayalnız bırakmayacaklarına göre... Ama hepsi aile nin çok yakın adamları. Daha doğrusu kadınları."

"Bu anlaşılır şey değil," dedi Doğan, "Haklı olduğunuza inanmak istiyorum ama bu olacak iş değil. Hilal Hanım beni gözüne kestirdiyse başka bir yöntem, başka bir zaman bula madı mı. Annesi, ağabeyleri bir duyarsa parçalarlar kızı."

Geceli hâlâ gülüyordu: "Annesinin haberi olmadan ya pamaz ki böyle bir şey. Ağabeylerine de halt etmek düşer!"

Doğan, "Nasıl ya..." diye inledi. Kafası iyice karışmıştı. Mehmet Sinan paltosunu çıkarıp sandalyelerden birine oturdu. Kadınları anlamanın evrensel olarak zor bir şey ol duğunu biliyordu. Geceli kadınlarını anlamak ise bu genç subaylar için neredeyse imkânsızdı. Çünkü, insanın aklını durduracak kadar basit istekleri ve arzuları vardı ve bunları gerçekleştirmek için dünyayı durdurmayı bile göze alabilir lerdi. Subaylara oturmalarını işaret etti. Düşüncelerini şöyle bir toparladı ve "Zevk," dedi, "Zevk bir Geceli için çok şey ifade eder. Bir Geceli kadını için ise hayatın bizzat kendisidir. Kimi zaman uğruna yaşanılan şeydir. Yer, sıra ve zaman kollanmaz. Aslında her şey; aşk, iş, aile, mücadele, savaş, in tikam bir zevktir ve en yakın zamanda tensel bir keyfe dö nüştürülmelidir. Anladınız mı?"

Subaylar aptal aptal Geceli'ye bakıyorlardı. Mehmet Si nan biraz daha düşündükten sonra bir kez daha, ama bu se fer daha güncel kavramlar kullanarak anlatmaya karar ver di. "Kısaca," dedi, "Neslişah Hanım bize bir bilgi iletmek is tedi. Aynı zamanda da kızının canı da Üsteğmen'i çekti. Ha nım da bu ikisini birleştirmekte bir sakınca görmedi. Onların gözünden bakmaya çalışın. Yakışıklı bir 12. Daire subayı her Geceli kadınının gözdesidir. Çünkü dişli bir rakiptir... Der hal tadına bakılması gerekir. Kulaktan kulağa fısıldanacak gizli, şehvet dolu bir kaçamaktır bu."

"İyiymiş valla," dedi Yüzbaşı, "Kusura bakma ama Ge celiler arasında sadakat kavramı pek yok galiba."

Beklediğinin aksine Mehmet Sinan bu lafa hiç bozulma mıştı. "Aşk başka şeydir Yüzbaşım," diye devam etti, "Bir Geceli âşık oldu mu gözü başka kimseyi görmez..."

"Kaya Bey'in görmüş ama. Üç tane karısı var."

"O bir Bey'di ve tek bir kadınla hanedanını riske ata mazdı. İçlerinden sadece birine âşık olduğuna yemin ede rim. Muhtemelen de ilk karısına."

"Peki ya diğer iki karısı? Kraliçe olmak için mi evlenmiş ler Bey'le?"

"Asla!" dedi Mehmet Sinan, "Âşık olmayan bir Geceli kadınını hiçbir bahaneyle evlenmeye ikna edemezsiniz. Tıpkı evlenmekten alıkoyamayacağınız gibi..."

Subaylar gülmeye başladı. Duydukları şeyler inandırıcı olmayacak kadar romanük geliyordu. Doğan, "Kusura bak mayın," dedi, "Ama anlattıklarınız biraz fazla... Eeee, nasıl desem... Film

www.e-kitap.us

gibi...”

Ne var ki Geceli hiç gülmüyordu. Ciddi bir ifadeyle ko nuşmaya devam etti: “O filmi kafanıza yerleştirseniz iyi olur. Çünkü kritik bir konudur. Size Geceli kanının bağımlılık yaptığını anlatmamış mıydım?”

Subaylar böyle bir şeyden bahsedildiğini hatırlıyorlardı ama konuyla ne alakası olduğunu anlayamamışlardı. Geceli, hafızalarını tazelemek için daha önce söylediği cümleyi ay nen tekrar etti: “Bugün size kanımdan bir damla versem, ya rın bir damla daha içmek için beni öldürürsünüz. Geceliler kendilerine körü körüne bağlı bu kadar insanı nasıl buluyor zannediyorsunuz. Bu istisnasız tüm insanlar için geçerli bir kuraldır ve kendinizi kollamanızda yarar vardır. Her neyse! Gecelilere gelince: Kan denen şey bizim için sadece bir bes lenme aracı değildir. Onunla ruhumuza da doyururuz. Bi zim için vazgeçilmez olan iki kan vardır. Kursağımıza giren ilk Geceli kanı, yani annemizin ya da babamızın kanı ve da ha da önemlisi âşık olduğumuz kişinin kanı.”

Sarp birilerinin annesinin, babasının ve sevgilisinin ka nını büyük bir zevkle içiyor olmasını biraz tiksindirici bul muştu. “Yani şimdi bir Geceli bu kanlar olmadan yaşayamaz mı?” diye sordu.

Mehmet Sinan bir anda hüzünlenmişti. Buğulanmış göz lerini masaya indirerek, “Yaşar,” dedi, “Sadece yaşar. O kan lardan, özellikle aşkının kanından bir şekilde mahrum kal mışsa hayatının geri kalanını korkunç bir açlık duygusuyla geçirir, içindeki boşluk bir türlü kapanmaz. Ve hiçbir kan, o kanın yerini tutmaz. Bu yüzden Gecelilerin anneleri, babaları kıymetlidir. Kadınları, erkekleri kıymetlidir. Aşkları kıymet lidir. Aşkını, aşkının kanını elinden almaya kalkarsanız... Dünyayı başınıza yıkar...”

Geceli’nin gözleri çok az şahit olunan bir öfkeyle yan maya başlamıştı. Derin bir nefes aldı. Önce yumruklarını sonra da tamamen kasılmış olan vücudunu gevşetip konuş maya devam etti: “Her neyse! Konumuza dönelim. Neslişah Hanım’ın derdinin sadece iktidar olmadığını galiba anlata bildim. Eğer kocasını Soner’in öldürdüğüne inanıyorsa, ki bence inanıyor, onun yüreğini ellerinde görmeden bu işin peşini bırakmaz. Ve eğer Neslişah Hanım, bu gece bize bir bilgi vereceğini söylüyorsa verecektir. Buna şüpheniz olma sın.”

Geceli kendinden emin konuşmuştu ama Yüzbaşı’nm şüpheleri silinecek gibi değildi. “Yani siz şimdi Hilal Hanım bize annesinin mesajını iletecek, bu arada Doğan’ı aşağıya alacak ve sabah olunca da salıverecek diyorsunuz öyle mi?”

“Aynen öyle diyorum Yüzbaşım. Sizi temin ederim.”

“Yaa! Doğan’ın başına bir şey gelirse ne yapacaksınız? Tazminat mı ödeyeceksiniz?”

Geceli’nin canı sıkılmıştı. “Tamam,” dedi, “Siz haklısı nız. Lafımı geri alıyorum. Görüşümü sordunuz söyledim. Randevuya iki buçuk saat bir şey kaldı. Karar size ait. Ah met Paşa aradı mı?”

“Aradı,” dedi Yüzbaşı. Doğan’ın heyecanla kendisine bakmaya başladığını fark etmişti. Paşa’nın görüşünü bir saat kadar önce bildirdiğinden kimsenin haberi yoktu. “Endişelerimi paylaşıyor,” diye devam etti, “Böyle bir dayatmayı her şeyden önce yakışıksız buluyor. Neslişah Hanım’ın işi kişiselleştirdiğini, bu randevuya 12. Daire olarak katılmanın uy gun olmayacağını düşünüyor. Ama... Doğan bu davete kişisel olarak katılmak isterse, buna kimsenin itiraz edemeyeceğini söylüyor.”

Üsteğmen yutkunmaktayken, Geceli bezgin bir şekilde oflamaktaydı. Şu askerlerin olmadık zamanlarda protokol inceliklerine takılıp kalmaları her zaman canını sıkmıştı. Pa şa, sanki Gecelilerin tabiatını bilmiyormuş gibi işi zorlaştırıp duruyordu. Yüzbaşı, Doğan’ın sırtına bir şaplak indirerek, “Senin görevin,” dedi, “Tabii eğer kabul edersen, o eve gidip Hilal Hanım’ın ağzından tüm bilgileri çatır çatır almaktır. Bu arada başına bir şey gelirse, yani aşırı derecede emilirsen fa lan. Daire seni tanıdığını reddedecektir.”

Doğan, başta komutanına ters ters bakıyordu, ama sonra kendisi de yavaş yavaş yükselen kahkahalara katılmaya baş ladı. “Eh şaka maka ama özet bu,” dedi Mehmet Sinan, “Za ten oraya hangi sıfatla gittiğin kimsenin umurunda olmaya cak. Gitmek istersen tabii ki.”

Doğan hâlâ gülüyordu. Kafası karmakarışıktı. Eğer Ah met Paşa gitmesini emretmiş olsaydı her şey çok daha kolay olacaktı. Fakat seçim kendisine bırakılmıştı. Mehmet Sinan’a güvenmenin ötesinde, içinden bir ses o evden sağ salim çıka cağını söylüyordu. Ama derdi bu değildi. Kendisini bir Ge celi kadınıyla sevişirken düşündüğünde sırtından terler bo şalıyordu. Mehmet Sinan’ın elini bir defa sıkmıştı ve o an mermerden daha ölü bir şeye dokunuyor gibi olmuştu. Aynı soğukluğu

www.e-kitap.us

bütün vücudunda hissedeceğini düşündükçe ürperiyordu. Ürkek bir sesle, "Reddedemez miyim?" diye sor du.

"Saçmalama Doğan," dedi Yüzbaşı, "Kimse git diye ka fana silah dayamıyor. Verecekleri haber o kadar önemliyse başka şekilde ulaştırsınlar bize."

Geceli, "Tabii ki başka şekilde ulaştırırlar ama..." diye konuşmaya başlamıştı ki, Doğan lafını kesti: "Ben onu demi yorum Hilal Hanım'ı reddedemez miyim?"

Masada yine kıkırdamalar başlamıştı. "Edersin tabii ki," dedi Mehmet Sinan, "Sana tecavüz edecek değil. Edebilirsen edersin!"

Doğan, "Ne demek bu?" diye sordu.

"Geceli kadınları işlerini iyi bilir demek!"

"Yani beni baştan çıkartacak. Ben de ona hayır diyeme yeceğim. Öyle mi?"

"Ne bileyim Doğan Bey! Ve üstelik bana ne! Beni ilgilen diren verecekleri bilgi. Sonra ne yapacağınız sizin özel haya tınıza girer."

Yüzbaşı lafa karıştı: "Ne hayır diyeceksin oğlum. Taş gi bi kız. Deneyimli hem de. Kaç aydır sevgilin de yok."

"Deneyimli olduğundan emin değilim," dedi Mehmet Sinan. Yine hınzır hınzır gülmeye başlamıştı: "Çok çok üçün cü deneyimi olacağını söyleyebilirim."

Doğan, "Ne!" diye bir çığlık patlattı. Masada yerlere yı kılmayan bir tek kendisiydi: "O kadar mı yani!"

Geceli kıkırdamasını durdurmaya çalışarak: "Valla bunu size söylemeyecektim ama dedi, "Artık bilmenizde yarar olduğunu düşünüyorum. İnançları gereği Geceli kadınları kırk yaşlarına kadar erkeklerden uzak tutulur."

Yüzbaşının kahkahalarının arasından sordu: "Ne inancı yahu?"

"Hani size yaradılışımızı anlatmıştım ya... Kutsal ana ve yüce ikizleri. Bu temel inanç üç ana mezhebe bölünür. İlk ve en büyük mezhep. Gecelilerin her ne olursa olsun bir zevk ve tutku sonucu ortaya çıktığına inanır ve kutsal ananın döl lendiği geceyi en kutlu gece sayarlar. İnanışlarına göre her Geceli bu tutkuyu sürdürmelidir. Bu... Bir çeşit ibadet biçi midir,"

"Eee?"

"Eee'si şöyle. Geceliler kızlarını kırk yıl boyunca erkek lerden uzak tutarlar. Sonra bir anda salıverirler. Gerisini siz düşünün artık."

"Garip," dedi Doğan, "Ama ilk erkeğinin bir Geceli ol masını tercih eder. Değil mi?"

"Şart değil. Geceli erkeklerinin üreme yeteneği yoktur ve her Geceli kadının en büyük hayali doğurmaktır. Bunu da anlatmıştım."

Yüzbaşı Doğan'ın sırtına bir şaplak daha indirdi: "Özet le koçum, bu gece işin zor olabilir."

Üsteğmen 'cık'ladı. "Bu akşam hiç havamda değilim ko mutanım"

"Hilal Hanım seni havaya sokar merak etme. Hem ne var bunda. Deneyim olur fena mı?"

"Rebii hanımları arasında ciddi bir şöhret sahibi olacağı nızı söyleyebilirim," dedi Mehmet Sinan, "Niran Hatun yık mamış olsaydı çiftlikte çok güzel geceler geçirebilirdiniz."

Doğan her ikisine de ters ters baktı: "O kadın benim kılı mı bile kıpırtlatamaz. Kravatımı bile gevşetmeyeceğim. Var mısınız iddiaya?"

"Bana ne oğlum!" dedi Yüzbaşı, "Hem sen gitmeye ka rar verdin galiba?"

"Gidip Hanım'ı dinlemem lazım komutanım. Önemli bir şey olabilir."

"Gurur duyuyorum seninle..."

Doğan sinirli bir şekilde gülmekle yetindi. Bir süre sonra Sarp tekrar sordu: "Gidecek misin gerçekten?"

"Evet komutanım."

"Sen bilirsin. Kararın kesinse Paşa'ya haber veriyorum."

"Verin komutanım."

Yüzbaşı telefon etmek için ofise geçtikten sonra Mehmet Sinan, "Yine de dikkatli olun," dedi, "Reddedeceğim diye fazla sert olmayın."

"Çok mu kızar?" diye sordu Doğan. Ürkmüştü.

"Hayır. Sadece kalbi kırılır. Sonuçta o da bir kadın. Yani kabalaşmayın demek istiyorum. Rebii'yle ince bir diploma tik çizgide ilerliyoruz. Zarar gelmesini istemeyiz değil mi?"

www.e-kitap.us

"Merak etmeyin. Kalbi konusunda bir şey diyemem ama kabalaşmadan halledebileceğime eminim."

Geceli hafifçe gülümsedi. Üsteğmen'in iradesine biraz fazla güvendiğini düşünüyordu. Evde ne olacağı çok da umurunda değildi. Sonuçta, fazla hır çıkmadan Doğan ran devuya gitmeyi kabul etmişti. Bu mesele gereksiz bir şekilde çok büyümüş ve asıl önemli olan nokta geride kalmıştı. Mehmet Sinan, Neslişah Hanım'ın önemli bilgisinin ne ola bileceğini düşünmeye başlamışken. Yüzbaşı Salon'a geri döndü. Üzerine paltosunu geçirmişti: "Tamam," dedi sırıta rak, "Paşa da başarılar diliyor."

Doğan, "Sağ olsun," diye mırıldandı. Sonra komutanına baktı: "Siz nereye?"

"Siz gönlünüzü eğlendirirken ben evle, yani evimizle il gileneceğim Doğan Bey. Bahar kaç gündür tek başına uğraşı yor. Çıldırmıştır."

Üsteğmen bu cevabı biraz garipsemişti. Tanıdığı Yüzba şı, bu kritik randevu öncesinde kendisini bırakıp gitmezdi. Hele ki ev yerleştirmeye falan hiç gitmezdi. Zaten dünden beri aklı başka yerde gibiydi. Biraz da gıcıkhk olsun diye, "Ne zaman geçeriz yeni evimize komutanım?" diye sordu. Cevap tam beklediği gibiydi: "Paşa gönlünüz ne zaman iste se Doğan Bey. Fedakârlık yapmaktan arta kalan bir zamanı nızda bekleriz. Odanızı, da hazır tutarız. Umarım beğenirsi niz."

Sarp arkasını dönüp yürümeye başladı. Merdivenlerin başında durup, "Bana bak," dedi, "Zamansız tepesini attır ma kızın. Daire'de eksik personel istemiyorum. Zaten istifa ettin malulen de emekli olamazsın. Anlaşıldı mı?"

Üsteğmen, "Anlaşıldı komutanım," diye homurdan maktayken, merdivenlerde Yüzbaşı'nın kahkahaları yankıla nıyordu.

Yüzbaşı'nın eve gidip, koltuk takımlarını yerleştirirken Bahar'a yardım etmeye tabii ki niyeti yoktu. Bir an önce şu gizemli adamlarla buluşup, ne menem insanlar olduklarını öğrenmek istiyordu. Riskli bir iş yaptığının farkındaydı ama yapası gelmişti bir kere. Sonuçta, şu şirketin takibe alınması gerekiyordu ve güvenilir olmasalar da, bildiği en iyi takipçi ler de bu adamlardı. Eski Yer'den çıktıktan sonra Volkan'm, ''Ben bırakayım abi," taleplerini kibarca savuşturmuş ve bul duğu ilk taksiye atlamıştı. İstikamet en hızlı şekilde Taksim'di.

Meydana geldiğinde, önce heykelin çevresinde bir tur attı. Etraf her zamanki gibi ve soğuğa rağmen kalabalıktı, Tıpkı dedikleri gibi heykelin önüne gitti ve bir sigara yaktı. Gelip geçeni seyrederek, dumanını keskin rüzgâra doğru üf lemeye başladı. Heyecandan olsa gerek sigarasını normalden daha hızlı içmişti. Ucunda koskocaman bir köz duran izmariti yere atarak ezdi ve Sıraselviler'e doğru yürümeye başla dı. Büfeleri bir hayli geride bırakmıştı ki cebinde telefonu nun titrediğini hissetti. Baktı. Tanımadığı bir numara arıyor du. Dördüncü defa çalmasına müsaade etmeden düğmeye bastı. Karşısında yine bozuk bir Türkçe vardı. "İlk sola Yüz başı," dedi. Sarp denileni yaptı. Sola sapıp, giderek daralan ve karanlıklaşan sokağa daldı. Bir taraftan da etrafını dinliyor, sağa sola kaçamak bakışlar atıyordu. Bu sokakta tek ba şına olduğuna yemin edebilirdi. Bir köşe başına geldiği anda telefondaki ses, "Sağa dön," diye buyurdu. Döndü. Burası daha dar bir sokaktı. İleride, sönmüş bir sokak lambasının altına park etmiş bir arabadan başka hiçbir şey yoktu. Tam arabanın yanından geçip gitmek üzereyken telefon, "Dur," dedi, "Arabaya bin. Sürücü tarafına." Sarp elini arabanın kapısına attı. Açıktı. İçeriye girdi. Kapıyı çekti ama tam ka patmadı. Duymayı beklediği komut da fazla gecikmedi: "Kapıyı kapat!"

İçinden, "Yuh!" diye homurdanırken hızlıca etrafına ba kındı. İlk dikkatini çeken şey, dikiz aynalarının tamamının çıkartılmış olmasıydı. Arabayı daha fazla incelemeye fırsat bulamadı. Telefondaki ses, "Kafanı direksiyona yasla," dedi, "Ve bekle!" Telefon kapandı.

Sarp etrafına kaçamak birkaç bakış fırlattıktan sonra eğildi ve alnını direksiyon simidine yasladı. Bu kadar açık ve savunmasız bir pozisyonda durduğu için bir hayli tedirgindi ama bu saatten sonra da oyunbozanlık yapmaya hiç niyeti yoktu. Beklemeye başladı. Burnunun ucunda duran araba markasından başka hiçbir şey göremiyordu. Sokak da inadı na sessizleşmişti. Sanki rüzgâr bile durmuş gibiydi. Daha uzun bir süre bekleyeceğini tahmin etmekteyken, arabanın arka kapısı açılıverdi. Yüzbaşı'nın açıkta duran ensesindeki bütün tüyler diken diken olmuştu. Kafasına bir kurşun sıkıvermeleri işten bile değildi. Bunun ne kadar üzücü bir son olacağını düşünmekteyken kapı kapandı ve kendisine 'doğ rulması' buyuruldu. Yavaş yavaş arkasına yaslanırken, ara baya binen kişinin kaim sesli bir erkek olduğunu, kesinlikle telefonda konuştuğu

www.e-kitap.us

adam olmamakla birlikte, Türkçesinin ondan daha kötü olduğunu düşündü. Kafasını hafifçe arka ya doğru çevirmeye kalktığında adam, "Hayır!" dedi, "Bak mak yok!"

Sarp koltuğa iyice yaslandı. Adamın tanışmak konusun da çok istekli olmadığını anlamıştı. Doğrudan konuya gir mekte yarar gördü: "Yardımınıza ihtiyacım var." Adam gayet istekli bir şekilde, "Tamam," dedi, "Nasıl yardım?"

"İzlememiz gereken birileri var. Nereye gittiklerini, kim lerle konuştuklarını bilmemiz gerekiyor. Siz yapabilir misiniz?"

Cevap oldukça kararlı gelmişti: "Yaparız. Ama neden?"

Yüzbaşı derin bir soluk aldıktan sonra, "Bu adamların Alamut'la bağlantıda olduklarını düşünüyoruz," dedi. Güzel ve falsosuz bir yalan söyleyebildiğini umuyordu. Amaçları nın ne olduğu konusunda bir fikri yoktu ama bu adamların bir şekilde Alamut'a ulaşmaya çalıştıklarını biliyordu. Ge rekli yardımı alabilmek için aklına daha parlak bir fikir gel memişti. Ama işe yaramış gibi görünüyordu. Alamut lafı adamı bir hayli heyecanlandırmış gibiydi: "Bu adamlar Ala mut mu?"

"Bilemiyoruz," diye cevap verdi Yüzbaşı, "Değillerse bi le ilişkileri var. Biraz sıkıştıracağız. Bizi Alamut'a götürecek lerini tahmin ediyoruz."

"Nasıl sıkıştıracaksınız?"

"Orası da bizim işimiz. Ama iki gün sonra başlıyoruz. Hazırlanabilir misiniz?"

Adam kısa bir süre düşündükten sonra: "Kim bunlar?" diye sordu.

Yüzbaşı elini yavaş yavaş iç cebine götürdü. İkiye kat lanmış bir kâğıt çıkartıp adama uzattı: "Görünürde bir şir ket. Adresi ve yöneticilerinin isimleri burada yazılı."

Adam cebinden çıkarttığı minik fenerin ışığı altında kâ ğıdı uzun uzun inceledikten sonra, "Kalabalık," dedi, "Ama olur."

Sarp keyifle gülümsediyse de memnuniyetini belirten bir şey söylemedi. Adam kâğıdı katlayıp cebine yerleştirdik ten sonra kapıyı açtı ve bu kısa görüşmenin son talimatlarını vermeye başladı: "Bizden haber bekle. Şimdi kafanı direksi yona koy. Telefonun çalacak. Sonra git!"

Yüzbaşı denileni yaptı. Arabanın kapısı kapanmadan önce adama kibarca, "İyi akşamlar," demeyi ihmal etmedi.

23

Mehmet Sinan sıkıntıyla saatine baktı ve utana sıkıla bir kez daha seslendi: "Doğan Bey! Biraz çabuk olalım lütfen..." Buluşma saatine elli dakikadan az bir zaman kalmıştı, yolları uzundu ve bir Rebii prensesi bekletilmeye gelmezdi.

Üsteğmen ise, neredeyse bir saattir odasında ne giyece ğine karar vermeye çalışıyordu. Aslında ilk tercihi, Neslişah Hanım'ın evine gittiği açık renk takım elbiseydi. Ne var ki, giyinip aynanın karşısına geçince kendisini biraz fazla göste rişli bulmuş ve bütün bu işleri başına açanın bu takım oldu ğuna kanaat getirip elbiseden soğuyuvermişti. Daha sonra giydiği babadan kalma koyu renk takım elbiseyi de beğenmeyip çıkartmış, küçük dolabının içerisinde eşelenirken bir ara eşofmanla gitme niyetlenmiş, sonra aklını başına devşirip, gri bir kumaş pantolon, siyah bir boğazlı kazak ve pan tolonun renginde kruvaze bir cekette karar kılmıştı.

Mehmet Sinan son kez seslendiğinde. Üsteğmen hâlâ aynanın karşısında kendisini incelemekteydi ve lanet olsun ki hiç fena görünmüyordu. Kazağının yakasını bolarttı, pis bir şey koklamakta olduğunu hayal edip suratını ekşitti... Ya her şey inadına ters gidiyordu ya da kendisine öyle geliyor du, ama sanki façasını bozmaya çalıştıkça daha bir hoş görü nüyordu. Aynaya son bir kere bakarak, "Daha ne yapayım?" diye mırıldandı. İş içinde oynaş olabilirdi ama sonuçta

Önemli bir randevuya gidiyordu. Fazla kepaze görünmek ya kışık almayabilirdi. Parmağını aynadaki görüntüsüne salla yarak son taktikleri vermeye başladı: "Soğuk ol. Buzdolabı taklidi yap. Sakın gözlerine bakma. Gülme. Hemen konuya gir. Bilgiyi al, teşekkür et ve hemen uza..."

Kendisine bir göz kırpıp gülümsedi, "Ne yapayım sem patiğim," dedi kendi kendine ve odadan çıktı. Hızlı adımlar la merdivene doğru yürürken, "Damat gibi olmuşsunuz ma şallah," diye laf atan Geceli'ye ters ters baktı.

Çarşı'dan çıkıp buz gibi havada birkaç adım attıktan sonra, içini kötü bir ürperti kapladı: Yapayalnızdı. Bu rande vuya gitmeyi çok istemişti. Hâlâ da her şeyin yolunda gide ceğine

www.e-kitap.us

inanıyordu ama yalnız bir şeyler yapıyor olmak da hiç hoşuna gitmiyordu. Etrafına bakındı. Normalde Çar şı'dan dışarı çıktıklarında çevrelerinde, kendilerini uzaktan gözeten en az dört beş Yörük ya da Solak olurdu. Ama bu gün kimsecikleri göremiyordu. Anlaşılan Mehmet Sinan, bu buluşmanın herhangi bir tuzağa alet edilmeyeceğinden, gü venliği böylesine boşlayacak kadar emindi. Daha da can sıkı cısı. Volkan ve arabası da ortada yoktu.

Üsteğmen, küfrederek cep telefonuna davranmıştı ki, uzakta bir arabanın, farlarını üzerine çevirmiş, göz kırpmak ta olduğunu gördü. Kamaşan gözlerini kısarak, dikkatle bak tı. Bu sıradan bir taksiydi. Yarı beline kadar pencereden sark mış kendisine el sallayan delikanlı da Volkan'dı.

Arabaya doğru koşmaya başladı. Heyecandan ve Geceli'nin ikide bir, 'Hadi,' diye bağırmasından olsa gerek, palto sunu giymeyi unutmuştu. Donuyordu. Hemen kendisini ar ka koltuğa attı. Aksi gibi araba da henüz ısınmamıştı. Hissizleşen ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışırken Volkan'a, "Ne bu araba?" diye sordu.

"Benim abi," dedi delikanlı.

"Nasıl senin?"

"Abi söylemiştim ya ben taksiciyim diye." "Onu biliyorum da, arabayı görmemiştim." "Aslında kullanıyoruz da sana denk gelmemiştir abi."

Doğan şöyle bir durdu: "Sen bir de taksicilik mi yapı yorsun?"

Volkan sıkıntıyla, "Nerde be abi," dedi, "Vakit mi var. Si nan Usta o kadar para saydı ama garajda yatıyor kız gibi araba. İşimiz düşünce kullanıyoruz."

"Diğer arabalara ne oldu?"

"Benim siyah serviste abi. Vurdum dün. Balata sıyırdı herhalde. Nasıl kaçtı anlamadım."

"E diğerleri?"

"Haberin yok mu senin abi. Cümbür cemaat Ustaları al maya gittiler. Hastaneden çıkıyorlar."

Üsteğmen mutlu bir çığlık attı: "İlyas da çıkıyor mu?"

Volkan da keyifliydi: "Evet abi. Kendine gelmiş."

İşte bu güzel bir haberdi. Üsteğmen tadını kaçırmamak için başka bir şey sormadı. Dayı'nın ve Koca Adem'in nasıl olursa olsun evlerine döndüklerini duymak yeterliydi. Ara banın kaloriferi kısa zamanda yüksek bir performans göster mişti. Bunda şoförün ayağını gaz pedalından hemen hemen hiç çekmemesinin de payı vardı tabii ki. Doğan arka koltuğa iyice yayıldı. Uzunca bir süre konuşmadan yol aldıktan son ra Volkan utangaç bir sesle, "Doğan abi," dedi.

Üsteğmen delikanlının dikiz aynasındaki gözlerine göz kırptı. "İşin uzun mu?" diye sordu Volkan.

Doğan, "Bilemem," dedi, "Ne oldu ki?"

"Hani diyorum işin vakitlice biterse, hazır dışarıdayken, hazır da yalnızken, bir yerlere aksak."

"Nasıl bir yerlere akalım?"

"Fark etmez abi. İki bir şey içip biraz kıçımızı sallayalım. Çok sıkıldım abi ben. Hem biliyor musun, çok güzel dans ederim. Ödüllerim falan var."

"Yapma ya! Arada Sinan ustan izin vermiyor mu sana?"

"Ne bileyim abi. O kadar yoğunuz ki, sormaya bile fırsa tım olmadı."

"Çok çalışıyorsun değil mi?"

"Çok ne demek abi. Ne gece belli ne gündüz. Abi yemin ediyorum sana, aylardan beri bırak yalnız kalmayı, ilk defa yanımda sadece bir kişi var. Yani kusura bakma. Fırsat bu fırsat dedim. Yanlış anlama, seni de yakın gördüm kendime biliyor musun? O yüzden sordum. Fazla değil be abi. İşin er ken biterse şöyle bir saat falan. Uyar mı?"

"Uyar tabii," dedi Doğan, "İşim erken biterse gideriz."

Delikanlının dikiz aynasındaki gözleri gülümseyiverdi. Üsteğmen, sadece isminin Volkan olduğunu bildiği, başta Mehmet Sinan olmak üzere hemen herkesin fütursuz emirlerine maruz kalan, ço ğu zaman kısa ve keskin zılgıtlar yiyen ama bunların hepsi ne suratından koca gülümsemesini eksik etmeden ve o kıpır kıpırlığından zerre fire vermeden katlanan bu gencin tip ola rak kendisine ne kadar benzediğini yeni fark ediyordu. Ani gelişen bir merakla sordu: "Nerelisin sen?"

Delikanlının aynadaki bakışları heyecan ve sevinçle dikiliverdi. Uzun bir zamandan sonra ilk defa birisi kendisine dair bir şey soruyordu. "Mersinliyim abi," diye cevap verdi. "İçinden!" diye de

www.e-kitap.us

ekledi.

Doğan kafasını salladı: "Nasıl başladın bu işe?"

"Sinan Usta'nın yanına mı? Bengi Abla götürdü."

"Tamam da Bengi Abla'nla nasıl tanıştın?"

"Takside müşterimdi abi," dedi Volkan, "Memlekette li seyi kıvıramayınca babam beni buraya, akrabaların yanına saldı. Taksiciliğe başladım. Biraz korsan çalıştım. Sonra an nemin dayı oğlu beni durağa aldı. Gececiydim. Mal sahibi de pis herifin tekiydi. Bengi Abla'yla da o sırada tanıştım. Bir kaç kere arabama bindi. Sonra servisi oldum. Anlayacağın başka müşteri almıyordum. Çok iyi para veriyordu ama de dim ya mal sahibi pis herifin tekiydi diye, homurdanmaya başladı. Neymiş, normal taksiye çıksam daha çok kazanırmışım. Derken bir gün, hiç unutmuyorum daha yeni gitmiştim durağa, Bengi Abla geldi masanın üzerine iki tomar attı. Ala yı yemyeşil dolar. Mal sahibi neredeyse anasını bile satıyor du. Taksiyle birlikte aldı beni Çarşı'ya getirdi, Sinan Usta'nın yanına verdi."

Volkanın anlatışı Üsteğmen'in çok hoşuna gitmişti. Bir süre hafif hafif güldükten sonra, "Niye?" diye sordu. Volkan şaşırmıştı: "Ne niye abi?" "Seni diyorum. Niye aldı? Zibil gibi şoför var dışarıda."

"Aşkolsun abi," dedi delikanlı, "Tamam şoför çok da be nim gibisi var mı Allah aşkına?"

"Sulandırma da söyle."

Volkan şöyle bir düşündükten sonra, "Aslında söyle mem yasak ama," dedi, "Ama sen yabancı sayılmazsın. Hoş ben de çok iyi bilmiyorum, galiba bende bir yetenek mi ne varmış. Kanımda bir şey varmış abi. Farklı doğmuşum. Böy le araba kullanmam, o kadar güzel dansetmem de o kanımdaki şey yüzündenmiş."

"Sen bir fark hissetmiyor musun kendinde?" Volkan biraz daha düşündü: "Ben bazen farklı görüyo rum abi. Nasıl anlatsam... Sanki etrafımdaki her şey bir an da ağır çekimde akmaya başlıyor. Ya da ne bileyim... Sanki ben çok hızlı hareket ediyorum. Bir de şey oluyor abi... Çok korktuğumda, heyecanlandığımda falan, aynı şeyleri iki üç kere üst üste yaşıyorum. Misal, tam köşeyi döndüm karşıma elinde bıçakla bir adam çıktı. Gözlerimi bir kapıyorum. Açtığımda daha köşeyi dönmemişim. Dönüyorum hop yine aynı adam elinde bıçak... Anlatabildim mi?"

Üsteğmen, "Hı hı," dedi. Sonra kendi kendine mırıldan dı: "Belirli bir Tip 8 özel BDF."

"Nasıl abi?"

"Yok bir şey. Ama anladım."

Delikanlı heyecanlanmıştı: "Abi neymiş bendeki yete nek? Sen biliyor musun?"

"Ne bileyim Volkan," diye cevap verdi Doğan, "Bengi Ablan anlatır herhalde sana."

"Anlatır herhalde... Abi be... Bir şey daha soracağım... Ölecekler mi?"

"Kimler?"

"Ustalar... Bengi Abla, İlyas Abi falan..."

Üsteğmen, gencin aynadaki gözlerine dik dik baktı: "O iş o kadar kolay değil!"

"Değil tabii, bedava mı öyle?" dedi Volkan, "Ama var ya! Bengi Abla'nın kılına zarar gelsin, anam avradım olsun, surdan şuraya gitmek nasip olmasın, ömrümün sonuna ka dar peşini bırakmam. Aha bu kadar da büyük söz ediyorum bak senin önünde... Zaten yaralanıp hastaneye yattı ya. Dün ya başıma yıkıldı zannettim. Üç gün üç gece uyku uyuma dım. Var ya! Bengi Abla anam gibidir benim. Onun gibi ka dın.... Amman abi!"

Volkan lafını yarıda kesip aniden frene basıvermişti. Hızla ileriye doğru fırlayan Doğan, kendisini yapıştığı ön koltuktan ayırmaya çalışırken, araba lastiklerini gıcırdatarak bir u dönüşüne başlamıştı bile. Sert dönüşün etkisiyle bir de sağ cama yapışan Doğan tam ağzını açacaktı ki Volkan ge rekli açıklamayı yaptı: "Evi geçtik abi! Lafa daldık tabii..."

Süratle üç yüz metre kadar geri gittikten sonra durdular. Volkan, yolun karşı tarafındaki iki katlı bir villayı işaret ederek, "Burası abi," dedi. Üsteğmen eve baktı. Sıradan iki katlı bir yapıydı. Minik bahçesini, en fazla bir adam boyu yüksek liğinde demir parmaklıklar çevreliyordu. Alt kat pencereleri aydınlık, hemen önündeki yol da bir hayli işlekti. Kısaca, Neslişah Hanım'ın konağı yla kıyaslandığında, kesinlikle ra hatlatıcıydı. Doğan, "Hadi bakalım!" diye söylenerek kapıyı açtı. Ayağını caddeye atmıştı ki Volkan seslendi: "Çıkınca arayacaksın değil mi abi?"

"Arayacağım," dedi Üsteğmen, "Bu akşam olmazsa baş ka bir akşama sözüm olsun."

www.e-kitap.us

Volkan elini göğsüne bastırdı: "Eyvallah abi! Ben bura lardayım. Çıkınca çaldır. Telefon edemeyecek durumda olur san yukarıya doğru yürü. Sürekli turluyor olacağım. Alırım seni."

Doğan, cevap olarak kaputa iki şaplak attı. Volkan gaz ladıktan sonra eve doğru yürümeye başladı. Rüzgâr o kadar keskin esiyordu iki, caddeyi geçene kadar elleri yeniden bu za kesmişti. Bahçe kapısının önüne geldiğinde durup içeriye bakındı. Kimsecikler yoktu. Kapının sağında solunda zil ya da diyafon gibi bir şey de görünmüyordu. Anlaşılan karşıla nacağı yer burası değildi. Buz gibi havayı derince içine çe kip, basit sürgüyü kaldırdı ve kapıyı ittirdi. Küçük bahçeyi birkaç adımda geçti. Eve yaklaşınca kulağına hafif bir mü zikle birlikte, neşeli birkaç kadın kıkırdaması çalındı. Üşü mekten eğrilmiş bedenini iyice dikleştirip parmağını sağ ta raftaki zile hafifçe değdirdi. Çıkan yüksek bir 'ding dong' se siyle birlikte, kıkırdamalar da kesiliverdi. Hemen ardından, kapıya doğru tıpırdayarak ilerleyen bir çift topuklu ayakka bının sesi duyulmaya başladı. Ayakkabılar kapının dibinde durdu ve bir kilit şıkırtısı duyuldu.

Üsteğmenin gözüne ilk çarpan şey, koca bir gülücüğün ardında inci gibi parıldayan bir dizi diş olmuştu. Azıları, abartı olmamakla birlikte, belirgin bir şekilde sivriydi. Hilal Hanım, misafirine tiz perdeden bir, 'Hoş geldiniz,' dedi.

Böyle doğrudan bir karşılamayı hiç beklemeyen Doğan, ağ zında geveleyip durduğu, 'Hoş bulduk,' lafını biraz çabala dıktan sonra çıkartabildi. Tokalaşmak için elini uzatıp uzatmamayı düşünüyordu ki, Hanım'ın eli narin bir şekilde ha fif hafif yükseldi ve çenesinin birkaç karış uzağında durdu. Üsteğmen önce gözlerine kilitlenmiş garip bir ışıltıyla parıl dayan gözlere, sonra sivri azı dişlerine, sonra da havada asılı duran ele ve ucundaki güzelce törpülenmiş, kırmızı ojeli, sivri tırnaklara baktı. Kara Harp Okulu'nda böyle şeyleri ni ye öğretmediklerini düşündü. Kibar olmaktan ziyade, yavaş olmaya çalışarak Hanım'ın elini tuttu, hafifçe eğildi ve talep edilen öpücüğü tam hedefine bıraktı. Hanım, "Mersi. Çok naziksiniz," diye kıkırdarken. Üsteğmen, bu öpücüğün ilk ve son olmasını diliyordu. Çünkü Geceli bedeninin soğu ğundan nefret ediyordu. Bambaşka bir şeydi bu. Bulaşıcı bir soğuktu. Hanımın elini tutan eli ve dudakları hâlâ üşüyordu.

Hilal Hanım, "Buyurun lütfen," dedi ve poposunu belir gin bir şekilde sallayarak, geniş salonun ucuna doğru yürü meye başladı. Uzun, aşağıya doğru hafif bollaşan siyah bir etek giymişti. Üzerinde dökümlü yakalı bir bluz vardı. Ke sinlikle dekolte olmamakla birlikte, göğüslerinin iriliğini iyi ce ortaya çıkartıyordu. Sırtı ve göbeği çevreleyen dantel bir şerit, ilk bakışta resmi görünen bu kıyafete daha sıcak bir ha va katıyordu. Eteğinin arkasındaki yırtmaçtan göründüğü kadarıyla Hanım biraz bastı bacak sayılabilirdi. Lakin bu ku surunu, giydiği arkadan çizgili siyah çoraplar ve bilekten bantlı yüksek topuklu ayakkabılarla kapatmaya çalışmıştı... Başarılı sayılabilirdi.

Rebii prensesindeki değişiklik Üsteğmen'in gözünden kaçmamıştı. Annesinin yanında, sade yas kıyafeti içinde uslu uslu oturan ev kızı gitmiş, yerine her an yaramazlık yapma ya hazır bir küçük hanım gelmişti. Kumral saçları buklelenmiş ve rengi sanki biraz daha açılmıştı. Gözlerindeki yeşilin gerçek olup olmadığını anlamak için de biraz daha yakından bakmak gerekecekti. Hilal Hanım, peşine taktığı Üsteğmen'i salonun ucundaki koltuklarda oturan beş Geceli kadınının yanına götürdü ve "Doğan Bey, kuzenlerim," dedi. Beş Gece liyle artarda tokalaşmaktan fazlasıyla çekinen Doğan, yumuşak bir baş selamını tercih etti. Gösterişli bir biçimde bacak bacak üstüne atarak oturmuş olan kadınlar, bu selamı yılık ve manidar tebessümlerle karşıladılar. Kuzenler de fazlasıyla şık ve bakımlı görünüyorlardı. Ama içlerinden bir tanesi özellikle dikkat çekiciydi. Uzun boyluydu. Siyah saçlarını kulak hizasında kestirmişti. Sürmeli gözlerindeki ve biçimli kaslarındaki gerilim gülümsediği zaman bile yok olmuyor du. Suratında aynı anda iki ifade birden barındırabilen ka dınlardan oldu olası çekinen Doğan, bu kuzeni şöyle bir süz mekten kendini alamadı. Kadın, siyah pantolon ve ceketten oluşan bir takım giymişti, içindeki beyaz gömleğin geniş ya kalarını da ceketinin üzerine devirmişti. En önemlisi ise, sol göğsünün altından dışarıya doğru uzanan kocaman bir şarjördü. Doğan, bunun tam otomatik bir tabancaya ait olduğu nu biliyordu. Küçük ama etkili bir silah olan bu silah, otuz küsur mermisini yarım dakikadan daha az bir sürede boşalt ma yeteneğine sahipti. Kuzen, Üsteğmen'in kendisine bak makta olduğunu fark edince, gülümsemesine hemen son verdi.

Hilal Hanım iki elinin parmak uçlarını utangaç bir şekil de birbirine vurarak, "Evet!" dedi, "Biz yukarı çıkalım. Mü nevver Abla bize çay getirirsin değil mi?"

Siyah takım elbiseli kadın yavaşça ayağa kalktı. O mut fağa doğru giderken. Hanım, yine

www.e-kitap.us

peşine taktığı Üsteğmen'le birlikte yukarı çıkmaya başladı.

Görüşmenin yapılacağı yer, yemek odası havasında dö şenmiş, çok da küçük olmayan bir odaydı. Sol duvardaki bir diğer kapı hemen göze çarpıyordu. Ortaya yuvarlak bir ma sa, masanın hemen arka tarafına da, içinde gümüş takımlar ve çerçevelenmiş fotoğraflar bulunan bir vitrin yerleştiril enmişti. Hanım, Üsteğmen'i içeriye davet ettikten sonra, sıkı sı kı kapatılmış perdelerin hemen dibine konulmuş klasik koltuklardan birini işaret etti: "Böyle buyurun."

Kapıyı kapattıktan sonra kendisi de gelip Doğan'ın tam karşısındaki koltuğa yerleşti ve bacak bacak üstüne attı. İlk kez baş başa kalan iki kişi arasında cereyan eden o bildik, sı kıcı sessizlik durumu yaşanmaya başlanmıştı. Koltuğuna iyi ce yaslanan Hilal Hanım'ın aksine Üsteğmen, sanki her an kalkacakmış gibi hafifçe öne doğru eğilerek oturmuştu. Oda oldukça sıcaktı ve üzerindeki ceket fazla gelmeye başlamıştı.

Doğan, hemen konuya girmek konusunda kendi kendi ne verdiği telkinleri hatırlayarak, "Evet Hilal Hanım," dedi ama lafının gerisini getiremedi. Misafirinin ses tonundan, ciddi konulara girmek üzere olduğunu fark eden Rebii Pren sesi, baskın bir tiz perdeden, hatta neredeyse ciyaklayarak, "Affedersiniz Doğan Bey," dedi, "Öncelikle baş sağlığı dilek leriniz için size ve komutanınıza teşekkür ederim. Kusura bakmayın annem o akşam biraz sinirliydi. Zor zamanlar ge çiriyoruz. Bir de siz aniden gelince biraz kendisini kaybetti. Yoksa kabalık etmek istemezdi."

Üsteğmen soğuk bir sesle, "Anlıyorum," dedi, "Tekrar başınız sağ olsun."

"Siz sağ olun," diye cevap verdi Hilal Hanım, "Babamı görmüş müydünüz?"

Doğan şaşkın şaşkın gülümsedi: "Hayır!"

Hilal Hanım, hiçbir şey söylemeden kalktı ve masanın arkasındaki vitrinin yanına gitti. Alttaki çekmecelerden biri ni açıp biraz kurcaladıktan sonra, elince büyükçe bir fotoğraf albümüyle geri döndü. Metal işlemeli kapağı açıp, albümü Doğan'ın kucağına koydu. Uzun tırnaklarıyla ilk sayfaya yerleştirilmiş tek bir fotoğrafı işaret ederek, "İşte babam," dedi, "Kaya Bey!"

Üsteğmen, resme uzun uzun baktı. Esmer, iri yarı bir adamdı Kaya Bey. Siyah pala bıyıklarıyla bir beyden çok es ki zaman külhanbeylerini andırıyordu. Hilal Hanım sayfayı çevirdi ve fotoğrafları tek tek izah etmeye başladı. İlk üç re simde Kaya Bey biricik kızıyla birlikte görünüyordu. Sonraki resimlerde Hilal Hanım ağabeyleriyle. Hilal Hanım kardeşle riyle, hanedan ailesi hep birlikte. Hilal Hanım teyzeleriyle, kuzenleriyle, cümle hısım akrabasıyla görünüyordu ve bu albüm olanca sıkıcılığıyla sürüp gidiyor, Rebii prensesinin tiz sesi Üsteğmen'in kulaklarını tırmalamaya devam ediyor du. Doğan, otomatiğe bağlamış bir şekilde kafasını sallaya rak, 'Hı hı. Hı hı,' derken arada sırada tepesine dikilmiş dur madan konuşan kıza kaçamak bakışlar atıyordu. Maalesef Hanım'm keyfi yerinde görünüyordu. Oda giderek daha da sıcaklaşıyordu ve Üsteğmen'in sıkıntısını belli edip etmemek konusundaki tereddütleri giderek derinleşiyordu. Geceli ol sun ya da olmasın, büyük bir iştahla aile albümünü anlatma ya başlamış olan herhangi bir kadına sıkıldığını belli etme nin ciddi sonuçlar doğurabileceğini kavramış bir yaşta ve ol gunluktaydı.

Doğan, sıcaktan, sıkıntıdan ve özellikle sol kulak zarına tecavüz eden sesten dolayı baygınlık geçirmek üzereyken odanın kapısı çalındı ve Hilal Hanım sustu. Gelen Münevver Abla'ydı ve elindeki tepsinin üzerinde iki porselen demlik ve iki de bardak vardı. Tepsiyi masanın üzerine bıraktıktan sonra bakışlarıyla odayı şöyle bir kolaçan etti ve Hilal Hanım'ın teşekkürüne küçük bir baş hareketiyle karşılık verip odayı terk etti. Kucağındaki albümü kapatacak cesareti bir türlü bulamayan Doğan, fotoğraflarla ilgileniyormuş gibi ya parak, çay servisiyle uğraşan Hilal Hanım'ı izliyordu. Ha nım, demlikleri farklı bardaklara boşalttıktan sonra sordu: "Kaç şeker?"

"İki," diye cevap verdi Üsteğmen. Çay fikri sıcakla birle şince hararetini iyice arttırmıştı. Ceketinin düğmelerini çözmeye uğraşırken Hilal Hanım elinde tepsiyle yaklaştı. Bar dakları ortadaki küçük sehpanın üzerine bıraktı ve üsteğmen'in ceketini işaret ederek "Alayım isterseniz" dedi.

Doğan hemen toparlandı; "Yok böyle iyi. Teşekkür ede rim"

Bir şeyi reddedebildiği için mutlu olmuştu. Hanım, ce keti yerine kucağındaki albümü aldı, masanın üzerine bıra kıp koltuğuna geri döndü. Üsteğmen, albüm aradan çıkıktan sonra artık iş konuşmaya başlayabileceklerini düşünürken. Hilal Hanım, "Babamı çok severdim," deyiverdi, "Tek kızıy dım... Prensesiydim..."

'Kızın gözleri buğulanıvermişti. Doğan ne diyeceğini bi lemez bir şekilde kafasını sallamayı

www.e-kitap.us

sürdürdü. Sırf bir hare ket yapmış olmak için, sehpanın üzerinde duran bardağı eli ne aldı ve karıştırmaya başladı. Bu arada gözü kızın önün deki bardağa takıldı. Çay rengindeydi ama sanki biraz daha kıvamlı bir şeydi. Üzerinden de dumanlar tütüyordu. Do ğan, içecekmiş gibi yaparak bardağı ağzına yaklaştırdı ve de rince kokladı. Büyüleyici bir çay kokusu önce genzini, sonra zihnini kapladı. Küçük bir yudum almakta hiçbir sakınca görmedi.

Hilal Hanım, buğulanan gözlerini bir süre tavanda bek lettikten sonra kendisini toparlayıp yeniden gülümsemeye başladı. Çabucak bardağını eline aldı ve karıştırırken, "Sizin babanız ne iş yapıyor?" diye sordu.

Çayın kokusuna dalıp gitmiş olan Üsteğmen, ilkin bu sorunun muhatabının kendisi olabileceğine ihtimal vermedi. Babasının ve mesleğinin böyle bir ortamda gündeme gelece ğini ölse tahmin edemezdi. "Emekli," dedi neden sonra, "Demir Yolları'ndan emekli... Makinistti."

Hilal Hanım ciyakladı: "Ay çok ilginç! Tren mi sürüyor du?"

"Evet tren sürüyordu."

"Ben de binmiştim bir kere trene. Babam bindirmişti. Boyama kitabında görüp tutturmuştum, babam da kırama mıştı. Gerçi kısa sürmüştü, bir iki saat falan ama çok zevkliy di. Nerede oturuyorlar şimdi?"

"Eskişehir'de."

"Peki kardeşiniz falan var mı?"

"Var, Bir ablam var."

"Ya! İsmi ne?"

"Nuran."

"Doğan, Nuran güzel olmuş. Ben de isterdim. Bizimkiler kafiyeli değil. O nerede oturuyor?"

"O da Eskişehir'de," dedi Doğan. Geleceğine emin oldu ğu soruyu engellemek için de ekledi: "Öğretmen kendisi." "Ne öğretmeni?"

"İngilizce öğretmeni... Özel bir okulda. İki yıl önce ev lendi. Kocası da öğretmen. Ama henüz bir yeğenim yok!"

Hilal Hanım, "Çok güzel.. Çok güzel," diye mırıldana rak bardağından bir yudum aldı. "Tanışmayı çok isterdim."

Doğan bu lafı kesinlikle duymazlıktan geldi. Koca bir yudum alarak bardağını yarıladı. Aslında hemen konuya girmek istiyordu ama sıcak dikkatini dağıtacak kadar yoğun bir hale gelmişti. Garip bir sıcaktı. Zerre terlemiyordu ama vücut ısısının kırk derecenin üzerine çıktığına emindi. Hara reti o kadar artmıştı ki, elindeki kaynar çay bile serinletici bir içecek gibi geliyordu. Bardağından bir yudum daha aldı. Şu saçma muhabbete bir son verip, iş konuşmaya başlamak isti yordu, ama zihnini bir türlü toparlayamıyor, konuyu açacak uygun kelimeyi bir türlü bulamıyordu. Çok sıcaktı. Sanki içinde bir yanardağ faaliyete geçmiş gibiydi. Bütün algıları, bilinci yerindeydi ancak sıcak herhangi bir şeye konsantre olmasını engelliyordu. Büyük bir gayretle ağzını açtıysa da sadece, "Çok sıcak oldu burası," diyebildi.

Hilal Hanım, "Öyle mi?" dedi. Şaşırmış görünüyordu ve bu çok doğaldı. Geceliler soğuğu ve sıcağı anlayamazdı. Bar dağını sehpaya bıraktı ve "Pencereyi biraz aralayayım o za man," diyerek ayağa kalktı. Üsteğmen, içeriye süzülecek olan buz gibi havanın hayalini kurarak, "Teşekkür ederim," demeye çalışıyordu ki, tam kafasının üzerinden Hilal Hanım'ın sesini duydu: "Ama belki bu daha iyi gelir!"

Neyin daha iyi geleceğini anlamak için kafasıra çevirme ye kalkmıştı ki, boynundan başlayarak tüm vücuduna yayı lan bir serinlik hissiyle neredeyse kendinden geçti. Bütün vücudu gevşeyi vermişti. Bacaklarında ve karnında zevke benzer titreşimler hissediyordu. Dudaklarından belirgin bir inilti döküldü. Birkaç saniye sonra gözlerini açabildiğinde. Hilal Hanım'ın ellerinin boynunda dolaşmakta olduğunu gördü. Bu buz gibi eller, boğazlı kazağının sınırlarını aşmış, göğsüne doğru ilerliyorlardı. Doğan korktuğunu hissetti a-a hiçbir şey yapmadı. Yapamazdı. Tarif edilemez bir hara retle kavrulan vücudu Hanım'ın ellerine muhtaçtı. Soğuğun bu kadar güzel, bu kadar rahatlatıcı olabileceğini asla hayal edemezdi. Aklına Mehmet Sinan'ın sözleri geldi: "Geceli ka dınları işini bilir..."

Gururunun son bir çırpınışıyla doğrulmaya çalıştı ama olmadı. Göğsünü geçip, karnına doğru ilerleyen elleriyle bir likte, Hanım'ın kolları da boynuna dokunmaya başlamıştı. Doğan, alev alev

www.e-kitap.us

yanan yanaklarını Hanım'ın kollarında gezdirmeye başladı. Giderek kendine kızmaktan vazgeçiyor du. Kayıtsız bir şekilde teslim olmaya hazırdı. Tek şartı, bu buz gibi bedenin daha fazlasını, bedeninin daha fazlasında hissetmekti.

Hilal Hanım da bunu anlamış olacak ki, Üsteğmen'in gövdesinde dolanan ellerini bir anda çevirerek, kazağı yuka rıya doğru çekiverdi ve kafasından aşırdı. Artık vücudunun üst tarafı çıplaktı ama kolları, tortop olan ceketinin ve kaza ğının içinde kısılı kalmıştı. Kollarını bu kelepçeden kurtarmak için debelenmekteyken bir anda ellerin vücudundan çe kildiğini hissetti. Panikle gözlerini açtı. Hanım, hemen önün de duruyordu. Suratına hınzır bir tebessümle birlikte, soyun da çok görülmeyen, canlı bir kırmızılık yerleşmişti. Azı diş leri de dudaklarından hafifçe taşacak kadar uzamıştı. Kız, kollarını kurtarmak için bilinçsizce debelenmekte olan Doğan'ı iki parmağıyla ittirerek koltuğa geri yasladı. Eteğini ha fifçe yukarıya kaldırdı ve dizleriyle koltuğun üzerine çıktı. Üsteğmen'in yüzünü ellerinin arasına aldı, dudaklarını du daklarına bastırırken bedeninin ağırlığını yavaş yavaş üzeri ne bıraktı.

Doğan, kurumuş dudaklarında Rebii prensesinin küçük ve buz gibi dilini hissedince gözlerini yeniden kapattı. Sıt maya tutulmuş gibiydi. İçi hâlâ kavruluyordu ama teni yo ğun bir soğuğa bulanmıştı. Kaslarının seğirmesine engel ola mıyordu. Üşümekten hiç bu kadar zevk almamıştı. Hanım elini kemerine atınca, bedeni önce korkunç bir ürpertiyle ka sıldı ve sonra ağır ağır gevşemeye başladı. Dudaklarına ya pışan ağız, soluğunu ciğerlerinden söküp alıyor gibiydi. Do ğan gözlerini aralamaya çalıştı ama, beyaz, parlak bir ışıktan başka hiçbir şey göremedi. Bilincinin açık olduğuna yemin edebilirdi ama kendi varlığını ancak çok derinlerde bir yer lerde hissedebiliyordu, içindeki son sıcak soluğu da usulca üfledikten sonra, bedenini ve ruhunu Hanım'ın arzularına teslim etti...

24

Aynı akşam. Bengi Hatun'un aktar dükkânının iki kat üstündeki, iki oda bir salondan ibaret olan küçük ahşap eve. Sarp Yüzbaşı'nın, Doğan Üsteğmen'in ve Bahar Hanım'ın bi raz da mecburi ortak ikametgâhları olarak hizmet vermek üzere, son rötuşlar vuruluyordu. Taşınma ve yerleşme işlerinin hiçbir aşamasına katılmamış olmalarından dolayı ev ar kadaşlarına son derece kızgın olan Bahar, bunun acısını iki odadan küçük ve karanlık olanını Yüzbaşı ve Üsteğmen'in kullanımına tahsis etmek, kendisini de sokağa bakan geniş pencereleri olan büyük odaya yerleştirmek suretiyle çıkart mıştı. Küçük oda haricinde her şey ve her yer hazır sayılırdı. Boya badana işleri iki gün önce bitmişti. Bahar, son zaman larda ekstrelerini bile görmediği ama bir şekilde ödendiğin den emin olduğu kredi kartlarını eline, Esat ile Haydar'ı da yanına alarak, ne kadar kalacağı konusunda en ufak bir fikri olmadığı bu yeni evi için şöyle yekunlu bir alışverişe çıkma ya yeltenmişti ki. Bengi Hatun araya girip bütün ev eşyaları nın hazır olduğunu söylemiş ve böylelikle Bahaı'ın hevesini kursağında bırakmakla kalmayıp, tüm sinirlerini de tel tel etmişti. Hatun'un bu jestine kinaye dolu bir, 'Ay ne zahmet et tiniz,' cümlesiyle teşekkür eden Bahar yine de ipleri elinden bırakmamış, eşyaların 'birinci el' olduğundan iyice bir emin olduktan sonra, koltuk takımlarının renginin, tül perdelerin şeklinin ve buzdolabının modelinin 'pek içine sinmediğini' nazik bir mızıldanmayla belirtmiş ve kursağında kalan alış veriş hevesini, ihtiyaç duyulan ıvır zıvırları alarak giderme ye çalışmıştı. Kapalı Çarşı'nın önemli bir kısmını eve taşıdık tan sonra nefsi körelir gibi olmuş ve evi yerleştirmeye başla mıştı.

Bengi Hatun, artık ince işlerinin bitmiş olduğunu umdu ğu eve tekrar geldiğinde gece yarısına iki saat kadar bir şey kalmıştı. Etraf sakin görünüyordu. Anlaşılan Bahar koltukla rın yeri konusunda bir karara varmış ve Esat ile Haydar'ı azat etmişti. Hatun etrafına şöyle bir baktıktan sonra 'vay vay' diye mırıldanarak takdirlerini belirtti. Şu yardımcı do çent doktor herkese kan kusturmuştu ama sonuç mükemmeldi. Salona mutlak bir düzen hâkimdi. Üçlü koltuğun kır lentleri simetrik olarak yerleştirilmiş, halının püskülleri ta ranmış, minik melek heykelcikleri televizyon sehpasına yerleştirilmiş, soba yakılmış ve hatta üzerine fokurdayan bir demlik çay bile oturtulmuştu. Hemen yan taraftaki sehpanın üzerinde duran iki çay bardağı ve şekerlik, az sonra bir yor gunluk çayı faslının başlayacağını gösteriyordu. Bengi Ha tun ikinci bardağın kimin için olduğunu şöyle bir düşündük ten sonra salondan çıkıp kısa koridor boyunca odalara doğru ilerledi. Büyük odanın ışığı yanıyordu. Bahar son rötuşlarını vuruyor olmalıydı. Kapıdan kafasını uzatınca,

www.e-kitap.us

kızın yatağın çarşafını iyice bir gerdirmekle meşgul olduğunu gördü. Ha fiften de bir şarkı mırıldanıyordu. Hatun, nevresimin üzerin de dans eden şaşkaloz civcivlere bakıp gülümsedikten sonra, "Kolay gelsin," dedi. Sesi o kadar yüksek çıkmamıştı ama Bahar yine de irkilmişti. Hızla toparlanıp suratına koca bir gülücük yerleştirdi: "Hoş geldiniz... Ben de çaya çağıracak tım sizi."

Hatun, kızı şöyle bir süzdükten sonra sevecen bir eday la, "Kalp kalbe karşıymış," dedi, "İşin çok mu daha?"

"Yok. Bitti sayılır."

"İyi o zaman. Sen devam et. Ben de çayları koyayım."

Bahar kafasını sallayıp, çarşafın üzerindeki küçük kırı şıklarla ilgilenmeye başladı. Bengi Hatun ise suratında ekşi bir ifade ile salona doğru yürümeye başladı. Ortada elle tu tulur hiçbir şey yoktu ama Hatun, kızın bakışlarında ve se sinde bir gariplik hissetmişti. Zihni, sanki çok tedirgin olun ması gereken bir durumu göstermek istermiş gibi alarma geçmişti. İçinden hayırlara yormaya çalışıyordu, ama bunca yıldır kendisini hiç yalnız bırakmayan sezgilerinin ender ya nıldığını da çok iyi biliyordu. 'Dur bakalım...' diye mırıldan dı. Sobanın yanına varıp sakince bardakları doldurmaya ko yuldu.

Çayların dumanı tütmekteyken Bahar salona geldi. Su ratında hâlâ o koca gülümseme vardı. Üçlü koltuğun tam ortasına kendisini bıraktı. Çayını karıştırırken kibarca teşekkür etti ve sonra sordu: "Nasıl? Güzel olmuş değil mi?"

Bengi Hatun etrafına bakındı: "Vallahi eline sağlık... Ama çok yorulmuşsundur sen! Kusura bakma fazla yardım edemedim."

"Ay olur mu canım" dedi Bahar, "Daha ne yapacaksınız o kadar işinizin arasında. Hem ben de yorulmadım öyle. Sağ olsun, çocuklar ağır işleri halletti, bana da ıvır zıvır şeyler kaldı. Bu arada... İlyas Bey nasıl oldu?"

Hatun, "Gayet iyi..." diye cevap verdi. Sevimli surat ifa desini korumaya çalışıyordu. Zira kızın sesindeki o garip tını kulağını ve zihnini bir hayli tırmalamıştı. Sezgilerinin sağla masını yapmak için beklemekten başka bir çaresi yoktu. Ses sizce çayını yudumlamaya koyuldu. Boşalan bardağını soba nın yanındaki sehpaya bırakır bırakmaz Bahar sordu: "İçer misiniz?"

"Alayım!" dedi Hatun, "Güzel demlemişsin."

"Sobanın marifeti. Şunun üzerine koyunca çay gibi çay oluyor vallahi. Aslında çok güzel kahve de yapılır ama cezve almayı unutmuşum. Şöyle güzel, bakır bir cezve almam la zım..."

"Alma kızım. Var bende fazla. Dövme bakır hem de. Şimdikiler fabrika işi oluyor. Bakır mı alüminyum mu belli değil."

Bahar suratını buruşturarak, "Doğru..." dedi. Sonra tek rar gülümsemeye başladı: "Ah kestane olacak ki şimdi. Sarp'ı arayıp söylesem mi ki? Gelirken getirsin. Çarşıda mı dır ki hâlâ?"

"Bugün hiç görmedim. Bilmiyorum," diye cevap verdi Hatun. Bu siparişi aldıktan sonra Yüzbaşı'nın suratının ala cağı şekli çok iyi biliyordu. Bahar, ciddi ciddi cep telefonuna davranmışken, bir anda vazgeçiverdi: "Amaaan! Yarın çıkar kendim alırım. Şimdi bütün kurtluları kakalayıverirler ona... Biliyor musunuz? Çok saftır Sarp!"

Hatun ne diyeceğini bilemez bir şekilde bakakaldı. Gay rı resmi bir ziyarette dile getirilmiş olsa bile, Yediler'in üyesi olarak, bir 12. Daire subayının 'saf olduğuna' onay vermek, ileride yakışık almayan durumlara neden olabilirdi. Vaziyeti kaçamak bir gülücükle idare etmeyi tercih etti.

Bahar, ikinci bardak çayları doldurup, bir tanesini Bengi Hatun'a uzattıktan sonra, tekrar üçlü koltuğa oturdu. Bacak larını altında toplayıp, sıcak çaya birkaç defa üfledikten son ra ilk yudumunu aldı. Garip bir hali vardı. Sanki hipnotize olmuş gibi, gözleri bardağın içine dalıp gitmişti. Sobanın çı tırtıları ve ince cama vuran çay kaşıklarının şıngırtılanyla ge çen birkaç saniyenin ardından Bahar soruvcrdi: "Murat Ho-ca'yı tanıyor muydunuz siz?" Kafasını bardaktan kaldırma mıştı...

Bengi Hatun'un yudumu ağzında kala kalmıştı. Sesli bir şekilde yutkunup gözlerini Bahar'a dikti. Ne var ki kız hâlâ bardağına üflemekteydi. "Profesör Murat Suna'dan mı bah sediyorsun?"

Bahar kafasını da hafifçe sallayarak, "Hı hı..." diye ce vap verdi.

Hatun'un ağzının tadı kaçı vermişti. Bardağını kenara bı rakmayı düşündü. Sonra vazgeçti ve küçük bir yudum daha aldı: "Evet tanıyorum..."

Niyeti fazla üstelemeden, Bahar'ın kendi açtığı bu yersiz konunun devamını kendisinin

www.e-kitap.us

getirmesini beklemekti ama kız sanki beklediği cevabı çoktan almış gibi, umarsızca bar dağına bakmayı sürdürüyordu. Hatun, kızın sinir bozucu sessizliğini, aynı şekilde bir sessizlikle karşılamaya karar verdi. Murat Hoca'nın bahsini durduk yerde neden açıldığı nı ölesiye merak ediyordu ama karşısındakinin de bilmek için can attığı birçok şeyin olduğunu da hissedebiliyordu.

Odadaki sessizliğin ömrü ancak yarım dakika kadar sürebil di ve soru soranın kaybedeceği bu gerilimli çekişmeyi Bengi Hatun kazandı. Bahar, gözlerini diktiği bardağı dudaklarına götürdükten sonra konuştu: "Aslında tanıdığınızı biliyo rum.... Günlüklerinin birkaç yerinde sizden bahsediyor."

Hatun içinden, "Allah kahretsin," diye bir beddua oku du. Bunu kime ya da neye dediğini kendisi de çok iyi bilmi yordu. Şu ya da bu şekilde, birisinin kendisine Murat Ho ca'nın günlüklerini hatırlatması feci şekilde sinirlerini bozulmuştu. Günlükler neredeyse iki aydır elindeydi ama birkaç Sayfasını şöyle bir kurcalamaktan fazlasını yapamamış, son ra da hepten unutuvermişti. Günlüklerin lafının Baharın ağzında dolaşması da olayın ciddi bir unutkanlık durumunu aşarak, aleni bir gaflet haline geldiğini gösteriyordu. Murat Hoca'nın günlüklerinin bu kızın elinde ne işi vardı? Ve daha da felaketi, günlükleri okuduğunu söyleyen bu kız bu işi nasıl becerebilmişti. Bengi Hatun, artık elindeki bardağı bir ke nara bırakmanın zamanının geldiğini fark etti. Karşısındaki afacan kıza 'helal olsun' mealinden bir bakış fırlatarak sordu: "O günlükler sende mi?"

"O gece," dedi Bahar, "Hani sizin yaralandığınız gece. Sarp beni almaya geldiğinde evde önemli bir şey kalmasın demişti. Benimde gözüme günlükler takıldı. Birkaç defa si zin elinizde görmüştüm. Önemli olabileceğini düşünüp al dım. Eski Yer'deyken de biraz göz atma fırsatım oldu."

Hatun araya girdi: "İyi de güzelim, sen nasıl okudun ki günlükleri. Hititçe onlar!"

Bahar kısık ama kendinden emin bir sesle, "Değil," dedi, "İlk başta ben de öyle zannetmiştim ama değil. Günlükler basbayağı Türkçe; çivi yazısıyla yazılmış. Sesler uysun diye biraz da modifiye edilmiş o kadar!"

Hatun içinden bir beddua daha savurdu. Hititçe zannet tiği günlükleri tercüme etmesi için Behruz Usta'ya götürmeyi düşündüğünü anımsadı. Oysa biraz dikkatli baksa, yazıla rın Hititçe'yle ilgisi olmadığını anlayabilirdi. Tıpkı karşısın daki bu kız gibi. Hatun, kibarca günlüklerini istemeye hazır lanıyordu ki Bahar önce davrandı: "Aslında insanların gün lüklerini okumak adetim değildir, ama böyle çivi yazısıyla yazılmış olunca ilgimi çekti. Bir de Eski Yer'de çok canım sı kılıyordu. Ben de oturdum bütün günlükleri deşifre ettim. Kusura bakmadınız umarım... Her neyse, Murat Hoca gün lüklerinde sizden birkaç yerde bahsediyor. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Duydukları Hatun'u heyecanlandırmıştı; yine de fazla renk vermek istemiyordu. "Benden bahsettiğini nereden bili yorsun?" diye sordu, "Bir Bengi ben değilim ya memleket te."

Bahar ağır ağır kafasını kaldırdı. Suratında, oynamakta olduğu oyundan çok, hem de çok sıkılmış bir çocuğun ifade si vardı. Donuk bir sesle, "Haklısınız," dedi, "Memlekette bir Bengi siz değilsiniz ama Yedi Kartal Ocağı'nın kutsal ema netlerinden birini saklaması için Murat Hoca'ya verip kendi sini onurlandıran Bengi Hatun siz olmalısınız... Öyle değil mi?"

Duydukları Hatun'un kulaklarında dolanıp duruyordu. Öyle her durumda soğukkanlılığını koruyan bir yapısı zaten yoktu. Bir anda dikleşiveren bedeni ve kocaman olmuş göz leri, Hatun'un nasıl bir heyecan içerisinde olduğunu gösteri yordu. Aklına gelen ilk ve muhtemelen en acil soruyu sordu: "Nerede o günlükler?"

Bahar, Bengi Hatun'a şöyle bir baktı ve kafasını çıtırtıları artık iyice yavaşlamış olan sobaya çevirdi. Hatun'dan hafif bir inilti yükseldiğini duyar gibi oldu. Gözlerini sobadan ayırmadan konuşmaya devam etti: "Murat Hoca emanetinizi nereye sakladığını günlüğüne yazmış ama yeriyle ilgili bilgi vermemiş. Neyse ki şanslıymışsınız Bengi Hanım. Ben de İs tanbul Üniversitesinde okudum. Hoca'nın asistanlarından birisi benim eski bir arkadaşımdı... Daha doğrusu eski bir hayranım. Biraz ısrar edince bana, sizin şu kutsal emanetinizin saklandığı yerin ayrıntılı bir planını gönderdi. Yani Fırtı na Tanrısı'nın kayıp kutsal tapmağının planlarını..."

Bahar, eşofmanının cebinden çıkarttığı küçük bir diski iki parmağının arasına kıstırarak Hatun'a gösterdi: "Bütün bilgiler bunun içinde. Tapınağın kesin yeri, planı ve girişleri. Arkadaşım, Murat Hoca'nın tapınağı yıllar önce keşfettiğini ama bunu herkesten sakladığını söyledi. Garip! Bir akade misyen ismini arkeoloji tarihine kazıtacak bir buluşu neden gizli tutsun ki?"

"Aklına gelen her yeri kazamazsın da ondan," diye ce vap verdi Hatun. Öfkesi hayretinin

www.e-kitap.us

altında kalmıştı. Aslında o diski istediği an alabilirdi ama kızın bu oyunu nereye var dıracağını çok merak ediyordu. Sakin bir sesle ve diski işaret ederek, "Alabilir miyim?" dedi.

Bahar'ın sinir bozucu sükûneti sürüyordu: "Tabii ki ala bilirsiniz... Ama şu kutsal emanetin ne olduğunu öğrenebi lir miyim. Bu kadar uğraştım. Sanırım bilmeyi hak ediyo rum."

"Benim için önemli bir şey... Bir el yazması" diye cevap verdi Hatun.

"Sadece sizin için mi önemli? Günlükte Yedi Kartal Ocağı'nın kutsal emanetlerinden biri diyor."

Bengi Hatun ne tür bir cevap vermesi gerektiğini düşün mekteyken Bahar devam etti: "Şu madalyonunuzu görebilir miyim?"

Hatun gülümsedi. Kızın derdinin ne olduğunu anlamış tı. Gerçi, kafasını kurcalayan soruların cevabını öğrenmek için tehlikeli ve biraz edepsizce bir yöntem seçmişti, bu an lamda çok da haksız sayılmazdı. Üstelik Yüzbaşı'dan dolayı, neredeyse 'dokunulmaz'bir konumda olduğunu çok iyi bili yordu. Bengi Hatun, Bahar'ın akıl sağlığını korumak için çok hassas davranmıştı, ancak iş bu raddeye geldikten sonra ar tık böyle bir şeyi kafasına takacak değildi. Hızla ayağa kalktı ve Bahar'ın yanma oturdu. Gömleğinin iki düğmesini çöze rek madalyonunu ortaya çıkarttı. "Buyur bak!" dedi kıza.

Bahar, Hatun'un en azından birazcık nazlanacağını dü şünmüştü. Elini yavaş yavaş yaklaştırarak, önce parmağının ucuyla madalyonun yüzeyine dokundu. Sonra avucuna aldı ğı madalyonu yüzüne iyice yaklaştırdı. Kırmızı renkli küçük kartallar, taşın üzerine düzgün aralıklarla oyulmuşlardı. Bu garip boyaya biraz daha yakından bakabilmek için madalyo nu suratına iyice yaklaştırmıştı ki. Bengi Hatun, "Yeryüzün de sadece yedi tane var!" deyiverdi. Sesi oldukça yakından gelmişti. Zira Bahar, madalyona yakından bakacağım diye Hatun'un burnunun dibine kadar sokulmuştu. Kafasını kal dırınca biraz kızgın, ama biraz da alaycı bir ifadeye bürün müş bir yüzle karşılaştı. Maclalyonu usulca elinden bırakıp, biraz geriye çekildi. "Tamam mı?" diye sordu Hatun, "Artık alabilir miyim şu şeyi?"

Bahar, "Tabii ki," dediyse de diski Hatun'a uzatmadı. Gözleri madalyona takılıp kalmıştı. Bir süre sonra, "Nedir bu?" diye sordu.

"Sen söyle," dedi Hatun, "Biliyor gibi görünüyorsun."

Bahar yutkundu: "Biliyorum da..."

"Bir de benden duymak istiyorsun."

"Hıhı..."

"Söyle o zaman!"

"Yedi Kartal Ocağı'nın Madalyonu... Böyle hatırlıyo rum."

Bengi Hatun, "Doğru hatırlıyorsun," diyerek gömleği nin düğmelerini iliklemeye başladı. Kızın bu bilgiye nereden ve nasıl ulaştığını öğrenmek istiyordu ama şu an hiç sırası değildi. Bu merak etmenin ötesinde bir zorunluluktu. Ocakla ilgili bilgilerin ortalıkta dolaşmasına izin veremezlerdi. Bu konuda her zaman çok titiz davranmışlardı ama anlaşılan ufak tefek sızıntıların önüne geçememişlerdi. Bunu aklının bir köşesine yazıp hemen asıl konuya döndü. "Alabilir miyim Bahar'cığım?" dedi kızın elindeki disketi işaret ederek.

Bahar bir kez daha, "Tabii," dedi ama disk yine yerinden kımıldamamıştı. "Siz de mi?..." diye sordu.

Hatun hafifçe kafasını salladı: "Bak kızım! Kafanın nasıl karışık olduğunu tahmin edebiliyorum. Bir tek şunu bil ye ter. Bizden sana bir kötülük gelmez. Sen misafirimizsin."

Bahar, "Yok, yok!" diye hafif bir çığlık attı, "Sizden bir kötülük falan beklemiyorum... Ne bileyim... Garip sadece... Ben... Ben biliyordum sizi... Yani birkaç yerde isminiz karşı ma çıkmıştı... Eski kitaplarda... Madalyonu da görmüştüm daha önce... Nasıl diyeyim... Yani... Efsane olduğunuzu sa nıyordum..." Konuşması sinir dolu bir kıkırdamayla bölün dü.

Hatun, "Ama değilmişiz..." diyerek kızın lafını tamam ladı. Bir elini kızın dizine koyarak devam etti: "O kitaplar dan neler okudun bilmiyorum güzelim, ancak Yedi Kartal Ocağı efsane değil. Yalnız şunu iyi bilmen lazım. Bu gerçeği çok az insan bilir. Bilenler de bu sırrı sonsuza kadar saklar. Anladın mı?"

Bahar, "Anladım," diye cevap verdi, "Peki Sarp biliyor mu?"

"Biliyor?"

"Peki o nasıl bulaştı... yani öğrendi bu işi?"

www.e-kitap.us

"Her soruyu muhatabına sormak lazım. Uygun görürse anlatır."

Bahar, "Bana niye anlatmadı ki?" diye homurdandı, "Bunca zamandır buradayım. Hayır bir şeyleri fark ettiğimi de biliyor. Üstelik bu konularda ondan daha bilgiliyim. Tezi ni yazdım ben bu işin. Ne yani! Kaldıramayacağımı falan mı düşündü?"

Hatun bu soruların Yuzbaşı'ya homurdanma bahanesiy le kendisine yöneltilmiş olduğunun farkındaydı. "Bizi sana anlatmak Yüzbaşı'ya düşecek iş değil" diye sert bir cevap verdi, "Yedilerle ilgili birtakım şeyler duyabilirsin, bilebilir sin. İş Yediler'i, yani bizi tanımaya geldi mi ya hep ya hiç ku ralı işlemeye başlar. Biraz tanıyamazsın. Kenarından bakıp gidemezsin. Tanırsın, tanıtılırsın, öğrenirsin, biat edersin ve bu sırrı sonsuza kadar saklarsın. Daha zamanın gelmediği için kendimizi senden saklıyorduk, fakat maalesef sen rahat durmadın!"

Hatun'un konuşma tarzı Bahar'ın o meşhur sinirlerini yine zıplatıvermişti: "Ne yapsaydım?" diye hırladı, "Kendi mi yarı ölü İstanbul'da buluyorum, kadim madalyonlar gö rüyorum. Kapalı Çarşı'nın altında gizli bir yere tıkılıyorum, etrafımda yeniçeri kılıklı adamlar dolaşıyor... Lafa bak! Ha zır değilmişim! Ben kendimi yıllardır okuduğum hikâyele rin, söylencelerin ortasında bulmuşum. Dönen dolapları öğ renmek için tabii ki bir şeyler yapacağım."

Bengi Hatun içinden, "Senden çok güzel çırak olurdu ama yeteneksizsin işte!" diye geçirdi. İsmine gözü karalık mı, aptallık mı, cesaret mi yoksa kendini bilmezlik mi; ne deni yordu bilmiyordu, ancak bu kızın bu huyunu çok takdir edi yordu. Gizli gizli günlükleri okuyup, yetmezmiş gibi bir de öğrendikleriyle şantaj yapmaya çalışmış, nispeten de başarılı olmuştu. Şimdi de karşısına geçmiş kendisine bu zamana ka dar bir açıklama yapılamamasının hesabını soruyordu. Birta kım hatalar ve tesadüfler silsilesini takiben Yüzbaşı'nın eski nişanlısı sıfatıyla aralarına kahlan bu kadın, atılsa atılamayan, satılsa satılamayan bir şekilde gelip Yediler'in ve tüm olayların orta yerine çöreklenivermişti. El mecbur idare edi lecekti.

Hatun, sabrının taşmak üzere olduğunu derin bir of çe kerek belli ettikten sonra, "İyi de Bahar'çığım," dedi, "Öğrenmek için daha kibar bir yol seçebilirdin. Bana alenen şan taj yaptın... Günlükleri de yakmışsın?"

Bahar, "Ne yakması canım!" diye bir çığlık attı, "Ne sa nıyorsunuz siz beni? Hepsi duruyor odada. Gidin alın."

Hatun, "Öyle demek istememiştim.." gibilerinden bir şeyler gevelemeye çalıştı ama vaziyet kurtarılacak gibi değil di. Bahar'ın imalı bir şekilde sobaya bakışını yanlış anlamış olamayacağına göre, bu kız tahmin ettiğinden çok daha teh likeliydi. "Her neyse," dedi Hatun, "Şu günlük meselesini kapatalım artık. Son olarak bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

Cevap çok hızlı geldi: "Günlükler içerde. Alır okursu nuz. Ne istiyorsanız öğrenirsiniz. Diski de vermiyorum. Kendiniz bulun tapınağın yerini."

Bengi Hatun dişlerini birkaç defa sıktıktan sonra, "Pe ki!" dedi ve ayağa kalktı. "İstediğini yap. Nasıl olsa emanet artık orada değil!" Kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki Ba har'ın ağzından dökülen iki kelimeyi duyunca olduğu yerde çakıldı kaldı: "Birileri tapınakla ilgilenmeye başlamış!"

Hızla geriye dönüp, "Nasıl?" diye sordu. Bahar, az önce söylediği iki kelimenin Hatun'u heyecanlandıracağını tah min etmişti ama suratının böyle bir şekle bürüneceğini hiç beklemiyordu. Kekeleyerek, "Tam bilmiyorum," diye cevap verdi, "Galiba Alman bir arkeolog ön araştırma için izin al mış... Öyle duydum..."

Hatun gözlerini Bahar'a kilitlemişti ama zihni bambaşka yerlerdeydi. Murat Hoca'nın, emanetini o tapınağa saklaya cağını yüz yıl düşünse tahmin edemezdi. Zaten öyle bir tapınağın varlığından bile haberdar değildi. Ama eğer arkeolo gun biri bu mevsimde arazi çalışması yapmaya kalkışmışsa, ortada ciddiye alınması gereken şeyler var demekti. Gözü nün önüne Murat Hoca'nın cesedi geldi. Ne korkunç bir manzaraydı! Anladığı kadarıyla Profesör emanetin yerini söylemişti ama ona nasıl ulaşacaklarını saklamayı başarmış tı. Ya da ömrü vefa etmemişti. Emanet hâlâ orada duruyor olabilirdi ve acele etmek gerekliydi.

Bengi Hatun, "Günlükler nerede?" diye bağırarak içeri deki odalara doğru yürümeye başladı. Bahar, "Durun ben vereyim" diyerek peşinden seğirtti ama geç kalmıştı. Odaya girdiğinde Hatun kitaplığın yarısını yatağın üzerine boşalt mıştı bile. Bahar, "Orada değil," diye viyaklayarak yatağın altına eğildi ve diplerden bir yerden çekip çıkarttığı üç koca cildi Hatun'a uzattı. Bengi Hatun ciltlerin sayfalarını şöyle bir kurcaladıktan sonra kıza dönerek, "Onu da ver," diye bu yurdu.

www.e-kitap.us

Bahar, bir adım geriye çekilerek diski arkasına sakladı: "Ben de geleceğim!"

Hatun'un sabrı burnundan gelmek üzereydi: "Nereye geleceksin?"

"Tapınağa!"

"Bana bak! Sen bugün haddini iyice aştın. Ver şunu."

"Veririm ama ben de gelirim. Hem günlüklerdeki alfabe yi nasıl okuyacağınızı bilmiyorsunuz. Çözmek zamanınızı alır. Ama ben biliyorum."

Hatun bir kez daha, "Ver şunu," dediyse de bir taraftan da kızın söylediklerini düşünüyordu. Feci şekilde haklıydı. Kendisi orada burada uğraşırken, kız oturup günlükleri de şifre etmişti. Şimdi bu üç koca cildi oturup yeniden okumaya kalkışmak ciddi bir zaman kaybı olacaktı. Zaten yeteri kadar vakit kaybetmişti. Ani bir hareketle kızın koluna yapıştı ve kapıya doğru sürüklemeye başladı. Bahar, "Nereye gidiyo ruz?" diye haykırdı.

"Yürü!"

"Ya nereye gidiyoruz söylesenize. Böyle pijamayla çıkıl maz ki! Üstüme bir şeyler alsaydım!"

Bengi Hatun tam kapının ağzında durdu ve diğer eliyle kızın çenesine yapıştı. Bahar dehşete düşmüş bir şekilde bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama çenesini hareket ettiremiyordu. Çok kızmıştı. Hatun yavaşça elini çenesinden çekin ce, usturuplu birkaç laf sallamak için ağzını açmaya kalkıştı ama başaramadı. Çenesi kilitlenmiş, dişleri sanki birbirine yapışmıştı. Ağzında kalan öfkesini ve şaşkınlığını anlamsız birkaç sesle anlatmaya çalışh. Bengi Hatun kızın iniltilerini az bir süre dinledikten sonra, işaret parmağıyla kapıyı gös terdi: "Yürü!"

25

Üsteğmen gözkapaklarmı, üzerlerine çöreklenen ağırlık tan kurtarmak için kaşlarını yukarıya doğru iyice gerdirdi. Az bir süre önce uyanmıştı ama gözlerini açamıyordu. Elle riyle yokladığı kadarıyla hâlâ yatakta ve leylak rengi saten çarşafların üzerindeydi. Vücuduna garip bir hamlık çökmüş tü. Kendisini külçe gibi hissediyordu ve bütün kasları eniko nu sızlıyordu. Gözkapaklarıyla cebelleşmeyi bırakıp zihnine yoğunlaştı. Yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı, içtiği o çayı hatırlıyordu. Üzerine basan sıcaklığı ve kızın buz gibi elerini. Buradan sonrasını da hatırlıyordu ama her şey kopuk ko puktu. Sadece bazı sahneler zihninde film kareleri gibi patlayıveriyordu. Bu koca yatağa sırtüstü düşüşünü gördü. Kızın yanına uzanmasını birde. Sanki zihninde böyle binlerce, mil yonlarca fotoğraf vardı ama hiçbiri birbiriyle bağlantılı değil di. Neyin nasıl ve hangi sırayla olduğunu ve ne kadar sürdü ğünü kestirmesi mümkün değildi. Kendisinin başrolde oldu ğu sahneleri hatırlamaya başlayınca gözleri bir anda fal taşı gibi açılıverdi. 'Vay vay vay' diye geçirdi içinden. Artık kas larındaki ve eklemlerindeki tüm sızıların bir anlamı vardı.

Kafasını yastıktan kaldırmadan etrafına bakındı. Yatağın hemen yanında, ahşap, antika bir komodin duruyordu. Üze rinde dolu, kristal bir sürahi ve birkaç bardak vardı. Aslında susamıştı ama artık bu evdeki içeceklere temkinli yaklaşması gerektiğini şu zonklayan kafası bile Üsteğmen'e söyleyebiliyordu. Gözü komodinin hemen üzerindeki pencereye takıl dı. Kanatları hâlâ sıkı sıkı kapalıydı ve gözüne vuran çiğ ışıktan, içerisinin hâlâ o antika avizelerle aydınlanmakta ol duğunu fark etti. 'Saat kaç acaba?' diye sordu kendi kendine. Sol kolu her zamanki gibi yastığın altında kalmıştı. Kolunu kurtarmak için kafasını hafifçe kaldırdı. Saatine baktı: Altıya çeyrek vardı. Geç kalıp kalmadığına karar vermeye çalış maktayken, ensesine yakın bir yerden, 'Günaydın,' diyen bir ses duydu. Ses tabii ki Hilal Hanım'a aitti ama tınısı nedense Üsteğmen'i rahatsız etmişti. Dün gece heyecanlı bir şekilde, ciyak ciyak cıvıldamaya çalışan küçük hanımın sesine, sanki 'muzafferane' bir eda yerleşmişti. Üsteğmen temkinli bir ünaydın'la Hanım'a karşılık verdi. Şu dakikadan itibaren nasıl davranması gerektiğini hâlâ bulanık olan kafasında bi razcık düşündükten sonra ağır ağır döndü.

Hilal Hanım, kocaman bir yastığı ensesine yerleştirmiş, yatakta uzunlamasına oturmaktaydı. Üzerinde, tıpkı nevre simlerin renginde ve tabii ki satenden kısa bir Gecelik vardı. Tokalarından kurtulmuş olan saçlarının birkaç tutamı Gece liğinin düşmüş askısına dolanmışlardı. Üç parmağının arası na kibarca yerleştirdiği gümüş işlemeli çeşm-i bülbül kadehi alt dudağına yaslamış öylece duruyordu. Doğan'ın kıpırdan dığını hissedince, kadehi dudaklarından ayırmadan hafifçe kafasını çevirdi ve sadece küçük bir gülücük attı. Sesindeki o muzafferane eda yüzünden ve yatışından da

www.e-kitap.us

okunmaktaydı.

Doğan, böyle hassas bir durumda, uyanır uyanmaz ya taktan fırlamanın hoş karşılanmayacağını düşünerek dirsek leri üzerinde doğruldu ve kendini yukarıya çekti. Çekik göz lerini iyice kısarak kıza bir gülücük de o attı. Bir zamanlar birileri, bu şekilde güldüğünde çok sevimli olduğunu söyle mişti. Doğru olmasını ümit etti... Hilal Hanım ise hâlâ elin deki kadehi derin derin koklamakla meşguldü, içinde hoşu na giden bir şeyler olduğu her halinden belli oluyordu ve bunun ne olduğunu tahmin etmek Üsteğmen için hiç de zor değildi. Doğan şu 'kan içme fikrinden' artık bir gün önceki kadar tiksinmediğini düşünüyordu ki, kolu pazısının üzerin deki sargıya takıldı. İlkin ne olduğunu anlamadı. Parmakla rının ucuyla beyaz beze hafifçe dokundu. Sızlıyordu ve bir kaç saat öncesine kadar kolunun sapasağlam olduğuna emindi. Önce sargıya, sonra Hilal Hanım'a ve elindeki kade he kaçamak birer bakış hrlattı. Garip bir şekilde şu 'kan içme fikri' hâlâ kendisine eskisi kadar itici gelmiyordu ama yine de yanlış bir tahminde bulunuyor olmasını diledi.

Hilal Hanım, Üsteğmen'in kolundaki sargıya takılıp kal dığını fark etmişti. Kadehi alt dudağından ayırdı, şöyle bir çalkaladı ve minik bir yudum aldı. Ağzında uzun bir süre döndürdüğü yudumunu ağır bir şekilde yuttuktan sonra gözlerini Doğan'a çevirdi ve "Fazla iyi!" deyiverdi.

Üsteğmen neyin 'Fazla iyi' olduğunu anlayamamakla birlikte Hanım'ın sesindeki o hafif hoşnutsuz havayı çözme ye çalışıyordu. İyi olan bir şeyden niye şikâyet edilsindi ki? Soru işaretli gözlerini kıza çevirdi.

Hanım, sanki emin olmak istermiş gibi bardaktan küçük bir yudum daha aldıktan sonra, "Kanın," diye cevap verdi, "Galiba tıpkı senin gibi fazla iyi. Tattıklarım arasında en iyisi olduğunu söyleyebilirim... nasıl desem... Seni üzmek iste mem ama biraz tekdüze. Heyecan yok, hayal kırıklığı yok. Tadı o kadar baskın ki altta kalan diğer tatların kendisini göstermesine izin vermiyor. Yüz defa denesem de aynı tadı alacağıma eminim... Gücenmedin değil mi?"

Doğan hafifçe gülümseyerek kafasını iki yana salladı. Aslında biraz alınmıştı, yine de bir Geceli prensesiyle kanı nın tadı ve kişiliği konusunda tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. Tekdüze bir insan olduğunun farkındaydı ve ruh din ginliğinin temelinde bu özelliğinin yattığına inanıyorclu. İçinden, "Güzelim sen Yüzbaşı'yı bir dene," diye geçirdi. Bir kadının kanının tadına bakarak karakter analizine girişmesi ilginç bir deneyimdi ama Üsteğmen bu kadarının yeterli ol duğuna kanaat getirdi. Hilal Hanım ile zevk alanındaki ortaklıkları sona ermiş gibi görünüyordu. Herkesin keyif anla yışına ve alışkanlıklarına saygı duymakla birlikte Üsteğmen bir sevişme sabahına güzel bir kahvaltı ile başlamayı tercih ederdi. Görünür bir şekilde saatine bakarak, "Ben oldukça gecikmişim," dedi.

Hilal Hanım gülümsedi ve kafasını salladı. Kadehini he men yanındaki komodinin üzerinde bıraktı, yataktan çıktı ve salına salına kapıya doğru yürümeye başladı. Doğan yatakta biraz daha doğrularak etrafına bakındı. Elbiseleri katlan mış bir şekilde köşedeki koltuğun üzerinde duruyordu. An laşılan Hilal Hanım, Üsteğmen uyurken bayağı bir iş yap mıştı.

Yatak odasından çıktığında kendisini dün akşam ağır landığı odada buldu. Vitrinin hemen önündeki masanın üze rine de hatırı sayılır bir kahvaltı sofrası hazırlanmıştı. Hilal Hanım, Üsteğmen'i çıkmaya hazır bir şekilde görünce, "Ne bu acele?" deyiverdi. Sonra suratına muzip bir ifade yerleşti rip, "Yüzünüzü yıkasaydınız. Bir çay daha içseydiniz," dedi.

Doğan da gülümsedi: "Çok teşekkür ederim Hilal Ha nım ama gerçekten çok geç kaldım."

"Böyle aç aç çıkılmaz ki... Lütfen"

Üsteğmen de ısrarlıydı: "Çok da zahmet vermişsiniz... Başka bir zaman telafi ederiz artık."

Son cümlesini kesinlikle ağzından kaçırmıştı ama bu Hanım'ın dikkatinden kaçmadı. Memnun bir ifadeyle "Mut laka!" dedikten sonra tabaktaki poğaçalardan birine uzandı: "Bari şunun tadına bir bakın. Ben yaptım."

Doğan aniden ağzına tıkılan poğaçayı çiğnemeye çalışır ken kız konuşmayı sürdürdü: "Çok iyi olduğum söylenemez ama sizin mutfağınızdan da anlarım. Nasıl? Güzel olmuş mu?"

Kızın bir anda dün geceki cıyaklayan ses tonuna geri dönmesi üsteğmen'i şaşırtmıştı. Ağzındaki kırıntılara hâkim olmaya çalışarak, "Elinize sağlık," dedi. Yutkunmaya çalışır ken bir taraftan da nasıl vedalaşması gerektiğini düşünüyor du. 'Her şey için çok teşekkür ederim,' demek biraz abes ka çabilirdi. 'Tekrar görüşmek üzere...' gibi şeyler de telafisi zor olan sonuçlar doğurabilirdi.

www.e-kitap.us

Üsteğmen bir asker kibarlığıyla elini uzatmakla yetindi. Hilal Hanım ise, tıpkı gecenin başın da yaptığı gibi elini hafifçe yukarı kaldırdı ve Doğan o bula şıcı soğukluğu bir kez daha dudaklarında hissetmek zorun da kaldı. Hoşuna gittiğini söyleyemezdi ama dün akşamki gibi tüyleri diken diken de olmamıştı.

Kızın elini bıraktıktan sonra vedalaşma faslını bir baş selamıyla tamamlayıp kapıya doğru yürümeye başladı. Tam kapıyı açmıştı ki Hilal Hanım arkasından seslendi: "Doğan Bey! Bir şey unutmadınız mı?"

Üsteğmen sıkıntıyla yüzünü ekşitti. Arkasını dönerken de ne unutmuş olabileceğini düşünüyordu: Bir veda sözcü ğü ya da daha kötüsü öpücüğü?... Aptala yatmayı tercih etti. Önce etrafına sonra da üzerine bakındı. Hilal Hanım'ın yü züne ise garip bir gülücük yerleşmişti. Doğan oraya buraya bakımrken imalı bir sesle, "Siz buraya niye geldiniz Üsteğmenim," diye soruverdi.

İşte o an, şüphesiz Doğan'ın son sekiz saat boyunca ken disini en kötü hissettiği andı. Renk vermemeye çalışıyordu ama yakasına kadar kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı. "Tabii ya..." diye mırıldandı. Yuttuğu ufak tefek birkaç numara dışında her şeyin kontrolünde olduğunu zannediyordu ama anladığı kadarıyla kafasında duran, aklının geri kalan küçük bir kısmıydı. Derin bir nefes alarak, "Evet," dedi.

Hilal Hanım bir süre daha Üsteğmen'e baktı. Eseriyle övünüyor gibi görünüyordu. Gülümsemesini hiç bozmadan konuşmaya başladı: "İstediğiniz gibi annem Soner Bey'e biat ettiğini tüm aşirete ilan etti. Hatta annesini ziyarete bile gitti. Oradan birkaç bilgi almış. Çok yüksek ihtimalle Soner Bey'in Yediler'in emanetleriyle bir alakası varmış ve Alamut diye bir yerde kalıyormuş."

Alamut lafı Üsteğmen'in tüylerini diken diken etmişti. Bu kelimeyi ilk duyduğu yeri. Emniyet Müdürlüğü'nde ge çirdiği o geceyi anımsadı. Üzerinden fazla bir zaman geçme mişti ama çok şey değişmişti. Aklının kayıp yarısını başına toplayıp, "Neredeymiş bu Alamut?" diye soruverdi.

Hilal Hanım, Doğan'ın bir anda değişivoren suratına dikkatle bakıyordu. "Bütün bildiği bu kadar," dedi, "Size bu nu iletmemi istedi... Ve bir de küçük bir ricası var."

Üsteğmen kızın son lafını duymuştu ama aklı hâlâ Alamut'taydı. Midesindeki küçük burkulmayla birlikte gerçek leşen efsanelere daha ne kadar tahammül edebileceğini dü şünüyordu. Neden sonra kendisini toparlayıp, "Ricası ne dir?" diye sordu.

Hilal Hanım hafızasını şöyle bir yoklayıp, "O dosyayı is tiyor," dedi. Kendisine söylenenleri kelimesi kelimesine ez berlemiş olduğu her halinden belli oluyordu. Üsteğmen kı zın hangi dosyadan bahsettiğini anlamıştı ama yine de, "Hangi dosyayı?" diye sordu.

Kızcağız biraz bocaladıktan sonra, "Hani o akşam yanı nızdaki dosya var ya..." dedi, "Onu istiyor... Galiba..."

Doğan kafasını sallamakla yetindi. Gecelilere olan hay ranlığı biraz daha artmıştı. Bilgileri bu kız aracılığıyla ilet mek, her bahane bir tarafa mükemmel bir stratejik seçimdi. Bu Geceli prensesinin balık hafızasından alabileceği fazladan bir kelime bile yoktu. Dolayısıyla tüm ağız arama hamleleri nin havada kalması kaçınılmazdı.

Üsteğmen, "Bunu ileteceğim," diye cevap verdi, "Anne niz başka bir şey söyledi mi?"

Hilal Hanım kaşlarını yukarı kaldırıp bir süre düşün dükten sonra, "Hayır," dedi, "Hepsi bu kadar."

Doğan kıza teşekkür ettikten sonra, bir vedalaşma sah nesine daha fırsat vermeden hızlı adımlarla odayı terk etti. Merdivenlerden inerken Hilal Hanım'ın aralık kapıdan ken disini izlediğini fark etti. Alt katta kimsecikleri yoktu. Bir kez daha saatine baktı. Güneş doğmak üzereydi. Sessiz ol maya çalışarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. İstanbul'un o nemli zemheri rüzgârı ortalığı kasıp kavuruyordu ama Üsteğmen umursamadı. Bu en azından ehli bir soğuktu. Bahçe kapısın dan dışarı fırlayıp ıssız caddeye bakındı. Volkan cadde boyunca dolanıp duracağını söylemişti ama bu konuşmanın üzerinden de bayağı bir vakit geçmişti. Çocuğun hâlâ kendi sini bekliyor olmasını ya da bir taksi bulmayı umarak kaldırımın kenarından yürümeye başladı. Bir taraftan da Yüzbaşı'ya ne hesap vereceğini düşünüyordu. Kızar mıydı bilin mez ama felaket dalga geçeceği kesindi. Neslişah Hanım'ın mesajı dikkatleri tabii ki başka yöne çekecekti ama, tanıdığı Sarp Yüzbaşı'nın gelecek elli yıl boyunca bu mevzuyu her fırsatta açıp kendisini rezil edeceğinden emindi. Eh, hak et memiş de sayılmazdı.

www.e-kitap.us

Yirmi adım kadar yürümüştü ki karşı kaldırımda bereli ve gri paltolu bir adam dikkatini çekti. Kendisine bakıyor gi bi gelmişti. İçgüdülerine uyarak arkasına baktı. Yürüdüğü kaldırımda, elli metre kadar arkasında bir adam daha vardı ve hızlı adımlarla yaklaşmaktaydı. Elini çaktırmadan beline atmaya niyetlendi ama tamamen 'boş' olduğunu anımsadı. Dişleri yine sıkılıvermişti. Adımlarını hızlandırdı. Son sürat koşmaya hazırlanıyordu ki, karşı kaldırımdaki adamın ken disine el salladığını fark etti. Biraz daha dikkatli baktı. Yamlmıyorsa bu adam solaklardan biriydi. Hemen kafasını çevir di. Arkasından gelen de Esat'tı. Bir taraftan da telefonla konuşuyordu. Anlaşılan tahmin ettiğinden daha fazla merak edilmişti. Doğan dönüp Esat'a doğru yürümeye başladı. So ğuktan kaskatı kesilmiş bir ağaççığın dibinde karşı karşıya geldiklerinde Üsteğmen, "Hayırdır?" diye sordu.

Esat, o her zamanki ciddiyetiyle, "Yüzbaşım gönderdi," dedi, "Merak etmiş."

"Volkan nerede?"

"Aradım abi. Geliyor. Benzini bitmiş."

Doğan boş caddeye baktı. Esat'ın az konuşmasını ve cid diyetini her zaman takdir etmişti ama bu ayazda da muhabbetsizlik hiç çekilmiyordu. "Vaziyet nasıl?" diye sordu laf ol sun diye.

Esat şöyle bir baktı: "Hangi vaziyet abi?"

"Ustalar çıkacaktı hastaneden. Nasıllar?"

"İyiler abi?"

Doğan muhabbeti fazla zorlamamaya karar verdi. Bu ço cuk bu şekilde ölmeye kararlı gibi görünüyordu. Neyse ki caddenin ucundan bir araba homurtusu duyuldu. Volkan son sürat gelmekteydi. Önce karşı kaldırımdaki Solak'ı al dıktan sonra sert bir u dönüşü yaparak tam önlerinde dur du. Esat, Üsteğmen'in binmesi için kapıyı açmıştı ki. Volkan arabadan dışarı fırladı: "Neredesin be Doğan abi? Bir buçuk depo benzin yedik!"

26

Koca geceyi aynı sokakta turlayarak geçiren Volkan, sa kin sabah trafiğini de bulunca altındaki taksinin limitlerini zorlamış ve rekor sayılabilecek bir sürede Kapalı Çarşı'nın kapısına dayanmıştı. Aralanmış kepengin altından eğilerek geçmişler, henüz boş olan Çarşı'nın duvarlarında yankılanan hızlı ayak seslerinin eşliğinde küçük halıcı dükkânına varmışlardı. Üsteğmen hiç oyalanmadan doğruca dükkânın ar kasına geçti. Eski Yer'e inen merdivenleri gizleyen ağır halıyı aralayınca kulağına bir ses çalındı. Bağırtıya benziyordu ve ses on basamak kadar aşağıdaki kalın tahta kapıyı aşabildi ğine göre birileri yine 'delilenmiş" olmalıydı.

Merdivenleri inip kapıyı araladı ve girmeden önce içeri ye şöyle bir göz attı. Sütunlu Salon'daki kadro, çok şey kaçır mış olduğunu gösteriyordu. İdris Usta yine telefonun başın daydı. Yanındaki Mehmet Sinan ise yine kâğıtlara bir şeyler karalıyordu. Niran Hatun ellerini arkasına bağlamış bir şe kilde volta atmakta, Yüzbaşı ise elleri belinde, salonun orta sında öylece duruyordu. Yüzü kapıya dönük değildi ama duruşu bile üzerinde bir gerginlik olduğunu anlatmaya yeti yordu.

Doğan tam aşağıya inmeye hazırlanırken, 12. Daire ofisi olarak kullandıkları odanın kapısı açıldı ve Bahar kafasını çı karttı. Yüzbaşı'ya doğru parmağını sallayarak ve ağlamaklı bir sesle, "Bana bak sen bana öyle herkesin ortasında bağıramazsın tamam mı?" diye bağırdı, "Kim olduğunu zannedi yorsun sen!"

Cevap olarak Sarp Yüzbaşı gürledi: "Bahar sok o kafanı içeri! Asabımı daha fazla bozma. Her boka sokuyorsun o burnunu, her boka!"

Bahar kafasını biraz daha dışarı çıkarttı: "Senin yüzün den! Ne sorduysam cevap yok. Hep karizma, hep karizma!"

Yüzbaşı Bahar'a doğru yarım adım attı: "Bana bak gir içeri işine bak sen! Millete şantaj yapman da mı benim yü zümden?"

Kız tam bir şey daha söylemeye hazırlanıyordu ki arka dan Bengi Hatun'un kafası belirdi. Baharı omzundan tuttu ğu gibi içeriye çekip kapıyı sertçe kapattı.

Doğan kapının aralığında öylece kalakalmıştı. Sinirli in sanlarla daha önce de karşılaşmıştı ama bir insan evladından böyle yüksek bir sesin çıkabildiğine ilk defa şahit oluyordu. Yüzbaşı'nın öfkesi Niran Hatun ile İdris Usta'yı bile pıstır-mıştı. Doğan aşağıda neler olduğunu çok merak ediyordu ama anladığı kadarıyla rapor vermek için hiç uygun bir za manda değildi. Sessiz bir şekilde

www.e-kitap.us

aşağıya inip komutanıyla hiç muhatap olmadan kendisini İdris Usta'nın yanına atmayı planlıyordu ama kapının gıcırdamasını hiç hesaba katma mıştı. Sarp arkasını dönüp Üsteğmen'i görünce bir kez daha gürledi: "Nerdesin lan sen!"

"Geldim komutanım" dedi Doğan merdivenlerden iner ken.

Yüzbaşı, "Hoş geldin..." diye bağırmaya devam edecek ti ki odanın kapısı bir kez daha açıldı. Bahar yine kafasını çı kartmıştı: "Bağırıp durma bana" diye ciyakladı, "İş yapma ya çalışıyoruz burada."

Bu Sarp'ı hepten çileden çıkartmıştı. Bengi Hatun yetişip kızı içeri çekene kadar yarı anlaşılır bir sürü şey söyledi. Do ğan ise bu fırsattan yararlanıp hemen İdris Usta ile Mehmet Sinan'ın yanına sıvıştı. Usta hâlâ telefondaydı. Üsteğmen Geceli'ye yaklaşarak, "Ne oluyor?" diye sordu.

Mehmet Sinan, "Bengi Hatun'un emanetini bulduk gali ba" diye cevap verdi.

Doğan sevincini masaya küçük bir yumruk atarak gös terdi: "Nerdeymiş?"

"Eski bir Hitit tapınağında. Murat Hoca oraya saklamış. Ama birileri de harıl harıl tapınağı kazıyormuş. Müdahale etmeye çalışıyoruz."

Üsteğmen telefonda kibar kibar konuşan Idris Usta'ya şöyle bir baktıktan sonra, "Eee? Nereden çıktı bu emanet?" diye sordu, "Nasıl bulundu yani?"

Geceli hafifçe gülümsedi: "Onu hiç sormayın. Bahar Ha nım gizli gizli Murat Hoca'nın günlüklerini okumuş. Ema netin yerini keşfetmiş sonra da Hatun'a şantaj yapmış."

"Nasıl şantaj?"

"Tam bilmiyorum ama ya bana kim olduğunuzu, ortada dönen dolapları bir bir anlatırsınız, ya da günlükleri yakarım demiş. Yüzbaşı'nın haline baksanıza."

Doğan, Yüzbaşı'nın niye böylesine delirdiğini anlamıştı. Aslında kafasında bir sürü soru vardı ve çoğu 'dedikodu' kategorisine giriyordu. Şöyle bir düşündükten sonra, "E da ha ne bekliyoruz?" dedi, "Niye gidip almıyoruz emaneti?"

Geceli, İdris Usta'yı işaret ettikten sonra, "İş biraz çetre filli," diye kısa bir cevap verdi. Tam bu sırada İdris Usta, "Anladım. Çok teşekkür ederim," diyerek telefonu kapattı. Bu uzun konuşmanın ardından biraz soluklanıyordu ki, vol tasını kesen Niran Hatun masanın dibinde bitiverdi: "Nedir durum?"

"Bakanlık'tan bir ahbabımla görüştüm," diye anlatmaya başladı Usta, "Kazıyı Alman bir arkeolog yürütüyormuş. Helmut Flncher. Adam sabıkalı. Bir sürü tarihi eser kaçakçı lığına ismi karışmış."

Hatun araya girdi: "Şu Kıvırcık Abdül denen adamla bir işi olmuş mu?"

Usta, "Bilmiyorum," dedi. Bunu araştırmak hiç aklına gelmemişti. Önünde duran kâğıtlardan birine çala kalem bir not aldıktan sonra devam etti: "Her neyse... Müdahale etme miz biraz zor görünüyor. Adamın bütün izinleri tamam. Baş ta izni ön araştırma için almış ama sonra kazı iznine çevir miş."

"Hangi kafasız vermiş izni. Bu kış kıyamette ne kazısı yahu?"

"Çok para dönmüş Hatun. Adamlar devletten bir kuruş ödenek istememiş. Üstelik Bakanlığa öyle bir proje sunmuş lar ki, herkesin dudağı uçuklamış. Henüz gören olmamış ama kazılacak yerlerin üstü dev gibi çadırlarla örtülecekmiş."

Hatun herkesin aklına gelen soruyu soruverdi; "Nere den akar ki bu değirmenin suyu?"

Usta, "Balkan Holding," diye cevap verdi, "Bütün mas rafları karşılamış. Hal böyle olunca kazıyı resmi yollardan durdurmamız çok mümkün görünmüyor."

Niran Hatun, "Doğru," dedi, "Bu kadar parayı basan adama kolay kolay dur denmez. Şu holdinge bir bakın he men."

Hatun'un emrini Mehmet Sinan üzerine alınmıştı, "Çok derinine inmedik ama biraz bilgi topladık," dedi, "Türk, İtal yan, Rus ve Bulgar ortakları var. Sermayesi güçlü. Dört yıl kadar önce kurulmuş. Asıl faaliyeti uluslararası tarım ticareti ve perakendecilik. Süpermarket zinciri kuracaklarmış güya, dört yıldır çivi bile çakmamışlar."

"Neyse," diye devam etti Usta, "Birkaç da iyi haber var. Kazı çok yavaş gidiyormuş. Önlerine dev gibi granit bloklar çıkıp duruyormuş sürekli..."

Hatun tekrar araya girdi. Biraz daha heyecanlanmış gö rünüyordu: "Anlaşıldı. Adam Fırtına Odası'na ulaşmaya ça lışıyor. Ya bu ahmakların elinde planın tamamı yok ya da la birentlerden

www.e-kitap.us

girmeyi gözleri yemedi. Biraz zor delerler o ka yaları. İdris! Böyle telefonla olmaz. Adam gönder sürekli gözlesinler."

İdris Usta, "Korkut Bey'in dört Yörüğü yola çıktı bile," dedi, "Varınca haber verecekler. Biz gidene kadar da orada kalacaklar."

Doğan etrafta dönen muhabbeti bir ucundan yakalama ya çalışıyordu ama hiçbir şey anlamamıştı. Soracağı bir soru nun insanların dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramayacağını da biliyordu. Neyse ki İdris Usta Doğan'ın sıkıntısı nı fark etmişti. "Bengi Hatun'un emanetinin eski bir tapınak ta olduğunu düşünüyoruz," diye açıklamaya başladı, "Hitit ler zamanında yapılmış Fırtına Tapınağı diye bir yer. İki kapısı var. Ön taraftaki tamamen toprak atında kalmış. Fincher'de oralara yakın bir yeri kazıyor zaten. Bizim elimizde ise eskiden rahiplerin kullandığı arka girişi gösteren plan var. Lakin düz yol değil. Karınca yuvası gibi labirent!"

Üsteğmen'in yine cengaverliği tutmuştu. "Bir yol bulu ruz" dedi, "Ne kadar karmaşık olabilir ki? En olmadı patla yıcı falan kullanırız."

Niran Hatun yılık yılık gülümsedi: "Tekin yer değil ora sı. Kayboldun mu kırk yıl dolansan çıkamazsın. Bir taşı ye rinden oynatsan bütün labirent başına çöker."

"Şu arkeologu defedelim o zaman. Kaldığı yerden biz devam edelim."

"Düşünmedik değil. Çıkacak çıngar bir tarafa, o kayaları zaten delemcyiz. Her biri bir, bir buçuk adam kalınlığında. Fırtına Odası denilen yer daha bina ayaktayken yerin bil mem kaç kat dibindeydi. Şimdi bir de üzerinde toprak var. Olacak iş değil"

"Salih Usta bir şey yapamaz mı?"

"Salih'in ayakta duracak hali yok Üsteğmenim," dedi Hatun, "Hadi deldik diyelim. Bir de yanlış yerden girmişsek. Fırtına Odası'nı ıskalamışsak işte o zaman işimiz iş. Ara ki bulasın odayı. Bul ki delesin duvarını. Karşına çıkacak tu zaklar, belalar da cabası."

Durumu kısaca özetlemek, daha doğrusu Üsteğmen'in anlayacağı dile tercüme etmek yine İdris Usta'ya kalmıştı: "Fincher en üstün teknolojiyi kullansa bile orada daha yirmi günlük işi var," dedi, "Eğer biz devam edersek, sanat kullan mak da dahil bir haftada ancak deleriz. Kısaca Doğan Bey bu kadar vaktimiz yok. Orada bir hafta oyalanamayız. Neyse ki Murat Hoca labirentteki doğru yolu bulmuş. Lakin günlüğü ne şifreleyerek yazmış. Bengi Hatun ile Bahar Hanım içerde onunla uğraşıyorlar."

Doğan, anlıyorum, der gibi kafasını salladı. Başka bir yol yok gibi görünüyordu ama fazladan bir 'B Planı'nın kim seye zararı dokunmazdı. Sütunlu Salon'a çöken sessizlikten istifade ederek düşünmeye başlamıştı ki sertçe açılan bir ka pı dikkatini dağıttı. Kafasını çevirdiğinde Bengi Hatun'un elinde koca bir defter ve bir kâğıt tomarı ile neredeyse koşa rak masaya doğru gelmekte olduğunu gördü. Bir taraftan da, "Hallettik," diye bağırıyordu. Hatun'un arkasındaki ise Bahar'ın suratı ise bol ekşiliydi...

Masadaki kâğıt parçalarını ve telefonu iteleyerek elinde ki defter için yer açtı. Sütunlu Salon kısa bir süre için çekilen sandalyelerin gıcırtılarıyla dolmuş, sadece Mehmet Sinan ile Yüzbaşı ayakta kalmayı tercih etmişti.

"Labirentteki doğru yolu bulduk," dedi Bengi Hatun, "Daha doğrusu Murat Hoca bulmuş zaten ama günlüğe çivi yazısıyla yazmış. Pek matah bir şey değilmiş..."

Bahar bu lafın kendisine dokunup dokunmadığından emin değildi ama yine de kinayeli bir şekilde, hafifçe Hımmladı. Hatun kızı duymazdan gelerek konuşmaya de vam etti: "Labirentlere bir mağaradan giriliyor. Tapınağa iki kilometre kadar uzaklıkta kayalık bir tepede... hoca mağara nın yerini güzelce anlatmış. Her neyse... Bir süre mağaradan ilerleyecekmişiz. Sonra karşımıza labirentlere açılan ilk oda çıkacakmış. Odada on iki tane kapı varmış. Yapmamız gere ken şey doğru kapıyı bulup ilerlemek. Sonra bir odaya daha gelecekmişiz. Aynı şekilde oracla da on iki kapı varmış. Yine doğru kapıyı bulup ilerlememiz gerekiyor. Böyle böyle on bir tane oda geçtikten sonra son odaya, yani Fırtına Odası'na ulaşacakmışız."

Bengi Hatun bu kısa açıklamasını bitirdikten sonra ma sadakilere baktı. Herkesin suratında sinir bir gülümseme vardı. İdris Usta ise az önce Üsteğmen'in ortaya attığı patla yıcı fikrini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

Bengi Hatun biraz coşkulu bir sesle, "O kadar da karışık değil canım," detli, "Murat Hoca çok güzel, çok basit bir plan hazırlamış. Labirentleri yapanlar her odaya ve odaya çı kan doğru yola bir

www.e-kitap.us

Hitit Tanrısının ismini vermiş. Labirentin şifresi de buna dayanıyor zaten. Misal: Birinci oda Namni'nin odası, ikinci oda da Hurriş'in odası, ikinci odaya ula şabilmek için Namni'nin odasındaki on iki kapıdan doğru olanı, yani Hurriş'in yoluna çıkan kapıyı seçmemiz lazım."

İdris Usta araya girdi: "Peki doğru kapıyı nasıl anlaya cağız. Nerden bileceğiz o kapının Hurriş'in yoluna çıktığını."

Hatun rahat rahat gülümsedi: "Her kapının üzerinde tanrıların kabartması varmış Usta. Ben yola çıkmadan biraz kitap kurcalayacağım zaten. Kabartmaların hangi Tanrıya ait olduğunu anlarız. Biz atlasak bile Niran Hatun biliyordur."

Bütün bakışlar, düşünceli bir şekilde Bengi'yi dinlemek te olan Niran Hatun'a çevrilmişti. Hatun büzüşmüş dudak larının arasından, "Tanırım tanımasına da..." dedi, "Sen şu yolu doğru çıkarttığından eminsin değil mi? Bir de bunun dönüşü var..."

Niran Hatun'un dönüşü düşünmesi Bengi'yi şaşırtmıştı. "Dönüşün nesi var Hatun?" dedi, "Sanat kullanırız."

Hatun kafasını salladı: "Kullanabilir miyiz bilemem. Te kin yer değil orası. O zamanlar küçüktüm, hayal meyal ha tırlıyorum ama gireceğimiz yer çok çok büyük. Fırtına Odası dediğin yer tapınağın tam ortasındadır. Teşup'un evi oldu ğuna inanırlardı. Neredeyse bir ordu korurdu tapınağı. Sen girişin iki kilometre kadar ötede olduğunu söylüyorsun ama o kuş ucumu uzaklık. Ne kadar yol yürüyeceğimizi, ne ka dar dolanacağımızı hesapla artık. Doğru yoldan sapmama mız lazım. O kavim Tanrılarını bin türlü tasvir ederler. Hep sinin elimizde olması lazım. Benim hafızamla olmaz o iş."

Sütunlu Salon'a huzursuz bir sessizlik çökmüştü. Niran Hatun'un bir şeyi bu kadar ince elediği ender görülen bir şeydi. Eğer bir iş Hatun'u endişelendirmişse, üzerinde bir kere daha düşünülmeliydi.

"Merak etme Hatun" dedi Bengi. Emanetine ulaşmak için her şeyi göze almaya hazırdı. "Ben her şeyi kontrol ede rim. Bütün tanrı tasvirleri de elimizde olur. Yalnız küçük bir sorunumuz daha var. Fırtına Odası'na girebilmemiz için bir anahtara ihtiyacımız olduğunu söylemiş..."

Niran Hatun, "Bu mu küçük sorun?" diye parlayacaktı ki Bengi soluk almadan devam etti: "Anahtar dediysem öyle bildiğimiz anahtar değil. Üzerinde çivi yazıları bulunan taş bir tablet. Sondan bir önceki odada, yani Şauşka'nın odasın da okununca Fırtına Odası'da giden yol açılacakmış. Orijina li Ankara'da müzedeymiş ama Hoca günlüğüne kopyasını çıkartmış. Gel gör ki, ne hikmetse tercüme etmemiş."

Günlüğün sonlarına doğru bir sayfa açarak Niran Hatun'un uzattı: "Sen Hititçe biliyorsun diye fazla dert etme dim..."

Niran Hatun önce yazılara şöyle bir baktı. Sonra günlü ğü önüne çekerek iyice yaklaştı. Yarım dakika kadar baktık tan sonra, "Bu Hititçe falan değil," deyiverdi, "Hurrice de değil. Bu benim bildiğim herhangi bir dil değil."

"Emin misin Hatun?" diye sordu Bengi.

Niran Hatun gözlerini Bengi'ye dikti. Her ikisi de yine ince ince tütmeye başlamışlardı: "Eminim tabii!" dedi, "Köreldiğim diller oldu ama o kadar da değil."

Hatun'un lafı masanın etrafındakileri enkaza çevirmişti. Çivi yazılarının ne anlama geldiği bilinmiyordu ama herkes bunun, Hatun'un dediği gibi 'tekin olmayan bir şeylerle ilgi li' olduğundan emindi.

Kasvetten sıyrılıp ayağa ilk fırlayan her zamanki gibi Niran Hatun oldu. Günlüğü hızla toparlayıp kolunun altına kıstırdıktan sonra, "İdris," dedi, "Sen şu tabletin orijinaline ulaşmaya çalış. Etraflıca bir araştır. Neyin nesiymiş iyice bir anlayalım. Bengi! Bahar Hanım'la kapanın odaya her şeye bir kere daha bakın. Ben de şunu Behruz Usta'ya göstereyim. Bir ihtimal Hattice ya da Sümerce olabilir. Okursa bir o okur. Okuyamazsa da artık karşımıza in mi çıkar cin mi çıkar bile mem. Atadan kalma yollarla görürüz işimizi. Her halükarda yarın yola çıkıyoruz. Adam orda tapınağın damını deliyor. Daha fazla sallanmayalım."

Hatun hızlı adımlarla Sütunlu Salon'dan ayrılırken ken di kendine, "Bir iş de rast gitsin be! Bir iş de rast gitsin!" diye söyleniyordu. Başına yıkılacağını bilse bile o labirentlere gi recekti ama aklından geçenler hiç iç açıcı değildi. Bengi, anahtarın okunacağı sondan bir önceki odanın Şauşka'nın adıyla anıldığını söylemişti. Hatun şimdilik kendisine sakla mıştı ama bu tanrıçayı iyi

www.e-kitap.us

tanıyordu: Bir çok kavimde birçok ismi vardı ama en ünlüsü İştar'dı. Nasıl anılırsa anılsın, uğraştığı iki mesele vardı: Aşk ve savaş...

Kapı Niran Hatun'un arkasından henüz kapanmıştı ki. Bengi Hatun ayağa kalktı ve Bahar'ın omzuna dokundu: "Hadi. En baştan bir kez daha bakalım şuna."

Bahar gözlüklerini gözüne ittirerek asılmış suratlara ba karak, "Moralinizi bozmayın hemen," dedi, "Hititlerin bü yüde o kadar da iyi olmadıklarını herkes bilir. Muhtemelen basit bir şeydir. Halledersiniz"

Bengi Hatun içinden kısa bir sabır duası etmekteyken, Yüzbaşı dikildiği yerden bağırmaya başladı: "Hah Bahar! Bir sen eksiktin bu masanın başında. Geldin tamam olduk. Bir senin fikirlerin lazımdı bize. Söyledin çok güzel olduk!"

Bahar çığlıkla inilti arasında bir ses çıkararak masanın üzerindeki telefona hamle etmişti ki İdris Usta daha hızlı davranarak telefonu kızın elinden aldı. Üsteğmen ile Meh met Sinan vücutlarıyla Yüzbaşı'yı perdelerken. Bahar, Bengi Hatun tarafından odaya sürüklendi ve vukuat bir kepazeliğe dönüşmeden engellendi. Son olarak İdris Usta kibar ama gür bir sesle, "Lütfen sakin olalım!" diyerek Salon'daki sükûneti kesin olarak sağladı. Hâlâ elinde durmakta olan telefonun ahizesini kaldırmıştı ki gözü Üsteğmen'e takıldı. Ahizeyi ye rine koyarak, "Haberler nasıl Doğan Bey?" diye seslendi.

Yüzbaşı'nın koluna girmiş durumda olan Doğan, bir sü re İdris Usta'ya baktıktan sonra, "Ha... Evet!" dedi. Zihninin hâlâ biraz bulutlu olduğunu fark etti. Kendine sinir oldu. Bir dürtükleycn olmasa haberi almayı da vermeyi de unutacak tı. Masaya yaklaşarak sakin bir sesle, "Neslişah Hanım So ner'e biat ettiğini duyurmuş," dedi, "Ve ufak birkaç da haber almış. Soner'in sizin emanetlerle bir ilgisi olabilirmiş ve Alamut diye bir yerde saklanıyormuş."

İdris Usta elindeki telefonu masaya bırakıp ağır ağır oturdu. Bu Alamut lafını üçüncü duyuşu oluyordu ve artık kendisini yıpratmaya başlamıştı. İlk duyduğunda o kadar da boş vermemişti üstelik. Hemen İlyas'ı doğuya Alamut'un bi lindiği yerlere göndermişti. Tarikatın yeniden ortaya çıkıp çıkmadığı ancak oralardan bakınca anlaşılırdı. Ne var ki İlyas eli boş dönmüş, etrafta Alamut'la ilgili en ufak bir lafın bile dönmediğini söylemişti. "Bu nasıl bir iştir, nasıl bir oyundur böyle," diye mırıldandı. Cebinden sigara tablasını çıkarttı. Bir sigara yakıp üst üste iki derin nefes çekti ve kafa sını toparlamaya çalıştı. Şu Alamut denen yer, artık her nere si ise, küçük, anlamsız bir ayrınh olmaktan çıkmış, gelip bü tün olayların tam ortasına kuruluvermişti. Adamlar, emanet ler çalınmadan yirmi gün kadar önce Ebu Sina suikastını kullanarak subayları Emniyet'e çektirmiş ve başlarına güzel bir bela sardırmıştı. Neslişah Hanım'ın söyledikleri doğruy sa, yani eğer Soner gerçekten Alamut diye bir yerde saklanı yorsa, artık bulmacanın parçaları yavaş yavaş yerine oturu yor demekti. Anlaşıldığı kadarıyla adamlar emanetleri alma dan önce Ocağın devletle olan tek bağlantısını ortadan kal dırmaya, yani 12. Daire'nin ayağını kaydırmaya çahşmışlardı. Elinde henüz kesin bir delil yoktu ama İdris Usta bu adamların subayların kurşunlanmasıyla ve Zülfikâr'ın çalın masıyla da bir ilgilerinin olduğuna yemin edebilirdi. Subayları öldürmek istemeleri olaylar çerçevesinde mantıklıydı ama Zülfikâr denildiği zaman işin içine Elifle birlikte çok da ha can sıkıcı şeyler karışıyordu. Eh, Yediler'in emanetlerini çalmaya kalkan adamların bu işe göre bir tezgâh hazırlaya cakları kesindi, ancak bu hengamenin acil cevap bekleyen iki önemli sorusu vardı. Birincisi, şu Alamut denilen yer nere deydi ve kimlerden ibaretti, ikincisi ise, bu adamlar, başta eminlerin kimlikleri ve Ocağın 12. Daire ile bağlantısı olmak üzere bu kadar şeyi nereden biliyorlardı. Usta bu ikinci soru yu, olay daha tazecikken İlyas'ın dillendirmiş olduğunu hatırladı. Çırağına cevap olarak sağlam bir zılgıt vermişti...

Odadaki herkes sigarasını tellendirmekte olan İdris Usta'ya bakıyordu. Suratı, çoğu zaman olduğu gibi ne düşün düğünü belli etmeyecek kadar ifadesizdi. Ancak tanıdıkları kadarıyla Usta, sadece çok önemli şeyler düşünürken ve ko nuşurken bu ifadesiz maskeyi takardı. Yüzbaşı ise, Alamut'un peşinde olan şu gizemli adamların bahsini açıp aç mamakta tereddüt ediyordu. Birkaç kere dilinin ucuna gel diyse de kendisini tutmayı başardı.

Üst üste çektiği nefesler Usta'nın ağzını acıtmıştı. Sigara yı kül tablasına bastırdı. Başlarındaki bu çetrefilli beladan ancak adım adım ilerleyerek kurtulabilirlerdi. "Anlaşıldı..." dedi Usta, "Soner'in emanetlerle ilgisi olduğunu tahmin edi yorduk zaten. Doğru yere çomak sokmuşuz ama yeterli de ğil. Doğan Bey. Neslişah Hanım Ustalar'in ölümüyle ilgili bir şey demiş mi? Başsağlığı falan dilemiş

www.e-kitap.us

mi?"

Doğan şöyle bir düşündü. Usta etrafa yaydıkları dediko dudan bahsediyordu. Bütün sokaklar Salih ile İlyas Ustalar'ın ölüm haberiyle çalkalanıyordu, "Hayır İdris Bey," diye cevap verdi, "Hilal Hanım öyle bir şey söylemedi."

Usta gururlu bir şekilde gülümsedi: "Neslişah Hanım numaramızı yememiş. Rebii'nin dişi çakalı ne de olsa. Bu iyi.

Gücümüzün yerinde olduğunu biliyor. Ama Soner ilk salak lığını yaptı. Ortalığı sakin tutup biraz daha beklemekte yarar var. Kafasını çıkartan gövdesini de çıkartır. Başka bir şey var mı Doğan Bey?"

Üsteğmen kafasını salladı: "Dosyayı istiyormuş. Ben de danışmam gerektiğini söyledim."

İdris Usta, "Gitsin başka keriz bulsun," diye cevap ver di, "Dosya elinde olursa, Soner'i ilk gördüğü yerde indirir. Biz de havamızı alırız. Öyle iki cümlelik bilgi için idam fer manı verilmez."

Mehmet Sinan, "Dosya elinde olmasa da indirir Soner'i," diyerek araya girdi, "Sonra da bizim üzerimize atar. Babasını öldürdüğümüzü kabul ettik, oğlunu niye öldürmeyelim. Hem artık emanetlerle ilgisi olduğu da biliniyor."

Usta'nın gülümsemesi uçuvermişti. Kendi soyunu her kesten iyi tanıyan Mehmet Sinan'ın bu lafına karşı söylene cek fazla bir şey yoktu. "Haklısın..." dedi, "Neslişah Hanım'ın o kadar acele edeceğini zannetmiyorum ama öyle bir işe kalkışırsa dosyayı patlatıp Rebii'yi bir güzel karıştırırız. Lakin Soner gittikten sonra kime ne fayda! Bize lazım olan Soner. Şu Alamut mudur, artık her neresiyse bizi oraya götü recek tek adam o. Gözünü kulağını açık tut Mehmet Sinan. Onu herkesten önce yakalamamız lazım. Hanım'a da mesaj gönder Dosya için henüz erken olduğunu söyle. Ne demek istediğimizi anlar. Oğlunu tahta geçirmek istiyorsa biraz daha çalışması lazım."

Mehmet Sinan kafasını salladı ama Usta'nın ciddi bir ha ta yaptığını düşünüyordu. Emanetleri bulalım, derken Neslişah Hanım'a Soner'i öldürmesi için gereken her türlü daya nağı vermişlerdi. Hanım ya Soner'i öldürüp aşiretin önüne dosyayı atacaktı, ya da yine öldürüp, 'Yediler yaptı,' diye cekti. O saatten sonra dosyayı patlatmak da bir işe yaramaz dı. Hanım ağız değiştirip, 'İşle bu yüzden öldürdüm,' deyiverirse aşiretten en fazla birkaç homurtu yükselirdi. En ol madı dosyanın 12. Daire'nin ve Yediler'in kurmacası olduğu nu söyler, işin içinden sıyrılırdı. Soner'e aşiretinden önce ulaşmanın neredeyse olanaksız olduğunu da biliyordu ama hem saygısından, hem de bu raddeye geldikten sonra muha lefet etmenin gereksiz olduğunu bildiğinden Usta'ya hiçbir şey dememeyi tercih etti.

Geceli, Neslişah Hanım'a dosyayı şimdilik vermeyecek lerini nasıl ve ne şekilde ileteceğini düşünüyordu ki Yüzbaşı bambaşka bir konu açarak kafasını dağıttı. "Şu benim kim likler ne oldu?" diye sordu Sarp, "Bugüne hazırlayacağınızı söylemiştiniz."

Mehmet Sinan, "Hazır Yüzbaşım," dedi. Elini ceketinin iç cebine attı ve küçük beyaz bir zarfı masaya koyduktan so ra ekledi: "Biraz pahalıya çıktı ama temiz iş oldu."

Sarp zarfı aceleyle açtı. Geceli kendisi için iki kimlik ha zırlatmıştı. Birincisi İstanbul Defterdarlığı'nın personel kim liğiydi. Görev kısmında da 'Vergi Müfettişi' yazıyordu. Fotoğrafı, bütün damgaları ve yetkili imzaları yerli yerindeydi. Görünen tek sorun Geceli'nin, artık nereden aklına geldiyse 'Sabahattin Beyaz' ismini seçmiş olmasıydı, ikincisi ise, yine aynı isme düzenlenmiş bir hüviyet cüzdanıydı.

"İsminizin Sabahattin olduğunu unutmayın," dedi Meh met Sinan, "Soğukkanlı olun. Kimliklerin sahte olduğunu anlamaları mümkün değil. Yalnız orada fazla oyalanmayın. Defterdarlığı falan aramaya kalkarlarsa çuvallarız."

Sarp mutlu bir şekilde yeni kimliklerini kurcalamaktay ken, İdris Usta da şüpheli gözlerle kendisini süzüyordu. Ver gi müfettişi kılığına şirkete girmenin bir işe yaramayacağını düşünmek bir tarafa Usta, Yüzbaşı'nın çuvallamasından kor kuyordu. Bu küçük şirketin milyon dolarlık bilgisayar siste mi alıp satması dikkat çekiciydi. Daha da önemlisi, şu Berfin Tokgöz denilen avukatla ciddi bağlantıları vardı. Usta, PAR Bilgi İşlem'den bir şeyler çıkacağından emindi ama yapılan planı yetersiz buluyordu. Yüzbaşı şirkete gidip alınan o bil gisayarla ilgili sorular soracak, Solaklar'dan ve Yörükler'den oluşan bir ekip başta müdür olmak üzere şirket çalışanlarını takibe alacak, eğer adamlar paniğe kapılıp büyüklerine gi derlerse, kendilerinin de suyun başını tutanlardan haberi olacaktı. Usta içinden, 'Ölme eşeğim ölme,' diye geçirdi. Aslında Sarp'ı birkaç kere vazgeçirmeye

www.e-kitap.us

çalışmıştı ama lafı ardı ardına patlayan olayların arasında kaybolup gitmişti. Yüzbaşı'nın iyice bunaldığını, bir şeyler yapmaya çalıştığını anlayabiliyordu ama bu kendisini oyalamak için fazlasıyla has sas bir konuydu. Tablasından bir sigara daha çıkarttı ve yak madan önce, "Ne yapacağınızı biliyorsunuz değil mi Sarp Bey?" diye sordu.

Yüzbaşı, "Hı hı," diye kısa bir cevap verdi. Bir sigara da o çıkarttı. Masanın etrafından dolaşıp Usta'nın sigarasını yaktıktan sonra altına bir sandalye çekti. Saatleridir ayakta durmaktan bacakları ağnmıştı. "Önce defterleri görmek istediğimi söyleyeceğim," dedi kendi sigarasını yakarken, "Son ra birden dikkatimi o büyük bilgisayar çekecek. Faturalarını görmek isteyeceğim. Her şeyi incik cincik inceleyeceğim ve bu arada bilgisayarla ilgili bir sürü soru soracağım, Tehditkâr olmayacağım. Sadece merak ediyormuş gibi davranaca ğım. En sonunda da adamlara teşekkür edip çıkıp gidece ğim. Hepsi bu."

Sarp kendinden çok emin görünüyordu, bu Usta'mn şüphelerini gidermemişti. "Maliye mevzuatına falan baktı nız umarım," dedi, "Kuvvetle muhtemel karşınızda şirketin muhasebecisi olacak. Teknik bir konu açarsa zor durumda kalırsınız."

"Biraz kitap kurcaladım," diye cevap verdi Sarp, "Me rak etmeyin o kadar çok konuşacağım ve o kadar çok soru soracağım ki bana bir şey sormalarına fırsat kalmayacak."

"Peki ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?"

Yüzbaşı saatine baktı: "Birazdan çıkarım."

Sarp'ın rahatlığı İdris Usta ve Mehmet Sinan'ı biraz da ha endişelendirmişti. Doğan ise birkaç saat sonra PAR Bilgi İşlem'de kopacak fırtınayı düşünüp için için gülüyordu. Adamların değil bir şey sormak, ağızlarını açacak fırsat bulamayacaklarına emindi. Bu kumpanyayı kaçıracağı için çok üzülüyordu. "Ben de mi gitsem acaba?" diye düşündü.

İdris Usta, artık Yüzbaşı'ya söyleyecek tek bir kelimesi nin dahi olmadığına kanaat getirmişti. "Tamam o zaman" dedi ayağa kalkarken, "Size kolay gelsin. Ben gidip biraz is tirahat edeyim. Dün gece hiç uyumadım."

Sarp kafasını salladı. Aslında kendisi de topu topu üç saat bir uyku uyumuştu ama kendisini hiç yorgun hissetmi yordu. Dün gece şu adamlarla görüştükten sonra fırsattan is tifade biraz Beyoğlu'nda sürtmüş, eve saat on bir gibi gel mişti. Odaları ayrı olsa da hayatları boyunca Bahar'la paylaş tıkları bu ilk eve, daha taşındıkları ilk gün, üstelik de alkollü olarak geç gelmenin bir hayli riskli bir davranış olduğunu anahtarını deliğe denk getirmeye çalışırken fark etmişti. Bahar'ı ortalıkta göremeyince uyuduğunu zannetmiş, 'Nere deydin bu saate kadar?' gibi sorulara maruz kalmamak için fazla ses çıkartmadan kendisini salondaki sedire bırakıvermişti. Gecenin ikisinde alkol susuzluğuyla yataktan fırlamıştı mutfağa giderken Bahar'ın kapısının ardına kadar açık ol duğunu fark etmişti. Işığı yakıp bir de odadaki kitaplığın da ğıtılmış olduğunu görünce aklı başından gidecek gibi olmuş, telaşla telefonuna sarılmıştı. Neyse ki daha ilk telefonda Bahar'ı Bengi Hatun'un yanında bulmuş ve ne olduğunu dinle meden hemen Eski Yer'e koşmuştu. Kıyamet de ondan sonra kopmuştu zaten. Bahar'la hiç bu kadar uzun soluklu bir kav ga ettiklerini hatırlamıyordu.

Ne var ki, İdris Usta'nın açtığı bu uyku konusu Yüzbaşı'nın aklma bambaşka bir şey getirmişti. Kulaklarına kadar sırıtarak kafasını Doğan'a çevirdi ve "Haklısınız" dedi, "Dün gece hepimiz az uyuduk galiba..."

Üsteğmen'in kıpkırmızı kesilen suratı gerekli cevabı ve riyordu. İdris Usta, muhabbetin bundan sonrasının 12. Dair subaylarıyla bugüne kadar sürdüğü ilişkiye yakışmayacağı nı düşünerek ve tabii ki gülmemeye çalışarak, "Hadi bana eyvallah," dedi ve seri adımlarla Salon'u terk etmeye koyul du. Mehmet Sinan ise hâlâ ayakta dikilerek konunun ilgisini çektiğini gösteriyordu. Yüzbaşı, Usta'nın ayak sesleri daha hâlâ duyulmaktayken, "Eeee?" dedi, "Maç kaç kaç?"

Doğan, 'Komutanım,' gibisinden bir şeyler gevelemeye çalıştı ama komutanı insafsızdı: "Söylesene oğlum. Sayıyla mı kaybettin, nakavtla mı?"

Doğan da gülmeye başlamıştı: "Şike vardı komutanım."

"Nasıl şike?"

"Çayıma ilaç atmış komutanım."

"Hadi be! Bedenime sahip olabilirsin ama ruhuma asla da dedin mi kıza? Geç filmi de adam gibi anlat şunu."

www.e-kitap.us

"Ama valla ilaç atmış komutanım. Daha hâlâ gelemedim kendime."

"İlaçtan değildir o..."

"İlaç değil o Doğan Bey," dedi Mehmet Sinan, "Kırmızı macun deriz. Sıcak içeceklere karıştırılır. Eh biraz da hararet yapar."

Geceli'nin bu açıklaması Doğan'ı isyan ettirmişti: "Ma dem biliyordunuz niye söylemediniz ki. O kadar vakit kay bettim o evde..."

"Sormadınız ki Doğan Bey. Hem anlaşılan Hilal Hanım sizi kafasına fena takmış. Hiç uğraşmamış atmış macunu. Ben size anlatmaya çalışmıştım ama..."

Sarp, "Ne uğraşacak bununla," dedi. Sonra Salon'daki koca taş sütunlardan birini işaret ederek ekledi: "Aha şu daha sıcak kanlıdır... Helal olsun kıza. Neyse ama iyi olmuş. Yaramış sana. Yüzüne kan gelmiş..."

Yüzbaşı'yla Mehmet Sinan kahkahalarla gülmekteyken Doğan da çaresiz bir şekilde onlara katılmaya çalışıyordu. Bu muhabbetten nasıl kurtulacağını düşünüyordu ki imda dına Bahar yetişti. Hışımla açtığı kapının arasından, "Yavaş olun biraz!" diye bağırdı kız, "İş yapıyoruz burada!"

Yüzbaşı bu sefer hiç kavga edesi gelmemişti. Biraz daha kıkırdadıktan sonra. "Ben yavaş yavaş hazırlanayım," diye rek ayağa kalktı. Mehmet Sinan da saatine bakarak, "Evet geç olmuş," dedi. Aslında daha birçok insan için sabahın kö rü sayılabilirdi ama Geceli'nin herkesten önce Soner'e ulaş ması, Yüzbaşı'yla birlikte gidecek adamları ayarlaması, kazı yı gözlemekte olan Yörükler'i arayıp durumlarını sorması, Rebbii'den birilerini bulup dosyanın verilmeyeceğini söyle mesi gerekiyordu. Bu arada bir fırsat bulursa açlığını bastıra cak, güneş battıktan sonra da en fazla on beş dakikalığına şöyle bir hava almaya çıkacaktı. Zaten bunaltıcı bir hayat sü rüyordu. Renk vermiyordu ama, bu tempoya ve baskıya ne daha ne kadar dayanabileceğini kendisine sormaya başla mıştı.

Herkes bir anda ayaklanmış. Üsteğmen ise masada kalakalmıştı. Şöyle bir düşündü. Bugün için yapacak bir işi yok tu. Paltosunu giymekte olan Yüzbaşı'ya, "Siz doğrudan şir kete mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sarp, "Önce eve uğrayıp şöyle kendime dördüncü dereceden bir devlet memuru kıyafeti bakaca ğım."

Doğan da ayağa kalktı: "İyi o zaman. Ben de geleyim si zinle."

"Eve mi? Niye?" "Biraz uzanacağım."

"E lazım tabii... Bana bak. Sen ustalara geçmiş olsun de din mi?"

"Hayır komutanım" dedi Doğan. Yüzbaşı'nın bunu ha tırlattığı iyi olmuştu. Sonra nedense sordu: "Siz?"

"Yok gitmedim daha. Şey diyecektim. Hazır gitmişken Daire adına da bir geçmiş olsun dileyiver. Ahmet Paşa ara yıp bizzat rica etti ama görüyorsun işim var. Ben bir ara uğ rarım."

Üsteğmen bıkkın bir ifadeyle, "Emredersiniz komuta nım," dedi. Yüzbaşı'nın bu iş kakalamalarına alışmıştı ama aynı evi paylaşacak olmaları ayrıca endişe vericiydi. Doğan başına gelecekleri aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Bahar Hanım verdiği bütün direktifler hiç dokunulmadan kendisi ne iletilecekti. Neyse ki burada kaçabileceği küçük bir odası vardı ve bu iş yoğunluğunda bahane sıkıntısı çekmeyecekti.

Bir koşu odasına gidip paltosunu kaptı ve ıslık çala çala merdivenleri tırmanan Sarp'ın peşinden seğirtti.

27

Doğan Yedilerin gizli mahallesine çıkan ara sokağın ba şında durup parmağındaki kartal işlemeli yüzüğe baktı. Gü neş, bu bulutsuz kış gününün tepesinde olanca şiddetiyle parıldıyordu ama başında durduğu bu daracık sokağın bir kaç adım ötesi zifiri bir karanlığa gömülmüştü. Bu yüzükler kendilerine, mahalleye rahatça girip çıkmaları için bizzat Behruz Usta tarafından verilmişti ama Doğan'ın içinde yine de bir tedirginlik vardı. Ne de olsa bu sokağı ilk defa yalnız başına geçecekti. Derince bir nefes alıp sokağı adımlamaya başladı. Çok geçmeden ışığı ardında bıraktı ve derin karan lıkta el yordamıyla ilerlemeye devam etti. Aşağı yukarı bir dakika kadar yürümüştü ki elleri bir şeye çarptı. Parmakla rıyla şöyle bir yoklayınca ahşap kapıya ulaştığını anladı.

Mandalı bulup kapıyı ittirdi. Yeniden gün ışığıyla dolan göz lerini kısarak etrafına bakındı. Yüzük

www.e-kitap.us

işini görmüş, mahalle ye ulaşmıştı...

Kapının açıldığı yolun ortasında durup biraz düşündü. Salih Usta'nın evini hatırlıyor gibiydi. Sola doğru yürümeye başladı. Elli metre kadar ilerlemişti ki kulağına hoş bir su şı rıltısı çalındı. Doğru yoldaydı. Sol tarafındaki duvarın ardı, İlyas Usta'nın bahçesi olmalıydı. Adımlarını hızlandırdı. Kö şeden sola kıvrılıp tatlı bir yokuşu tırmanmaya başladı. Salih Usta'nın kapısının önüne geldiğinde, dönüp arkasına baktı. Mahallenin üzerine huzurlu bir sessizlik çökmüştü. İdris Us ta'nın bahçesinde birbirleriyle boğuşan iki selvi ağacı dışın da, etrafta Yedilerin o bildik cümbüşünden eser yoktu.

Üsteğmen, hayal kırıklığı dolu gözlerle mahalleye bir kez daha baktı. Kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ki, bahçe duvarı, sanki kısa ama sert bir depreme tutulmuş gibi silke lendi ve hemen ardından kapı ardına kadar açıldı. Doğan evin kendisini içeriye buyur etmekte olduğunu anlamıştı ama yine de biraz korkmuştu, içeriye girerken kapıya doğru küçük bir gülücük atmayı ihmal etmedi. Yaptığı şeyin ne ka dar anlamlı olduğundan da kesinlikle emin değildi. Eve doğ ru giden çakıl kaplı patikadan yürümeye başladı. Bastığı yerdeki küçük taşlar durmamacasına titremeye başlıyor, bir tıkırtı korosu her adım atışında sesini biraz daha yükselterek tüm bahçeyi dolduruyordu. Daha yolu yarılamamıştı ki, evin perdelerinden birinin aralandığını gördü. Mesafe uzaktı ama bilen birisi Salih Usta'nın bıyıklarını yüz metre öteden bile tanıyabilirdi.

Doğan içinden, "Efendi gibi bir zil taktırsalar olmaz mı?" diye geçirerek adımlarını hızlandırdı. Taşların çıkarttığı sesler tahammül sınırlarını aşmaya başlamıştı. Evin önünde ki merdivenlere varmak üzereydi ki kapı açıldı. Yasemin'in dışarı çıkmasıyla birlikte çakıl taşları gürültülerini kesivermişlerdi.

Kız, en güzel gülümsemesiyle birlikte, "Hoş geldiniz Doğan Bey," dedi. Omuzlarının önünden ve ardından, ser bestçe aşağıya doğru salınan saçları dingin yüzünün etrafın da hoş bir çerçeve gibi duruyorlardı. Kum renginde kadife bir pantolon giymiş, sırtına hemen hemen aynı renkte el ör güsü bir hırka almıştı. Kibarca elini uzattı.

Doğan kızın elini sıkmaya başladıktan bir süre sonra, "Hoş bulduk," diyebildi. Kızın kendisine, 'Doğan Bey,' deyi şi bir kulağından girmiş, beyninde küçük bir tur atıp, omuri liği boyunca bedenine yayılmış, midesinde hafif bir karınca lanma yaratmış, sonra tekrar yukarı yönelip diğer kulağın dan ancak çıkıp gidebilmişti. Üsteğmen, 'Hoş bulduk,' de mişti ama kızın ismini bir türlü hatırlayamamıştı. Daha önce en az bir kere tanıştırılmış olmasına rağmen hafızasında is mine dair en ufak bir şey yoktu. Üstelik kızla ilgili hatırlaya madığı diğer şeylerin yanında bu sıfır kalıyordu. Doğan bu kızın bu kadar kibar olduğunu, elinin bu kadar yumuşak, te ninin bu kadar pürüzsüz, saçlarının bu kadar parıltılı ve en damının bu kadar muhteşem olduğunu ve her şey bir tarafa, gözlerinin böylesine dolu dolu ışıldadığını hiç ama hiç hatır lamıyordu. Eğer kız, "Buyurmaz mısınız?" diye sormasaydı, bu kapının ağzında durup hatırlamamaya sonsuza kadar de vam edebilirdi.

"Tabii," dedi Doğan, içeriye girdi. Kendisini toparlama ya çalışırken eli ayağına dolaşmış, ayakkabılarını çıkartmayı unutmuştu. Koridorun yarısından geri döndü ve elinde ter liklerle bekleyen kıza aptal aptal sırıttı. Hazır aklına gelmiş ken paltosunu da çıkartıp vestiyere asmaya çalıştı ama bece remedi. Yere düşen paltoyu ters tarafından tutup kaldırınca bu sefer de cüzdanı düştü. Tekrar yere eğilmişti ki Yase-min'in sakin sesi trajediye el koydu: "Ben hallederim Doğan Bey..."

Çaresiz doğruldu. Kıza bakmamaya çalışarak koridora yöneldi. Terlikleri giymeyi unuttuğu aklına bile gelmemişti.

Koridorun sonundaki kapıyı hızla açıp içeriye daldı: Banyo daydı... İyice kıtlatmış aklıyla 'çok sıkıştım' numarasına yat mayı planlamaktayken arkadan kızın sesini duydu: "Eee... Sol taraf.."

Talimata harfiyen uydu ve salona girdi. Sessiz sessiz ya nan ocağın sıcaklığı sinirleriyle birlikte bedenini de gevşetmişti. Pencerenin dibindeki sedirde oturan Salih ile İlyas Us talar, üsteğmen'in ağlamaklı suratına garip garip bakarak, "Hoş geldin," dediler.

Salih Usta, önlerinde açık duran tavlayı kapatırken ekle di: "Kalkamıyoruz. Kusura kalma."

Doğan, "Aman rahatsız olmayın," dedi. Her ikisi de son derece bitkin görünüyordu. Salih Usta'nın soluk almakta güçlük çektiği aldığı kısa nefeslerden anlaşılıyordu. İlyas Us ta ise çok daha kötü görünüyordu. Biraz dik durabilmesi için sırtı kocaman yastıklarla desteklenmişti. Ayaklarını

www.e-kitap.us

önüne çekilen koltuğa uzatmış, boydan boya sargılar içerisinde olan kolunu da koca göbeğinin üzerine yerleştirmişti. Her şeyden öte, gözlerindeki o bildik canlılıktan eser yoktu.

Salih Usta, kapının yanındaki koltuğu işaret ederek, "E biz kalkamıyoruz bari sen otur," dedi.

Üsteğmen kafasını sallayıp koltuğun ucuna ilişti. Aklı hâlâ az önce yaptığı maymunluklardaydı. Kızın her an içeri girebileceğini düşündükçe tedirginliği artıyordu ama bir ta raftan da yüzünü bir kez daha görmeyi ölesiye istiyordu. Anlamsızca, "Eee? Nasılsınız bakalım?" diye sordu.

Günlerdir bu soruyu duymaktan ve cevaplamaktan bu nalan İlyas, "Hallice Üsteğmenim," diye geçiştirdi. Salih Us ta ise, "İyiyiz yeğen," dedi, "İşte tıkıldık bu eve, yaralarımızı tımar ediyoruz. Ha babam tavla oynuyoruz İlyas'la. Başka bir şey yok."

Doğan yüzünü buruşturdu: "Büyük badire atlatmışsınız. Geçmiş olsun."

Salih Usta, "Yaa yaaa..." demekteyken İlyas lafa karıştı: "Badire ne demek Doğanım... Ben hâlâ inanamıyorum yaşa dığıma."

"Nesine inanamıyorsun Usta" dedi Üsteğmen, "Sapa sağlamsın işte!"

İlyas Usta, adam akıllı kıpırdatabildiği tek uzvu olan sağ kolunu havada şöyle bir salladı: "Ne sapasağlam ya... Bu kolum bir daha tutar mı bilinmez. Ciğerimin biri sönmüş düzelir mi belli değil. Bacaklarım desen delik deşik. Daha ne kadar taşır beni bilemem..."

Doğan bu lafların İlyas Usta'nın ağzından çıktığına inanamıyordu. Bir asker olarak, özellikle çatışma sonrasındaki ağır yaralanmaların ardından derin bir umutsuzluk ve buna lım halinin ortaya çıkabileceğini biliyordu fakat bu kadarı da çok fazlaydı ve bu adama hiç yakışmıyordu. Ne diyeceğini bilemez bir şekilde bakakalmıştı ki Salih Usta konuyu değiş tirdi: "Eee yeğen. Sizin oralarda ne var ne yok bakalım?"

Doğan Usta'nın aslında ne sormaya çalıştığını anlamıştı ama Elifle ilgili herhangi bir gelişme olmadığını söyleyip adamın canını biraz daha sıkmak istemedi. "Koşturmaya de vam" diye cevap verdi, "Yüzbaşı şu avukat kadının izini sü rüyor. Ustalar da Bengi Hatun'un emanetinin peşinde..."

Anlatmaya devam edecekti ki Salih Usta araya girdi: "Hangi avukat kadın?"

"Şu Berfin Tokgöz müdür nedir," dedi Doğan, "Hani İl yas Usta'nın eminini öldüren çocuğun avukatlığını yapmış ta..."

Az önce, "Yerimden kalkamıyorum," diyen Salih Usta neredeyse sedirden fırlayacaktı: "Ne! Buldular mı izini?"

Doğan ağzından kötü bir şey kaçırıp kaçırmadığını dü şünerek, "Sizin haberiniz yok mu?" diye sordu.

İlyas oturduğu yerden, "Bize kimsenin bir şey anlattığı yok ki," dedi, "Gelen kafasını uzatıp, 'Nasılsınız?' diye sorup gidiyor. Baksana Hatun'un emnetinin izini bulmuşlar, anlatan yok."

Az önce yaptığı ani hareket Salih Usta'nın canını bir hayli acıtmışa benziyordu. Hafif bir of çekerek mindere yas landıktan sonra, "Anlat hele yeğen," dedi, "Tek tek anlat..."

Üsteğmen tereddütteydi ama şu dakikadan sonra da ko nuyu kıvırtmanın anlamsız ve ayıp olacağının farkındaydı. Bunca şeyden habersiz olan Ustalar'ın, tüm İstanbul'un ölüm haberleriyle çalkalanmakta olduğunu bilmelerini bek lemek de saflık olacaktı. Üsteğmen, bunu ağzından kaçırma masını kendine sıkı sıkı tembihledikten sonra anlatmaya başladı. Olayların arasında en heyecansızı olarak seçtiği PAR Bilgi İşlem meselesi hakkında henüz birkaç cümle etmişti ki Yasemin salona girdi. Ağzındaki cümlenin sonun güç bela topladı ve yeni bir rezalet dalgasını engellemek için susmayı tercih etti.

"Affedersiniz," dedi Yasemin, "Lafınızı böldüm ama bir şey içer miydiniz?"

Üsteğmen, "Teşekkür ederim. Almayayım," demeye ça lışırken Salih Usta araya girdi: "Çay içer o. Çay içer..."

Doğan, göz ucuyla kızın salondan mutfağa doğru salını şını izledikten sonra kafasını toparlayarak devam etti. Anlat maya Berfin Tokgöz'ün ismine rastlamalarından başlamıştı. Şirketi nasıl araştırdıklarından bahsediyordu ki salonun ka pısı açıldı ve Yasemin elinde koca bir çaydanlıkla içeri girdi. Doğan tekrar sustu ve kızın çayları doldurmasını bekledi. "Kaç şeker?"sorusuna kazasız belasız, "Tek," diye cevap ver di. Çayını karıştırmaktayken o korktuğu ve delicesine istedi ği şey başına geldi. Yasemin, hemen yanındaki koltuğa otur du, elini çenesine dayadı ve kafasını hafifçe kendisine doğru çevirdi.

Doğan çayından bir yudum aldı. Uzun uzun yutkun duktan sonra ortaya, "Ne diyordum?" diye

www.e-kitap.us

sordu. Cevap Salih Usta'dan geldi: "Şu şirket pahalı bir zımbırtı almış. Ee-ee?"

Üsteğmen tekrar anlatmaya başladı. Gayet düzgün gi den cümleleri, kızın kendisini dinlemekte olduğu aklına ge lir gelmez saçmalamaya başlıyordu. Bir süre sonra kafasına takmaktan vazgeçip, kendini bu gramer faciasının akışına bı raktı. Çaylar birbirini kovaladı ve Üsteğmen anlatmaya de vam etti.

Ustalar'ın kaçırdığı her şeyi anlatıp bitirdiğinde aradan üç demlik çay, biri Türk olmak üzere iki koyu kahve, kendi hesabına dört sigara ve beş koca saat geçmişti. Doğan haya tında bu kadar konuştuğunu hatırlamıyordu. Beyni karınca lanmaya başlamıştı ve çenesi enikonu ağrıyordu ama keyfi yerindeydi. Arada espri bile yapmıştı. Hatta yanındaki kol tukta oturan kızın birkaç kere kıkırdadığını bile görmüştü.

Anlatılacak şeyler tükenmiş, salona bir sessizliktir çöküvermişti. Ustalar kendi kendilerine kaçırdıkları vukuatların hesabını yapıyorlardı. Üsteğmen ise, sessizlikten istifade, sırf aralarında muhabbet olsun diye kıza havadan sudan birkaç soru sormak istiyordu; hem cesaretini toplayamıyor, hem hakkında hiçbir şey bilmediği bu kıza ne soracağını kestiremiyor, hem de ve de en fenası da ismini hatırlayamıyordu. Salih Usta kıza 'kızım', İlyas Usta da 'ufaklık' diye seslendiği için, muhabbet arasında ismini öğrenme şansı da olmamıştı. Sıkışan her erkeğin yaptığı gibi saatine baktı ve gözlerine inanamadı. Gün neredeyse devrilmek üzereydi. Yüzbaşı şir ketten, Niran Hatun Behruz Usta'nın yanından çoktan dön müş olmalıydı. Derhal ayağa fırlayarak, "Ben gideyim," de di, "Hayli geç olmuş..."

Salih Usta önce duvardaki saate, sonra Doğan'a baktı: "Ne işin var ki? Otur da yemek yiyelim."

Üsteğmen şöyle bir durakladı. Hakikaten yapacak bir işi yoktu ama bu iş olmadığı anlamına gelmiyordu. "Herkes toplanmıştır şimdi," dedi, "Belki lazım olurum. Malum..."

İlyas oturduğu yerden, "Boş ver," diyerek lafını böldü, "O kadar adam var orada. Hallederler. Orada burada ye mekten için kurumuştur. Otur da adam gibi yemek ye."

Doğan ısrarları kibarca geri çevirmeye hazırlanıyordu ki, "Lütfen kal," diye bir ses duydu. Bu kızın sesiydi ve bü tün dirayetini kırıvermişti. Ama bir tuhaflık vardı. Ses sanki kulağına değil de, doğrudan kafasının içine gelmiş gibiydi. Yan gözle kıza baktı. Yanakları sanki biraz kızarmış gibiydi. Bir süre kekeledikten sonra, "Bari bir telefon edeyim," dedi. Elini cebine atmıştı ki mahalle sınırları dahilinde herhangi bir elektronik aletin çalışmadığını anımsadı. Yüzbaşı'ya en azından bir telefon etmeden burada oturup huzur içinde ye mek yiyemezdi. Acilen bir çözüm bulması gerekiyordu. Bul du da... "O zaman," dedi, "Ben bir koşu eve gidip telefon edeyim. Eğer bir durum yoksa geri gelirim."

Salih Usta ellerini iki yana açtı: "Sen bilirsin yeğen. Bek liyoruz ama..."

Üsteğmen, "Yarım saate gelirim Usta," dedi ve salondan fırladı. Hemen ayakkabılarını giyip bağcıklarını boş verdi, paltosunu aldı ve dışarı çıktı. Bahçeyi geçene kadar efendi gibi yürüdü. Kapıdan çıkar çıkmaz ise adımlarını hızlandır dı, içinde hiç tanımadığı bir heyecan vardı. Koşmamak için kendisini zor tutuyordu. Hava hâlâ açıktı, hâlâ soğuktu ve güneş ışınları turuncuya çalmaya başlamışlardı. Mahallenin dış kapısına ulaşıp dar sokağın karanlığına daldı. Gözleri ye niden görmeye başlar başlamaz da cep telefonuna davrandı. Sabırsızlanarak aletin şebekeye ulaşmasını bekledi. Tamam olunca hemen Yüzbaşıyı aradı. Telefon bir hayli çaldıktan sonra açıldı. "Ne var?" dedi Sarp. Sesi biraz bozuk geliyor du.

Doğan adımlarını yavaşlattıktan sonra, "Benim komuta nım," dedi, "Şey için aramıştım..."

"Biliyorum senin aradığını. Gördüm! Ne oldu?"

"Şirket nasıl gitti diye soracaktım."

"Bir halt çıkmadı. Uzun hikâye. Anlatırım sonra."

"Tamam o zaman. Ben Ustalar'da yemeğe kalacağım da... Orada acil bir şey var mı diye sorayım dedim."

Yüzbaşı güldü; "Burada her şey acil... Ama boş ver key fine bak sen."

"Sağ olun komutanım. Ben yine ararım size." "Oğlum manyak mısın? Niye arayacaksın ki? O kadar önemli bir şey olursa duyarsın merak etme."

Doğan, "Peki komutanım," dedi ve telefonu kapattı. Bu işi tahmin ettiğinden çok daha çabuk halletmişti. Ustalar'a, 'Yarım saate gelirim,' demişti ama daha evden çıkalı beş da kika olmamıştı. "Gidip tatlı, çiçek bir şeyler alayım bari," di ye düşündü. Hem eli boş gitmemiş olurdu. Önce

www.e-kitap.us

çömelip ayakkabılarını bağladı, sonra paltosunu ilikleyip yakalarını kaldırdı. Çekilmekte olan güneş, İstanbul'u kış rüzgânyla baş başa bırakmıştı. En yakındaki işlek cadde ise aheste bir yürüyüşle on beş dakikalık mesafedeydi.

Salih Usta'nın evinin bahçesine geri geldiğinde aradan tam bir buçuk saat geçmişti. Çarşıda uzunca bir süre tatlı sa tan bir yer aranmış, nihayet bulduğunda pimpiriklenip bü tün tatlılardan tadarak tatlıcının akşam vakti sinirlerini zıp lanmış, sonuç olarak ve İlyas Usta'nın cüssesini hesaba kata rak ve de tatlıcıyı yatıştırmak için, elinde iki buçuk kiloluk bir şöbiyet paketiyle dükkândan çıkmıştı. Tam mahallenin yolunu tutmuşken aklına şu çiçek fikri takılıvermiş, kızın fikriyle birleşince de takıldığı yerde iyice yer etmişti. Çaresiz dönüp çiçekçi aranmaya başlamış, tatlıcıdan daha insaflı bir sürede rast geldiği çiçekçinin önünde aklına takılan fikrin yakışığı konusunda kendisiyle bir tartışmaya tutuşmuş.

Ayazdan donmak üzereyken, "Hasta evine çiçek götürülür zaten," düsturuyla içindeki muhalifleri yatıştırmış ve dükkâ na dalmıştı. Akıllılık edip, hiç koklamaya falan kalkmadan doğrudan çiçekçiye, 'Hasta evine ne gider?' diye sormuş, çi çekçinin içinden söylediği, 'Tabii ki en pahalısından,' lafını alışverişe çıkan herkes gibi duyamamış ve adamın göster diklerine, 'He...' dedikten sonra bayıldığı dünya kadar para nın hıncını, bukete 'aranjman' yapılmaktayken yaktığı zaval lı bir sigaradan çıkartmaya çalışmıştı.

Taşların çıkarttığı şamata ayyuka çıkmışken evin kapısı açıldı ve içeriden taşan kırmızı ışıklar Yasemin'in siluetini aydınlattı. Kız karanlık bahçeye bir süre baktı. Gelenin Do ğan olduğunu fark edince yüzünde aydınlık bir gülücük be lirdi ve bunu saklamak için hiçbir şey yapmadı. "Geç kaldı nız," dedi usul bir sesle, "Umudu kesmiştik..."

Doğan hiçbir şey söylemedi ve elindekileri uzattı. Kız, koca tatlı paketinin üzerinde duran çiçeğe şöyle bir baktı ve son hecesine biraz bastırarak, "Teşekkür ederim," dedi. Do ğan cevap olarak küçük bir baş selamı verdi. Kafasında kızın sesinden başka bir sesin varlığına tahammülü yoktu. Kendi sesi bile olsa

Tam içeriye girecekken, kızın saçlarının arasından üç pembe baloncuğun belirdiğini gördü. Oyuncak birer top gi biydiler ve salına salına evin yüksek tavanına doğru yükselmekteydiler. Doğan hiç korkmamıştı. Garip bile karşılamamıştı. Öylece durmuş, pembe baloncukların yükselişlerini iz liyordu. Dokunmamıştı ama en az bu kızın yanakları kadar yumuşak olduklarından emindi. Baloncuklar yükseldi, yük seldi, yükseldi ve tavana çarpıp pembe damlacıklar halinde etrafa saçıldı. Doğan gözlerini tavandan indirip kıza baktı. Hafif mahcup ama mutlu gülümsemesi, gördüğünün gerçek olduğunu söylüyordu. Kız, Doğan'ın gördüğünü biliyordu ve asıl bu yüzden çok mutluydu.

İçeriden İlyas Usta'nın sesi duyuldu: "Oğlum nerede kaldın? Öldük acımızdan..."

Yüzbaşı, Mehmet Sinan ve İdris Usta, yine Sütunlu Salon'daki masanın etrafındaki yerlerini almışlardı. Bu masay la aralarında garip bir bağ oluşmuştu. Sanki başına oturma dıkları sürece konuşacakları konular havada kalacakmış gibi geliyordu.

İdris Usta sıkıntıyla pufladıktan sonra, "Anlaşıldı," dedi, "Biz bu şirketi böyle çözemeyeceğiz. Adamlar kendilerine o kadar güveniyorlar ki... Bir maliye müfettişinden niye çekinsinler."

Yüzbaşı, aşağılananın sadece müfettiş değil, birazcık da kendisi olduğunu sezinlemişti. Kendinden emin bir şekilde, "Belli olmaz," diye cevap verdi, "Birkaç gün bekleyelim. Ben takibin bir sonuç vereceğini düşünüyorum."

Usta eliyle ağzını kapatarak güldü: "Yüzbaşım. Muhase beci size iki dakikasını ayırmış, defterleri önünüze yığmış, sonra da muhatap olarak karşınıza topal bir çaycı dikmiş. Şimdi bu adamların paniğe kapılıp bilgisayarı sipariş eden lerle bağlantıya geçeceğini nasıl düşünebilirsiniz. Muhasebe ci sizin defterlerde tek bir açık bile bulamayacağınızdan adı gibi emin olmasa yapar mı böyle bir şey? Yok, yok... Olma dı... Başka bir çare düşünmek lazım."

Sarp masaya biraz daha yaslandı: "İdris Bey! En az iki gün beklememiz lazım. Ani bir hareketle bir çuval inciri ber bat edersiniz."

"Hangi bir çuval incir Yüzbaşım? Şirket müdürünün ha beri bile olmamış geldiğinizden. Adamlar sizi çoktan unutmuştur. Niye iki gün daha bekleyelim ki?... Mehmet Sinan! Hazırlığımızı yapın. Müdürü alıyoruz."

www.e-kitap.us

"Almıyoruz İdris Bey! Şirketin ismine 12. Daire ulaştı. Bu bizim operasyonumuz bu bir, bir bildiğimiz var ki bekle yin diyoruz bu da iki!"

Usta geriye doğru kaykılarak Yüzbaşı'ya baktı. Şirket işini Daire'nin operasyonu olarak ilan etmesinden çok, aklı şu 'bildiğine' takılmıştı. "Neymiş o bildiğiniz?" diye sordu.

Sarp biraz duraladıktan sonra cevap verdi: "Özel bir kaynak"

"Daire'ye özel mi?"

"Hayır bana özel!"

"Paylaşmayacak mısınız Yüzbaşım?"

"Bilgileri elbette ama kaynağı diyorsanız şimdilik ha yır."

Usta, Sarp'ın gözlerinin ta içine şöyle bir baktı. Bu kadar kritik bir konuda blöf yapıyor olamazdı. İşaret parmağını havaya dikerek, "Bir gün Yüzbaşım," dedi, "Yirmi dört saat beklerim sonra operasyonu da alırım müdürü de. Şirketi siz bulmuş olabilirsiniz ama mesele bizim. Vakit kaybına taham mülümüz yok!"

Sarp kafasını salladı. Biraz ileriye gittiğini biliyordu ama özür dilemeye de niyeti yoktu. Üstelik Bahçıvan söylediği her şeyde sonuna kadar haklıydı. Şirkette kendisini tek bir kelimeyle 'iplememişlerdi'. Bir vergi müfettişinin denetime gelmesi, şirket çalışanlarında en ufak bir heyecan uyandırmamıştı. En yakın muhatabı olan muhasebeci bile, kuru bir "Hoş geldin," dedikten sonra kendisini yan odaya buyur et miş, istediği defterleri eksiksiz ve sorunsuz olarak önüne yığmış ve 'Çok meşgul olduğunu' belirterek odasına çekil mişti. Usta haklıydı. Defterlerinde açık olan bir muhasebeci kesinlikle böyle davranmazdı.

O tozlu odada defterlerle baş başa kaldıktan birkaç da kika sonra içeriye şirketin çaycısı gelip Sarp'ın planlarına son darbeyi indirmişti. Adam topaldı, köyden iki sene önce göç etmişlerdi, küçükken dut ağacından düşmüştü, yedi ço cuğu vardı, hepsi okusun istiyordu, annesi hastaydı ve dok torlara para yetişmiyordu... Bunların hepsini öğrenmişti çünkü adamın çenesi durmak bilmemişti. Hesapta o kadar çok konuşacaktı ki, adamlara soru soracak fırsat bırakmaya caktı ama tam tersi olmuştu. Bir ara kafasında bir zekâ şim şeği parıldamış, bu gibi boş boğaz adamlardan laf arasında çok değerli bilgiler alınabileceğini düşünerek birkaç kere şu pahalı bilgisayarları sormuştu. Ne var ki cevap olarak, "He aliyürler, satiyürler. Bunnarda para gani ama iş bizim SSK pirimlerine gelince aksatiyürler..." şeklinde başlayan bir şikâyetname alınca, 'İllallah!" diyerek konuyu ve defterleri ka patmıştı.

Çıkmadan önce, teşekkür etme bahanesiyle muhasebeci nin odasına uğrayıp, bilgisayar konusunu tekrar açmıştı. Adam uzun bir süre düşündükten sonra yapılan alımı hatır lamış ve biraz arandıktan sonra irsaliyeleri ve faturaları bu lup burnuna dayayıvermişti. Bu operasyonun 'fiyaskoyla' sonuçlandığı tartışılmaz bir gerçekti. Yüzbaşı son umudunu şu Alamut manyaklarına bağlamıştı. Onlardan bir haber gelmeden müdürün alınmasını istemiyordu...

Sarp'ın aklında kesinlikle sorması gereken başla bir şey daha vardı. Ofise doğru kaçamak bir bakış atıp, kapının ka palı olduğundan emin oldu. Yine de sesini biraz alçaltarak, "Peki Bahar ne olacak?" diye soruverdi.

İdris Usta bu sorunun cevabını uzundur biliyormuş gibi görünüyordu: "Bir şey olmayacak," dedi, "Behruz Usta'yla görüştükten sonra yeminini edecek ve Sırdaş ilan edilecek."

Yüzbaşı'nın suratı iyice buruşmuştu: "Böyle olmasaydı keşke... Hiç istemezdim bu işlere bulaşmasını ama burnunu sokmadan rahat edemez ki..."

"Kızın fazla suçu yok Yüzbaşım. Biz de şartları çok zor ladık. Burnumuzun dibinde daha ne kadar saklayabilirdik ki her şeyi. Tamam yaptığı hoş değil ama unutmayın o olma saydı Bengi'nin emanetini falan bulamazdık. Siz benden da ha iyi tanırsınız tabii ama Bahar Hamm'ın derdi bilmek bil memek falan değildi, ciddiye alınmamaktı."

"Haklısınız... Olan oldu bir kere... Peki sırdaş olunca ne olacak?"

"Sırrı taşıyacak."

"Yani... Bir sorumluluğu falan olacak mı?"

İdris Usta gülümsedi: "Hayır Yüzbaşım. Sırdaşlar sade ce bilir ve saklar. Yarenler'in sorumlulukları vardır. Yani So lakların, Yörüklerin ve tabii ki sizlerin..."

Sarp da gülümsedi. İdris Usta'nın gözlerine bakarak, "Biliyorum İdris Bey" dedi, "Fikrim hiç sorulmadı ama bili yorum... Geçen sene bu zamanlarda denizaltımdaydım. De rinlerde devriye

www.e-kitap.us

atıyordum. Sessizdi, huzurluydu, komuta da bendeydi. Sonrasını hepimiz biliyoruz. Şu hengame bir bitsin, ben başıma bu işleri açanı elbet bulacağım. İki çiftte lafım olacak!"

İdris Usta, inat olsun diye gözlerini Sarp'tan kaçırmadı. "Büyük konuşmayın Yüzbaşım!" dedi. "Hem sizin kafanız hâlâ orada mı takılıp kaldı? O zaman size şu kadarını söyle yeyim. Doğan Bey profesyonel referansla atandı Daire'ye. Siz ise kişisel bir tercihtiniz."

Bu laf Yüzbaşı'yi zıplatmıştı: "Niye tercih ettiniz beni? Nereden tanıyordunuz ki?"

"Benim tercihim değildiniz Yüzbaşım. Sadece isminiz iletildi bana."

"Kim iletti peki?"

"Bunu söyleyemem. Üzgünüm."

Sarp, konuyu biraz daha deşelemeye niyetlenmişken, kapının açıldığını duydu. Kimin geldiğini görmek için arka sını dönmesine gerek kalmadı. Karşısındaki iki adamın bir anda ciddileşiveren suratlarla ayağa kalkmaları, gelenin Niran Hatun olduğunu anlatıyordu. Kapının çıkarttığı yankı kesilmeden sesi de gelmişti zaten: "Olmadı! Behruz Usta da okuyamadı!"

Hatun hızlı adımlarla gelip elindeki defteri masanın üzerine bıraktı. "Bu şey," dedi, "Artık her neyse, bilinen dil lerden birisi değil. Şifre gibi bir şey olmalı. İdris; sen yazma nın aslına ulaşabildin mi?"

Usta, "Ulaştım Hatun," diye cevap verdi, "Fotoğrafları geldi. Murat Hoca'nın çıkarttığı kopya tıpatıp aynı. Yani doğru şey üzerinde çalışıyoruz."

Hatun masaya birkaç yumruk attı: "Çalışamıyoruz İdris, çünkü okuyamıyoruz.. Başka bir bilgi yok muymuş bu şeyle ilgili. Nerede bulunmuş, gömülü müymüş, duvara mı yazılıymış, etrafında başka bir şey; resim yazı falan var mıymış? Öğrendin mi bunları?"

"Tabii ki öğrendim," dedi Usta. Niran Hatunla birlikte çok uzun zamanlar geçirmişti ve 'araştır' derken ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Bütün ayrıntıları Bengi ile Bahar Hanım'a verdim. Üzerinde çalışıyorlar."

Hatun dudaklarını büzüp şöyle bir düşündü: "İyi! Ben gi, Bahar Hanım'a bıraksın işi, biz hazırlanalım."

"Hemen mi gidiyoruz Hatun?"

"En az altı yedi saat yol gideceğiz. Sonrası yayan. Şafak sökmeden girsek iyi olur... Mehmet Sinan, o çocuk kaybol masın bir yere."

Geceli, Hatun'un Volkan'dan bahsettiğini anlamıştı. Yu karıya çıkmadan önce odaya uğrayıp Bengi Hatun'u dışarı çağırdı.

Hatun bir süre sonra dışarı çıkıp masanın başına geldi. Elinde kalınca bir dosya vardı. "Ne oldu?" diye sordu oturur oturmaz.

Niran Hatun kaşlarını kaldırdı: "Usta da okuyamadı. Siz hazır mısınız?"

Bengi, yorgun yüzü biraz daha asıldı, "Hazırız," dedi sı kıntıyla, "Yolu defalarca kontrol ettim. Hata yok. Tanrı, tanrı ça, bütün tasvirleri de bulduk. Hemen hemen birbirlerine benziyorlar zaten. Hepsi dosyada."

İdris Usta dosyayı şöyle bir kurcaladı, bayağı bir sayfa vardı. "Sıralarını şaşırmayız değil mi?" diye sordu

Bengi "Merak etme Usta " dedi, "Ben biliyorum neyin nerede olduğunu. Hem resimleri neredeyse ezberledim sayı lır. Binlercesine baktım saatlerdir."

Dosyaya bir de Niran Hatun göz attı. Biraz karmaşık gö rünüyordu ama Bengi'nin yaptığı bir işte aksaklık olmayaca ğına da emindi. Dosyayı kapatıp kızın önüne ittirdi: "Hadi o zaman. Hazırlan!"

"Peki şu anahtar denen şey ne olacak?" diye sordu Ben gi, "Daha ne işe yaradığını bile bilmiyoruz."

Hatun'un cevabı netti: "Gidince öğreniriz! Zaten Behruz Usta bile okuyamadıysa bu nesnenin ne halta yaradığını kimse çözemez."

Bengi kısık bir sesle, "Haklısın," dedi. Bir süre daha ma sanın başında dikildikten sonra Hatun'un, "Hazırlan," emri ni hatırlayıp üst kata doğru seğirtti. Artık konuşulacak fazla bir şey kalmamıştı. Eski Yer'e zaten tam teçhizat gelmiş olan Niran Hatun ayağa kalkıp üstünü başını gözden geçirmeye koyuldu. İdris Usta da önceden hazırladığı bol cepli bir avcı yeleğini sütunun dibinden alıp üzerine geçirdi. Altıpatları nın kurşunlarını kontrol ederken göz ucuyla Hatun'a baktı.

www.e-kitap.us

Niran Hatun belinin üzerindeki kabartıyı işret edip hafifçe kafasını salladı. Bu görmüş geçirmiş cengâverlerden hiçbirisi yanına kılıç gibi uzun ve ağır bir silah almaya kalkışmamıştı. O daracık koridorlarda hem kılıcı savurmanın imkânı yoktu, hem de sağa sola çarpıp başa bela olurdu.

Az bir süre sonra Bengi de Sütunlu Salon'a dönmüştü. Bıçak kemerini beline sıkıca bağlayıp, üzerindeki kabanın fermuarını çektikten sonra, "Tamam," dedi, "Ben hazırım..."

Ustalar'ın çıkmak üzere okluklarını gören Yüzbaşı ayağa kalktı. İdris Usta'ya elini uzatırken gülümseyerek "Ne kadar bekleyelim sizi?" diye sordu.

Usta, Yüzbaşı'nın elini kuvvetlice sıktı: "Yarın gün bat tıktan sonra biz ortada yoksak korkmaya başlayın."

"Şaka bir yana da Usta. Böyle üçünüz mü gideceksiniz. Biz de gelelim isterseniz."

"Yok canım. Abbas Ağa arka arabada olacak. Sırtımız sağlam merak etme. Siz burayı boş bırakmayın."

"Biz hep buradayız," dedi Sarp, "Size kolay gelsin..."

Yüzbaşı, İdris Usta'nın elini bıraktıktan sonra Niran Hatun'a ve merdivenin başında beklemekte olan Bengi Hatun'a uzaktan birer, "Güle güle," dedi. Ustalar çıkana kadar ayakta bekledi ve sonra kendine bir kahve hazırlamak için makine nin başına gitti. Sütulu Salon bir anda derin bir sessizliğe bü rünmüştü. Sarp'ın aklına 12. Daire'nin Ankara ofisinde ge çirdiği günler gelivermişti. O günlerde sessizlik denen şey den ölesiye nefret ediyordu. Oysa şimdi hoşuna gitmişti. Öz lediği bu derin sessizliğin tadını, bir fincan kahve eşliğinde çıkartmalıydı. Aceleyle ve fazla ses çıkartmamaya çalışarak bardağını doldurdu. Masaya geçti, sandalyesinde iyice kaykıldı ve bir sigara yaktı. "Bir de pencere olsaydı nefis olur du" diye düşündü, "Hele bir de yağmur yağsaydı... Burası da biraz yüksekte olsaydı. Denizi falan görecek kadar... Hâ lâ Harp Okulunda olsaydı, hafta sonu olsaydı, Bahar da gel miş olsaydı. Aralarında küçük tahta bir masa olsaydı.. Hatta burası İzmir olsaydı, yine Bahar olsaydı ama bayrak töreninde poposunu çimdiklediği birinci sınıflardaki o sarışın surat sız kız olsaydı... Öyle kalsaydı... Olmaz mıydı?"

"Olmamış..." diye mırıldandı kendi kendine. Sigarasının ucundan yükselen ip gibi dumanı üfleyerek dağıttı. Sini rine dokunmuştu. İki üç nefes sonra bitecekti zaten. O za man kahvesine eşlik etsin diye bir tane daha yakacaktı. As lında kahveyi çok sevdiği söylenemezdi. Sadece sigarayla iyi gittiği için, daha doğrusu sigara içmek için keyifli bir bahane olduğu için içiyordu. Kendine yapacak bir şeyler bulmalıydı. Sessizliğin tadını çıkartmak iyi bir fikirdi ama topu topu bir sigaralık ömrü vardı işte. Eve gidip televizyon seyredebilirdi mesela. Ya da dışarıya çıkıp biraz dolaşabilirdi. Ne var ki, daha iki gece önce Beyoğlu'da sürttüğünü hatırladı. Eskiden ne kadar sık serserilik yapsa kendini o kadar şanslı hisseder di ama birkaç bara müdavim olmak şu sıralar çok tekin ol mayabilirdi. Bir anda Baharın da burada olduğunu hatırladı. Hemen arkasındaki odadaydı hatta, içeride bu kadar saattir ne haltlar karıştırdığını merak etti. Şöyle bir bakıp bakma makta tereddüt etmekteyken, odanın kapısı açıldı ve Bahar dışarı çıktı. Rotasını yine burnunu dikine çevirmişti. Hızlı adımlarla ve kafasını milim kıpırdatmadan doğruca Yüzba şı'nın eski odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Sarp bu işe bir anlam verememişti. Peşinden gitmeye çok da hevesli değildi ama Bahar'dı bu, öyle hemencik boş vermeye gelmezdi. Sigarasını söndürüp bardağını eline aldı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmanın en iyi yol olduğunu düşünerek odaya doğru yürümeye başladı. Kapıyı iki kere tıklattı, biraz bekledi ve açtı. Bahar, birkaç gün öncesine ka dar kendisine ait olan yatağa uzanmıştı. Yüzbaşı kızın hasta olmasından endişelendi. Hafifçe, "Bahar," diye seslendi. Ya nıt alamayınca yanına kadar gitip omzuna dokundu. Kız, kolunu gözlerinin üzerinden çekip Sarp'a şöyle bir baktıktan sonra, "Ne var?" diye sordu.

"Hiiç," dedi Sarp, "Eve gitmeyecek misin sen?"

"Hayır. Burada kalacağım."

"Niye?"

"İşim var."

Yüzbaşı ne işi olduğunu sormadı. Anladığı kadarıyla Bahar da kendisi gibi 'hiçbir şey olmamışa yatma' taktiğini kullanıyordu. Sesinde öfkeden eser yoktu. "Oldu o zaman," deyip arkasını döndü. Tam çıkmak üzereyken Bahar seslen di: "Sen eve mi gidiyorsun?"

"Olabilir."

www.e-kitap.us

"Peki Sarp. Nereye gidiyorsan önce eve uğra. Volkan'ı da al yanına. Bana spor ayakkabılarımı, eşofmanlarımı ve diş fırçamı gönder. Bir de birilerine söyle beni üç saat sonra uyandırsınlar."

"Niye üç saat sonra?"

"Dedim ya işim var diye. Fazla uyumamam lazım."

"Tamam söylerim. Bu arada Volkan yok. Başka birisini alsam yanıma olur mu? Ama illa Volkan diyorsan biraz bek lememiz lazım."

Yüzbaşı iyi ihtimalle sıkıntılı bir öfleme bekliyordu ama Bahar gülümsemişti: "Unutma," dedi, "Ayakkabı, eşofman, fırça."

Sarp lakayt bir selam verip odadan çıktı. Tam kapıyı ka patacakken kafasını tekrardan içeri uzattı: "Bana bak. iyisin değil mi?"

"iyiyim, iyiyim," dedi Bahar, "Yorgunum sadece."

"Çok mu bağırdım sana?"

Bahar şöyle bir düşündü: "Özür dilediğimi zannetme ama... Ben olsam ben de bağırırdım... Kızdırdım seni..."

Sarp aptal aptal sırıttı. Duydukları inandır gibi değildi. Bahar kendisini kızdırdığını kabul etmişti. "Boş ver," dedi, "Heyheyler tepemizde şu aralar. Ha unutmadan. Kulübe hoş geldin!"

"Sağ ol. Ben seni gevezenin teki diye bilirdim. Nasıl sak layabildin bunca şeyi benden."

"Zor oldu. Anlatmayı çok istedim ama olacak iş değil di."

"İnanmayacağımı mı düşündün?"

"Yaşadıklarıma ben inanmıyordum ki sana anlatayım... Hâlâ da inanmıyorum. Oyun gibi geliyor bana her şey. Şaka gibi... Anlatabildim mi?"

Bahar, "Anlatabildin," diye cevap verdi. Yüzüstü dönüp kafasını yastığa gömdü ve konuşmaya devam etti: "Uyandı ğımda istediğim şeyleri burada görmezsem bozuşuruz ta mam mı?"

Sarp kapıyı yavaşça kapadı ve masaya geri döndü. En azından artık küçük de olsa yapacak bir işi vardı. Montunu giyip merdivenleri tırmanmaya başladı. Bahar'ın eşyalarını gönderdikten sonra bir bira eşliğinde televizyonun karşısın da uyuyakalmayı planlarken aklına Doğan'ın mahallede ol duğu geldi. Saatine baktı. Fazla geç sayılmazdı. Doğan ye meğe kalacağını söylediğine göre muhabbet sağlam olmalıy dı. Ustalar misafirlerinin şerefine bir testi zorba açmadan edemezlerdi. "İyi fikir," diyerek planına onay verdi. Acele ederse son birkaç kadehe yetişebilirdi.

29

Volkan neredeyse sekiz saattir direksiyon sallıyordu ve bu hayatında yaptığı en berbat yolculuklardan birisiydi. Da ha İstanbul'dan çıkmadan başlayan kar neredeyse hiç dur mamıştı. Ankara otobanından çıkana kadar korkunç bir tra fikle boğuşmuşlardı. Nispeten daha tenha olan Çorum yolu na çıktıktan yarım saat sonra da kar tipiye dönüşmüştü. Üs telik yolcuları da ağırdı. Hemen yanında her zaman temkinli yaklaşmakta yarar gördüğü Niran Hanım oturuyordu. Arka koltukta da İdris Usta ile Bengi Ablası vardı. Sıkıcı bir yolcu luk olacağı daha en başından belliydi zaten. Volkan teybin düğmesine bile dokunmaya cesaret edememiş, doksan kilo metre hız limitine uyup biraz göze girmeye niyetlenmişken Niran Hanım'dan kısa ama ağır bir zılgıt yiyivermişti. Ken disine kalsa basacaktı. Ne de olsa altındaki son model, hem de dört çekerli bir cipti. Eskileri gibi sadece güçlü değildi. Alet bastın mı gidiyordu. Gel gör ki arkalarında bir araba daha vardı ve şoför koltuğunda Esat oturuyordu. Volkan, daha yola çıkmadan, "Bu çocuk arabayı da konuştuğu gibi kullanıyorsa işimiz var," diye düşünmüştü. Haklı da çıkmış tı. Ne zaman gaza biraz abanıp arayı açmaya kalksa, arkadaki arabanın selektörleri dikiz aynasından gözüne patlayıvermişti. Neyse ki sinir harbi içerisinde geçen bu yolculuğun da sonuna yaklaşıyorlardı. Volkan, farların aydınlattığı mavi ta belaya baktı. Çorum'a on iki kilometre kalmıştı.

Tabelayı Niran Hatun da görmüştü. Bengi'yi uyandır mayı düşündü. Sonra vazgeçti. En iyi ihtimalle daha iki saat yolları vardı. "Unutma, Ortaköy'e sapacaksın," dedi Volkan'a. Çocuk, "Tamam abla," diye cevap verdi. Yol boyunca ağzından bu iki kelimeden başka bir şey çıkmamıştı zaten. Saate baktı. Beş buçuğa geliyordu. "Geç kaldık!" diye ho murdandı. Şafak sökmeden labirentlere girmeleri olanaksız dı. Arka koltuğa dönüp, "İdris," dedi, "Yörükleri ara. Ortaköy çıkışında karşılasınlar bizi."

İdris talimatını iletmekteyken Hatun yola daldı. İri kar taneleri farların ışığı boyunca

www.e-kitap.us

uçuşuyorlardı. Her yer bembe yazdı. Güneş de yarım saate kalmadan kendini gösterirdi. "Tam av havası," diye düşündü. Avcılar kar diner dinmez tüfeklerini kapıp düzlüklere çıkarlardı. Her yer karla kaplı olduğundan, hayvanlar hem kolay görünürlerdi hem de sak lanacak yer bulamazlardı. Öyle dümdüz kaçmaya çalışırlar-dı. Avcıya da sadece düzgün bir atış yapmak kalırdı. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Hızlı biraz," diye tısladı. Volkan'ın cevabı aynıydı.

Bir saate kalmadan Ortaköy'e varmışlardı. Şafak sök mekle kalmamış, güneş cılız ışıklarını hafif hafif Anadolu platolarının üzerine göndermeye başlamıştı. Bu küçük ilçeyi hızla geride bırakıp, güneye doğru giden küçük köy yolla rından birine saptıklarında İdris Usta, "Ağır git, arada sırada da selektör yap," dedi. Daha hızlı gitmeleri zaten imkânsız dı. Fazla işlek olmayan bu küçük yol tamamen karla kaplan-mıştı. Volkan önünde bir yol olduğundan bile emin değildi. Her nasılsa kafaları kar tabakasının üzerinde kalmış kedi gözlerine bakarak ilerlemeye çalışıyor, bir taraftan da Usta'nın dediği gibi arada sırada farları açıp kapatıyordu. Beş dakika kadar bu şekilde yol aldılar. Volkan, önünde bir viraj olup olmadığını kestirmek için suratını ön cama iyice yaklaştırmıştı ki, yolun sol tarafında, kar tepeciklerinin arasında bir adamın kendilerine el salladığını gördü. İlk bakışta ada mı buranın köylülerinden biri zannetmişti ama Hatun, "Dur dur!" diye bağırınca adamın Yörükler'den biri olduğunu fark etti. Adam kendisini izlemelerini işaret ettikten sonra tepeciklerin ardında kayboldu. Volkan, direksiyonu sola doğru kırıp arabanın burnunu yolu kenarına iyice yaklaştırınca, yirmi metre kadar ileride adamın kendisininkine benzer bir cipe binmekte olduğunu gördü. Anladığı kadarıyla kendisini sıkı bir 'arazi sürüşü' bekliyordu. Dört çeker vitesini taktı, gaza birkaç kere abandıktan sonra arabayı aşağıya doğru sal dı.

Yol, daha doğrusu üzerinde gittikleri yer tek kelimeyle berbattı. Normal havada katırların bile çıkmayacağı bu yer de sürekli yokuş yukarı tırmanıyorlardı. Volkan ilerlemeyi falan boş vermiş, sadece arabayı dört tekerlek üzerinde tut maya çalışıyor, zaman zaman farlara kadar yükselen karı ya rabilmek için gaza sürekli abanıyordu. İki eliyle direksiyona sımsıkı yapışmış, boşa dönüp duran arka tekerlekleri kurtarmakla uğraşırken Hatun, "Yavaş," diye bağırdı, "Yıktın ortalığı."

Volkan zaten kasılmış olan çenesini sinirle biraz daha sıktı. Arabanın avaz avaz bağırdığı doğruydu ama bu konu da yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir saat kadar tırmandıktan sonra, küçük bir düzlüğün başına geldiklerinde öndeki araba durdu. Yörüğün inip ken dilerine doğru geldiğini gören Volkan hiç gecikmeden konta ğı kapattı ve el frenini çekti. Durmalarıyla birlikte Niran Ha tun da kapıya davranmıştı. İnmeden önce dönüp, "Sen ara bada kal!" diye buyurdu. Volkan bitkin bir şekilde kafasını salladı. Bu havada dışarıya çıkmaya hiç niyeti yoktu. Kapılar sertçe kapandı. Bengi Abla'sının inerken çaktırmadan yanağından bir makas alması keyfini birazcık yerine getirmişti. Hemen bir sigara yaktı. Torpido gözüne uzanıp diplerde bir yere zulaladığı diski çıkartıp yuvasına ittirdi.

Niran Hatun arabadan iner inmez hemen Yörüğün yanı na gitti.. Selamlaştıktan sonra, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Adam bir hayli bitkin görünüyordu, "Bir değişiklik yok" diye cevap verdi, "Tam göremiyoruz ama anlaşılan kazmaya devam ediyorlar. Gelen giden olmadı."

Hatun etrafına bakındı. Bulundukları düzlük, iki tepe nin arasına sıkışmış bir yerdi. "Ne taraftalar?"

Yörük eliyle sağ taraflarındaki tepenin ardını işaret ede rek, "Aramız bir kilometre var," dedi, "Biz de şu tepeden iz liyoruz."

Adamın gösterdiği yer düzlüğün öte ucundaki bir te peydi. Hatun hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı. Te penin eteğine geldiklerinde Yörük hafif bir ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra yukarıda, karların arasında esmer bir adamın yüzü belirdi. Gür bıyıklarmdaki buz parçaları bu mesafeden bile belli oluyordu. Sırayla tırmanmaya başladılar. Hatun yi ne en öndeydi. Arkasında Yörük, onun arkasında Bengi Hatun İle İdris vardı. Abbas Ağa'mn derin solukları ise sıranın en arkasından yükseliyordu.

Çıktıkları zirve, büyük bir platoyu kuşbakışı gören bir yerdeydi. Hemen önlerindeki, dört - beş yüz metre boyunca aşağıya doğru inen kayalık ve dik bir yamacın ardından düzlük başlıyor ve güneydoğuya doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Karların örtmeyi beceremediği birkaç yalçın ka yalık, bu beyaz çölde hemen dikkati çekiyor, platoyu güney kenarından çevreleyen dağlar bulandıkları bulutların arasın da birer hayalet gibi görünüyorlardı. Bu çıplak tepelerin tek hâkimi,

www.e-kitap.us

insanın suratında kamçı gibi saklayan dondurucu bir rüzgârdı. Arkalarından platoya doğru esen kuzey rüzgâ rı, dağların arasında o korkunç ıslığını çalarak dolaşıyor, sanki bu davetsiz yabancılara Fırtına Tanrısı'na çok yakın ol duklarını anlatmak istiyordu.

Niran Hatun zirveye varır varmaz hemen diğer Yörüğün yanına gitti. Yörükler, soğuktan korunmak için kendile rine sıkıştırılmış kar bloklarından bir korugan yapmışlar, alt larına da kaim keçe örtülerini sermişlerdi. Sert iklimlere alı şık olan bu adamlar bile kara ve soğuğa fazla dayanamıyor lar, şu an Çorum'da bulunan diğer ekiple birlikte dönüşüm lü olarak görevlerini sürdürüyorlardı. Hatun koruganın için de dizlerinin üzerine çökerek aşağıya bakmaya başladı. Düz lüğün kendilerine yakın olan kuzey sınırından iki - üç kilo metre kadar uzakta, karların arasında parlayan birkaç nokta hemen dikkatini çekmişti. Bunları bir şeye benzetmeye çalı şırken yan taraftan Yörüğün sesini duydu: "Buyur Hatun..." Elinde büyükçe bir dürbün tutuyordu. Hemen kapıp aleti gözüne yapıştırınca o parlayan noktacıkların büyük tanker ler olduklarını gördü. Altı tanesi düzgün aralıklarla yerleşti rilmişlerdi ve üzerlerindeki metalik boyadan dolayı karlar dan yansıyan ışığı dört bir yana dağıtıyorlardı. Tankerlerin hemen arkasında şantiye barakalarına benzeyen on kadar yapı vardı. Dürbünü şöyle bir dolaştırdı. Kazı alanı yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Kalın giysiler içerisindeki birkaç insan barakalardan çıkıp sol tarafa doğru yürümeye başla mışlardı. Bir tanesinin elindeki uzun namlulu tüfek hemen belli oluyordu.. Hatun dürbünü insanların ilerlediği yere doğru çevirince gözlerine inanamadı. Barakaların kırk - elli metre kadar sol tarafına devasa bir çadır kurulmuştu. Biraz basıktı ama bugüne kadar gördüğü sirk çadırlarını en az iki katı genişliğindeydi. Zaten beyaz olan örtünün üzeri bir de günler boyunca yağan karla kaplandığından, çıplak gözle seçilemiyordu.

Hatun dürbünü İdris Usta'ya uzattıktan sonra Yörüğe sordu: "Kaç kişiler?"

"Elli - altmış kadar var" diye cevap verdi adam, "Çoğu da silahlı. Neredeyse aralıksız çalışıyorlar. İki gün önce bü yük bir tanker bir de kamyon geldi. Kampın tanklarını dol durdular. Birkaç da sandık indirip gittiler. Şu ötedeki güney yolunu kullanıyorlar. Biraz daha uzun ama daha düz. Kam yonlar rahat işliyor."

Bu sırada İdris Usta da göreceği kadarını görmüştü. Dürbünü Bengi'ye uzatırken, "Vay vay vay," dedi, "Adamlar dağın başına şantiye kurmuş!"

Hatun platoyu çıplak gözle bir süre daha izledi. Sonra Yörüğe, "Bizim mağara ne tarafta?" diye sordu.

Adam, platonun batı duvarında, içeriye doğru girinti yapmış bir dağ sırasını işaret ederek, "Şu burnun eteklerin de," dedi, "Otuz metre kadar yukarıda kalıyor. Çıkması fazla güç değil. Sizin için işaret koyduk zaten."

Niran Hatun, Bengi'den dürbünü isteyip, Yörüğün gös terdiği yere bakmaya başladı. Fazla uzakta değildi ama nere deyse düzlüğe kadar inmiş olan bulut parçalarından dolayı doğru düzgün bir şey göremiyordu. Hal böyle olunca da, sa nat kullanarak mağaranın ağzına 'nokta inişi' yapma hayal leri suya düşmüş oluyordu. Dürbünü İdris ile Bengi'nin önüne atıp düşünmeye başladı. Bir süre sonra İdris Usta, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Hatun, "Yürüyecek halimiz yok," dedi, "Önce ben yakın bir yere ineyim, siz de madalyonuma gelin."

Bu aklına gelen en iyi fikirdi. Sanat kullanarak bir yere gidebilmek için, o yeri net bir şekilde görüyor olmaları ya da daha önce görmüş ve hafızalarına iyice kazımış olmaları ge rekiyordu. Şu anda gitmek istedikleri yeri ise belli belirsiz görebiliyorlardı. Seyahat sanatını zihinleri ve hafızaları yönlendirdiği için, ayrı yerlere inebilirler, bu kar denizinin orta sında bir de birbirlerini aramak zorunda kalabilirlerdi.

Kimseden bir ses çıkmadığını görünce korugandan çıktı. Yamacın başında şöyle bir durup batı tarafındaki dağlara baktıktan sonra yokuş aşağı koşturmaya başladı. Kırmızı bir ışık parıltısıyla birlikte gözlerden kaybolduğunda, ardındaki karların üzerinde dört ayak izi bırakmıştı.

İdris Usta ile Bengi, bir süre bekledikten sonra boyunlarındaki madalyonları çıkartıp sol elleriyle sıkı sıkı kavradı lar. Usta, biraz kenara çekilip çıkmaya hazırlanan Bengi'ye yol verdikten sonra arkasını dönüp, "Hadi eyvallah," dedi. Kızın ardında bıraktığı gümüş rengi ışığın tamamen kaybol masını bekledi ve uzun adımlarla arkadaşlarına doğru koş maya başladı.

Bengi, ayaklarını yeniden karlara bastığını hissedince geniş birkaç adım atıp dengesini

www.e-kitap.us

toparladı. Madalyonunu hızla yakasından içeri soktu ve çoktan bir yamacın yolunu tutmuş olan Niran Hatun'u izlemeye başladı. Kısa bir süre sonra, arkasından yükselen bir şaklama sesi, İdris Usta'nın da sağ salim indiğini haber veriyordu. Kendisi bir şey göre memişti ama Hatun bu kadar emin ilerlediğine göre Yörük ler'in bıraktığı işareti bulmuş olmalıydı. Adımlarını hızlan dırdı. Kar giderek hafifliyordu, yükseldikçe yoğunlaşan sis, çok geçmeden başlarına iyice dert olacak gibi görünüyordu.

Görüş mesafeleri daha şimdiden altı - yedi metreye kadar inmişti. Neyse ki Yörükler işaretlerini sık aralıklarla bırak mışlardı. Niran Hatun, ucuna kırmızı renkte bir bez bağlan mış uzunca bir sopayı görünce arkadakilere seslendi: "Bu ta raftan." Bu işaretleri okumak gayet basitti. Bez, gitmeniz ge reken yöne doğru birkaç defa düğümlenirdi.

Bir süre daha hızla ilerledikten sonra, sis perdesi aralan dı ve karşılarına kardan bir duvar çıktı. Önlerinde yürüye cek bir yer kalmadığına göre labirentlerin girişine gelmiş ol malılardı, fakat görünürde mağara ağzı falan yoktu. Niran Hatun tereddütlü adımlarla biraz daha ilerleyip etrafa bakındıktan sonra gelmelerini işaret etti. Beyaz duvarın üzerin deki yarım ay şeklindeki deliği biraz daha yaklaşınca fark edebildiler. Günlerden beri yağan kar, mağaranın ağzını ne redeyse kapatmıştı. Hatun hiç vakit kaybetmeden, "Hadi," dedi, "Atalım şu karları."

Üçü birden elleriyle karları eşeleyip geçebilecekleri ka dar bir delik açtılar ve içeri girdiler. Delikten gelen ışık ma ğaranın ancak birkaç metre ilerisini aydınlatıyordu. Görebildikleri kadarıyla geniş bir galerideydiler ve gitmeleri gere ken yol yoğun bir karanlığa gömülmüş durumdaydı. Niran Hatun eldivenlerini çıkartıp cebine tıkıştırdıktan sonra ke merinde asılı duran keselerden birini aldı ve içindekileri sol eline boşalttı. Bunlar ilk bakışta ateşte biraz fazla kalmış fın dık tanelerine benziyorlardı. Sol elini dudaklarına iyice yaklaştırıp kısık sesle bir şeyler mırıldanmaya başlayınca, bu yu varlak nesnelerin pütürlü yüzeylerinde kırmızı noktalar be lirdi. Bir süre sonra mırıldanmayı kesti ve hafifçe üflemeye başladı. Nefesiyle birlikte nesneler irileşip düzgün birer kü reye dönüştüler ve kırmızı noktalar genişleyerek tüm yüzeyi kapladılar. Hatun, yavaşça elini çekti ve üflemeye devam et ti. Artık akkor haline gelmiş olan küreler, ardı ardına parla yarak, minik birer alev topu haline geldiler. Son olarak, her iki yanlarından bir çift kanat belirmeye başlayınca Hatun üflemeyi durdurdu. Alevcikler, yere yapışmamak için hâlâ bü yümekte olan kanatlarını acemice çırpmaya çabalıyorlardı.

Mağaranın içi çok geçmeden, sekiz kanatlı alev topunun ışığıyla dolmuştu. Dört tanesi sürekli Ustalar'ın tepesinde dolanırken, diğer dördü bir az önlerinde kanat çırpıp yolları nı aydınlatıyordu. İnsan eli değmemiş duvarların arasından mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ilerlemeye başladılar. Önlerindeki dehliz sola doğru kıvrılarak devam ediyor ve her adımlarında biraz daha daralıyordu. İçerinin havası da giderek daha boğucu bir hal almaya başlamıştı. Niran Hatun ile İdris Usta, kafalarını tavana çarpmamak için hafifçe kam burlarını çıkartmışlardı. Minik kanatlı alevler ise tepede uça bilecekleri bir boşluk kalmadığı için Ustalar'ın omuz hizasın da dikkatli bir şekilde kanat çırparak yol almaya çalışıyorlar dı.

Az bir zaman sonra, artık dik yürümenin iyice zorlaştığı bir sırada, önden giden dört alev topunun bulundukları deh lizden çok daha geniş bir yeri aydınlatmakta olduklarını fark ettiler. Ortada yürüyen Bangi Hatun heyecanlı bir sesle, "Geldik," diye bağırdı, "Burası Namni'nin odası olmalı. Dağ Tanrısı..."

Niran Hatun, geniş odaya adımını atarken kızın sözünü kesti; "Dağ Tanrısı değil. Kutsal bir dağın adı."

Bengi bu düzeltmeyi fazla umursamadı. Zaten ilk oda olduğu için Namni'nin üzerinde fazla durmamıştı. Kendisini o dar dehlizden kurtarıp etrafına bakınmaya başladı. Tam Murat Hoca'nın dediği gibi odanın dört duvarından her biri ne üçer giriş oyulmuş, hemen üzerlerindeki granit levhalara da Tanrı kabartmaları yerleştirilmişti.

Bengi, omzuna astığı heybenin içinden dosyayı çıkart maya çalışırken gözü Niran Hatun'a ilişti. Hatun, girdikleri kapını hemen sağ tarafına, duvar boyunca yerleştirilmiş bir kitabeye dikkatlice bakıyor, parmaklarını düzgünce oyulmuş çivi yazılarının üzerinde yavaşça gezdiriyordu. Dosyayı eli ne alarak yanına gitti ve "Okuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Hı hı..." dedi Hatun. Sesi biraz tereddütlü çıkıyordu: "Hurrice bu" diye devam etti, "Ben yüce Şauşka'nın... rahi besi. Fırtına Tanrısı'nın sevgili.... karısı ve güneşin yüce tan rıçası... olan

www.e-kitap.us

Hepat'ın kollarına aldığı, Hitit Ülkesi'nin bü yük.... Kralı Hattuşili'nin karısı... Kraliçe Puduhepa; bu ta pınağı.... kocamla birlikte Fırtına Tanrısı'na... ev olsun diye yaptırdık. Tanrıların ....izinden gidilsin ve en büyük olana ...ulaşılsın. Ulular yolu bilsin ve Şauşka'nın ....gönlünü hoş tutsun. Tüm Tanrıların laneti ....yolu bilmeyenlerin üzerine ...yağsın.... Gerisi lanet kıyamet devam ediyor. Neyse. Biz ne taraftan gidiyoruz?"

Bengi dosyayı açıp ilk sayfaya şöyle bir baktı: "İkinci oda Hurriş'in odası olduğuna göre, Hurriş'in yolunu tutma mız lazım. Yani...."

Niran Hatun dosyanın sayfalarını kurcalayarak Hur riş'in tasvirini arayan kıza şöyle bir bakıp, "Uğraşma," eledi, "Hurriş Teşup'un kutsal boğasıdır. Boğa kabartması arayacağız."

Bengi ne olur ne olmaz diye düşünerek dosyayı kurcala maya devam etmekteyken, Hatun ile Usta kapıların üzerin deki kabartmalara bakmaya başlamışlardı. İdris Usta kısa bir süre sonra, "Burası," diye seslendi. Sol taraftaki duvarın or tasındaki girişi gösteriyordu. Bengi, kabartmayı dosyadakilerle karşılaştırmaktayken, diğerleri çoktan Hurriş'in yolunu tutmuşlardı.

Yol, keskin bir inişle aşağılara doğru devam ediyordu. Usta bir mimarisi vardı. Tam bir kare şeklinde kazılmış, son ra içi da büyük taş bloklarla örülmüştü. Yaklaşık yirmi met rede bir karşılarına çıkan kalın destek blokları tünelleri ayak ta tutuyorlardı. Arada sırada, sağa ve sola doğru açılan baş ka kapılarla karşılaşıyorlardı ama Murat Hoca'nın günlüğünde bu konuda kesin bir uyarı vardı: "Başka yollara kesin likle sapmayın!"

Uzun bir süre ilerledikten sonra Niran Hatun aniden durup iki kanatlı alev topunu yanına çağırdı. Sağ tarafındaki duvara iyice yaklaştıktan sonra diğerlerine yaklaşmalarını işaret etti. Duvardaki garip bir kabartmayı göstererek, "Tıl sımlar," dedi, "Tahmin ediyordum ama karşımıza bu kadar erken çıkacaklarını düşünmemiştim. Kim bilir kaç tanesini kazımışlardır bu duvarlara."

İdris Usta da yüzünü duvara iyice yaklaştırdı. Bu daha önce hiç görmediği bir tılsımdı. Ne işe yaradığını bilmiyor du. Gerçi sanat kullanarak herhangi bir tılsımı okuyabilirdi ama bu biraz zaman alan bir işti. Hatun'a, "Sen anlayabildin mi?" diye sordu.

Hatun kaşlarını kaldırdıktan sonra yürümeye devam et ti: "Tesirini göremediğimize göre bizimle bir ilgisi yok. Hep siyle uğraşmaya kalkarsak işimiz var. Hadi devam."

Hiç haksız sayılmazdı. Tılsım denen şeyler, yapmak ve bozmak da dahil olmak üzere bin bir türlü işe yarardı. Vü cutlarında, zihinlerinde ve sanatlarında garip bir etki hisset mediklerine göre, karşılarına çıkan bu ilk tılsım belki de na zar boncuğu gibi basit bir şeydi.

Labirentlerin içinde, doğru yoldan hiç sapmadan sinir bozucu bir kolaylıkla ilerliyorlardı. Kapıların üzerindeki tan rı kabartmalarını tanımakta hemen hemen hiç zorluk çekme mişlerdi. Beşinci oda olan Kuşuh'un odasından az önce çık mışlar ve kendilerini altıncı odaya çıkartacak olan Şuppilu-lia'nın yoluna girmişlerdi. Yol boyunca karşılarına birçok tıl sım çıkmıştı ama anlaşılan Hitit büyücüleri bu labirentlere kendileri gibi birilerinin girebileceğini hiç hesaba katmamışlardı. Sadece bir kere, üçü birden ardı ardına tökezlemişler, tavana kakılmış bir uğursuzluk tılsımını görünce gülüp geç mişlerdi. Boyunlarındaki kadim madalyonların kendilerini böyle ucuz numaralardan korumak gibi bir yeteneği de var dı. Tek can sıkıcı şey, hâlâ yokuş aşağıya doğru gidiyor olma larıydı. Şu anda yerin ne kadar dibinde olduklarını hiçbirisi kestiremiyordu. Labirentler sıcak ve nemliydi Ne var ki mi marların kurduğu kusursuz havalandırma sistemi sayesinde nefes almakta fazla güçlük çekmiyorlardı.

Sol taraflarındaki aldatmaca kapılarından birini daha geride bırakmışlardı ki, kanatlı alevcikler havada deliler gibi çırpınmaya başladı. Sanki uçmakta güçlük çekiyorlardı ve alevleri de giderek sönükleşiyordu. Niran Hatun elinin bir hareketiyle, hepsini bir araya topladı ve üzerlerine doğru üf lemeye başladı. Alev topları biraz sakinleşmişlerdi ama hâlâ Hatun'un çabasıyla havada durdukları belli oluyordu. Niran Hatun, üflemesinin arasından, "Tılsım var," diye seslendi, "Etrafa bakın."

İdris Usta ile Bengi hemen duvarlara yanaştılar. Işık iyi ce azaldığı için sadece bakmakla yetinmiyorlar, duvarı elle riyle de yokluyorlardı. Bir süre sonra Bengi, "Buradalar," di ye bağırdı. Duvarda birkaç kabartma görmüştü fakat ne ol duklarını tam seçemiyordu. Hatun, hâlâ üflemekte olduğu alev toplarıyla birlikte kıza doğru yanaştı. Işığın gelmesiyle birlikte manzara da ortaya çıkmıştı. Görebildikleri kadarıyla beş tane tılsım, ikişer metre aralıklarla tünelin sağ tarafına yerleştirilmişlerdi. Hatun, üflemeye devam ederek, "Oku yun şunları," diye tısladı. İdris Usta ile Bengi, gözlerini ka payarak parmaklarını kabartmaların üzerinde gezdirmeye başladılar. Usta kısa

www.e-kitap.us

bir süre, "Bu değil," diyerek diğer tılsı ma geçti. Bengi ise okumakta zorlanıyordu. Aslında ustası Cihan Usta bu kadim tılsımları kendisine iyice belletmişti fa kat bunun üzerinden çok zaman geçmişti. Bengi de tek aşkı olan tıp ile uğraşmaktan eski kitapları kurcalayacak vakit bulamamıştı. Eğer Niran Hatun alevciklerle uğraşıyor olma sa, yiyeceği azarın haddi hesabı yoktu. İdris Usta üçüncüsüne geçtiğinde. Bengi parmaklarının ucundaki kabartmanın toprak büyülerine karşı bir tılsım olduğunu daha yeni anla mıştı. Hemen diğerine koştu ama gerek kalmamıştı. İdris Us ta kendinden emin bir şekilde, "Bu," demiş ve diğer elini de kabartmaya doğru uzatıp bir bozma sanatını okumaya çok tan başlamıştı. Dudakları kıpırdadıkça duvardan küçük çıtır tılar yükseliyor ve minik parçalar zemine dökülüyordu. Tıl sım, Usta'nın kelamına daha fazla dayanamadı ve bir anda dörde ayrılarak dağıldı.

Alevler bir anda kendilerini toparlamış, kanatlarını çırp maya başlamışlardı. Niran Hatun, yeniden aydınlığa kavu şan tünele şöyle bir baktı. Tılsımlar aralıklarla devam ediyor du. Alt dudağına birkaç ısırık attıktan sonra, "Hadi devam," diyerek hızla yürümeye başladı. Neyse ki, kanatlı alevciklerden başka bir sanat kullanmıyorlardı. Bu yüzden ancak ateş büyüsüne karşı hazırlanmış olan tılsımlar başlarına dert aça bilirdi.

Yedinci oda olan Lelvani'nin odasına gelene kadar, alev topları üç defa daha sönmeye yüz tutmuştu. Bu üç belayı İd ris Usta'nın kelamıyla def etmişlerdi ama Bengi'nin kadim tılsımlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediği de or taya çıkmıştı. Hatta ikincisinden sonra. Usta kızın yanına yaklaşıp alçak sesle, "Eve gidince biraz çalışalım seninle," bi le demişti.

Lelvani, Hititlerin yer altı ve cehennem tanrıçası olarak bilinirdi ve ismi gerçekten de şanına denk düşen bir odaya verilmişti. Anladıkları kadarıyla, burası labirentlerin en de rin noktasıydı. Cehennem gibi sıcaktı ve soludukları hava binlerce yıldır burada olduğunu hemen belli ediyordu. Ney se ki, sekizinci odaya giden yola girdikten birkaç dakika son ra hava tekrar tazeleşmişti. Üstelik artık iniş de sona ermiş, yol belli belirsiz bir eğimle yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. Bu tapınağın kalbine yaklaşmakta olduklarını gösteriyordu.

Nran Hatun, önlerindeki odanın girişini henüz görmüş tü ki, tepelerinde mutlu mutlu uçuşan alev toplarının hepsi neredeyse aynı anda sönüverdi. Müdahale etmek bir tarafa elini kaldıracak zaman bile bulamamıştı. Aniden gömüldükleri yoğun karanlığın içinde kulağına gelen tek şey, yere dü şen alev tohumlarının çıkarttığı pıtırtılar olmuştu. Hatun, "Kıpırdamayın," diye bağırdı ve avucunu zeminin üzerinde şöyle bir dolaştırarak bütün tohumlan topladı. Ne halt ede ceğini düşünmekteyken, aniden beliriveren bir fener ışığı gözlerini kamaştırdı. İdris Usta yaktığı küçült bir feneri ken dilerine doğru tutuyordu. Diğer elinde iki iane daha vardı. "Alın," dedi fenerleri uzatırken, "Ama şimdilik bir tanesiyle idare edelim..."

Niran Hatun, kendilerini bir anda ışıksın bırakan bu gücün nasıl bir şey olabileceğini kestirmeye çalışırken, bir anda aklına Pahhur'un odasına doğru ilerlemekti oldukları geldi. Bu Hititlerin ateş tanrısının ismiydi ve kendisininkinden başka bir aleve izin vermeyecek kadar kibirli olmasıyla tanı nırdı. İdris'in uyarısına rağmen fenerini açtı, ve duvarlarda dolaştırmaya başladı. Tılsımlar daha sık aralıklarla kakılmış lardı ve birçoğunun ateş sanatlarına karşı çokluğunu ilk ba kışta anladı. Yine de etrafta daha büyük, daha eüçlü bir şey ler olması gerektiğini düşünüyordu. Aradığını ise Pahhur'un odasına girince buldu. Duvarların üst kısımları birbiri ardı na sıralanmış tılsımlarla kaplanmıştı. Bu yezmezmiş gibi ka pıların aralarına Ateş Tanrısı'nın büyük kabartmaları işlen mişti. Hatun, bunların sıradan tasvirler olmadığını, içinde hissettiği pis bir titreşimden anlamıştı. Feneri bir tanesine tuttu ve sol elini ileriye doğru uzattı. Kelamı dudaklarından dökülmeye başlamıştı bile. Çok kısa bir süre sonra kabartma büyük bir gürültüyle patlayınca. Hatun hemen diğerine yö neldi. Yarım dakika içinde dört tanesinin parçalarını etrafa dağıtmıştı. Elini beşincisine uzattığında, İdris Usta sakin bir sesle, "Hatun," dedi, "Bunlar çok vaktimizi alır"

Niran Hatun hiçbir cevap vermeden işini bitirdi. Yere dökülen taş parçalarının sesinin kesilmesini bekledikten sonra, yamuk bir gülümsemeyle, "Biliyorum," dedi, "Ama sini rime dokundular..."

Yollarına fener ışığıyla devam etmek zorundaydılar. Ateş Tanrısı'nın gücünün ne zaman arkalarında kalacağını ise kestirmek mümkün değildi. Hatun arada sırada hâlâ elin de duran tohumlara üflüyordu ama üzerlerinde en fazla bir kaç kırmızı noktacık ortaya çıkartabiliyordu. Alev toplarını yeniden kanatlandıracak kadar gücü olduğunu biliyordu fa kat durup uğraşacak vakti

www.e-kitap.us

yoktu ve şu an için elinden Pahhur'a lanet okumaktan başka hiçbir şey gelmiyordu. Hıncını, duvarlardan rasgele seçtiği dört küçük tılsımdan aldı. Nere deyse aynı anda minik parçalara ayrılmaları yüreğini biraz ferahlatmıştı.

Tapınağın kalbine yaklaştıkta, labirentlerin mimarisi de giderek güzelleşiyordu. Tanrıların isimleriyle anılan odalar, küçük birer tapınağa dönüşmeye başlamış, tüneller ise efsa neleri anlatan oymalarla ve Luvi dilindeki hiyerogliflerle donatılmıştı. Fırtına Tannsı'nın oğlu Şarruma'nın odası gerçek ten zevkli bir mimarinin ürünüydü. Hatun, bu odadaki kabartmaların ela büyülü olduğunu anlamış ama güzelliklerin den dolayı hiçbirini havaya uçurmaya eli varmamıştı. Biraz etraflarına bakındıktan sonra, tepesinde Hepet'in tasviri bu lunan kapıyı bulmuşlar ve onuncu odaya doğru ilerlemeye devam etmişlerdi. Diğerlerine göre daha kısa olan bir tüneli geçip Tanrıça Hepet'in odasına vardıklarına Ustalar'ın solu ğu tutulmuştu. Bu oda diğerlerinden çok daha geniş ve yük sekti. Dokuz sütunun taşıdığı tavan bile taş işçiliğinin en in ce örnekleriyle bezenmişti. İdris Usta'nın elindeki fenerin ışı ğı, figürlerin üzerine kakılmış değerli taşlardan kırılarak bambaşka renkler alıyor ve odanın dört bir yanına dağılıyor du. Diğer odalarda Tanrılar ve Tanrıçalar kabartmalarla anı lırken Tanrıça Hepet burada büyük bir heykeli yapılarak onurlandırılmıştı. Altın ve gümüş işlemeli, taş bir tahtın üze rinde oturan Tanrıça, dudaklarını mağrur bir edayla bükmüş, hafifçe sağa çevirdiği kafasıyla sanki çok uzaklardan gelecek birisini bekliyor gibiydi. Hemen üzerinde asılı duran som altından bir güneş kursunun sivri uçları, yerlerin ve göklerin bu kudretli kadınını gelen bu davetsiz misafirlere takdim ediyorlardı.

Hâlâ tavana bakmakta olan Bengi'yi Niran Hatun'un se si kendine getirdi. "Sırada neresi var?" diye soruyordu. Bengi'nin suratı bir anda asıhvermişti. Artık Fırtına Tanrısı ile aralarında sadece bir oda kaldığını biliyordu ama yine de Usta'nın fenerinin ışığına yanaşarak dosyayı açtı. Geçtikleri yerlerin hepsini işaretlemişti ve önlerindeki on birinci oday dı. Sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi kısık bir sesle, "Şauşka," dedi. Murat Hoca günlüğüne, şu çözemedikleri anah tarın Şauşka'nın odasında kullanılması gerektiğini, tapınağın kalbine başka şekilde ulaşmanın mümkün olmadığını yaz mıştı. Şu ana kadar günlüğündeki her şeyin kelimesi kelime sine doğru çıktığı düşünülürse, kendilerini bekleyen ciddi bir sorun vardı. Niran Hatun soğuk bir sesle, "Dert etme yin," dedi, "Bakarız bir çaresine. Öyle beklediğim gibi matah çıkmadı bu yer."

Kapıların üzerinde Tanrıça'nın işaretini bulup tünele gir diler. Artık eskisi kadar hızlı yürümüyorlardı. Hatun'un söz leri içlerini biraz rahatlatmış olmasına rağmen yine de tedir gindiler. Şu anahtar denen şeyin nasıl kullanılacağını bilme dikleri gibi, nerede ve ne zaman kullanacaklarını da bilmi yorlardı. İdris Usta bunun bir tuzak mekanizmasını etkisiz hale getirecek bir şifre olduğunu düşündüğünden adımlarını çok dikkatli atıyor, feneri de tünelin dört bir yanında dolaştı rıp duruyordu. Niran Hatun ile Bengi ise, bir elleri her an bellerine uzanmaya hazır bir şekilde Usta'yı takip ediyorlar, bir taraftan da acil bir durumda silah olarak kullanabilecek leri sanatları akıllarından tekrarlayıp duruyorlardı. Ha tun'un en büyük korkusu da aklından geçen sanatlarla ilgi liydi. Eğer elinin ve dilinin ayarını kaçırıp büyükçe bir alev sanatı kullanmaya kalkışırsa, bu daracık tünellerde düşman larıyla birlikte kendilerinin de kavrulmasına neden olabilir di.

İdris Usta içinden, "Artık ne olacaksan ol!" diye geçir mekteyken, fenerinin ileride aşağıya doğru inen bir merdi ven basamağını aydınlattığını fark etti. Işığı biraz yukarı doğru çevirdi. Önlerinde bir kapı olduğuna göre, yolun so nuna gelmiş olmalılardı. Az önce gördüğü basamak, kapının birkaç metre ilceisindeydi. Temkinli adımlarla ilerleyerek ka pının ağzına kadar geldi ve durdu. Feneri zeminde şöyle bir gezdirdi. Az önce gördüğü merdiven, aşağıya doğru dört beş basamak iniyordu. Usta'nın canı bu kapının öte tarafına geçmeyi hiç çekmiyordu. Kafasını çevirip hemen ensesinin dibinde duran Niran Hatun'a baktı. "Yürü!" dedi Hatun.

Usta, sağ ayağını ileriye doğru uzatıp yeri şöyle bir yok ladıktan sonra kapıdan geçti. Bir şey olmamıştı. Hemen fene rine davrandı. Anlayabildiği tek şey çok ama çok büyük bir yerde olduğuydu. Elindeki cılız bir alet değildi, ışığı bu oda nın tavanına değmiyordu bile. Merdivenin kıyısına kadar gelip, feneri ileriye doğru tutunca ışık yirmi metre kadar ile rideki bir heykeli aydınlattı. Görebildiği kadarıyla sağında ve solunda birer tane daha vardı, fakat detaylar bu mesafe den seçilemiyordu. Niran Hatun ile Bengi de yanına gelip fe nerlerini açınca, bu heykellerin birer metre aralıklı bir sıra halinde ve oda boyunca dizilmiş olduklarını anladılar. Kapı

www.e-kitap.us

ların nerede olduğunu göremiyorlardı ve bu kadar ışıkla görmeleri de olanaksızdı.

İdris Usta, kanatlı alevciklere ne kadar ihtiyaçları oldu ğunu düşünerek Niran Hatun'a baktı. Anlaşılan Hatun da aynı şeyi düşünmekteydi. Hâlâ avucunda duran ateş tohum larını dudaklarına yaklaştırdı ve mırıldanmaya başladı. İlk başlarda durum umutsuz görünüyordu, çok geçmeden to humların üzerinde kırmızı noktacıklar oynaşmaya başladı. Efendilerinin nefesini hisseden tohumlar hızla birer alev topu haline geldiler ve kanatlarını yeniden çırpmaya başladı lar. Oldukları yerde hızlı birkaç antrenman turu attıktan son ra, aldıkları emirle sekizi birden tavana doğru yükselmeye başladılar. Etraf enikonu aydınlanmıştı ve gördükleri manza ra karşısında Ustaların nutku tutulmuştu.

İdris Usta nihayet yutkunabildikten sonra, "Bu ne ya hu?" diye bir soru sordu. Oda diye girdikleri yerin en az bir futbol sahası büyüklüğünde olduğunu daha henüz anlamış lardı. Önlerinde bir sıra olarak gördükleri heykellerin sayısı da yaklaşık atmış kadar vardı ve dahası saflar halinde arka arkaya dizilmişlerdi. Çok sanatsal çalışmalar oldukları da söylenemezdi. Çizmeleri, miğferleri, zırhları, kalkanları, mızrakları ve bellerinde sallanan kılıçlarıyla tam teçhizatlı birer asker heykeliydi bunlar. Sayıları iyimser bir tahminle altı bin kadar vardı. Salonun, alevciklerin ışıklarının tam olarak ulaşamadığı uzak ucunda, çok daha büyük bir heyke lin silueti seçiliyordu. Bu, aşkın ve savaşın Tanrıçası Şauşka, namı diğer İştar'dan başkası olamazdı. Teşup'un odasına git mesi muhtemel on iki kapı da duvarlara geniş aralıklarla oyulmuşlardı. Üzerlerindeki kabartmaları bu mesafeden okumak imkânsızdı.

Niran Hatun önce etrafına sonra da İdris ile Bengi'ye baktı ve gülümseyerek, "Güzel heykeller," dedi.

"İyi çalışmışlar," diye cevap verdi Usta. Sonra cebinden, yedek olarak taşıdığı pillerden birini çıkarttı ve yakındaki bir heykele hızla fırlattı. Pil, çarptığı yerde tok bir ses çıkartarak sekip gitti.

Hatun, aşağıya inmeye kararlı görünüyordu. Parmakla rının ucunda şöyle bir yaylandı ve "Siz ardımdan gelin," di yerek merdivenlerden inmeye başladı. Her şey yolunda gidi yordu. Hatun, basamakları sanki Eski Yere giriyormuş gibi adımlamış ve salonun zeminine ayak basmıştı. Arkasını dö nüp İdris'e gelmesini söyledikten sonra yürümeye devam et ti. Daha üçüncü adımını yere basmamıştı ki, artarda patlayan gök gürültüsü benzeri iki ses, salonun duvarlarını zan gırdattı. En ön sıradaki heykeller iki uygun adım atarak hep birlikte ileri çıkmışlardı. Hatun önce yerlerinde çakılıp kal mış olan Ustaya eliyle sakin olmalarını işaret etti. Ne var ki heykellerin, sol baştan itibaren mızraklarını ellerinde çevir meye başladıklarını görünce tek bir kelimeyi haykırdı: "Ka çın!"

Bengi ile İdris hemen dönüp kendilerini tünele atmışlar dı ama Hatun mızrak sağanağına açıkta yakalanmıştı. İlk dalgayı biraz şansı, biraz da sezgileri sayesinde atlatmıştı ama bunun daha başlangıç olduğunu biliyordu. Bacaklarının tüm gücüyle kendini tünele doğru fırlattı ve yere yapışıp ka fasını ellerinin arasına aldı. Mızraklar kafasının üzerinden ıs lık çalarak geçiyor ve duvarlara çarparak tüneli sinir bozucu bir gürültüye boğuyorlardı. Hatun, bu şekilde yatmanın sa dece geçici bir çözüm olduğunu biliyordu. "Sürünün," diye bağıracaktı ki, bir anda sesler kesiliverdi. Biraz durup, başka mızrağın gelmediğinden emin olunca kafasını kaldırdı. Her durumda efendilerini takip eden kanatlı alevcikler, bir köşe ye sinmişler, ürkek ürkek kanat çırpıyorlardı. İleriye doğru baktığında. Bengi ile İdris'in yattıkları yerden temkinli bir şekilde doğrulmakta olduklarını gördü. "Yanıma gelin," diye seslendi. Alevciklere de yeniden salona dönmelerini emretti. Kapıya yaklaşmak için çok hafif bir adım atmıştı ki, salon dan bir anda korkunç bir uğultu yükseldi ve kesilmemecesine devam etti. Gördüğü ilk şey, artık ellerinde mızrakları ol mayan ilk sıranın, sol baştan çözülerek üzerlerine doğru koş maya başladığıydı. Daha fecisi de, diğer askerler kendilerine yakın olan tünellere yönelmişlerdi. Dehşet dolu bir sesle, bir kez daha, "Kaçın!" diye bağırdı.

İdris Usta ile Bengi, tünelin içinde deliler gibi koşturu yorlardı. Son manzarayı görmemişlerdi ama bir şeylerin çok ters gittiğini anlamışlardı. Hatun'un ağzından hayatları bo yunca duymadıkları bir kelime çıkmıştı: 'Kaçın.' Bunu iki kere üst üste söylediğine de kimseyi inandıramazlardı. Arkala rından Niran Hatun'un sesi tekrar yükseldi: "Çıkıyoruz bu radan. Doğruca Eski Yere."

Bengi gözlerini kapatıp seyahat sanatının sözcüklerini mırıldanmaya başladı. Bu hızla koşarken kesinlikle işe yara ması gerekiyordu ama ayaklarının altmda hâlâ taş zemini hissediyordu.

www.e-kitap.us

"Olmuyor," diye bağırdı, "Tılsımlar..."

Buradan sanat kullanarak çıkamayacaklarını diğerleri de fark etmişti. Kanatlı alevlerin ışığı, duvar boyunca dizilmiş tılsımları aydınlatıyordu. Bunların hepsini okumakla ve boz makla uğraşacak vakitleri kesinlikle yoktu. Yapabilecekleri tek şey, tılsımların daha seyrek olduğu dış odalara doğru, yolu kaybetmeden ve peşlerindeki taştan yontulmuş bir or du askere yakalanmadan ilerlemekti.

Hepet'in odasına girdiklerinde Bengi hemen dosyayı kurcalamaya başladı. Çok sakin olması gerektiğini biliyordu. Labirentlerde kaybolmamak için geldikleri yolun tam tersini izlemeleri gerekiyordu. Neyse ki bunun için ayrıca bir liste hazırlamıştı. Şu an bulundukları oda onuncu odaydı ve do kuzuncu odaya ulaşmak için Şarruma'nın yoluna girmeleri gerekiyordu. Sakin olmaya çalışarak sayfaları kurcaladı ve Tanrı'nın tasvirini buldu. Aynı tasviri bir kapının üzerinde görene dek etrafına bakındı. Sol duvardaki ilk girişi göstere rek, "Buradan," diye bağırmıştı ki, tok ayak sesleri odada yankılanmaya başladı. Taş askerler, girdikleri kapıdan ve he men arkalarındaki iki kapıdan odaya doluşmaya başlayınca Usta ile Bengi, neden kaçmakta olduklarını anladılar.

Tekrar koşmaya başladılar. Ne var ki artık kuvvetli ayak sesleri de kendilerine eşlik etmeye başlamıştı. Arkalarından gelen güçlü adımların yanı sıra, her iki yanlarından, daha derinden gelen sesleri de duymaya başlamışlardı. Bengi bir taraftan koşuyor, bir taraftan elindeki dosyaya bakmaya çalı şıyor, bir taraftan da gelirken kapıların üzerine işaret koyma yı akıl edemediği için kendisine lanetler yağdırıyordu. Her odada doğru kapıyı arayarak buradan sağ çıkmaları çok ola sı görünmüyordu. Arkadan Hatun'un sesini tekrar duydu: "Bir daha deneyin!" Gözlerini kapadı ve sözcükleri mırıl dandı ama hâlâ yere basıyordu...

Şarruma'nın odasına yaklaşmakta olduklarını ayak ses lerinin giderek netleşmesinden anlamışlardı. Hızlarını iyice artırdılar. Bu alt tünellerde aldatmaca kapılar ve sapaklar olmadığı için, kıstırılabilecekleri tek yer odalardı. Bunun da kesin bir son olacağını hepsi biliyordu. Bengi, odaya ayak basar basmaz, çıkmaları gereken kapıyı gördü. Şansı o kadar yaver gitmişti ki, aranmak için durmasına bile gerek kalma mıştı. Kanatlı alevcikleri bile beklemeden karanlık tünele daldı ve hemen ardından boğuk bir çığlık atarak geri sekti. Yüzünü çok sert bir yere çarpmıştı. Sırtı şiddetle yere çarptı ğında, büyük bir kan dalgasının bir anda bütün ağzını dol durduğunu hissetti. Hemen dirseklerinin üzerinde doğruldu ve tek gözünü açtı. Taş askerlerden bir tanesi, çıplak kılıcını karnına doğru savurmak üzereydi. Refleksleri kendisini ya na doğru yuvarlamak üzereyken peş peşe iki silah sesi du yuldu. Taş askerin kolu, Usta'nın silahından çıkan kurşun larla dirsek hizasından parçalanıvermiş, kendisi de ensesine yapışan kuvvetli bir el tarafından sürüklenmeye başlamıştı. Biraz çabaladıktan sonra ayağa kalkmayı başarınca, Niran Hatun kendisini hemen sağ taraflarındaki kapıdan içeri sa-vuruverdi. Oda Hatun'un ve Usta'nın silahlarıyla inlemek teyken. Bengi ağzındaki kanı tükürdü ve "Burası değil," de di, "Yanlış yol..."

Hatun şarjöründeki son üç kurşunu da sıktıktan sonra cevap verdi: "Koş!"

Artık kendileri için doğru ya da yanlış yol diye bir şey kalmamıştı. Kaybolmuşlardı. Koşmakta oldukları tünel di ğerleri gibi düz değildi. Sürekli kıvrılıyor ve sapaklara ayrılı yordu. Yapabilecekleri en akıllıca şey ayak seslerinin aksi is tikametine doğru koşmaktı ama seslerin ne taraftan gelmekte olduğunu kestirmeleri de çok zordu. Sanki kendileri gibi sürekli yön değiştiriyor gibiydiler. Şimdilik kurtulmuş gibi görünüyor ardı ama daha ne kadar ve nereye kadar kaçabileceklerini hiç bilmiyorlardı.

Ayak seslerinin iyice zayıfladığı bir anda Niran Hatun, Durun diye buyurdu. Tünelin duvarlarına dikkatlice bakıyordu. İdris Usta, körük gibi inip kalkan göğsüne derin bir nefes çektikten sonra sordu: "Ne oldu Hatun?"

Cevap çok mantıklıydı: "Kaçamayız!... Böyle kaçamayız. Bengi! Bir daha dene."

Bengi bir kez daha koşmaya başladı. Birkaç metre sonra durdu ve dönüp çaresiz bir şekilde ellerini iki yana açtı.

İdris Usta Hatun'un ne yapmaya çalıştığını, anlamıştı. Her iki duvar boyunca uzanan tılsımlara bakarak, "Hatun " dedi. Çok var. Hangisi olduğunu nasıl bulacağız?"

Niran Hatun tılsımlar, parçalamaya çoktan başlamıştı bile. "Arama İdris" diye cevap verdi, "önündekinden başla. Sonra belinden silahını çekip Bengi'ye doğru fırlattı: Sen de uzak tut o şeyleri bizden." Hemen ardından Us tanın silah, da havada bir takla atıp kızın eliyle buluştu

www.e-kitap.us

Etrafa dağılan tılsım parçalarının çıkarttığı sesler, tüne lin duvarlarında garip yankılar çıkartmaktayken. Bengi Ha tun elindeki silahlara son bir kez daha göz attı ve ayak sesle rini dinlemeye başladı. Sesler giderek yaklaşıyordu ve üze rinde üç silahla birlikte toplam yirmi yedi mermi vardı. Ken di on dörtlüsündeki yedi altmış beşlik mermilerin bu heykel ler karşısında aciz kalacağını tahmin edebiliyordu. Hatun'un dokuz milimetreliği isabetli atışlarda iş görebilirdi. Güvene bileceği tek silah Usta'nın altıpatlarıydı ama adı üstünde onun da topu topu altı tane kurşunu vardı.

Hatırı sayılır bir miktar tılsımı bozan Niran Hatun, şans larını bir kez daha denemeye karar vererek, "Bengi koş " di ye bağırdı. Kızın ardında bırakacağı gümüş rengi ışığı görmek için umutla izlemeye başladı ama yine olmamıştı. İçin den bir küfür savurarak tılsımlara geri döndü.

Ustalar'dan dört beş adım kadar açılmış olan Bengi, du rup tekrar sesleri dinlemeye başladı. Yaklaşıyorlardı. Taş askerler, kendilerini kıstırmak için labirentlerin dört bir tarafı na dağılmış olmalılardı ama içinden bir ses saldırının arkala rından, yani kaçtıkları taraftan geleceğini söylüyordu. O ta rafa doğru ürkek birkaç adım attı. Saldırıyı mümkün olduğu kadar önde karşılamak tılsımlarla uğraşan Ustalar'a çok da ha fazla vakit kazandıracaktı fakat eğer içindeki ses yalan söylüyorsa ve taş askerler aksi yönden gelirlerse bu, üzerle rinde silah olarak sadece hançerler bulunan Ustalar'ın sonu olurdu. Ne var ki ayak sesleri tam tahmin ettiği taraftan, gi derek yaklaşıyordu. Tüm cesaretini toplayıp koşmaya başla dı ve yaklaşık yetmiş metre sonra, tünelin derinlerinde, tepe sindeki kanatlı alevciğin ışığının güç bela ulaşabildiği bir mesafede ilk taş askerin siluetini gördü. O salonda sıralar halinde dururlarken bu kadar iri olduklarını fark edememiş ti. Yaratığın omuzları neredeyse duvara deyiyordu. Hemen sağ dizinin üzerine çöktü. Hatun'un silahını beline yerleşti rip, İdris Usta'nın altıpatlarını hedefine doğrulttu. Derince çektiği bir nefesle doldurduğu ciğerlerini boşalttı ve tetiğe asıldı. Güçlü silah, bu dar tünelde korkunç bir uğultuyla pat lamış ve sol bacağı küçük parçalara ayrılan taş asker yüz üs tü yere kapaklanıvermişti. Toz bulutu dağıldığında Bengi, yerde yatan askerin diğerleri tarafından sadece fiziksel bir engel olarak algılandığını gördü. Bu yaratıkların, silah sesin den korkmalarını ya da arkadaşları için üzülmelerini bekli yor değildi, isabetli bir atış karşısında en azından biraz ya vaşlayacaklarını ummuştu. Yerde sürünerek ilerlemeye çalı şan arkadaşlarının üzerinden atlayıp koşmaya devam eden iki askeri boş verip, silahı bir kez daha ateşledi. Tam istediği gibi bir atış olmuştu. Bu hedefi de bacağından vurulmuş, yerde yatan askerin üzerine düşerek o fiziksel engeli biraz daha yükseltmişti. Bengi içinden, "Yanımda bir çuval mermi olsa ben bu tüneli tıkarım," diye geçirdi. Ama bu silahında bile topu topu dört mermi kalmıştı, ikisini, az önce boş ver diği askerlerin bacaklarına gönderdikten sonra, namluyu tekrar ileriye doğrulttu. Bir bacağını, önündeki taş yığının dan daha henüz aşırtmış olan asker, yediği mermiyle geriye doğru devriliverdi. Kız, bir sonraki hedefinin uygun pozis yonuna gelmesini beklerken, fırsattan istifade etrafa kulak kabarttı. Diğer ayak sesleri artık sanki biraz daha yakından geliyordu ve Ustalar hâlâ tılsımları parçalıyorlardı. Son mer miyi de yaktıktan sonra Usta'nın silahıyla vedalaşıp, Hatun'un dokuz milimetreliğini eline aldı.

Bengi iki silah arasındaki kritik farkı çok geçmeden an lamıştı. Önündeki hedefi ancak üç kurşunda yere yıkabilmiş, bu arada arkadan gelen iki asker engeli kolayca açıp koşma ya başlamıştı. İsabetli iki atış daha yaparak ayağa kalktı ve on metre kadar geri çekildi. Ustalar'la arasında daha bayağı bir mesafe vardı ama tünel de giderek kalabalıklaşmaya baş lıyordu. Sakin olmaya çalışarak iki el daha ateş etti. Olma mıştı. Kurşunlar taş askerin baldırında farklı yerlere isabet etmiş ve çarptıkları yerlerden yoğun iki toz bulutu kaldır maktan başka bir işe yaramamışlardı. Bengi, önündeki üç hedef arasında kararsız kalmıştı. Silahını önce ateş ettiği as kere, sonra da hemen arkasındakine çevirdi. Tam tetiği çeke cekken bir çığlık duydu: "Bengi koş!" Bu Niran Hatun'un se siydi. O anda nasıl bir aptallık yaptığının farkına vardı. Tü nelin öbür ucundaki ayak sesleri artık çok belirgin geliyor lardı. Kendi silahını da eline aldı ve hemen toparlanıp geriye doğru koşturmaya başladı. Doğru duymuştu. Taş askerler Ustalar'dan çok çok otuz - kırk metre uzaktaydılar. "Bittik," diye geçirdi içinden. Dişlerinin arasından galiz bir küfür sa vurup bacaklarının yettiğince koşmaya başladı. Artık karşı dan gelen taş askerleri çok net görebiliyordu. İdris Usta ile Niran Hatun da kendisine doğru koşmaya başlamışlardı.

Bengi durmadı. Elindeki iki silahı birden ileriye doğru uzat tı. Ustalar'ın yanından yıldırım hızıyla

www.e-kitap.us

geçti ve kurşunları peş peşe boşaltmaya başladı. Mermiler askerlerin üzerinden sekip gidiyordu; Bengi hepsini elleriyle parçalayacak kadar kendisini güçlü hissediyordu. Silah seslerinin arasından Niran Hatun'un sesini tekrar duydu: "Eski Yer'e koş..."

Hiç yavaşlamadan, kafasını hızla çevirip arkasına bakın ca yan yana parlayan bir kırmızı, bir de yeşil ışıltı gördü. Karşısındaki taş askerlerle arasında dört - beş adımlık **bir** mesafe kalmıştı. Hemen gözlerini kapayıp, seyahat sanatmın kadim kelimelerini mırıldanmaya başladı.

30

Sarp Sütunlu Salon'daki masanın başına geçmiş, sabah poğaçasını yiyor, bir taraftan da önüne yaydığı gazeteye göz gezdiriyordu. Dün akşam mahalleye gitmiş, tam tahmin etti ği gibi de zorba testisinin sonuna yetişmişti. Mükemmel mu habbetin üzerine bir de kendisi için açılan fazladan bir testi eklenince Yüzbaşı, son ayların en mutlu uykularından birini uyumuştu. Gözlerini açtığı gün de huzurlu ve keyifli başla mıştı ve şimdilik öyle gidiyordu. Bir tek Doğan biraz bozuk çalıyor gibiydi. Sabah kalktığında homurtulu bir günaydın demiş, ondan sonra tek kelime etmemişti. Canını sıkan bir şey olmalıydı.

Gazetenin ikinci sayfa güzeline ince ince bakmaktayken ofislerinin kapısı açıldı ve Bahar dışarı çıktı. Yüzbaşı hemen sayfayı çevirip yan gözle kızı izlemeye başladı. Ne yapacağı nı adı gibi biliyordu. Kafasının ve burnunun açısını hiç de ğiştirmeden, poposunu hafifçe sallayarak yürüyecek, barda ğını küçük masaya bırakıp, ısıtıcıya su doldurup düğmesine basacak ve doğruca tuvaletin yolunu tutacaktı. İşini öyle bir zamanda bitirecekti ki, ellerini bile yıkamış bir şekilde geri döndüğünde suyu kaynamış olacaktı. Bardağını alıp, aynı açılarla odasının yolunu tutacaktı. Hayatta hiçbir şey kendi ni çalışmaya vermiş bir Bahar'dan daha sıkıcı ve tehlikeli olamazdı. Mastır tezi faslının ilk dönemlerinde parmakların da nişan yüzükleri vardı ve Sarp çektiği ıstırabı kelimelere sığdıramıyordu. Sırf ortalıkta görünmemek için arkadaşları nın nöbetlerini üzerine yazdırdığını hatırlıyordu. Doktora te zi sırasında, Allah muhafaza, ayrılmışlardı... Kızın ayak ses lerini dinledi. İçinden üçe kadar saydı ve tuvaletin kapısı ka pandı.

Sarp sandalyesinde güzelce gerindi ve gazetedeki bir makaleye dalmış olan Doğan'a baktı. "Okuyor musun onu?" diye sordu. Üsteğmen, suratsız bir bakış attıktan sonra, "Ha yır komutanım," dedi, "Alabilirsiniz."

Gazeteyi alıp sayfalarını hızla çevirdi. Sonra tekrar Do ğan'a döndü: "Neyin var oğlum senin?"

"Yok bir şey komutanım."

"Ne o zaman sabahtan beri surat?"

"Yok komutanım... İyiyim ben..."

Yüzbaşı söyle bir düşündü: "Bana bak. Yoksa sen şu Hi lal Hanım muhabbetine mi bozuldun?"

Üsteğmen'in cinleri bir anda tepesine çıkmıştı. Yine de efendiliği elden bırakmayarak, "Yok canım," diye cevap ver di. Dün akşam her şey mükemmel gitmekteyken, günün devrilmesine bir buçuk saat kala Salih Usta'nın evine Yüzba şı düşmüştü. Gelişiyle İlyas Usta'nın da morali biraz düzel miş muhabbet alıp yürümüştü. Laf lafı açmış, bir laf gidip son zamanlarda ne yapıldığına dokunmuş, o laf da gidip Yüzbaşı'yı dürtmüş ve Hilal Hanım muhabbeti masaya patlayıvermişti. İlyas Usta'nın durmayan kahkahaları, Salih Us ta'nın bıyık altından gülüşü, Yasemin'in de sofra toplama bahanesiyle mutfağa tüyüp bir daha görünmemesi üzerine Doğan, mümkün olan en derin yerine kaçmak üzere, yerin derhal yarılmasını dilemişti. Komutanına bu yüzden kızgın olması çok doğaldı tabii ki ama kızmak aklına çok fazla gel miyordu. Çünkü sabah uyandığından beri aklında bir tek Yasemin vardı ve bu da bozuk çalıyor gibi görünmesine ne den oluyordu. Bir kez daha, "iyiyim ben," dedikten sonra önüne bir gazete çekti ve dalıp gidebileceği bir yazı aramaya başladı.

Sarp, Doğan'ı kendi haline bırakmaya karar vermiş ve Bahar'ın tuvaletten çıkışını beklemeye başlamıştı. "Eli kula ğındadır," diye düşünmekteyken tuvaletin kapısı açıldı ve Bahar'ın topukları tıkırdamaya başladı. "Bak şimdi," dedi Yüzbaşı kendi kendine, ş deyince ısıtıcının düğmesi ata cak." Saymaya başladı. Daha dört demişti ki, Sütunlu Salon artarda gelen üç patırtıyla inledi. Doğan sandalyesini devirerek ayağa fırlarken, duvarlar Bahar'ın çığlıklarıyla yankılanı yordu.

Yüzbaşı, arkasını döner dönmez ilk olarak Bengi Ha-tun'u gördü. Kan ter içinde kalmış suratı, dişlerine ve du daklarına bulaşmış kan lekeleri ve elindeki silahlarla gerçek ten çığlık atılacak bir

www.e-kitap.us

hali vardı. Durmayı başardıktan sonra hemen dizlerinin üzerine çökmüş ve öylece kalmıştı. İdris Usta ile Niran Hatun ise sırtlarını birer sütuna dayamışlar, soluklanmaya çalışıyorlardı. Bengi, Doğan'ın yardımıyla ayağa kalktıktan sonra kendisini en yakındaki sandalyeye bıraktı ve "Su," diye inledi. Gürültüye koşup gelmiş olan Mehmet Sinan sürahiyi aranmaya başladı. Bahar ise ortalıkta dikilip duran Yüzbaşı'ya 'pamuk falan' getirmesini söyledi.

Kısa bir süre içinde Sütunlu Salon'da durum nispeten kontrol altına alınmıştı. Laf anlatabilecek duruma gelir gel mez Niran Hatun, "Mehmet Sinan," diye seslendi, "Abbas Ağa'ya burada olduğumuzu haber ver. Merak etmesin. He men çıkıp gelsinler."

Geceli numarayı çevirmekteyken İdris Usta masadaki meraklı gözlere tek tek baktı ve "Olmadı," dedi, "Oraya anahtarsız girmenin mümkünü yok."

Herkes Ustalar'ın bile aşamadığı bu engelin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Yüzbaşı dayanamaya rak, "Ne oldu?" diye sordu. Hatun, bardağındaki suyun ka lanını da kafasını diktikten sonra başlarına geleni anlatmaya başladı. Hikâye inanılır gibi değildi ama anlatan da Niran Hatun'du.

İdris Usta, masaya çöken sessizliği, "Arka kapıdan gire miyoruz," diyerek bozdu. Sonra kafasını Üsteğmen'e çevir di: "Arkeoloğu oradan def etmekten başka çaremiz yok..."

Bengi, Bahar'ın burun deliklerine tıkıştırdığı pamukları çekip attıktan sonra, "O kolay iş Usta," dedi, "Peki sonra kazmaya nasıl devam edeceğiz? Nasıl deleriz o kayaları?"

Usta şöyle bir düşündü: "Salih ne durumda? Gelebilir mi bizimle?"

"Zor," diye cevap verdi Bengi, "Ama Usta'yı bilirsin. Öleceğini bilse gelir bizimle."

"Sen bir şey yapamaz mısın?"

"Bedenine daha fazla yüklenemem. Salih Usta olmasa ne yapar eder ayağa kaldırırım ama sonrası çok kötü olur...

"Patlayıcı o zaman," dedi suratım sıvazlayarak, "Başka çaremiz yok... Ne dersiniz Doğan Bey?"

Üsteğmen, "Olur tabii," diye cevap verdi, "Yeteri kadar C4 ya da biraz daha fazla tnt ile hallederiz ama benim anla madığım niye bu kadar acele ediyoruz. Adam nasıl olsa kaz mıyor mu orayı. Bekleyelim açsın deliği, biz sonra..."

Lafının sonu Niran Hatun'un sert muhalefetine toslamıştı: "Olmaz! Kazılan yeri göremiyoruz ki işi bitirdiğini anlayalım. Şu an bile emanetin yanında olabilir. Yarın şafakta biniyoruz tepelerine."

Doğan kibarca, "Niran Hanım" dedi, "Ciddi miktarda patlayıcı bulmamız ve hazırlık yapmamız gerekiyor. İstih kam bilgim fazla yok. Patlayıcıları nereye nasıl yerleştirece ğimi öğrenmem lazım. Tabii bir de o adamları nasıl bertaraf edeceğimizi de düşünmemiz lazım."

Hatun, Üsteğmen'e dik dik baktı: "O kolay. Biz üçümüz bile hallederiz..."

İdris Usta durumun gidişatını hiç sevmemişti. Donuk bir sesle, "Hallederiz tabii ki," dedi, "Ama hızlı vurmamız, işlerini çabuk bitirmemiz lazım. Adamlar bir yere haber ve rirlerse işler sarpa sarar. Kazının tamamen yasal olduğunu unutmamak lazım. Eşkıya muamelesi yaparlar bize. Doğan Bey, öneriniz nedir?"

"Mekânı görsem çok daha net şeyler söyleyebilirdim," dedi Doğan, "Ama bu gibi durumlarda en iyisi her zaman şok saldırıdır. Bahsettiğiniz jeneratörleri uçurursak iletişimlerini büyük ölçüde engelleriz. Anlattığınız gibiyse, kazı ala nının etrafında saklanabileceğimiz engebeli bir mevzi yok. Zaten amacımız 'çabuk imha' olduğu için, kampın içine sız mak zorundayız. Uzaktan ateş desteği alarak yakın çarpış maya girebiliriz ama siz yekalaz taşlarını kullanalım derse niz, iş size ve Solaklar'a kalır. Bu arada adamların elinde kü çük bataryalı telsizler, uydu telefonları gibi şeyler de olacağı nı tahmin ediyorum. Yani ne kadar hızlı olursak olalım, adamların dışarıyla irtibata geçmelerini engellememiz zor. Kendi destek kuvvetlerini harekete geçirirlerse sorun yok. Bir şekilde tutarız. Ama olur da güvenlik kuvvetleri harekete geçerse... Coğrafi şartları göz önünde bulundurursak, en ya kın birliğin bize karadan ulaşması bir - iki saati bulur. Ahmet Paşa bir şeyler yapabilir mi bilemiyorum. Her durumda, toplam operasyon süresi yüz dakikayı geçmemeli. Yakalanır sak kimseye laf anlatamayız. Neyse... Bu iş tabancalarla olmaz tabii ki. Tüfeklere ihtiyacımız var. Birde jeneratörler için uzun menzilli tahrip silahlarına; RPG roketatar, lav silahı... Ne olursa..."

Doğan, zaten uzundur kafasında olan 'B Planını' gayet güzel bir brifingle özetlediğini düşünüyordu ama Bahçıvan ile Mehmet Sinan'ın bıyık altından gülüşmelerine bir anlam

www.e-kitap.us

verememişti. Neyse ki Niran Hatun, "Merak etmeyin Üsteğ menim. Benim menzilim gayet uzundur," diyerek konuya açıklık getirdi.

Üsteğmen akla gelebilecek en iyi planlardan birini masa ya koymuştu. Yekalaz taşlarını kullanıp kullanmamak da ta mamen Ustalar'ın seçimiydi. Kılıç ile kurşun arasında karar sız kalmışlardı ve zamana ve duruma göre bir tercih yapa caklardı.

Herkes düşünmekteyken Niran Hatun ayağa kalktı. "Mehmet Sinan," dedi, "Ağa'ya söyle hiç gelmesin buraya. Çorum da bizi beklesin. Yalnız o çocuk gelsin. Bize araba la zım. Korkut Bey de Yörüklerini hazır tutsun. Onların eli tü feğe daha yatkındır. Sen de hazırlığa başla. Doğan Bey ne di yorsa bulmaya çalış."

"Tüfek sıkıntımız yok," diye cevap verdi Geceli, "Depo da yeteri kadar olması lazım. Mermimiz de var ama beni dü şündüren patlayıcılar. Anladığım kadarıyla yüklüce bir mik tara ihtiyacımız var. Doğan Bey Kesin bir şey söyleyebilir misiniz?"

Üsteğmen kaşlarını kaldırdı: "Birkaç arkadaşımla ko nuşmam lazım. Hesap işi bunlar. Ama akşama kadar size aşağı yukarı bir şey söylerim."

"Hadi o zaman," dedi Niran Hatun, "İdris, Bengi. Biz gi dip birkaç saat dinlenelim. Siz de yarın sabaha hazır olsanız iyi olur."

Sütunlu Salon'da herkes yine ayaklanmıştı. Yüzbaşı, Bahar'ı kolundan tutup, "Ofisi birkaç dakika bize bırak," dedi.

Suratında çok tekin olmayan bir ifade vardı. Sonra, minik te lefon defterini kurcalamakta olan Doğan'ın omzuna doku nup, yine alçak bir sesle, "Gelsene biraz benimle," deyip ofi se doğru yürümeye başladı. İçeriye girip kapıyı kapatır ka patmaz, alabildiğine asık bir suratla Üsteğmen'e bakıp, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. Doğan hiçbir şey söylemeden komutanına garip garip bakıyordu.

"Bak," dedi Sarp, "Sana komutancıhk oynamaya hiç ni yetim yok. Hadi benim fikrimi hiç sormadan bir operasyona giriştin. Eyvallah! Hadi o zaman şimdi aç telefonu Ahmet Paşa'ya ona da kendi başına iş yaptığını söyle. Mahmet Si nan'ın c4'leri çoktan hazır ettiğini söyle, bakalım ne diyecek. Oğlum manyak mısın sen? Jandarma geliverirse ne bok yiye ceksin o dağ başında? Kurşun mu sıkacaksın? Niye uçurdun lan devletin izinli kazısını derlerse ne cevap vereceksin? Do ğan! Bana öyle bakma. Kızgın falan değilim. Hadi Hilal Ha nım muhabbeti iyi gitti, sıyırttın ama... Daha kaç kere sıçrayacaksın?"

Üsteğmen, "Haklısınız komutanım"dan daha uygun bir söz bulamamıştı. Üzgün görünüyordu, ama bu hali işittiği laflardan değil, Yüzbaşı'nın hatırlattığı bir şeyden kaynakla nıyordu. Doğan, bundan birkaç ay öncesine kadar, bugün operasyonu için bir tehlike olarak gördüğü o jandarmalar dan birisiydi ve yeni dünyasının hengamesinde bunu bu ka dar çabuk unutabilmiş olduğuna inanası gelmiyordu. Doğru sormuştu Yüzbaşı. Karşısına çıkıverse ne yapacaktı? Kurşun mu sıkacaktı? O kadar da unutmuş olamazdı... Olmamayı diledi.

Ağlamaklı bir suratla komutanına bakıp, "Eee? Ne ola cak şimdi?" diye sordu.

"Olacak bir şey yok," diye cevap verdi Sarp, "Adamlar top tüfek hazırlanmaya başladı bile. Gidip yıkacaksın o kazı yerini. Ben de Paşa'yı arayıp 'acil durum oldu emri ben ver dim' diyeceğim artık... Ne yapalım..."

Doğan kafasını önüne eğdi: "Sağ olun komutanım." "Ben sağ olurum merak etme. Bilirsin senin itaatsizlikle rin beni öldürmez ama sen kendi dangalaklıklarına ne kadar dayanırsın bilemem."

Üsteğmen bir şeyler daha gevelemeye çalışıyorken, Yüzbaşı'nın cebinden yükselen telefon sesi imdadına yetişti. Sarp, cevap vermeden önce telefonun antenini Doğan'ın alnına tıklatarak, "Bana bak!" dedi, "Bundan sonra şu kirpi saçlarının altında dönen her dolaptan haberim olacak. Anla şıldı mı?"

Üsteğmen fiyakalı bir, "Emredersiniz komutanım," çek mekteyken arkasını dönüp telefonu kulağına götürdü: "Alo?"

"Yüzbaşı," dedi karşıdaki ses, "Arabana bin."

Sarp sesi saniyesinde tanımıştı. Bunlar şu Alamut man yağı gizemli dostlarıydı. Telaşla, "Tamam," dedi ve başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan telefon kapandı.

Sarp, Eski Yer'den öyle bir hızla fırlamıştı ki, üzerine montunu bile almamıştı. Arabasının yanına

www.e-kitap.us

koşarak gitti. Hemen sürücü koltuğuna oturup, kontağı çevirdi ve ikinci talimatı beklemeye başladı. Tam o sırada ense hizasından bir ses, "Arkaya bakma," dedi, "Sür."

Yüzbaşı vitesi takarken içinden, "Helal olsun," diye ge çirdi, "Güpegündüz hem de... Helal olsun..." Ağır ağır ana caddeye doğru sürmekteyken, gözü dikiz aynasını aradı ama yerinde yoktu. Caddeye çıkıp, trafiğe karıştıktan bir süre sonra arka koltuktaki adam, "Sana haberler var," dedi. "Seni izledik. Şirkete gidişini gördük. Sen ordayken dinledik. Sen çıktıktan sonra da dinledik. Bir şey yoktu, hepsi bildiğin tele fon görüşmeleriydi ama adamlar bir ahmaklık etti. Bir yeri iki kere aradılar fakat ne dediklerini duyamadık. Çünkü ses gizlenmişti... Eeee. ...Şifreliydi yani. Numarayı tespit ettik. Taner Hukuk Bürosu diye bir yer. Biliyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi Yüzbaşı, "Ama araştırırım."

Adam konuşmaya devam etti: "Araştır Yüzbaşı. Gözü nü de o şirketten ayırma. Kullandıkları şifre çok güçlü. Boza madık. Bir de cihazlarımız o civardan garip sinyaller aldı. Telsiz gibi, cep telefonu gibi ama bildik değil."

"Nasıl yani bildik değil."

"Bildiğimiz telefon şebekelerinden farklı bir şey Yüzba şı. Ne olduğunu anlayamadık. Ne konuşulduğunu da bile medik.... Gözünü o şirketten ayırma. Şimdi dur."

Yüzbaşı bu adamların verdikleri talimatlar konusunda çok hassas olduklarını biliyordu ama bu trafikte durmaya kalkışmak bariz bir kavga sebebiydi. Yine de gözünü karar tıp arabayı sağa çekti. Arkasındaki arabalar kornalarına abanmaya başlamıştı bile. Misafiri hemen kapıyı açıp aşağı ya atladı. Birkaç saniye içerisinde kornalar ve küfürler o ka dar şiddetlenmişti ki. Yüzbaşı arkasına bakacak fırsatı bula madı.

Aynı hızla Eski Yer'e döndüğünde. Doğan ile Mehmet Sinan'ı iki büyük sandığı Salon'a taşımaya çalışırken buldu. Yanlarına yaklaşıp heyecanlı bir sesle, "Haber geldi!" decii, "Adamlar birileriyle iletişime geçmişler."

Geceli, sandığı masanın ayaklarının dibine bırakıp kapa ğını açtıktan sonra Sarp'a döndü: "Hangi adamlar?"

Yüzbaşı, sandığın içindeki, hafif toz tutmuş yirmi kadar kalaşnikofa şöyle bir baktıktan sonra, "Şirket," dedi, "Ben ordayken Taner Hukuk Bürosu diye bir yeri aramışlar. Hem de sesi şifreleyerek. Şu hukuk bürosunu araştırmamız lazım. Neyin nesidir, kime aittir?"

"Behzat Taner'e aittir," deyiverdi Mehmet Sinan sakin bir sesle. Bir taraftan da elindeki kalaşnikofu büyük bir usta lıkla parçalara ayırmaya devam ediyordu.

Sarp heyecanla sırıttı: "Tanıyor musun?"

"Şahsi tanışıklığım yok ama bilirim. Büyük ve pahalı iş lere bakar orası. Uluslararası davalar, ticari anlaşmazlıklar falan. Etrafta Behzat Taner'le ilgili birçok dedikodu dolaşır. Bana sorarsanız madrabazın tekidir."

"Ne gibi dedikodular?"

"Mafya avukatlığı gibi Yüzbaşım. Bir sürü adamın pisli ğini örttükleri söylenir. Doğru olabilir lakin Behzat Taner ve emanetler.... Ne bileyim? Bana çok akıl kârı gelmedi."

"Mehmet Sinan Bey!" dedi Sarp, "Şirket o hukuk büro sunu iki kere aramış hem de şifreli telefonla..."

Geceli, Yüzbaşı'nın celallenmeye başlayan gözlerine durgun durgun baktı. Aklında şirketin Taner Hukuk Bürosu'nu sadece hukuki ya da ticari bir açığından dolayı aramış olabileceği geçiyordu ancak bu bile fazlasıyla dikkat çekiciydi. Kapağını henüz açtığı makine yağı şişesini masanın üstü ne bırakarak, "Haklısınız Sarp Bey," dedi, "Taner Hukuk Bü rosu o şirket için fazla büyük. Bir bakmakta yarar var. Şu elimdeki işler biter bitmez bizzat ilgileneceğim. İdris Usta gelince ona da söyleriz."

Yüzbaşı teşekkür etmek yerine küçük bir baş selamı ver di ve ofise doğru yürümeye başladı. Ahmet Paşa'ya vermesi gereken iki önemli haberi vardı. Kapıyı çalmadan içeri dalıp, bilgisayarın başında oturan Bahar'dan 'biraz müsaade' iste di. Kız, kısa bir süre yazıcının işini bitirmesini bekledikten sonra, sayfaları alıp dışarı çıktı. Hesapta olmayan bu molayı her zamanki gibi değerlendirmek üzere ısıtıcının düğmesine basıp tuvaletin yolunu tuttu. Kapıyı kilitledi, klozete oturdu ve elindeki kâğıtlara göz gezdirmeye başladı. Daha önce okuduklarından farklı şeyler değildi. Bahar, son birkaç gün dür, kimsenin çözemediği şu gizemli anahtara kafayı takmış

www.e-kitap.us

durumdaydı. Teorisi ise, Hattuşa kazılarından çıkmış bu ha sarsız parçanın birileri tarafından mutlaka çalışılmış oldu ğuydu. Bayağı da bir bilgi toplamışta aslında. Üzerinde çivi yazısına benzer garip şekiller olan bu tablet, bir tapınağın, sadece üst düzey rahiplerin girebildiği bir bölümünde bu lunmuştu. Asıldığı duvarın etrafı da çeşitli dini törenleri an latan kabartmalarla bezenmişti. Bahar, Türkiye ve Alman ya'dan başlayarak, Avrupa'nın bütün üniversite kütüphane lerinin internet sitelerini dolaşmış, yüzlerce makale okumuş tu. Tabletin bulunduğu tapınak birçok çalışmaya konu olmuştu, fakat bu gizemli yazıların ne olduğuna dair kimse bir fikir ileri sürmemişti. Klozette otururken elinde tuttuğu ma kale özeti de, Hititlerin dini ritüellerini konu alıyordu ve ta bii ki aradığı tabletle ilgili yeni bir şeyler söylemiyordu. Sı kıntıyla sayfaları çevirmeye başladı. Tam vazgeçecekti ki, sı kıcı düz yazıların arasında, italik harflerle yazılmış bir bö lüm dikkatini çekti. Sayfaları gözüne yaklaştırıp, bu ağdalı İngilizceyi anlamaya çalıştı. Bir tapınak rahibinin ağzından yazılmıştı. Şöyle diyordu: "Tanrıların huzuruna rahatça çık tım. Çünkü duamı hiç satmamıştım. Beni kucakladılar. Çün kü onlara şarkımı söylemiştim..."

Bahar gözlüklerini eline alıp bir süre düşündükten sonra çabucak toparlandı ve dışarıya çıktı. Neredeyse koşar adım larla ofise doğru yürürken, ısıtıcının suyu çoktan kaynatmış olduğunu fark etmedi.

31

Mehmet Sinan'ın patlayıcıları zamanında bulamaması, operasyonun bir gün ertelenmesine neden olmuştu. Bu ge cikmeye canı zaten çok sıkılmış olan Niran Hatun, kazı yeri ni gözetleyen Yörükler'in ulaştırdığı bir haberle hepten deli ye dönmüştü. Yörükler, dün gece geç saatlerde kazı yerine bir kamyonun geldiğini görmüşler, bu sabah şafak sökmek üzereyken de arayıp, 'şiddetli patlamalar' duyduklarını söy lemişlerdi. Anlaşılan şu Alman arkeologun biraz acelesi vardı ve Fırtına Odası'na ulaşmak için klasik kazı yöntemlerini bir kenara bırakmıştı. Saat akşam altıya yaklaşıyordu ve Mehmet Sinan sipariş ettiği patlayıcıların son partisini de teslim almak üzere hava kararır kararmaz dışarı çıkmıştı. En başta Niran Hatun olmak üzere, herkes Geceli'nin dönmesi ni bekliyordu. Gelir gelmez Çorum'a doğru yola çıkılacaktı. Ustalar, ciddi bir çarpışmaya gireceklerini düşünerek seya hat sanatını kullanmaktan vazgeçmişler ve sekiz saatlik bir yolculuğu göze almışlardı. Sütunlu Salon'a sabırsız bir ses sizlik çökmüştü. Uygun mevzileri tutmak ve kazı alanına iyice yaklaşmak için güneş doğmadan en az bir saat önce orada olmalan gerektiğini herkes biliyordu.

Üsteğmen, önüne yaydığı haritaya bakarak planladığı operasyonu bir kez daha gözden geçirmeye başlacıı. Durum ları çok parlak sayılmazdı ama ne kadar kafa patlatırsa pat latsın, bundan daha iyisini yapamayacağının farkındaydı. Her şeyden önce ciddi bir personel eksiklikleri vardı. Tüfeğe alışkın olan Yörüklerin sayısı sadece on beşti. Daha çocuk yaşta sayılabilecek Solak acemileri bir kenara bırakılırsa, ya maklar da dahil toplam yirmi altı Solak vardı. Doğan, silahta usta olsunlar ya da olmasınlar, bu personelin tamamını Ço rum'a götürmeye niyetliydi ama İstanbul'un boş bırakılama yacağını hesaba katmamıştı. Sonuçta takımına, başlarında Serhat Beşe'nin bulunduğu on dört Solak katabilmişti. Abbas Ağa, geri kalanlarla birlikte İstanbul'da kalıp güvenliği sağlamaya çalışacaktı. Sayıları, kazı yerindeki rakiplerinin nere deyse yarısı kadardı ve bu şartlar altında daha iyi bir plan çı kartılamazdı.

Bütün bunların yanında, araziyi gözleyecek fırsat bula maması da ayrıca canını sıkıyordu. Bulabildiği en küçük öl çekli haritalar üzerinde çalışmıştı, gözcülerden operasyon alanı ile ilgili bir sürü bilgi toplamıştı, deneyimleri ise harita da görünmeyen küçük bir yükseltinin başlarına bir sürü dert açabileceğini söyleyip duruyordu. Operasyonun açılış vuruşunu Niran Hatun yapacaktı. Patlamaların ardından, bütün barakaların boşalması beklenecek ve yoğun bir ateşe açıla caktı. Üsteğmen, bu sırada verdirilecek zayiatın ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü, bu ilk dalgadan kurtulan rakipleri en yakın yere siper alıp karşı ateşe başla yacaklar ve sayıca üstünlüklerini kullanıp inisiyatifi ele ge çirmeye çalışacaklardı. İşte burada, Üsteğmen'in geride bı raktığı altı adama ve en yakındaki tepelere yerleştirdiği iki keskin nişancıya çok iş düşüyordu. Açık alanda hayatta kal mak ve düşmanlarını imha edebilmek için sürekli hareket et meleri gerekecekti. Bu sekiz adamın yapacağı isabetli atışlar, rakiplerini yerlerine mıhlayacak ve kendilerine hareket etmek için yeterli zaman ve şans tanıyacaktı. Bundan sonrası ise çok basitti.

www.e-kitap.us

Yerlerinden kıpırdayamayan düşmanlarının etrafını yarım ay biçiminde saracaklar ve tamamını imha edene kadar ateşe devam edeceklerdi. O karla kaplı dümdüz arazide kaçmaya kalkarlarsa işleri çok daha kolay olacaktı.

Doğan'ın kafasını kurcalayan bir diğer nokta ise şu y-kalaz taşı denilen şeylerdi. Bunları kullanarak telsiz *de* dahil olmak üzere tüm elektronik aletleri devre dışı bırakabilirler, taşların etki alanının dışına mevzilenip kazı alanını ateş altı na alabilirlerdi, ama birincisi, uzak atışlarla adam avlamaya çalışmak, operasyonu tam bir kısır döngüye çevirirdi; ikinci si ise taşları o mesafeden uygun noktalara gönderebilecek tek insan olan Salih Usta hâlâ evinde yatmaktaydı. Üsteğ men'in en çok endişelendiği şey, içlerinden birinin kazara ya da paniğe kapılarak bileğindeki yekalaz taşlarından birini açmaya kalkışmasıydı. O cehennemin ortasında ateş alma yan bir silahla kalakalmayı düşünmek bile istemiyordu.

Artık masa başında yapılacak bir şey kalmadığına kana at getirerek haritayı katlamaya başlamıştı ki, Mehmet Sinan içeri girdi. Hızlı hızlı merdivenleri inerken Salon'dakilere, "Hazır," diye seslendi. Hemen arkasından da Korkut Bey ge liyordu.

Doğan, Niran Hatun'a fırsat vermeden ayağa kalktı ve "Malzemeleri yükleyip çıkalım o zaman" dedi, "Ne kadar patlayıcımız oldu?"

"Dediğiniz gibi yirmi kilo," diye cevap verdi Geceli, "Arabalara yerleştirdik. Sizi bekliyoruz."

Üsteğmen gülümsedi. Bu kadar patlayıcıyla o platonun ortasında orta çaplı bir krater bile açabilirdi ama nazik dav ranmak zorundaydı. Yirmi kilonun hepsini birden kullanma ya kalkarsa, alttaki tapınağı çökerteceğini biliyordu. O kalın granit blokları yavaş yavaş parçalayarak aşağıya uzanan bir delik açmak zorundaydı. Aklına sipariş verdiği fünyeler vb ateşleme dinamolarını sormak geldi ama hemen vazgeçti. Çünkü hayatında bu adamdan daha mükemmel bir lojistik uzmanı tanımamıştı. İki günden az bir zamanda bütün silah ları elden geçirip eksiklerini tamamlamış, ekstradan iki tane keskin nişancı tüfeği bulmuş, yirmi kilo patlayıcı temin et miş, ekibi kar kamuflajları ve telsiz sistemleriyle donatmış, son model iki kamyonetin kasalarını kapatıp, ısıtma sorunu nu hallederek otuz kişiyi ta Çorum'a kadar sadece üç araba lık bir konvoyla nakletmeyi akıl etmişti. Tedarik ettiği yiye cek, içecek, yedek yakıt, dürbün, ilkyardım çantası gibi ıvır zıvırlar da cabasıydı. Geceli'ye, "Fünyeleri unutmadın değil mi?" gibi bir soru sormak, hakarete benzer bir şey olacaktı.

Doğan, kalın beyaz kabanını giyerek fermuarını boğazı na kadar çekti. Artık konuşulacak hiçbir şey kalmamıştı. Ya rın bu saatlerde nasıl bir durumda olabileceğini de hiç kestiremiyordu. Dönüp Yüzbaşı'ya baktı: "Komutanım. Ben çıkı yorum."

"Selametle," diye cevap verdi Sarp. Bakışlarıyla da 'bir aptallık yapma' diyordu.

Üsteğmen çıktıktan sonra Ustalar'da ayaklanıp hazırlan maya başladılar. Ellerindeki kalaşnikoflar ve üzerlerindeki kar kamuflajlarıyla bir hayli ilginç görünüyorlardı. Fazla dikkat çekmemek için araçlar arasında on beşer dakikalık mesafeler bırakmaya karar vermişlerdi: Benzinin nerelerden alınacağı, kaza, arıza gibi acil durumlarda ne yapılacağı çok önceden planlanmıştı.

Mehmet Sinan, bir fırsatını bularak İdris Usta'nın yanına yaklaştı. "Rebii'ye dosyayı vermeyeceğimizi söyledim," dedi kulağına eğilerek, "Soner'den hâlâ bir haber yok. Bir de Yüz başı Taner Hukuk Bürosu diye tutturdu ama bakacak zama nım olmadı. Şirketi izleyen üç adamımız vardı, bu iş yüzün den onları da çekmek zorunda kaldım."

Usta, dudaklarını fazla oynatmamaya çalışarak, "Boş ver," dedi, "Yüzbaşı'nın bizim insan gücümüze çok ihtiyacı yok şu sıralar. Anlaşılan şirketi başka bir kaynaktan izletiyor. Yapsın bakalım... Sen de şu hukuk bürosuyla ilgili bilgi top la.. Ne bulursan artık..."

"Tamam... Ha unutmadan. Şebbun piçini bul demiştin ya. Öğrendim yerini."

İdris Usta'nın dikkatini en çok bu haber çekmişti. Elin deki çantayı yere bırakıp Geceli'ye peşinden gelmesini işaret etti. Birlikte arka kapıya açılan tünellere doğru yürümeye başladılar. Salon'un gözden kaybolduğu bir yerde, üzerine iki demir kulp yerleştirilmiş, yer döşemesi gibi görünen, bü yük, yekpare bir taşın başına gelince durdular. Mehmet Si nan nereye geldiklerini çok iyi biliyordu ama ne yapmaya geldiklerini anlamamıştı. İdris Usta eğilip demir kulplardan birine yapıştı ve "Yardım et," dedi. Birlikte ağır taşı kaldırıp, yere gömülmüş çelik bir kasanın başına çöktüler. Usta ceple rini kurcalarken, "Anahtar yanında mı?" diye sordu. Geceli kafasını sallayarak,

www.e-kitap.us

ceketinin iç cebinden deri bir anahtarlık çıkarttı. Usta, nihayet bulduğu anahtarını kasanın alt kilidi ne yerleştirip çevirdi ve Mehmet Sinan'ı beklemeye başladı. Üstteki kilit de açılınca, birlikte kapağı kaldırdılar. Yaklaşık olarak bir buçuk metre derinliği olan bu kasanın üç bölmesi de ağzına kadar kadife keselerle doluydu. İdris Usta, bunlardan on tanesini çıkartıp Geceli'nin kucağına yerleştirdikten sonra, "Birini o Şebhun piçine götür," dedi, "En kısa zaman da kendisi gibi başıboş otuz kadar Şebhun'u İstanbul'da isti yorum. Gerisi şimdilik sende kalsın."

Mehmet Sinan'ın zaten beyaz olan yüzündeki o kendine has canlılık da bir anda uçup gidivermişti. Şebhun ismi, han gi soydan olursa olsun, istisnasız bütün Geceliler için aynı duyguları uyandırırdı: Nefret ve tiksinme. Her şeyiyle fark lıydı bu soy. En başta, inandıkları yaratılış efsanesi, tüm Ge celilerin kutsal saydığı Yüce İkizler'e yapılmış en büyük ha karetti. Bunu akla getirmek bile günahların en büyüğüydü. Yüce ikizleri kutsamak adına en sapkın ayinleri yaparlar, zevk için adam öldürürler, kurbanlarını canlı canlı parçala yarak kanlarını içerler, başka soyların tadına bakmayı şeref nişanesi bilirler, vahşet tohumlarını insanların arasında ça bucak yeşerterek, girdikleri şehirleri kısa zamanda suça ve karmaşaya boğarlardı. Mehmet Sinan Şebhun'un hâlâ İstan bul'da dolaştığı o karmaşa günlerini anımsadı. Bütün soyla rın her an arkalarını kollamak zorunda olduğu günlerdi onlar. Neyse ki Yediler duruma el koyup soylar arasında geçici bir ittifak kurarak ve Şebhun soyunu yeryüzünden kazıma ya ant içmiş Hunhan askerlerini güçlendirerek sükûneti sağ layabilmişti. Mehmet Sinan tamamı Arap çöllerine kadar sü rülen o lanetli soydan bir Geceli'nin İstanbul'da yaşamaya devam ettiğini İdris Usta'dan duyduğunda çok şaşırmıştı. Anlaşılan Usta, yüzyıllar boyunca elinde tuttuğu kozu şimdi oynamaya karar vermişti fakat bu iğrenç olmanın ötesinde tehlikeli bir hamleydi. Kucağında duran keseler. Geceliler için her daim geçer akçe olan altınla doluydu ama bu cazibe li maden ile Şebhun üzerinde ancak belirli bir kontrol sağla nabilirdi. O yaratıkları şehre getirdikten sonra ne olacağını kestirmek çok güçtü ve dahası, bu işin açığa çıkması halinde galeyana gelecek olan Geceli soylarının önünde kimse dura mazdı.

Mehmet Sinan, "Nasıl..." diye ağzını açmıştı fakat İdris Usta tartışacak gibi görünmüyordu. "Sinan!" dedi, "Kimseye laf anlatacak halim yok. Aklından geçenleri biliyorum ama başka çarem yok. Pisliğe pislik, çirkefe çirkef. Dinsizin hak kından imansız gelir."

"Ki... Kiralık olarak mı kullanacaksın Usta?... Bu... Bu..."

"O kadar ucuz iş yapmam ben. Sen şimdi o Şebhun piçi ne git, isteğimi ilet. Sayıları otuzdan fazla olmasın. Kalacak yerlerini ayarla. Sadece bizim bildiğimiz yerler olsun. Anla şıldı mı?"

Geceli sıktığı dişlerinin arasından, "Tamam," dedi ve ar kasını dönüp yürümeye başladı. Bugüne kadar hiç ağzını aç mamıştı; artık İdris Usta'nın iyice saçmalamaya başladığını düşünüyordu. Kaya Bey cinayetini üstlenmelerini, Soner ile Rebii'nin arasını açma planını zaten baştan aşağı yanlış bu luyordu. Şebhun'la ne yapmaya çalıştığını hiç bilmiyordu ama bu işin iler tutar bir tarafı yoktu.. Mehmet Sinan, son bir kaç haftadır aklına gelip duran, Ustalar'a olan saygısından dolayı hep kovmak zorunda kaldığı pis bir düşünceyi artık ciddiye alması gerektiğine karar verdi. Son zamanlarda, bü yük bir tesadüf eseri ortaya çıkan Bengi Hatun'un emaneti sayılmazsa, başta İdris Usta olmak üzere Yedilerin yaptıkları şeyler kendilerini kurtarmaktan çok uzak kalıyordu. Her hareketleriyle ortalığı bulandırmaya çalışıyorlar, sanki kendile rinden sonra kopacak tufanın daha da korkunçlaşması için çabalıyorlardı. Mehmet Sinan da, kendini bile gözden çıkart mış bir Ocak için hayatını ortaya koyarak didinmenin ne ka dar mantıklı olduğunu sorgulamaya başlamıştı... Odasına gidip kucağındaki keseleri dolabına yerleştirdi. Gidip o Şeb hun piçiyle pazarlık yapıp, önüne de bir avuç altın bırakaca ğını düşündükçe midesi kalkıyordu. Ruh ve beden sağlığı için bu işi en kısa zamanda ve o yaratıkla fazla muhatap ol madan halletmenin bir yolunu bulmalıydı.

Tekrar Salon'a döndüğünde, Ustalar'ı Yüzbaşı'yla veda laşırken buldu. Canı sıkkındı, gidip, "Hoşça kalın," demek de nezaket icabıydı. Bengi Hatunl el sıkışıyorlarken, dipte ki odanın kapısı açıldı ve Bahar yüzünde yorgun bir gülüm semeyle masaya doğru yaklaşmaya başladı. Niran Hatun kı zın da vedalaşmak için geldiğini düşünerek elini uzatmıştı ama Bahar, Hatun'u es geçerek yürümeye devam etti ve elin deki kâğıtları masaya koyuverdi: "İşte size anahtar!"

Ustalar, Yüzbaşı ve Geceli, önce masadaki kâğıt tomarı na, sonra da kıza baktılar. "Ne anahtarı?" diye sordu Niran Hatun. Bahar gözlüklerini çıkartıp gömlek cebine yerleştirdi ve "Taş

www.e-kitap.us

askerleri durduracak olan anahtar," dedi, "Hani okuyamamıştmız ya... Ben hallettim."

Herkesin suratında minik tebessümler belirmeye başla mıştı. Bu afacan kızın gelip Behruz Usta'nın bile okuyamadı ğı bir şifreyi çözdüğünü söylemesi garip olmaktan öte komikti. Bengi Hatun sevimli bir ifade takınıp, "Hay Allah," dedi, "Hangi dildeymiş meğer?"

Bahar, Hatun'un yeşil gözlerine hırçın hırçın baktı: "Herhangi bir dilde değillermiş Bengi Hanım. Bu yüzden hiçbirinizi okuyamadınız zaten. Çünkü onlar yazı değil no ta."

"Ne?"

"Nota, nota!... Bildiğiniz müzik notası. Oturun da anla tayım."

Suratlardaki minik tebessümler oldukları yerde donup kalmıştı. Herkes aceleyle altına birer sandalye çekmeye baş ladı. Bahar, gözlüğünü yeniden gözüne yerleştirdikten son ra, "Nasıl bulduğum uzun hikâye," dedi, "Aklıma bunun müzikle ilgili bir şey olabileceği geldi. Araştırdım. Yunanlı bir arkeolog arkaik müzikler üzerine bayağı bir çalışma yap mış. Antik Yunan'da kullanılan ilk notalama sistemi örnekle ri buna çok benziyor Sadece temel sesler var. Ara sesler henüz icat edilmemiş. Hititlerin kullandığı bu sistem de hemen hemen aynı. Aslında bunun bir yazı olmadığını fark etmeliydik. Baksanıza, sadece sekiz işaret tablet boyunca tekrar edip duruyor. Murat Hoca'nın da bu anahtarı anlamadığını düşü nüyorduk ya, yine yanılmışız. Adam anahtarı kullanmadan askerleri geçip emaneti oraya nasıl koyacak ki? Günlüğünün arkasına modern notalar şeklindeki deşifresini yazmış. Biz ise yazı arayıp duruyorduk. Atlamış olmamız çok doğal."

Bahar'ın kâğıtları elden ele dolaşmaya başladı. Hâlâ ko mikti ancak kesinlikle mantıklı görünüyorlardı. İdris Usta, elindeki kâğıdı kıza doğru sallayarak, "Bahar Hanım," dedi, "Çabanızı takdir ediyorum fakat bunun doğru olduğundan emin misiniz? Eğer bir hata varsa o labirentlerden bir kez da ha sağ çıkamayız."

"Karar size kalmış," diye cevap verdi Bahar, "Profesör'ün günlüğüne anahtar diye koyduğu şeyin bir müzik parçası olduğuna inanıyorum. Her zaman yanılma payı var dır. Hoca oraya girip emaneti bırakabildiğine göre, sizin de girmemeniz için bir neden yok."

Kız çok açık konuşmuştu ama Bengi Hatun'un takıldığı çok başka bir nokta vardı. İçlerinde güzel sanatlardan en iyi anlayan kişi olarak kâğıda şöyle bir bakıp, notaları hafif bir ıslığa tercüme etmeye başladı. Hareketli, basit ve biraz da marşa kaçan bir ezgiydi bu. "İyi de," dedi bitirdikten sonra, "Bu şarkı, ilahi gibi bir şeyse sözleri nerede? Yok değilse bize bir enstrüman lazım. Islıkla çalacak halimiz yok."

Bahar bu konu üzerinde de biraz kafa yormuştu. "Anla dığım kadarıyla," dedi, "Hitit rahipleri tapmak ayinlerinde çoklukla üflemeli çalgılar kullanıyorlarmış. Bu aletlerin hiç birisi günümüze kadar ulaşmamış, genel tarzları buymuş."

Bu bilgi Bengi Hatun'u çok tatmin etmemişti: "Tarzı an ladım da hangi çalgı. Saksofon da üflemeli, zurna da."

"Saksafon gibi bir şeyin işe yarayacağını zannetmiyo rum. Bence Doğu'ya yakın bir alet olmalı."

"Yine onlarca var Bahar Hanım."

Yüzbaşı, "Devlet Senfoni'yi alın yanınıza tek tek dener siniz," diyerek muhabbete biraz renk katmayı düşünmektey ken Bahar parmağını şıklatarak, "Murat Hoca'nın çaldığı bir enstrüman var mıydı?" diye sordu.

Bengi Hatun biraz düşündü: "Ney çalardı biraz... öyle ustası değildi."

"Bu şarkı için de öyle usta olmak gerekmiyor zaten. Az önce mırıldandınız, ilkokul şarkısı gibi bir şey."

"Anlıyorum... o taş askerlerin kulağına hitap etmezsek başımıza iş alırız."

Bahar sinirli bir sesle, "Bakın Bengi Hanım," dedi, "Sizi zorla labirentlere sokacak değilim. Hoca'nın günlüğüne, 'şu enstrümanı kullanın' diye yazmamış olması da benim su çum değil. İşte size anahtar. İster yer altından gidersiniz, is ter yer üstünden."

Yardımcı doçent lafını söyleyip tartışmaya son noktayı koyduktan sonra, bir sessizlikle birlikte bütün gözler Niran Hatun'a dönmüştü. Hatun'un kafası ise hâlâ karışıktı. Behruz Usta'nın bile anlayamadığı bir şeyi bu kızın çözmüş ol duğuna hâlâ inanası gelmiyordu. Aslında bütün tereddüdü nün bundan ibaret olduğunu fark edince hemen kendini to parladı, "Ney çalan birini bulun," dedi, "Hemen!"

Hatun'un emri kesindi ve acilen yerine getirilmeliydi fa kat hiç kimse yerinden kıpırdamamıştı.

www.e-kitap.us

Çünkü hiç kimse, ge cenin bu vakti ney çalan birini nereden bulacağım, bulduğu zaman da, adamı taa Çorum'a kadar götürüp, o labirentlere sokup, aptal bir şarkıyı çalmaya nasıl ikna edeceğini bilmi yordu. Kafalarla beraber yavaş yavaş telefonlar da çalışmaya başladı. Herkes aklına gelen tanıdıklarını arayıp, hazırda neyzen olup olmadığını soruyordu. Mehmet Sinan bu garip talebi, ne olur ne olmaz diyerek dükkânda bekleyen çocukla ra da haber vermişti.

Sütunlu Salon'un ahalisi 'neyzen' diye kıvranmaktayken dahili telefon çaldı. Mehmet Sinan telefonu açıp, "Efendim?" dedi, "Söyle Volkan.... Ne?... Bekle bir dakika..." Ahizeyi eliyle kapatıp masadakilere döndü: "Klarnetçi olur mu?"

Şaşkın bir sessizliğin ardından Bengi Hatun, "Sesler çok farklı değil aslında..." diye bir fikir beyan etti. Başka bir ses çıkmayınca Geceli kendisini biraz açıklama yapmak zorunda hissetti: "Volkan'ın Kumkapı'dan bir tanıdığı varmış. Sabri miymiş neymiş ismi. Hemen ulaşabilirmiş."

"Alın getirin," dedi Niran Hatun, "Gerekirse cebren..."

Ellerine emaneti sesiz sedasız alma fırsatı geçmişti ve bunu ayrıntılara boğularak harcamak istemiyordu. O taş heykellerin elinden bir kere kurtulmuşlardı ve bunu bir kere daha yapabilirlerdi. Kararını kesin olarak vermişti. Bu işi to pa tüfeğe bırakmayacak, önce gidip emanet alacak, sonra da o arkeologu yakalayıp Bengi'nin ellerine teslim edecekti.

"İdris," dedi, "Üsteğmen'i ara. Sabah yediye kadar bek lesin. Eğer bizden bir haber alamazsa harekete geçsinler. Biz saat dörtte tünellere girmiş olalım. Eğer her şey yolunda gi derse üç saatte çıkarız oradan. O kazı yerine ne yapacağımızı da emaneti aldıktan sonra düşünürüz. Eğer yediye kadar çıkamamışsak başımız belada demektir. İş de Üsteğmen'le Korkut Bey'e kalır. Bengi! Şu odaların sırasını tekrardan çı kart. Kaybolmadan, hızlı yol almamız lazım. Sinan! Güçlü si lahlar lazım bize, bol da mermi. Bahar Hanım.... Çok sağ ol un. Elinize, aklınıza sağlık."

Bahar, yorgunluktan kapanmak üzere olan gözlerini açık tutmaya çalışarak, "Rica ederim," dedi, "Size de iyi yol culuklar. Hiç merak etmeyin, her şey yolunda gidecek."

Niran Hatun kıza ender gülücüklerinden birini gönder di: "Biraz dinlenin. Size ihtiyacımız olabilir daha..."

Yüzbaşı, eski nişanlısına odaya kadar eşlik etmekteyken, Hatun yanında oturan Usta'nın kulağına eğildi: "Vallahi he lal olsun. Korktum ben bu kızdan İdris..."

Mehmet Sinan'ın Eski Yer'e geri gelmesi neredeyse bir saati bulmuştu. Hemen aşağıya, Ustaların yanına inip, "Ge tirdik," dedi, "Yalnız adam zurna gibi. Felaket sarhoş..."

Hatun derin ama sessiz bir of çekti: "Getir Mehmet Si nan. Getir de bir görelim."

Geceli, telefona davranıp üst katı aradı. Kısa bir süre sonra, tüm umutlarını bağladıkları o klarnetçi merdivenin başında beliriverdi. Hâlâ genç sayılabilecek, alabildiğine es mer bir adamdı bu. Bir eliyle klarnetine sıkı sıkı yapışmış. Volkan ile Haydar'ın kollarının arasında merdivenin basa maklarını tutturmaya çalışıyordu. Hali o kadar kötü görünü yordu ki, bırakın klarnet çalmayı, ağzının yerini bulması bile mucize sayılırdı. Çocuklar adamı neredeyse sürükleyerek getirip bir sandalyeye yerleştirdiler. Klarnetçi, kıpkırmızı gözlerle etrafına bakılıp, bir şeyler geveledi. Anladıkları ka darıyla 'Selamünaleyküm' demeye çalışmıştı. Volkan, duru mu idare etmeye çalışan bir gülümsemeyle Ustalar'a bakıp, "Bu Sabri abi," dedi, "Sıkı klarnetçidir."

Bengi Hatun öfke dolu gözleriyle bir Sabri Abi'ye, bir Volkan'a bakıp, sıkılmış dişlerinin arasından sordu: "Çalabi lecek mi?"

"Her türlü çalar," diye cevap verdi Volkan. Klarneti tu tup adamın ağzına yapıştırdı: "Hadi abi. Üfle de duysunlar."

Sabri Abi, klarneti ağzında hissettiği anda hemen topar landı ve otomatiğe bağlanmış gibi bir hicaz peşreve girişti. Tiz perdeden cayır cayır öten klarnet ancak dört - beş ölçü yol almıştı ki, Niran Hatun, "Yeter!" diye gürledi. Lakin, çalıştığı ve yaşadığı mekânlardan dolayı bu tür naralara alışkın olan Sabri Abi hiç oralı olmayıp dalgasına bakmaya devam etti. Kendi tabiriyle, 'Hatun'un ibresinin dibe dayandığını,' anlayan Volkan, klarneti adamın ağzından çekerek, bir şarkı ya bağlanmak üzere olan peşrevi durdurmayı başardı.

Niran Hatun, Volkan'la Haydar'ı bakışlarıyla kovaladık tan sonra Bengi'ye dönüp, "Ayılt şunu," dedi.

Bengi, bu adamı hızlı bir şekilde kendine getirmek için kolları sıvamıştı ki Hatun fikri değiştirdi: "Boş ver, bırak kal sın böyle. Laf anlatmakla uğraşmayalım. Şu notaları göster bakalım anlayacak

www.e-kitap.us

mı?"

Kız, nota kâğıdını adamın burnuna sokarak, "Bak," de di, "Bunu çalacaksın. Tamam mı?"

Klarnetçi kâğıda bakmaya çalıştı ama kafasını dik tuta mayacak kadar sarhoştu. İyice peltekleşmiş ağzıyla bir şeyler söylemeye çalışırken İdris Usta adamın yanına yaklaşıp ce binden çıkarttığı bir tomar parayı eline sıkıştırdı: "Çal bunu, bir bu kadar daha vereyim. Hadi göreyim seni."

Para, Sabri Abi'yi bir miktar ayıltmıştı. Tek gözünü ka patarak kâğıda baktı ve daha anlaşılır bir sesle, "Ben nota bilmem hanım abla," dedi.

Bengi, hışımla kâğıdı çekerek notaları ıslıkla çalmaya başladı. Bitirdikten sonra durup, "Anladın mı?" diye sordu. Adam, birkaç kere sallandıktan sonra sandalyeye yerleşip, klarnetim ağzına yaklaştırdı: "Bir da söyle bakiyim..."

Bengi ıslığa yeniden başladı. Ortalara yakın bir yerde Sabri Abi melodiyi yakalamayı başarmıştı ama alıştığı şekil de, aleti cayırdatarak ve notaları kendi üslubunca kıvırtarak çalıyordu. "Dur," dedi Bengi, "Daha peşten çal. Ney gibi ses çıksın anladın mı. Bir de ben ne çalıyorsam aynısını çal. An ladın mı?"

Sabri Abi, "Nasıl bir nameymiş bu?" diye homurdana rak kafasını salladı. Birlikte tekrar başladılar. Adam sarhoş tu, nota okumayı bilmiyordu fakat mükemmel bir kulağı vardı. İkinci tekrardan sonra Bengi Hatun, adamı klarnetiyle baş başa bıraktı. Çıkan ses hasbelkader neye benziyordu ve taş askerlerin aradaki farkı anlamamalarını dilemekten baş ka çareleri yoktu.

32

Aynı saatlerde Büyük Alamut'ta, Behram'ın Kubbeli Salon'a bakan geniş ofisinde dostane bir vedalaşma sahnesi ya şanıyordu. Soner, arakasındaki iki yakın adamıyla birlikte, ayakta bekleyen Behram'ın yanına gidip hararetle elini sık maya başladı. "Sağ olun," dedi Rebii'nin yeni beyi, "Size de rahatsızlık verdik... Çok sağ olun."

Behram'ın suratında ise rahatlamış ve mutlu bir ifade vardı: "Rica ederim Soner Bey. Bir hatamız olduysa affedin lütfen."

"Sizin bütün hatalarınızın Rebii'nin başı üstünde yeri var Behram Bey. Bugüne bugün Yediler'i bitirdiniz. Sadece bize değil, tüm Gecelilere verilecek en büyük hediye bu. Ölümsüzlük iksirini alacağınıza da eminim. Başka çareleri kalmadı çünkü. İki önemli adamları öldü. Bu halde sizinle baş edemezler. Yeniden kendilerini toparlamak için sizinle anlaşmak zorundalar."

Behram Bey'in bu temennilerine gülümseyerek cevap verdi. Her şeyden öte, Soner belasının kazasız belasız Alamut'tan def olduğu için çok mutluydu.

Bu gereksiz uzayan vedalaşma seremonisinin bittiğini ve sıranın kendisine geldiğini anlayan Avukat ayağa kalktı. "Gidiyorsunuz ha?" dedi elini uzatırken.

"Öyle," diye cevap verdi Soner, "Aşiretimin bana ihtiya cı var. Uzun zamandır başsız kaldılar. Malum Yediler'in za yıflığında ortalık bayağı bir karışacak. Bey'siz yapamazlar."

Behzat Taner hafifçe gülümseyerek, "Kolay gelsin," dedi ama içinden, "Git de gör gününü," diye geçiriyordu. Bu Soner salağının dışarıda birkaç günden fazla yaşayabileceğine ihtimal vermiyordu. Durumu gerçekten çok üzücüydü. Önce Yediler'in iki üyesinin öldüğüne inanmış, daha da beteri, bunları kendisinin öldürdüğüne inanmış, son olarak da aşi retinin yeni bey olarak kendisine biat ettiğine inanmıştı. Behzat Taner, ancak ölüm denen şeye inanmayan birisinin, böyle kendisine söylenen her türlü saçmalığa inanacağını bilecek kadar akıllıydı. Tek temennisi, Alamut ismini, en azından kendisi hâlâ buradayken, ağzından kaçırmayacak kadar hızlı bir ölümle muhatap olmasıydı. İksir ile ilgili temennilerinde ise çok haksız sayılmazdı. Teorik olarak Yediler'in iksirin sır rını paylaşmaması için hiçbir neden yoktu ama Avukat'ın pazarlık sonuçlanana kadar beklemeye de hiç niyeti yoktu.

Soner Bey, bir kez daha, "Hoşça kalın" dedikten sonra Avukat'ın elini bıraktı. "Şimdilik tabii ki. Daha birlikte yapa cağımız çok iş var. Bu arada, minnet duygumun bir ifadesi olarak adamlarımın yarısını size bırakıyorum. Ortalık duru lana kadar. Kabul edin lütfen."

Behram'ın surahndaki mutluluk ifadesi bir anda uçuvermişti. Hemen pencereye yanaşıp, parmaklarıyla panjuru ara ladı ve aşağıya baktı. Kırk kadar Geceli, Kubbeli Salon'un or tasında saflar halinde duruyorlardı. "Ne.. Ne gerek vardı?" diye kekeledi Behram, "Yeteri kadar adamımız

www.e-kitap.us

var bizim."

"Alamut'un gücünden bir şüphem yok," diye cevap ver di Soner, "Ama adamlarım gücünüze güç katacak. Hepsi ye tişmiş savaşçıdır ve her emrinizi tereddütsüz yerine getirir ler."

Behzat Taner ise hiç renk vermeden Geceliyi şöyle bir süzdü ve teşekkür etti.

Selamlaşma faslı bitip, Soner sadık adamlarıyla birlikte, tıpkı geldiği gibi kamyondan bozma penceresiz araçların içinde Alamut'u terk ettikten sonra. Avukat bu eski dostuyla baş başa kalmıştı. Behram bir kez daha pencereden baktıktan sonra, "Ne yapacağız bu yaratıkları şimdi?" diye sordu,

"Ne bileyim Behram?" dedi Avukat, "Adam senin emri ne verdi hepsini. Bence şimdilik gidip yatmalarını söyle. Or talıkta dikilip durmasınlar."

"Ne yapmaya çalışıyor bu adam?"

"Kim?"

"Soner tabii ki."

"İnsanların zihnini okuma yeteneği bende yok Behram. O yüzden bilemeyeceğim. Ama kötü bir niyetleri varsa bile içini ferah tut. Buradaki fedailer en ufak bir vukuatta bu adamları tükürüklerinde boğarlar."

Avukat haksız sayılmazdı ama Behram'ın kaygıları yine de geçmemişti. Bu Gecelileri en kısa zamanda farklı yerlere dağıtmaya karar verdi. Böyle bir arada durmaları sinirlerini bozuyordu. Pencereden uzaklaşarak koltuğuna kuruldu ve ofisin ortasında duran Avukat'a baktı: "Yarın büyük gün ha?"

"Öyle Behram" dedi Behzat Taner.

"Sence ne kadar zamanda cevap alırız?"

"Bilemem! Nasıl bir tepki vereceklerini kestirmek zor. Sabırlı ve dikkatli olmamız lazım. Şanslarını sonuna kadar zorlayacaklardır. O yüzden zaman sınırı koymayacağım. Pa zarlığa ancak iyice zorlanmaya başladıklarında, zamanları iyice daraldığında yanaşacaklardır."

"Sence saldırıya geçerler mi?"

"Behram!" dedi Avukat 'sen salak mısın?' der gibi, "Adamları saldırmaktan alıkoyan tek şey yerimizi bilmeme leri. Öğrendikleri anda bir dakika beklemezler. Ben bir hafta dır neyle uğraşıyorum zannediyorsun. Tarikatın bütün faali yetlerini durdurdum, adamların hepsini evlerine kapadım, iletişimi minimuma indirdim. Yarından itibaren çok dikkatli olmalıyız. Lütfen, lütfen, lütfen bana haber vermeden tek bir adamın bile yerini değiştirme. Herhangi bir emir verme. Anlaştık mı?"

Behram kafasını salladı. "Peki Soner. Gidip ötmesin Yediler'e!"

"Arkadaşım!. Soner Alamut'u biliyor ama yolunu bilmiyor. Hem bilse bile Yediler'in ölmesi için can atan adam niye gitsin söylesin yerimizi? Ha?"

"Ne bileyim. Belki vardır bir çıkarı."

Behzat Taner bu adamın arızalı beynine bir şey anlatma nın mümkün olmadığını hatırlayıp kapıya doğru yürümeye başladı. "Ben gidiyorum," dedi arkasına bakmadan, "Haber gönderirim."

Koridorda yürürken Behram'ın arkasından, "Büyük İmam da seni görmek istiyor," diye seslendiğini duyunca adımlarını hızlandırdı. Kesinlikle kaldıracak durumda değil di. Şu Behram geri zekâlısı, kendisini iki gün boyunca lü zumsuz yere Alamut'ta oyalamıştı. Yapılacak olan şey sade ce Yediler'e iki cümlelik bir pazarlık mesajı, emanetlerin ger çekten ellerinde olduğuna dair sağlam bir kanıt ile bir fotoğ raf göndermekten ibaretti ama adamın paranoyası coştukça coşmuş, her ayrıntıyı yüz defa sormuştu. Cahit dışarıdan kö tü haberler getirip duruyordu. Bilgisayar sistemini satın al dıkları şirkete bir maliye müfettişi gitmiş ve abuk sabuk so rular sormuştu. Cahit'in yaptığı araştırmaya göre defterdar lıkta bu isimde bir müfettiş yoktu. Behzat Taner daha fazla bilgi alamamıştı çünkü Alamut'ta kendisininki de dahil ol mak üzere, hiçbir telefon çalışmıyordu.

Koşar adımlarla arabasına ulaşıp kapıyı açtı. Arka koltu ğa geçmeden önce, arkasını dönüp, uzaktaki ormanlık tepe lerin birinin üzerinde, ağaçlar arasındaki büyük bir villaya baktı. Gökte dolunay olmasına rağmen silueti güçlükle seçi liyordu. Bu yeri bulan, inşaatlarla başından sonuna kadar ilgilenen kendisiydi fakat bu yapı bugüne kadar hiç dikkatini çekmemişi. Alamut'ta kendisinden gizli işler de dönüyordu demek ki. Temiz havayı ciğerlerine çekerek üzerine bir de si gara yaktı ve koltuğa kuruldu. "Helikoptere haber ver," de di, ön koltukta oturan Cahit'e. Sonra iç

www.e-kitap.us

cebinden, Yediler'e gönderilecek olan resmin bir kopyasını çıkarttı. Biraz bakıp, "Vay be!" dedi kendi kendine.

Yaklaşık olarak dört saat sonra, Behzat Taner en sevdiği mekâna, yani Taner Hukuk Bürosu'nun patron ofisine ulaş mıştı. Gecenin bu saatinde, sekreter masasında hâlâ kendisi ni bekleyen Jülide'ye 'bir yere ayrılma' talimatını verip kızın canını daha da bir sıktıktan sonra, peşindeki Cahit'le birlikte odasına girmişti. Avukat, adeti olduğu üzere hemen ceketini çıkartıp koltuğun arkasına asmış ama bu sefer makamına kurulmamış, buzdolabından bir viski şişesi ve iyice soğumuş iki bardak alarak, masanın karşısındaki koltuklardan birinde oturan Cahit'in karşısına geçi vermişti.

"Anlat bakalım şu müfettiş işini," dedi bardakları dol dururken.

"Ankara'ya kadar araştırdım Behzat Bey," dedi Cahit, "Maliye bakanlığının personeli arasında öyle bir müfettiş yok. Aslında erken davransak alabilirdik adamı. Kim oldu ğunu öğrenirdik ama şirketteki adamlarımız bize ulaşama mış işte."

Avukat doldurduğu bardaklardan bir tanesini bu sadık adamının önüne koydu. Hayatı boyunca böyle bir ikramla ilk defa karşılaşan Cahit, önündeki bardağa garip garip bak maktayken Behzat Taner, "İlginç," dedi, "Nasıl biriymiş bu adam?"

Cahit biraz durakladıktan sonra cevap verdi: "Emin de ğiliz ama tarif ettikleri adam... bana biraz Yüzbaşı'yı anım sattı..."

"Kimi?"

"Şu Yüzbaşı'yı Behzat Bey... Sarp Gönen'i."

Avukat önce oturduğu yerde dona kaldı ve hemen ar dından duvarları çınlatan bir kahkaha patlattı. "Bizim Yüz başı ha?" dedi gözyaşlarını silerken, "Olur vallahi. İnanı rım.... Yok akıllanmayacak bu adam. Daha ne yapalım bir bu Yüzbaşı'ya Cahit?"

"Nasıl emrederseniz Behzat Bey. İsterseniz bu sefer ke sin bitirelim. Arada Beyoğlu'na çıkıyor."

Behzat Taner viskisinden bir yudum alıp kravatını gev şetti: "Bırak Cahit... Artık hiçbir emrim yok sana."

Cahit endişeli bakışlarla patronuna baktı: "Bir... Yanlı şım mı oldu Behzat Bey?"

"Hayır Cahit, hayır," dedi Avukat, "Kaç yıldır yanımdasın?"

"On altı yıl oldu."

"Vay be. Demek otuz iki yaşma geldin ha. Emeklilik vaktin gelmiş desene..."

Cahit başını önüne eğdi. Tek kelimeyle çökmüş görünü yordu: "Siz nasıl uygun görürseniz Behzat Bey... Ama ben..."

Taner, "Kaldır kafanı," diyerek adamın lafını böldü, "Emekliye ayrılıyorsun, çünkü ben gittikten sonra burada onun bunun işlerine bakmanı istemiyorum. Anladın mı?"

Adamın boş bakışları hiçbir şey anlamadığını gösteri yordu. "Bitti," dedi Avukat, "Bitti Cahit. Dükkânı kapatıyoruz. Gidiyoruz buralardan. Çok uzun bir tatile çıkıyoruz."

"Aman Behzat Bey," diye kekeledi Cahit, "Ya tarikat, Alamut, bu kadar iş? Onlar ne olacak?"

Avukat acı acı gülümsedi ve hiçbir şey demeden ayağa kalktı. Masasına gidip çekmecelerden birini açtı. Büyükçe bir zarfı alıp yerine geri döndü: "Senden bugüne kadar hiç bir şey saklamadım Cahit. Sen de beni hiç utandırmadın. Her adımımda yanımdaydın. Eğer Alamut bugüne kadar geldiy se, bunda senin o on altı yıllık emeğinin çok payı var. Şimdi söyle bana. Tarikat'ın bir kandırmaca, Alamut'un da bir soy tarılıktan başka hiçbir şey olmadığını ikimiz de biliyoruz de ğil mi? Dürüst ol Cahit. Hep olduğun gibi."

Cahit patronunu bugüne kadar hiç yapmadığı bir şekil de, şüpheyle süzdükten sonra titrek bir sesle, "Haklısınız," dedi, "Ama yalan da olsa, boş da olsa bizim evimiz. Alamut olmadan biz neyiz ki?"

Taner, "Doğru," diye cevap verdi, "Alamut olmadan ya pamayız. İşte bu yüzden buralardan gideceğiz Cahit. Çünkü evimiz yavaş yavaş çıldırmaya başladı. Fark etmemiş olabi lirsin ama işler çığırından çıktı artık. Küçük yuvamız fazla büyüdü ve bu çok tehlikeli."

"Behzat Bey... Yaşatmazlar bizi!"

"Haklısın. Behram öğrendiği anda tüm fedaileri üzeri mize salar. Bu yüzden ağzımızı sıkı tutmamız lazım. Bir haftacık daha sabredeceğiz. Bütün gayrimenkulleri elden çıkartalım. Bu büronun devrini yapıp, nakit transferlerini hallettik ten sonra ben gidiyorum Cahit. Ve senin

www.e-kitap.us

burada kalmanı is temiyorum. Tamam mı?"

Cahit kafasını toparlayıp bir şeyler söylemeye hazırlanı yordu ki Behzat Taner elindeki zarfı adamın önüne alıverdi: "Al bunu. İçinde emekli ikramiyen, yeni kimliklerin, pasa portun ve oturma izinlerin var. Hayatın boyunca çalışmasan bile sana yetecek kadar paran var artık. Git kendine yeni bir hayat kur. Evlen, çocuk yap, dünyayı dolaş. Hepsini fazla sıyla hak ettin... Ve sakın bana itiraz etme. İçinde en ufak bir tereddüt varsa bile şöyle düşün: Sen hiçbir zaman Ala mut'un adamı olmadın. Sen benim adamımdın ve bu sana son emrim. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Behzat Bey," dedi Cahit, "Sehpanın üzerinde duran zarfı alıp, içine hiç bakmadan cebine koydu. Behzat Taner, bardağında büyükçe bir yudum alıp ayağa kalktı: "Gel vedalaşalım. Fırsatımız olmayabilir."

Cahit, ceketinin önünü ilikleyerek patronuna yaklaştı ve büyük bir hürmetle eğilip elini öptü. Taner, suratında hüzün lü bir ifadeyle karşısında duran bu sadık adamım omuzla rından tutup kendine doğru çekti. "İyi bak kendine," dedi sı kı sıkı sarılırken, "Hep iyi bak. Sana haber veremeyebilirim. Jülide'nin işten ayrıldığını duyduğun gün, bir saat bile dur ma buralarda. O da benimle geliyor çünkü. Benden uzun bir süre haber alamayacaksın ama emin ol bulacağım seni. Pasi fik sahillerinde, denize karşı rakı içeceğiz daha seninle."

"Tamam Behzat Bey," dedi Cahit titreyen bir sesle. Yü zünü elinde büyüdüğü bu adamın omzuna gömmüştü. Öy lece durdular.

Avukat, adamını asansöre kadar geçirdi. Sonra ofisine dönüp, viski bardağıyla birlikte pencerenin kenarına geçti. Cahit, kapının önünde bekleyen arabaya binmeden önce du rup yukarıya baktı. Göz göze geldiler. "Hoşça kal Cahit," de di Behzat Taner. Şüphesiz özleyecekti.

33

Niran Hatun fenerini, tünelin sonundaki kapının etrafın da dolaştırdı. Dananın kuyruğunun kopacağı yere, yani Şauşka'nın odasına nihayet varmışlardı. Arkasını dönerek, "Acele edin," diye bağırdı. İdris ile Bengi, tünellere girdikle rinden beri klarnetçiyi taşıyorlardı. Adam, her ikisini de bi tap düşürmekle kalmamış, zamanlarından da bir hayli çal mıştı. Saat yavaş yavaş altıya geliyordu ve Üsteğmen'e saat yedide harekete geçmesini söylemişti.

Bengi ile İdris, nefes nefese kalmış bir şekilde Hatun'a yetiştiler ve kollarındaki klarnetçiyi tünelin duvarına daya yıp oldukları yerlere çöküverdiler. Taş askerleri kurcalamaya başlamadan önce ciğerlerini biraz toparlamaları gerekiyor du. Adam, gözlerinin önünde o kadar rakının üzerine beş ta ne de bira yuvarlamış ve hem kafa hem de vücut olarak kü pe dönmüştü. Gerçi bu halde olması iyiydi. Yol boyunca, nerede olduğuna, nereye gittiğine dair en ufak bir soru sorma mıştı ama ne İdris ne de Bengi, çıraklıkları da dahil olmak üzere hayatları boyunca bu kadar ağır iş yaptıklarını hatırlamıyorlardı.

Niran Hatun, arkadaşlarına iki dakika kadar müsaade ettikten sonra, "Hadi bakalım," dedi, "Alın adamı." Ağır adımlarla odaya girdi ve aşağıya doğru inen merdivenlerin başında durdu. Elindeki feneri yere bırakıp, cebindeki kese den bir avuç ateş tohumu alıp üflemeye başladı. Kısa bir sü re sonra, bu devasa salon kanatlı alcvciklerin ışığıyla dol muş, taş askerler bütün nizamları ve ihtişamlanyla görünür kılınmıştı. Hatun, gözlerini askerlerden ayırmadan konuştu: "Çalmaya başlasın. Siz beş adım ardımda kalın."

Bengi klarnete yapıştığı gibi adamın ağzına dayadı: "Çal!"

Sabri Abi, iyice kurumuş olan ağzını birkaç defa şapır dattıktan sonra klarneti üflemeye başladı. Konuyla yakından uzaktan alakası olmayan bir peşrev salonu inim inim inlet meye başlamıştı ki, İdris Usta aleti adamın ağzından çekiverdi. Sabri Abi hariç hepsi taş kesilmiş bir şekilde askerlere bakmaya başladılar. Neyse ki bir hareket yoktu.

Bengi adamın kulağına eğilip fısıltıyla, "Onu değil," di ye bağırdı, "Hani benim söylediğim var ya onu çalacaksın. Hatırladın mı?"

Sabri Abi birkaç kere sallanıp 'cık'layınca. Bengi dişleri ni gıcırdattı. "Bana bak," dedi, "Bunu çalacaksın." Şarkıyı ıs lıkla çalmaya başladı. Adam hatırlar gibi olmuştu ama bu se fer de ağzını denk getiremiyordu. İdris Usta'nın yardımıyla klarnet yerini buldu ve bu binlerce yıllık melodi Şauşka'nın salonunda yankılanmaya başladı. Ne var ki askerler hâlâ olanca ciddiyetleriyle oldukları yerde duruyorlardı.

www.e-kitap.us

Şarkının bitmesine yakın Niran Hatun arkasını dönüp devam etmelerini işaret etti. Her şey Murat Hoca'nın Bahar'ın söylediği gibiydi ama askerlerde hâlâ bir kıpırtı yoktu. Parmaklarının ucunda birkaç kere yaylandıktan sonra, mer divenlerden inmeye başladı. Son basamakta durup arkasına baktı. En ufak bir yanlışta, başlarına gelecekleri çok iyi bili yorlardı. Sağ ayağını yavaşça ileri uzatıp zemine bastı. Artık askerlerle aynı hizadaydı. Klarnetten dökülen notalar, salo nun devasa duvarlarında korkunç yankılara dönüşüyorlar ve etraflarındaki sinir bozucu havayı daha da yoğunlaştırıyorlardı. Askerlere doğru yürümeye başladı ve tam bekledi ği gibi ikinci adımında, o korkunç gümbürtü koptu. Taş as kerler ellerindeki mızrakları sertçe yere vurmuşlardı. Hatun, arkasına kıpırdamamalarını işaret etti. Askerler, sıranın tam ortasından ikiye ayrılarak, sağa ve sola döndüler. Duvarlara doğru iki sert adım atıp, aralarında, ilerideki tanrıça heyke line kadar uzanan bir yol açtıktan sonra yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak durdular.

Niran Hatun kısa bir süre daha klarnetin sesini dinledi. Şarkının sorunsuz devam ettiğinden emin olunca, önünde açılan yolda sakin adımlarla ilerlemeye başladı. Her iki ya nında sıralanmış olan askerler, sanki Fırtına Odası'na giden onurlu bir konuğu selamlıyormuş gibi saygıyla ve dimdik duruyorlardı. Hatun, bu sükûneti, birkaç adım arkasından gelen klarnet sesinin sağladığını biliyor ve devam etmesi için dua ediyordu. Yolu neredeyse yarılamışlardı ve şu andan sonra olacak bir aksaklıkta, kendilerini taş askerlerin arasın dan kurtaracak hiçbir güç tanımıyordu. Salonun ucundaki heykeli artık daha net görebiliyorlardı. Aşkın ve savaşın Tan rıçası Şauşka bütün ihtişamıyla karşılarında dikiliyor, altın ve gümüş süslemeleri, kanatlı alevciklerin ışığıyla parıldıyordu. Heykelin bacaklarının arasına, etrafı şimşek figürleriyle bezenmiş bir kapı oyulmuştu. Şimşek Fırtına Tanrı-sı'nın sembolüydü ve nihai hedeflerine, yani Tapınağın Kalbi'ne çıkan kapı tam karşılarında duruyordu.

Yolun bitmesine on adım kadar bir mesafe kalmıştı ki, salon, derinden gelen bir patlamayla sarsıldı. Aslında denge lerini bozacak kadar şiddetli değildi ama, zaten ayakta zor duran klarnetçi sendeleyiverince müziğin sesi kesilmişti. Ha tun telaşla arkasını döndü. Bengi ile İdris klarneti adamın ağzına tıkmaya çalışıyorlardı. Taş askerler ise hafif hafif kıpırdanmaya başlamışlardı. Bengi bir taraftan etrafına bakı yor bir taraftan da yalvarır bir sesle adama, "Çal şunu.. Çal şunu," diyordu. Neyse ki klarnetçi dakikalardır çaldığı bu şarkıyı da otomatik hafızasına atmıştı. Klarnetin yerinde ol duğunu hisseder hissetmez üflemeye başladı. Eıtraf yeniden sakinleşince Hatun, "Hadi hızlı," diye seslendi, "Herif başı mıza yıkacak burayı."

Patlamanın, tapınağa girmeye çalışan arkeologun mari feti olduğunu biliyorlardı. Labirentlere ilk girdikleri sırada üst üste iki patlama duymuşlardı ama sanki bu sonuncusu biraz daha yakından gelmişti. Adımlarını hızlandırıp, asker lerin arasından kurtuldular. Salonu sonundaki merdivenleri tırmanıp kapının önüne gelince Hatun klarnetçiyi işaret ede rek, "Sustur bakalım," dedi. Eğer bu işi biraz anlamışsa, ze mine basmadıkları sürece güvende olmalıydılar.

Müzik sustuktan sonra, askerler az bir süre oldukları yerde öylece kaldılar. Sonra tekrar iki adım atarak birbirleri ne yaklaştılar ve aynı anda dönerek eski yerlerini aldılar. Niran Hatun, başıyla kapıyı işaret ederek Bengi'ye, "Fırla!" de di. Kız, kolundaki klarnetçiyi tamamen İdris Usta'nın üzeri ne yıkıp koşar adımlarla son tünele girdi. Hatun hemen arkasındaydı. Usta ise, sırtındaki yüküyle birlikte ağır aksak ilerliyordu.

Tapınağın Kalbi'ne çıkan yol büyükçe bir evin korido rundan biraz daha uzundu. Bengi, odaya girdiğinde kendisini yoğun bir toz bulutunun içinde buldu. Birkaç kere öksürdü ve elindeki feneri etrafta dolaştırmaya başladı. Patlama nın etkisiyle savrulan taşlar, zemine dağılmıştı. Çok büyük bir yer değildi ama yüksekçeydi. İlk dikkatini çeken şey, ta vanı ayakta tutan sütunlar olmuştu. Birkaç adım atınca, oda ya doluşan kanatlı alevciklerin ışığı, bütün haşmetiyle tahtında oturmakta olan büyük bir heykeli aydınlattı. Bu Fırtına Tanrısı'nın heykeliydi. Başındaki, ilahi gücün timsali olan uzun başlık, hafifçe geriye doğru kaykılmıştı. Bir kolunu tah tının kolçağına koymuş, diğer elinde tuttuğu, ucunda demir den uzun bir ağız olan işlemeli mızrağını da, her an her türlü hükmü vermeye muktedir bir edayla, sağlamca zemine da yamıştı. Bengi biraz daha yaklaşıp Fırtına Tanrısı'nın yüzüne baktı. Hatları korkutucu bir gerçeklikle işlenmişti. Kırışık su ratından biraz dışarıya fırlamış gibi duran gözleri insanı tedirgin ediyordu. Teşup, sanki zamanlarca yeryüzünde kal mış ve dünyanın tüm acılarını, nefretlerini, şeytanlıklarını yüzünde biriktirmiş ihtiyar bir adamın ifadesiyle uzaklara doğru bakıyordu. Bengi, ancak arkasından yetişen Niran Ha tun heyecanla,

www.e-kitap.us

"Buldun mu?" diye sorunca gözlerini heykel den çekebildi. Etrafa bakınmaya başladı. Başlarına bu iş ge lene kadar hiç emanetini aramak zorunda kalmamıştı ama Ustalar'ı kaybolan bir emanetin yerini ilk fırsatta sahibine belli edeceğini anlatmışlardı. Haksız değillerdi. Bengi, ayağı nın bir şeye çarptığını hissetti. Yere baktı. Ahşap bir kutuydu bu. Teşup'un ayaklarının dibinde duruyordu. Yavaşça eğilip üzerindeki tozları üfledi ve kapağını kaldırdı. Bengi'nin yü zünde, o upuzun hayatı boyunca hiç belirmemiş, bambaşka bir gülücük açıverdi. Emaneti karşısında duruyordu. Sanki her an yok oluverecekmiş gibi, korka korka elini uzatıp par maklarının ucuyla dokundu. Sonra eline aldı. Katlarını na zikçe açtı ve üzerindeki anlamsız yazılara bakmaya başladı. Okuyabiliyordu. Bunlar Lokman Hekim'in kelamıydı. Se vinçle koşup Niran Hatun'un boynuna atıldı ve birkaç dam la gözyaşını omuzlarına bıraktı.

Hatun usul bir sesle, "Geçmiş olsun kızım" dedi, "Bü yük geçmiş olsun." Bir eliyle de hafifçe sırtını okşuyordu. Bengi bu muhabbeti fazla uzatmaması gerektiğini biliyordu ama sinirli boşalmıştı işte. Gözyaşlarını silmeye koyulmuştu ki, bir anda savrulduğunu hissetti. Hatun koluna yapışmış, kendisini tünelin içine doğru çekiyordu. Bütün alevciklcr de sönüvermişti. Ne olduğunu sormaya fırsat kalmadan Niran Hatun kısık bir sesle, "Fenerler," dedi, "Fenerleri de söndü rün. Sessiz olun." Hemen dediğini yaptılar ve vaziyetin ne olduğunu karanlığa gömülünce anladılar. Birkaç ışık huzme si tavandan aşağıya doğru süzülüyordu. Anlaşılan arkeolog tapınağın damını delmeyi becermişti. Etrafı kaplayan toz bu lutundan dolayı göremedikleri bu delikten aşağıya birkaç davetsiz misafir süzülmekteydi.

Sindikleri yerden Fırtına Odası'nın bir kısmı görülebili yordu. Işık huzmeleri giderek belirginleşince, tavandaki de likten aşağıya sarkan bir ip gördüler. Kısa bir süre sonra, iri ce bir adam ipten ustalıkla kayarak zemine indi. Onu bir di ğeri izledi. İkisi birden durup, beceriksizce aşağıya inmeye çalışan, kısa boylu tıknaz bir adama yardım etmeye başladı lar. Son gelen adam, yere ayak basar basmaz elindeki güçlü feneri etrafta dolaştırdı. Teşup'un heykelini görünce Alman ca bir çığlık kopartıp o yöne doğru ilerlemeye başladı. Niran Hatun içinden, "Ayağıma kadar geldin köpek!" diyerek elini beline attı ve yavaşça silahını çıkarttı. Adam, heykeli büyük bir hayranlıkla inceliyordu. Parmaklarını Teşup'un suratında gezdirirken keçi sakalı heyecandan tir tir titriyordu. Kendisi ni toparlayıp heykelin yan tarafına geçti. Diğer iki adama, kendi dilinde, "Unutmayın. Küçük bir kâğıt parçası araya caksınız. Üzerinde anlamsız yazılar olacak," diye bağırdık tan sonra mızrağı incelemeye koyuldu.

Hatun, "Burada kâğıt parçası," diye mırıldandıktan son ra Bengi'ye payına düşen adamı gösterdi. Klarnetçinin ağzı na yapışmış olan İdris'e beklemesini işaret etti ve duvarın dibinden odaya doğru ilerlemeye başladı. İşlerinin çok kolay olacağından emindi. Adamların ellerinde silah yoktu. Üzer lerinde olsa bile, davranana kadar ikisini de indirirler, sonra şu keçi sakalı alıp İstanbul'un yolunu tutarlardı. Gerisini de Bengi zevkle hallederdi zaten.

Niran Hatun odaya adımını atar atmaz, en ufak bir te reddüt göstermeden, tek kurşunla hedefinin beynini dağıtıverdi. Daha barut kokusu burunlara değmemişken diğer adam da Bengi'nin silahından çıkan iki kurşunla yere yığıldı. Artık her iki silah da arkeologun üzerine doğrulmuştu. "Gel buraya," dedi Hatun ağdalı bir eski zaman Almancasıyla, "Yaşamak istiyorsan gel buraya!"

Arkeolog Helmuth Fincher, önce, etrafa dağılmış fener lerin ışığında korkunç hayaletler gibi duran bu iki kadına, sonra da elindeki, bin yılın arkeoloji keşfi olarak nitelendir diği Teşup'un Mızrağı'na baktı. Yerinden az önce sökmüştü ve daha tadına doyamadan başına böyle işlerin gelmesini o yarım Türkçesiyle 'çok acıklı' buluyordu. Ürkek ürkek, "Mızrağı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır seni istiyoruz," diye cevap verdi Hatun, "Gel bu raya."

Fincher yerde yatan cesetlere baktı. Kadınların ciddiyeti ni gayet iyi açıklıyorlardı. Boyun eğmekten başka bir çaresi yoktu. Derin bir iç çekip yürümeye başladı ama bu hırsla do lu hayatında attığı son adım oldu.

Fincher de dahil olmak üzere hiç kimse, mızrak alındık tan sonra Teşup'un boşta kalan elinin açılıverdiğini fark et memişti. Yürümeye başladığı anda o el olanca ağırlığıyla ar keologun ensesine inmiş ve adamı yüzüstü yere yapıştırmış tı. Helmuth Fincherölümü, bazı meslekdaşlarının öngör düğü üzere, çok ani olmuştu.

www.e-kitap.us

Fırtına Tanrısı, çok yavaş bir şekilde tahtından kalkmaya başladı. Doğruldukça üzerindeki taşlar, dağılan kalın bir kabuk gibi parça parça yere dökülüyor, altından maviye çalan bir deri beliriyordu. Niran Hatun ile Bengi, bin yılın hamlı ğını üzerinden atmaya, yeniden hareket etmeye çalışan bu devin karşısında donup kalmışlardı. Hatun, "İdris!" diye ba ğırınca, Teşup'un gözleri üzerlerine çevriliverdi. Bir süre baktıktan sonra garip bir dilde tek bir kelime haykırdı. Ni ran Hatun kelimenin ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Yanlarına ulaşıp dehşetlerine ortak olan İdris'i kolundan tut tuğu gibi tavandan sarkan ipe doğru savurdu. "Tırmanın!" diye bir çığlık koparttı ama sesi arkalarında bıraktıkları sa londan yükselen korkunç bir uğultunun arasında kayboldu. Askerlerini yardıma çağıran Teşup ağır ağır mızrağına doğru ilerliyordu. Bengi'nin arkasından ipe yapışan Hatun, tımanmaya başlamadan önce duvarın dibine çöküp çoktan uyuk lamaya başlamış olan klarnetçiye acı dolu gözlerle baktı. Ka pının ağzında ilk taş askerin siluetini görünce kendini hızla yukarı çekti.

Fırtına Tanrısı mızrağına ulaşmıştı ama öfkesi dinecek gibi değildi. Kollarını havaya kaldırdı ve korkunç bir çığlık kopartarak bildiği tüm rüzgârları ve fırtınaları yanına çağır maya başladı...

34

Üsteğmen, doğudaki dağların tepelerinde beliren kızıllı ğın hafifçe aydınlatmaya başladığı kazı alanına baktı. Saat lerdir üzerinde yattığı kar, kaim parkasını aşıp bedenini yok lamaya başlamıştı. Bir kulağı belindeki telsizdeydi. Umutla Ustalar'dan gelecek güzel bir haberi bekliyordu. Çünkü hiç hesaba katmadığı bir durum, bütün planı ters köşeye yatır mıştı.

Doğan operasyonu, silahlı - silahsız tüm kazı elemanla rının gecenin bir vaktinden sonra dinlenmeye çekilecekleri varsayımı üzerine kurmuştu. Böylece saldırıya başladıkların da hepsini barakalarında kıstırabileceklerdi. Ne var ki, saba hın dördünde yerini alıp kazıyı gözlemeye başladığında, bü tün elemanların harıl harıl çalışmakta olduklarını görmüştü. Sabahın bu ilk ışıklarında bile kazı alanı en az bir arı kovanı kadar hareketliydi ve bu vaziyette başlatacakları bir saldırı nın düşündüğünden çok daha dağınık süreceğinden emindi. Üstelik Niran Hatun da yanlarında değildi. Ona ve uzun menziline güvenip yanlarına roketatar gibi bir şeyler alma dıkları için, jeneratörleri uzaktan patlatma olanakları da kal mamıştı. Başlarına gelecek en hayırlı şey, Ustalar'ın arayıp saldırıya gerek kalmadığını söylemeleri olacaktı. Yetmezmiş gibi bir de lanet bir fırtına başlamıştı. Belirli bir yönü yoktu. Sanki her taraftan esiyor gibiydi. Sırtlarını buza kesmekle kalmamış, yerdeki taze yağmış karları da havaya kaldırarak görüş mesafelerini düşürmüştü. Hedefleriyle birlikte, birbir lerini de göremeyecek olmaları Doğan'ı tedirgin etmişti. Bir kaç metre sağında yatan Korkut Bey'e dönüp, "Herkes aynı hizaya gelsin," diye seslendi, "Hat halinde saldıralım. Kimse kopmasın. Birbirimizi vururuz."

Korkut Bey, yüzüne indirdiği kar maskesini sıyırıp üsteğmene baktı. Rüzgârın sesinden hiçbir şey duymadığı an laşılıyordu. Doğan, Bey'e biraz yaklaşmak için sürünmeye başlamıştı ki, yerin zangırdadığını hissetti. İlkin, daha önce duyduğu patlamalardan biri zannetmişti ama sarsıntı şiddet lenerek devam ediyordu. 'Deprem' diye mırıldandı. Neyse ki açık alandaydılar ve yer yarılmadığı sürece güvende sayı lırlardı. Ne var ki sarsıntının şiddeti ve süresi giderek normal olmanın ötesine geçiyordu. Doğan yattığı yerde, göğsü nün üzerinde zıplamaya başladığını hissedince dirseklerinin üzerinde doğruldu. Adamlara 'yerinizde kalın' işaretini ver dikten sonra kazı ileriye baktı. Zirvelerin üzerindeki ufuk çizgisi bile titremeye başlamıştı, içgüdüleri kaçmasını haykı rıyordu ama mantığı şu an en güvenli yerde bulunduğunu söylüyordu. Biraz daha doğrulmaya çalışarak kazı alanına baktı. Koca kamyonlar yerlerinde zıplıyor, birkaç ipinden kurtulmuş olan o devasa çadır bir sağa bir sola yatıp duru yordu. İşte ne olduysa o anda oldu. Sarsıntının korkunç gü rültüsü ve şiddeti birleşerek insan eliyle yapılmış hiçbir şe yin neden olamayacağı korkunç bir patlamaya dönüştü. Ça dır, altından yükselen toprak sütununun ucuna takılmış bir paçavraya dönmüş ve yaklaşık otuz metre havaya fırlamıştı. Üsteğmen bunu ne menem bir şey olabileceğini kendisine sormadı bile. Yerden fışkıran taş, kaya ve toprak parçalarını görünce yere yapışıp başını ellerinin arasına aldı. Nitekim havaya savrulan parçalar bir süre sonra tepelerine yağmaya başladı. Sırtına inen yumruk büyüklüğündeki bir taş soluğu nu kesivermişti. Arada duyduğu acı çığlıklar, kendisinin nis peten daha şanslı olduğunu söylüyorlardı.

Ortalık sakinleşince kafasını kaldırdı ve maskesine yapı şan karları temizledi. Sağ tarafındaki

www.e-kitap.us

Korkut Bey de yavaş . yavaş kıpırdanmaya başlamıştı. Boş gözlerle bir süre birbir lerine baktıktan sonra Korkut Bey, "Ustalar," diyerek ayağa kalkmaya yeltendi. Doğan, adamı geri çekti ve "Durun bi raz," dedi. Pek ihtimal vermemekle birlikte, patlama olduğu sırada Ustaların yeteri kadar uzaklaşmış olmasını diliyordu. Biraz durulmuş olan rüzgâr, etraftaki toz bulutunu dağıtma ya başlayınca kazı alanını, daha doğrusu az önce kazı alanı olan yeri gördüler. O koca çadırın durduğu yerde, artık ke narları toprak kabartısıyla çevrili bir krater vardı. Barakalar, jeneratörler, tankerler; her şey bir tarafa savrulup gitmişti. Doğan ile Korkut Bey'in ardından, bütün ekip ağır ağır aya ğa kalktı. Bazıları yaralanan arkadaşlarına yardıma koşar ken, diğerleri dehşet dolu gözlerde karşılarındaki manzara ya bakıyorlardı. Sessizliği bir telsiz cızırtısı bozdu. Üsteğ men, belindeki cihazı çıkartmaya çalışırken, İdris Usta'nın metalik sesi duyuldu: "Çekilin... Operasyon iptal... Hemen çekilin..."

Doğan telsizin mandalına basıp, "Neredesiniz? Ne du rumdasınız?" diye soruyordu ki. Korkut Bey'in kolunu dürtüklediğini hissetti. Önce Bey'e, sonra da parmağıyla işaret ettiği yere baktı ve donup kaldı. Yüzlerce adam, sanki bozu lan kovanlarından öfkeyle dışarıya çıkan bir arı sürüsü gibi, ilerideki kraterin ağzından dışarıya akıyor ve dört bir yana dağılıyorlardı. Eğer bu mesafeden yanlış görmüyorsa ya da aklı kendisine bir oyun oynamıyorsa, adamlar ellerinde uzun, mızrağa benzer şeyler taşıyorlardı. Birkaç saniye son ra, halen adam kusmakta olan kraterin ortasından bir devin silueti yükselince Doğan bacaklarının titremeye başladığını hissetti. Parlak mavi derisinin üzerine, kum rengi bir harma ni sarmıştı. Boyu, kafasındaki uzun külah sayılmazsa, en az altı metre vardı. Yaratık, çıplak ayaklarıyla iki büyük adım atıp kraterin dışına çıktı ve bir şey arıyormuş gibi telaşla et rafına bakınmaya başladı. Sonra durup, elindeki mızrağı ile ride bir yere doğrulttu. Anlaşılmaz bir dilde haykırdığı iki kelime uzaktaki dağlarda yankılanmaktayken, mızrağıyla gösterdiği yerde parlak, gri bir ışık parladı.

Üsteğmen, "Çekilin!" diye bağırdı. Aslında bu emri ver mesine hiç gerek yoktu. O mızraklı askerlerden, külliyatlı bir grubun üzerlerine doğru koşmaya başladığını herkes gör müştü. Bütün adamlar sadece nezaket icabı yerlerinde duru yorlardı. Doğan, grubun en arkasında kalmaya çalışarak koşmaya başladı. Korkut Bey de hemen yanındaydı. Tek kurtuluş ümitlerinin ilerideki kayalıklar olduğunu biliyordu ama mesafe fazlaydı, bu lanet yaratıklar çok iyi koşuyordu ve yaralı adamları grubu bir hayli yavaşlatıyordu. Bir süre koştuktan sonra arkasına baktı. Artık bunların Ustalar'ın bahsettiği taş askerler olduklarından emindi. Aralarındaki mesafe giderek kapanıyordu ve bu hızla giderlerse kayalık lara ulaşmadan yakalanacaklardı. Doğan aniden durdu ve tüfeğini omzundan alıp ateş etmeye başladı. İlk şarjörün ar dından arkasını dönüp duraklamış olan takımına, "Koşun," diye bağırdı. Silahını doldurdu ve sağ dizinin üzerine çöktü. Birkaç el ateş ettikten sonra, iki silahın daha çalışmaya başla dığını duydu. Korkut Bey ve Serhat Beşe de kendisine katıl mışlardı.

35

Niran Hatun önlerinde yarım ay şeklinde dizilmiş, ken dilerine doğru adım adım yaklaşan taş askerlere baktı. Bir kaç metre ileride, yüzünde aşağılayıcı bir gülümseme ile di kilen Teşup, kendilerine ancak bu kadar askeri layık görmüş tü. Anlaşılan Fırtına Tanrısı, işlerini bitirmeden önce biraz kedi fare oyunu oynamak istiyordu. Aslında bu kadar asker le tek başına bile çok rahat baş ederdi ama oyunun içine hile karışmıştı. Teşup, herhangi bir sanat kullanmalarına izin ver miyordu ve üzerlerinde tabancadan başka silah yoktu.

O korkunç patlamaya, tünelin bitimine birkaç metre kala yakalanmışlardı. Başlarına gelecekleri anlayıp, hemen yük selme sanatlarını kullanmışlar ve yerden fışkıran toprak sü tunundan daha hızlı bir şekilde gökyüzünde yükselmişlerdi. Aslında yere de sağ salim inmişlerdi ama birbirlerini ara makla ve çadırın bir parçasına dolanan Bengi'yi kurtarmakla biraz vakit kaybedince olanlar olmuştu. Tam seyahat sanat larını kullanacakları sırada Teşup varlıklarını hissetmiş ve o kadim gücüyle burada kalmalarını sağlamıştı. Bu Tanrı, hi kâyelerinde anlatıldığından çok daha güçlüydü. Hatun tüm çabasına rağmen minik bir kıvılcım yaratmayı bile başara mamıştı. Ne var ki, içinde garip bir rahatlık vardı ve geri geri yürümekten artık çok sıkılmıştı. Aniden durarak. Bengi ile İdris'in önüne geçti. Gözlerini Fırtına Tanrısı'nın pörtlemiş gözlerine dikerek, "Bana silah ver," dedi, "Sadece bana ver ve askerlerinin toza dönüşmesini seyret."

www.e-kitap.us

Teşup kedisine, üstelik Hitit diliyle diklenen bu kadına şöyle bir baktı ve kafasını geriye devirerek korkunç bir kah kaha patlattı. "Ancak aptallar ölümlerini zorlaştırır," dedi sonra, "Kimsin sen?"

"İsmim Niran," diye cevap verdi Hatun, "Senin dilinde karşılığı yok. Kanım asildir ve ustam kudretlidir."

"Ben dilimde karşılığı olmayan isimi yok sayarım. Şimdi o asil kanınla birlikte önümde diz çok. Diz çok ki seni usta nın yanına çabuk göndereyim."

"Heveslenme Teşup. Daha ustam da hayatta, ben de. Korkmanın faydası yok! Bana silahımı ver."

Teşup bir kahkaha daha attıktan sonra mızrağını kaldırdı. Hatun'un elinde beliriveren alevden kılıca bakarak, "Al bakalım," dedi, "Şimdi eğlen biraz. Sonra da sana korkunun ne demek olduğunu öğreteyim."

Niran Hatun alevden kılıcını havada birkaç defa çevir dikten sonra, tiz bir nara atarak taş askerlerin üzerine saldır dı. Fırtına Tanrısı havaya savrulan taş parçalarının arasından kadının dövüşünü seyrediyordu. Bu küstah ölümlü bekledi ğinden çok daha iyi çıkmıştı. Aslında üzerine biraz daha as ker gönderse en ufak bir şansı kalmazdı ama, bu kadını ken disine saklamaya karar vermişti. Cesur, fakat kendisini fazla zorlamayacak bir rakip, hamlayan bedeni için iyi bir antren man olacaktı. Sonucu belli olan bu dövüşü daha fazla izle mek istemiyordu. Ayakta kalan askerlerine geri çekilmelerini emrettikten sonra Hatun'a doğru bir adım attı. Bir şey söyleyecekmiş gibi üzerine eğildi ve aniden mızrağıyla saldırıya geçti. Niran Hatun ilk hamleden zamanında eğilerek kurtul muş, diğer ikisini de kılıcıyla savuşturmuştu ama korkudan da yüzünün rengi uçuvermişti. Bunların, yoklama hamleleri olduğunu biliyordu ve bu kadarı bile çok fazlaydı. Kılıcı tu tan kolları daha şimdiden ağrımaya başlamıştı. Daha hızlı ve daha seri bir saldırıya dayanması olanaksızdı. Teşup, Hatun'a takdirle baktıktan sonra ayaklarını sağlamca yere bastı ve mızrağını sıkı sıkı kavradı. "Ölmeden önce söyle," dedi gür bir sesle, "Ustan kim senin?"

Beklediği cevap sol tarafından geldi: "Benim!"

Fırtına Tanrısı sesin geldiği tarafa dönüp, karların üze rinde dimdik duran tunç zırhlı savaşçıya dikkatle baktı. Bu sesi, bu duruşu ve bu yüzü hatırlamıştı. "Truvalı," dedi ken di dilinde, "Hangi cehennemden kaçtın sen?"

Behruz Usta, ellerini kemerinden sallanan kılıçların kab zalarına atarak, "Hep buradaydım Teşup," diye cevap verdi, "Ben unutulmadım daha."

Bu laf Fırtına Tanrısı'nı kudurtmuştu: "Şehrin kadar küstah ve ukalasın. Ben bunlar yeryüzünden silindi sanıyor dum. Şimdi Truva'nın artıklarını temizlemeli!" diyerek Usta-laı'a doğru yürümeye başlamıştı ki, ayaklarının dibine artar da inen iki yıldırım daha fazla ilerlemesine izin vermedi.

Teşup öfkeyle dönüp hâlâ dimdik durmakta olan Beh ruz Usta'ya baktı: "Beni durdurabileceğini mi zannediyor sun Truvalı? Fırtınalar benimdir."

"Sen uyurken çok şey değişti. Çocuklarımı bırak. Cesa retin varsa bana savur mızrağını."

"Sen hangi cüretle benim yıldırımlarımı çalarsın?" dedi Fırtına Tanrısı ayağını yere vurarak. Yarattığı sarsıntı taş as kerlerin bile sendelemesine neden olmuştu ama Usta'nın kılı kıpırdamamıştı. "Kudretime ortak çıkmanın hesabını vere ceksin," diye bağırmaya devam etü, "Seninle dövüşerek ken dimi yoracağımı mı zannediyorsun? Tükeneceksin Truvalı. Tükeneceksin? Ben de seni ardımda sürükleyerek tüm bu dağların etrafında dolaştıracağım. Tıpkı Aşil'in arkadaşına yaptığı gibi."

Bu laf da Behruz Usta'yı, iki kılıcını birden kınından sı yıracak kadar öfkelendirmişti: "Asil de masal oldu Teşup," dedi, "Tıpkı senin gibi."

Her ikisi de artık sözün tükendiği yere geldiklerini anla mışlardı. Fırtına Tanrısı geri çekilip taş askerlerine toplanma larını emretti. Usta, altı bin askerin saflara girişini seyretmekteyken Niran, İdris ve Bengi'nin yanına geldiklerini fark etti. "Usta," dedi Hatun, "Bize de silah ver."

Truvalı, gözlerini taş askerlerden ayırmadan, kılıcının ucuyla arkasına geçmelerini işaret etti: "Geride durun. Bu benim dengim!"

Taş askerler beş yüz metre ileride toplanmış ve efendile rinin emriyle mızraklarını ileri uzatarak uygun adımlarla saldırıya geçmişlerdi. Usta, kılıçlarını gökyüzüne doğrulttu ve bir süre öyle

www.e-kitap.us

kaldıktan sonra sertçe indirdi. İlk başta bir şey olmamıştı ama birkaç saniye sonra, gerilerden gelen bir gümbürtü etrafı zangırdatmaya başladı. Hatun arkasına baktığında karların kabararak üzerlerine doğru gelmekte oldu ğunu gördü. Sanki yere yakın esen kuvvetli bir rüzgâr önüne kattığı karları süpürerek inanılmaz bir hızla ilerliyordu. Dal ga yürüdükçe hızlanıyor, yükseliyor ve güçleniyordu. Ken dilerine yaklaştığında, tam hizalarına gelen bir yerden ikiye ayrıldı ve kendilerine hiç dokunmadan geçerek ileride yeni den birleşti. Kendilerinin ve Behruz Usta'nın ayak bastığı yerlerdeki dört - beş metrelik iki şerit dışında, toprağın üze rinde tek bir kar tanesi bile kalmamıştı. Kar dalgası iyice yükselip görüşlerini kapatmadan önce, taş askerlerin orta sında duran Teşup'un çaresizlik içinde mızrağını savurduğu nu gördüler. Ama Behruz Usta, kılıçlarını çoktan ileriye uzatmıştı.

Dev beyaz dalga, askerlere çarptıktan sonra da durmadı. Hepsini önüne katarak ilerlemeye devam etti ve muazzam bir gürültüyle kuzeydeki dağ sırasına patladı. Taş askerler den hiçbirisi bu ölümcül darbeden kurtulamamıştı. Behruz Usta, yüzünde eğlenceli bir tebessümle, dağın eteklerine ya kın bir yerde ayağa kalkmaya çalışan Fırtına Tanrısını izli yordu. Hali perişan görünüyordu. Başındaki külahı kim bilir nereye savrulup gitmişti. Vahşi bir hayvan gibi, üzerinde ki karlardan silkinerek temizlendikten sonra mızrağını aran maya başladı. Silahını karların altından çıkartıp Usta'nın üzerine doğru koşturmaya başladı. Truvalı hâlâ gülümsüyordu.

İki düşman, soğuk toprağın üzerinde bir kez daha karşı karşıya geldiler. "İştar sana güzel bir ordu hediye etmiş," de di Behruz Usta, "Yazık oldu..."

Teşup biraz tedirgin görünüyordu ama hâlâ küstahtı. "Arkandan ağlayacak kimse bırakmayacağım Truvalı," diye haykırdı, "Yanlış düşmanın karşısında duruyorsun."

"Yanlış yerde duran sensin," dedi Usta, "Yerin üstünde değil, altında olmalıydın. Gözler önünde değil, masallarda yaşamalıydın. Git Teşup!"

"Fırtınaların bir tek efendisi var Truvalı, o da benim. Sa na öğreteceğim bunu!"

Behruz Usta rakibine doğru yaklaştı: "Hükmün eskide kaldı Teşup. Sen unutuldun. İnsanları kendine tapındıran, mabetlere heykellerini diktiren herkes gibi unutulmaya mah kumdun ve unutuldun. Eskiden kudretliydin. Ama insanla rın imanını tercih ettin. Sen iktidarı gücüne tercih ettin Te şup. Duaları ve yakarışlarıyla beslendin ve insanlar seni unuttukça bedenin kabuk bağladı. Sonunda sonsuz bir uy kuya daldın. Ta ki birileri senin adını tekrar tutkuyla ağzına alana, varlığına inanana kadar. Şimdi git Teşup. Zavallı uy kuna geri dön. Bu dünyada yerin yok artık."

Mavi dev mızrağını hırsla yere sapladı. Kollarını gökyü züne uzatarak gözlerini kapattı ve ellerinde beliren yıldırım ları Usta'nın üzerine fırlattı. Ne var ki Truvalı'nın kolları çok hızlı çalışıyordu. İki kılıç hamlesiyle yıldırımları gökyüzüne geri gönderdi. Karşısındaki savaşçının boş konuşmadığını anlayan Teşup, tüm kudretiyle saldırmaya başladı. Gökyü zünden koparttığı yıldırımları artarda fırlatıyor, eli sanki hiç boş kalmıyordu. Behruz Usta ise büyük bir rahatlıkla, adeta güle oynaya tüm hamleleri kılıçlarıyla savuşturuyordu. Se ken yıldırımlar, çarptıkları yerlerde korkunç gürültülere ve kalıcı değişikliklere neden oluyorlardı. Birkaç dağın zirvesi artık eskisi kadar yüksek değildi.

Usta, rakibinin iradesinin sarsılmaya başladığını hisset tiği anda, üzerine gelen yıldırımlardan birini iki kılıcının ara sında kıstırdı ve geldiği gibi geri gönderdi. Göğsünde patlayan yıldırım, Fırtına Tanrısı'nı korkunç bir acıya boğmuştu. Sırtüstü yere devrilirken attığı çığlıklar gökyüzünü yırtıyor du ama Behruz Usta, zaferini ilan etmek için henüz erken ol duğunu biliyordu.

Kısa bir süre sonra Teşup iri bedenini savurarak ayağa fırladı. Harmanisindeki büyük bir delik dışında, üzerinde yıldırıma dair bir iz yoktu. Yere saplı mızrağını topraktan sö küp aldı ve dehşet bir saldırıya girişti. Cüssesine rağmen hızlı, ahmak suratına rağmen de zekice dövüşüyordu. Usta, durmadan savrulan mızrağa geçit vermiyordu, ama rakibiy le arasındaki sıklet farkından dolayı karşı saldırıya da geçe miyordu. Bir fırsatını bulup iki kılıcını birden mızrağa indi rip düşmanının dengesini bozdu ve geriye doğru sıçradı. Dudaklarından çabucak dökülen birkaç kelimeyle birlikte büyümeye başladı. Boyu göz açıp kapayana kadar Teşup ile aynı hizaya gelmişti.

Dövüş yeniden başlamıştı. Fırtına Tanrısı mızrağıyla ra kibini uzakta tutmaya çalışıyor, boşta kalan eliyle de üzerine yıldırımlar yağdırıyordu. Fakat Usta, yavaş yavaş inisiyatifi ele geçirmeye başlamıştı. Kollarını inanılmaz bir çeviklikle kullanıyordu. Hamlesini yaptıktan sonra savrulan kılıcını to parlamakla hiç uğraşmadan elinden kayıp gitmesine izin ve riyor ve hafifleyen kolunu,

www.e-kitap.us

kendisine en uygun pozisyonda beliriveren bir diğer kılıca hızla uzatıyordu. Usta'nın kullan dığı kılıçların sayısı dörde, beşe ve nihayet yediye ulaştığında, Teşup başının ciddi bir dertte olduğunu anlamıştı. Artık yıldırımlarını fırlatmıyor, elinde tuttuğu irice bir tanesini kendini savunmak için kullanıyordu. Korkusu ve öfkesi, ak lının önüne geçmeye başlamıştı. Hayatta kalmasını sağlayan tek şeyin, rakibini uzakta tutan uzun silahları olduğunu unutup saldırıya geçmeye kalkışınca ilk darbeyi omzuna al dı ve bunu diğerleri takip etti. Yedi kılıç. Fırtına Tannsı'nın bedeninde birbiri ardına yedi yara açıvermişti. Kesilen yer lerden durmadan boşalan akışkan mavi ışıklar birbirlerine karışıyorlardı. Sonunun bu kadar çabuk gelebildiğine kendi si bile inanamıyordu. Behruz Usta, sağ elindeki kılıcı aşağı dan yukarıya doğru hızla savurdu ve rakibinin kolunu omuz başından koparttı. Acı ve uzun bir çığlık kulaklarında çınla maktayken, önünde duran kılıçlardan birini kaptığı gibi Teşup'un karnına gömüverdi. Bir süre bekledikten sonra kab zayı elinden bırakıp düşmanının yığılışını seyretti.

Usta, elinde kalan silahını kınına yerleştirdi ve yerde pe rişan halde yatan mavi devin yanına yürüdü. Yüzyıllardır içinde tuttuğu iki çift lafı etmenin vakti gelmişti. Eğilip, önce kılıcını saplandığı yerden söktü, sonra da Fırtına Tannsı'nm mızrağını aldı. "On üç yıl savaştık Teşup," dedi, "Tam on üç yıl şehrimizi savunduk. En küçük şehirler bile yardımımıza koştu ama sana tapınan o küstah kral, Hattuşa'nın o burnu büyük efendisi bir tek askerini bile esirgedi bizden. Ama yi ne de hak yerini buldu. Truva'yı yıkan deniz halkları senin krallarının da sonunu getirdi. Şimdi hain kullarının bedeli olarak mızrağını alıyorum Teşup. Surlarda düşen tüm arka daşlarım adına alıyorum. Artık yeryüzünde hükmün yok. Hâlâ zamanın varken git uykuna devam et.... Sen unutul dun!"

Artık bu düzlükte yapacak bir şeyi kalmamıştı. Elindeki kılıcı da yerine yerleştirip hâlâ havada kendisini bekleyen diğerlerine gitmelerini emretti. Sonra kendine baktı. İşlemeli tunç kalkanına, kalın deriden kısa entarisine ve sandaletinin dizine kadar sarılan iplerine. Çıplak pazılarındaki kaslar kızışmış, kollarında yol yol damarlar belirmişti. Güçlü par makları uzun yıllardan sonra ilk defa kartal başı işlemeli kabzaları kavramıştı. Muhteşem göründüğünü biliyordu Us ta; her muzaffer savaşçının göründüğü gibi. Dövüşürken kendisini seyretmişti. Kılıcını her savuruşunda yüzünde be liren zevk seğirmelerini izlemişti. Dünün kudretli Tanrısı, bugün 'dengim' dediği Teşup ayaklarının dibinde yatıyordu ama içindeki coşku, tüm gövdesini saran o zevk, ilk rakibini; zamansız yerde üzerine saldıran o aslanı hançeriyle öldür düğü günden hiç farklı değildi. Postu hâlâ odasını süslüyor du. Onun ve diğerlerinin yanına şimdi bir de bu mızrak ek lenecekti. Zırhlarını kuşanırken, silahlarını sıyırırken, en kor kunç sanatların kelamlarını mırıldanırken ve dövüşürken kendisini nasıl güzel, nasıl kendisi gibi hissettiğini düşündü. O bir savaşçıydı ve anlaşılan, bunu değiştirmeyi kendisi bile başaramamıştı. Yapabileceği tek şey coşkusu sönene, ruhu durulana kadar evine kapanmaktı. Yüzünü batıya döndü. Biraz yürümenin dinlenmek için iyi bir başlangıç olacağını düşünüyordu ki baldırında hissettiği keskin bir acıyla kasılıp kaldı. Zafer denen şey içini kemirmeye başlamıştı bile. Ha yatı boyunca yapmadığı hatayı yapmış ve henüz ölmemiş olan bir düşmanına arkasını dönmüştü. Teşup da kalan tek elinin sivri tırnaklarıyla baldırına bir pençe atarak kendisine 'hoşça kal' deyivermişti. Alt alta açılan dört kesikten boşalan kanlar toprağa karışmaya başlamıştı bile. Usta hızla arkasını dönerken suratındaki acı ifadesi de öfkeye dönüşmüştü. Hiç tereddüt etmeden elindeki mızrağı kaldırdı ve Fırtına Tanrısı'nın göğsüne sapladı. Yeryüzünün etrafındaki büyük - kü çük bütün rüzgârlar susmuş, bütün bulutlar durmuştu. Ka sırgalar ve tayfunlar dağılıvermiş, soğuk ve sıcak havalar birbirlerine ilişmekten imtina etmeye başlamışlardı. Suya ya da toprağa bir damla bile yağmur düşmüyor, hiçbir yere kar yağmıyor, tek bir su zerresi bile donmuyor ya da buharlaşmıyordu. Behruz Usta her şeyin tek tek farkındaydı.

Çağırdığı iki rüzgâr Teşup'un cenazesini uzaklara bir yerlere taşırken, Usta her şeyi akışına bırakıp batıya doğru yol almaya başlamıştı.

36

Hatun, İdris ve Bengi, ıssızlığına ve yalnızlığına yeniden kavuşan o soğuk düzlükten artlarına bakmadan ayrılmışlar ve doğruca mahallelerine inmişlerdi. Akıllarında her anı anlatılası müthiş bir hikâye, ellerinde ise paylaşılması gereken bir sevinç vardı. Üçü birden soluğu Salih'in evinde almışlar dı. Müjde verilmiş, mutluluk naraları eşliğinde sarmaş dolaş olunmuş, Hekim'in emaneti elden ele dolaşmış, öpülmüş, yüreklere bastırılmış ve hep birlikte mükellef bir kahvaltı sofrasına

www.e-kitap.us

oturulmuştu. Emanetin nasıl bulunduğu da anlatıl madan geçilememiş, Salih Usta ile İlyas, hiç haberdar olma dıkları bunca şeyi dizlerini döve döve dinlemişlcrdi. Bahane si ne olursa olsun, kendilerine haber verilmediği için alınmışlar, bu kadar macerayı kaçırdıkları için hayıflanmışlar, Behruz Usta'nın kılcını sıyırışını göremedikleri için çok üzül müşlerdi ama bunların hiç birisi emanete kavuşmanın sevin cini gölgeleyememişti. Uzun zamandır mahzun duran gö nülleri boynunu yeniden kaldırmıştı. Yediler'in önünde kim durabilirdi ki? Emanetlerine el uzatan soysuzlardan biri ge-berip gitmişti ve Yediler'in bu beş kartalı, diğerlerinin de ecellerinin çok yakında olduğundan artık emindi. Duruşları, oturuşları bile değişmişti Ustalar'ın. Salih, Niran Hatun'dan, İlyas da Bengi den birazcık çekinmese, her ikisi de, ağrıları nı, yaralarını boş verip kalkıp çizmelerini giyivereceklerdi. Haftalardır mecburen aynı evde ikamet etmekten dolayı, bir birlerine hafif hafif uyuz olmaya başlayan bu iki Usta'nın bildikleri daha tam olarak iyileşmedikleriydi. Bilmedikleri ise, tüm alemde hâlâ 'ölü' olarak bilindikleriydi.

Kahvaltıyı öğleyi biraz geceye kadar uzatmışlar, kısa bir tartışmanın ardından emanetin zamanı gelene kadar Niran Hatun'un evinde saklanmasına karar verip, hâlâ üzerlerinde duran beyaz kamuflajlardan, silahlardan, telsizlerden kurtul mak ve biraz insan suretine bürünmek için evlere dağılmış lardı. İşi biten, kimseyi beklemeden doğruca Eski Yer'e gide cekti. Böyle olmasını Hatun istemişti. Günlerdir dağda bayır da yuvarlanan İdris'in tıraşını, banyosunu, Bengi'nin saçları nı, parfümünü bekleyecek hali yoktu.

Yüzüne biraz su çarpıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra mahalleden çıktı. Hızlı bir yürüyüşün ardından Kapalı Çarşı'nın keşmekeşine daldı. Müşteri kılığında etrafta dolaşan birkaç Solak'la selamlaşıp halıcı dükkânının yolunu tuttu. Esat kapıyı gören bir yerde oturuyor. Haydar ise el dokuma sı bir Kula halısı için sıkı bir pazarlığa girişmiş olan müşterinin ataklarını tebessümle karşılamaya çalışıyordu. Fazla gö ze batmamaya çalışarak arka tarafa kıvrıldı ve merdivenlerden inmeye başladı. Yerin üstünde her şey olması gerektiği gibiydi ama, Sütunlu Salon'da kimsecikler yoktu.

"Uyuyorlar herhalde," diye düşündü Hatun. Bir terslik olsa yukarıda söylerlerdi. Topuklarını yere vura vura masa ya doğru yürüdü. Gürültüyle bir sandalye çekip oturdu. Gö zü Yüzbaşı'nın ve Mehmet Sinan'ın odalarındaydı ama bek lediği kapı gıcırtısı arkasından geldi. Dönüp baktığında Ge celi ile Yüzbaşı'nın Daire ofisinden çıkmakta olduklarını gör dü. Sandalyesine iyice yaslanıp yaklaşmalarını bekledi. Son ra gururlu bir sesle, "Hallettik," dedi, "Emaneti aldık."

Yüzbaşı kısa bir duraklamanın ardından, "Hadi geçmiş olsun," diyerek elini uzattı. Mehmet Sinan ise mutlu bir te bessümle kendisine bakıyordu. Hatun her ikisinin de çok se vindiğinden emindi ama sanki bu sevincin yüzlerine yansı masını engelleyen başka bir şey vardı. Bunun sadece yor gunluk olmasını ümit ederek, "Doğan Bey aradı mı?" diye sordu.

"Evet" diye cevap verdi Yüzbaşı, "Zayiatları yokmuş. Yoldaymışlar."

"Bahar Hanım? Asıl onu tebrik etmek lazım."

"Hâlâ arayıp araba istemediğine göre uyuyor olmalı."

Hatun hafifçe gülümsedi: "Peki Siz neler yaptınız? Var mı bir vukuat?"

Yüzbaşı ile Geceli yan gözle birbirlerine baktılar. Gerekli cevabı sessizlikleriyle vermişlerdi zaten. Mehmet Sinan, elin deki kâğıtlardan birini masanın üzerine koydu ve yavaşça Hatun'un önüne ittirdi: "Bunu bu sabah gönderdiler."

Niran Hatun kâğıdı eline alınca, kapanmaya çalışan göz lerine karşı koymak zorunda kaldı. Bir süre baktıktan sonra gözlerini kaldırdı: "Ne istiyorlarmış?"

"Ellerindeki emanetlere karşılık sizden birini daha isti yorlar," dedi Geceli, "İksir yapıldıktan sonra da kendi payla rı karşılığında Elifle birlikte geri bırakacaklarmış."

Hatun elindeki kâğıda basılmış olan fotoğrafa bir kez daha baktı. Beyni zonkluyordu ama tek tesellisi Elifin hâlâ hayatta ve sağlıklı olduğunu bilmekti. Yüzünde beliriveren şefkat ifadesini saklamaya hiç gerek duymadı. Mavi, geniş yakalı bir gömlek giydirmişlerdi kıza. Eline de yakın tarihli bir gazete tutuşturmuşlardı. Kömür karası saçlarının geniş dalgaları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bunca yaşamış lığına rağmen hâlâ bir bebeğinki gibi yuvarlak ve yumuşak olan yüzü her zamankinden daha durgundu. Şakaklarına doğru yükselen kaşlarının altındaki o biçimli ve büyük göz lerin ışığı hâlâ sönmemişti ya... Her şey hâlâ yolunda sayılır dı.

Mehmet Sinan biraz daha bilgi vermeye hazırlanıyordu ki Hatun resmi sallayarak, "Nasıl geldi

www.e-kitap.us

bu?" diye sordu.

"Elektronik postayla," dedi Sarp, "Cebime mesaj atıp posta adresini ve şifresini verdiler. Önce bir şey anlamadık ama girince bunu gördük. Resim de mesaja iliştirilmişti."

Hatun ayağa kalktı. Ellerini arkasına bağlayıp masanın yanındaki sütunun etrafında bir tur attı. Aklının kestiği, ka fasının bastığı hiçbir şey yoktu ama bir şeyler söylemek zo runda olduğunu biliyordu. "Mesajı gönderen numarayı araş tırın," dedi nihayet, "Şu pota adresini de..."

Bu lüzumsuz talimatları Geceli karşıladı: "Numara gö rünmüyor Hatun. Nasıl gizlediklerini bilmiyoruz. Posta ad resi de sıradan bir şey. Bir kez daha kullanacaklarını sanmı yorum. Ama daha önemlisi, şey var..."

Niran Hatun durdu ve gözlerini Mehmet Sinan'a dike rek, "Ne var?" diye sertçe sordu. Ne mektuptan ne de mesaj dan hiçbir şey çıkmayacağının fazlasıyla farkındaydı. Adam lar yine ince iş yapmışlardı ve bu sinirine dokunuyordu. Bir taraftan da bunu Salih'e nasıl ve ne şekilde söylemesi gerek tiğini düşünüyordu. Hiç gönüllü değildi ama ustası olarak bu iş herkesten çok kendisine düşerdi. Şu an kafasında her şeyden çok bu sorun vardı.

Mehmet Sinan, Hatun'un gerilmiş suratına bakarak bi raz düşündü ve diğer kâğıdı da Hatun'un önüne uzattı; "Mesajın altına da böyle bir şey yazmışlar..."

Niran Hatun, koca kâğıdın tam ortasına basılmış üç keli meye baktı. Kendisine bir anlam ifade etmiyorlardı. Yüzba şı'yla Geceli'ye dönüp, "Ne bu?" diye sordu.

Mehmet Sinan, "Sen anlarsın diye düşünmüştük," dedi, "Biz okuyamıyoruz da."

Hatun, Geceli'nin söylediklerine bir anlam verememişti. Latin harfleriyle yazılmış, eski de olsa Türkçe olan üç kelime nasıl okunamazdı ki? Sonra bir anda kafasına dank etti. "Yok canım, mümkün değil böyle bir şey," diye geçirdi içinden. Kelimelere bir kez daha baktı. Hâlâ okuyabiliyordu. Gözleri ni kapayıp bu üç kelimeyi aklından tekrar etmeye çalışınca ürperdi. Olmamıştı. Bir tek harfi bile hatırlamıyordu. Bu kâ busu teyit etmenin bir tek yolu vardı. Hemen boynundaki madalyonu çıkartıp kâğıda tekrar baktı. Artık kelimeler ken disine de bir anlam ifade etmiyordu. Sanki okumayı unut muş gibiydi. Emanetlerin kelamlarıydı bunlar ve şifreleri kı rılmıştı. "Bu imkânsız," diye fısıldadı. Çünkü boynunda ma dalyonu olan, icazet almış bir Yedi dışında bu kelimeleri kimse sesli ya da sessiz okuyamazdı, ezberleyemezdi, yaza mazdı. Bunun hâlâ mümkün olabileceğine inanmıyordu. Kâ ğıdı Yüzbaşı'ya uzatıp, "Oku şunları," diye bağırdı. Sarp bu nu sabahtan beri deniyordu zaten. Bugüne kadar çok şey görmüştü ama ilk defa sanat denen şeyi kendi üzerinde hissetmişti. Önce bilgisayar ekranında, sonra kâğıtta gördüğü bu kelimeleri okuyamıyordu. Hatta bunların harf olduğunu bile aklını bayağı zorladıktan sonra anlayabilmişti. Sakince, "Okuyamıyorum," dedi.

Niran Hatun ayağa fırlayıp masanın etrafında dolaşma ya başlamışh. Kendisinin bile okuyamadığı, yazamadığı o üç kelimeyi, bu adamlar okuyup yazmayı nasıl başarmıştı, işte bunu aklı almıyordu. Aynı soruları haykırarak Yüzbaşı'yla Geceli'ye yöneltti. Sarp kelimeleri okuyamıyordu ama çok mantıklı bir açıklaması vardı, "Bilgisayar," dedi sadece. Emanetler dokuz sanatın en kudretlileri örnekleriyle korunuyordu. Bu okunamama durumu da kelimelerin üzerindeki kuvvetli bir zihin büyüsünden kaynaklanıyor olmalıydı. An laşılan bu büyü sadece insan hafızası üzerinde etkiliydi, bir işlemci, ön bellek, sabit disk ya da yazıcı üzerinde değil...

Bunu yapan adamlar, Yediler'in sadece kendilerine ait olduğunu düşündükleri kadim kelamların yüz milyonlarca kopyasını çıkartabilirler, dahası yazılabilir kıldıkları emanetleri, söylenebilir hale de getirebilirlerdi. İşte o zaman, Yedi ler'in boyunlarında madalyon taşımalarının, bu yazıları gö rebilen seçkin insanlar olmalarının hiçbir anlamı yoktu. Lafın kısası, sadece emanetlerin şifreleri değil. Yedi Kartal Ocağı'nın en kudretli büyüsü de kırılmıştı.

Hatun salonun ortasında kara kara düşünmekteyken Mehmet Sinan, "Bir şey daha vardı," diye mırıldandı.

Hatun ölü gibi bir sesle, "Söyle," dedi.

"Alamut," dedi Geceli, "Mektubun altına Alamut diye imza atılmış..."

37

Behzat Taner son birkaç gündür büyük bir şevkle çalışı yordu. Bütün banka kasalarını boşaltmış, elinde kalan son birkaç parça gayrimenkulu satmış, kıraç bir araziyken alıp u-fak bir

www.e-kitap.us

yatırımla verimli bir tarım havzasına dönüştürdüğü devasa çiftliğini mükemmel bir fiyata okutmuştu. Kendisi nin, daha doğrusu tapuları kendisinin düzenlediği sahte isimlerin üzerine olan bazı mülklere ise hiç dokunmamıştı. Ne de olsa bunlar Alamut'un malıydı. Ganimetin sadece kendine ait olan kısmını almış, geri kalanına hiç dokunma mıştı. Düzeni yokluğunda da sürdürmek için, Behram'ın ciddi miktarda paraya ihtiyacı olacaktı. Gerçi bugüne kadar kafasını Alamut'un dışına çıkartıp bir işin ucundan tutmuşluğu yoktu, ama öğrenecekti artık. Ya öğrenecekti, ya kendisi gibi çekip gitmeyi akıl edecekti, ya da ölecekti.

Son olarak, dün akşam üstü Jülide'yi odasına çağırıp, ciddi bir patron edasıyla kıza 'kovulduğunu' söylemişti. Bir süre zırıl zırıl ağlayışını seyrettikten sonra aptal bebeğini kucağına çekerek planını basitçe anlatmıştı. Kız sadece 'birlikte çok uzaklara gideceklerini' kavramış, yıllardır patronu mu, sevgilisi mi yoksa babası mı olduğunu anlayamadığı bu ada mın kendisini bırakıp gitmediğine çok sevinmiş, bir süre yaşlı gözlerini kırpıştırdıktan sonra sormuştu: "Annem de gelecek mi?"

Avukat kızın yüzünü ellerinin arasına alıp sıkıca kavra mış ve "Hayır," demişti, "Gideceğimizi kimseye söylemeye ceksin. Yoksa seni burada bırakırım. Anladın mı?"

Jülide'nin annesi olacak o nemrut kadına bu kadar düş kün olmasını hiçbir zaman anlayamamıştı. Çocukken, genç kızlığında ve de zaman zaman hâlâ yediği dayakları kızın ağzından duyunca Behzat Taner'in bile yüreği sızlamıştı. Za manında o kadına iki adamını gönderip biraz görünmüş ol masa, sekreteriyle yaptığı otel kaçamaklarını rüyasında gö rürdü.

Masasının üzerine yaydığı biletlere baktı. Tarihi geçmiş olanları yırtıp, kalorifer dairesine gidecek olan çöp kutusuna attı. İşler tahmin ettiğinden daha hızlı gidiyordu. Yarından sonraki gün, artık emekli ve özgür bir adam olarak istediği bir uçağa binebileceklerdi. Biraz Avrupa'da dolaşırlar, fazla oyalanmadan İspanya üzerinden Meksika'ya geçerlerdi. Ge risi keyiflerine kalırdı. Ya güzel bir Güney Amerika gezisi ya da küçük adasında dingin bir yaşamın ilk günleri. İçinden, "Mafyadan emekli olunmaz diyen halt etmiş," diye geçir mekteyken telefonu çaldı. Beklediği bir şeydi. Sakince ahize yi kaldırıp, "Ne yaptınız?" diye sordu.

"Olmadı Behzat Bey," dedi karşıdaki ses, "Konuşturamadık."

"Ezin biraz."

"Çok ezdik Behzat Bey. Ama adam gerçekten bir şey bil miyor. Daha doğrusu hatırlamıyor. Alkoliğin, hapçının teki. Olay olduğunda kafası çok yüksekmiş. Adam akıllı hatırla dığı tek şey, mekânında çalmaktayken Volkan adında bir gencin gelip kendisini aldığı. Çalıştığı yerle samimiyeti var mış. İyi de para verince gitmiş çocukla. Gerisini hatırlamıyor. Mavi devlerden falan bahsediyor..."

Avukat gülmemeye çalışarak, "Tövbe estağfurullah," di ye bağırdı, "O dağın başında klarnetçinin ne işi olur yahu?"

"Biz de anlayamadık Behzat Bey," dedi adam, "Şu Vol kan denen çocuğa bakıyoruz şimdi."

"Tamam... Bana bakın. Bu olayla ilgili benden başka kimseye bilgi vermek yok. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Behzat Bey."

"Olay yerine gelen olmuş mu? Jandarma falan?"

"Hayır Behzat Bey. Ben Çorum'da, Ortaköy'de biraz ağız yokladım. Herkes kazının devam ettiğini zannediyor."

"Tamam" dedi Behzat Tanaer. Telefonu kapatıp iyice bir güldü. Gitmeden önce Behram'a hoşça kal hediyesi olarak şu üçüncü emaneti vermeyi düşünmüştü ama anlaşılan bir şey ler çok fena ters gitmişti. Arkeolog, beş altı gün kadar önce arayıp kendisinden patlayıcı istemişti. Bu son konuşmaları olmuştu. Üç gün önce kazının ne durumda olduğunu öğren mek için aramış ama kimseye ulaşamamıştı. Gün boyunca arkeologdan ses çıkmayınca da kazı yerine birkaç adamını yollamıştı. İlk haber, "Behzat Bey. Burayı bombalamışlar," şeklinde gelmişti. Malzemelerden, araçlardan ve adamlardan arta kalanlar, kazı yerinin iki - üç kilometre kuzeyindeki dağların eteğinde, kalın bir kar tabakasının altında bulun muştu. Adamları, geniş bir alandaki tüm karların erimiş ol masını yoğun ısı üreten bir bombanın patlamasına bağlıyor lardı. Zaten çadırın kurulduğu yerde açılmış olan büyük bir krater de bu teoriyi destekliyordu. Ne var ki, Helmuth Fincher'in cesediyle birlikte donmak üzere olan bir klarnetçinin kraterin içinde bulunması her şeyi karıştırıyordu.

www.e-kitap.us

Avukat, birlikte çok iş yaptıkları Fincher için biraz üzül müştü. Kazı yerine olanlarla ise fazla ilgilenmemiş, etrafın kabaca temizlenmesini, görünen cesetlerin kaldırılmasını, klarnetçinin alınmasını ve bu işten kimseye bahsedilmemesi-ni emretmişti. Varsın Behram üçüncü emaneti bekleye dursundu. Giderayak vızıltılarını dinleyemezdi. Bu işin içinde o ya da bu şekilde Yediler'in elinden çıktığına emindi. Tapı naktan, Fincher'den, üçüncü emanetten falan nasıl haberdar oldukları hiç umurunda değildi. Saatine baktı. Öğleni geçiyordu ve acıkmıştı. Kendisine enfes bir memleket yemekleri ziyafeti çekmeye karar verdi. Zira, yurt dışındayken özleye ceği ender şeylerin arasında olacaklardı. Nerede yiyebilece ğini düşünmeye başladı. Kapalı Çarşı'nın oralarda aşçısı gü zel olan bir yer biliyordu. Hınzır hınzır gülerek, "Gitsem mi acaba?" diye düşündü, "Hem Çarşıyı da son bir kez geze rim." Uzun zamandır yapmak istiyordu bunu. Yediler'in burnunun dibinde dolanmak, belki farkında olmadan içle rinden biriyle göz göze gelmek... Düşüncesi bile korkunç bir zevk veriyordu ve yapmaması için artık hiçbir neden yoktu. Kim olduğunu bilmiyorlardı. Suratını bile görmüşlükleri yoktu. Son İstanbul fantezisi olarak, gidip Kapalı Çarşı'da biraz turlamaya kesinlikle karar verdi.

Hemen fırlayıp ceketini ve paltosunu giydi. Arabasını almayacak, taksiyle gidecekti. Hem köprüyü geçerken, taksi nin filmsiz camından şehre şöyle doyasıya bir bakardı. Jülide'yi de almayı düşündü. Vazgeçti. Tam elini kapının yuvar lak tokmağına atmıştı ki, cep telefonunun titreştiğini hissetti. Bu, numarasını sadece özel insanların bildiği telefonuydu. Ekrandaki numarayı görünce geri dönüp masasına doğru yürümeye başladı. Ankara kodlu bu numarayı çok iyi tanı yordu ve bildiği kadarıyla son zamanlarda, iletişime geçme lerini gerektirecek bir durum olmamıştı.

"Buyur kardeş," diyerek telefonu açtı Behzat Taner, "Na sılsın?"

"Sağ olasın Taner Bey kardeşim," dedi karşıdaki ses, "Sen nasılsın?"

Avukat, adamın sesindeki tedirginliği daha ilk hecesin de fark etmişti. "İş güç işte kardeş," diye cevap verdi, "Ha yırdır?"

"Sen seyahate mi çıkıyorsun?"

Taner biraz durakladı: "Doğrudur! Biraz işim var dışarı da."

Adam sesini iyice alçalttı: "Kardeş! Her yer tutuldu. Vı zır vızır aranıyorsun. Sakın çıkmaya kalkma."

"Ne diyorsun sen yahu?" dedi Avukat gülerek, "Ne tu tulması? Kim arıyormuş beni?"

"Bilmiyorum kardeş. Ama haber güvenilir yerden. Ha vaalanları, limanlar, otogarlar... Her yere resmin gitmiş."

"Kardeş! Yanlış anlama da, her ay o kadar para akıtıyo rum ben Ankara'ya. Bir el atıversene. Hayır en azından ne yapmışsak, kimin aklına düşmüşsek söyleyiver de cezası neyse keselim."

"Taner! Devletten birileri olsa rahatsız eder miyim seni? Devletten değil bunlar."

"Eee?"

"Beş yıl önce başını yediğimiz MİT'çiler var ya. İşin için de onlar da var ama tam çözemedik. Bak kardeş. Bu işin şa kası yok! Nasıl toplandılar, nasıl örgütlendiler bilmiyorum. Bu sefer seni bitirmeye yemin etmişler. Doğrudan indirecek ler."

Behzat Taner'in duyduklarına inanası gelmiyordu. "Me rak etme," dedi sakin bir sesle, "Tek ismimiz yok ya bizim. Başkası olur çıkarım."

Adam cevabı anında yapıştırdı: "Santino'yu diyorsan unut kardeş! Seni kim okudu bilmiyorum ama güzel oku muş. Sahte, gerçek tüm kimliklerini biliyorlar. Bak! Bilirsin, seni severim. Çok iş yaptık birlikte. Şimdi sana arkadaş tav siyesi: Toz ol! Bir süre görünme ortalıkta. Resmi yollardan dışarı çıkmayı da unut. Bul bir çaresini, çık memleketten."

Behzat Taner felç geçirmek üzereydi. Koltuğuna çökü verdi. Eğer Santino kimliği Ankara'daki yüksek koltukların birinde oturan dostunun ağzına kadar düşmüşse, durum çok çok sakat demekti. Avukat'ın nutkunun tutulduğunu fark eden adam konuşmaya devam etti: "Evinde, iş yerinde de kalma bu sıralar. Ben elimden geleni yapıyorum. Sana haber veririm. Merak etme sen kardeş! Neleri atlattık, bunu da çözeriz..."

Taner kekeleyerek, "Sağ olasın kardeş," dedi. Sonra güç lükle ekledi: "Aman bu mevzu fazla dillenmesin."

Adam, "Eyvallah," diye cevap verdi ve telefonu kapadı.

Sanki milyonlarca karınca Behzat Taner'in beynini istila etmişti. Ayağa fırlayıp çantasını açtı.

www.e-kitap.us

Masanın üzerindeki bi letleri, hesap cüzdanlarını, kredi kartlarını ve bir miktar na kit parayı içine tıkarak kapattı. Sonra kasayı açtı ve pasaportlarıyla kimliklerini çıkarttı. Bir süre ne yapacağını dü şündü. Şimdilik üzerinde tutmaya karar verdi. Hızlı adım larla odasından çıkıp, Jülide'nin yanına gitti. "Cahit'i ara," diye fısıldadı kızın kulağına, "Hemen buluşsun benimle. Sen de bir otele git, benden haber bekle."

Bütün planlarının, üstelik finale bu kadar yaklaşmışken alt üst olduğuna inanamıyordu. Kendisini arayan ekibin ar kasında Yediler varsa, kazı yerinde ne olduğu, pazarlığın gi dişatı, Soner'in ne halt yiyeceği başta olmak üzere, bugüne kadar boş verdiği birçok şey artık kendisini son derece ilgi lendiriyordu. Bütün bunlar bir tarafa, daha birkaç gün önce duygusal bir şekilde vedalaştığı Cahit'i yeniden yanına ça ğırmak zorunda kalması içine fena oturmuştu. Talihinden başlayıp, o anda aklına gelen her şeye sırasıyla sövüp saya rak asansöre doğru yürümeye başladı.

38

Son üç gündür Eski Yer'de kabız bir telaş yaşanıyordu. Herkes sürekli koşuşturuyor, konuşuyor, etrafa emirler yağ dırıyordu ama bir arpa boyu yol gidilememişti. Çünkü kim se ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Üsteğmen belli etmiyordu ama bu gereksiz hareketlilik ten son derece rahatsızdı. Bomba haberi duyar duymaz her şeyi bir kenara bırakmış ve en acil konu üzerinde kafa yor maya başlamıştı: Bu pazarlığa nasıl bir cevap verilecekti? Yediler'in pazarlığa kesinlikle yanaşmayacaklarından emindi. Böyle şantaj durumlarında, niyet ne olursa olsun şantajcılar la o ya da bu şekilde iletişime geçmenin çok önemli olduğu nu biliyordu. Gerçi, adamların tarzı da bir hayli garipti. Gön derdikleri postada, ellerindeki iksirlerin karşılığında Yediler'den birini istediklerini söylemişlerdi. Elifle birlikte elle rinde olan iki kişiyi de iksir kendilerine gönderildikten sonra serbest bırakacaklardı. Cevaplarını aynı elektronik posta ad resine iletmeleri istenmişti. Değiş tokuş şartları bundan son ra görüşülecekti.

Doğan, şantajcılarının adım adım ilerlemeyi seven, sis temli tipler olduğunu anlamıştı. Bu adamlara ne olursa ol sun bir cevap verilmesi taraftarıydı ama etrafta koşuşturup duran bu insanların, kurmaya çalıştığı stratejiyle yakından uzaktan bir ilgileri yoktu. Olayın odak noktasını çoktan ka çırmışlar, farkında olmadan asıl sorunu emanetlerin şifresi nin kırılması, nihai amacı da 'Elifin kurtarılması' şeklinde algılamaya başlamışlardı. Üsteğmen birkaç defa derdini anlatmaya çalışmıştı, ama insanların etrafını saran hezeyan yu maklarını aşmayı başaramamıştı. Yapabildiği en hayırlı iş Sa lih Usta'yı teselli etmek, daha doğrusu zaptetmek olmuştu. Bu vesileyle Yasemin'i de birkaç kere görmüştü.

Doğan için son günlerin en ilginç gelişmesi, Ahmet Paşa'nın arayıp bugün saat ikide İstanbul'da olacağını söyle mesiydi. Kendisi her türlü gelişmeden haberdardı ve bu sa bah ettiği telefonda, "Ben gelmeden hiç kimse bir şey yap masın," demişti. Üsteğmen, bu emrin alışılmadık bir şekilde 12. Daire dışındakileri de kapsadığını sezinlemişti. Tek umu du Paşa'nın bir an önce yetişip bu çılgınlık haline bir son vermesiydi.

Tuğgeneral Ahmet Toprak, Salon'un kapısından içeriye girdiğinde saat ikiyi on geçiyordu. Uzun yol ve kalabalık tra fik bile, saati şaşamayan bu ihtiyar askeri ancak bu kadar geç bırakabilmişti. Paşa, kendisini selamlamak için merdivenin kenarına dizilmiş olan Yüzbaşı ile Üsteğmen'i kısa bir selam lamayla geçip, masaya doğru yürümeye başladı. Suratında, askeri seremonilere vakit harcayamayacak kadar meşgul ol duğunu gösteren bir ifade, koltuğunun altında da kalın bir dosya vardı. Masanın öte tarafında yan yana dizilmiş olan üç Usta'nın uzattığı elleri de hızla geçiştirdi. Mehmet Sinan'ı kafasıyla selamlayıp aceleyle altına bir sandalye çekti ve Yüzbaşı'ya döndü: "Şu Behzat Taner ismini sen mi buldun?"

Sarp'ın içi 'cız' etmişti. Şimdi Paşa bilginin kaynağını so racaktı ve alacağı cevaplar hiç hoşuna gitmeyecekti. Sakin görünmeye çalışarak, "Evet komutanım," dedi.

Ahmet Toprak, Yüzbaşı'ya takdir dolu bir bakış fırlattı: "Doğru bulmuşsun." Gözlüklerini takıp önünde duran dos yanın kapağını açıp ilk sayfaya şöyle bir göz attıktan sonra, "Behzat Taner..." diye devam etti, "Asıl ilgi alanları, silah, uyuşturucu ve insan kaçakçılığı. Bunlar uluslararası alanda yaptığı büyük işler. Kumar ve şantaj, bunların yanında hobi leri gibi kalıyor. Özellikle uyuşturucu ve silah alanında dev rim yapmış. Ham maddeleri kendisi yetiştiriyor, modern la boratuarlarda

www.e-kitap.us

işliyor ve en kaliteli malı hem yurt içinde hem de yurt dışında pazarlıyor. Yaptığı taklit kalaşnikoflar, G-3'ler gerçeklerini aratmıyor. İmal ettiği silahları orijinalleri nin yarı fiyatına piyasaya veriyor. Kazandığı parayı yurtdı şında aklıyor ve yabancı sermaye kisvesi altında yurt içinde yasal yatırımlara dönüştürüyor. Sadece kamu kurumları için ayırdığı toplam rüşvet bütçesinin yıllık yedi ila on milyon dolar arasında olduğu tahmin ediliyor. Villada ya da malika nede yaşamıyor. Basit apartman dairelerini tercih ediyor. Gösterişi sevmiyor ve tabii ki üzerine bir mülk edinmiyor. Bütün bu işlerine rağmen. Hukuk Bürosunu büyük bir titizlik ve ciddiyetle yönetiyor. En önemlisi, bazı istisnalar dışın da yeraltı faaliyetlerinin hiçbirisini doğrudan yönetmiyor. Her ilde kısmen bağımsız ya da kendisini bağımsız zanne den küçüklü büyüklü mafya grupları var. Kıvırcık Abdül bunların en bilineni. Her çetenin içerisine doğrudan kendisine ya da yakın adamlarına bağlı birkaç adam sızdırıyorlar. Bu adamlar sayesinde o bağımsız grupların her hareketlerin den haberdar oluyorlar. Bir aksilik çıktığı zaman, sadece Behzat Taner'in emrinde olan bir vurucu tim devreye giriyor ve asilik yapan çetenin işini bitiriveriyor. Bu adamın bizi ilgi lendiren kısmına gelince..."

Ahmet Paşa önündeki dosyada, küçük bir kâğıtla işaret lenmiş olan sayfayı açtı ve altı çizili cümleleri okumaya baş ladı: "...Alman istihbarat teşkilatının bazı raporlarında yeralan; söz konusu şahısın, firari çete lideri Kıvırcık Abdül ve Alman uyruklu bir arkeolog olan Helmut Fincher ile işbirliğine giderek, yurtdışına çok miktarda tarihi eser kaçırdıkları iddiası, teşkilatımızca yapılan tetkikler sonucunda doğrulan mıştır. Bazı dış kaynaklı istihbarat raporlarında da bu şahsın ismi Ortadoğu bölgesinde faaliyet gösteren bazı terör örgütleriyle birlikte anılmaktadır..."

İşaretlenmiş bir başka sayfayı çevirdi: "...Ülke sınırlarını aşıp Ortadoğu bölgesinde de etkili olmaya başlayan bu ben zeri görülmemiş suç örgütünün gereksinim duyduğu insan kaynağını bulmakta hiç zorlanmaması dikkat çekicidir. Henüz teyit olunamamış bazı deliller, çetenin eleman ihtiyacı nın Behzat Taner'in de içinde bulunduğu tarikat benzeri bir örgütlenme tarafından karşılandığını göstermektedir. Raporun 'deliller' kısmında yer alan birkaç örnekte belirtildiği gi bi; yakalanmak üzere olan bazı çete üyelerinin, hiçbir tered düt göstermeden intihar etmeleri, şebeke içerisindeki örgüt-üye bağlılığının, organize suçlar kavramı dahilinde bugüne kadar gözlenen en sağlam seviyeyi aşarak neredeyse bir 'fanatizm' boyutuna geldiğini göstermektedir. Ne var ki, bu iddiaları kanıtlayacak kesin delillere bugüne kadar ulaşılama mıştır..."

Bunlar bugüne kadar ellerine geçen en dişe dokunur bulgulardı. Paşa'nın anlattıkları, akıllarındaki soruların he men hemen hepsine bir köşesinden dokunuyordu ama daha hiçbir şey yerli yerine oturmuş değildi. İlk elden merak edi len şey ise bu bilgilerin güvenilirliğiydi. Paşa, "Dosya MİT'e ait," diyerek bu soruyu da sağlama bağladıktan sonra göz lüklerini çıkarttı: "Bundan altı yıl önce Behzat Taner'in aya ğına bastığı işadamlarından bir tanesi kesenin ağzını açıp Ankara'ya gelmiş ve bazı üst düzey temaslarda bulunmuş. Taner'in ismi MİT'ten bir gruba havale edilmiş. Ekip bir yıl çalışıp bu dosyayı hazırlamış ve başta hükümetin birkaç üyesi olmak üzere ilgili yerlere göndermiş. Gel gör ki dosya 'abartılı' ve 'inandırıcılıktan yoksun' bulunmuş. Hiç kimse bugüne kadar ismini bile duymadıkları bir adamın böylesine kudretli olabileceğine ihtimal vermemiş. Kıyamet, bu iş Beh zat Taner'in kulağına gidince kopmuş. Önce dosyayı hazırla tan işadamı ve iki oğlu imha edilmiş. Şirketlerinin başına da olmayacak işler gelmeye başlamış. Dul kalan karısı daha faz la dayanamamış ve koca holding iki ayda topu atmış. Sonra bu Avukat gözlerini Demetevler'e dikmiş. Dosyayı yazan, yazdıran, dokunan, gören ne kadar eleman varsa hepsiyle tek tek ilgilenmiş. Sonuç: İki daire başkanı yabancı ülkelere bilgi satarken suçüstü yakalanmışlar. Komplo olduğunu id dia etmişler ama hâlâ içerdeler. Dosya için istihbarat topla yan beş saha elemanı görev için gittikleri Ortadoğu ülkelerinden bir daha dönmemişler. Bir daire başkan yardımcısı, küçük yaşta bir kızla ilişkiye girmekle suçlanmış. Fotoğraflar karısına gönderilince kafasına sıkmış. Geri kalan elemanlar ise kademeli olarak rüşvet almak, suç örgütleriyle ortaklık kurmak, görevi suistimal gibi şeylerle suçlanmışlar. Hiçbirisi tutunamamış. Önce açığa alınmışlar. İstifa etmeyenler aylar ca süründürüldükten sonra meslekten men edilmişler. Dosyanın lanetini duyan diğer bürokratlar da elindekileri imha edivermişler tabii ki. Adamın ismini Yüzbaşı'dan duyunca şöyle bir araştırdım. Kime sorduysam, 'Bilgim yok' dedi. O zaman şüphelendim işte. Eğer devlet bir adam hakkında bir şey bilmediğini söylüyorsa ya öyle bir adam yoktur ya da hakkında çok şey biliniyordur. Neyse ki şanslıymışız. Avukat'ın harcadığı

www.e-kitap.us

elemanlardan bir tanesi dosyanın bir kopya sını saklamayı başarmış."

İdris Usta yumruğunu avucunun ortasında şaklattı: "Adamı bulduk o zaman. Hemen alalım da bitsin bu iş."

Ahmet Paşa, "Toz oldu," dedi soğuk bir sesle, "Kusura bakmayın. Fikir teatisine ayıracak zamanım olmadı. Dosya da Behzat Taner'in Santino Büyükal isminde bir hayalet kim liğinin olduğu yazıyordu. Biraz araştırdım. Turizm acenteleri şüphelendikleri şeyleri emniyete bildirir ya, bir tanesi ada mın birinin bütün italya uçuşları için bilet aldığını haber ver miş. O adam Santino Büyükal'mış."

Niran Hatun telaşla sordu: "Kaçmış mı adam?"

"Daha değil," diye cevap verdi Paşa, "Hâlâ Türkiye'de, ama bavulunu toplamış olmalı. Ben, adamın ayağını kaydır dığı şu istihbarat elemanlarıyla temasa geçmiştim. Meslekten atıldıktan sonra birçoğu yasa dışı işlere karışmış. İki eleman ise ortak bir güvenlik şirketi kurmuş. Emniyet'le ve Teşkilat'la hâlâ biraz bağlantıları var. Behzat Taner'in ismini du yunca gözleri parladı, yardım etmeyi koşulsuz kabul ettiler. İlk etapta ellerindeki bütün gücü kullanarak havaalanlarına haber uçurdular, güvenlik şirketinden adam gönderdiler. Ben de biraz yardım ettim tabii. Adamın kaçmasını engellemenin daha önemli olduğunu düşündüm. Sonra da alacak tık, fakat bu Avukat'ın Ankara'daki kulakları tahmin etti ğimden daha keskinmiş. Havaalanlarının tutulduğu haberi anında uçmuş. Biz bulunabileceği yerleri tespit ettik ancak geç kalmışsız. Son yirmi dört saattir ortada yok."

Bu son havadis herkesin canını çok sıkmıştı. Paşa, hava alanlarını tutmakla hiç uğraşmadan sessiz bir operasyona girişseydi belki Behzat Taner denilen o adam şimdi ellerindeydi. Ne var ki, kısa zaman aralıklarına verilen kararların her zaman riskli oldukları bilinen bir gerçekti. Ahmet Paşa, bu radakiler gibi üç koca gün boyunca saçmalamak yerine en azında bir seçim yapıp harekete geçmişti ve suratında hata yapmış bir insanın ifadesi yoktu. Üstelik daha planları tükenmiş gibi de görünmüyordu. Sakin ama insanları yürek lendiren bir ses tonuyla, "Hızlı olmalıyız," tledi, "Avukat'ın kulağına kar suyunu kaçırdık. Bu onu havaalanlarından bir süre uzak tutar. Şu bahsettiğim, bana yardım eden elemanlar da eski ekiplerini toparlamaya çalışıyorlar. Devreye girerler se ablukayı biraz daha sıkılaştırınız ama yetmez. Bu güçte bir adam ne yapar eder dışarı çıkmanın bir yolunu bulur. Sarp Yüzbaşım, tanıdığınız bütün asker arkadaşlarınızı arayıp Behzat Taner ve Santino Büyükal isimlerini verin. Yakalama larını istemiyoruz. Gördükleri, duydukları yerde bize haber vermeleri yeter. Özellikle sahil güvenlik çok önemli. Doğan. Sen de Jandarma karakollarını ara. İdris Bey; sizin de bütün kaynaklarınıza ihtiyacımız var, Bu adam üzerinde kuracağı mız psikolojik etki çok önemli. Basmalıyız, bunaltmalıyız. Madem şimdilik yerini tespit edip yakalama şansını kaçır dık, o zaman arandığını bilsin. Hemen bir ekip toplayıp evi ni, ofisini yoklayalım ki iyice paniklesin. Çalışanlarından bi rini alıp hakkında biraz bilgi toplayalım. Dosya iş yaşantısıyla ilgili bilgi vermesine rağmen günlük hayatta ne yapar, ne yer, ne içer, kiminle gezer bilmiyoruz. İyice sıkışırsa bizimle temasa geçebilir. Bir açığını, değer verdiği birini yakalayabi lirsek şantaja şantajla cevap veririz..."

İdris Usta, "Bir dakika, bir dakika," diyerek araya girdi. Havaya kalkan ellerinden, ciddi bir muhalefete girişeceği an laşılıyordu. "Ahmet Paşa. Sen bu adamın yerinde olsaydın, biz seni bu kadar sıkıştırsaydık ne yapardın?"

İnsanın aklından geçen korkuları, karşısındakinin açık açık söylemesi her zaman güzel olmuyordu. Paşa'nın cevabı Salon'un havasını buza kesiverdi: "Elifi vururdum! Hem de görebileceğiniz bir yerde, gözlerinizin önünde. Ciddiyetimi gösterdikten sonra elimde kalan emanetlerle pazarlığa de vam ederdim. İşte bu yüzden hızlı olmalıyız..."

Usta sandalyesinden diklenmişti: "Yani bize Elifi göz den çıkartın mı diyorsun?"

"Bak Usta! Elif Hanım'ı ben de severim ama üzgünüm bu iş artık kar - zarar hesabı. Adamın elinde iki tane koz var. Hem Elif Hanım, hem de emanetler. Birinden birini elinden düşürmeliyiz, yoksa baş edemeyiz. Nihai amacımız emanet-lerse, bazı kayıpları göze almalıyız."

"Paşa! Burası askeriye değil. Senin göze almalıyız dedi ğin kayıp: Elif. Bizim kardeşimiz, yoldaşımız."

Paşa susup dudaklanyla oynamaya başladı. Bu lafları Yedilerin en mantıklısı denilen İdris Usta'nın ağzından duy mak durumun vahametini çok güzel gösteriyordu. "Ta mam," dedi sakin bir

www.e-kitap.us

sesle, "Buyurun adamlarla pazarlığa oturun o zaman. Verin iksiri, kurtarın Elifi. Ya da hayır diye kestirip atın. Her türlü kararınızın arkasındayım, ne gereki yorsa yaparım. Oldu mu?"

Bir dakika süren yoğun sessizlik Niran Hatun'un derin den çektiği bir of ile bozuldu. Suratındaki ifade, birazdan söyleyecekleri yüzünden çok acı çekmekte olduğunu göste riyordu. "Paşa haklı," dedi Hatun, "Hızlı olursak, sağlam bastırırsak Elifi de kurtarabiliriz." İdris'in daha başlamamış olan cümlesini sert bir el hareketiyle ağzına tıkıp Mehmet Si nan'a döndü: "Üç takım hazırla. Şu herifin evlerini, ofislerini aynı anda kurşunlasınlar. Elemanını da alın. Çaycısı mıdır, muhasebecisi midir artık kim olursa. Ne biliyorsa alın ağzın dan. Sonra iyice bir benzetin, eline bizim telefonlardan birinin numarasını verip gönderin. Anlatsın başına gelenleri. Bu işin gizlisi saklısı kalmadı artık."

İdris, "Ama Hatun..." demeye kalkıştı ama lafı alev alev yanan bir çift göze tosladı. Hatun, "Sen kaç günümüz kaldı hiç saydın mı İdris?" diye sordu, "Saymadıysan söyleyeyim: Tam kırk dört gün sonra üçüncü cemre düşecek ve kitap açılacak. Sonra Hekim'in kelamını okumamız için on altı günü müz var. Hepsi altmış eder İdris. Altmış birinci gün bizi. Ocağı, Elifi yok say. Herkes elinde eteğinde ne varsa dök sün ortaya. İnceldiği yerden kopacak artık!"

İdris şaşırmıştı. Bu kadar az, topu topu altmış güncük bir zamanlarının kaldığına inanası gelmiyordu. Haksız da sayılmazdı. Hatun başta olmak üzere diğerleri bugüne kadar acil işlere kılıçlarıyla geçici ve kalıcı çözümler üretmişlerdi. Kendisi ise, ince, uzun ve sabır isteyen işlerin adamı olarak, zamandan yana hiç sıkıntı çekmemişti. Durumun aciliyetini başından beri kavramış durumdaydı ama, anlaşılan, zaman denen şeyi hiç hesaba katmamış, yüzyılların verdiği alışkanlıktan olsa gerek önünde sınırsız günler varmış gibi hareket etmişti. Altmış gün neydi ki... Toplasan bir mevsim bile et mezdi...

Niran Hatun, Ahmet Paşa'nın dosyasından çıkarttığı bü yükçe iki fotoğrafı Mehmet Sinan'a uzattığını gördü. Biraz sonra fotoğraflar elden ele dolaşmaya başlamıştı. "Herif ken dine o kadar güveniyor ki adam gibi kılık değiştirmeye bile tenezzül etmemiş," dedi Paşa, "Uyduruk bir peruk, bir de gözlük takıp Santino oluveriyor. Neyse. Niran Hanım, siz Solaklara ve Korkut Bey'e gerekli izahatı verirsiniz. Ben da ha birkaç gün buradayım zaten. Biz şimdi biraz izninizi iste yelim." Hatun'u cevap vermesini beklemeden Yüzbaşı ile Doğan'a döndü: "Benimle gelin!" Bastonunu hızlı hızlı tıkırdatarak ofise doğru yürümeye başlamıştı bile.

Odaya girer girmez kendisini en yakınındaki koltuğa bı raktı. Bir hayli yorgun görünüyordu. Bu yaşına rağmen Ankara'da kim bilir kaç uykusuz gece geçirmişti. Salon'dayken hiç belli etmemişti ama şimdi derin ve zor soluklar almaya çalışıyordu. Gözlerini kapahp biraz dinlendikten sonra to parlandı ve subaylarına şöyle bir baktı: "Yaşlanmışım ben çocuklar," dedi, "Bedenim de kafam da kaldırmıyor artık bu işleri..."

Sarp ile Doğan, "Estağfurullah komutanım," diye mırıl danmaktayken. Paşa bastonunun ucuyla boştaki koltukları gösterdi: "Oturun... Oturun da bana en başından toparlayın şu hikâyeyi... Doğan. Sen iyi becerirsin bu işleri oğlum. An lat. Neyi biliyoruz, neyi bilmiyoruz görelim. Bu iş çok karı şık."

"Emredersiniz komutanım," dedi Doğan. Paşa aklı ba şında her asker gibi işe başlamadan önce kısa da olsa bir bri fing duymak, olayı önüne alıp biraz bakmak istiyordu. Üsteğmen'e kalsa bu aylar önce yapılması ve periyodik olarak tekrarlanması gereken bir şeydi ama çoğu zaman olduğu gi bi kimseye laf anlatamamıştı. Ahmet Paşa Hızır gibi yetiş mişti Eski Yere. Az sonra olayı özetlerken aralara, kafasını kurcalayıp duran ancak sorma fırsatı bulamadığı şeyleri de sokuşturabilecekti. Boğazını temizledikten sonra konuşmaya başladı: "Kendilerine Alamut ismin veren bir grup, önce Elif Hanım'ı kaçırdı sonra ondan edindikleri bilgileri kullanarak emanetleri çaldı ve iksiri elde etmek için Yediler'e şantaj yap maya başladı. Bunlar kesin olarak bildiğimiz şeyler komuta nım. Bütün bu işlerin başında da Behzat Taner isminde bir şahsın olduğu, tüm verilere rağmen bizim için hâlâ bir var sayım. Bu Taner denen şahıs, Zülfikâr'ı da çalarak Elif Hanım'ın bilim dışı gücünü engellemiş olmalı. Sonra bir şekilde ağzından emanetlerle ilgili bilgileri aldı. Üç emine de aynı anda ve çok iyi planlanmış operasyonlarla saldırdı. Geride çok az, daha doğrusu istediği delilleri bıraktı. Bütün bunları ve Ankara'da yakalanan adamın bir türlü konuşturulamadığını da hesaba katarsak, Alamut'un ve varsayımımıza göre bu adamın elinde çok büyük ve güvenilir bir insan kaynağı bulunduğu tartışılmaz bir gerçek. Öte yandan, Rebii aşireti mensubu Soner isimli şahsın da Alamut'ta saklandığını öğ rendik. Yanıltılmış olmamız mümkün

www.e-kitap.us

tabii. Eğer bunun doğ ru olduğunu varsayarsak, bu Alamut ile Geceliler arasında bir ittifakın söz konusu olduğunu gösterir. Aralarında nasıl bir çıkar ilişkisi olduğunu ise ancak tahmin edebiliriz. Ope rasyonun bir kısmı da bize, yani 12. Daire'ye dokunuyor. Bin Vahap'ın ısrarla bizimle görüşmek istemesi ve ardından Ala mut'tan selam iletip ölmesi artık daha mantıklı bir yere otu ruyor. Asıl amaç bizi bir şekilde zora sokmaktı ama niye bu kadar saçma bir yol izlediklerini hâlâ anlayabilmiş değilim, ikinci hamleleri, yani bizi öldürmeye çalışmaları çok daha tutarlı ve hedefe yönelikti. Özetle komutanım, bu hikâyenin özeti bile çok karmaşık..."

Yüzbaşı, "Bu da bizim avantajımız," diyerek lafa karıştı. Paşa'nın merakla kendisine dönen bakışlarını görünce de vam etti: "En zeki beyinden çıkan plan bile mutlaka açık ve rir komutanım. Hele bu kadar karmaşıksa, fire vermeden de vam etmesi olanaksızdır. Behzat Taner'in planı da üç büyük fire verdi komutanım: Bengi Hanım'ın emanetini ele geçiremediği gibi Helmuth Fincher'i deşifre etti, Soner'in Ala mut'ta saklandığını gizleyemedi ve en sonunda kendini de açığa vurdu. Bu gibi karmaşık kumpasların en en kötü tarafı, rakiplerini kendi girdaplarına çekmeleridir. Behzat Taner'in yaptıklarını ve yapmak istediklerini tabii ki anlamaya çalışmalıyız ama bunun kafalarımızı karıştırmasına da izin ver memeliyiz. Artık olayı aşağı yukarı biliyoruz ve şu andan iti baren kafamızda bir tek soru olmalı: Biz ne yapmalıyız? Ka rışık bir plana sahip olan Avukat. Bırakalım o kendi derdiyle uğraşsın. Bizim yapmamız gereken şeyler gayet basit. Taner'i ya da Soner Bey'i, tercihen ikisini birden bir şekilde ele geçirmeliyiz ve emanetlerin yerini öğrenmeliyiz. Büyük bir avan tajımız daha var komutanım. Anladığım kadarıyla Behzat Taner denen bu adam, bugüne kadar işlerini rüşvetle ve dev let içindeki bağlantılarını kullanarak halletmiş. Hukuk ve bürokrasi her zaman en büyük silahları olmuş. Oysa şimdi karşısında biz varız. Sizi saymazsak komutanım, hukuk dışı yız ve gayrı resmiyiz. Bizi ordudan bir kez daha attıramaz, Yediler'in mallarına haciz koyduramaz, o eski MİT elemanla rını artık görevi suistimalle falan suçlayamaz. Kısaca, Avu kat artık oyunu hiç alışık olmadığı, çok kaba bir şekilde oy namak zorunda. Hemen adapte olabileceğini de hiç zannetmiyorum."

Ahmet Paşa gülerek kafasını salladı: "Çok doğru, çok doğru... En fazla 12. Daire'yi kapattırır o kadar. Ben de İs tanbul'a taşınırım artık. İbre yavaş yavaş bize doğru dönme ye başladı. Kafamızı hiç bulandırmadan bu adamların üzerine gitmemiz lazım..."

Ofise ümitli ve neredeyse neşeli bir hava yayılmıştı. Bu güne kadar bilinmeyen bazı şeylerin ortaya çıkması, önlerin de artık somut bir hedeflerinin olması herkese moral vermiş ti ama Doğan'ın hâlâ asık duran suratı kafasında hâlâ bulan dırıcı bazı soruların dolaştığını gösteriyordu. Üsteğmen, uzundur hasret kaldıkları böyle keyifli bir anda kimsenin ca nını sıkmak istemiyordu. Daire personelini böyle bir arada yakalamışken içini dökmek istiyordu. Ne de olsa etrafta si lahlı kuvvetler lisanından anlayan fazla adam yoktu. "Affe dersiniz komutanım," diye söze başladı. Sesinin tonu ve ön ceden belirttiği özrü çok iç açıcı şeyler söylemeyeceğine işa ret ediyordu: "Benim hiç anlamadığım birkaç nokta var. Hamlelerimizi, planlarımızı doğrudan etkiler mi bilmiyorum ama tartışmanın yararlı olacağını düşünüyorum."

"Söyle Doğan," dedi Ahmet Paşa. Koltuğunda şöyle bir diklendi.

Üsteğmen söze başlamak için doğru kelimeleri arandık tan sonra, "Alamut'un emanetlerle ilgili bilgileri Elif Hanım'dan aldığını düşünüyoruz," dedi, "Zaten başka şansları da yok. Yediler, Elif Hanım'ı konuşturmanın zor, neredeyse imkânsız olduğunu iddia ediyorlar ama bir şekilde becer mişler. Ama burada hiç sorulmayan bir soru var. Elif Hanım, Niran Hanım'ın, Bengi Hanım'ın ve İlyas Bey'in eminlerini nereden biliyor? Hatırladığım kadarıyla Yediler'de herkes kendi emininden sorumludur ve bunu kimseye söylemez. Yanlış bilmiyorum değil mi?"

Paşa'nın suratı kararmaya başlamıştı. "Doğru biliyorsun Doğan," dedi, "Tamam Elif Hanım Tip 8 özel BDF. Gücüyle zihin okuyabiliyor ama bunu istemeden de yapmış olabilir. Yani sen aklından şiddetle bir şey geçirirsin o da o sırada oradadır ve okuyuvermiştir. Bundan bir kasıt bekleyemez sin."

"Kasıt aramıyorum komutanım," diye cevap verdi Üs teğmen, "Ama bu sorunun akıllarımızın bir köşesinde dur ması lazım. Bir de şu var. Elif Hanım ortadan kaybolalı nere deyse on altı ay olmuş. Zülifikar ise sadece beş ay önce çalın dı. Arada on bir aylık bir fark var... Tamam bunun da çeşitli gerekçeleri vardır ama komutanım biri lütfen bana şu fotoğ rafı açıklasın."

Ceketinin cebinden Elifin şantaj mektubuyla birlikte gönderilen fotoğrafının kopyasını çıkartıp

www.e-kitap.us

Paşa'ya uzattı. Pa şa resme uzun uzun baktıktan sonra, "Nesi var bu fotoğra fın?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi yok komutanım," dedi Doğan, "Anlamadı ğım şey de bu zaten. Kaçırılıp uzun süre rehin tutulan bir in san çöker. Dışarıya çıkıp alışveriş yapma olanağı olmadığı için üstü ya çok pistir ya da başkasının kendisi için aldığı kıyafetleri giyer. Onlar da asla üzerine tam oturmaz. İğreti du rur. Şimdi fotoğrafa bakın. Giydiği gömleğe ve eteğe bakın. Tam üzerine göre. Saçlar taranmış, yüz canlı, makyaj bile var. Haydi adamların rehinelerini çok konforlu bir ortamda tut tuklarını düşünelim. Ustalar Elif Hanım'ın çok zor konuşturulduğunu söylüyorlar. Komutanım, siz zor konuşan bir sürü adam görmüşsünüzdür. Böyle mi dururlar? Bu kadar kısa sürede toparlayabilirler mi kendilerini?"

Ahmet Paşa uzanıp Üsteğmen'in elindeki fotoğrafı aldı. Yan gözle kapıyı kontrol ettikten sonra sordu: "Bunlardan kimseye bahsetmedin değil mi?"

"Kesinlikle komutanım," dedi Doğan.

Paşa şüpheli bakışlarını Elifin fotoğrafından çekti: "Bah setme de!... İma bile etme. Yediler'in birbirlerine karşı ne ka dar hassas olduğunu anlatmama gerek yok herhalde. Bak oğlum. Ben bu adamları yıllardır tanırım, onlar birbirlerini yüz yıllardır... Şüphelerin boş değil ama değerlendirmelerin normal insanlara göre. Bu alemde adamın ağzından laf al manın türlü yöntemleri vardır. Kaldırdığın Elif gibi biriyse, hazırlığını da ona göre yaparsın. Anladın mı?"

"Anladım komutanım. Ben sadece aklımdakileri paylaş mak istemiştim."

"İyi de yaptın. Ama bu mesele burada kalacak ve her hangi bir hareketin bu varsayımdan etkilenmesine izin veril meyecek. Anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz komutanım!" dedi Doğan. Son hecesinde ofisin kapısı vuruldu. Paşa'nın müsaade buyuran tok sesinin ardından Mehmet Sinan'ın kafası içeriye uzandı: "Toprak. Çocuklar hazır. Gel bir bak istersen."

Paşa ile birlikte Yüzbaşı ile Üsteğmen de ayağa kalktılar. Bu Geceli'nin kelli felli komutanlarına, "Toprak," diye ses lenmesine hâlâ alışamamışlardı. Kapı kapanıp baş başa kal dıktan sonra Yüzbaşı Doğan'a döndü: "İnanıyor musun sen o dediklerine?"

"İnanmak istememem daha kötü olmaz mıydı komuta nım?"

Sarp aldığı cevabı takdirle karşıladığını küçük bir mi mikle belirttikten sonra, "İnandırmak istemenden daha kötü olmazdı" dedi, "İyi ki kalkışmamışsın böyle bir şeye. Hem niye bana söylemedin ki?"

"Meşgul görünüyordunuz komutanım."

"Ben mi? Bugüne kadar birçok şekilde göründüğümü söylediler ama 'meşgul' uymadı bana. Doğan! Birbirimizden bir şeyler saklamaya başlarsak olmaz bu iş."

"Öyle mi komutanım? Siz de bana şu gizli kaynağınız dan hiç bahsetmediniz..."

"Hangi gizli kaynağımdan?"

"Şu şirketi izlettiğiniz, size Behzat Taner'in ismini ve ren..."

"Haa! Alından yani?"

"Eh biraz komutanım."

"Niye sormadın o zaman? Meşgul mü görünüyordum?"

"Hayır komutanım. Söylemeye pek hevesli görünmüyordunuz."

Sarp, alttan alttan Doğan'a bakarak paketinden bir siga ra çıkarttı. "Nereden biliyorsun?" diye sordu çakmağını aranmaktayken. Hangi cebine koyduğunu yine unutmuştu.

"İdris Usta sormuş, söylememişsiniz," dedi Üsteğmen.

Sarp çakmağı aranmayı bırakıvermişti: "Oh oh oh! Be nim özel kaynağımı gidip Bahçıvan'dan mı sordun. Aferin sana!"

"Hayır komutanım. O bana sordu."

"Vay pezevenk! Ne dedi sana?"

"İşte kendisinden bilgi saklıyormuşsunuz. Öyle olmaz mış, kırılıyormuş falan..."

"Ha sen de düşündün ki komutanım Bahçıvan'dan bilgi saklıyorsa benden haydi haydi saklar. Kendini o adamla bir tuttun. Gelip bana sormadın bile."

"Yok komutanım..."

"Ya bırak Doğan! Hayatın jandarmalık olmuş senin. Et raftan delil topla, ona göre karar ver. Konuşmak diye bir şey var oğlum."

www.e-kitap.us

"Tamam komutanım. Soruyorum o zaman. Şu özel kay nağınızın kim olduğunu merak ediyorum."

Yüzbaşı Doğan'a baktı ve gülmeye başladı: "Söyleye mem, çünkü bilmiyorum?"

Üsteğmen garip garip baktı: "Nasıl yani?" "Basbayağı bilmiyorum Doğan! Herkes benim hava attı ğımı düşünüyor ama o özel kaynağım hakkında sizden fazla bir şey bilmiyorum. Suratlarını bile görmedim daha. Ahmet Paşa soracak diye ödüm patlıyordu. Çünkü söyleyecek hiç bir şeyim yoktu. Anladın mı?"

Doğan tabii ki anlamamıştı. "E nasıl güveniyorsunuz peki?" diye sordu.

Yüzbaşı kahkahalarını yükseltti: "Valla onu da bilmiyo rum. Güvenesim geldi güvendim."

Doğan'ın suratında donuk bir tebessüm vardı ama göz leri her an ağlayacakmış gibi bakıyordu. Kendini tutamayarak kollarını iki yana açtı ve "Hey Allahım," diye mırıldandı. Komutanı her geçen gün kendisini biraz daha aşıyordu.

39

Sanem, gözlerini karanlığa alıştırmak için yeteri kadar beklediğini düşünüyordu. Gözbebekleri sonuna kadar açıl mıştı ama etrafta en ufak bir ışık zerresi yoktu. Omzuna tut turduğu mavi lambayı yakacaktı mecburen. Bu aletin ışığı fazla göze batmazdı, yine de güvenemiyordu. İnsanların uyuduğu bir yerde bile olabilirdi. Lambanın düğmesine ba sınca, soluk mavi bir ışık huzmesi omzunun üzerinden ileri ye doğru yayıldı. Nerede olduğunu hemen anlamıştı. Tavan arasında bulduğu o kahrolası kapı küçücük bir koridora açılmıştı. Çabucak etrafına bakındı ve sessiz bir küfür savur du. Dört bir yanı kapılarla çevriliydi. Hepsi aynı tipteydi ve kapalıydı. İçinden bir ses bırakıp gitmesini söylüyordu. Zira, çok basit görünen bu iş ilerledikçe, karşısına aptal aptal so runlar çıkarmaya başlamıştı. Evin bulunduğu sokak çok ten ha olduğu için adam akıllı gözlem de yapamamıştı. Daha ikinci turunda, en alt kattaki dükkânda duran adamlar kıl kıl kendisine bakmaya başlamışlardı. Bu durumda eve cümle kapısından girme şansı da kalmamıştı. Sanem de kiremitle rin üzerinde bir yolculuk yapmayı tercih etmişti. Bu eski tip evlerin hepsinde çatıya açılan bir delik olduğunu biliyordu. Kırılan kiremitler başka türlü aktarılamazdı. Ses çıkartma dan içeriye girmeyi becermişti ama her hırsızın kâbusu olan şu ahşap döşemeden dolayı adım atmaya bile korkuyordu. Gıcırtısı gecenin bu vaktinde aşağı sokağı bile ayağa kaldırır dı ve işvereni 'evde uyuyan birinin olabileceğini' söylemişti. Aslında, hırsızlar uyuyan ev ahalisini o kadar büyük bir teh like olarak görmezlerdi. Usta bir sessizlik ve gerektiğinde bir miktar uyku ağırlaştırıcı malzeme bu sorunun en büyük çözümleriydi ve Sanem'de her ikisi de mevcuttu.

Omzundaki lambayı söndürüp harekete geçmeden önce biraz sakinleşmeye çalıştı. İşin kendisi için çok sıradan oldu ğunu biliyordu ama son zamanlarda sinirleri çok bozuktu. Yıllardan sonra ilk defa Eyüp Kalfa'dan bir mesaj almıştı. Kı saydı: "Askerin biri gelip bana bir malzeme gösterdi," diyor du, "Yapanı arıyorlar. Başkalarına da sormadan tüy çabuk."

Kendisiyle herhangi bir şekilde iletişim kurmamaya çok dikkat deden Eyüp, bu notu iletebilmek için hapishanedeki sağlam bir arkadaşının tahliye olmasını beklemişti ve bu yüzden biraz gecikmişti. Sanem, hangi malzemeden bahse dildiğini hemen anlamıştı. Arkasında bir şey bırakmamaya çok dikkat ederdi fakat en son yaptığı işlerin birinde mecbur kalmıştı. Adamlar Topkapı soygununda kullandığı açma kapama devresini soruyor olmalılardı. İşin içine karışan as keri de hesaba katarak, uzunca bir tatile çıkmaya karar vermişken araya bu küçük icraat girmişti. Devamlı ve hatırlı müşterileri kırmak olmazdı ve dahası adamlar her zaman yaptıkları peşin ödemeyi bu sefer iyice şişirmişlerdi. Parayı alırken Sanem'in aklına ustasının, 'Çokun altında çopanoğlu arayacaksın' nasihati gelmişti lakin nakit, hep olduğu gibi çok tatlıydı.

Kısa süren bir nefes egzersiziyle kalp atışlarını makul bir seviyeye indirmeyi başarmıştı. Sırtındaki çantanın yan gö zünden büyükçe bir sprey tüpü çıkarttı. İnce hortumun tü pün ağzına sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol ettikten son ra sağ tarafına döndü. Artık ışığa gerek duymuyordu, omzundaki lambanın açık durduğu o birkaç saniyelik sürede, etrafında ne var ne yok ezberlemişti. Burnuna gelen kokula ra bakılırsa, tuvalet hemen arkasındaydı. Koridorun sol ucundaki camlı kapı da salona açılıyor olmalıydı. Geriye üç kapı ve üç ihtimal kalmıştı ve deneyimlerine dayanarak bun lardan bir tanesinin mutfak olduğunu söyleyebilirdi.

Dizlerinin üzerine çöküp, tüpün ucundaki ince hortumu kapının altından soktu ve minik vanayı

www.e-kitap.us

çevirdi. Sessizce akan gaz, az bir süre sonra ağır bir uyku olarak içeridekilerin üzerine çökecekti. Otuza kadar saydı, vanayı kapattı ve emekleyerek koridorun ucuna kadar ilerledi. Odaları ilaçla maya başlamadan önce, işe biraz 'burnunu sokmanın' iyi olacağını düşündü. Eğilip karşısındaki kapının aralığını kokladı. Küçük burnu, buranın kesinlikle mutfak olduğunu söy lüyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra. Sanem evde kesin hâkimi yetini ilan etmişti. Müşterisinin tam istediği gibi dinleme ci hazlarını bulabildiği kestirdiği en 'sota' yerlere yerleştirmiş, hepsini tek tek kontrol etmiş, hatta ilaçladığı ikinci odada uyuyan sarışın kadının üstünü güzelce örtmüştü. Sıktığı gaz öyle tehlikeli bir şey değildi ama metabolizmayı yavaşlattığından vücut ısısında belirgin bir düşüşe neden oluyordu. Sanem, elinde olmayan sebeplerden dolayı hanelerine teca vüz ettiği ev sahiplerinin ve sahibelerinin, kendisi yüzünden bir de hasta olmalarını istemezdi. Yataklarında uyuyan, dük kânlarının başında nöbet tutan ve bir şekilde bertaraf etmek zorunda olduğu insanları her gördüğünde Ustası Efendi Abdürrahim'in bir sözü daha geliyordu aklına: "Kendinden ça lacağın en son şey vicdanın olsun..."

Artık toparlanma vakti gelmişti. Salonun ortasında du rup, elindeki minik feneri etrafta dolaştırarak arkasında bir iz bırakıp bırakmadığını kontrol etmeye başladı. En çok bu rada çalışmıştı ve düzeltmeyi unuttuğu bir tablo bile bütün işi mahvedebilirdi. Ne var ki her şey, ancak kendi elinden çı kabilecek bir mükemmellikteydi. Odayı bir kez daha, ama bu sefer kendine biraz gurur payesi biçmek için taramaya başlamıştı ki, gözü televizyonun üzerinde duran küçük bir fotoğrafa takıldı. Sakat bir iş olduğunu biliyordu ama, fotoğ rafta olsun, canlı olsun, girdiği yerlerdeki yüzlere bakmak tan kendini alıkoyamıyordu. Televizyona doğru yaklaşıp, fe nerini çerçeveye doğru tuttu. Fotoğraftaki adam Sanem'i afallatmıştı. Gündelik olaylara karşı biraz dikkatsiz olabilirdi ama mesleki hafızasının kendisini yanıltması imkânsızdı. Resmin aynısını, birkaç ay önce Ankara'da girdiği bir evde gördüğüne yemin edebilirdi. Aklında Ustası'ndan aldığı ilk nasihat patlayıverdi: "Aynı adamın evine asla iki kere gir me!"

Bunun pis bir tesadüf olmasını dileyerek fenerini kapat mıştı ki, baldırında keskin bir sızı hissetti. Sıçrayarak arkası nı döndü. Görünürde kimsecikler yoktu ve karanlık salon et rafında dönmeye başlamıştı. Kendini toparlayıp, koridora doğru bir adım atmaya kalkışınca, tamamen hissizleşmiş olan bacağının üzerine devrildi. Ağzını acı bir tat kaplayıvermişti. Kaymaya başlayan gözlerinin seçebildiği son şey, karanlıkta olanca soğukluğuyla parlayan bir yılanın sinsi göz leri oldu...

40

Doğan, Yüzbaşı'yı ikinci kez, sertçe sarstı: "Komuta nım.... Komutanım!"

Sarp'm uykulu sesi: "Hıı?" diye homurdandı.

"Komutanım. Kalkmanız gerekiyor. Eve hırsız girmiş."

"Hangi eve?"

"Bizim eve komutanım. Haydi kalkın. Ahmet Paşa bek liyor."

"Ne çalmış?"

"Bir şey çalmamış komutanım... Bahar Hanım da iyi."

Yüzbaşı o kilit ismi duyunca dirseklerinin üzerine fırlayıverdi: "Nerede o?"

"Evde komutanım. Merak etmeyin çocuklar gitti. Uyu yormuş hâlâ."

"Bahar'ın uykusu o kadar ağır değildir," dedi Sarp. Üze rindeki battaniyeyi ahp çoktan ayağa kalkmıştı. Hızla panto lonun giymeye başladı: "Bana bak doğru söyle. İyi mi?"

Doğan, komutanının aranmakta olduğu postalının sağ tekini yatağın altından çıkarttı: "Gayet iyi komutanım. Hır sız ilaç kullanmış o yüzden uyuyor."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Bengi Hanım söyledi..."

"O nereden biliyormuş? Kan tahlili mi yapmış ayak üs tü?"

Doğan komutanına ters ters baktı: "Hırsızdan öğrenmiş komutanım."

"Ha yakalamışlar mı? Öyle söylesene oğlum... Saat kaç?"

"Üçe geliyor komutanım."

"Neredeymiş şimdi?"

"Kim?"

www.e-kitap.us

"Hırsız."

"Solaklar'ın mekânındaymış. Bengi Hanım konuşturma ya çalışıyormuş."

Sarp postalının bağcıklarını iyice sıkarken, "Konuşturur, konuşturur," dedi, "Bizim Behzat Bey'in mükemmel planı nın parçaları dökülmeye başladı galiba..."

"Umarım komutanım," diye cevap verdi Üsteğmen.

Acilen oluşturulan kriz masası, Sütunlu Salon'da çoktan faaliyete geçmişti. Ne var ki ortada yapılacak fazla bir şey yoktu. Herkes Bengi Hatun'un hırsızın ağzından sökeceği lafları bekliyordu ve kimse Hatun'un bu konudaki mahare tinden şüphe duymuyordu. Yüzbaşı olayla ilgili ilk bilgileri İdris Usta'dan almıştı. Hırsız, Bengi Hatun'un evi kollamak la görevlendirdiği yılanlardan biri tarafından yakalanmıştı. Sarp bunu ilk duyduğunda, "Ne hoş!" diye bir tepki vermiş ti. Bu güvenlik önlemini Bahar'n duymaması için de elinden gelen her şeyi yapacaktı. Gecenin kahramanı olan "Kaytan" isimli engerek, mevsim ve tabiatı gereği yatmış olduğu kış uykusundan son anda uyanarak hırsızı sobelemiş, ardından sahibesine haber vermişti. Kısa sürede Hatun'un eline geçen hırsız hızla zehirden arındırılmış ve gözlerini açar açmaz sorgusuna başlanmıştı. Yalnız, her şey garip ve korkutucu bir şekilde yolunda gidiyordu. Bu tavan arası faresi, eve din leyici yerleştirmek için kiralandığını itiraf etmiş, hatta ismini bilmediği işvereninin cismini tarif etmeye bile razı olmuştu. Bengi Hatun son iki saattir hırsızı eve yollayan adamın 'ro bot resmini' çizmeye çalışıyordu. Kriz masası sakinlerinin şimdilik beklemekten ve sigaraları ucuca eklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu.

Bu koca salonun tavanında yüzen sigara dumanının ar tık iyice yoğunlaştığı, şafağa yakın bir vakitte, beklenen tele fon Mehmet Sinan'ın cebine düştü. Bir anda tutuluveren so lukların arasında bir tek Geceli'nin heyecanlı sesi duyuldu: "Efendim Hatun?.... Tamam bekliyoruz.... Anladım, söyle rim."

Telefonu kapattığında yüzünde kararsız bir tebessüm vardı. "Hatun resmi bitirmiş," dedi, "Buraya gönderiyormuş ama kendisi gelmiyormuş... Biraz daha işi varmış... Acele etmememizi söyledi."

İdris Usta, "Anladım," diye mırıldandı. Parmaklarının arasında unuttuğu, filtresine kadar yanmış olan sigarasını kül tablasına attıktan sonra masadakilere döndü: "Çok ça buk konuştu. Bengi haklı. Tuzak olabilir... Mehmet Sinan, mesai başlar başlamaz araştıralım. Toprak Paşa! Siz de kendi kaynaklarınızdan bir sorun bakalım. Kimin nesiymiş öğrene lim."

"Bakarım," dedi Paşa. Gömlek'cebinden küçük bir not defteri çıkarttı: "Sinan! İsmi neymiş bu adamın?"

"Hangi adamın?" "Hırsızın Sinan. İsmi neymiş."

Geceli şöyle bir duraladı: "Yahu ben söylemedim mi si ze? Hırsız erkek değil ki?"

Masadakilerin suratları böyle bir şeyden haberdar olma dıklarını gösteriyordu. "Yirmi dört, yirmi beş yaşlarında kız cağızın biri," dedi Mehmet Sinan, "İsmi de..." Cebinden çı karttığı küçük bir kâğıda baktı: "Sanem!"

Herkesin ağzından şaşkınlık nidaları dökülmekteyken, İdris Usta iyice kısılmış gözleriyle, "Ne dedin sen?" diye sordu.

"Sanem," dedi Geceli, "Kızın ismi buymuş."

Usta kuvvetlice yanaklarını sıvazladıktan sonra ayağa kalktı. Bu tesadüfe sevinmesi mi, yoksa üzülmesi mi gerekti ğini şimdilik kestiremiyordu. Ceplerini yoklayarak telefonu nu arandı. Paltosunda unutmuştu, vestiyer uzaktaydı ve şu saatte kimseden saklayacak bir şeyi yoktu. "Bengi'yi ara," dedi Mehmet Sinan'a, "Alsın kızı getirsin buraya. Hiç boşu na hırpalamasın. Ne biliyorsa anlatmıştır o."

Geceli Usta'ya şüpheli bir bakış fırlattıktan sonra bir şey sormaya cesaret edemeyerek telefonuna davrandı. Gerekli talimatları Bengi Hatun'a iletmekteyken, en gerekli soruyu Ahmet Paşa sordu: "Siz tanıyor musunuz bu kızı?"

"Tanımam mı Paşa!" diye cevap verdi Usta, "Az para saymadım eline..."

41

Bengi Hatun'un Eski Yer'e ulaşması fazla uzun sürme mişti. Arka kapıya açılan tünellerin ağzında belirdiğinde yü zünde sönmemiş bir öfke vardı. İşinin yarım kalmasına bo zulmuş

www.e-kitap.us

olmalıydı. Ensesinden yakalayıp önüne katığı elleri ve gözleri bağlı olan kızı neredeyse sürükleyerek masaya ka dar getirip bir sandalyenin üzerine sertçe oturttu. Zehrin ve Hatun'un etkisi el ele verip kızı perişan etmişlerdi. Uzun saçları darmadağın olmuş, her iki yanağına parmak parmak kan oturmuştu. Alt dudağının kenarındaki patlak kabaca si linmişti ama sol gözünün altındaki mor halka için yapılabile cek fazla bir şey yoktu. Salon ahalisi bu küçük hırsıza hay retle bakıyorlardı. Gözleri bağlı olmasına rağmen minyon yüzünden okunabilen bu çocuksu masumiyetin üzerine açı lan yaralar, herkesin içinde bariz bir acıma duygusunun uyanmasına neden oluyordu.

Bengi, bir eliyle kızın omzuna bastırarak sitemkâr bakış larla İdris Usta'ya baktı. Usta haşan bir ifadeyle kadım ve kurbanını süzdükten sonra, "Aç şunun gözlerini," dedi. Ha tun kızın yüzünün yansını örten paçavrayı hoyratça söküp aldı. Kız, saatler sonra yeniden ışığı gören gözlerini elleriyle ovuşturamadığı için önce iyice yumdu. Sonra iyice buruştur duğu suratını yavaş yavaş kaldırdı ve gözkapaklarını arala dı. Dimdik kendisine bakan beş adamı görünce biraz kork muştu. İşığa yavaş yavaş alışıp, yüzleri seçmeye başlayınca, tam karşısında duran ve hatifçe kendisine doğru eğilmiş olan adama hayretle baktı: "Çiçekçi?"

İdris Usta kıza biraz daha yaklaştı: "Sanem?"

"Senin ne işin var burada?"

"Sen söyle," dedi Usta, "Hayret yakalanmışsın..."

Sanem sıkıntıyla içini çekti: "Yaramı deşme Çiçekçi. Ye diğim dayaktan daha çok canımı acıtıyor. Evde yılan varmış, ben ne yapayım?"

"Üzülme o kadar. Çok yanlış bir eve girdin ondan oldu."

"Senin evine mi yoksa?"

Usta önce kaşlarını kaldırdı, sonra kafasıyla kızın tepe sinde dikilmekte olan Bengi'yi işaret ederek, "Arkadaşımın evine girdin," dedi.

Sanem yan gözle Hatun'a baktı: "Ne kıymetli evi var mış? Bir şey de çalmadım üstelik."

"Ne yapmaya girdin o zaman?"

Kız hınzır hınzır güldü: "Evin teknik donanımının biraz zenginleştirilmesi gerekiyormuş. Anlatabildim mi?"

Usta gülümseyerek kafasını salladı. Sanem'i çocuklu ğundan, daha Efendi Abdürrahim'in yanında çırak olduğu günlerden beri tanırdı. Çok alışverişleri olmuştu. Tıpkı ustası gibi bu kız da iyi çalışır, temiz iş çıkartır ve güzel para alırdı. Kendince ahlaklıydı da. Yakalanması durumunda kendisini korumak, polisin eline düşmüşse cezasını hafifletmek için iş ile ilgili her şeyi anlatacağını daha parasını alırken peşin pe şin söylerdi. Bu yüzden ne müşterilerinden fazla bir bilgi is ter, ne de anlatılmasına izin verirdi. Kendisine 'Çiçekçi' diye hitap etmesinin nedeni de buydu. İsmini bugüne kadar bir kez olsun sormamıştı. "Arkadaşıma her şeyi anlattın mı?" diye sordu kıza.

Sanem, "Anlattım tabii," dedi, "Oturup iki saat resim bi le çizdik. Ama tatmin olmadı bir türlü. Yahu Çiçekçi; sen be ni bilirsin. Tamam bir talihsizlik olmuş arkadaşının evine girmişim. Kusura bakmayın artık. Her şeyi de anlattım. Bıra kın da gideyim artık. Söz görünmeyeceğim bir süre ortalıkta. Zaten bu halde iş falan da alamam. Müşterimin neyi var ne yi yok döktüm ortaya. Öfff! Başım derde girecek."

İdris Usta, "Dur hele bakalım," dedi, "Biraz daha sohbet edelim seninle." Sonra Bengi'ye döndü: "Ellerini çöz!"

Bengi Hatun, Usta ile bu hırsızın arasındaki hukuka bir anlam verememişti ama yine de denileni yaptı. Sanem elleri serbest kalır kalmaz ilk iş olarak gözlerini ovuşturdu. Saçla rını düzeltip eliyle geriye doğru bastırdıktan sonra artık adam gibi gören gözlerle etrafına bakınmaya başladı. Gözü, Usta'nın iki sandalye yanında oturan Yüzbaşı'ya takıldığın da dudakları sinirli bir tebessümle büküldü. Hiç adeti değil di ama bu adamın kim olduğunu öğrenmezse gözü açık gi debilirdi. Küçük burnuyla Sarp'ı işaret ederek, "Çiçekçi. Be yefendi kim?" diye sordu.

Bu küçük merak başına bela olmaya başlamıştı bile. Usta kendini tanıtmaya hazırlanan Yüzbaşı'yı susturduktan son ra, "Hayırdır?" diye cevap verdi, "Niye merak ettin?"

"Hiiç..." dedi kız, "Evde fotoğrafını görmüştüm de... So rayım dedim."

"Sanem! Sen her fotoğrafını gördüğün adamı sormazsın. Niye merak ettin?!"

"Yahu Çiçekçi. Sen de görüşmeyeli bir hoş olmuşsun. Resmini gördüm beğendim belki. Ne

www.e-kitap.us

uzatıyorsun ki?"

Usta, hâlâ kızın tepesinde duran Bengi'ye küçük bir işa ret çaktı. Hatun koluyla kızın ensesine bastırdı ve diğer eliy le yakaladığı uzun saçlarını bileğine dolayıp kuvvetlice asıl dı. "Bir daha sorayım mı?" dedi Usta.

Sanem küçük bir çığlık attıktan sonra, "Senin bu yaptı ğın hiçbir racona sığmaz Çiçekçi!" diye bağırdı. Arkaya doğ ru gerilen boynundan dolayı zorlukla konuşabiliyordu: "Se nin evinde yakalandım, seni ilgilendiren her şeyi anlattım. Daha ne? Her şeyi okursam yaşatırlar mı beni? Adam bilir dim seni Çiçekçi! Şu arkadaşının yaptıkları hiçbir insan evla dına yapılmaz. Ne istiyorsa söyledim, keyfine dövdü beni. Devam edecekse bari başka bir yere gidelim. Böyle insanla rın içinde dayak yemeye alışık değilim ben. Ekmek parası kazanıyoruz şurada..."

İdris Usta kızın kulaklarının altına doğru süzülen göz yaşlarına baktı. "Gören de mendil satıyor zanneder," diye geçirdi içinden. Ağzından çıkan en küçük rakam beş basamaklıydı. O da dolar olarak... Kendisine ve Bengi'ye kalsa hiç umurunda olmazdı ama vaziyeti, masanın etrafındaki Si lahlı Kuvvetler mensupları tarafından hiç hoş karşılanmadı ğının farkındaydı. Yan gözle subaylara baktı. Yüzbaşı ile Üsteğmen'i duruma müdahale etmekten uzak tutan Ahmet Paşa'nın güç bela yerinde duran sert surat ifadesiydi. Rol yapıp yapmadığını bilmiyordu ama masum yüzü Sanem'in en büyük silahıydı. Lüzumsuz bir gerilime sebebiyet vermemek için Bengi'ye kızı bırakmasını işaret etti. Olmazsa işe daha tenha bir yerde devam edebilirlerdi.

Kafası serbest kalan Sanem iki büklüm olana kadar eğil di ve yüzünü elleriyle kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Usta, kızın boğuk çığlıklarını bir süre dinledikten sonra, "İsmi Sarp," dedi, "Deniz Yüzbaşısı. Dinle beni. Bu yanımda gördüğün adamların hepsi asker. Hatta Ahmet Bey tuğgeneral. Seni koruruz. Kimse kılma bile dokunamaz. Her şey unutulduktan sonra işine devam edersin. Hem de bizim himayemiz altında. Yeter ki bütün sorularımıza cevap ver... İyi de para kazanırsın."

Bu son cümle Sanem'in ağlamasını durdurmuştu. Hızla kafasını kaldırıp gözyaşlarını sildi ve kırmızı bakışlarını Usta'ya dikti: "Ben muhbirlik yapmam Çiçekçi. Hele parayla hiç yapmam!"

Ahmet Paşa durumun yavaş yavaş kontrolden çıkmaya başladığına kanaat getirmişti. Ceketinin iç cebinden kimliği ni çıkartıp kızın önüne koydvı ve "Yardım et o zaman" dedi, "Sana söz veriyorum biz var olduğumuz, sürece kimse kılına bile dokunamaz. Merkez Bankası'nı bile soysan serbest kalırsın."

Sanem önce önünde duran kimliğe, sonra da karşısında ki kelli felli adama bakıyordu. Hiç yalan söylüyormuş gibi bir hali yoktu. Öyle bile olsa tepesine dikilen şu kadının to katlarına daha fazla dayanamazdı. Kimliği eline alıp bir süre oynadıktan sonra, "Ben Ankara'da girdiğim bir evde bu Yüzbaşı'nın fotoğrafını görmüştüm... Oraya da dinleyici yerleştirmiştim."

İdris Usta, "Neredeydi bu ev?" diye sordu.

"Dikmenin aşağı taraflarında. Meclis'e yakın. Caddenin bir alt sokağı."

Usta yan gözle Yüzbaşı'ya baktı. Tarif tutuyordu. "Anla şıldı," dedi, "İşi yine aynı adam verdi tabii..."

"Evet... Ankara'ya o gidişimde bir eve daha girdim. On beş gün kadar sonra bir kez daha çağırdılar. İş yine Anka ra'daydı."

"Hep dinleyici mi yerleştiriyordun?"

"Hı hı... Üç - dört yıldır çalışıyorum bu adamla. Cihaz yerleştirdiğim evlerin sayısını ben bile hatırlamıyorum."

"Başka bir şey istemiyor muydu?"

Sanem bu sorunun cevabını doğru olarak verip verme me konusunda son derece tereddütlüydü. Bir süre düşünü yormuş gibi yaptıktan sonra "Bir keresinde" dedi, "Topkapı Sarayı'ndan bir sipariş verdi... Aldım... Ne olduğunu valla hi bilmiyorum."

Salondakiler kızın itirafından çok İdris Usta'nın tepkisi ne şaşırmışlardı. Usta, sanki başına korkunç bir ağrı saplan mış gibi yüzünü buruşturmuş, parmaklarını alnına yapıştır mıştı. Bu kadar fazla salaklığı, hem de üst üste nasıl yapabil diğini düşünüyor, kafasını duvardan duvara vurmak istiyor du. Daha Zülfikâr olayı ilk patladığında, Yüzbaşı ile Üsteğ men ellerindeki elektronik parça ile bir yerlere ulaşmaya çalışırken, kendisi hiç kimseyi ve hiçbir şeyi ciddiye almamıştı. Salih Usta aynı parçayı alıp hapishanedeki Eyüp isimli eski bir hırsıza gösterdiğinde de aklı çok başka

www.e-kitap.us

yerlerdeydi. Üste lik Eyüp'ü tanırken, sağ kolunun Sanem olduğunu, her ikisi nin de elektronik konusunda bir numara olduklarını bilir ken... Topkapı soygununda kullanılan devrenin kendisine herhangi bir şey hatırlatmamasını biraz olsun kabullenebilirdi ama Eyüp ismini duyar duymaz aklına Sanem'in gelme mesini bir türlü anlayamıyordu. Eğer bu basit parçaları bir araya gelseydi, kıza aylar önce ulaşır ve işin bu kadar uza masına izin vermezdi. Tek kelimeyle basireti bağlanmıştı. Aklına Behruz Usta'nın sözleri geldi: "Bilmek, söylemek, dü şünmek, yapmak... Eğer Zülfikâr varsa insan aklına dair her şey hükümsüzdür..."

İdris Usta bir anda var olan her şeyden yıldığını ve sıkıl dığını hissetmeye başlamıştı. Ter içinde kalan ellerini ovuş turarak, "Bengi," dedi, "Ver şu adamın resmini... Bir... Bir görelim bakalım."

Hatun endişeli bakışlarını Usta'dan ayırmadan çantası na uzandı ve rulo yapılmış bir kâğıt çıkartıp masaya yaydı. İdris Usta ustalıkla çizilmiş resme şöyle bir baktı. Başta Behzat Taner olmak üzere tanıdığı herhangi birisi değildi. Keke leyerek Mehmet Sinan'a 'araştırmasını' emrettikten sonra adımlarını sürüyerek tuvalete doğru yürümeye başladı.

Geride kalanlar Usta'nın halini hayra yorduktan sonra dikkatlerini masadaki resme vermişlerdi. Yüzbaşı uzun uzun baktıktan sonra aniden, "Yahu ben bu adamı tanıyo rum" deyiverdi. Bir anda kendisine çevrilen mutlu bakışları aptal bir gülümsemeyle karşıladıktan sonra ekledi: "Ama hatırlayamıyorum..."

Mutlu bakışlar bir anda küfür kusmaya başlamıştı. Ah met Paşa sabır sınırında dolaşan bir sesle, "Oğlum emin mi sin?" diye sordu.

"Eminim komutanım. Ben kesin bir yerde gördüm bu adamı ama... Bir türlü çıkartamıyorum."

"Birine benzetiyor olmayasın?"

"Hayır komutanım..." dedi Sarp, "Yani olabilir tabii ama... Ben bu yüzü gördüm... Biliyorum..." Ayağa kalkıp yumruğuyla avucunu döverek dolaşmaya başladı. Arada sı rada gelip resme bakıyor, sonra turlamaya devam ediyordu.

Masadakiler, Yüzbaşı'nın hafızasından kısa vadede bir verim alınamayacağını anlayınca kendi işlerine dönmüşler di. Ahmet Paşa'nın emriyle sorguyu üstlenmiş bulunan Do ğan, kızın Ankara'da girdiği diğer iki evin kendisine ve Pa-şa'ya ait olduğunu öğrenmişti. Ne var ki bu bilgilerin artık fazla bir önemi yoktu. Asıl öğrenmeleri gereken şey Sanem'i kiralayan adamın kimliğiydi ve kız bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Üsteğmen bu işin soru - cevap tekni ğiyle çözülemeyeceğini anlamıştı. "Peki öyleyse," dedi, "Sen anlat. Bu adam hakkında ne biliyorsan anlat."

Sanem sıkıntıyla içini çektikten sonra, "Ne anlatayım daha," diye cevap verdi, "Bildiğim tek şey suratı, onu da çiz dirdim işte. Zaten dört yılda toplasan dört kere falan gördüm bu adamı."

Üsteğmen'in gözleri kısılıvermişti: "Eee? Nasıl haberleşiyordunuz o zaman? Arada başka bir aracı mı vardı?"

Kız, "Hayır," dedi ve ayakta beklemekten sıkılıp yanın daki sandalyeye oturmuş olan Bengi Hatun'a döndü: "Be nim üzerimde walkman gibi bir alet vardı. Belime takılıydı. Nerede o?"

Hatun, kıza tehditkâr bir bakış fırlattıktan sonra eğilip yerde duran siyah sırt çantasını kucağına aldı. Biraz eşelen dikten sonra kızın istediği cihazı bulup önüne koydu. Eski tip walkmanlerden bile daha kaba görünüşlü bir şeydi bu. Ucunda da kısa ve kalın bir anteni vardı. Sanem cihazı Üs teğmen'in önüne ittirerek, "Bununla," dedi ve bir şey sorma sını beklemeden açıklamaya devam etti: "Bu bir radyo alıcısı ama bildiğiniz şeylerden değil. Bant aralığı genişletilmiş, özel yapım bir şey. Daha ilk buluşmamızda vermişti. Ondan sonra hep bununla haberleştik. Bana mesajla bir frekans bil dirirdi. Ben de cihazı açıp söylediği frekansı dinlemeye baş lardım. Yirmi dört saat içerisinde bana iş ile ilgili bilgileri ve malzemeleri bulacağım bir yer söylenirdi. Bu genellikle otel odası olurdu. Bir daha ne zaman arayacağını söylerlerdi. İkinci arayışı genellikle harekete geç emri olurdu. Aynı za manda güvenlik için de kullanırdık bunu. icraat sırasında kulağımda olurdu ve ters giden şeyler anında haber verilirdi."

Üsteğmen soğuk görünmeye çalışıyordu ama kurulan sisteme karşı duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu. "Hangi frekanstan haberleşiyordunuz?" diye sordu.

Sanem güldü: "Sürekli değişiyordu tabii ki. Hatta bazen dalgalar bile değişiyordu. Genelde FM kullanırdı; orta dalga dan bile bir sürü mesaj aldım."

"Peki ya parayı nasıl alıyordun?"

www.e-kitap.us

"Benden birkaç posta kutusu kiralamamı istemişti. İş bi ter bitmez para mutlaka kutularda olurdu. Yüklü ödemeleri

İse kargo şirketi sürekli kaldığım otellere bırakırdı... Yani an layacağın, bizim iletişimimiz tek taraflıydı. Onlar konuşurdu ben dinlerdim. Hâlâ benden bu adamla ilgili bir şeyler öğrenebileceğini umuyor musun?"

"Umuyorum," diye cevap verdi Doğan, "Peki, bu ada mın yalnız olduğundan emin misin? Yani, konuştuğun adamla sana mesaj gönderen adam aynı mıydı. Ya da cihaz dan gelen ses hep aynı kişiye mi aitti?"

Kız şöyle bir düşündükten sonra, "Hiç dikkat etmedim," diye cevap verdi, "Ama galiba değildi."

"Dikkatini çeken bir şey oldu mu? Konuşanların şivesi, sürekli kullandıkları belirgin bir kelime?..."

"Hayır, hayır... Öyle uzun konuşmalar olmazdı ki. Bana sadece adres verilirdi. Çok kısa konuşurlardı."

Düşünme sırası Üsteğmen'e gelmişti. Bu kızdan alabile ceği fazla bir şeyin kalmadığını yavaş yavaş anlamaya başla mıştı. "Hatırladığın başka bir şey yok mu?" diye sordu ezik bir sesle, "En ufak bir şey... Ne bileyim, kıyafetleri, arabası, fiziksel bir özelliği..."

Sanem, "Topaldı," deyiverdi, "Sağ bacağı..."

Kızın cümlesi salonun ortasından gelen, "Oh be!" diye bir çığlıkla bölündü. Yüzbaşı koşarak masaya yaklaştı ve res mi çekip îildı: "Bu o topal bu... Allahıma topal bu!"

Ahmet Paşa, Sarp'm ışıldayan gözlerine baktı: "Hangi topal evladım?"

Sarp heyecanlı bir sesle, "Hani şirkete gittiğimde başıma bir çaycı dikildi demiştim ya," dedi, "Bu o adam... Çaycı..."

"Emin misin?"

"Eminim komutanım. Bu o, kesinlikle o."

Yüzbaşı'nın bağırtılarını duyan İdris Usta'da tuvaletten fırlayıp gelmişti. Kemerini iliklemeye çalışırken bir taraftan da, "Ne oldu? Kimmiş?" diye sorup duruyordu. Masaya yaklaşıp konuya dahil olmaya çalışırken. Eski Yerin kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Çıkan gümlemenin Salon'un duvarların da yarattığı yankıya Niran Hatun'un öfkeli sesi karıştı: "İdris! Ortalık ayağa kalkmış, bana niye haber verilmiyor?"

Usta 'unuttum' kelimesinin yerine geçebilecek uygun bir paragraf aranmaktayken. Hatun hızlı adımlarla masaya yanaştı. Etrafı şöyle bir süzdükten sonra, "Bu kim?" diye sordu. Gösterdiği Sanem'di.

Usta, "Akşam Yüzbaşı'nın evinde bir vukuat oldu da..." diye bir açıklamaya kalkışmıştı ama Hatun izin vermedi: "Duydum İdris. Sağ olsun çocuklar söyledi. Bu kim?"

"Bu o," dedi Usta

"Hırsız mı?"

"Evet... Sorguluyorduk da..."

"Mahalleye getirseydiniz İdris. Orada daha rahat ederdi. Bengi! Bitti mi bunun işi?"

Bengi Hatun'un, "Bitti," diye bir cevap vermesi Sanem'i bir hayli rahatlatmıştı. Dangır dungur içeriye girip ortalığı bir anda teröre kesen bu kadına dert anlatmaktansa, yanın daki kadından bir hafta boyunca tokat yemeyi tercih ederdi. Neysi ki İdris Usta yine bir fırsatını bulmuş, Hatun'un yanı na yaklaşıp alçak sesle durumun özetini vermeye başlamıştı. Kısa süren izahatın ardından Niran Hatun, Yüzbaşı'nın elin den resmi alıp Sanem'in önüne koydu: "Bir yanlış yok değil mi?" diye sordu parmağıyla resmi işaret ederek. Kız kafasını iki yana salladı. Sonra Hatun resmi katladı ve Mehmet Si nan'a uzattı. Emri kısaydı: "Bu adamı alın. Bengi'ye verin!"

42

Behzat Taner, "Hadi... Hadi..." diye söylenerek ankesörlü telefona birkaç yumruk attı. Paranoyasıyla meşhur dostunun, tanımadığı bir numaraya hemen cevap vermesi beklenemezdi tabii. Neredeyse onuncu çalışında telefona açıldı ve Bahram'ın soğuk sesi duyuldu: "Alo..."

"Benim," dedi Avukat. Hemen konuya girmek istiyordu ama lafı bir hezeyan dalgasının içinde yitip gitti. Behram so rularım çığhk çığlığa sıralamaya başlamıştı bile: "Taner? Ne redesin sen? Duyduklarım doğru mu? Neler oluyor? Hemen gel buraya!"

www.e-kitap.us

Avukat, "Behram beni dinle," diye bağırdı. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki, uzaktaki arabalara benzin pompalamakla meşgul olan istasyon çalışanları bile dönüp bakmışlardı. Kı sa bir sessizliğin ardından Behram'ın sesi tekrar duyuldu: "Evet..."

"Ben açığa çıktım," dedi Behzat Taner, "Şu 12. Daire de nen yer kimliğimi öğrenmiş. Her yerde beni arıyorlar. Duymuşsundur. Evim ve ofisim kurşunlandı. Avukatlarımdan bir kaçını da almışlar. Gözümü korkutmak istiyorlar. Her neyse... Ben bunlarda bir şekilde başa çıkarım ama sizin de dikkatli olmanız lazım. Çok yakında benim Alamut'la olan bağlantımı da öğreneceklerdir. Belki de öğrenmişlerdir bi le..."

Behram, birkaç gün önce olan vukuatları duymuştu an cak işin bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. "Hadi canım," dedi, "Ne biliyorsun 12. Daire olduğunu. Ayağına bastığımız birilerinin işidir belki. Hep olur böyle şeyler. Hem senin Alamut'un içinde olduğunu nasıl anlayacaklar ki?"

Avukat, Behram'ın sesindeki panik havasını sezmişti. "Onu sağda solda Alamut diye bağırırken düşünecektin," diye geçirdi içinden, "Bak kardeşim," dedi, "Şu bizim arke olog vardı ya. Havaya uçtu. Anladığım kadarıyla Yediler üçüncü emaneti bize bırakmadı. Fincher ile benim bağlantı mı da ortaya çıkarmışlardır. Peşimdekiler sıradan adamlar değil."

"Ne.. Ne?... Nasıl?" diye kekeledi Behram, "Nasıl hava ya uçtu. Üçüncü emaneti kaptırdık mı yani? Ne.. Ne zaman oldu bu?"

"Nasıl uçtuğunu bilmiyorum. Senin bilmen gereken iki şey var. Üçüncü emanet artık yok ve muhtemelen Yediler'in elinde. Açığa çıktık!"

Telefonun öbür ucundan, "Neler diyorsun sen?" diye bir çığlık koptu, "Hemen buraya gel!"

"Aptal aptal konuşma Behram," dedi Avukat, "Ben adamları Alamut'tan uzak tutmaya çalışıyorum, sen buraya gel diyorsun."

"Peki ne yapacağız?"

"Derin sessizlik Behram. Hiçbir adamı yerinden kıpır datma. Haberleşmeyi kes ve kendine Alamut'un dışında saklanacak yerler ayarla. Pazarlığa bundan sonra bensiz de vam edeceksin. Belirlediğimiz takvime uy. Unutma şu saat ten sonra tek kurtuluş umudumuz elimizdeki emanetler. Lütfen, lütfen bir saçmalık yapma."

Behram, "Sen yeteri kadar saçmalık yapmışsın Behzat Taner," diye tısladı, "Bu kadar kıt akıllı olabileceğini tahmin etmiyordum. Sana güvenmiştik... Alamut sana güvenmişti."

Avukat gürledi: "Kes ulan sesini. Ben sizi kurtarmaya çalışıyorum, ettiğin laflara bak. Yakalanınca o Alamut masal larını Yedilere anlatırsın artık. Bana bak. Hemen Alamut'tan çıkın. Emanetleri de alıp kaçın oradan..."

"Burası bildiğim her yerden daha güvenli. Kale gibi ko runuyor. Yerini de kimse öğrenemez.... Biri konuşmadığı sü rece. Asıl sen bana bak! Ya buraya gel ya da sık kafana bir tane. Anladın mı beni?"

Avukat'ın acıyla kapanan gözleri tekrar açıldığında öfke doluydu. "Anladım Behram," dedi sakin bir sesle, "Çok iyi anladım... Ben seni tekrar ararım."

"Bekle biraz. Neredesin sen?"

"İstanbul'da değilim Behram. Bir süre de olmayacağım. Tekrar söylüyorum. Adamları kıpırdatma, haberleşmeyi kes!"

"Behzat Taner hemen buraya gel! Ne haltlar karıştırdığı nı biliyorum ben senin. Şansın varken gel buraya."

Avukat daha fazla laf anlatmaya çalışmak istemiyordu. Telefonu kapatırken Behram'ın bağırtılan hâlâ devam edi yordu. Kulübenin kalın camından yansıyan gölgeli görüntü süne baktı. Zaten yorgundu. Bunun üstüne şimdi bir de pis bir üzüntü eklenmişti. En kötüsü de kendisini uzun zaman dan, belki de ilk gençlik yıllarından beri hissetmediği kadar yalnız hissediyordu. Boğazından derbeder bir mırıltı dökül dü: "Vay be!" Aslında kendi hesabına, içinde bulunduğu du rumdan kurtulmak için çok basit bir yol vardı. Şu telefonu açıp özgürlüğü karşılığında Alamut'un yerini satabilirdi. 12. Daire de. Yediler de bayıla bayıla kabul ederdi bunu. Beş da kika öncesine kadar, kendisini bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, içinde eski dostluklardan ve Alamut'tan arta kalan bir-kaç parça hatır kırıntısıydı. Kendisine güvenen insanları yü züstü bırakıp gitmekte hiçbir sakınca görmemişti. Eğer bu terslikler olmasaydı gidecekti de. Çünkü yokluğunda başla rına gelecek her şeyi sonuna kadar hak ettiklerini düşünü yordu. Ama satmak çok ayrı bir şeydi. Bunu içine

www.e-kitap.us

sindiremiyordu... Beş dakika öncesine kadar. Şu anda şu telefonu açıp 12. Daire ile şahsi bir pazarlığa tutuşmamasının tek nedeni ise Yüzbaşı'ydı. Birkaç ay öncesine kadar aciz bir ördek yav rusu gibi avucunda tuttuğu o sümüklü deniz subayına bo yun eğmeyi gururuna bir türlü yediremiyordu.

Kulübeden çıkıp benzin pompalarına doğru yürümeye başladı. Yaklaştığını gören adamları, hemen toparlanıp arka arkaya dizilmiş iki arabanın etrafındaki yerlerini almışlardı. Behzat Taner arabalara birkaç adım kala durdu. Adamlar yerlerine geçmelerini, Cahit'e de yanına gelmesini işaret etti.

Cahit koşar adımlarla yaklaşmaya başladı. Suratında kötü, korkmuş gibi bir ifade vardı. Hâlâ elinde duran cep telefo nundan, bir görüşmeyi henüz tamamladığı anlaşılıyordu. "Behzat Bey..." dedi gelir gelmez.

Yeni bir kötü haber duymaya hiç tahammülü olmayan Avukat adamın sözünü kesti. Başıyla arabaları işaret ederek "Bu adamlar fedailerden mi?" diye sordu.

Cahit şöyle bir düşündü: "İkisi öyle. Geri kalanı Abdül'ün çetesinden."

"Gönder onları" dedi Avukat, "Bir bahane uydur gön der."

"Emredersiz ama... Sağlam adamdırlar. Koruma lazım, biliyorsun."

"Peki nerelerde çalışmışlar?.. Yani bizim işlerde mi, Alamut'un işlerinde mi?"

"Anlamadım Behzat Bey," dedi Cahit şaşkın şaşkın, "Böyle bir ayrım yok ki. Bizim işlerimiz Alamut'un işleri dir... Yani en azından biz fedailere öyle derdik."

Avukat gülümsedi. Cahit çok haklıydı ve lafı dolandır manın bir manası yoktu. "Dinle" dedi, "Planlar yine değişti. Etrafımda Alamut'tan adam istemiyorum. Daha doğrusu Behram'a yakın olan hiç kimseyi istemiyorum. Anladın mı?"

Cahit'in yüzü kararıvermişti. Konuşmak istiyordu ama anlaşılan beceremiyordu. Behzat Taner bu sadık adamını omuzlarından yakalayıp kendisine doğru çekti: "Sana çok kısa bir soru soracağım. Sen de kısa cevap ver: Ben mi Ala-mut mu?"

Adam bir süre ve dimdik patronuna baktıktan sonra, "Alamut," dedi, "Ama bir tek şartla Behzat Bey. Gidip Behram efendinin kafasına bir tane sıkmak için. Madem bizi sil miş, izin verin bitireyim işini. Olmaz derseniz yanınızda yım."

Behzat Taner bu sefer gözleriyle gülümsedi: "Olmaz Ca hit. Behram bizi henüz silmedi. Daha o kadar delirmedi ama yakındır. Sen şimdi fedailerin içinden bize sadık olanları bul. Aman diyeyim dikkatli ol. Az olsunlar, sağlam olsunlar. Ne rede olduklarını bilelim. Alamutla iletişimlerini kaybetme sinler, doğrudan bizden almadıkları hiçbir emri de uygulamasınlar. Onlar bizim kulağımız olacak Cahit. Behram'ın bi zi silip silmediğini ancak öyle öğrenebiliriz."

"Tamam," dedi Cahit, "Peki bu arada biz nerede sakla nacağız? Tarikatın hücrelerini kullanamayız."

"Çetelerimiz ne güne duruyor. O kadar adamı besleyip mafya babası yaptık. Vardır herhalde bizi buyur edecek bir kaç tanesi. Şu İzmir'deki adamları da dürtükle biraz. Ne ka dar erken tüyebilirsek o kadar iyi. Bir tekne ayarlamak o ka dar mı zor?"

"Daha yeni konuştum Behzat Bey. Sahil Güvenlik çok sıkıştınyormuş. Balıkçı teknelerine kadar arıyorlarmış. Yunan adalarına gitmeye kimse cesaret edemiyor."

Avukat galiz bir küfür salladı: "Ulan şu adamı iyi ki yüzbaşıyken almışlar o 12. Daire denen yere. Rütbesi biraz daha büyük olsa Taksim Meydanı'nda sallandırırdı biraz. Çok hafife aldık o adamı, çok!"

Cahit biraz kem küm ettikten sonra, "Yüzbaşı dediniz de..." dedi, "Ben de size bir şey söyleyecektim."

Avukat canının biraz daha sıkılmak üzere olduğunu his setmişti: "Söyle bakalım."

"Eeee... Adamımız Yüzbaşı'nın evine cihazları yerleşti rirken yakalanmış."

"Ne cihazı yahu? Ne zaman kalkıştınız o işe."

"Hatırlamıyor olabilirsiniz Behzat Bey. Siz evi tespit ed er etmez dinlemeye alın, benim emrimi beklemeye gerek yok demiştiniz. Ben de emrinizi Topal'a aynen iletmiştim..."

Avukat böyle bir emri verdiğini inkâr edemeyecek kadar net hatırlıyordu. Derin bir of çektikten sonra, "Söyle Topal'a toz olsun," dedi ve arabaya doğru yürümeye başladı. Ne var ki Cahit yerinden kıpırdamamıştı. Taner döndü ve ağlamaklı bir sesle, "Sakın bana Topal'ın yakalandığını

www.e-kitap.us

söyleme," dedi.

Aldığı cevap tam korktuğu gibiydi: "Haber alamıyoruz Behzat Bey. Dün sabahtan itibaren kayıp."

Cahit en iyi ihtimalle patronunun küçük çaplı bir sinir krizine girmesini bekliyordu ama Avukat sakin bir sesle, "Yürü" dedi, "Biz batacağımız kadar battık zaten. Topal be nim hakkımda bildiklerinden fazlasını söylemez. Üstünü Behram düşünsün."

Birlikte arabaya doğru yürümeye başladılar. Cahit kapı yı açmak için arabadan çıkmaya yeltenen şoförü durdurup Avukat'ın yanına yaklaştı. "Behzat Bey," dedi, "Ben Behram Bey'in kafasına sıkmaktan bahsederken şaka yapmıyordum. Alamut'a çok rahat girebilirim. Eğer başımıza dert açacaksa erkenden bitirelim bu işi."

"Şaka yapmadığını biliyorum," dedi Taner şefkatli bir sesle, "Ama o benim gençlik arkadaşım. Lüzum olursa ben hallederim."

43

Bengi Hatun yüzünü aynaya iyice yaklaştırdı. Parmakla rını musluktan akan sıcak suyla ıslatıp, saç diplerine yapış mış olan birkaç damla kan lekesini titizce sildi. Sıcak suyu yüzüne birkaç defa çarptıktan sonra tekrar kendisine baktı. Topal'ın herhangi bir vücut ifrazatının üzerinde kalmasını is temiyordu. Zaten eve gidince güzel bir banyo yapacaktı. Hem yorgunluğunu da biraz olsun hafifletirdi. Neredeyse iki gündür Solakların mekanındaki zindanlarda ismine Asım denen o topal çaycıyla uğraşıyordu. Adam çetin ceviz çıkmıştı. İlk altı saat boyunca durmadan zırlamış, çoluğundan çocuğundan bahsedip duygu sömürüsü yapmıştı. Numara sının sökmediğini anlayınca susmaya başlamış, biraz dinlen mek için odayı boşalttıkları bir sırada da intihar etmeye kal kışmıştı. Sandalyesini devirip, kafasını yere vura vura ölme ye çalışmıştı hem de... O vakit Hatun, bu adamla çok işleri nin olduğunu anlamıştı. Solakları hiç karıştırmadan işe doğ rudan kendisi girişmişti. Önce klasik birkaç yöntem ve sanat denemiş olmayınca bulabildiği en korkunç kesici aletleri adama gösterip, 'Cevapsız kalan her sorusu için bedeninden bir dilim alacağını,' söylemiş ve kesinlikle ölmeyeceğine dair garanti vermişti. İşte bu sorgu dün gece yarısına biraz kala sona ermişti. Çektiği tarifsiz acılara dayanamayan Topal ni hayet pes etmiş ve durması için yalvarmaya başlamıştı. Ada mı bir şeyler anlatabilecek hale getirmek Hatun'un beş saati ni almıştı. Tıp bilgisini ve sanatını kullanarak hâlâ kullanıla bilir durumda olan uzuvlarını toparlamış, birkaç iksir yardı mıyla da zihnini açmaya çalışmış, sonra İdris Usta'yı ve Üsteğmen'i odaya çağırmıştı. Topal bülbül gibi şakımaktayken de odadan çıkmamış, kana kesmiş gömleğiyle tepesinde di kilip en ufak bir yanlışta başına gelecekleri hatırlatıp durmuştu.

Sorgu yirmi dakika kadar önce bitmişti ve artık Alamut ile ilgili birçok şey biliyorlardı. Lakin bu bildikleri birçok şey işlerini hiç kolaylaştırmamış, tersine başlarındaki belanın ne denli büyük ve derin olduğunu gösterip canlarım iyice bir sıkmıştı. Topal'dan alınan ifade sonucunda havada gezinen birçok kelime ve varsayım artık somut bir yerlere oturmaya başlamıştı. En başta, bu Alamut denen şeyin ya da yerin, çok iyi örgütlenmiş bir tarikat olduğunu artık biliyorlardı. Karar gâhı Büyük Alamut diye bir yerdi. Behzat Taner ise bu tari katın üç önemli liderinden bir tanesiydi. Onun tepesinde Behram isminde bir adam vardı ve en tepede ise ismi meç hul. Büyük İmam diye anılan bir zat-ı muhterem oturuyordu. Alamut'un 'fedai' lakabını taşıyan yüzlerce, belki binler ce sadık adamı vardı ve ülkenin dört bir yanına yayılmışlar dı. Topal da bunlardan birisiydi. Sıfatı fedaiydi, ama fiziksel kusurları yüzünden vurdulu kırdılı işlere gönderilmemiş, ta rikatın paravan şirketlerinden birinde masa başı görevine atanmıştı. İdris Usta ve Üsteğmen, Topal'ın 'doğrudan lider lere bağlı olarak çalıştığını' itiraf etmesine bayağı bir sevin mişlerdi fakat bu çok uzun sürmemişti. Söylediğine göre adam yirmi yılı aşkın bir süredir tarikatın aktif elemanlarından biri olarak görev yapıyordu. Bu süre zarfında doğrudan emir aldığı Behzat Taner'i sadece iki, Behram ile Büyük İmam'ı da birer defa görmüştü. Tarikat'ın kalbine yani Bü yük Alamut'a kendi seviyesindeki her fedai gibi sadece iki kere gitmiş, Küçük Alamut'taki eğitimlerden de aksayan ayağı yüzünden muaf tutulmuştu.

Bengi, elini yüzünü iyice kuruladıktan sonra, üzerindeki kanlı gömleği de çıkartıp attı ve hırkasını üzerine geçirdi. Artık yerin dibindeki bu zindanlarda yapacağı bir iş kalma mıştı. Köhne banyodan çıktı ve koşar adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladı. Solaklardın 'Kazan Odası'

www.e-kitap.us

ismini verdik leri geniş odaya girer girmez, herkese üstünkörü bir selam verip kendisini yumuşak minderlerle kaplanmış sedirlerden en yakınındakine bırakıverdi. İdris Usta ve Üsteğmen'in ya nı sıra Ahmet Paşa da buradaydı ve hâlâ üzerinde duran paltosundan daha yeni geldiği anlaşılıyordu. Kısa bir süre sonra Abbas Ağa da içeriye geldi. Paşa'yı saygılı bir şekilde selamlayıp paltosunu aldıktan sonra kapıda nöbet bekleyen yamaklara seslendi: "Kahvaltı hazırlatın buraya. Kapıyı da örtün!"

Emirleri sessizce yerine getirildikten sonra Ağa heyecan lı bir sesle sordu; "Nasıl vaziyet? Konuştu mu?"

İdris Usta kafasını salladı: "Konuştu... Hem de çok ko nuştu. Lakin bizim işimize yarayacak bir laf etmedi."

"Nasıl yahu?" dedi Abbas Ağa, "Tanımıyor muymuş o Behzat Taner denen herifi? Söylemedi mi yerini?"

Usta karmakarışık olan kafasını toparlamaya çalışıyordu. Saatlerdir düştükleri bu girdabın içinden nasıl çıkacakla rını düşünüyordu ama bu insanlara da bir şeyler anlatması gerekiyordu. "Tanıyormuş Ağa," diye cevap verdi, "Tanıyormuş ama iş o Avukat'la bitmiyor. Çok... Çok teşkilatlı bir ta rikat var karşımızda. Disiplinli, ağzı sıkı... Topal'ın söyledi ğine göre binlerce adamı varmış..."

Abbas Ağa güldü: "Uydurmuştur Usta. Bu devirde bu memlekette hangi tarikat onca adamı bir arada tutar da sır vermez. Vardır bir açıkları."

"Mutlaka vardır. Bize lazım olan tarikat değil ki, ema netler. Onları bulmak için de ya tarikatın büyük başlarını bulmamız lazım, ya da o Büyük Alamut dedikleri yeri."

"E tamam işte Usta. Madem binlerce adamları varmış, üçünü beşini yakalayamıyorsak yazıklar olsun bize. Hadi bu Topal bilmiyorum dedi. Bilen biri çıkar elbet."

İdris Usta, "Doğru diyorsun da..." diye mırıldandı ama lafının gerisini getiremedi. Bu işe bir çözüm bulmak bir tara fa, daha kafasındakileri derleyip toparlayıp cümleye dökemiyordu. Ahmet Paşa Usta'nın durumunu anlamıştı. Günlerdir ayakta olmasına rağmen hâlâ ışıl ışıl gözlerle dimdik oturan Üsteğmen'e dönüp: "Ne dersin?" diye sordu, "Bula bilir miyiz bu Alamut'u?"

Doğan önce komutanına, sonra odadakilere bakarak, "Zor görünüyor komutanım," dedi, "Aslına bakarsanız kar şımızda klasik bir tarikat örgütlenmesi var. En tepede Büyük İmam diye birisi var. Bu muhtemelen ruhani lider görevini görüyor. İsminin gizli tutulması da mistik yanını güçlendir mek için. İsmi Behram olan adam da Büyük İmam'ın sağ ko lu olmalı. Yani onun ruhani etkisini örgüt üzerinde somut güce dönüştüren kişi. Behzat Taner ise tarikatın dış dünyayla olan ilişkisini kuruyor. O adamın ilk ortaya çıkarttığımız kişi olması bu yüzden tesadüf değil. Alamut'a gelince... Bu isim de bir yer olduğu kesin ve tarikatın müritleri tarafından en az Büyük İmam kadar kutsal kabul ediliyor. Adamın sorgu sırasında ettiği bir laf dikkatimi çekti..."

Elindeki küçük not defterinden birkaç sayfa çevirdi: "Alamut'u sadece hak eden gözler görür. Bu muhtemelen müritlere sıkça söylenen bir laf. Olaya bu açıdan bakarsak, tarikat içerisinde Alamut'un yerini bilen çok az kişi olduğu na inanabiliriz. Topal'ın ettiği birkaç laf daha var: 'Koskoca Behzat Bey bile Alamut'a gelirken yanında ancak üç kişi ge tirebilir.' ve daha önemlisi 'Ben Behzat Bey'in ismini öğren me şerefine erişenlerdenim...' Topal Alamut'a iki kere git miş. Her ikisinde de önce İstanbul'da bir eve çağırılmış. Ora da kendisine bir şey içirilmiş. Uyandığında Alamut'taymış. Gizli örgütlerde çok rastlanan tipik bir yeniden doğum ayini. Kendi kelimesiyle 'muhteşem' bir yermiş. Üçüncü gidişi son gidişi olacakmış ve kendisine vaat edilen ölümsüzlüğe kavu şup sonsuza kadar Alamut'un cennet bahçelerinde yaşayacakmış. Benim anladığım, tarikatın liderleri burada yaşıyor. Korunaklı bir yer olmalı, müritleri bu kadar etkileyebildiği ne göre güzel de bir yer. Tahminim şehir dışında..."

Abbas Ağa, "Bunları o aksak ayaklı mı anlattı?" diyerek araya girdi, "Hikâye bunlar! Gözümüzü korkutmaya çalışı yor."

Doğan sakin bir sesle, "Çok haklısınız," dedi, "Adam tam bir fanatik. Böyle tipler ya hiç konuşmazlar, ya da tam konuşurlar. Çıkar yol bulamadıkları zaman her şeyi abarta rak anlatıp korku salmaya, propaganda yapmaya çalışırlar. Bu tamamen yalan söyledikleri anlamına gelmez. Gerçeklere dair ipuçları verirler. Bizim bu adamla daha işimiz bitmedi. Daha soracağımız çok şey var. O yüzden hayatta kalmalı."

www.e-kitap.us

Son cümle Bengi Hatun'a gönderilmiş açık bir mesajdı ve Üsteğmen lafını şimdilik bitirmiş görünüyordu. Aldığı notu öğrenmek için gözlerini Ahmet Paşa'ya dikti ama ko mutanının gözlerinde 'iki buçuktan üç' der gibi bir ifade var dı. "Güzel anlattın," dedi Paşa, "Ama ben soruma cevap ala madım. Bulabilir miyiz bu Alamut'u?"

Doğan kulaklarına doğru yükselmekte olan hararet his sederek derhal, "Evet komutanım," dedi, "Yani Alamut'u bulma konusunda evet değil komutanım... Emrinize binaen demiştim ben onu... Evet... Birkaç şansımız var tabii. Bize en yakın olanı Behzat Taner'i yakalamak... Ya da diğer iki li deri. Bir de haberleşmelerini dinleme şansımız var ama... Zannedersem ileri teknoloji gerektiriyor ve sonuçsuz kalabi lir."

Bu konu Paşa'yı ilgilendirmişe benziyordu. "Neymiş bu haberleşme?" diye sordu.

Doğan derin bir nefes aldı: "Hayranlığımı gizleyemeyeceğim komutanım. Mükemmel bir iletişim sistemi kurmuş lar. Radyo dalgaları kullanıyorlar. Tarikatın her elemanının elinde bir telsiz cihazı var. Bu hem alıcı hem de verici görevi görüyor. Alamut'tan gelen bir emir, bir müritten diğerine ak tarılarak yayılıyor. Hatırlarsanız Yüzbaşı'nın evine giren hır sız da talimatları benzer bir şekilde aldığını söylemişti. Fakat şehirlerarası iletişimi bu şekilde nasıl becerdiklerini anlaya madım. Ne kadar gelişmiş olursa olsun, kullandıkları küçük cihazların yayın çapı üç yüz - dört yüz metreyi geçmez. Me sajlarını uzun mesafelere göndermeleri için daha büyük ak tarıcı istasyonlara ihtiyaçları var. Eğer bunu da beceriyorlarsa, bu yurt çapında bir iletişim ağları var demektir. Ne var ki bu yayınları takip ederek hedefimize doğrudan ulaşamayız çünkü başlangıç noktaları Alamut değil. Topal'ın anlattığına göre tarikatın merkezi ile örgüt arasındaki iletişimi sağlayan bir grup eleman varmış. Bunlara 'haberci' deniyormuş ve Alamut'a sürekli girip çıkma hakları varmış. Emirleri mer kezden şifahen alıp, şehirlere inip yayına başlıyorlarmış."

Ahmet Paşa kendini tutamayarak, "Vay vay vay!" dedi, "Bu habercileri bulmak Alamut'u bulmaktan daha zor o za man."

"Haklısınız komutanım" diye cevap verdi Doğan, "Ya pabileceğimiz en basit şey radyo tarayıcılarını elimize alıp sokak sokak dolaşmak olur. Bu şekilde korsan mesajları tes pit edebiliriz; o da adamların iletişime geçtiği bir zamana denk gelirsek. Tek başına mesajları tespit etmemiz de bir işe yaramaz, bize mesajı gönderen adam lazım ki bu çok daha zor. Hedefimiz en iyimser tahminle iki yüz metre çapındaki bir dairenin herhangi bir noktasında olabilir. Bu çok büyük bir alan gibi görünmeyebilir ama İstanbul gibi bir şehirde iki yüz metrelik bir daire onlarca sokak, yüzlerce ev demektir. Haydi şansımız çok yaver gitti, adamlardan birini yakaladık diyelim. Bunun habercilerden biri olma ihtimali çok düşük. Bize Topal'dan farklı şeyler anlatmaz. Üstelik işletişim zin cirlerinin koptuğunu fark ederlerse haberleşmeyi kesiverir ler, ortada kalırız. Bizim çok daha genel bir taramaya ihtiya cımız var. Ancak bütün mesajları aynı anda görebilirsek çıkış noktalarını tespit edebiliriz. Bu da bizi habercilere götürür. Onları takip ederek Alamut'a ulaşabiliriz... Genel tarama derken, atmosfer ve iyonosfer taraması yapan bir uydudan bahsediyorum ve bildiğim kadarıyla ülke olarak bile bu tek nolojiye sahip değiliz. Kanımca, bütün bunları bir kenara bı rakıp Behzat Taner üzerinde yoğunlaşmak en mantıklı seçe nek gibi görünüyor."

Tuğgeneral Ahmet Toprak gözlerini halıya dikip uzun uzun düşündükten sonra oturduğu sedirden doğruldu. Ka pının arkasında asılı duran paltosunu giydi. Kalın parmağını Üsteğmen'e doğru uzatarak, "Ankara'ya gidiyorum," dedi, "Siz Behzat Taner'i aramaya devam edin. Ben de bir uydu bulmaya çalışayım."

Doğan alnının ortasına şaplak yemiş gibi irkilivermişti. Komutanının sözlerini şaka olarak alması gerektiğini düşünerek gülümsedi ama Paşa çoktan kapıyı açmıştı. Hemen to parlanarak arkasından, "Bir dakika komutanım," diye ses lendi, "İzin verirseniz ben de Çarşı'ya kadar geleyim sizin le."

"Çabuk ol," dedi Ahmet Toprak ve yürümeye devam etti. Üsteğmen de paltosunu kaptığı gibi Paşa'nın ardından seğirtti. Şu uydu meselesini çok merak etmişti. Fırsatını bu lursa biraz deşelemek istiyordu.

Abbas Ağa giden misafirlerinin ardından kapıyı kapattı. Bu zengin kalkışına biraz bozulmuş gibi görünüyordu. Tek rar yerine kuruldu. Tam karşısında oturan Bengi Hatun'un gözleri yorgunluktan kapanmak üzereydi. Sağ tarafındaki Usta ise yine derin düşüncelere dalmıştı. Parmaklarını birkaç gündür kesemediği sakallarına sürtüp duruyordu. Ağa, bir muhabbet açmanın yersiz olacağını

www.e-kitap.us

düşünüp odayı seyre ko yuldu. Hatun ile Usta'nın oturduğu sedirlerin arasında ka lan köşedeki ocağın içinde, Yeniçerilikleri'nin timsali olan ve bu odaya ismini veren koca kazanları duruyordu. Ağa'nın aklına aşure zamanına bir aydan az kaldığı geldi. Kazanı yi ne kaynatacaklardı ama içinden bir ses bu senekinin eskisi gibi şenlikli geçmeyeceğini söylüyordu. Duvarlara asılmış on iki sadağa üşenmeden tek tek baktı. Her birinin kendisini her zaman heyecanlandıran ayrı ayrı hikâyeleri vardı ama bu sefer içinde bir küçük bir kıpırtı bile yaratamamışlardı. Sadece, en yakın zamanda şöyle bir elden geçirilip, tozları nın alınması gerektiğini düşündü ve ciğerlerini derin bir of çekerek boşalttı. Sesi biraz fazla çıkmış olacak. Bengi Ha tun'un yana kaykılan kafası aniden dikildi. İdris Usta da dal dığı yerlerden geri gelmişti. "Elif neredediр acaba?" diye mı rıldandı. Daha çok kendi kendine konuşmuş gibi görünüyor du.

Cevap kısa bir sessizliğin ardından. Bengi Hatun'dan geldi: "Belki Alamut'tadır, belki başka bir yerde ama Zülfikâr'ın yanında olduğu kesin."

Usta gülümsedi: "Doğru. Ama her ikisi de korunaklı bir yerde olmalı. Elif bu. Zülfikâr sadece sanatını bağlar, aklını değil."

Bengi de gülümsedi: "Eli kolu bağlı olmasa çoktan baş larına yıkardı orayı... Benim asıl merak ettiğim ne biliyor musun Usta. Başımızda bunca iş var, ne Sakafi'den, ne Kamer-i Hail'den bir ses çıkmadı. Sen inanıyor musun parmaklarının olmadığına."

"İnanasım gelmiyor Bengi ama işin içinde olsalardı şim diye kadar çoktan seslerini çıkartırlardı. Bu kadar sabırlı ol mazlardı, bu kadar ayrıntıya girmezlerdi. Bize ya Elifin kellesini gönderirlerdi, ya üzerimize saldırırlardı, ya da hiç de ğilse bir mektup yazıp dalga geçerlerdi. İşin içinde kendileri nin olduğunu mutlaka bilmemizi sağlarlardı. Ama bir taraf tan da düşünüyorum; hadi bu adamlar Elif'i konuşturup eminlerin yerini öğrendiler. Peki bizi nereden öğrendiler? Hekim'in iksirini, 12. Daire'yi, Elifi, Elifin zihin okuyabildi ğini nereden öğrendiler? Böyle düşününce de bu işin ardına o köpekleri koymadan olmuyor."

"Elif dedin de aklıma geldi Usta. Kusura bakmazsan so racağım. Sen emininin yerini aklına getirmemeyi nasıl becer din?"

"Anlamadım?"

"Yani senin eminine dokunulmadığına göre, bunu Elifin yanında hiç aklına getirmemişsin. Sürekli de beraber çalışır dınız..."

Usta önce kıza dik dik baktı, sonra da küçük bir kahka ha attı: "Bilmem. Bak bunu hiç düşünmemiştim. Doğru ya! Çalınan emanetler senin, İlyas'ın ve de Niran Hatun'un. De mek ki bir şekilde Elifin yanında aklınızdan geçirmişsiniz. Benim, Salih'in, Behruz Usta'nın emanetlerine de dokunul madı. Hadi Behruz Usta'yı anlarım. Zihnini okumak irfan ister. Lakin Salih pimpiriklisinin eminini aklına getirmemesi şaşılacak şey."

Bengi bu espriye zorlama bir gülücükle karşılık verdik ten sonra kafasını yere eğdi: "Yahu Elif bu kadar ilerlemiş miydi ki sanatında. Hadi aklıma düştü, emanetimi düşün düm. Eminimi de düşündüm. İyi, güzel de, adını, adresini, emaneti koyduğu yeri de mi düşündüm? Hadi diyelim hepsi geldi aklıma. Elif pat diye okuyabilir mi ki hepsini?... Bir de fada?"

Usta, gözünün ucuyla kendileri şaşkın şaşkın dinlemek te olan Abbas Ağa'ya baktıktan sonra, "Aman Bengi," diye parladı, "Ne fark eder. Aklından geçip Elifin zihnine girmiş işte. Bulandırma kafamı!"

Bengi, yüzünü yerden yavaş yavaş kaldırdı. Usta'nın gözleri kızgın taklidi yapmaya çalışıyordu. Bir süre öyle kal dılar. Aralarındaki kelimesiz konuşmayı elektronik bir zil se si böldü. İdris Usta, odanın ortasındaki bakır kaplamalı seh panın üzerinde duran telefona uzandı: "Efendim Mehmet Si nan... Hayırdır..." Dinledikçe yüzünde yarım bir gülümse me belirmeye başlamıştı. "Tamam," dedi, "Hiç gecikmeye lim. Yarın akşam görüşelim."

Telefonu kapattığında gülümsemesi tamama ermişti. "Kamalı Celal haber göndermiş," diye konuştu, "Görüşmek istermiş..."

Kamalı'nın, yani Harifi liderinin görüşmek istemesi oda da belirgin bir heyecana neden olmuştu. Anlaşılan şu ana kadar sessiz kalmayı tercih eden Harifi Gecelileri de oyuna bir şekilde dahil olmak istiyorlardı ve bu çok tekin bir gelişme değildi. Ne var ki yürekleri rahatlatan tek şey, Usta'nın yüzündeki gülücüktü. Sezgileri güzel şeylerden haber veri yor olmalıydı...

www.e-kitap.us

44

İdris Usta, direksiyonun başında olan Volkan'ın omzuna dokunup, "Burada dur," dedi. Buluşma yerine gelmişlerdi. Yirmi metre kadar ileride farları açık bir şekilde bekleyen arabanın içinde, kendilerini Kamalı Celal'e götürecek olan Harifi Gecelileri olmalıydı. Hep birlikte arabadan indiler. Tahmini doğru çıkmıştı. Loş sokak ışığının üzerlerine vurmasıyla birlikte, karşıdaki arabanın da kapıları açılmıştı. Her iki grup birbirine doğru yürümeye başladı. Harifiler dört ki şiydi. İdris Usta da yanına Korkut Bey ile Bengi'yi almıştı. Bey'i koruma olması için değil, asil ve Gecelilerle doğrudan husumeti olmayan bir soydan geldiği için seçmişti. Bu şekil de görüşmeyi ciddiye aldığını göstermiş olacaktı. Diğer ya nına Bengi'yi katması da Harifi'nin sabrını sınamak içindi. Hatun ismi Geceliler arasında nefretle anılırdı ve ne şekilde karşılanacağı Usta için çok önemli bir göstergeydi.

Karşılaşmalarına birkaç adım kala Harifi dörtlüsünün içinden bir kişi ileriye çıktı. Bu tanınmış prenslerden biriydi. Anlaşılan Kamalı da görüşmenin olabildiğince samimi geç mesini istiyordu. İdris Usta durup yüzüne ciddi ve biraz da sıcak bir ifade yerleştirdi. Takım elbisesinin içerisinde güzel göründüğünden emindi. Harifi prensinin uzattığı eli sıktı. Diğer üç Geceli, prensin arkasında kalmışlar ve selamlaşma faslına katılmamışlardı. Usta, Bengi'yi fark ettikleri anda Ge celilerin suratlarında beliren kıpırdanmaları gözünden kaçırmamıştı. Ne var ki, 'Hoş geldiniz,' şeklinde çoğul bir cümle kullanılması her şeyin şimdilik yolunda gittiğini gösteriyor du. Usta, bu karşılamaya kibar bir, "Hoş bulduk," ile cevap verdi.

Harifi prensi, "Buyurun," diyerek, hemen sağ tarafların daki dar bir sokağı gösterdi. Birlikte yürümeye başladılar. Geceliler arada belirli diplomatik bir mesafe bırakarak he men yanlarından geliyorlar, ileri çıkmamaya ya da geride kalmamaya özen gösteriyorlardı. Usta, "Hayırlar olsun," di ye geçirdi içinden. Şaşkındı, çünkü bu kadar incelik Harifi için çok fazlaydı. Bu soy, caiz bir tabirle biraz 'hödük' olarak tanınırdı. Alengirli işlere gelemezler, tüm hesaplarını en faz la dört işlem üzerinden yaparlardı. Diğer Geceli soylarında görülen 'birlik' kavramı Harifiler'e uzak düşen bir şeydi. Bü yüklü küçüklü aileler şeklinde birbirlerinden nispeten ba ğımsız yaşarlar, çoğu zaman da iktidar ve çıkar kavgalarına tutuşurlardı. Bu kavgalar genelde oturup birkaç cümle ko nuşmak suretiyle çözümlenecek sebeplerden çıkardı ama işi ni en kısa yoldan çözme taraftan olan Harifiler nefes tüket mek yerine hançerlerine sarılmayı tercih ederlerdi. Bu karak teristik özelliklerinden dolayı da öyle büyük ticari işlere pek rağbet etmezler, küçük çete icraatları, yağmalama, tutturabildiğinden haraç kesme, biraz vurdu, biraz kırdı çokça da te tikçilik gibi işlerle geçimlerini sağlamaya çalışırlardı. İdris Usta, Harifi'nin arasında bir birlik olmadığı için kendilerini her zaman şanslı saymıştı. Rebii ya da Hunhan gibi örgütleniverirlerse, bu deli soyun önünde kimse duramazdı.

İyi sayılabilecek tarafları da yok değildi. Her şeyden ön ce yaşamayı çok severlerdi. En kanlı dövüşlerden sonra bile, sağ kalanlar bir araya gelir ve eğlenceye kaldıkları yerden devam ederlerdi. Ama en önemli özellikleri kıyafetleri ve süslenme alışkanlıklarıydı. Üzerine el işi bir şey işlenmemiş hiçbir kıyafeti giymezlerdi. Altın ya da gümüş ipliklerle nak şedilmiş ceketlerinin, pantolonlarının, cepkenlerinin ve ye leklerinin her biri birer sanat eseriydi. Bu cafcaflı kıyafetlerin üzerine bir de vücutlarını dövmelerle bezerler, suratlarına garip bir makyaj yaparlardı. Harifi kadınları yüzlerini, göz kapaklarının üzerinden başlayıp, şakaklarına uzanan ya da yanaklarına kadar inen motiflerle süslerlerdi. Bellerine kadar inen saçlarını en basitinden ince ince örerler, kulaklarından küpelerini, burunlarından hızmalarını, bileklerinden bilezik lerini ve halhallarını eksik etmezlerdi. O kadar abartılı olmasa da aynı uzun saç ve makyaj alışkanlığı erkeklerde de var dı. Hemen yanlarında yürüyen Harifi prensi ciddiyetten olsa gerek bu akşam saçlarına incik boncuk takmamıştı ama yü zünde, çenesinden başlayıp, gerdanı ve gırtlağı boyunca de vam eden, geometrik şekillerden oluşan işleme vardı. Kısa cası Harifiler garip Gecelilerdi ve İdris Usta bu akşam daha birçok şeye şaşıracağından emindi.

Sokağın sonlarına yaklaştıkları bir sırada, Harifi prensi sol taraftaki paslı bir demir kapıyı işaret ederek, "Bu taraf tan," dedi. Buyur edildikleri bina terk edilmiş, eski bir depo ya benziyordu. Sıvaları büyük parçalar halinde dökülmüştü ve sağlam duran tek bir camı yoktu. İdris Usta, kötü bir gı cırtıyla açılan kapıdan içeri girer girmez ilk gördüğü şey Ka malı Celal'in iri silueti oldu. Bu adam çok uzun boylu sayıl mazdı ama öylesine cüsseliydi ki neredeyse bütün görüş ala nını

www.e-kitap.us

kaplamıştı. Loş ışıkta seçebildiği kadarıyla, yuvarlak yü züne geniş de bir gülümseme oturtmuştu. Usta, Harifi lideri nin sağ tarafında duran Geceliyi tanımıştı. Bu Celal'in en bü yük oğlu ve tabii ki veliahtıydı. Sol tarafındaki adamı ise birkaç adım ilerleyip yüzünü iyice gördükten sonra ancak seçebilmişti. Yetmişini çoktan aşmış olan bu adam bir za manlar İstanbul'un namlı kabadayılarındandı. En son şanını oğullarına devredip, bir kenara çekildiğini duymuştu. İsmini çıkartamamıştı ama adamın delikanlı tayfasından olduğunu, bu alemin taraklarında da bezi olduğunu biliyordu. Kim ol duğundan ziyade, burada olması önemliydi. Kamalı'nın ya nına dost bildiği bir ademoğlunu alması, bu gece göz kor kutmak gibi bir niyeti olmadığını gösteriyordu. Her şey faz lasıyla yolunda gidiyordu. Bengi Hatun bile sıcak sayılabile cek bir şekilde karşılanmıştı.

Tokalaşmalar bitince Kamalı Celal elini İdris Usta'nın omzuna atıp, "Gel İdris Bey," dedi, "Dertleşelim biraz." Bir likte binanın öte ucundaki asma kata çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Bu sırada Harifi'nin veliahtı ve o eski kabadayı, geride kalan Korkut Bey ile Bengi Hatun'u sağ köşedeki, paravanlarla perdelenmiş bir bölüme buyur et mekteydiler. Usta, ev sahibinin peşi sıra demir basamakları tırmanırken içinden bu kafasız Geceli soyuna küfürler yağ dırıyordu. Çünkü felaket üşüyordu. Yıllardan beri yaz güne şinden başka sıcaklık görmemiş olan bu büyük binanın içi, dışarıdan daha soğuktu. Anlaşılan Harifiler, görüşme için gözden ırak olan bu mekânı seçmişler ve alelacele hazırlayıvermişlerdi. İklim değişikliklerini hissetmedikleri için de ısınma gibi insanlara dair olan bir kavramı hiç dert edinmemişlerdi.

Asma kattaki küçük odaya girmeden önce, İdris Usta çaktırmadan aşağıya baktı. Etrafta kimsecikler yoktu. Kama lı, misafirini odanın tam ortasına, karşılıklı yerleştirilmiş kol tuklardan birine buyur ettikten sonra, köşedeki küçük dola bın yanına gitti. Döndüğünde elinde güzel bir şişe kanyak ve bir de kadeh vardı. Usta'mn karşısına kuruldu. Kadehi arala rındaki sehpanın üzerine koydu ve ağzına kadar doldurduktan sonra, "İçin ısınsın," dedi, "Soğuk herhalde biraz."

İdris Usta teşekkür ederek kadehe uzandı. Şu hareketten sonra. Kamalı Celal'in birilerinden akıl aldığına emin olmuş tu. Kanyak güzel markadan seçilmişti, bardağı da uygundu. Lakin Kamalı'nın servisi sürahiden su boşaltır gibi yapması çok şeyi açığa vuruyordu. "Buna da şükür," diye düşündü Usta. Ağzına kadar dolu olan kadehten üzerine dökmemeye çalışarak bir yudum aldı. Gerçekten iyi gelmişti.

Ölçülü bir suskunluk payının ardından Kamalı Celal, "Geçmiş olsun," diyerek muhabbete giriş yaptı. Bu iki keli me, Usta'ya konunun bağlanacağı yere dair yeteri kadar ipu cu vermişti. Cevap vermeden önce adama şöyle bir baktı. İri gövdesini koltuğa iyice bırakmıştı ve kendisinden çok emin görünüyordu. Üzerine gümüş pullardan minik yaprak mo tifleri işlenmiş, siyah kadifeden, yakasız bir gömlek giymişti, namını aldığı taş işlemeli kamasını belindeki kuşağa sıkıştımıştı. Yeni tıraşlanmış kafasının tepesinde bıraktığı dört par mak uzunluğundaki saçı uzun bir iple düğümlemiş, tutamın etrafına da birbirlerine sarılmış dikenli gül dallarından olu şan bir desen çizdirmişti.

"Sağ olasın Celal Bey," diye cevap verdi Usta, "Sizler na sılsınız?"

Kamalı, suratına kötümser bir ifade verip, "İyi diyelim, iyi olsun," dedi, "Bizim Harifi'nin hallerini bilirsin. Bir gün orada, bir gün burada, bir gün zengin, bir gün çulsuz, lakin her gün hır gür. Son zamanda dirlik düzenlik de iyice bozuldu. Ben bile silahıma davrandım, gerisini sen söyle artık. Nasıl olacak bu işler İdris Bey?"

Usta'nın gülesi gelmişti. Kırk yıl düşünse Kamalı Celal gibi bir adamın karşısına geçip soyundan şikâyet edeceğini aklına getiremezdi. "Ulan senin dirlikle, mirlikle ne işin olur? Silahını elinden bıraktığın gün mü var?" diye geçirdi içinden. Koltuğunda birazcık kaykılıp, karşısındaki adama 'çıkar ağzındaki baklayı' der gibi bakmaya başladı.

Usta'dan ses çıkmayacağını anlayan Kamalı, sol yumru ğunu bacağına yaslayarak hafifçe öne doğru eğildi. "Bak İd ris Bey," diye başladı konuşmaya, "Beni bilirsin. İnce işlere ne kafam çalışır, ne de dilim döner. Seni buraya çağırdım ki baş başa kalalım diye. Gizlimiz saklımız yok. Emanetlerinizin çalındığını sağır oğlu bile duydu. Ortalık karışık. Daha da karışacak. Şimdi! Harifiler'in başı olarak sana soruyorum: Bir yardımımız dokunur mu? Bana, oğullarıma, soyuma ihti yacınız olur mu?"

İdris Usta tepkisiz bir ifadeyle kanyağından bir yudum aldı. Kadehi ağzından çektiğinde ise dudaklarında belirgin bir gülümseme vardı. "Celal Bey," dedi gür bir sesle, "Seni bilirim. Soyunu

www.e-kitap.us

bilirim. Rebii'nin bütün suların başlarını tuttuğunu, Hunhan'ın Şefvi'nin yanına yamanıp sizi bir ba şınıza bıraktığını bilirim. Adamlarının itin uğursuzun elinde oyuncak olduğunu, senin soyunun başında can zoruyla du rabildiğini de bilirim. Sözün özü, Harifi'nin İstanbul'da kısı lıp kaldığını da bilirim. Sana ihtiyacım olur mu bilemem. Ama ihtiyacım olduğunda gelirsen ve biz de başımızdaki be ları savarsak sana değil İstanbul'u dünyayı bile veririm. Lakin beni bilirsin. Sözüm hem senettir hem peşindir. Oyun kaldıracak halim yok. Puştluğu affetmem!"

Kamalı gözlerini Usta'ya dikmişti. Bakışlarına, iştahlı bir ışıltı yerleşmişti. Ağır ağır ayağa kalktı. Bir elini kamasının üzerine koydu ve diğer elini Usta'ya uzattı; "Sözünden dö nenin kanı, köpeğe can olsun!"

Bu Harifi dilinde, yapılan bir anlaşmanın mühürlenmesi anlamına geliyordu. İdris Usta da ayağa kalktı. Kamalı'nın elini kuvvetlice sıktıktan sonra, "Sağ olasın Celal Bey," dedi, "Benden haber alana kadar kamanı belinde tut."

Lafı fazla uzatmadan birlikte aşağıya indiler. Görüşme nin bu kadar kısa sürmesi, ilk başta belirgin bir telaşa neden olmuştu ama Usta'nın ve Kamalı'nın rahat tavırları en azın dan büyük bir aksilik olmadığını söylüyorlardı. Çabucak vedalaştılar. Bu izbe depodan en az karşılandıkları kadar sıcak bir şekilde uğurlanmışlardı. Yine sağ taraflarını tutan Geceli ler eşliğinde arabalarına doğru yürürlerken, İdris Usta'nın aklı eski hatıralara gitmişti. Fetih'ten on beş yıl kadar sonra, o zamanlar Rebii'nin başında olan Kalyoncu Gregor ile buna benzer bir anlaşma yapmışlardı. Ondan sonra gelen iki Rebii Bey'i de bu akde sadık kalmış ve soylarının bugünkü şaşaalı zamanlarına gelmesini sağlamışlardı. Belki Kaya Bey yaşa saydı sözler hâlâ tutuluyor olacaktı ama devran dönüyordu işte. Rebii, Ocağın gözünden düşmüştü ve artık sırada Harifi vardı. Bu durumun Ocak adına kısa vadede mükemmel sonuçlar doğuracağı kesindi. Orta ve uzun vadedeki sonuçları üzerine tahmin yürütmek ise Usta'nın midesini burkuyor du. Bu 'kaz kafalı' soyun ince işlerle örülü bu alemde nasıl olup da tutunacağına, sözünü nasıl geçireceğine ise, görmek nasip olursa, zamanı gelince bakılacaktı.

Arabaya biner binmez bir sigara yaktı. Korkut Bey'in ve Bengi'nin meraktan kıvranmakta olduklarını biliyordu. Sür mesinde bir sakınca görmedi ve dumanını keyifle savurma ya başladı. Ne var ki Bengi daha fazla dayanamamıştı. Ana yola çıkar çıkmaz sordu: neymiş Usta?"

İdris Usta hain bir kahkaha attı: "Bahisler kapanıyor kı zım. Kamalı da cebindeki son metelikle Ocağa oynadı!.."

45

Yüzbaşı masanın altından seslendi: "Doğan o dediği yu valardan iki tane var burada. Sor bakalım hangisi monitörünmüş." Yaklaşık yarım saattir, o daracık yerde, yeni aldık ları bilgisayarın kablolarını doğru yerlere sokuşturmakla uğraştığı için sesi biraz sıkıntılı geliyordu. Doğan, aynı soruyu omzuna kıshrdığı telefona yineledikten sonra, "Sağdaki ol malıymış komutanım," dedi. Bir taraftan da elindeki kullan ma kılavuzunu kurcalıyordu.

Yüzbaşı küfür olması muhtemel birkaç kelime homurdandıktan sonra kafasını masanın altından çıkarttı: "Ne sa ğı? Bu yuvalar yan yana değil alt alta. Delirtmeyin adamı."

Üsteğmen gülmesini gizlemeye çalışarak bu sorunu tele fonun öbür ucunda bulunan Berkan Astsubay'a iletti. Gelen cevap hiç iç açıcı değildi. Ta Ankara'dan, göremediği bir ale tin montajına yardımcı olmaya çalışan Berkan çok doğal olarak, "İkisinden biridir," demişti. Neyse ki elinde komutanı nın hiç rağbet etmediği, ambalajdan çıkar çıkmaz, 'İşe yara maz bu,' buyurarak bir kenara fırlattığı kullanma kılavuzu vardı. Hiç renk vermeden, "Alttakiymiş komutanım," dedi.

Sarp bir süre daha uğraştıktan sonra ıhlayarak masanın altından çıktı. Üstüne bulaşan tozları kabaca silkeleyip bilgi sayarın düğmesine bastı. Güçlü fanlardan çıkan uğultular bir anda bütün odayı doldurmuştu. Yüzbaşı, ekranda beliren yazılara gururla bakarak, "Hallettik işte," diye mırıldandı. Üsteğmen ise görevini çaktırmadan tamamlayan kullanma kılavuzunu kapatıp masanın üzerine bıraktı ve hâlâ telefon da beklemekte olan Berkan'a müjdeyi verdi: "Çalıştı. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Gerisini ben buradan halledeceğim komutanım," dedi Berkan, "Modemi bağlamıştınız değil mi?"

Üsteğmen, "Evet," diye cevap verdi. O kriz de yarım sa at kadar önce aşılmıştı. Berkan kısa bir

www.e-kitap.us

süre klavyesini tıkır dattıktan sonra, "Tamam komutanım," dedi, "Sizin bilgisa yarı görebiliyorum. Ben gerekli programları yüklemeye baş lıyorum. Bir iki saat sürer. Hazır olunca sizi tekrar ararım."

Ankara'yla görüşme şimdilik sona ermişti. Yüzbaşı ek randa kendiliğinden açılan program yükleme pencerelerine şüpheli gözlerle baktıktan sonra sordu: "Ne yapıyor bu alet?"

"Berkan programları yüklüyor komutanım," diye izah etti Doğan, "Birkaç saat sürebilirmiş."

Sarp hıhladı: "Peki ne halta yarayacakmış bu?"

"Söylemedi komutanım."

"Sen de sormadın değil mi?"

"Hayır komutanım... İşi bitince tekrar arayacakmış za ten."

"İyi," dedi Sarp ve kapıya doğru yürümeye başladı. Astsubay'ın işi bitene kadar burada dikilip bağımsızlığını ilan etmiş olan bilgisayarı seyredemeyeceklerine göre, en iyisi Sütunlu Salon'a geçip biraz gazete kurcalamaktı. Bu gizemli bilgisayar mevzusu iki gün önce Ahmet Paşa'nın arayıp ken dilerine bir sipariş listesi vermesiyle başlamıştı. Paşa, Eski Yer'deki 12. Daire ofisine acilen güçlü bir bilgisayar ve piyasada var olan en büyük monitörün alınmasını emretmişti. Subaylar iki koca gün boyunca taban tepip istenilen cihazı aramışlar, ekseriyetle aldıkları, 'Şu an elimizde yok ama on beş güne getirtiriz,' benzeri cevaplara rağbet etmemişler ve nihayet istediklerini dün gece geç sayılabilecek bir saatte ulaşıp, siparişi bu sabah teslim almışlardı. Gel gör ki, harca nan bunca paranın, çabanın ve zamanın ne işe yarayacağını her ikisi de hâlâ bilmiyordu. Paşa her zamanki gibi emir cümleleri haricinde tek kelime etmemiş, Berkan ise görev ve yetki sınırlarının dışına çıkmaya yanaşmamıştı. Yüzbaşı, ko nuyla ilgili olarak kısa zamanda bilgilendirileceklerinden emindi ve asıl merak ettiği bu cihazda oyun oynama fırsatı nın olup olmayacağıydı. Elinin altındaki işlemcinin ve ekran kartının kaldıramayacağı oyun tanımıyor, bilmem kaç inç olan şu monitörde şöyle ağız tadıyla bir araba yarıştırmak, şöyle kıran kırana bir futbol maçı döndürmek için sabırsızlanıyordu.

Bilgisayarı Berkan ve verileriyle baş başa bırakıp Sütunlu Salon'a çıkmışlardı. Görünürde bir tek Mehmet Sinan var dı. Geceli, son birkaç gündür ortalığa çöken sükûneti, uzun bir süredir ayrı kaldığı kitaplarıyla değerlendirmeye çalışmaktaydı. Kolçaklı, rahat bir sandalyeyi masadan uzak bir köşeye çekmiş ve elindeki Fransız polisiyesine dalıp gitmişti. Duruşu ve oturuşuyla koca Salon'u bir kütüphane sessizliği ne bürümeyi başarmıştı. Öyle ki subaylar kahvelerini asgari ses çıkartarak hazırlamışlar, herhangi bir sohbete kalkışma dan masaya oturup fazla hışırdatmadan gazetelerini oku maya koyulmuşlardı. Saat öğleni çeyrek geçmekteydi...

Yanlanmış fincanlardaki kahvelerin üzerinden artık du manların tütmez olduğu bir vakitte Üsteğmen, bir anda gö ğüs kafesini dolduruveren, nedeni ve tarifi mümkünsüz bir coşkudan muzdarip, aynı aptal haberi dördüncü defa oku makta ve anlayamamaktayken, o kâh felaket habercisi, kâh müjdeci tahta kapı usul bir tıkırtıyla açıldı ve birer birer doğ rulan üç kafayla birlikte Sütunlu Salon'daki kıraat havası hoş bir nihayete kavuştu. Kapıdan içeri girmekte olan ziya retçinin peşi sıra getirdiği hava, az önceki kadar sükûnet do lu fakat az öncekinden çok daha dingindi. Gelenin ayağının bu civarlara çok alışık olmadığını, gelişiyle felaket haberleri getirmeyeceğini, getirse bile o güzel yüzünün suyu hürmeti ne elindeki ve dilindeki her şeyin baş göz üzerine alınacağını bilen Eski Yer sakinleri, lafın kısası, bu gelişe pek sevinmişlerdi. Ne var ki, o an orada bulunan hiçbir mutluluk, içlerin den birisinin mutluluğuyla aşık atamazdı. Gelen Yasemin olunca, bu mutluluk da Doğan Üsteğmen'e bahşedilmiş olu yordu...

Hâlâ kapının ağzında dikilmekte olan kızı karşılamak için üçü birden ayağa kalkmıştı. "Buyursana Yasemin," dedi Mehmet Sinan, "Hayırdır?"

Kız, Geceli'nin sesindeki endişeyi sezmişti. Merdivenleri inerken, "Bir şey yok," diye cevap verdi. Hızlı adımlarla yaklaşıp, elindeki poşeti masanın üzerine bıraktı: "Bunları Korkut Abi'ye getirmiştim."

Mehmet Sinan yan gözle poşete baktı: "Korkut Bey bu rada değil. Dün İdris Usta'yla gittiler, ondan sonra görme dim. Solaklar'a soralım mı?"

Yasemin kaşlarını kaldırdı: "Gerek yok Mehmet Sinan Abi. Bana buraya bırakmamı söylemişti. Alır herhalde."

"Alır o zaman," dedi Geceli. Doğan'ı da gözünün ucun dan kaçırmamaya çalışıyordu. Kız geleli daha iki dakika olmamıştı ama Üsteğmen'in hallerine çöken gariplik hissedilmeyecek gibi değildi.

www.e-kitap.us

Çoklukla başına iş açan sezgilerini za man zaman sevmiyor değildi. Ortada dönen şeyleri anlaması için ise biraz daha zamana ve veriye ihtiyacı vardı. Elini samimiyetle Doğan'ın omzuna koydu: "Üsteğmenim. Rica etsem misafirimize kahve hazırlar mısınız? Malum ben pek anlamam o işlerden."

Doğan afallamıştı ama itiraz edecek durumu da pek yoktu. Kahve makinesine doğru giderken bir taraftan kızın Korkut Beyle ne gibi bir ilişkisi olabileceğini düşünüyordu. Gerçi adama, 'Abi' diye hitap etmesi yüreğini biraz olsun ferahlatmıştı ama yine de kıllanmıştı işte. Fincanı özenle dol durup masaya geri döndüğünde konuyu Salih Usta'dan açıl mış buldu. "Hiç iyi değil," diyordu Yasemin, "Ne yaptıysam, ne dediysem teselli edemedim. Gözü kimseyi görmez oldu. Bütün gün evin içinde dolaşıp duruyor, arada da gidip Elif Abla'nın resmine bakıyor, ağzını da bıçak açmıyor. Yine marangozhaneye kapanayım, dedi, bir gün geçmeden sıkıldı, bıraktı elindeki işleri. Asıl derdini biliyorum ben: Hani, elin den bir şey gelmiyor ya, o çok koyuyor. Bir de üstüne Niran Hatun alenen yasakladı dışarı çıkmasını..."

"Ne?" diye atıldı Mehmet Sinan, "Usta öğrendi mi ölü bilindiğini?"

Yasemin hafifçe gülümsedi: "Öğrendi..."

"Ne dedi peki?"

"Bozuldu tabii. Sonra da 'Doğru koymuşsunuz ismimi zi' dedi... Başka da bir laf etmedi."

Usta'nın vaziyetiyle ilgili bu son haberler masadaki her kesin canını çok sıkmıştı. Uzundur birlikte mesai yapmak zorunda kaldığı Yediler'in içinden Salih Dayı'sını ayrı bir sevdiğinden olsa gerek. Yüzbaşı kendini daha fazla tutamayarak ve kollarını iki yana açarak, "Hey Allahım!" diye patlayıverdi: "Şu ölüm muhabbetini niye bu kadar uzatıyorlar ki anlamıyorum. Tamam bir numara atıldı ortalığa, yiyen ye di, yemeyen yemedi. Kaç zamandır evde kapalı kaldı adamcağız. İnsaf yahu!"

Mehmet Sinan, Sarp'in sözlerini bilgiç bir ifade ile karşı ladı: "Olay öldü - ölmedi meselesi değil Yüzbaşım, Salih Usta'yı zaptetme meselesi. Siz onun deliliğini bilmezsiniz. Başı na bin türlü iş geldi, yaralandı, şimdi bir de Elifin kaçırıldı ğını öğrendi. Mahalleden dışarı adım attığı anda kıyameti kopartır. Öyle böyle de yıkmaz ortalığı. Hatun huyunu bildi ği için ne yapıp edip dizinin dibinde tutmaya çalışıyor. Ara da İlyas da kaynıyor tabii... Hakikaten; o nasıl?"

"Daha iyi Sinan Abi," diye cevap verdi Yasemin, "İlk za manlar çok korkutmuştu beni. Konuşmuyordu, yemiyordu, en önemlisi gülmüyordu. Toparladı sanki biraz. Elif Abla'nın haberini aldıktan sonra kendini hepten zorbaya vurdu. İçip içip, bağıra çağıra şiir okuyor. Sesi ta bizim evden duyulu yor. Olsun, konuşuyor ya buna da şükür."

Masadaki gülüşmelerin arasından Yüzbaşı'nın sesi du yuldu: "Ben ilk fırsatta uğrayayım ona. Besbelli sıkılmış."

"Bize de bekleriz Sarp Abi," dedi Yasemin, "Her za man..." Konuşurken kızın gözlerinin Doğan'a doğru kayıverdiğini bu sefer Sarp bile fark etmişti.

Yasemin Sütunlu Salon'da bir saat kadar vakit geçirdik ten sonra, okula uğraması gerektiğini söyleyerek kibarca izin istemişti. Hep birlikte kızı üst kala kadar uğurlamışlar, orada Mehmet Sinan, her dışarı çıkışında yanından bir an olsun bi le ayrılmayan iki Yörük korumanın yanına bir de Esat'ı ekle yerek Yasemin'i yolcu etmişti.

Merdivenlerden Sütunlu Salon'a inerlerken. Üsteğmen Mehmet Sinan'ın geride kalmasını fırsat bilip yavaşça yanına yaklaştı. Suratına yerleştirmeye çalıştığı doğal ifadenin, be ceriksiz bir maske gibi durduğunun kendisi de farkındaydı. Zamanınca açmadığı konuların ve sormadığı soruların son radan taş gibi birer ukde olarak yüreğine oturup kalacağını da biliyordu. "Bu Korkut Bey," dedi fazla gevelemeden, "Nesi oluyor Yasemin'in?"

Geceli, zaten zor durumda olduğunu hissettiği bu deli kanlıyı daha fazla utandırmak istemediğinden olsa gerek kafasını hiç çevirmeden, "Amcasının oğlu oluyor," diye cevap verdi, "Bilmiyor muydunuz?"

Üsteğmen şaşırmıştı: "Yok... Bilmiyordum. Peki niye Sa lih Dayı'nın yanında kalıyor."

Geceli cevap vermeden önce tahta kapıyı açıp Üsteğmen'e yol verdi. Salon kendilerini tıpkı bıraktıkları gibi ko caman bir sessizlikle karşılaşmıştı. Son beş basamak merdi veni de inip zemine ayak bashktan sonra Mehmet Sinan, "Okumak için," dedi, "Bunu da mı bilmiyordunuz?"

Doğan üst üste gelen bu yetersiz cevaplardan dolayı ka bız olmak üzereydi. Kendini ve durumu

www.e-kitap.us

rahatlatmak için küçük, yavşak bir kahkaha attı: "Yok canım. Okuduğunu bi liyorum. Sadece ailesinin nerede yaşadığını bilmiyordum. Üniversiteyi kazandıktan sonra geldi herhalde Dayı'nın ya nına, değil mi?"

Geceli, dirayetli adımlarla yarım bıraktığı kitabına doğ ru ilerlerken, ısrarla yanı sıra gelen Üsteğmen'e hızlı bir ba kış fırlatıp, "Değil!" diye cevap verdi. Sandalyesine kurulup kitabını eline aldı. Hâlâ nemli birer yakarışla kendisine dikil-miş olan gözlere bir süre baktıktan sonra, bu delikanlının ye teri katlar acı çekmiş olduğuna kanaat getirdi. Az sonra du yacağı şeyleri fazlasıyla hak etmişti. Lakin dahasım öğren mek için daha çok çalışmalıydı. "Yasemin küçüklüğünden beri Usta'nın yanında," diye konuşmaya başladı, "Neredeyse beş yaşından beri... Annesiyle babası öldükten sonra am cası Ayvaz Bey kızın Usta'nın yanında kalmasını istedi. O günden beri de böyle."

Doğan'ın içi 'cız' etmişti. Kızın hüzünlü görüntüsü gö zünün önüne yapışıp kalmıştı. Neredeyse fısıldayan bir ses le, "Nasıl öldüler?" diye sordu.

"Onu Yasemin'e sor," dedi Mehmet Sinan. Kaldığı say fayı aramaya başlamışken kafasını tekrar kaldırıp ekledi: "Yasemin, bey kızıdır Doğan Bey. Soyludur, narindir, birçok insan için kıymetlidir. Onu üzmek istemeyiz. Üzülmesini hiç istemeyiz. Anlatabildim mi?"

Üsteğmen, "Yeterince," diye cevap verdi ve doğruca ya rım bıraktığı gazetesinin başına gitti. Kafası fena karışmıştı. Hissettiklerini kendisine anlatabilecek tek bir kelimesi yoktu. Gözlerini, neden bahsettiğini hiç bilmediği bir haberi karga cık burgacık yazılarına daldırıp öylece durdu. Yasemin'in annesiyle babasının başına ne gelmiş olabileceğini düşündü. Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Kızın herkes için çok kıymetli olduğunu ise zaten kendi başına fark etmişti. Bunu bir de Mehmet Sinan'ın söylemesine gerek olmadığını düşündü. Öyle tatlı - tehditkâr bir ifadeyle hem de. Kalkıp Geceli'yle biraz daha konuşmayı, pembe baloncuklardan falan bahset meyi düşündü... Vazgeçti. Her şey hesapsız bir süre daha olurunda akıp gitmeliydi. Bunca derdin, işin, gücün arasın da ancak part time bir aşk yaşayabiliyordu, eh bunu da fazla zorlamanın alemi yoktu. Her şey bir tarafa, arada sırada, da ha doğrusu boş kaldığı zamanlarda, durup böyle hiçbir şey yapmadan Yasemin'i düşünmek hoşuna gidiyordu. Kızın ha yali bile rahatlamasına yetiyordu ve kendisine sürekli söyle diği gibi, hayatının genel gidişatına sekte vurmaya başlama dığı sürece hayal kurmanın hiçbir sakıncası yoktu.

Soruları bir kenara bırakıp kendi güzel gündüz rüyasına dalmış olan Üsteğmen'i komutanının telefonu uyandırdı. Yüzbaşı'nın, "Efendim Berkan," dediğini duyar duymaz sandalyesinde doğruluvermişti. Artık kafasında Yasemin'den eser yoktu. Kulağında telefonla ofise doğru ilerle mekte olan komutanının peşinden seğirtti, içeriye girer gir mez gözüne çarpan ilk şey, bilgisayar ekranındaki kocaman Türkiye haritası olmuştu. Yakından incelemek için monitö rün başına geçmişti ki hoparlörlerden gelen bir sesle irkildi: "Komutanım beni duyabiliyor musunuz?"

Bu, Berkan'ın sesiydi. Gayet de iyi geliyordu ama cevap vermek için telefondan başka bir aletleri yoktu. "Evet Ber-kan" dedi Yüzbaşı, "Seni duyuyoruz."

Sesi biraz fazla açık kalmış olan aletler yeniden bangırdadı: "Komutanım telefona gerek yok. Hoparlörlerin içinde entegre mikrofonlar var. Artık telefondan konuşmayacağız."

Sarp, "Eyvallah," diye mırıldanarak telefonu kapattı ve bilgisayara doğru bağırdı: "Peki sen bizi duyabiliyor musun böyle?"

"Yeterince komutanım," dedi Berkan. Biraz durakladık tan sonra devam etti: "Bu hat kullanabileceğimiz en güvenli hattır komutanım. Artık tüm iletişimimizi bu şekilde sağla yacağız... Bu arada size küçük de bir haber vereyim: Geçici görevle 12. Daire'ye atandım."

Üsteğmen ile Yüzbaşı önce şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar sonra da sessizce gülüştüler. "Sesin niye bu kadar neşeli geliyor o zaman?" diye sordu Sarp.

Berkan tereddütsüz cevap verdi: "Sizlerle çalışmak gü zel bir şey komutanım."

"Teşekkür ederiz," dedi Sarp, "Ahmet Paşa brifing verdi mi sana?"

"Hayır komutanım. Vakit bulamadık henüz. En kısa za manda..."

"Anlaşıldı Berkan. Hiç acele etme. Bu arada seni aramız da gördüğümüze çok sevindik... Zaten her başımız sıkıştı ğında seni arıyorduk, artık Daire'nin personelisin... Çok gü zel oldu bu iş, değil mi Doğan?"

Üsteğmen komutanının 'yazık çocuğa' demekte olan ba kışlarına aynı şekilde karşılık verdi:

www.e-kitap.us

"Tabii tabii. Daha iyi bir atama düşünülemezdi... Başarılar dilerim."

Genç astsubayın hoparlörden gelen sesi mutluluk do luydu: "Sağ olun komutanım... Şimdi izin verirseniz..."

Sarp araya girdi: "Hah evet! Söyle bakalım ne işe yara cak bu zımbırtılar?"

"Emredersiniz komutanım," dedi Berkan, "Yalnız anlat maya başlamadan önce belirtmem gereken önemli bir konu var. Az sonra benim ağzımdan duyacağınız bilgiler birinci dereceden devlet sırrı kapsamına girmektedir. Şimdi size sormak ve teyidinizi almak zorundayım. Bu kapsamına gi ren bilgilerin beraberinde getirdiği sorumlulukları kabul edi yor musunuz?"

Astsubay'ın bu cümleleri bir yerden okuduğu ya da ez berinden söylediği çok fazla belli oluyordu. Yüzbaşı bıkkın bir sesle, "Evet," dedi, "Kabul ediyoruz." Tepesinde peşine taktıkları sorumluluklarla dolaşan yerli yersiz bir alay sırrın yanına yeni bir tanesinin eklenmesi artık eskisi kadar heye canlı gelmiyordu. Ne var ki Berkan, bürokratik prosedürü sonuna kadar sürdürmeye kararlıydı. "Ya siz Üsteğmenim?" diye sordu.

Doğan, anlamsız bir şekilde monitöre doğru kafasını sal layarak cevap verdi: "Evet. Kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim komutanım," dedi Berkan. Sesi eski samimiyetine kavuşmuştu. Derin bir soluk arası verdikten sonra devam etti: "Komutanım, şu anda ekranınızda bir Tür kiye haritası görüyor olmanız gerekiyor. Gökçen 2'nin topla dığı bilgileri bu harita üzerinde değerlendireceğiz..."

Yüzbaşı'nın sabırsızlığı sınır tanımıyordu. "Gökçen 2 ne yahu?"

"Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ikinci nesil iletişim uydu su," diye cevap verdi Berkan, "Halk arasında 'kulak' olarak da tabir edilir. Üstün dinleme kapasitesine sahiptir. Odaklan dığı coğrafya üzerindeki analog ya da dijital tüm veri akışla rını istisnasız takip edebilir. Ahmet Paşa korsan yayın yapan bir radyo mesaj zincirinin peşinde olduğunuzu söyledi. An ladığım kadarıyla hep birlikte hareket ediyorlarmış. Ben Gökçen 2'nin birkaç kanalını bu iş için ayarladım. Eğer böyle bir mesaj zinciri varsa, yayına geçer geçmez yerlerini tespit edebiliriz."

Yüzbaşı'nın gözleri parlamıştı. "Süper," diye bir çığlık attı. Üsteğmen ise şüpheli gözlerle monitöre bakmayı sürdü rüyordu. Her zamanki gibi aklına takılan birkaç şeyi sor makta gecikmedi: "Affedersin ama, bildiğim kadarıyla bu memlekette korsan yayın yapan binlerce telsiz var. Nasıl ayırt edeceksin bunları?"

"Haklısınız komutanım," dedi Berkan, "Ama bizim ara dığımız münferit birkaç korsan yayın değil. Bir zincirden bahsediyoruz. Yani Gökçen, birbiri ardına yayına geçen ve hemen hemen aynı frekansları kullanan bir telsiz zincirini arayacak. Bunu yakalamak o kadar zor olmayacak."

"Peki gecikme aralığı ne kadar olacak?"

"Affedersiniz komutanım anlamadım."

"Yani uydunun topladığı verileri bilgisayarlara aktarma süresi ne kadar olacak?"

Berkan kısa bir süre düşündü: "Üç ya da dört dakika ko mutanım."

"Peki ya yanılma payı? Yani ekranda görünen nokta ke sin pozisyon mu?"

"Hayır komutanım. Coğrafi konumlandırmayı mini mum yüz metrelik bir hata payıyla veriyor."

Doğan'ın suratı iyice buruşmuştu. Berkan'ın söylediğine göre, uydunun saptadığı bir verici, yüz metre çapındaki bir daire içerisinde herhangi bir yerde olabilirdi. Bu açık arazide fazla sorun olmazdı ama İstanbul gibi bir yerde yüz metre çapındaki bir dairenin içine onlarca sokak, yüzlerce ev girer di. Mesajları dinleyebilirlerdi ama aradıkları adamları bul maları neredeyse olanaksızdı. Gözlerini ekrandan ayırma dan, "Bize bir örnek gösterebilir misin?" diye sordu.

"Elbette komutanım," dedi Berkan. Hoparlörlerden bir kaç klavye şıkırtısı duyuldu. Hemen ardından ekrandaki ha ritanın üzerinde minik kırmızı noktalar belirmeye başladı. Astsubay, "Bunlar ülkedeki televizyon vericileri komuta nım," diye devam etti, "Bunlar da..." Kırmızı noktacılar bir an için kaybolup yeniden belirdiler. Fakat sayıları bu sefer biraz daha fazlaydı: "Şu an yayında olan radyo kanalları ve bunlar da..." Haritanın belirli bölümleri kırmızı noktacıklar la neredeyse kaplanmış durumdaydı: "Çalışır durumdaki tüm cep telefonu istasyonları."

Sarp bir Doğan'a bir de ekrana baktıktan sonra, "Güzel," dedi, "Eline sağlık. Yani şimdi oturup Alamut'un konuşma ya başlamasını bekleyeceğiz öyle mi?"

Astsubay, "Doğrudur komutanım," diye cevap verdi, "Dediğim gibi eğer öyle bir mesaj zinciri

www.e-kitap.us

varsa kaçırmamız imkânsız."

Sarp bir kez daha, "Güzel" dedi, "Öyle bir şey olursa sinyal falan verir değil mi bu alet?"

"Elbette komutanım. Verir tabii..."

"Yani o zaman başında beklememize gerek yok?..."

"Ha.. Hayır komutanım. Bir şey olursa ben sizi ara rım... Zaten bu bağlantı sürekli açık olacak."

Bu Yüzbaşı'nın hiç hoşuna gitmemişti. Bu özel mekân kıtlığında kendilerine ait ender yerlerden biri olan ofisleri de Ankara'yla canlı bağlantıya geçmiş durumdaydı. Yine de ho parlöre doğru, "Çok iyi," dedi, "Sana kolay gelsin o za man..."

Astsubay'ın teşekkür kelimelerini karşılıksız bırakıp, Doğan'ı hoparlörlerden mümkün olduğunca uzak bir köşeye çekti. Daha ağzını açmamıştı ki Üsteğmen lafa girişti: "Bu iş yaş komutanım."

"Hangi iş?" diye sordu Sarp.

"Şu uydu yöntemi komutanım. Bu şekilde adamları ya kalamamız çok zor."

"Niye ki?"

"Şöyle ki komutanım, aletin sapma payı çok fazla. Berkan yüz metreden falan bahsetti. O da minimum. İstan bul'da yüz metrelik alana dünyalar sığar. Bir de uydudan veriler üç dört dakika gecikmeli gelecekmiş. Yani adamlar iletişime geçecekler, biz aşağı yukarı yerlerini tespit edip ara maya başlayacağız ve vericilerini yeteri kadar açık tutarlarsa yakalayacağız..."

"Yani sen diyorsun ki..." dedi Sarp, "Eşek ölecek, ters dönecek de şeyi güneş görecek. Öyle mi?"

Doğan gülmeye başladı. Kendini zaptetmek için biraz çabaladıktan sonra, "Öyle gibi komutanım," diye cevap ver di, "Bir de unutmayın bize lazım olan mesajların başlangıç noktaları... Alamut'un yerini bilen adamlar onlar."

Yüzbaşı şakaklarını ovuşturmaya başlamıştı: "Peki bu alet bize ilk mesajın çıkış noktasını gösterecek mi ki?"

"Bilmiyorum komutanım. Adamların haberleşmeye baş lamalarını beklemek lazım. O zaman göreceğiz. Hoş, ben on dan da çok umutlu değilim ya..."

"Neyden umutlu değilsin?"

"Mesajlaşacaklarından komutanım. Çok yüklendik üzer lerine. Ya iletişimi tamamen kesmişlerdir ya da iyice azalt mışlardır."

"Haklısın," dedi Yüzbaşı, "Ama unutma ki biz hataları kovalıyoruz. Sen şunu söyle: Yanılıp vericilerini açarlarsa ne yapacağız."

Üsteğmen bir müddet düşündü: "Eğer iletişimlerini nor mal olarak sürdürüyorlarsa ve vericileri sabitse işimiz kolay, ikinci ya da üçüncü mesajda yerlerini kesin tespit ederiz. Eğer seyyar vericiler kullanıyorlarsa işimiz zor. Yapacağımız tek şey, uydunun belirlediği bölgeye dağılıp tarayıcılarla dört bir yanı aramak."

"Hızlı olmamız lazım yani."

"Şanslı olmamız lazım komutanım. Uydunun ilk mesajı Avcılar'da bir yerde tespit ettiğini düşünün. Biz toparlanıp oraya gidene kadar, adamlar mesajı iletip aletlerini sökmüş olur."

Yüzbaşı gülümsedi: "Ben sana daha kötüsünü söyleye yim. Her nedense biz bu adamların ana üslerinin İstanbul ol duğunu düşünüyoruz. İlk mesaj Kastamonu'dan çıkarsa işte o zaman ayvayı yedik."

"Hem de nasıl..." dedi Doğan, "Şimdilik yapacağımız tek şey beklemek. O zaman neyin ne olduğunu anlarız."

Sarp bir süre dalgın dalgın etrafına bakmıyordu: "İyi.. Mümkünse başka bir yerde bekleyelim..."

Üsteğmen kapıyı açıp komutanına yol verdi. Dışarıya adımını atar atmaz da Mehmet Sinan ile burun buruna geleli. Geceli elindeki telefonu sallayarak, "İşiniz bitti mi Doğan Bey?" diye sordu.

"Evet," dedi Üsteğmen, "Ne vardı?"

"Rebii'den aradılar. Hilal Hanım tekrar görüşmek isti yormuş."

Doğan'ın esmer yüzü bir anda o kendi has kara - kırmı zı renge kesilivermişti. Hanım'ın cayır cayır bağıran şakrak sesi daha şimdiden kulaklarında çınlamaya başlamıştı. Ken dini garip bir ikirciğin tam ortasında hissediyordu. İnsana o en güzel zevkleri sunan da cehennemin efendisi şeytan değil miydi? Kendi kendine, "Haydi bakalım," diye mırıldandı. Sonra da sordu: "Ne

www.e-kitap.us

zaman?"

Mehmet Sinan dudaklarını hafifçe büzerek ve alçak bir sesle: "Bu akşam Doğan Bey," diye cevap verdi, "Hazırlansanız iyi olur..."

46

Saat gece yarısına yaklaşmaktaydı ve İdris Usta yine dar sokakları arşınlayarak, kendi başına çizdiği yolun üzerinde emin adımlarla yürüyordu. Kalkıştığı işin olurları ve olmaz larından dolayı biraz heyecanlı, son günlerde Gecelilerle bu kadar sık aralıklarla görüşmesinden olsa gerek biraz tedir gin, hemen yanından yürüyen ve planı öğrendiğinden bu yana söylenip duran Niran Hatun nedeniyle bir hayli de sık kındı. Şükür ki, çok işi bir arada yapabilmesi gibi birçok duyguyu aynı anda yaşayabilmesi de meziyetlerinden bir ta nesiydi.

Bugün akşam çöktükten sonra, Üsteğmen'in Hilal Hanım'ın yanına uğurlanmasının ardından, Mehmet Sinan'a gelen bir telefon bu gecenin payına düşen icraatı biçmişti. İd ris Usta'nın 'sipariş' ettiği en belalısından otuz Şebhun İstan bul'a ulaşmışlardı ve hiç vakit kaybetmeden görüşmek istiyorlardı. Haberi veren Mehmet Sinan'ın suratındaki dehşet ifadesi, kısa bir zaman sonra cümle Gecelilerin suratında belirecek olanın ancak binde biriydi. Usta, kendini biraz zalim hissetmekle birlikte, başlarına gelen onca işin en uzağında duranların bile bu zulmü fazlasıyla hak etmiş olduklarına kanaat getirmişti. Neredeyse boş olan vicdan ve pişmanlık defterlerine böylesine lüzumsuz bir hesabı eklemeye, elbette hiç niyet etmemişti. Gelen Şebhun grubunun liderine kuytu bir köşenin yerini söyleyip kendisini beklemesini istemiş ve konuyu derhal Niran Hatun'a açmıştı. Hatun, aklı başında her insan ve Geceli gibi, işin içine Şebhun'un karışmasını çok hoş karşılamamakla birlikte cesaretinden ödün vermemiş ve homurtularını iki ana başlık altında ortaya koymuştu. Birin cisi, İdris bu işe kalkışırken niye kendisine danışmamış ve ok yaydan çıktıktan sonra haber vermişti? İkincisi ise her şey sona erdikten sonra, yüzyıllardan sonra memlekete ayak ba san bu lanetli taife, bu diyarlardan nasıl def edilecekti? Usta, Hatun'un da tahmin ettiği gibi, ikinci soruya, "Onu zamanı gelince düşüneceğiz," şeklinde bir cevap vermişti. İlk soru için ise söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Bu planı Hatun'dan saklamayı aklının ucundan bile geçirmemişti. Sade ce unutmuştu. Öyle unutmuştu ki; eğer bu akşam yanına Şebhun'un gözünü korkutabilecek sağlam birisine gerek duymasa, Hatun'un bu olaydan çok daha sonra haberi olabi lirdi.

Buluşma yeri olarak belirledikleri mezbeleliğe gelmişler di. Metruk binaların arasına sıkışmış olan bu yer, eskiden dö kümhane olarak kullanılırdı. Şimdi ise geriye hasbelkader ayakta duran dört duvar ve yer yer toprağa karışmış zemin taşları kalmıştı. Görünürde kimsecikler yoktu. Beklemek üze re sırtlarını verebilecekleri sağlam bir yer ararlarken Hatun'un gözüne sol tarafta, yıkık duvarın kenarında, sokak lambaları nın ışığının ulaşmadığı köşede bir karaltı ilişti. İlk anda süprüntü yığını zannettiği karaltıya biraz daha dikkatli bakınca bunun duvarın dibine yığılıp kalmış kıpırtısız bir beden oldu ğunu anladı. Keskin bir fısıltıyla, "İdris," diye seslendi. Bir eli belindeki silahta, parmaklarının ucuna basarak köşeye doğru yürümeye başladı. Beden bir kadına aitti ve yeni işlenmiş vahşi bir cinayete kurban gittiğini anlamak için fazla tecrübe ye gerek yoktu. Son bir dehşetle açılmış olan gözleri öylece kalmıştı ve gırtlağı boydan boya parçalanmıştı. Otuzlu yaşlarındaydı. Üzerindeki kürk paltodan ve markalı çantasından, bu civarda sık görünen ucuz sokak kadınlarından biri olmadı ğı anlaşılıyordu. Muhtemelen kalburüstü semtlerin birinden kaçırılmış ve buraya kadar getirilmişti. Asıl dikkat çekici olan kadının saçında, makyajında ve kıyafetlerinde en ufak bir bo zulmanın olmamasıydı. Sanki onca yolu kendi isteğiyle, tıpış tıpış gelmişti. İşte bu garabeti çözmek için de biraz tecrübeye gereksinim vardı. Hem İdris Usta hem de Niran Hatun, Şebhun denen soyun en büyük silahının 'korku' olduğunu bili yordu. Yeteri tecrübesi olmayan, ya da kendisini muska ve tılsımla korumayan birisi bu soydan bir Geceli'nin suratını gör düğü anda öyle bir dehşete kapılırdı ki, adeta yaşayan ölüye dönerdi. Bu zavallı kadının kendilerine bir 'merhaba' olsun diye bu köşeye bırakıldığı kesindi. Usta, Şebhun ile birlikte gelecek olan masum zayiatlarını hesabına katmıştı, ancak bu kadar erken ve gözünün bu kadar önünde olacağını hiç tah min etmemişti. Bu gönül bulandırıcı manzarayı yeteri kadar izlediğini düşünüp arkasını döndü. Döner dönmez de, hemen üç metre arkalarında, yolun ortasına dikilmiş kendilerini izle mekte olan bir adamla göz göze geldi. Buraya ne zaman, nasıl ve nereden geldiği

www.e-kitap.us

konusunda en ufak bir fikri yoktu. Zira ne bir ayak sesi, ne de bir hışırtı işitmişti. Usta, bütün irfanına rağmen içinde beliriveren korku ve tiksinti duygularını bastırmaya çalışırken adam konuştu: "Konstantiniye şıllıklarının ta dını unutmuşum!"

Bu gırtlaktan kopan, hırıltılı ses Niran Hatun'un da dik katini çekmişti. Sanki bir saldırıyı karşılayacakmış gibi telaş la arkasını döndü ve öylece kaldı. Usta derin bir nefes alıp kendini toparladıktan sonra hafifçe gülümsedi: "Türkçeyi unutmamışsın ama..." Karşısında duran bu Şebhun'un sura tı hafızasının bir köşesine saklı kalmıştı. Ne var ki, pislik, be la, en adisinden hırs, nefret ve cürüm ile kaplı olan bu yüze hafızasını tazeleyecek kadar dikkatli bakmayı içi kaldırmıyordu. Şebhun Gecelisi, etekleri çizmelerinin koncuna kadar dökülen kara bir paltoya sarınmış, ellerini de sıkıca kavuş turduğu kollarının arasına gizlemişti. Dudaklarını hafifçe aralayıp dişlerini göstererek Usta'nın gülümsemesini hoş karşılamadığını belirttikten sonra, "Bizi bilirsin Yedi," dedi, "Her dilden konuşuruz... Söyle! Niye bizi istedin?"

"Bir Şebhun niye istenir ki?" diye cevap verdi Usta, "En iyi yaptığınız iş için tabii..."

Bu laf Geceli'nin hoşuna gitmişti. Usta'ya doğru bir adım yaklaştı: "Kime bizim elimizden çıkacak bir ölümü re va gördün? Söyle Yedi. Kim kızdırdı bu kadar seni?"

Usta, "Yanlış," diye tısladı, "Sırf cinayet için çağırır mı yım sizi buraya? Sizin öldürmekten daha iyi yaptığınız bir iş var. Onu da mı unuttunuz yoksa?"

Şebhun şaşırmıştı. Bir süre düşündükten sonra suratına biraz daha öfke ekledi: "Yedi! Sadede gel!"

İdris Usta konuşmaya başlamadan önce cebinden çıkart tığı üç kadife keseyi avucuna atıp Geceli'ye doğru uzattı: "Kimin canını alacağınızı size ben söylemeyeceğim. Bildiği niz tüm Geceliler arasından kendiniz seçeceksiniz. Rebii, Harifi, Hunhan, Şefvi... Hepsi Şebhun'dan payına düşeni ala cak. Sakın bana bu iş zor falan demeye kalkma. Her zaman yaptığınız şeyi istiyorum. Ben Şebhun'un dehşetini istiyo rum. Anladın mı?"

Geceli Usta'nın elindeki keselere baktı. Karanlık yüzüne şüpheli bir ifade oturmuştu: "Sen kaidesiz oynamazsın Yedi. Sana uzatma demiştim. Meselen nedir?"

"Meselem bu," dedi Usta, "Sizden İstanbul'u ve İzmir'i kasıp kavurmanızı istiyorum, lakin haklısın. Kaidesiz oyna mam ve bir şeyi de iki kere söylemem. İyi dinle! Herkese sizi buraya Yediler'in emanetlerini çalmak için Alamut'un çağır dığını söyleyeceksiniz. Anladın mı?"

Şebhun hırıltılı bir nefes aldıktan sonra kavuşturduğu kollarını açıp ellerini ceplerine soktu: "Anladım... Ziyade siyle anladım. Emanetlerinin çalındığını duymuştum lakin bu şerefi bize bahşedeceğin hiç aklıma gelmezdi... Şimdi biz ortalığı kana boğacağız, tüm Geceliler de aman dileyip ka pında toplanacak öyle mi? Bunu mu istiyorsun?"

"Seni buraya akıl yürütesin diye çağırmadım," dedi Us ta, "Öldüreceğin herkesin son duyacağı söz Alamut'un sela mı olacak."

Geceli keselere bir kez daha baktı: "Bunca işi bir avuç al tın karşılığında mı yapacağız?"

"Hayır. Bir kucak altın karşılığında yapacaksınız. Sizi bi lirim Şebhun. Geldiyseniz yaparsınız."

"Doğru. Geldiysek mutlaka bir şeyler yaparız ama senin dediklerini yapmamız için dahası lazım."

Usta şöyle bir düşündü: "Eğer düzgün çalışırsanız gi derken cebinize birkaç Rebii soylusunun yüreğini koyarsı nız."

Şebhun'un gözlerine şehvet dolu bir parıltı yerleşmiş, dudakları da sanki gülümsemek istermiş gibi gerilmişti. "Bu sözünü unutma Yedi" diye konuştu, "Büyük sözlerin belası da büyük olur."

İdris Usta hiçbir şey söylemeden Geceli'nin yanına yak laştı ve keseleri uzattı. Şebhun cebinden çıkarttığı tek eliyle ganimetini toplamaktayken, Usta cebindeki telefonun titreş tiğini hissetti. Hızla elini cebine atıp kırmızı düğmeye basıverdi. Bu ani hareketinin Geceli'yi fazlasıyla tedirgin ettiğini görünce elini telefonla birlikte cebinden çıkartarak adamın suratına doğru salladı. Bu ilk görüşme için düşündüğü son birkaç cümleyi de söylemeye hazırlanıyordu ki, telefon yeni den titreşmeye başladı. Usta içinden sağlam bir küfür salladı ve kırmızı tuşa iyice basarak aleti kapattı. Rahatsız edilme mesi gerektiğini herkese tembihlediğini anımsıyordu. Kısa bir süre Şebhun'un gözlerine baktıktan sonra, "Birkaç kural daha var," dedi, "Üç gün sonra, tam gece yarısında Solaklar'a saldıracaksınız ve iki adamınızı orada bırakacaksınız. Kolunuzu İzmir'e kadar uzatacaksınız. Benim hazırladığım yerlerden başka bir yerde kalmayacaksınız ve ağzınızdan

www.e-kitap.us

Alamut'un selamından başka bir laf çıkartmayacaksınız. Yoksa ant olsun ki bir daha ne İstanbul'u ne de memleketini zi görürsünüz."

Geceli büyük bir tehditle biten bu emir silsilesinden hiç hoşlanmamıştı. Pençelerini karşısında duran bu adamın bo ğazına geçirmek için can atıyordu ama bu isteği, bir adım kadar geride duran kadının alev saçan gözlerine toslayıp kalıyordu. Alçak bir sesle, "İki Şebhun için kan parası isterim" dedi.

"Veririm," diye cevap verdi Usta. Söylemeyi unuttuğu başka bir şey kalıp kalmadığını düşünüyordu ki, Niran Hatun'un üzerinden gelen bir telefon zili dikkatini dağıttı. Gö zünün ucuyla telefona cevap vermeye hazırlanan Hatun'a baktıktan sonra tekrar Geceli'ye döndü: "Seninle çok sık gö rüşmeyeceğiz. Bir derdin olursa hemen Piç'e haber ver ve aynı günün akşamı tam burada ol. Beni ya da bizden birini sakın arama. Tamam mı?"

Şebhun cevap vermedi. Omuzlarmı silkeleyerek paltosu nu sırtına iyice yerleştirdikten sonra dönüp ardındaki karan lık sokağa doğru yürümeye başladı. Daha iki adım atmıştı ki Usta arkasından seslendi: "Senin adm ne?"

Geceli hiç istifini bozmadan yürümeye devam ediyordu. Köşeyi kıvrılmadan önce durup arkasına baktı: "Kavar!"

İdris Usta, "Kavar tabii ya," diye mırıldanarak döndü.. Yüzünde yaptığı işleri beğenirmiş gibi bir ifade vardı. Elin deki telefonu sıkı sıkı tutmuş, kısılmış gözlerini bol yıldızlı gökyüzüne çevirmiş olan Hatun'a garip garip bakhktan son ra, "Sen hatırladın mı bu adamı?" diye sordu.

Niran Hatun, derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü in dirdi: "İdris! Soner ölmüş!"

Usta gayet sakin bir sesle, "Öyle mi?" dedi, "Kim haber verdi?"

"Mehmet Sinan söyledi. Seni de aramış ama cevap ver memişsin."

"Şebhun'la konuşuyordum."

Hatun'un kaşları çatılıvermişti, "Biliyorum İdris," diye bağırıverdi, "Lakin sen beni duymadın galiba. Soner ölmüş diyorum!"

Usta hâlâ sakindi: "Duydum Hatun. Bizden önce ulaşa caklarını tahmin etmiştim zaten."

"Madem bu işin yürümeyeceğini biliyordun, ne demeye ortalığı bu kadar karıştırdın o zaman? Ne halt yemeye gittin Neslişah Hanım'a o dosyayı gösterdin, oğullarına beylik va at ettin, hepsini başımıza kahraman çıkarttın? Ha İdris? Ni ye?!"

İdris aniden buğulanıveren gözlerini Hatun'dan çekti. Titreyen elleriyle paketinden bir sigara çıkartıp ağzına yer leştirdi. Canının sigara falan çektiği yoktu ama bu leş soka ğın ortasına çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başlaması nı engelleyebilmek için ağzını oyalayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Çakmağını çaktı, gözpınarından dökülmek için ısrar eden koca bir damlayı elinin tersiye yok ettikten sonra siga rasını yaktı. "Denedim Hatun," dedi ciğerine bile çekmediği dumanı olduğu gibi üflerken, "Denedim... Olmadı... Şimdi de Şebhun'u kattım işin içine. Belki o da olmayacak... Önü müzdeki sonu kör karanlık bir oyun Hatun. Elime ne geçerse sürüyorum oyuna. Düşünmeye vakit yok, ince elemeye vakit yok. Oynamamız lazım... Yani... Benim fikrim böyle. Hata mı gördüysen kusura kalma."

Hatun, İdris'in söylediklerini duymuş gibi görünmüyor du. Boynunu eğmiş, omuzlarını iyice düşürmüş olan Usta'ya baktıktan sonra başıyla sokağı işaret etti; "Yürü İdris. Gidip öğrenelim bakahm Soner'in hakkından kim gelmiş..."

47

Bengi Hatun içeriye girer girmez, ilk iş olarak kapının iki sürgüsünü birden sıkı sıkı yerine oturttu. Artık evindeydi ve aklında kendini hemen yatağa atmaktan başka hiçbir şey yoktu. Yorgunluk uykusu olmayacaktı bu. Sadece sıkkındı. Zaten son günlerde kendisini yoracak fazla bir şey olmuyordu. Öyle ki bol bol uyuyacak vakti bile oluyordu. Canını sı kan şeylerden birisi de buydu zaten.

Paltosunu çıkartmadan doğruca yatak odasının yolunu tuttu. Zira sabah çıkarken sobayı tutuşturmadığından bütün ev buz gibiydi. Yorganın altına girmeyi garantilemeden üze rini inceltmeye hiç cesareti yoktu. Hızla odaya girip ışığı yaktı. Yatağın örtüsünü kaldırıp Geceliğini çıkartmak için dolaba yönelmişti ki kulağına ince bir tıslama çalındı. Arka sını döndü. Kaytan, çarşafın tam ortasına çöreklenmiş o do-uk gözleriyle kendisine bakıyordu. Hatun, yatağın yanına

www.e-kitap.us

çöküp yılanın boynunu yavaşça kavradı Başparmağıyla hay vanın gıdısını okşarken, "Niye erken uyandın bu sene sen?" diye sordu. Bu mevsimde hâlâ kış uykusunda olması gereki yordu ama nedense, hırsızı yakaladığı geceden beri ortalıkta dolanıp duruyordu. Kaytan cevap olarak kafasını sahibesi nin avucunun içine sakladı. Birbirleriyle biraz daha oynaştıktan sonra Hatun kalkıp Geceliğini giyindi, ışığı kapatıp yatağına uzandı ve buz gibi yorganı üzerine çekti. Gayri ihti yari kıkırdadı. Kaytan güya karnını üzerine yerleşmeye çalı şıyordu. Gıdıklamaca oynamak bu engereğin en sevdiği oyunlardan biriydi ama Hatun'un bu akşam hiç tadı yoktu. Yorganı kaldırıp karnına doğru, "Uslu dur bakayım," diye fı sıldadı. Yılanı itaatkârdı.

Ellerini başının altına alıp gözlerini kapadı. Kafayı takıp, düşünürken uykuya dalabileceği bir şeyler aranmaya başla dı. Onca işin içinden aklına gele gele Volkan gelmişti. Çocu ğu birkaç gündür görmediğini anımsadı. Sanem kendisine emanet edileli beri ortalarda yoktu. Hoş, o küçük hırsız aslında Solaklar'a emanet edilmişti ama Volkan her nedense bu işi üstlenivermişti. Esat'ın söylediğine göre o yerden bitme nin çenesi boyunun on katı çalışıyordu. Cümle Solak'a illal lah dedirttiğinden, refakatçilik görevini Volkan'ın üstlenme sine kimse ses etmemişti. Hatun "Ay aklını çelmesin çocu ğun" diye geçirdi içinden. En kısa zamanda bu işe el koyması gerekiyordu. Üstelik şoförü ve baş yaveri elinden uçuveren Bahar Hanım'da homurdanmaya başlamıştı. Birkaç saat önce, eve çıkmadan şöyle bir uğrayayım niyetiyle kapısını çaldığında, Bahar'ın 'Hoş geldin'den sonra ikinci lafı "Vol kan nerelerde kaç gündür?" olmuştu. Aynı soruyu asıl mu hatabına iletmeliydi...

Günler durgun ve sıkıcı geçiyordu. Gün boyunca günün bitimini iple çekiyor, gece olup başını yastığa koyduğu anda da, ellerinden ve ömürlerinden çalınan bir günün ıstırabıyla baş başa kalıyordu. Giderek daralan vakit, bir karabasan gibi üzerlerine binmeye başlamış, terslikler sanki daha kalabalık gelir olmuştu. Düşenin dostu olmaz misali, bir kazık da Nes-lişah Hanım'dan yemişlerdi. Hoş, iktidara oynayan bir Rebii kadınına bağlanan umut için daha aydınlık bir son düşünü lemezdi ama serde çaresizlik vardı işte. Bakalım kader karşı larına düştükleri denizde medet dağıtan daha hangi yılanları çıkartacaktı. Dün akşam vakti. Hilal Hanım Üsteğmen'i bir kez daha görüşmeye çağırdığında nasıl sevinmişlerdi. Gel gör ki Üsteğmen Rebii'nin yazlığına vardığında karşısında Hilal Hanım ile birlikte iki abisini bulmuştu. Salonun orta sındaki bir tabutun içerisine de Soner Bey'in cesedi yatırıl mıştı. Neslişah Hanım'ın iki oğlu aracılığıyla gönderdiği me saj çok açıktı. Soner'in işi bitirilmişti. Eğer merhumun hain olduğunu ispat eden o malum dosya kendilerine ulaştırılırsa, Neslişah Hanım bu cinayeti seve seve üstlenmeye hazır dı. Yok olmaz denilirse Kaya Bey'in ardından bu cinayet de Yediler'in üzerine kalacak, bütün nefretler ve intikam yemin leri buna göre ayarlanacaktı. Ceset şimdilik ortadaydı. Her hangi bir resmi açıklama yapılmamasına karşın, etrafta bu işi Ocağın yaptığına dair dedikodular dolaşmaya başlamıştı bi le. Üstelik Soner tek kurban değildi. Bugün gelen haberler, orada burada on kadar Rebii Gecelisinin daha cesedinin bu lunduğunu söylüyordu. Bunlar Soner'in taifesinden, onunla birlikte ortadan kaybolan Gecelilerdendi. Anlaşılan Neslişah Hanım hem Alamutla ilgili delilleri ortadan kaldırıyor, hem de vukuatları Ocağın üzerine iyice yıkmaya çalışıyordu.

Bu konu bugün Eski Yer'de yapılan 'geniş katılımlı' bir toplantıda ele alınmıştı. Gelen kanı, dosyanın bir an önce Neslişah Hanım'a verilmesi ve belanın bir an önce savuşturulması yönündeydi. Mehmet Sinan, Kaya Bey'den sonra So ner cinayetinin de Ocağın üzerinde kalmasının, çok kısa va dede Anadolu'daki bütün Rebii aşiretlerinin toplanıp İstan bul'a yürümesiyle sonuçlanacağını, bunun da sonlarını geti rebilecek bir savaş anlamına geleceğini hiç çekinmeden söy lemişti. İdris Usta'da karşılık olarak, kısa süre sonra başlayacak Şebhun saldırılarından dolayı Rebii'nin başını kaldıracak vakit bulamayacağını, diğer aşiretlerin de İstanbul'a gelmeye cesaret edemeyeceklerini anlatmış, Harifi lideri Kamalı Celal ile yaptığı görüşmeyi de özetleyerek o kadar da yalnız ve güçsüz olmadıklarını vurgulamaya çalışmıştı. Ne var ki. Ka malı Celal ve Şebhun meselelerinden daha yeni haberi olan Abbas Ağa, bunları duyunca pek bir bozulmuştu. Ağa, ha yatı boyunca hiç karşılaşmadığı fakat büyüklerinin anlattığı hikâyelerden nasıl bir beki olduklarını çok iyi bildiği Şebhun soyunun İstanbul'a getirilmesini İdris Usta'nın zekâsına hürmeten kabullenebiliyordu. Harifi ile kurulan ittifakı ise içine bir türlü sindiremiyordu. Ne kendisi ne de Solaklar'ından bi risi, bugüne kadar Mehmet Sinan haricinde bir Geceliyle 'aynı kılıcın sapını' tutmamıştı.

www.e-kitap.us

Masadaki bu tartışmayı daha kasvetli hale getiren de Niran Hatun'un tek kelime etmeyip Usta'yı yalnız bırakması olmuştu. Abbas Ağa ile Mehmet Sinan, İdris Usta'nın bugü ne kadar yaptığı şeylerin ortalığı daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramadığını neredeyse açık açık söylerlerken Hatun olan biteni dikildiği yerden izlemiş, son olarak da, "Yeter artık İdris. Denedin, olmadı. Ver şu dosyayı, ne halleri varsa görsünler," demişti. Toplantıyı bitiren de bu cümle ol muştu zaten. Usta eğik duran başını kaldırıp, "Benim Ocak adına iş yapma ve söz söyleme hakkım var. Bana bu hakkı Behruz Usta verdi. Unutan mı var?" diyerek Hatun da dahil olmak üzere masadaki herkesi ezip geçmişti. Unutan yoktu. Behruz Usta'nın buyurduğu: "Kılıcın kesmediği yerde İdris'in sözü başlar. Ne yapıyorsa doğrudur" lafı hâlâ herkesin kulaklarındaydı.

Bu tatsız muhabbeti izleyen uzunca bir sessizliğin ardın dan İdris Usta önce kendisini, sonra masadakileri sakinleştirmiş ve acil bir karşı tedbir olarak Mehmet Sinan'a dosyanın kendisinin değil ama içeriğinin bir dedikodu olarak etrafa yayılmasını emretmişti. Tıpkı Kaya Bey'de olduğu gibi bu ci nayet de kafaları karıştırmak, insanlar ve Geceliler Soner'in aşiret içi bir hesaplaşmaya kurban gitmesi ihtimali üzerinde de durmalılardı... Zaten böyle olmuştu.

Usta ikinci olarak telefona sarılıp Ahmet Paşa'yı aramış ve dosyayı kullanmak için formalite icabı bir izin istemişti. Paşa da Behruz Usta'nın lafını unutmamış olacak, hemen he men hiç soru sormadan bu izni vermişti. Bengi, İdris Usta'yı en son dün öğleden sonra, koltuğunun altındaki dosyayla Sütunlu Salon'dan ayrılırken görmüştü. Dudaklanndaki mı rıldanmayı da galiba bir tek kendisi okuyabilmişti. "Bana bunu etmeyecektin Neslişah Hanım," diyordu Usta, "Etme yecektin..."

Bengi Hatun, kafasında geçirdiği günün muhasebesini yaparken, ne zaman uykuya daldığını anlayamamıştı. Göz lerini tekrar açtığında ise hava hâlâ karanlıktı. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Böyle zamansız uyanmasına sebep gördüğü rüyaydı. Kâbus değildi. Hatta sevinilesi bir rüyaydı ama ne dense biraz ürkmüştü. Soğuğa aldırmadan yataktan çıktı Her zaman başucunda duran sürahiden kendine bir bardak su doldurdu. Rüyasında Lokman Hekim'i görmüştü. Kâbus Zindanları'nda konuşturmayı bir türlü başaramadığı şu adamla konuşuyordu. Nerede, ne şekilde olursa olsun He kim'i gördüğüne çok sevinmiş ve hemen yanına gitmek istemisti. Ne var ki daha zindanın kapısına yaklaşmadan Hekim kendisini fark etmiş, uzaklaşmasını istemiş ve adamla fısıl-daşmasına devam etmişti.

Hatun, bir yudum su daha içtikten sonra, "Hayırlar ol sun," diye mırıldandı. Rüyası öyle çok aydınlık sayılmazdı ama Hekim Sultan'ı görmek yine de çok hoşuna gitmişti. Bardağı komodinin üzerine bırakıp saate baktı. Sabaha daha vardı. Tekrar yatağına girip gözlerini sıkı sıkı yumdu. Niyeti, bu rüyanın güzel taraflarına sarılarak uykusuna kaldığı yer den devam etmekti ama şu adam aklına takılıp kalmıştı. Ay lar önce Salih Usta'nın Ankara'da yakaladığı o adam unutul muş ve sırlarıyla birlikte kâbus zindanlarında çürümeye ter kedilmişti.

Yatağın içinde birkaç kere döndükten sonra yorganı üze rinden savurarak ayağa fırladı. O adamın Alamut'un fedai dediği çapulculardan biri olduğu kesindi. Alamut'un yerini arıyorlardı ya, bilmesi muhtemel birisi ellerindeydi işte. Bel ki adam çoktan konuşacak kıvama gelmişti ama ilgilenen kimse yoktu. Hem o zamanlar Niran Hatun 'eldeki tek tanım bu' diyerek fazla ileri gitmesine de izin vermemişti. Bugün ise böyle bir sorunları yoktu. Zaten Hatun'un fikrini almayı da düşünmüyordu. Üzerine hızla bir şeyler geçirerek evden dışarı fırladı.

Hatun kısa zaman sonra Kâbus Zindanları'na varmıştı. Kapıda nöbet bekleyen Solak'a gidip biraz dinlenmesini söy lemiş, kimseye haber vermesine gerek olmadığını da ayrıca belirtmişti. Bu adamla, belki de son olarak, ama ciddi bir şe kilde ilgilenmek istiyordu. Zindan'ın kalın parmaklıklı kapı sını açarak kafasını içeriye uzattı. Adam küçük hücrenin bir köşesine oturmuş, gözlerini karşı duvara dikmiş öylece bek liyordu. Hatun'un yine sinirleri zıplamıştı. Buraya atılan bir insanın gördüğü kâbuslardan dolayı durmamacasına çığlık atması gerekirdi. Oysa Solaklar'dan, bu adamın mızıldandığına dair bile bir şikâyet almamıştı. Dahası, aylardır burada tıkılıp kalan adam, Hatun kapıyı açtığında 'ne oluyor' diye rek kafasını çevirip bakmamıştı bile. Sanki bütün duyularını kilitlemiş, başına gelen ve gelecek olan her türlü şeyi en ba şından kabullenmiş gibi bir hali vardı. Öyle ki. Bengi Hatun kendisini zindandan dışarıya fırlatıp, sorgu odasına doğru sürüklerken, üzerindeki paçavraları yırtıp atarken ve tahta ları sayısız yılların türlü pisliğinden kabuk bağlamış masaya yatırıp ellerini ayaklarını sıkıca bağlarken gıkı çıkmamış, kılı bile kıpırdamamıştı.

Hatun, paltosunu çıkartıp kapının ardındaki çiviye as tıktan sonra kollarını sıvamaya başladı. Bir

www.e-kitap.us

taraftan da suratındaki o bir türlü değişmeyen ifadeyle masanın üzerinde yatan kurbanına bakıyordu. "Anlayacağız bakalım neymiş sin sen," diye mırıldandı, "O zindanlarda bir tek evliyalar rahat uyku uyur. Eh senin evliya olmadığını da biliyoruz. O zaman sende bir iş var..."

Tereddütlü biçimde masanın etrafında dolaşmaya başla dı. Aklına kendi kendine mırıldandığı o son cümlesi takıl mıştı. Bu adamda bir iş olduğu kesindi. Lakin bunu ne menem bir şey olduğunu bilmiyordu. Kafasını toparlamaya, sı ralı düşünmeye çalıştı. Fazla ileriye gitmesine izin verilme mişti ama bu adamın acıya çok dayanıklı olduğunu tecrü beyle sabitlemişti. İleriye gitse bile, bu işin içinden, az ya da çok, can yakarak çıkamayacağından neredeyse emindi. Böy le bir şey de hayatında ilk defa başına geliyordu. Kurbanının başucunda durdu. Bu adamda inattan, dirayetten daha öte bir şeyler olduğunu artık hissedebiliyordu. Hislerinin sağla masını yapmak ise kendi yaşındaki ve çapındaki bir usta için fazla zor değildi. Bir insanı sanat kullanarak, acı da dahil ol mak üzere her türlü dünyevi etkiye karşı bağışık kılmanın birden çok yolu vardı. Adam çıplak olmasma rağmen. Bengi Hatun halen muska, tılsım ya da dövme gibi bir şeylerden şüpheleniyordu. Bunlar illa ki görünür yerlerde olmak zo runda değillerdi. Yutturulmuş bir muska, ağzın içine ya da bir kemiğin üzerine dövülmüş birkaç satırlık kelamın çok iyi ve neredeyse sonsuza kadar iş görebileceğini biliyordu. La kin adamın içini dışına iyice incelemek gibi meşakkatli bir işe girişmeye niyeti yoktu. Aklında bunun için çok daha kestirme bir yöntem vardı: Okuma. Bu sanatı kullanarak adamı bağlayan tüm sanatları görebilir, hatta bunların ne tür bir us ta tarafından yapıldığını bile anlayabilirdi. Tek yapması ge reken şey zihnini iyice boşaltıp Okuma Sanatı'na yoğunlaş maktı. Sonra sıra o sanatları bozmaya gelecekti. Eğer irfanı yeterse, kısa zamanda aklı başında bir insan evladıyla baş başa kalabilirdi.

Derin derin birkaç nefes aldıktan sonra avuç içlerini adamın alnına ve karnına doğru yaklaştırdı. Sanatın ilk keli meleri dudaklarından dökülmeye başlar başlamaz, ellerinde yoğun bir titreşim hissetmeye başlamışh bile. Lakin bunlar ne bir tılsımın, ne de bir muskanın marifetiydi. Adam düpe düz doğrudan yapılan bir sanatla bağlanmıştı. Hem de çok güçlü bir sanatla... Hatun zihnine biraz daha yüklenip, bu sanatın inceliklerini okumaya çalışıyordu. Niyeti, şafağın sökmesinden en geç birkaç saat sonra, Ustaların yanına ko caman bir müjdeyle çıkmaktı. Okuduğu şeyler çok karmaşık değildi ama yine de aklını bulandırmıştı. Bir taraftan yaptığı işe yoğunlaşmaya çalışıyor, bir taraftan da böyle temiz bir bağlama sanatının kimin dilinden çıkmış olabileceğini düşü nüyordu. İlk elden aklına Kamer-i Hail'den başkası gelmi yordu tabii ki. Zihninin kenarından, "O kaltağın parmağı ol madan bunca iş gelmezdi başımıza zaten!" diye düşünmek teyken, bir anda gözünün önünde beliriveren bir görüntü bütün dikkatini darmadağın etti. Hatun ellerini adamın üze rinden çekerken gülümsüyordu. Şaşırmıştı ama gördüğü şe yi de fazla ciddiye almamış, bunu zihninin oynadığı küçük bir oyun olarak kabul etmişti.

"Çok özledim ondan herhalde," dedi kendi kendine. De rin birkaç nefes daha aldıktan sonra kaldığı yerden işine koyuldu. Sanatın kelimelerini okumayı daha henüz bitirmişti ki aynı görüntü bir kez daha gözünün önüne geldi. Bu sefer tek bir kare de değildi. Hatun, görmekte olduklarını bir süre izledikten sonra zihnini bu sefer kendi isteğiyle dağıttı ve masadan birkaç adım geri çekildi. Suratında sanki az önce kendi cenazesini seyretmiş gibi bir ifade vardı. Aklı kendisi ne oyun falan oynamamış, sadece sanatıyla öğrenmek istedi ği şeyleri kendisine söylemişti. Lakin Bengi Hatun, az önce gördüğü şeylerin gerçek olduğunu bilmektense tereddütsüz ölmeyi, bu gördüklerini Ustalar'ına anlatmak zorunda kalmaktansa yerin yedi kat dibine girip, bu dünyaya hiç gelme miş farz edilmeyi, bin kere, milyon kere tercih ederdi. Ne var ki artık görmüştü ve emin olmak zorundaydı. Gözpınarlarından dökülmeye başlayan yaşlan ve genzinde patlayıp du ran hıçkırıkları durdurmaya çalışarak tekrar masaya yaklaş tı. Buza kesmiş ellerini adamın üzerine uzattı. Sanatı titreyen dudaklarından dökülmeye başladı ve çok geçmeden gönlün deki son zavallı umut da eriyip gitti. Artık emindi...

48

Kapısını döven yumrukların çıkarttığı gürültü, gözlerini daha birkaç saniye önce açmış olan İdris Usta'yı yatağından kaldırdı. Her zamanki tilki uykusunun arasında, kapı bekçisi söğüt ağaçlarından başlayarak tüm bahçeye yayılan hışırtıla rı duymuştu, ama gelenin acelesi olacak, daha kendini topar layıp yattığı yerden sırtını doğrultmasına fırsat kalmadan kapı vurulmaya

www.e-kitap.us

başlanmıştı. Usta, ev sahibinin ayaklandığı nı görünce ışığını arttırmaya yeltenen kanatlı alevciğe oldu ğu gibi kalmasını işaret ettikten sonra kapıya doğru yürüdü. Mahalleye yabancıların giremeyeceğini, girse de kapıyı çal mayacağını bildiğinden içi biraz olsun rahattı ama sabahın kör karanlığında böylesi bir gelişin de çok hayra alamet olmadığının farkındaydı. Sürgüyü çekip kapıyı açtı. Daha ge lenin kim olduğunu görmesine fırsat kalmadan üzerine yığılıveren bir bedenin ağırlığıyla geriye doğru sendeledi. Bu Bengi'ydi. Ağlamasından tanımıştı. Usta, neredeyse kendin den geçmiş bir şekilde, güç bela ayakta duran kızı sürükle yerek en yakındaki koltuğun üzerine bıraktı. Salona toplaşmış olan kanatlı alevciklere ışık vermelerini buyurduktan sonra Bengi'ye baktı. Gözyaşlarına bulanarak yanaklarına yapışmış olan saçlarını yüzünden temizledi. Kızın biraz sulu gözlü olduğunu biliyordu ama bu haline hiç şahit olmamıştı. Birinin, belki de birilerinin başına korkunç bir felaket gelmiş olmalıydı ve ölüm şu an için taşıyabileceği bir yük değildi. "Ne oldu?" diye sordu.

Bengi'nin ağlaması bir anda kesilivermişti. Kafasını kal dırıp Usta'ya baktı ama kilitlenmiş dudaklarından tek bir ke lime bile çıkamıyordu. Ne var ki İdris Usta ısrarlıydı. Bir kez daha sordu: "Kızım ne oldu? Anlatsana..."

Kız kafasını yeniden önüne eğdi ve "Gördüm Usta," de di, "Hani şu Salih Usta'nın Ankara'da yakaladığı adam var dı ya... Hani şu konuşturamadığım... Adam sanatla bağlan mış meğer..."

"Nasıl anladın?"

"Okudum Usta... Adama yapılan sanatı gördüm..."

İdris Usta suratına yapmacık bir gülümseme yerleştirdi: "E ne güzel işte. Bozuveririz sanatı. O zaman konuşturur sun."

"Sanatın nasıl yapıldığını da gördüm," dedi Bengi. Elle riyle yüzünü kapatıp dirseklerini karnına gömdü. Boğuk, derinden gelen bir sesle konuşmaya devam etti: "Yapanı da gördüm!..."

Usta yavaş yavaş titremeye başlayan elleriyle kızın saçı nı okşamaya başladı. "Kimmiş?" diye sordu. Sesinde engel olamadığı bir dehşetin tınısı vardı.

Bengi avuçlarına gizlediği yüzünü kaldırdı. Sanki son nefesiymiş gibi derin bir soluk aldıktan sonra dudaklarından tek bir kelime döküldü: "Elif!..."

Usta'nın kızın saçlarında dolaşan parmakları dona kal mıştı. Bir süre öylece durduktan sonra ayağa kalktı ve yatak odasına gitti. Kısa bir süre sonra döndüğünde ağzında yan makta olan bir sigara vardı. Bengi'nin tam karşısındaki kol tuğa oturuverdi. Bu işin getirişini götürüşünü düşünecek ha li yoktu. "Kime ne diyeceğiz?" diye düşündü kendi kendine, "Bunu el aleme nasıl anlatırız?... Bunu Salih'e nasıl anlatı rız?..." Kendi sorularına verecek hiçbir cevabı yoktu. Sert bir sesle, "Bengi," dedi, "Bundan kimseye bahsettin mi?"

Kız kaşlarını kaldırdı: "Doğruca senin yanına geldim Usta."

"İyi etmişsin. Solaklarda falan?"

"Hayır Usta. Kimsenin haberi yok. Nasıl derim? Ne de rim?"

İdris Usta bir cevap vermedi. Aslında bu işin en kolay çözümü şu an aklından geçendi. Kimseye bir şey söylemeyip bunu Bengi'yle aralarında küçük bir sır olarak tutabilirlerdi. Lakin Usta, karnında böylesine bir sırrı taşırken, başta Salih olmak üzere kimsenin suratına bakamayacağını biliyordu. Üstelik diğer Ustalar'ın bunu başkalarının ağzından duyma ları ya da kendi başlarına öğrenmeleri çok daha korkunç so nuçlar doğurabilirdi. İhanetten sır olmazdı.

"Nasıl yaptın kızım bunu?" diye mırıldandı. Zorlanmış, mecbur bırakılmış olabileceğini düşünmeye çalıştı. Mümkün değildi. O adamın zihnine girip bütün duyularını kilitlemek zorla yaptırılacak iş değildi. Üstelik tanıdığı Elif öyle bir du rumda kendilerine öyle ya da böyle bir işaret gönderirdi. Alamut'un fedailerine neden bu kadar güvendiği, eminlerin yerini nasıl öğrendiği ve Ocakla ilgili bunca bilgiyi nereden topladığı şimdi anlaşılıyordu işte. Kırk yıl düşünse böyle bir şeyi, böyle bir ihaneti aklına getiremezdi. Artık Alamut'un yerini öğrenmek, emanetleri bulmak. Gecelileri birbirlerine düşürmek gibi şeyler için o kadar hevesli değildi. Hepsi, her şey, herkes, hatta kendisi bile önemini yitirmişti. Başlarında ki her türlü belanın bir çözümü, bir nihayeti vardı. En fazla ölürlerdi ama ihanet de kendileri gibi çok uzun ömürlüydü işte. Elifin açtığı yaranın izini hangi ceza, hangi intikam, hangi politika, hangi güç kapatabilecekti ki?... Oluru yoktu. Bu şafaktan itibaren Ocak, o eski Ocak olarak kalamazdı. Bengi'nin de tıpkı kendisi gibi hissettiğinden emindi. Ve duyduklarında diğer Ustalar da aynı şeyleri hissedeceklerdi. Sigarasını söndürüp tekrar

www.e-kitap.us

yatak odasına gitti. Hızla üzerine bir şeyler geçirdikten sonra salona döndü. "Kalk kı zım," dedi Bengi'ye, "Git İlyas'a anlat her şeyi. Yalnız Salih'e görünmeyin şimdilik. Ben sizi İlyas'ın evinden alırım. Birlik te Niran Hatun'a gideriz. Tamam mı?"

Bengi burnunu çekerek kafasını salladı: "Sen nereye gi diyorsun?"

"Şu adama bir de ben bakayım... Bir de kendim göre yim..."

Bengi tekrar kafasını salladı. Birlikte evden çıkıp mahal lenin taş döşeli sokaklarında yürümeye başladılar. Hava hâlâ karanlıktı ve her ikisine de hiç aydınlanmayacakmış gibi geliyordu. Tek kelime konuşmadan mahallenin çıkışına kadar geldiler. Tam ayrılacaklarken Usta kızın omzunu sıkı sıkı kavradı. Canı bir şeyler söylemek istiyordu ama aklına bir şey gelmedi. Beceriksizce gülümsemeye çalıştı. Bengi de ay nı beceriksizlikle karşılık verdi. Usta, "Beni bekleyin," dedi ve dar sokağa açılan kapıya doğru yürümeye başladı. Hava soğuktu ve Usta çok uzun zaman önce yitirdiği bir yeteneği nin boşluğunu hissediyordu: Ağlayamıyordu...

49

Güneş ışıklarının ucunu göstermeye başlamıştı ve Yedi Kartal Ocağı'nın üzerine çöken, o değdiği dilleri kurutan ha ber, fazla dönüp dolaşmadan Behruz Usta'nın da kapısına varmıştı. Evin önünde bekleyen dört Usta'dan İlyas, haberi Bengi'nin ağzından duyduğu andan beri anlamlı ve sonunu getirebildiği tek bir laf edememişti ve olayın ciddiyetini hâlâ idrak edememiş bir suratla etrafına bakınmaktaydı. Belki de artık etrafta idrak edilecek bir ciddiyet bulamıyordu. Bengi Hatun ağlaması mutedil hıçkırıklarla devam ediyordu. Tek isteği ise bir an önce yatağına girip, mümkünse sonsuza ka dar yorganın altından çıkmamaktı. İdris Usta Kâbus Zindanları'ndaki adamı okuma sanatı yapıp her şeyi bir de kendi zihninde gördükten sonra sanki bir on yıl kadar ihtiyarlamıştı. Kadife pijamalarının üzerine giydiği paltosu, bağcıkla rı yerlerde sürünen ayakkabıları ve darmadağın olmuş saçla rıyla kendisini tanıyan birinin derin endişelere düşmesine neden olabilirdi. Ne var ki, kimse kimsenin üstüne başına bakacak halde değildi. Bu dört Usta'nın arasında en sakin ve en olduğu gibi görünen garip bir şekilde Niran Hatun'du. Haberi duyduktan sonra bir süre etrafına bakınmış ve "Salih'e söylediniz mi?" diye sormuştu. İdris, "Senin söylemen daha uygun düşer diye düşündük," şeklinde bir cevap ve rince yüzünü ekşitmiş, biraz daha etrafına bakındıktan son ra, "Behruz Usta'ya gidelim," buyurmuştu. Elifin ihanetin den çok, bunu Salih'e söylemek zorunda olmak Hatun'un kâbusu olmuştu. Aklına bin türlü sahne geliyordu ve hepsi birbirinden berbattı.

Zemheri ayazı ile sabah ayazının el ele verip bileylediği o keskin havanın ortasında, dondurucu bir süre bekledikten sonra Behruz Usta'nın cümle kapısı açıldı. Ustalar kıdem sırasına göre artarda dizilerek ve gece nöbetine kalmış rüzgâr ların arasından geçerek konağın kapısına vardılar. Usta, evin önündeki yüksekçe taş sahanlığın üzerinde kendilerini beklemekteydi. Sırtındaki yünlü giysilerinin üzerine kalın ku maştan bir pelerin sarmıştı. Dört usta, evin yedi adım açığın da sıralanarak selama durdular ve doğrulup büyük ustaları na bakmaya başladılar. Ağızlarından tek bir kelime çıkası yoktu. Herkes Niran Hatun'un, Niran Hatun da kendisini konuşmaya başlamasını beklemekteyken Behruz Usta dikil diği yerden, "Şart mıdır İdris?" diye bir soru sordu.

Sözcü olarak çekilmek bu sefer İdris'in hiç hoşuna git memişti. Kekelememeye çalışarak konuştu: "...Ne şart mıdır Usta?"

"Diyeceğiniz şey," dedi Usta, "Demeye geldiğiniz şey... Demeniz şart mıdır?"

İdris gözlerini yere devircli; "Şarttır Usta!" "Bu sefer kötü diyeceksin İdris. Çok kötü diyeceksin hem de! Madem şarttır diyorsun, de bakalım!"

Usta omuzlarının iyice düştüğünün farkında değildi. Birkaç defa yutkunduktan sonra, "Behruz Usta," diye söze başladı, "Salih'in Ankara'da yakaladığı adam Elif tarafından sanat kullanılarak bağlanmış. Adamı konuşturamamamız bu yüzdenmiş. Bengi yapılan sanatı okudu usta. Ben de oku dum. Gördük ki adamın aklı Elif tarafından bağlanmış, tüm hisleri bağlanmış, bize karşı uyarılmış ve zihni emanetleri al mak için karşısına çıkan herkesi katletmesi için doldurul muş. Kanaatim odur ki Usta, emanetlerin çalınması başta ol mak üzere başımıza gelen bunca derdin baş müsebbibi Eliftir!"

"Deme İdris," dedi Behruz Usta. Gözleri kederle kısıl mıştı. Pelerinin ucunu omzunun üzerinden aşırıp vücuduna sardıktan sonra taş basamaklardan bahçeye indi. Ustaların önünde durup, "Söyle

www.e-kitap.us

bakalım İdris," diye devam etti, "Bu iş ne getirir, ne götürür?"

İdris Usta dudaklarını büktü. Hayatında Behruz Us ta'nın bir sorusunu cevapsız bırakmışlığı yoktu ama kafası nı, mantığını çalıştırmak da hiç bu kadar acı verici olmamış tı. Yine de düşünmeye çalıştı. Kısa bir süre sonra, "Fazla bir şey getirmez Usta," dedi, "Dün bildiğimizden fazlasını bil miyoruz. Elif Zülfikâr'ın altında esirdir diye düşünüyorduk, öyleymiş. Emanetleri Alamut'un çaldığını zaten biliyorduk, işin içinde bir de Elif varmış. Bu Alamut bizi çok iyi tanıyor diyorduk, artık nasıl tanıdıklarını biliyoruz. Götürüşüne ge lince... Çok şey götürür Usta. Elifi götürdü bile. Alemde du yulursa itibarımızı götürür. Haberi alınca Salih'i götürür. Za ten bunların hiçbiri önemli değil Usta. Bu iş bizi götürür, Ocak'ı götürür!"

Behruz Usta, İdris'in aklıyla konuşmadığını fark etmişti. "Sen eskiden sorular sorardın İdris," dedi, "Sorularına ne ol du?"

Usta verilecek bir cevap arıyordu ki Niran Hatun araya girdi: "Her şey ortada Usta. Bu işin bir tek sorusu var: Elif bunu niye yaptı?"

Behruz Usta Niran'a doğru yaklaştı. Çırağından böyle bir soruyu duyduğu için hem şaşkın hem de mutluydu. Du daklarını sanki gülümseyecekmiş gibi gerdi ve "Elifin böyle bir işe kalkıştığı senin hiç aklına gelmemiş miydi?" diye sor du.

Niran'ın cevabı kısa bir tereddüdün ardından geldi: "Ne yalan söyleyeyim Usta... Gelmişti..."

"O zaman Elifin aklına niye gelmesin?" dedi Behruz Usta. Parmaklarını sakallarının dalgaları arasında gezdirerek bir süre sustuktan sonra devam etti: "Lakin, bu işin nasıl olup da, ne olup da Elifin akınla düştüğünü öğrenmemiz la zım. Ocak bitecekse bile aklında bu soruyla bitmemeli. Ocak'ın gözü açık gitmemeli. İşittiniz mi?"

Dört Usta hep bir ağızdan, "İşittik," diye cevap verdiler. Buyruk alınmıştı ve Yediler anlamışlardı ki Ocak'ta zikren ya da fikren şüphe edilmeyecek olan tek şey Behruz Usta'nın irfanıydı.

Güneşin yükselmesiyle birlikte hava sanki daha bir so ğumuştu ama kimsenin üşümeye hali yoktu. Behruz Usta ıs lığını giderek yükselterek iyice can sıkmaya başlayan densiz bir rüzgârı elinin tersiyle kovaladıktan sonra, "Ardımdan ge lin," diyerek konağına doğru yürümeye başladı. Diğerlerinin aklına ilk gelen şey, içeriye geçip konuyu enine boyuna tartı şacakları olmuştu ama Usta eve girer girmez merdivenlere yönelmiş, üst kata doğru tırmanmaya başlamıştı. Ustalar, ne olacağına bir isim koyamamakla birlikte, gitmekte oldukları yeri gayet iyi biliyorlardı. Bu merdivenler doğruca İstişare Odası'na çıkıyordu.

Behruz Usta merdivenin son basamağına adımını basar basmaz Oda'nın kapısı ardına kadar açıldı. Diğerleri, en ön de Niran Hatun olmak üzere, dört beş basamak aşağıda tem kinli bir şekilde gelecek emri bekliyorlardı. İstişare Odası da vet almadan ya da çok özel, çok önemli günler dışında geli nen bir yer değildi. Hafızalar çabucak yoklanmıştı ama kim se bu ziyareti gerektirecek bir sebep bulamamıştı. Usta, eşik ten içeri bir adım attıktan sonra dönerek, "Gelin," dedi, "Ben suratlarınızı görene kadar bunun için geldiniz zannediyor dum."

Ustalar odayla aralarındaki basamakları hızla adımladı lar. İçeriye ilk giren, Usta'nın eliyle işaret ettiği yere ilk ba kan ve olduğu yerde ilk donakalan Niran Hatun olmuştu. Kendini tutamayarak, "Bu kadar çabuk mu?" diye mırıldan dı. O kadar çabuk değildi aslında. Bu manzarayı en son gör melerinin üzerinden tam elli yıl geçmişti. Üstelik elli yıl önce ve daha önceki elli yıl öncelerde, bugünü unutmak bir yana, gelmesine üç ay kala takvimlere çentik atılmaya başlanır, sa bırsızlıkla devrilen günler sayılırdı. Bugün kasım günlerinin seksen altısıydı. Bugün erbain bitmiş ve artık hamsin başla mıştı. Dünyanın takvimi her sene dönerdi ama Yediler'in elli yılda bir dönen takviminde bugün çok önemliydi. Bugün kum saatinin dolduğu gündü!...

Behruz Usta'nın parmaklarıyla gösterdiği saatin üst haz nesinde tek bir kum taneciği bile kalmamıştı. Üzerinde dur duğu kaidenin hemen hemen önündeki kare şeklindeki taş da parlak yeşil bir renge bürünmüştü. Bugün, belki de biraz dan, içlerinden iki Usta bu yeşil ışığa girip. Yüce Çınar'ın za manında Lokman Hekim'e verdiği kadim defteri, saklandığı sonsuzluk diyarından alıp getirecekti ve daracık bir zaman artık gözlerinin önünde işlemeye başlayacaktı. İksiri yapma ları için kırk dokuz günleri kalmıştı.

"Bengi, İlyas. Bu sefer sıra sizde," dedi Behruz Usta. Eliyle hâlâ yeşil parılhyı işaret ediyordu: "Girin alın defteri."

www.e-kitap.us

İlyas ile Bengi kendilerine, birbirlerine ve Ustalarına baktılar. Defteri almaya böyle teklifsiz, böyle damdan düşer gibi, üstelik bu kılıkta gidecekleri için utanıyorlardı. Elli yıl önce bugün, yine bu odada toplanmışlar ve son kum zerreciğinin saatin alt haznesine düşmesini, bu yeşil ışığın zeminde parlamaya başlamasını hep birlikte izlemişlerdi. O zaman hepsinin üzerinde merasim cüppeleri vardı ve bir önceki ge ce verdikleri ziyafette doyasıya eğlenmişlerdi. Her Usta'ya bir buçuk asırda bir kere denk gelen bu kutlu görev. Bengi ile İlyas'ı böyle bir zamanda yakalamıştı. Döngüye boyun eğ mekte başka çareleri yoktu. Vaktiyle Yüce Çınar'ın koyduğu kurallar eğilip bükülmez bir kesinlikle işliyordu.

Bengi Hatun, Behruz Usta'nın emrini ikiletmeden ağır adımlarla küçük ışık havuzuna doğru yürümeye başladı. İl yas da hemen arkasındaydı. Adımını atmadan önce bir kez daha kılığına bakıp gelmiş geçmiş tüm Ustalar'ından, Yüce Çınar'dan ve tabii ki Lokman Hekim'den af diledi. Ayağını yavaş yavaş yeşil parıltıya daldırdı ve ilk basamağa bastı. Bundan sonrası merdiven inmek gibiydi. Her adımda vücudu ışığa biraz daha gömülüyordu. Son iki basamağı da in dikten sonra biraz kenarı çekilip İlyas'ın yanına gelmesini bekledi. Tüm sesler kesilmişti. Vücudunda tatlı bir serinlik ten başka hiçbir his yoktu. Gözleri açıktı ama o parlak yeşil ışıktan başka hiçbir şeyi görmüyorlardı. Burada sadece koku vardı. Etrafta bin bir çeşit ağacın, çiçeğin ve yaprağın rayiha sı dolaşıyordu. Hatun derin derin nefesler alarak her birini tek tek içine çekmeye çalışmaktayken İlyas'ın yanına vardığını hissetti. Koklamaya devam ettiler. Zaten kendilerini def tere götürecek olan da oydu. Birkaç nefesin ardından bu ga rip havanın içindeki kokular birleşmeye, tek bir koku haline gelmeye başladılar. Artık dört bir yanlarında değildi. Sanki tek bir kaynaktan, her an yitip gidecekmiş gibi ince ince tü tüyordu. Bengi ile İlyas kokuyu kaybetmemeye çalışarak yü rümeye başladılar. Bilinçleri neredeyse kapanmıştı. Ne yöne gittiklerini, kaç adım attıklarını bilmiyorlar, sadece kokuyu kaybetmemeye çalışıyorlardı. Kestiremedikleri bir süre son ra, her ikisi de parmaklarının ucunda yaşlı bir ağacın kabu ğunu hissettiler. Kokunun yayıldığı yer sanki burasıydı. Def tere ulaşmışlardı. Sayfaları Yüce Çınar'ın dallarından yoğru lan, cildi de kabuğundan yapılan bu defter, yeryüzünde var olan ve gelip geçmiş tüm bitkilerin ıhrını hâlâ üzerinde barındırıyordu. Ustalar, havada asılıymış gibi duran defteri dört köşesinden kavradılar ve omuz hizalarına kadar yük selttiler. Yarım kol boyu uzunluğunda ve beş parmak kalınlı ğında olmasına rağmen bir ağırlık hissetmiyorlardı. Yürü meye başladılar. Çıkış yolunu Yüce Çınar'ın irfanı göstere cekti.

İlyas ile Bengi, yeşil ışık havuzundan çıkıp doğruca Behruz Usta'nın huzuruna vardılar hafifçe eğerek defteri telim ettiler. Usta, artık ağırlığına kavuşmuş olan defteri ellerinin arasında şöyle bir tartıp Hekim'in kürsüsüne doğru ilerledi. Artık geriye sadece beklemek kalmıştı. On dokuz gün sonra birinci cemre havaya düşünce, defterin gürgen kilidi açılacaktı. Bunu diğer cemreler ve diğer kilitler takip edecekti. Son cemrenin toprağa düşmesinin ve defterin tüm kilitleri nin açılmasının ardından geriye sadece on altı günleri kala caktı. Yıl dönümüne, yani Nevruz'a kadar Hekim'in kelamı nı okuyamadıkları takdirde defter kapanacaktı. Hem de son suza kadar...

Behruz Usta defteri kürsüye özenle yerleştirdikten sonra Ustalar'a dönerek, "Unutmayın," dedi, "Cemre düşümlerin de kilitlerin açılması için defter yanında iki Usta ister. İkini zin burada olmanız lazım."

Dört Usta da kafasını sallamıştı ama bu konu en çok Bengi Hatun'u ilgilendiriyordu. Bu görev kendisine ne za man verilmişti hiç hatırlamıyordu ama kendini bildi bileli Ocak'ın takvim gerektiren işlerine bakardı. Kafasından çabu cak bir hesap yaph. Cemreler, düşecekleri gün içerisinde, gü neşin gökyüzünde olduğu süre boyunca herhangi bir za manda gelebilirlerdi. Ender olmakla birlikte bir gün geciktik leri de olurdu. Bu, içlerinden iki Usta'nın, iyi ihtimalle koca bir gün boyunca defterin başında durmak zorunda oldukları anlamına geliyordu. Behruz Usta'nın niye aralarından ikisini istediğini de hiç anlamamıştı. Kendisi zaten sürekli buraday dı, bir Usta gelse de olurdu.

Odadaki bütün gözler kürsünün üstünde yatan deftere dalıp gitmişti. Arada sırada gırtlaklardan çıkan küçük, gayrı ihtiyari iç çekişler dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Behruz Usta tatlı sert bir sesle, "Haydi bakalım Yediler," diye bağırıverdi, "Herkes işinin başına. Nazar ile açamazsınız bu defte ri."

Yerden göğe kadar haklıydı. Lakin kimsenin içinden bir işin ucundan tutmak gelmediği için kimse yerinden kıpırda mamıştı. Usta kartallarını birazcık dürtüklemesi gerektiğine kanaat getirdi:

www.e-kitap.us

"İdris! Al İlyas'ı Eski Yer'e varın. Vaziyeti an latın. Ocak yarenlerinin haberdar olması lazım."

İdris, "Baş üstüne Usta," dedi. İlyas'ı önüne katıp merdi venlerden inmeye başlamıştı ki Usta'nın sesini duydu. "Niran," diyordu, "Salih'e söylendi mi?"

İdris Usta çok ucuz atlattığını düşünerek adımlarını hız landırdı. Ne bu buyruğa, ne de buyruğu almak üzere olan Niran Hatun'a yakalanmak istemiyordu.

Niran Hatun, "Hayır," demek yerine kafasını yere eğe rek cevap vermişti. "Söylemek lazım," diye devam etti Usta, "Bu da sana düşer."

Hatun, "Haklısın Usta," dedi ve muhabbeti fazla uzat madan merdivenlere yöneldi. Birkaç basamak inmişti ki, ar dından Usta'nın sesini duydu. "Bekle kızım," dedi Behruz Usta, "Bekle de birlikte gidelim." Eliyle yetiştirdiği, öz kızı gibi yetiştirdiği çırağını bu güne kadar en zor görevlere gözü kapalı göndermişti. Lakin bu seferki başkaydı. Kızını bu işte yalnız bırakamazdı.

Usta da hızla çıktıktan sonra Bengi odada tek başına kal mıştı. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Herhalde Ocak tarihin de ilk defa bir Usta İstişare Odası'nda unutuluyordu. Zaten her ne hikmetse bu sene ilklerin senesiydi. Odanın kapısını yavaşça kapattı ve aşağıya inmeye başladı. Kendine yapacak bir şeyler bulmalıydı. "İlyaslarla Eski Yer'e mi gitsem acaba," diye düşündü. Belki akşamüstüne doğru Salih Usta'ya uğra yabilirdi... Uğramalıydı da. Bir taraftan da da canı çılgın gibi yemek yemek istiyordu. Sinirleri iştahına vurmuştu yine. Bir şey yapmadan önce eve gidip kahvaltı niyetine ne bulursa tı kınmaya karar verdi.

Evi geçip bahçeye çıkmıştı Behruz Usta ile Hatun on adım kadar önünde dalgın dalgın yürüyorlardı. Hatun'u o her zamanki sert adımlarından eser yoktu. Omuzları çök müş, saçları neredeyse siyah bir renge bürünmüştü. Behruz Usta'nın yürüyüşünde de bir gariplik vardı. Bengi ilkin gö zünün yanıldığını zannetti ama adımlarını sıklaştırıp Usta'ya biraz daha yaklaşınca doğru gördüğünü anladı. Behruz Usta'nın sağ bacağı belirgin bir şekilde aksıyordu. Biraz da ha hızlanıp arayı kapattı. Uslu uslu yanlarında yürüyormuş gibi yaparak gözünün ucuyla uzun uzun Usta'ya baktı. Ala cakaranlıkta ve evin loş ışığında fark edememişti anlaşılan. Usta'nın yüzü olması gerekenden çok daha beyaz ve solgun görünüyordu...

50

Alamut'un üzerine asabi bir güneş doğmuştu. Hava son birkaç gündür olduğu gibi açık ve parlaktı. Rüzgâr da dur muştu. Kış ortasında böyle bir hava pek çok insana keyif ve rirdi ama fısıltılarını uğultularda, gölgelerini puslarda gizle yenler için bu durgunluk hoş karşılanacak bir şey değildi. Alamut tedirgindi. Bir haftadan fazladır açılmaz olan kapı lar, gidip gelmeyen haberciler, dolu tutulan silahlar ve arttırılan nöbetçiler sinirleri iyice germişti. Alamut'u bilen ve gö rev için dışarıda olan tüm fedailer yuvaya geri çağırılınca nüfus bir anda artmış, cennet bahçeleri eski konforundan bi razcık uzaklaşmıştı. Dahası, tüm eğlencelerle birlikte afyon kullanımı da yasaklanmış, içki ve esrar tüketimine ise acıma sız bir kota getirilmişti. Bu güvenlik için belki iyi olmuştu fa kat fedailerin ayık durmaya pek alışık olmayan kafaları bir anda çalışmaya başlamış, harman kalmanın verdiği sinirle türetilen türlü türlü dedikodu etrafta dolaşmaya başlamıştı. Keyiflerine düşkün olan fedai taifesini zararlı alışkanlıkların dan uzak tutmaya çalışmak çok akıl kârı değildi. Hele ki bu adamların biat etme nedenlerinin onda dokuzu bu alışkan lıklara dayanıyorken... İşte Alamut 'sipahdar'ı Ekrem'in Behram Bey'e anlatamadığı şey buydu. Zaten sebebi belli ol mayan bu kriz döneminde apar topar çağırılarak, yeni icat edilen bir rütbeyle birlikte Alamut'taki tüm fedailerin başına geçirildiği için canı bayağı sıkkındı. Hücre sistemiyle çalışan tarikat, hangi akla hizmet bilinmez, bir anda ordu sistemine geçivermişti. Yıllarını bu işe vermiş olan Ekrem, buradakile rin, yani Alamut'ta ikamet edecek seviyeye gelene kadar ha yatta kalmayı başarmış olan fedailerin ne tür insanlar oldu ğunu çok iyi biliyordu. Zincirleme hiyerarşi sistemi bu adamlara gelmezdi. Dahası, Behram Bey tüm Mamut mev cudunu içtimaya toplamış "Sipahdar'ınız budur. Emri benim emrimdir,' diyerek kendisini bir alay adamın önüne atmıştı Ekrem hiç gururlanmamıştı. Çünkü ayaklanan ordular, her kesten önce generallerini aşağıya alırlardı.

Ekrem'in bu sabahki görevi ise özel olarak seçtiği feda ilerden kurduğu muhafız birliği ile Behram Bey'e ve Büyük İmam'a eşlik etmekti. Saray'a gidilecekti. Mesafe hiç uzak sayılmazdı ama bu Büyük Alamut'un duvarlarının dışına çıkılacağı anlamına geliyordu. En azından biraz dağ havası

www.e-kitap.us

alabilecekler, kodamanları beklerken karla kaplı orman man zarasının seyrine dalabileceklerdi.

Sipahdar, arzu edildiği üzere muhafız birliğinin askerle rini koridorun iki duvarı boyunca nizami aralıklarla dizmiş ti. Vücutlarına oturan düz siyah üniformaları ve yüzlerinin yarısını örten kırmızı eşarpları ile caydırıcı görünüyorlardı her birinin elinde dolu şarjörlü birer otomatik tüfek vardı Palaları ise bellerinde sallanıyordu. Az önce huzura giren Behram Bey'in, Büyük İmam'la birlikte çıkması bekleniyor du. Ekrem, hiç tahmin etmediği bir disiplin ve huşu içinde bekleyen askerlerine baktı. Şaşkındı. Mazilerinde türlü türlü vukuatları barındıran, en ufak şeyden hır çıkartan bu adam lar, söz konusu Büyük İmam olunca gerçek birer fedaiye dönüşüvermişlerdi. Yetmişine merdiven dayamış bu adamın büyüsünü anlamak mümkün değildi.

Koridorun sonundaki kapının açılmasıyla birlikte bütün muhafız birliği esas duruşa geçti. Büyük İmam, yüzünde o her zamanki kalender gülümsemesiyle neredeyse bütün fedaileri tek tek selamlayarak yürüyordu. Behram da birkaç adım arkasındaydı. Zaten hep asık olan yüzüne bir de kas vetli bir düşünce hali yerleşmişti.

Tarikat kodamanlarını kapını önünde artarda dizilmiş üç cip bekliyordu. Dışarıya çıkar çıkmaz, Behram fedailer den birinin kolunda duran beyaz paltoyu alıp Büyük İmam'ın sırtına örttü. Hasan Hazretleri, paltosunu omuzları na yerleştirdi ve temiz dağ havasını derin derin ciğerlerine çekerek etrafına bakındı. Yüksek duvarlarla çevrili olan evi, Alamut'un kuzey ucuna inşa edilmişti. Burası kale içindeki küçük bir kale gibiydi ve oldukça korunaklıydı. Sağında ve solunda tarikatın ihtiyaçlarının görüldüğü çeşitli hizmet bi naları vardı. Sırtını da Alamut'un on bir metre yüksekliğin deki, duvarlarına ve hemen altındaki derin uçuruma daya mıştı. Büyük İmam'ın en büyük zevki, duvarın üzerine çıkıp bir koluna uçurumu, bir koluna kartal yuvasını alarak uzun yürüyüşler yapmaktı. Konağının ön cephesi ise, üzerinde durdukları düzlüğün güney ucundaki, gökyüzüne doğru bir diş gibi yükselen heybetli dağa bakıyordu. Asıl Alamut bu dağın içine oyulmuştu. Uzaktan bakıldığında sıradan bir zir ve gibi görünen bu yükseltiye yaklaştıkça, kayaların arasına oyulan pencereler göze çarpmaya başlardı. Dağın içine yedi katlık bir inşaat yapmayı zamanında Behzat Taner akıl et mişti. Bu iş için çok çalışmış, dünyanın dört bir yanından mi marlar, mühendisler, operatörler ve ustalar getirtmiş ve beş yıl gibi bir sürede Alamut'u tamamlatmıştı. Kol gücünü fe dailerden sağlamışlardı. Dışarıdan getirtilen teknik eleman ların ise, son projeleri Alamut olmuştu.

Yüksek kubbeli Orta Salon dağın zemin katındaydı. He men üstü Behram ile Behzat Taner'in kullanımına tahsis edil miş, diğer katlara da fedailer yerleştirilmişti. Dağın her iki cephesine doğru açılarla açılan pencerelerden gelen ışık, ay nalar yardımıyla iç odalara kadar ulaşırdı. Alamut'un yegâ ne kapısı bu dağın altından geçerdi. Altı yüz metre aşağıda başlayan tünel, dağı içerden tırmanarak kayalığın önündeki geniş meydana çıkardı.

Bu kalenin en nefis yeri şüphesiz Cennet Bahçeleri'ydi. Yerin altına inşa edilmiş olan bu kapalı seranın uzunluğu beş yüz metreyi aşkındı, içinde kocaman ağaçlar ve çeşit çeşit çi çeklerle birlikte iki de yapay dere bulunuyordu. Yapay hava landırması ve ışıklandırması ise deha ürünüydü. Alamut yıpranan fedailerini gerçekten cennete benzeyen bu bahçe lerde ağırlardı.

Büyük İmam huzur içinde arabaya bindi. Aşılmaz kaya lıkları, üç tarafındaki uçurumları, dayanıklı duvarları ve do nanımlı fedaileri ile Alamut güvenli bir yerdi. Fedailerin de diğer ciplere doluşmasının ardından hareket eden konvoy, doğruca kapıya yöneldi. Kulübede nöbet bekleyen fedai Bü yük İmam'ın geleceğinden zaten haberdardı. Arabaları görür görmez, ayağa kalktı ve önündeki düğmelerden birine bastı. Meydanın tam ortasında, zemine yerleştirilmiş iki çelik ka nat gıcırdayarak yanlara kaymaya başladı. Tünelin ağzı gö rülmüştü. Fedai birkaç düğmeye daha basarak ışıkları yaktı ve önündeki saatin saniyelerini saymaya başladı. Dikkatli ol ması gerekiyordu. Aşağıya inene kadar arabaların önüne çı kacak olan dört çelik kapıyı da tam zamanında açmak zo rundaydı.

Konvoy, karlı ağaçların arasına saklanmış daracık pati kalarda yaptığı zorlu bir yolculuğun ardından Saray'a ulaş mıştı. Alamut'un kuzey doğu tarafında, uçurumun öte yaka sındaki yüksekçe bir tepenin üzerinde yükselen bina geçen kış. Büyük İmam'ın emri ile alelacele dikilivermişti. Kış orta sında harç karmak, taş taşımak zorunda kalan fedailer biraz homurdanmıştı ama sonuçta ortaya güzel bir iş çıkmıştı. Çok büyük sayılmazdı ama sağlamdı. Üstelik nefis de bir Alamut manzarası vardı. Buranın ne için kullanılacağı, ismine neden Saray denildiği konusunda

www.e-kitap.us

kimseye bir açıklama yapılma mıştı. İnşaatın bitiminden bir ay kadar sonra fedailerin arasından kırk beşi ayrılmış ve bu gizemli konağa gönderilmiş ti. Onları bir daha gören olmamıştı. Saray, Alamut tarafından yaptırılmıştı ama aralarındaki fark bu iki binayı birbirinden ayıran uçurum kadar derindi.

Behram arabadan indiğinde bir hayli sinirli görünüyor du. Saray'ın bahçe kapısının açılması için en öndeki arabanın kornasına birkaç defa basması gerekmişti. Üstelik gelecekle rini iki gün önceden haber vermişlerdi. Dişlerini sıkarak Büyük İmam'ın arabadan inmesine yardım etti. Gün gelecek tüm hesaplar dönecekti nasıl olsa. İşte o zaman ne yapacağı nı çok iyi biliyordu. Büyük Imam'la birlikte, kapının önünde kendilerini beklemekte olan kâhyaya doğru yürümeye başla dılar. Ekrem birkaç adım arkalarından geliyordu. Fedailer ise arabalarda kalmıştı. Çünkü ortalıkta dolaşmaları Saray tara fından hoş karşılanmıyordu.

Kâhya kuru bir, "Hoş geldiniz," diyerek misafirleri içeri davet etti. Paltolarını alırken de ekledi: "Hanımım sizi kabul edecek."

Behram içinden okkalı bir küfür savururken, öfkeden kulaklarına kadar kıpkırmızı kesildiğinin farkında değildi. Neyse ki artık Saray'ın kibrine bir son verilecekti. Zor ol muştu, günlerce dil dökmüş ve sonunda Büyük İmam'ı bazı konularda ikna etmeyi başarmıştı. Alamut ipleri tamamen eline alacaktı. Bu lanet yeri son ziyaret edişi olmasını diledi. Her gelişinde kafasına saplanan garip ağrı günlerce beynini oyuyor, bir taraftan da zihnini anlamsız düşüncelere ve he saplaşmalara boğuyordu. Dayanılır şey değildi...

Kâhya misafirlerinin önüne geçti ve hızlı adımlarla kori dorun sonuna ilerledi. Aralık duran kapıyı hafifçe tıklattı. İçeriden belli belirsiz bir ses duyuldu: "Buyursunlar..."

Behram'ın tüyleri diken diken olmuştu. Saray'ın ağır at mosferine bir de bu kadının küstah sesi eklenince sinirleri zı vanadan çıkıvermişti. Ağır ağır kapıyı açmakta olan Kâhya'yı kenarı itip içeriye dahverdi. Gözleri, hâlâ saçını başını düzeltmekle uğraşan Büyük İmam'ı bile görecek durumda değildi. Hızlı adımlarla odanın ortasına kadar yürüdü. Pen cere kenarındaki masada, tam karşısındaki manzaraya karşı kahvaltısının son çayını yudumlamakta olan kadına dik dik baktı ve yüksek bir sesle, "Günaydın Elif Hanım," dedi. Ka dın kendisini duymuş gibi görünmüyordu. Çayından bir yudum daha aldı. Ağır ağır ayağa kalkarken gözleri hâlâ man zaradaydı. Kafasını hiç çevirmeden, "Günaydın Hasan," de di, "Hoş geldin."

Kapıdan içeriye daha henüz girmekte olan Büyük İmam kibar bir sesle karşılık verdi. Cinnet geçirmemek için kendini zor tutan Behram'ın yanından geçerek Elifin yanına doğru ilerledi. Gözlerine yine o hayranlık dolu parıltı yerleşmişti. Kadını usulca omuzlarından tuttu ve alnına küçük bir öpü cük kondurdu. Elif gülümsedi. Daha uyanalı bir saat bile ol madığı için yüzünde hâlâ mahmurluğun izleri vardı ve bu, yüzünü her zamankinden biraz daha çocuksu kılıyordu. Uzun, geniş dalgalı, siyah saçları, sabahlığının sırtındaki zümrüt-ü anka işlemesinin üzerinden beline kadar dökülü yordu. Fazla uzun boylu değildi. Hatta Ocak'taki kadınların en kısasıydı. Ama güzeldi. Hem Niran Hatun'un cazibesine hem de Bengi'nin o biçimli kadınlığına sahipti. Ne var ki ken dini öyle ahım şahım bir kadın olarak görmeye hiçbir zaman ihtiyaç hissetmemişti. Çünkü hem güzellik göreceli bir kav ramdı hem de zihinlere hükmeden bir sanatı vardı. İnsanla rın kendisini, kendi istediği gibi görmesini sağlayabiliyordu. Zihinler tutulduğunda, dış görünüşün fazla bir önemi kalmı yordu. Garip bir şekilde bu yeteneği yüzüne da yansımaya başlamıştı. Hiç sanat kullanmadan Niran Hatun gibi öfkeli, İdris Usta gibi kurnaz, İlyas gibi vurdumduymaz, Salih Usta gibi pimpirikli görünebiliyordu. Bütün bu kabiliyetlerinin bir tek yan etkisi vardı: Siması hafızalarda yer etmiyordu. Kendisiyle aynı odada bir ay vakit geçiren yetenekli ressam bile, bakmadan yüzünün şeklini kâğıda çizemezdi. Hayatın dan çıktığı insanların akıllarında, kendisine dair sadece bir çift göz kalıyordu. İşte bu yüzden Elifi hayal etmek müm kün değildi.

Elif ile Büyük İmam arasındaki romantik tabloyu odanın ortasından gelen öfkeli bir ses bozdu. "İşler giderek sarpa sa rıyor Elif Hanım," dedi Behram, "Bize kolay olacağını söyle miştiniz."

Elif herkesten önce konuşma cüretini gösterdiğine ilk defa şahit oluyordu. Dikkatle Hasan'ın gözlerine baktı. Sa ray'da sanatını kullanması olanaksızdı ama ters giden bir şeyler olduğunu anlamak için zaten buna gerek yoktu. Ada mın yüzünde kararsız bir ifade vardı. Sanki dirayetini koru maya çalışıyordu. Masanın başındaki sandalyelerden birine yerleştikten sonra bakışlarını Behram'a çevirerek, "Ben size hiçbir zaman kolay olacağını söylemedim," diye cevap ver di, "O

www.e-kitap.us

bizzat sizin lafınızdı. Söyleyin! Nasıl sarpa sarıyormuş işler?"

"Sizinkilerden hâlâ bir haber yok," dedi Behram, "Za manları iyice daraldığında emanetleri verirler demiştiniz. Söyler misiniz daha ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Elif tek hecelik, küstah bir kahkaha attı: "Yine yanlış. Ben size emanetleri verip vermeyeceklerini zamanları daralınca göreceğiz demiştim. Bir de şunu o aksak hafızanıza iyi sokun. Onlar artık benimkiler falan değil. Eğer öyle olsaydı burada olmazdım... Ya da siz olmazdınız. Daha ne kadar beklemeniz gerektiğine de siz karar vereceksiniz. Bu işi ba şından beri siz yürütüyorsunuz. Bana akıl danışmak şimdi mi aklınıza geldi?"

Behram kadının üzerine yürüyecekmiş gibi diklenerek, "Ben mi yürütüyorum?" diye bağırdı, "Bütün planları yapan sen değil misin? Ölümsüzlük fikrini aklımıza sokan, fedaileri büyüleyip eminlerin üzerine salan sen değil misin?"

Elif cevap vermeden önce bir kez daha Hasan'a baktı. Suratında Behram'ı lanetleyen bir ifade vardı ancak araya girmemeye de niyetli görünmüyordu. "Evet benim" dedi Elif dişlerini sıkarak, "Benim hiçbir lafımı dinlemediniz. Eminle ri doğruca bana getirin demiştim, siz adamları parçaladınız. Hani hiç ölüm olmayacaktı? Size Yediler'i tahrik edip dur mayın, Bengi'nin emanetinin peşini bırakın dedim, tek bir la fımı bile dinlemediniz. Beni bu eve hapsettiniz. Size dışarı dan en sağlıklı bilgileri getirecek olan bendim. Bunu bile en gelle diniz. Şimdi de geçmiş karşıma işler sarpa sardı diyorsunuz. Sarpa sardığı falan yok. Her şey çok açık. Duymak is ter misiniz?"

"Lütfen," dedi Behram ukala bir gülümsemeyle. Oysa Elifin hiç gülesi yoktu. Kesin bir sesle, "Bu iş sizin için bitti," deyiverdi, "Yediler pazarlığa yanaşmayacak."

Odayı buza kestiren bu laf Behram'ın öfkesini bile don durmuştu. "Ne... ne demek?" diye kekeledi, "Sizin için bitti ne demek? Sen ne yapacaksın? Elini kolunu sallaya sallaya evine mi döneceksin? Gidip, 'Ellerinden kurtuldum,' mu di yeceksin?"

Elif rahattı: "Siz Yediler'in rehine numarasını yuttuğunu mu zannediyorsunuz? Yalan olduğunu çoktan fark etmişler dir. Unutmayın ki o da sizin fikrinizdi. Size bu işe Alamut'u hiç karıştırmayalım, başka bir yol bulalım demiştim ama onu da dinletemedim. Alamut'un ismi olmadan olmaz diye tutturdunuz. Sıkışınca da o rehine hikâyesini uydurdunuz. Benim kolay kolay rehin düşmeyeceğimi herkes bilir. Kime ne anlatıyorsunuz?"

Behram bir süre sessiz kaldıktan sonra aniden, "Yediler pazarlığa yanaşacaklar," diye gürledi, "Yanaşmak zorunda lar çünkü ölecekler. Bunu kimse göze alamaz. Bu işi buraya kadar getirdim. Bundan sonra bırakmam. Sen de elinden ne geliyorsa yapacaksın."

Elif ağzından tükürükler saçarak konuşan bu adama acı yarak bakıyordu: "Değil pazarlık yapmayı, size cevap bile vermeyecekler. Şu an tüm güçleriyle Alamut'u arıyorlardır. Sandığınızın aksine benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ama burayı bulurlarsa başınıza gelecekleri hayal bile ede mezsiniz. Bırakın beni Yediler'e teslim olayım. Her şeyi ken di başıma yaptığımı, sizi büyüleyerek bu işe alet ettiğimi söylerim. Sizin için. Hasan için elimden gelen her şeyi yapa rım."

Behram bağırmaya devam etti: "Koskoca Alamut'u, kos koca Büyük İmam'ı elinde oyuncak ettiğini mi söyleyeceksin yani. Gelsinler, öldürsünler, Alamut'u başımıza yıksınlar da ha iyi."

"Sizi öldürmekle kalmazlar," diye cevap verdi Elif, "Ala mut'u tarihten silerler. Bırakın gideyim. Belki siz ölümsüzlü ğe kavuşamazsınız ama Alamut kurtulur. Burası yaşamalı. Bu muazzam kudret ayakta kalmalı. Alamut'u ölümsüz kıl mak sizin elinizde."

Bu laflar Behram için koca bir yalandan başka hiçbir an lama gelmiyordu. "Alamut yaşayacak," dedi, "Sonsuza ka dar ve bizimle birlikte! Sen de Alamut'la aynı sonu paylaşa caksın. Madem Yediler'den bu kadar korkuyorsun, o zaman güvenliğin arttırılacak."

Sözünü bitirir bitirmez sertçe arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Ayak sesleri, hızla çarpan kapının gürültüsünün arasında kayboldu.

Elif odanın eski sükûnetine kavuşmasını bekledikten sonra gözlerini Hasan'a çevirdi. Büyük İmam ellerini dizleri nin üzerine koymuş, başını önüne eğmiş öylece duruyordu. Üzerinde bir çift gözün ağırlığını hissediyordu ama söyleye cek tek bir kelimesi bile yoktu. İhtiyar kafası, her şeyin nasıl olup da bu raddeye geldiğini bir türlü anlayamıyordu ama içinden bir ses hiç de masum olmadığını söyleyip duruyordu. Haksız değildi o ses. Ölümsüzlüğü herkes kadar kendisi de arzulamıştı. Dünyaya hükmedeceklerdi. Önlerinde diz çökmeyen, korkudan titremeyen kimse kalmayacaktı. Bütün bunların hayalini kurmuştu, hâlâ da kuruyordu ama hiçbiri si kimsenin

www.e-kitap.us

bilmediği o tek, biricik hayalden daha önemli de ğildi: Elifle birlikte sonsuz kadar sürecek bir yaşamın haya linden...

Büyük İmam kafasını yerden kaldırmadan ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Dil bunca kemiği kırdık tan sonra artık bir laf demeye ve bir laf işitmeye tahammülü yoktu. Tam çıkmak üzereyken Elifin ismini seslendiğini duydu. Kafasını çevirmeden öylece bekledi. "İksirin akan za manı geri getirmediğini biliyorsun değil mi?" dedi Elif. Ha san yürümeye devam etti...

Dışarı çıktığında Behram'ı arabanın yanında kendisini beklerken buldu. Öfkesi geçmiş gibi görünüyordu. Geldiğini görünce hemen yanına koştu. "Özür dilerim," dedi, "Biraz fazla bağırdım. Sizin için değerli bir zat olduğunu biliyorum ama... Daha önce konuşmuştuk bunları."

Büyük İmam Behram'a eliyle bu konuyu kapatmasını söyledikten sonra, "Behzat'tan haber var mı?" diye sordu. Şu sıralar en çok ihtiyacı olan şey akıldı.

"Arıyoruz," dedi Behram.

Bu üstünkörü cevap Hasan'ı biraz öfkelendirmişti. Ani den duruverdi: "Nasıl arıyorsunuz?"

"Her yere baktırıyorum. Bugün yarın haber alırız." "Behram! Sen Behzatı kardeşini arar gibi aramıyorsun. Eşkıya gibi kovalatıyorsun. O da bunu bildiği için ses vermi yor. O çocuk ne yaptı evladım sana?"

"Bir şey yaptığından değil. Sadece Alamut'u açığa vur masından korkuyorum. Behzat'ı bilirsiniz..."

Bu söz Büyük İmam'ı enikonu kızdırmıştı. "Bilirim," de di sert bir sesle, "Behzat canını verir ama yine de Alamut'u satmaz. Bunu bilirim!"

"Haklısınız" dedi Behram. içinden ise, "Bu adam yaş landıkça saflaşıyor," diye geçiriyordu. Büyük İmam'ın araba ya binmesine yardım ettikten sonra kapıyı kapatıp Ekrem'i yanına çağırdı.

"Buyrun Behram Bey," dedi Sipahdar.

"Sabah bir şey söyleyecektin?"

"Habercileri hazırlattım. Ne zaman isterseniz gönderebi liriz."

Behram heyecanlanmıştı: "Hah! Söylediğin iyi oldu. He men gönder. Unutma Behzat Taner'i bulana ödül var." Sonra ka fasıyla Saray'ı işaret etti: "Burayı da dediğim gibi halledersin."

Ekrem buna da kafasını salladı ve arabanın kapısını açtı. Artık aldığı emirlerin ucunu kaçırmıştı. Ne işe yarayacakları nı düşünmüyordu bile. Cipe bindi ve konvoy Alamut'a doğ ru harekete geçti.

51

"Yahu Salih Allah'ın adını verdim dur!" diye bağırıyor du İdris Usta. Bir taraftan da Salih'e yetişmeye çalışıyordu: "Ne yapacaksın sen o dosyayı?"

Salih Usta'nın duracak durumu yoktu. Sütunlu Salon'a çoktan girmiş ve etrafı kurcalamaya başlamıştı bile, "Alıp Soner'in anası olacak o Rebii şıllığının kafasına kafasına vu racağım," diye cevap verdi, "Madem oğlu böyle bir işe bu laşmış, Alamut'un yerini de biliyordur. Bilmiyorsa da öğrensin! Nerede o dosya?"

İdris Usta bezmiş bir şekilde anlatmaya çalıştı: "Dosya bende. Lakin daha zamanı gelmedi."

Salih, "Daha ne zamam?" diye bağırdı. Sinirden nere deyse masanın üstüne çıkacaktı: "Kırkımız çıkınca Mehmet Sinan mı götürecek Soner'in anasına. Bu akşam biniyoruz te pelerine İdris Usta. Bu akşam!"

"Yahu Salih etme eyleme. Bak sinirlisin, başımızı olma dık belaya sokacaksın."

"Gelmedik bir bela kaldıysa onun da geçmişini Usta.... Ne yaptığımı biliyorum ben."

"Salih yolda gelirken polise küfrettin. Karakolluk olu yorduk. Aklın başında değil senin."

"Ederim tabii. Sırası mıymış kafa kâğıdı sormanın?"

"E, elinde yatağanla sokaklarda dolaşırsan sorar tabii."

Salih Usta elerin bir nefes alıp hâlâ elinde duran yatağa nı masanın üzerine bıraktı.: "Aha bıraktım. Verecek misin şimdi dosyayı?"

İdris Usta derin bir of çekti. Beklenenin aksine Salih ha beri duyunca çökmemiş, dellenmişti. Niran Hatun'dan ve Behruz Usta'dan af dilemiş ve bu pisliği en kısa zamanda te mizleyeceğini söylemişti. Sonra da İdris Usta'nın kapısına dayanmış ve bilmediği, duymadığı her şeyi anlatmasını iste mişti. Usta da bilmek hakkıdır deyip ne var ne yoksa söyle mişti. Şu an ise aklından, "Hay dilim kopaydı..." diye geçiri yordu ama artık çok geçti. Salih dizginlerinden boşanmıştı bir defa.

www.e-kitap.us

Hayatı boyunca çırağı kendisine benzemediği için hayıflanıp duran Niran Hatun bile karşısında duramamıştı. Salih'in kendisini paylamasını alttan almış, üzüntüsüne ver miş değildi. Basbayağı korkmuştu.

Aslında İdris Usta'nın aklını kurcalayan çok daha başka bir şey vardı. Salih'in çıldırması belki doğal karşılanabilirdi ama bazı hareketleri ve sözleri hâlâ Elifin yediği haltın cid diyetini kavrayamadığını gösteriyordu. "Kızını dövmeyen dizini dövermiş işte," diyordu Salih. "Elime bir geçsin Sultan Ahmet'te meydan dayağı atacağım diyordu." Kısaca Elifi hâlâ yaramazlık yapmış bir kız çocuğu gibi görüyordu. Bu nun şimdilik bir sakıncası yoktu ama ileride zalim gerçek ile yüzleşmek zorunda kalabilirdi.

Usta, sakin görünmeye çalışan Salih'e bakarak, "Ta mam," dedi, "Dosyayı vereceğim ama Makbule Hanım'a bir likte gideceğiz. Oldu mu?"

Salih kafasını salladı. Sonra hemen toparlanıp ekledi: "Bu akşam gideceğiz..."

"İki gece daha sabret Salih."

"Niye iki gece daha Usta. Ne olacak iki gece sonra?"

"Şebhun bütün Gecelileri sıkıştırmış olacak. Korku işi mizi kolaylaştırır. Anladın mı?"

"Şebhun işine çoktan başlamıştır Usta. Bu gece gidelim."

İdris Usta şöyle bir düşündü. Hem Salih haksız sayıl mazdı hem de iki gündür bu adama 'dur', 'olmaz' demekten bıkkınlık gelmişti. "Tamam Salih," dedi. "Bu gece gidelim."

Mutabakat sağlanmıştı. Salih, kendisine uğraşacak yeni bir şeyler aranmaktayken odalarının kapısının ağzında ken dilerini izlemekte olan Yüzbaşı ile Üsteğmen'i gördü. Hızla üzerilerine doğru giderek, "Siz Alamut'u izliyormuşsunuz öyle mi?" diye sordu.

"Öyle," dedi Yüzbaşı. Dayı'nın yüzü pek tekin gelme mişti.

"Çıktı mı bir şeyler bari?"

"Daha değil. Bekliyoruz."

"Aman bir şey duyarsanız bana da haber verin," dedi Salih Usta, "Neye yarar demeyin dört koldan yükleniriz üzerlerine."

Yüzbaşı hafifçe Usta'nın kolunu sıvazladı: "Veririz tabii ki Dayı... Bir de şey... Ne denir, nasıl denir bilmiyorum... Duyduk da... Geçmiş olsun diyelim artık."

Salih Usta yüzünü buruşturdu: "Öyle diyelim yeğen. Toprak'ın haberi var mı?"

"Var Dayı. Hemen söyledik. Çok üzüldü... Hatta bir fır satta konuşmak istiyor seninle."

"Sağ olsun" dedi Usta, "Söyle ona hiç kafasını yormasın böyle şeyleri. Her şeyi halledeceğiz. Gör bak. Ustam demişti dersin."

Yüzbaşı, "Eyvallah," gibilerinden bir şeyler mırıldanma ya çalışıyordu ama odadan gelen cep telefonu sesi konuşma sına izin vermedi. Sarp hızla içeriye girdi. Birkaç saniye son ra da sesi tüm Sütunlu Salon'da yankılandı: "Koşun! Alamut telsizlerini açmış."

52

Birinci Kordon'da, sıra sıra dizilmiş restoranlardan bi rinde, adamın biri saatlerdir yemek yiyordu. Hafta içi ten halığını yaşayan mekânda göze batma korkusuyla, masasını donatmaktan çekinmişti. Bu yüzden garsonu sürekli yanına çağırıyor ve mönüdeki her şeyden, yarımşar porsiyon da ol sa sipariş ediyordu. Mekân sahibi ve çalışanları bilmese de, gayrı resmi birtakım grupların 'en çok arananlar' listesinde son birkaç haftadır en üst sırayı işgal eden bu adam Behzat Taner'den başkası değildi.

İstanbul'dan İzmir'e, çok zorlu, uzun ve yorucu bir rota yı takip ederek gelmişlerdi. Bir yerde bir günden fazla kal mamışlar, çoğunlukla arabada yatmışlar, telefonla az konuş muşlar, az adama güvenmişler, yanlarında kalan son iki ko rumayı Denizli'de silkeledikten sonra Cahit'le birlikte sağ salim İzmir'e kapağı atmışlardı. Deniz havası Behzat Taner'in iştahını açmış olacak, buraya geldikleri günden beri restoran restoran dolaşıyordu. Birkaç pürüz haricinde ortada iştahını kaçıracak ciddi bir sorun yoktu.

Saat onu çeyrek geçiyordu. Her iki gecede bir, saat tam yirmi ikide yaptıkları gibi, Cahit telefonunun pilini takmış, kartını yerleştirmiş ve gerekli yerlerden gerekli bilgileri al mak üzere tenha bir köşeye çekilmişti. Ne var ki bu gece ko nuşması biraz uzun sürmüştü. Önündeki yaprak sarmasının tadını çıkartmaya çalışan Behzat Taner artık işkillenmeye başlamak üzereydi ki

www.e-kitap.us

restoranın kapısı açıldı. Cahit suratın da muzır bir gülümsemeyle geliyordu. Masaya oturur otur maz, "Gözünüz aydın Behzat Bey!" dedi.

Avukat lokmasını güzelce çiğnedi ve yuttu: "Hayırdır?"

"Alamut başınıza ödül koymuş."

"Bak sen! Neymiş ödül?"

"Bilemiyorum Behzat Bey. Sadece sizden haber getirenin ödüllendirileceğini söylemişler."

"Alamut'un telsizlerinden mi geçmişler bu haberi?"

"Evet Behzat Bey. Düzenli olarak da tekrarlıyorlarmış."

Taner'in suratının bir yarısını alaycı bir gülümseme, di ğer yarısını da öfke kaplamıştı. "Demek Behram benim başı mı emretmiş," dedi, "O telsizlerden cayır cayır haber geçme ye devam. Kaç kere de söyledim salağa. Neyse... Bizim programda bir aksama var mı?"

"Yok Behzat Bey. Siz ne zaman haydi derseniz... Yal nız... Jülide'yi ne yapacağız. İstanbul'da kaldı."

Behzat Taner çatalla taktığı ikinci sarmayı gerisin geri tabağa bıraktı. Canı sıkılmıştı. Oflar gibi bir sesle "Bilmiyo rum Cahit" dedi, "Bakacağız bir çaresine. Bir şekilde çıkarta cağız Jülide'yi oradan."

Cahit de sıkılmıştı: "Zaman dar Behzat Bey. İstanbul'da tehlikeli şu sıralar."

"Biliyorum," dedi Avukat. Sonra gözleriyle masada du ran telefonu işaret etti: "Sen söksene şu aleti artık."

Cahit hemen toparlandı. Çeneye dalıp, önemli bir gü venlik prosedürünü unutmuştu. Bunca yol geldikten sonra cep telefonundan yerlerinin tespit edilmesi üzücü olurdu. Parmağını tam kapatma tuşuna atmıştı ki, telefon çalmaya başladı. Her ikisi de irkilmişti. Günlerdir zil sesi duydukları yoktu. Behzat Taner bir telefona, bir Cahit'e bakıp, "Kim?" diye sordu.

"Ali arıyor Behzat Bey," dedi Cahit, "Sizin büronun oda cılarından..."

Taner şöyle bir düşündü: "Aç!"

Cahit düğmeye basıp cihazı kulağına götürdü: "Ne var?... Ne?!... Bana bak ciddi misin sen?.... Nereden duy dun?.... Jülide mi aradı?....Tamam!"

Telefonu kapattı ve telaşla pilini sökmeye koyuldu. Su ratı allak bullak olmuştu. "Jülide," dedi, "Jülide'yi almışlar!"

Avukat yıkılmıştı. Bunun yaptıklarıyla, yapacaklarıyla, yerinin bulunmasıyla, yakalanmasıyla falan alakası yoktu. Çözümü olmayan bir korkunun içine düşmüştü. Jülide, bu hayatta işine, planlarına ve çıkarlarına karıştırmadığı, her türlü pisliğinden sakındığı tek insandı. Behzat Taner kendisi ni büyük bir merhametsizliğin kurbanıymış gibi hissediyor ve hayatında ilk defa karşılaştığı bu duyguyla acemice başa çıkmaya çalışıyordu. Bu büyük bir ahlaksızlıktı. Bu belden aşağı vurmaktı. Jülide bu oyuna girecek ve böyle bir rolü hak edecek son insandı. O kadar üzgündü ki, adam gibi öf-kelenemiyordu bile. "Behram," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle, "Ben sana ne kötülük ettim de dokundun kıza?..."

Cahit patronunu fısıltısına kulak kabarttıktan sonra, "Yüzbaşı almış," deyiverdi.

Taner bir rüyadan uyanırmış gibi irkildi: "Ne?"

"Jülide'yi Alamut almamış Behzat Bey. Yüzbaşı almış."

"Hangi? Şu bizim Sarp Gönen olan mı?"

"Evet Behzat Bey... Yalnız Jülide bildiği herkesin ismini okumuş. Yüzbaşı duman ediyormuş İstanbul'u. Yerimizi bu lurlar yakında... Nasıl yapalım?"

Behzat Taner şöyle bir düşündü: "Çay içer misin Cahit?"

"Efendim?"

"Çay diyorum. İçer misin?"

Cahit garip garip Avukat'a baktı. Böyle durumlarda faz la üstüne gidilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "İçe yim," diye cevap verdi.

Behzat Taner garsona iki çay işaret ettikten sonra resto ranın geniş camından denizi seyretmeye daldı. "Cahit," dedi kafasını çevirmeden, "Bu haberi teyit et."

53

Güneş çoktan batmıştı ama Elif hâlâ pencerenin dibinde ki koltukta oturuyordu. Bacaklarını

www.e-kitap.us

toplamış, kollarını koltu ğun sırtlığına, çenesini de kollarına dayamıştı. Burnunun bir karış ötesindeki camın üzerinde nefesinin buğusu duruyor du. Dışarısı soğuktu. Ay bulutsuz gökyüzünde ışıktan bir top, yeryüzündeki karların üzerinde ise beyaz bir kış gecesi parıltısıydı. Hemen önünde ağaçlar vardı, biraz ötesinde uçurum. İleride dağlar vardı ve üzerinde karartmaya gömül müş Alamut. Elif bir türlü kararamayan gecede kararmaya çalışan Kartal Yuvası'nın siluetine dalmıştı. Aklına Behram'a söylediği sözler geldi: "...ama Alamut kurtulur. Burası yaşa malı. Bu muazzam kudret ayakta kalmalı. Alamut'u ölüm süz kılmak sizin elinizde."

Söyledikleri yalan değildi. Gördüğü, tanıdığı ilk günden beri Alamut'un kudretine hayrandı. Kendisinin hayatı bo yunca sahip olamayacağı, sahip olmayı bile düşünemeyeceği bir güç burada, dağların arasında boy vermişti. Bugün bura da olmasının en büyük sebebi Alamut'tu...

Madalyonunu koparıp attıktan ve mahalleden çekip git tikten sonra bir süre, daha doğrusu içinde büyüyen korku öfkesinin yerine geçene kadar avare gibi dolanıp durmuştu. Kolay değildi. Hatırlayabildiği tüm geçmişini Ocak'ta yaşa mıştı. Orada büyümüş, orada sevilmiş, orada korunup kol lanmıştı. Elif yalnızlığa alışık değildi. Zaten sevmezdi de. Gi debileceği yerleri düşünmüştü. Bildiği, bildiği her yer Ocak'ındı, tanıdığı herkes de Ocak'la bağlantılıydı. Elif haya tına o gün bir kez daha lanet etmişti. Bunca yıllık yaşamın dan Ocak'ı çıkarıverince geriye neredeyse hiçbir şey kalma mıştı. Hasan dışında.... O, otuz yıldır görmemiş olsa da, sa dece kendisine ait olan tek kişiydi.

Hasan'ı yirmili yaşlarında bir delikanlıyken tanımıştı. O zamanlar yakışıklıydı. Şimdi olduğu gibi de kibar ve hassas tı. Çok okur, çok yazar ama hepsinden fazla konuşurdu. Se siyle, sözüyle ve endamıyla karşısındaki insanı, hatta insan ları alıp götürü verirdi. Hasan, Elifin kanında dolaşan sana tın vücut bulmuş haliydi. İşte Elif buna kapılmıştı.

Bir taraftan da Hasan, bütün o masum ve dingin görü nüşüne rağmen, öyle 'bir lokma, bir hırka' insanlarından de ğildi. Hırslıydı, inatçıydı, her şey kendi istediği gibi olsun is terdi. Dünyayı bilginin, adaletin ve merhametin yönetmesi gerektiğine delice bir tutkuyla inanırdı. Lakin bilginin kale mini, adaletin kılıcını da kendi elinde tutmak, merhametin kibrini doyasıya yaşamak isterdi. Elif bunların hiçbirini yargılamamıştı. Çünkü Hasan, kendisini giderek boğmaya başlayan hayatında kaçabileceği tek vahaydı.

Birlikte gizli kapaklı, yirmi yıla yakın bir süre geçirmişler di. Elif bu adama âşık olup olmadığını kendisine sormamıştı bile. Sadece çok sevildiğini biliyordu. Mutluydu. Ne var ki za man. Lokman Hekim'in iksirine rağmen acımasızlığını koru yordu. Hasan kırkına yaklaşmıştı. Elifin ise suratında tek bir kırışık bile yoktu. İş dert yokuşuna sarmaya başlamıştı ve Elif hiç tek bir kelime bile etmeden Hasan'ın hayatından çıkıvermişti. Sadece üzdüğü için üzülmüş, unutması fazla zaman al mamıştı. Ne de olsa yapacak işi ve gidecek bir yeri vardı. İste se tüm varlığını Hasan'ın hafızasından silip atabilirdi ama gön lü unutulmaya el vermemişti. Bu işin doğurduğu sonuçları ise ancak otuz yıl sonra öğrenebilecekti.

Biraz şansının biraz da sanatının yardımıyla Hasan'ın izini kolayca bulmuştu. Bunca zamandan sonra karşısına çıkmaya çekinmişti ama içindeki yalnızlık korkusu her şey den daha beterdi. Yeniden karşılaştıkları gün, Ekim sonların da bir sonbahar sabahıydı. Donakalmış bir şekilde kendisine bakan Hasan'ın merhabası, gözlerinden süzülen birkaç dam la yaş olmuştu. O artık yetmişlik bir ihtiyardı. Elif ise kıpırh-sız aynıydı.

"Sana kızgın değilim," demişti Hasan, "Gitmekte hak lıydın... Gitmeliydin."

O otuz yılı boş geçirmediği anlaşılıyordu. Elifin izini sürmekle kalmamış, kim olduğunu da öğrenmişti. Kıza asla ulaşamayacağını kabullenmesi kolay olmamıştı. Tam otuz yılını unutmaya çalışmakla harcamıştı. Sonuçta unutmayı başaramamıştı ama unutmaya çalışırken yaptığı yaptıkları, bir türlü onaramadığı kırgınlığı ve bastıramadığı öfkesiyle birleşip, birikince, ortaya korkunç bir 'şey' çıkmıştı: Alamut!

Elif geri dönene kadar Alamut Hasan'ın geleceği değil geçmişiydi. O bütün hırslarıydı, bütün istekleriydi. O yazdı ğı tüm cümlelerin, söylediği tüm kelimelerin külliyatıydı. O tüm sadakatlerin, tüm fedakârlıkların timsaliydi. O asla terk edilemez, asla ihanet edilemez olan Alamut'tu ki, Hasan'ın sevgisi, nefreti, zulmü, adaleti ve merhametiydi.

Alamut'u tanımaya başladığı ilk günlerden itibaren Elif, böyle bir güçle yapabileceklerinin hayalini kurmaya başla mıştı. Ocak bile gözünde küçülmüştü. Yüzyıllar boyunca istişarelerde

www.e-kitap.us

konuşulup durulan o melanetin kökünün kazınabilmesi için geleneklere boğulmuş yedi büyücüye, on iki ye niçeri kalıntısına, burnu büyük subaylara, dağda gezen kırlı lara değil, işte böyle dediğini yapan bir teşkilata ihtiyaç var dı. İşte o zaman kendisini bildi bileli peşinde koşup durduk ları Kamer-i Hail'in de, Sakafi'nin de, cümle diğer eşkıyala rın da köklerini kazıyabilirlerdi. Ama bütün bunları Ocak'a anlatmanın olanaksız olduğunu biliyordu. Daha da kötüsü Alamut'un bir geleceği yoktu. Tıpkı Sabbah'ın ölümüyle çö küşe geçen eski Alamut gibi bu Alamut da Büyük İmam'ın ardından yavaş yavaş silinip gitmeye mahkûmdu.

Hasan'ın en yakınındaki iki adamı, o hiç tanışamadığı Behzat Taner ve gereğinden fazla muhatap olduğu Behram, Büyük İmamları adına bütün işleri gayet güzel götürüyorlar dı. Hatta Alamut'un bu günlere gelmesinde yabana atılma yacak payları vardı. Lakin her ikisi de bütün işin emir ver mek, örgütlemek ve yönetmekten ibaret olduğunu zannedi yorlar, kendi büyüklüklerinin sarhoşluğundan olsa gerek, her şeyin temelinde yatan bir gerçeği küçümseyerek görmez den geliyorlardı. Ne kadar yaşlı olursa olsun Alamut hâlâ Büyük İmam'ın sözü üzerinde yükseliyordu. Onca adamı bir arada tutan, böylesine sadık ve fedakâr kılan ne Behzat Ta ner'in saçtığı paralar, ne de Behram'ın saldığı korkuydu. Ala mut'un başlangıcında olduğu gibi şimdisinde de 'söz' vardı. Artık yaşlanmış olsa da, en yakın adamları tarafından 'kocamış kurt' gibi görülse de Büyük İmam bu kalenin kilit taşıy dı. Ölümünün ardından her şeyin olduğu gibi devam edece ğine inananlar yanılıyordu. Alamut'u ölümsüz kılmanın tek yolu Hasan'ı ölümsüz kılmaktı.

Elif gözünü karartmıştı. Bu alem ya istediği gibi olacak tı, ya da kendisi olmayacaktı. Zor, imkânsıza yakın, hatta saçma bir işe kalkıştığını biliyordu ama kararı kesindi. İlk olarak güvenlik sorununu halletmişti. Hasan'ın kendisine verdiği bir grup fedaiyi sanatıyla etkisi altına alıp, her birini Ölümüne sadık birer savaşçı haline getirmişti. Ne var ki, Ocak'ın kendisini o ya da bu şekilde bulabileceğini biliyor du. Daha etkili bir korunmaya ihtiyacı vardı ve bunu da sa dece Zülfikâr sağlayabilirdi. Elif, ismini veren şehzadeyle olan arkadaşlığını, padişahlık zamanlarında da sürdürdüğü için, Topkapı'da bir hayli vakit geçirmişti. Padişahın rahmet li babası tarafından İstanbul'a getirilen kılıcın tüm hikâyesini biliyordu. Saklandığı yeri bulması da hiç zor olmamıştı.

Zülfikâr'ın yanında geçirdiği ilk günler Elife müthiş bir huzur vermişti. Kendisine hiçbir sanatın dokunamayacağın dan emindi. Daha da güzeli kendi sanatının hükmünü kay betmiş olmasıydı. Doğduğu günden beri ilk defa kendisini sıradan bir insan gibi hissediyordu. Herkesin zihnini kurca larken kendisininkini de rahatsız eden sanatı bir kenara çe kilmiş ve Elifi duyularıyla baş başa bırakmıştı. Artık gerçek ten ve sadece görüyor, duyuyor ve düşünebiliyordu. Keyfi öylesine yerindeydi ki, aslında Zülfikâr'ın esiri olduğunu fark ettiğinde her şey için çok geçti. Bu yarı açık cezaevi ha yatı Behram'ın kılıcın kerametlerini keşfetmesiyle başlamıştı. O çakal akıllı adam, sanatı olmadığı takdirde Elifin orta boy lu bir kızcağızdan başka hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Büyük İmam Alamut'un kurucusu ve varlık sebebiydi ama artık onun üzerinde fazla bir hükmü yoktu. İpler dışarı da Behzat Taner'in, içeride ise Behram'ın elindeydi. Elifin gözden kaçırdığı en önemli nokta bu olmuştu. Behram gü venliği bahane ederek Saray'da Zülfikâr'ın bulunduğu oda ya kendi adamlarını yerleştirmiş, giriş çıkışları da kontrol al tına almıştı. Biraz Hasan'dan, biraz da Elife körü körüne bağlı fedailerden çekinmese daha da ileriye gitmekte tered düt etmezdi. Kendisinden başka hiç kimseye güvenmeyen Behram, ucunda ölümsüzlüğün durduğu bu planı da hâki miyetine almıştı. Üstelik hiç kimseyi dinlemiyor, söylenen hiçbir şeye inanmıyordu. Elif bütün samimiyetiyle emaneti nin şu an için asla ulaşamayacağı bir yerde olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama dinletememişti. Emininin kim olduğu nu da söyleyemezdi. Çünkü Behram'ın yine laf dinlemeye rek verdiği ismin üzerine gideceğini adı gibi biliyordu. Bu da kaçınılmaz bir ölüm anlamına gelmekteydi.

Lakin artık bunların çok fazla önemi yoktu çünkü yolun sonu yavaş yavaş görünmeye başlamıştı. Ocak ölümü pahası na bile olsa emanetleri vermeyecekti. Elif bunu başından beri biliyordu ancak karşısında Alamut varken şansını denemeden yapamazdı. Amacına ulaşması için çok daha sert oynaması gerekirdi. Ocak'tan bir ya da iki Usta ölüverseydi her şey da ha farklı olurdu. Fakat o kadar da değildi işte. Bu da Elifi aşardı. Behram'ın böyle bir halt yemeye kalkışacağını bildiğinden sürekli akıl almaz hikâyeler anlatıp adamın gözünü korkutmuştu. Ölümsüzlük, Hasan, Alamut falan bahaneydi aslında. Yedileı'e dünyanın kaç bucak olduğunu göstermişti ya bu bile yeterdi. Yavaş gelen bir ölümün korkusunu tattırmıştı. Yeryüzünde bunu

www.e-kitap.us

becerebilen kaç kişi vardı ki?

Elif geride kalanlar tarafından nasıl hatırlanacağını dü şündü. İktidar ve ölümsüzlük manyağı; yetiştiği ocağın ölümünü isteyen bir hain... Böyle denilecekti herhalde. Güç denen şeyi çok sevdiğini inkâr edemezdi ama bırakın ölümsüz lüğü, yaşamı bile kafasına o kadar takıyor değildi. Hain ken disine an yakışan kelimeydi belki. Ocağının ölümünü hiçbir zaman istememişti. Hâlâ da istemiyordu. Yalnız kaldığı za manlarda içinde Ustalar'ın ölümüne dair bir korku büyüme ye başlıyordu. Sanki bunca işin altından çıktığı baş kendisi nin değilmiş gibi içten içe Yediler'in tarafım tutuyordu. Behram asık bir suratla, Yediler'in Bengi'nin emanetini geri almayı başardıklarını söylediği gün nasıl da sevinmişti. Ya Sa lih Usta'nın ölüm söylentisinin kulağına geldiği gün. Ağladı ğı görülmesin diye kâhyayı bile evden uzaklaştırmıştı. Elifin halleri işte böyleydi, bütün bunları bu saatten sonra birileri ne anlatmaya çalışacak kadar da cahil değildi. Kendisinden, çoktan vazgeçtiğine ve Alamut'u kurtaramayacağına göre geriye yapabileceği bir tek şey kalıyordu. Ocak'ın yaşaması nı sağlamalıydı.

İşte Elif koltuğun üzerinde bu beyaz gecenin manzarası nı seyretmekteyken bunu düşünüyordu. Hazır daha vakit varken, yeryüzünde kalmasını istediği son şey için bir şeyler yapmalıydı. Öyle bir dalıp gitmişti ki, dışarıda karları çiğne yen ayak seslerini duymamıştı. Sertçe vurulan kapının sesiy le ancak kendine gelebildi. Oturuşunu düzeltti, sakin gözle rini kapıya dikerek, "Gel!" diye seslendi. Aralanan kapmın arasından kâhyanın kafası belirdi. Yüzü telaşlıydı. "Hanı mım," dedi içeriye girdikten sonra, 'ın etrafı sarıldı. Alamut'tan da birlik göndermişler, içeriye girmek istiyorlar.... Ne yapalım?"

"Kaç kişiler?"

"Yetmiş hanımım... Kırkı Geceli."

Elif sinirle gülümsedi. Soner Bey'in Alamut'ta bıraktığı kalıntılardan ve Behram'ın bunlardan nasıl nefret ettiğinden haberdardı. Aklı sıra bir taşla iki kuş vuruyordu. "Peki ya dı şarıdakiler?" diye sordu.

"Sayamadım hanımım," diye cevap verdi kâhya, "Ama Saray'ın etrafı tamamen kuşatıldı... Ne yapalım?"

Behram dediği gibi Saray'ın güvenliğini arttırıyordu ve Elifin fazla düşünmesine gerek yoktu. Sadece Gecelilerin karşısında bile kendisine bağlı otuz adamı, otuz ölümden fazla etmezdi. "Alın içeriye," dedi, "Nereye istiyorlarsa yer leşsinler."

54

Daha patlattığı tokadın duvarlarda yankılanması dinme den Bengi Hatun kızın saçlarına yapıştı: "Söyle bakayım Behzat Taner senin neyin oluyor?"

"Patronum," diye inledi Jülide. İki günden beri ağla maktan tükenmişti.

"Peki sen nesi oluyorsun o adamın?"

"Sekreteriyim."

"E yatıyormuşsunuz?"

Jülide'den cevap gelmeyince Hatun bir tokat daha patlattı: "Nasıl sekreterlik bu? Sen nesi oluyorsun bu adamın? Karısı mı? Sevgilisi mi?"

"Bi... Bilmiyorum..."

"Nasıl bilmiyorsun. Kapatması mısın yoksa sen Behzat Taner'in? Odalığı mısın? Söylesene..."

Odanın köşesinden sorguyu izlemekte olan Niran Ha tun, Bengi'nin kontrolünü kaybetmeye başladığını fark et mişti. Tamam kız biraz safçaydı, hafızasını yerine getirmek için arada dürtüklemek gerekiyordu ama Bengi'nin sorduğu soruların da konuyla alakası yoktu. "Dinlenelim biraz," di yerek araya girdi.

Bengi'nin üçüncü defa inmek üzere olan tokadı havada asılı kalmıştı. Hatun haklıydı. Biraz dinlenip aklını başına toplaması iyi olacaktı. Yoksa bu kız elinde kalabilirdi. Dışarı ya çıkar çıkmaz, "Salak bu yahu!" diye bağırdı, "Adamla on yıldır yatıyor, daha ne olduğunu bilmiyor."

"Salak malak ama çok isim verdi bize," dedi Hatun, "Hiç kıvırmaya kalkmadı."

Bengi ellerini iki yana açtı: "Verdiği sadece isim! Daha kimin ne olduğunu bilmiyor. Ofisin çaycısı dediği adam te tikçi çıktı. Bu kız onca yıl hiç mi bir şey görmemiş, hiç mi bir şeyden şüphelenmemiş. Olmaz olsun böyle insan."

www.e-kitap.us

Niran Hatun, "Ne yapacaksın?!" diye bağın verdi, "Gör memiş, şüphelenmemiş. Bu kız da böyle işte. Tokatlayarak zekâsını mı açacaksın? Yürü dışarıda hava alalım biraz. Bunaldın sen."

Bengi itiraz etmedi. Birlikte merdivenlere doğru yürü meye başladılar. Onları yan gözle izlemekte olan Yüzbaşı, kapı kapanır kapanmaz masanın üzerinde duran su şişesini kaptığı gibi odanın yolunu tuttu. İstanbul'a ilk geldiklerinde Doğan'ı, sonra Ahmet Paşa'yı ve Bahar'ı ağırlayan bu oda şimdi de sorgu odası olarak tahsis edilmişti. Yüzbaşı içeriye girer girmez Jülide'ye doğrulmuş lambayı söndürüp ışığı yaktı. Parlak ışıkta kızın suratını görünce yüzünü buruştur du. Aceleyle şişenin kapağını açtı ve uzattı.

Jülide ağzının kenarına dayadığı şişeden birkaç küçük yudum aldı. Artık ağlamaya bile hali kalmamıştı. "Aç mı sın?" diye sordu Yüzbaşı. Kız, bu soruyu sanki ilk defa duyuyormuş gibi boş boş baktıktan sonra kafasını salladı. Sarp, "Tamam," dedi, "Ben getiririm sana bir şeyler."

Elindeki su şişesini alıp kenara koyduktan sonra kızı sa atlerdir oturduğu kuru sandalyeden kaldırıp yatağa taşıdı. Yarı çıplak olan bedenini kapının arkasında asılı duran pal toyla örttü ve dışarıya çıktı. Bunları yaptığı için Bengi Hanım'la yine tartışacaklardı ama umurunda değildi. Çünkü Jülide'yi o şekilde her görüşünde aklına Bahar geliyordu. O da hiç ilgisi olmayan bir olaya karıştırılmış, hiç hak etmediği muamelelere maruz kalmıştı. Bahar'ın, 12. Daire'nin ve Yediler'in başına gelen onca şeyin baş müsebbibinin Behzat Ta ner olması. Bengi Hatun'un eline teslim edilen kızın da Ta ner'in sevgilisi olması Yüzbaşı için hiçbir şeyi değiştirmiyor du. Gereken acıları sadece gereken insanlar çekmeliydi. Zira iş vicdan muhasebesine geldiğinde hiçbir mecburiyet hafifle tici sebep teşkil etmiyordu. Sarp 'sen benim eski nişanlıma, ben senin sevgiline' şeklinde bir ödeşmeye eyvallah diyecek adam değildi ama fikrini soran olmamıştı. İki gün önce, Alamut'un telsizlerinin çalışmaya başladığı günün akşamı Ah met Paşa'dan bir telefon almışlardı. "Size bir paket gelecek," demişti Paşa, "Hasarsız teslim alın." Başka bir şey söyleme mişti. Anlaşılan gerekli izahat teslimatın ardından gelecekti.

Bu telefonun üzerinden birkaç saat geçmişti ki, üst kattaki çocuklar arayıp Yüzbaşı'ya teslim edilmek üzere bir koli bırakıldığını söylemişlerdi. Basbayağı kartondan, kocaman bir koliydi bu. İçinden de Jülide çıkmıştı.

Sarp, paketi teslim aldığını söylemek için Ankara'yı ara yınca gerekli izahatı da almıştı. Ahmet Paşa'nın yeniden ör gütlediği 'emekli' MİT elemanları sağlam çalışmış, Behzat Taner'in özel hayatıyla ilgili bilgi toplamış ve haftalardır bir otelde yaşamakta olan Jülide'yi paketledikleri gibi Kapalı Çarşı'ya getirmişlerdi. En başta bu işe çok sevinmişlerdi. Tam Doğan'la birlikte medeni bir sorguya başlamışlarken ve her şey yolunda gidiyorken, haberi duyan İdris Bey, Bengi Hanım'la birlikte çıkagelmiş ve artık klasikleşen Yüzbaşı Bahçıvan kavgalarından bir tanesi patlayıvermişti. Bengi Ha nım sorgunun illa ki kendi tezgâhında yapılmasını istiyordu. Yüzbaşı ise işi bu kadının ellerine teslim etmek istemiyor, daha ilk görüşte zavallı bir akla sahip olduğunu fark ettiği bu kız için derin bir sorgunun gereksiz olduğunda ısrar edi yordu. Orta yolu bulan yine bahçıvan olmuştu: Jülide Solak zindanlarına götürülmeyecek. Bengi Hanım sorguyu Eski Yer'de yapacaktı. Sarp 'tamam' demişti ama birkaç saat son ra odadan çığlıklar, küfürler ve ağlama sesleri yükselmeye başlayınca kabul ettiğine edeceğine pişman olmuştu.. Çeşitli bahaneler uydurarak duruma birkaç kere müdahale etmeye kalkışmış, en sonuncusunda Niran Hatun'un, "Külahları de ğişeceğiz Yüzbaşım," lafının ardından Doğan tarafından çekile çekile odaya götürülmüştü. En çok gücüne giden de in sanların kendisine, 'Sen de erkek misin?' der gibi bakmaları olmuştu. Doğruyu yaptığından emindi. Çünkü içinden gele ni yapmıştı...

Sonuç Sarp'ın beklediği gibi olmuştu. Jülide dişe doku nur bir şey anlatmamış, sorulan her soruya ağlaya zırlaya, 'Bilmiyorum ki,' diye cevap vermişti. Behzat Taner'i zengin bir avukat. Elifi kız ismi, Alamutu ise bir tür meyve zannediyordu. Sinirden gözü dönen bengi Hatun ise ısrarla kızın üzerine yüklenmeye devam ediyordu. Bu kısır döngünü kı ran Doğan olmuştu. Sorgu odasında Jülide'nin ağzından duyduğu isimleri araştırmaya ve ilgili yerlere iletmeye başla mıştı. İpin ucunu bu sayede yakalayabilmişlerdi. Kızın ağ zından çıkan her isim derhal sorguya alınmış, onlar başka isimleri okumuşlardı. Son yirmi dört saattir İstanbul'un çe şitli mezbeleliklerinde Behzat Taner'in ismi, kırılan kemikle rin sesiyle birlikte yankılanıyordu. Ne yazık ki bu adamlar dan Alamut'un yeri ile ilgili bilgi almak mümkün olmamıştı. Anladıkları kadarıyla bir şeylerin ters gittiğinden şüphele nen Alamut önemli adamlarını yuvaya çağırmış, ortalıkta sa dece alt düzey

www.e-kitap.us

fedailerini, yani itlerini ve kopuklarını bırak mıştı. Eski Yer'de korkunç bir telefon trafiği süregidiyordu. Her an yeni bilgiler aktarılıyor, yeni isimler veriliyordu. En iyi haber ise birkaç saat önce gelmişti. Emekli MİT'çiler tara fından sorguya alınan adamlardan bir tanesi, Taner'in en ya kın adamı olan Cahit'e cep telefonundan ulaşmayı başarmış tı. Jülide'nin verdiği bilgiye göre de Cahit, Behzat Taner'in yanından ayrılmazdı. Paşa şu anda telefonun hangi istas yondan konuşma yaptığını araştırmaktaydı. Kısacası Behzat Taner'in etrafındaki çember giderek daralıyordu ve Sarp'ın keyfi giderek yerine geliyordu.

Yüzbaşı ofise doğru yöneldi. Saat ikiye yaklaşıyordu ve Eski Yer süresiz bir mesaiye dalmıştı. Şu an görünürde sade ce telefonlarla ilgilenen Mehmet Sinan ve İlyas Usta vardı. Tayfanın geri kalanı da buralarda bir yerlerde olmalıydı. Ofi se üç beş adım kala kapının açıldığını duydu. Gelenler Niran Hatun ile Bengi'ydi. Hemen arkalarında ise İdris ile Salih Ustalar vardı. Sarp herhangi bir tartışmaya maruz kalmamak için adımlarını hızlandırmıştı ki, İdris Usta merdivenlerin başından seslendi: "Yüzbaşım biraz konuşalım."

Sarp sanki çok acelesi varmış gibi adımlarını hızlandıra rak, "Hemen geliyorum," diye seslendi ve ofise girdi. Doğan hâlâ bilgisayarın başındaydı. Bir sandalye de Yüzbaşı çekti: "Nasıl gidiyor?"

"Bir değişiklik yok komutanım," dedi Doğan, "Ama adamların işleyişini çözdük. Haberleşme şimdilik iki günde bir sabah dokuz akşam dokuz. Bu kesin."

"Peki mesajlarda bir değişiklik var mı?"

"Hayır komutanım. Hâlâ Seyyid'i arıyorlar."

Sarp gülümsedi. Seyyid'in Behzat Taner'in kod ismi ol duğunu daha yeni öğrenmişlerdi. Telsizden telsize aktarılan ilk mesajda, "Seyyid hükümsüzdür, yuvaya ulaştıran ödüllendirilecektir," denmişti. Bir şey anlamamışlardı tabii. Ney se ki ellerinin altında sağlam bir Alamut sözlüğü vardı. Ben gi Hatun, bacağındaki dikişlerin tutması için dua etmekte olan Topal'a şöyle bir görününce bu mesajın, "Behzat Taner azledilmiştir. Emirleri geçersizdir, yakalayan ya da yerini söyleyen ödüllendirilecektir," anlamına geldiğini öğrenmiş lerdi. Avukat'ın tarikatıyla arasının açılması hem sevindirici hem de düşündürücüydü. Telsizlerden adamın yeriyle ilgili bir haber alabilirlerdi. O zaman Alamut'tan önce davranma ları şarttı. Peşinde bu kadar adam varken kaçması imkânsız gibi görünse de Behzat Taner akıllı ve temkinli bir adamdı. Tarikatın elemanlarıyla en son Konya'da temas kurmuş, on dan sonra sırra kadem basmıştı.

Bunların yanında, artık Alamut'un iletişim sistemini ta mamen deşifre etmişler ve adamlara bir kez daha hayran ol muşlardı. İlk mesajın geldiği gün Berkan, "Az sonra telsizle rin yerlerini kırmızı noktalar halinde göreceksiniz komutanım," demişti. Görmüşlerdi de... Neredeyse bütün Türkiye haritası kırmızı noktalarla kaplanmıştı. Doğan, yeryüzünde böyle bir örgütle karşı karşıya kalan herhangi bir güvenlik görevlisinin olmadığını iddia etmişti. Haksız sayılmazdı. Bil gisayarın sayabildiği kadarıyla aynı anda açılan ve kapanan iki bin üç yüz yetmiş iki telsiz vardı.

Alamut'un iletişimi hemen hemen tahmin ettikleri şekil de işliyordu. Fedailer şehir içinde mesajları telsizden telsize aktarıyorlardı. Uzun mesafeler için ise radyo istasyonları kullanılıyordu. Yerel ya da ulusal çapta yayın yapan yirmi kadar radyo, bilerek ya da bilmeyerek Alamut'un aktarıma istasyonu olarak görev yapıyordu. Bunu fazla kurcalamamışlardı. Zira tarikatın işkillenerek haberleşmeyi hepten kes mesi hiç işlerine gelmezdi.

Bu haberleşme konusunda Üsteğmen'in aklına takılan önemli bir soruya da, biraz kafa patlatarak, biraz araştırarak, biraz da topalı silkeleyerek cevap bulmuşlardı. Her zamanki gibi, "Anlamadığım şu," diye başlamıştı Doğan, "Tamam Alamut mesaj göndermek istediğinde habercilerini salıyor. Peki diğer elemanlar telsizlerini ne zaman açacaklarını nere den biliyorlar? Daha da garibi, bizim bildiğimiz şekliyle bu sistem tek taraflı işliyor. Peki o zaman elemanlar habercilere nasıl mesaj gönderiyorlar. Bunların ortak bir işareti olması lazım."

Doğan haklıydı ve cevap çok basitti. Alamut mesajlarla birlikte fedailere küçük de bir kod gönderiyordu. Behzat Ta ner'in yakalama emrinin verildiği ilk mesajın sonunda küçük anlamsız bir mesaj duymuşlardı: "Sıfır artı iki g dokuz a do kuz."

Bu anlamsız gibi görünen kod, Alamut'un dilinde, "İkinci bir emre kadar, bu mesajı aldığınız günden itibaren iki günde bir gündüz dokuzda ve akşam dokuzda telsizleri nizi açın," demek oluyordu. Verilen mesajın önemine göre bu rutin genişliyor ya da daralıyordu. Arada iletilmesi gere ken önemli bir durum olduğunda ise Alamut bazı radyo is tasyonlarına önceden şifre olarak

www.e-kitap.us

belirlenmiş reklamları ve rerek fedailerini uyarıyor, acil bir şey söylemek isteyen fedai ise, yine radyo istasyonlarını arayıp istek şarkı yapıyor, canlı yayına katılıyor ve arkadaşlarını uyarıyordu. İşte Alamut'un işaretleri bunlardı. Jülide, tanıdığı birçok kişinin sürekli aynı radyo istasyonunu dinlediğini itiraf etmişti.

Yüzbaşı, ekrana dizdiği haritalarla uğraşan Üsteğmen'e şöyle bir bakıp sordu; "Sen ne yapıyorsun?"

"Haritaları küçük bölgelere ayırıyorum komutanım" de di Doğan, "Telsizler nerelerde çalışmış daha detaylı görebili riz."

Sarp şöyle bir düşündü. Hiç fena fikir değildi. Alamut şu ana kadar dört defa mesaj geçmişti Dördünde de körlemesine dışarı fırlamışlar ve elleri boş geri dönmüşlerdi. Güç bela bulabildikleri beş tane tarayıcıyla daha iyi bir perfor mans beklenmezdi zaten. Hoş, beş yüz tarayıcı olsa ne olur du. Onlar daha dışarıya çıkmadan adamlar cihazları kapat mış oluyorlardı. Doğan'ın sistemiyle en azından belli bir böl ge üzerinde yoğunlaşabilirlerdi. "Aferin," dedi, "Nereden biliyorsun sen bu işleri yapmayı?"

"Berkan öğretti komutanım." "Ona da aferin!"

Üsteğmen gözlerini ekrandan ayırmadan güldü: "Peki siz ne yapıyorsunuz komutanım?"

Sarp tam usturuplu bir cevap vermek üzereyken ofisin kapısı açıldı. Bahçıvan, kafasını içeriye uzatarak, "Yüzba şım," dedi, "Bitti mi işiniz?"

"Geliyorum," diye cevap verdi Sarp. Kapının kapanma sının ardından Üsteğmen'e döndü: "Gördüğün gibi aranıyo rum Doğan'cığım. Talep ediliyorum. Soruluyorum. Dünya bensiz dönmüyor işte! O ne yapsın?" Doğan'ın omzuna bir şaplak attıktan sonra ayağa kalktı. Bir taraftan da sessiz ses siz söyleniyordu.

Sütunlu Salon'a çıktığında Yediler'in önemli bir kısmının kendisini beklemekte olduğunu gördü. İdris ve Salih Usta larla birlikte Niran Hatun'da masadaydı. Yüzbaşı'nın gözleri Bengi Hatun'u aradı. Neyse ki odada değildi. Köşedeki masada, İlyas Usta ile fısıltılı bir sohbete dalmışlardı. Sarp, "Ku sura bakmayın beklettim" diyerek Salih Usta'nın yanındaki sandalyeye oturdu: "Evet?"

İdris Usta, "Biliyorsunuz Makbule Hanım'la konuştuk," diye lafa girmeyi denedi. Sarp, "Bilmiyorum," diyerek lafını böldü.

Usta hayretle, "Anlatmadılar mı size?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sarp, "Hatta Makbule Hanım kim onu bile bilmiyorum."

Usta gülümsedi: "Makbule Hanım, Soner'in annesi. Ha tırladınız mı?"

Yüzbaşı kaşlarını kaldırarak 'hım'ladı. Olay şimdi ay dınlanıyordu ama şaşırmıştı. Kaya Bey'in dul hanımlarını genelde Doğan'la birlikte ziyaret ederlerdi. Bunun alışkanlık haline getirilmemesine sevinmişti. "Makbule Hanım görüş meyi nasıl kabul etti ki?" diye sordu, "Oğlunu bizim öldür düğümüzü düşünmüyor muydu o?"

Usta, "Dediğiniz gibi düşünmek istiyor," dedi, "Üstelik herkesin de öyle düşünmesini istiyor ama arada Neslişah Hamm'ın şeytanlıkları var. Soner'i öldürttü, etrafa cinayeti bizim işlediğimiz söylentisini yaydı, fakat hiçbir delil suna madı. Aynı anda da birkaç kulağa elimizdeki dosyayı fısılda dı. Sonra da bize gelip, 'Cinayet üzerinizde kalmak üzere, dosyayı verin konu aşiretin iç meselesi sayılsın,' dedi. Çok akıllıca. Tam istediği gibi şimdilik her şey muallakta. Bir ta raftan cinayet şüpheli, bir taraftan ortada dosya söylentileri dolaşıyor, eh Rebii'nin ileri gelenleri de öylece bekliyor. Dos yayı vermezsek ne ala. İşin faturası eninde sonunda bize ke silecek. Yok eğer verirsek, Soner'in üvey kardeşlerine ihanet ettiği belgelenmiş olacak. Neslişah Hanım da çıkıp Soner'i bu yüzden öldürdüğünü söyleyecek. Hem aşirete damgasını vuracak hem de Makbule Hanım'ın soyunu eşkâl defterin den düşecek."

Yüzbaşı ilgiyle dinliyormuş gibi sürekli kafasını sallıyor du. Hikâye gerçekten sürükleyiciydi ancak neden çağırıldı ğını hâlâ anlayamamıştı. Biraz meraktan, biraz da laf olsun, "Soner'in ardından beylik hakkı kimin?" diye sordu.

"Neslişah Hanım'ın büyük oğlunun," dedi Usta, "Siz ta nışmıştınız. Şu esmer olan. İsmi Rıza. Şu anda en büyük er kek o. Lakin Neslişah Hanım'ın gözü doymuyor. Rıza'nın ar dından beylik sırası Soner'in kardeşi Kerim'de. Eğer dosya ortaya çıkarsa, Soner'in ihaneti annesini de, kardeşini de son suza kadar lanetler. O zaman da Neslişah Hanım'ın küçük oğlu beylik sırasında bir basamak yükselir. Düşünsenize, bir oğlu bey, bir oğlu veliaht... Bu dört yüz yıllık garantili hane dan

www.e-kitap.us

demek."

"Anladım," dedi Sarp, "O zaman Makbule Hanım'ın en büyük kâbusu şu bizim dosya. Ortaya çıktığı anda hayatının kayacağını biliyor. Peki siz ne teklif ettiniz kadına?"

Salih Usta gür sesiyle araya girdi; "Ya bize Alamut'un yerini söylersin, ya da dosyayı Neslişah Hanım'a veririz, So ner'in ardından sen de oğlunda geberirsiniz dedik!"

İdris Usta tıpkı o gece yaptığı gibi yine dişlerini sıkmıştı. Salih Makbule Hanım'la aynen bu şekilde konuşmuştu ve her aklına gelişinde delirecek gibi oluyordu. Durumu kurta rana kadar canı çıkmıştı. "Aslında şöyle dedik," diye lafı to parladı, "Bize Alamut'un yerini söylemesi karşılığında So ner'in cinayetini üstleneceğimizi ve dosyayı ortadan kaldıra cağımızı söyledik."

Sarp bakışlarıyla her iki Usta'nın tarzına da saygı duy makta olduğunu belirttikten sonra, "İyi ama" dedi, "Makbu le Hanım'ın Alamut'un yerini bildiğini nereden biliyorsu nuz?"

Cevap hiç beklenmedik bir şekilde Niran Hatun'dan geldi: "Yüzbaşım. Geceli kadınları oğullarının attığı her adımı bilir. Geceliler ketumdur, ayrıca annelerinden hiçbir sır saklamazlar. Soner biliyorsa Makbule Hanım da biliyordur."

Yüzbaşı bir kez daha, 'Hım'ladı. Konuya çok aşina ol masa da teori geçerli gibi görünüyordu. Bahçıvan'ın diğer planları gibi bunun da yürüme ihtimali tabii ki vardı. Masa ya çöken kısa sessizlikten yararlanıp, "Çok güzel," dedi, "Peki bu konuda benim yapabileceğim bir şey var mı?"

İdris Usta garip garip baktı: "Hayır. Sizin de bilmeniz iyi olur diye düşünmüştüm. Belki Ahmet Paşa'ya haber vermek istersiniz."

Sarp gözlerini ovuşturdu. Bu adamın her şeyi merasimle yapma huyu insanı deli ediyordu. "Tamam," dedi, "Haber veririm. Dosya konusunda bir sorun çıkacağını zannetmiyo rum. Ama..."

Tam konuyla ilgili bazı fikirlerini ortaya atacakken ofisin kapısının hızla açıldığını duydu. Doğan, elinde küçük bir kâ ğıtla masaya doğru koşturuyordu. "Komutanım," diye ba ğırdı. Sesi heyecanlıydı: "Telefonun yerini tespit ettik. Son görüşme İzmir'den yapılmış."

Bahsettiği Behzat Taner'in yakın adamı Cahit'in yaptığı görüşmeydi. Herkes ayağa fırlamıştı. Niran Hatun; İdris Usta'nın koluna yapışarak, "İzmir'deki bütün ahbaplarını ara," dedi. Biraz durduktan sonra ekledi: "Hatta sen git İzmir'e. Al Salih'i çık hemen."

Salih Usta'nın canına minnetti. Telefonunu ve silahını kontrol etmekte olan İdris Usta'yı beklemeden Sütunlu Salon'un diplerine doğru koşturmaya başladı. "Saat kulesin de," diye bağırdıktan sonra, ardında haki yeşil bir parıltı bı rakarak gözden kayboldu.

Eski Yer bir anda ayağa kalkmıştı. Herkes tüm gücünü İzmir'e yönlendirmeye çalışıyordu. Vakit azdı ama Behzat Taner'i nihayet kıstırmışlardı. Üstelik sevgilisi de ellerindeydi. Hiçbir yere kaçamazdı....

55

İzmir abluka altındaki beşinci gününü doldurmak üze reydi. Polis, jandarma, Paşa'nın nazının geçtiği askeri istih barat subayları, emekli MİT'çiler, sahil güvenlik, liman poli si, Ustalar'ın Solaklar'ın ve Yörükler'in tüm tanıdıkları, hatta Yüzbaşı'nın mahalle arkadaşları son beş gündür bir tek ada mın peşindeydi.

Civardaki otogarlar, tren istasyonları, havaalanları, li manlar, marinalar, yollar, benzin istasyonları, oteller, hasta neler tutulmuş, Behzat Taner'in eşgali herkese dağıtılmıştı. Alsancak'taki bazı restoran ve bar çalışanları, Avukat'ın buralarda dolaşmakta olduğunu doğrulamışlardı.

İstanbul'da ise, artık sigaraları içmeye değil, yemeye başlayan Yüzbaşı'nın kulağı sürekli telefondaydı. Gelecek güzel bir haberi bekliyordu. Dört gecedir toplasan dört saat uyumamıştı, yine de kendini zinde hissediyordu.

"Ulan ne şerefsiz adammış bu," diye söylenerek ofiste dolanmayı sürdürdü; "Adamın sevgilisi elimizde. Hâlâ tık yok!"

"Öyleymiş komutanım," diye cevap verdi Doğan. Hâlâ bilgisayarın başında telsiz mesajlarıyla uğraşıyordu. Canı bi raz sıkkındı. Tam İstanbul'un iki bölgesi üzerinde yoğunlaşmış, sürekli aynı bölgede dolaşan bir telsiz yakalamışken Alamut günde iki defa geçtiği mesajları, üç günde bire dü şürmüştü.

Üsteğmen'den fazla bir muhabbet çıkmayacağını anla yan Sarp, söylenmeye devam ederek

www.e-kitap.us

salona çıktı. Hâlâ İz mir'de olan Ustalar dışında herkes tam kadro buradaydı. "Ne bok varsa burada," diye homurdandı, "Bir Bahar eksik..."

Doğru ısıtıcının başına gitti ve kendine bir kahve hazır ladı. Bir elinde bardak, bir elinde yeni yaktığı sigarasıyla ofise geri dönmekteyken telefonu çaldı. Hemen çark edip bar dağını masanın üzerine bıraktı. Eli yanmıştı. "Hay arka daş!..." diye yarım bir küfür salladı ve telefonunu açtı: "Efendim?"

"Yüzbaşı Sarp Gönen'le mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Ben Behzat Taner," dedi karşıdaki ses, "Beni arıyormuşsunuz..."

Sarp sesinin soğuk tutmaya çalışarak, "Öyle," diye ce vap verdi. Bir taraftan da etrafına bakınıyordu. Kimse, ki minle konuşmakta olduğunun farkında değildi. Niran Ha tun, Bengi ve İlyas, karşı duvarın dibindeki masada oturmuş aralarında fısıldaşıyorlardı. Seslenmek olmazdı. Yanlarına gitmek de zaman alacaktı

Telefondaki bu sessizlik Taner'in hoşuna gitmemişti. "Telefonu başkasına verme," dedi, "Senden başka kimseyle konuşmam."

Avukat konuşmaktayken. Yüzbaşı ayağının dibinde du ran kâğıt toplarından birini alıp karşı masaya doğru fırlat mıştı. Top da onca adamın arasında gidip Niran Hatun'un kafasını bulmuştu. Sarp, Hatun'un dehşetli bakışlarının al tında telefonu işaret etti ve "Tamam," diye cevap verdi.

Garip bir şey olduğunu sezinleyen Eski Yer ahalisi top luca Yüzbaşı'ya doğru yürürken Taner konuşmaya devam ediyordu: "Telefonun sesini dışarıya vermesen de iyi olur. Senin iyiliğin için. Çünkü özel şeyler konuşacağız."

"Tamam Behzat Bey," dedi Sarp, "Özel konuşacağız"

Bu lafını duyan herkes olduğu yerde dona kalmıştı. Yüzbaşı susuyordu. Böyle bir şeyin olabileceğim tahmin eden Doğan, adamın istediği kadar konuşmasına izin vermesi gerektiğini sıkı sıkı tembihlemişti. Anlaşılan Avukat da içini dökmeye hevesliydi. "Jülide de yanındaymış," diye devam etti, "Neden orada olduğunu sorabilir miyim?"

Sarp biraz sertleşmeye karar verdi: "Sizi bulamayınca bir de ona soralım dedik."

"Türk Silahlı Kuvvetleri'ne yakışan bir tutum değil."

"Ben de asker değilim zaten."

"Öyle ya!... Peki yerimi söyledi mi bari?"

"Hayır. Biz sizden duymayı tercih ederiz."

"Sana bir tavsiye Yüzbaşı. Pazarlık yaptığın adamla asla birinci çoğul şahıstan konuşma. Güç gösterisi gibi görünse de aslında güven yoksunluğunu ifade eder."

Sarp'ın buna verecek herhangi bir cevabı yoktu. Susma ya devam etti. "Her neyse" dedi Behzat Taner, "Şimdi ben sana nerede olduğumu söylersem Jülide'yi rahat bırakacak mısın?"

"Yeterli değil," diye cevap verdi Sarp, "Sizinle yüz yüze görüşmemiz de gerekecek. Kız ancak o zaman serbest kalır."

"Peki ya hayır dersem?"

"O zaman kötü olur?"

"Ne gibi yani?"

"Örneğin ben sevgilinizin kafasına sıkabilirim."

Avukat önce sustu, sonra da hafifçe güldü: "Hay Allah. Korkarım bu pek mümkün değil. Ben yine de merhametine sığınıp, sadece bulunduğum yeri söylemekle yetineceğim. Gerisini siz aranızda tartışırsınız.. Şu anda koca bir geminin burnundayım ve ufukta Cebeli-i Tarık boğazı var. On beş da kika kadar sonra güverteye bir helikopter inecek ve beni alıp götürecek. Bu kadar bilgi Jülide'nin hayatını kurtarmaya ye ter mi?"

"Yetmez," dedi Sarp, "Ve de uydurma."

Taner biraz daha güldü: "İyi. Telefonumun yerini nasıl olsa tespit edeceksiniz. O kadar donanımınız vardır herhal de. Şunu hatırlatayım, uydurmadığımı öğrendiğinde beni arama şansın olmayacak."

Sarp boğazının sıkılmakta olduğunu hissetti. Sinirlen mişti: "Uydurmuyorsan, sevgilini benim elimde bırakıp gi decek kadar şerefsiz bir adamsın sen. Bu kadarlık adamsın sen işte!"

"Bir tavsiye daha Yüzbaşım. Pazarlık yaptığın adama asala ama asla hakaret etme. Hoş bizim

www.e-kitap.us

pazarlık falan yaptı ğımız yok ama yine de yakışık almıyor. Üstelik Jülide'yi se nin eline bırakmış da değilim. Sadece teslim ettim. Beni nasıl bir dertten kurtardığını bir bilsen. Tek zaafımı nasıl tespit et tin anlamıyorum ama iyi iş becerdin. O kız yüzünden kaçamıyordum. Birilerinin eline geçecek diye ödüm kopuyordu. Sonra senin elinde olduğunu öğrendim ve ne yaptım biliyor musun? Gönül rahatlığıyla gemiye bindim. Şimdi Yüzbaşı... Bazı şeyleri açığa kavuşturalım. Sen kimsenin kafasına sıka mazsın. O lafı ederken bile kendinden tiksiniyorsun. Yalan mı?"

Sarp birkaç defa yutkundu: "Sıkacak birilerini bulabili rim ama..."

"Yapma Yüzbaşı" dedi Behzat Taner, "Aylardır seni iz liyorum ben. Her şeyini biliyorum. Sen bu işlerin adamı de ğilsin. Küçümsediğimi sanma. Takdir ediyorum seni. Tahmi nimden çok daha dişli çıktın. Çok tehlikeli adamsın sen ama bir yere kadar. Zorlama kendini. Sen denizaltı subayısın, sen yıllar boyu eski nişanlısını unutamayan bir adamasın..."

Behzat Taner çok yanlış bir konuya girdiğini Yüzbaşı'nın sertleşen soluklarından anlamıştı. Hemen toparladı: "O ko nu için de senden, sadece özür dileyebilirim. Büyük yanlış yaptığımı biliyorum. Canın nasıl ödeşmek istiyorsa öyle yap. Jülide elinin altında nasıl olsa. Ama şunu bil. Ben, Behzat Ta ner, artık yokum. Oyundan çıktım ve emin ol yapacağın hiç bir şey beni geri getirmeyecek. Bedelim o kızsa; öderim! Ar tık kafasına mı sıkarsın, sıktırır mısın bilemem. Yalnız bir şey yapmadan önce söyle Jülidesana banka kasalarının anah tarlarını versin. Oralarda bazı belgeler bulacaksın. Eğer iyi kullanılırlarsa size üniformalarınızı geri getirebilir. Gördü ğün gibi bazı şeyleri düzeltmek için elimden geleni yapıyo rum. Aslında bu telefonu da sırf bu yüzden açmıştım. Ha, bir de seninle tanışmak için tabii. Çok da memnun oldum. Seninle oynamak güzeldi ama buraya kadar. Hoşça kal Yüz başı..."

Telefon tam kapanacakken. Sarp, "Bir dakika," diyerek araya girdi, "Bekle biraz. Bize Alamut'un yeri lazım. Ne ka dar önemli olduğunu biliyorsun."

Avukat tereddütsüz cevap verdi: "Üzgünüm. Onu da siz bulun artık."

"Bak. Burada insanlar ölecek. Alamut'un yerini bula mazsak hepsi ölecek!"

"İnsanlar mı?" dedi Behzat Taner, "Onlar yeteri kadar yaşamadılar mı? Şunu iyi anla. Bu dünyada hiç kimse sonsu za kadar yaşamayı hak etmiyor Yüzbaşı... Hiç kimse... Hay di eyvallah."

Görüşme sona ermişti. Behzat Taner elindeki telefonu denize attıktan sonra yüzünü deli gibi esen rüzgâra çevirdi. Denizi derin derin kokladı ve "Cahit!" diye seslendi. Adamı nın rüzgâra kapılmış sesi gecikmeden geldi: "Efendim Beh zat Bey?"

Avukat gülümseyerek, "Yok bir şey," dedi, "Sadece de mek istedim..."

Yüzbaşı ise telefonu kapattıktan sonra yanındaki sandal yeye oturuvermişti. Millete izahat yapmak gözünde büyüyordu. Görüşmenin çok kötü gittiğini anlayan Niran Hatun, "Yüzbaşım ne oldu?" diye sordu.

Sarp kafasını ağır ağır kaldırdı ve "Şu dakikadan itiba ren," dedi, "Behzat Taner'i unutmakta yarar vardır..."

Yaklaşık bir saat kadar sonra Ankara'da Berkan Astsubay, söz konusu telefon konuşmasının Cebel-i Tarık açıklarından yapıldığını uydu kanalıyla teyit etmişti.

56

Behzat Taner'in bu diyarları terk edişinin ardından ge çen bir hafta, özellikle Yüzbaşı için, çok zor geçmişti. İlk bir kaç gün evine kapanmış, içmiş, annesini aramış, önce Ba har'a küfredip sonra kucağında ağlamış, derken bir gece ya rısı neredeyse zil zurna Eski Yer'e gelip Jülide'yi kolundan tuttuğu gibi yukarıya çıkarmış, kızı Esat ile Haydar'ın kuca ğına fırlatarak, "Alın ulan bunu benim gözümün önünden. Alın Abbas Ağa'ya götürün ne yaparsa yapsın. Benim elim den bir sakatlık çıkmasın," diye haykırmıştı. Bu patlamanın ardından da sakinleşmiş, sessizleşmiş, kendisine hiç yakış mayan, suratsız bir adam olup çıkmıştı.

Bugünlerde kötü olan sadece Yüzbaşı değildi. Herkesin üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Alamut mesajlarını ön ce iyice seyrekleştirmiş, sonra da kesivermişti. Behzat Ta ner'in kaçtığını onlar da öğrenmiş olmalılardı. Yaptıkları saldırılarda adamlarının önemli bir kısmını kurban veren Şebhun ise artık eskisi kadar etkili ve korkutucu değildi. Bu gi dişle Geceliler az bir zaman sonra daha rahat hareket etmeye başlayacaklardı. Rebii artık her an Soner'in ölümünün hesa bını sormaya gelebilirdi. Yine sıkıyönetim ilan edilmişti. So laklar ve Yörükler'in elleri bellerindeydi.

www.e-kitap.us

Korkut Bey, Yasemin'i obasına geri gönderince Yüzbaşı'nın da aklı başına gel miş ve Bahar'ı izmir'e gitmesi için ikna etmişti. Üsteğmen de bunca işin arasında bir fırsatını bulup Yasemin'e veda etme yi ihmal etmemişti.

Bundan birkaç sene önce, eğer falcının biri Yediler'den herhangi birine 'bir Geceli'nin umutsuzluğa batmış hayatla rına güneş gibi doğacağını' söylemiş olsaydı, meslek hayatı oracıkta son bulurdu. Ama olmuştu. Hiçbir falcının ya da ka hinin söylemeye cesaret edemeyeceği şey, bugün günbatımından birkaç saat önce vuku bulmuştu ve çıkagelen bir Geceli sadece Yediler'in değil, bütün Eski Yer sakinlerinin ge celerini gündüze çevirmişti. Bu Geceli, "Ben Alamut'ta bir kaç ay yaşadım," diyordu.

İdris Usta'nın sağa sola atıp durduğu oltalardan bir ta nesi nihayet işe yaramıştı. Soner'in çok yakın adamlarından bir olan Naim isimli Geceli, canını Neslişah Hanım'dan kurtarmayı başararak saklanmış ve Yediler'in teklifine evet de mesi için güç de Makbule Hanım'ı ikna etmeyi başarmıştı. Neslişah Hanım Soner'in ardından onun yakın adamlarını da ortadan kaldırmaya başlamıştı. Anlaşılan hem aşirette kendisine karşı çıkma ihtimali olan tüm güçleri ortadan kal dırmaya çalışıyor, hem de etrafta Alamut'un yerini bulan bi rilerinin kalmasını istemiyordu. Akıllı kadındı ama çok fü tursuzdu. Bunca baskının sonucunda, kendi aşiretinin Gece lilerinden bir tanesi Yediler'in tarafına geçmişti işte...

Naim, Üsteğmen'in çizdiği krokiye bakarak, "Evet," de di, "Aşağı yukarı böyle bir yer. Ama şu Büyük İmam'ın evi olan yer biraz daha geniş olabilir. Gündüz görmediğim için emin değilim."

Doğan bunu da notlarının arasına ekledi ve kâğıda şöyle bir baktı. Tarife göre Alamut, dağların arasında, üç tarafı uçurumlarla çevrili bir düzlüğün üzerine kurulmuş yüksek duvarlı bir kaleydi. Yerleşkesinin bir kısmı da, kuzey uçtaki dağın içine oyulmuştu. O düzlüğün altına da, tavanı otuz metre yükseklikte, yapay ışıklandırmalı ve havalandırmalı bir sera inşa edilmişti. İnsanın, 'Hadi oradan,' diyesi geliyordu. Böyle bir mekân masallara bile yalan gelirdi. Ne var ki Geceli geldiğinden beri çok tutarlı bilgiler veriyordu. En başta adamın Rebii Gecelilerinin klasik oyunlarından biri oldu ğunu zanneden Üsteğmen bile fikrini değiştirmek zorunda kalmıştı. Birkaç tuzak soruya rağmen çuvallamamıştı. Üste lik yaralıydı, korkudan hâlâ dudaklarını kemiriyordu ve en önemlisi Mehmet Sinan, Geceli'nin Soner'in yakın adamla rından biri olduğunu bazı kaynaklardan doğrulamıştı.

Anlattığına göre, Alamut'tan döndükten bir süre sonra Neslişah Hanım bazı konuları konuşmak istediğini söyleye rek Soner'le görüşmek istemişti. O da son gecesi olmuştu. Hemen ardından da katliam başlamıştı. Soner'le birlikte Ala mut'tan çıkan yirmi Geceli'den bir tek Naim hayatta kalabil mişti ve bu sadece kendisi için değil. Yediler için de büyük bir şanstı. Alamut'u görmüştü ve inanılmaz şeyler anlatıyor du. Yeraltındaki bahçe, kayaların içine oyulmuş ofisler, ye mekhaneler, yatakhaneler, her türlü hizmetin görüldüğü iş ocakları, cephanelikler, talim alanları, yiyecek depoları, mut faklar, garajlar, makineli tüfek yuvaları... Söylediğine göre, Alamut kapılarını dış dünyaya tamamen kapatsa bile iki yıl boyunca kendi kendine yetebilirdi. Verdiği en önemli bilgi ise yine iletişimle ilgili olmuştu. Subaylar, Alamut'un dışa rıyla doğrudan bağlantı kurmadığını tahmin ediyorlardı. Oysa yanılıyorlardı. Uydu bağlantılı internet ve uydu tele fonlarını hiç akıllarına getirmemişlerdi. Bunlar, yerleri kolay tespit edilebildiği için belli saatler arasında ya da tarikat ko damanlarının emriyle kullanılıyor ve görüşme bittikten son ra derhal kapatılıyorlardı. Soner'in Gecelileri, günlerce uğra şıp Alamut'un iletişimden sorumlu fedailerinden birini kan dırdıktan sonra evleriyle konuşabilmişlerdi.

Her şey güzeldi hoştu ama her zamanki gibi ciddi bir de sorun vardı. Yediler'i hemen davranıp, Behruz Usta'nın da inayetiyle o lanet yuvasını yerle bir etmekten alıkoyan da buydu zaten. Naim Alamut'un yerini bilmiyordu! Bir gece yarısı İstanbul'da kapalı kasa kamyonlara bindirilmişler ve yirmi saatlik bir yolculuğun ardından kaleye varmışlardı. Naim'in bütün hatırladığı o sıkıcı yolculuktu.

Üsteğmen dişleyip durduğu kalemi ağzından çıkardık tan sonra, "Etraf orman demiştiniz değil mi?" diye sordu.

"Orman demedim" dedi Geceli, "Ağaçlar vardı."

"Ne tür ağaçlar?"

"Ne bileyim.... Ağaç işte."

www.e-kitap.us

Doğan tekrar kalemi dişlemeye koyuldu. Sonuçta karlı dağların tepesinde bir kaleyi arıyordu. Etrafta ağaçlar vardı. En azından Orta ve Doğu Anadolu dağlarının bir kısmını elemişti. Bu da bir ilerleme sayılırdı. Hemen görüntüleme yapabilen bir uydu daha bulup geri kalan dağları taramaya başlasa, iyimser bir tahminle birkaç aya Alamut'un yerini bulabilirdi. Bu fikrini Geceliyle de paylaşmıştı zaten. Ne var ki Naim, Alamut'takilerin böyle bir şeyi hesaba katarak do ğal dokuyu fazla bozmadıklarını, binaların üzerini de sürekli kamuflaj örtüleriyle gizlediklerini söylemişti. Doğan yine de işe koyulmaya kararlıydı. Aklına gelen tek yol buydu çünkü.

Soruları tükenmiş, sessiz sessiz oturan İdris Usta ise bambaşka şeyler düşünüyordu. Geceli, Soner Bey'in kendile rine 'emanetleri bulun' emrini verdiğini söylemişti. Lakin hiçbir şey öğrenememişlerdi. Bundan üç anlam çıkıyordu: Geceliler beceriksizdi, fedailer çok ketumdu ya da emanetler orda değildi. Usta kendi kendine soruyordu: Son önermenin doğru olması durumunda Alamut'u yıkmanın ne anlamı ka lırdı? Ancak emanetleri bilen birilerini, yani Büyük İmam'ı ya da Behram'ı sağ ele geçirebilirlerse gerçekten bir iş yap mış sayılırlardı. Tam bu noktada da Geceli'nin verdiği bir di ğer bilgi aklına saplanıp kalıyordu. Alamut bin beş yüz ila iki bin fedaiyi yaşatabilecek kapasitedeydi ve duyduklarına göre tarikat bütün elemanlarını yuvaya çağırmıştı. Öyleyse, dağın başında, etrafı uçurumlar ve bir de dağ ile çevrili, tıkış tıkış dolu bir yerden iki adamı sağ olarak çıkartabilmek için ne yapmak gerekiyordu. İşte bu Usta'nın kafasını çok fena kurcalıyordu.

Emin olduğu tek şey. Elif'in Alamut'ta olmadığıydı. Çünkü adamlar kalelerine devasa bir yekalaz taşı yerleştir mişlerdi. Bu da Zülfikâr'ın orada olamayacağı anlamına geli yordu. Zira efsunlu bir nesne olan taş, kılıcın yanında işe ya ramazdı. İdris Usta kafasını toparlamaya çalıştı. Bütün bun lar sırası geldikçe düşünülecek şeylerdi. En acil ihtiyaçları, Alamut'a giden yolu bulmaktı.

Naim, iyice sessizliğe gömülmüş olan masaya, "Orada hâlâ kırk adamım olduğunu unutmayın," şeklinde bir hatır latma yaptı, "Hâlâ bana bağlıdırlar. Çok işe yararlar. Yeter ki oraya girelim."

57

Karanlığın çökmesiyle birlikte, İzmir'in tarihi Kemeraltı çarşısının o kalabalık ve hareketli sokakları ürkütücü bir yal nızlığa bürünmüştü. Lakin namını asırlardan alan bu çarşı, en durgun zamanında bile, bir köşesinde mutlaka bir telaşe barındırırdı. Esnafın, tüccarın ve cümle iş ehlinin, hesap def terlerini kapatıp, yastıklarına baş koydukları şu saatlerde, Kemeraltı'nın tarihi hanlarından birinde önemli zatlar, önemli bir konuyu tartışma için bir araya gelmişlerdi: Şefvi soyunun İhtiyarlar Meclisi olağanüstü toplanmıştı. Gündem Şebhun'du...

Küçük bir üniversite amfisine benzeyen bu salonun arka sıralarında oturan yaşlı bir Geceli söz alarak ayağa kalkmıştı. En az bu salon kadar mütevazı görünen Geceli, Şefvi'nin asırlık kurtlarından. Kervancılar Loncası İhtiyarı Bay Lucien'di. Gözlerini tam karşısında, divan heyeti üyelerinin tam ortasındaki koltuğunda oturan Loncalar İhtiyarı Zülal Bey'e dikmişti. Henüz başladığı sözlerine, "Bakın efendiler," diyerek devam etti, "Biz asırlardır bu şehirde yaşarız. Bu şehrin refahında ve huzurunda payımız büyüktür. Ne İstanbul'un payitahtına, ne Ankara'nın siyasetine tamah etmişliğimiz yoktur. Yaptığımız her şey bizim elimizden çıkmıştır. Karış mayız, karıştırmayız. Huzurumuz da refahımız da bu düstu rumuz üzerine kurulmuştur ve bunun değişmesine herkes ten önce ben karşı koyarım. Lakin bugün durum farklıdır. Şebhun İzmir'e kadar gelmiştir. Alamut'un selamıyla cina yetler işlemektedir. Efendiler! Size Şebhun'u uzun uzun an latmama herhalde gerek yok. Bu işe acilen, hem de kayna ğından müdahale etmemiz şarttır."

Bay Lucien sözünü bitirir bitirmez bir başka el havaya kalktı. "Mimarlar Loncası İhtiyarı Yakup Bey konuşacak," dedi Zülal Bey.

Yakup bey ceketinin önünü ilikleyerek ayağa kalktı. Su ratında Bay Lucien'in aksine, rahat bir ifade vardı. "Şebhun'u uzun uzun dinlemeye zaten tahammülümüz yoktur," dedi, "Başımızdaki belanın büyüklüğünü biliyoruz. Tabii ki bundan bir an önce kurtulmalıyız. Ne yapacaksak burada, İzmir'de yapmalıyız. Bay Lucien, işe kaynağından müdaha le etmeliyiz,' dedi. Bu, İstanbul'da aleni bir savaşa girmemiz anlamına gelir. Taraf olmak zorunda kalırız ve bugüne kadar yürüttüğümüz bütün siyasetin sonu gelir. Çok daha akıllıca yollar var. İzmir'deki Hunhan birliklerinin sayısını artırız. Emniyetle konuşup, konuyla özel olarak ilgilenmelerini sağlarız, İzmir'i karış karış ararız, etrafta kuş uçurtmayız. Biraz sıkıntılı günler geçiririz ama İstanbul'a bulaşmadan bu işin altından

www.e-kitap.us

...."

Daha Yakup Bey lafını tamamlamıştı ki, en ön sırada oturan İbrahim Efefndi söz istemeye bile gerek duymadan ayağa fırladı: "Biraz sıkıntılı günler mi geçiririz?! Sizin dedi ğiniz ne anlama geliyor farkında mısınız? İzmir'de kan göv deyi götürür, polis etrafta kuş uçurtmaz. Sizin tuzunuz kuru tabii. Ahaliyle iş yapmıyorsunuz. Ben dokumacılar loncasının sorumluluğunu taşıyorum. Çıkarlarını gözetmem gere ken binlerce dükkân var. Anlaşılan size Şebhun'u uzun uzun anlatmak lazım. Öyle bir mücadele ne kadar sürer hesapla yabiliyor musunuz? Şebhun girdiği yerde yalnız çalışmaz. Etrafına insanları toplar. Her yerde çeteler kurar. Kolay ko lay kökünü kazıyamazsınız. Kapkaç, gasp, hırsızlık başladı bile. Zaten huzur bozuldu, şimdi bir de İzmir'de savaşalım diyorsunuz. Bu yıllar sürer. Müşterinin ayağı çarşıdan kesi lir. İflas ederiz."

Salondan yükselen homurtular İbrahim Bey'in sözlerini destekliyordu. Tavernacılar Loncası İhtiyarı işe polisin karış tırılması fikrinden hiç hoşnut değildi. Sarraflar Loncası'nın İhtiyarı ise, "Geçen hafta üç dükkânımız soyuldu," diye bas bas bağırıyordu.

Loncalar İhtiyarı Zülal Bey, önündeki küçük masaya bir kaç defa vurarak sükûneti sağladıktan sonra, "İbrahim Bey haklıdır," diye konuştu, "İzmir'de böyle bir savaşı göze al mak karından daha çok zarar getirir. Lakin Yakup Bey'in sözleri de yabana atamayız. Şebhun Alamut adına çalışıyor. Alamut da Yediler'in kökünü kazımak istiyor. İstanbul'a gi dip Alamut'a sataşmak alenen taraf tutmak anlamına gelir. Herkes bizi Yediler'in yanında zanneder. En başta Rebii'yle aramız açılır. Bunları enine boyuna konuşmamız lazım..."

"Konuşalım o zaman," dedi Bay Lucien. Hâlâ ayaktaydı. "Kaya Bey'in ölümünden sonra Rebii'nin birbirine düştüğü nü hepiniz duymuşsunuzdur. En son da veliahtları Soner Bey öldürüldü. Cinayetin faili hâlâ meçhul. Kimi Yediler di yor, kimi taht kavgası diyor, kimi de ihanetin bedeli diyor. Kesin olan tek şey Soner Bey'in Alamut'la işbirliği yapmış olduğu. Peki sizce Soner Bey bu işbirliğini tek başına mı yap tı? Aşiretinden kimse haberdar değil miydi? Alamut'la iş yapan birisinin Şebhun'dan haberdar olmayacağına inanır mısınız? Bakın efendiler! İstanbul'da taraflar çoktan belli ol du. Saflar çoktan tutuldu. Harifi'nin Yediler'e destek sözü verdiğini duymadınız mı? Şunu düşünün: Alamut Yediler'in hakkından gelirse, yani Rebii bu oyunun kazanan tarafında olursa bizim başımıza neler gelmez.?"

Cevap Yakup Bey'den geldi: "İşte bu yüzden tarafsız kalmalıyız. Alamut'un karşısında olmak, Yediler'in tarafında olmaktır. Başımıza daha büyük belalar gelir."

"İyi o zaman," dedi Bay Lucien, "O zaman bırakalım Ye diler yok olup gitsin. O zaman yeni efendilerimizin elini öp meye sizi göndeririz. Yahu, Rebii Alamut'tan bir vaat almadan kalkışır mı böyle bir işe. Bizi nasıl kıskandığını, İzmir'e nasıl göz koyduğunu bilmiyor musunuz?"

Yakup Bey öfkelenmişti: "Gözümüzü korkutmaya çalış mayın! Rebii'nin Alamut'la birlikte olduğundan bile emin değilsiniz. Hem siz bizi mi kurtarmak istiyorsunuz Yediler'i mi?"

"Yediler umurumda değil," dedi Bay Lucien sakin bir sesle, "Alamut'un da nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Nasıl bir çete olduğunu biliyorum, hangi gemilerle nerelere silah, uyuşturucu gönderdiğini biliyorum ve bu oyunu kazanması nı istemiyorum. Çünkü meydanı boş bulduğunda tepemize çökeleneceğinden eminim. Bize efendilik taslayacağından eminim. Sezar'ın hakkı Sezar'a. Yediler bize asla kul muame lesi yapmadı. Bir de tersini düşünün. Ya Yediler kazanırsa? O zaman akitlerini yeniden gözden geçirmezler mi? Ben son olarak şunu söylüyorum. Kısa vadede bu Şebhun belasının savılması için, uzun vadede alemdeki yerimiz ve dirliğimiz için, Yediler'den önce ya da sonra, Alamut yok edilmelidir."

Bay Lucien artık yerine oturmuştu. Loncalar İhtiyarı Zülal Bey yan gözle divan heyetine baktı. Salondakiler gibi on lar da düşünceliydi. Meclisin olağanüstü toplanacağını zaten tahmin ediyordu. Zira, bir hafta kadar önce İdris Usta'mn acil bir iş için İzmir'e geldiğini ve bu arada bazı kulis çalış malarında bulunduğunu duymuştu. Kimlerle konuştuğunu bilmiyordu ama bu gece öğrenmişti. Şefvi'nin en yetkili ada mı olarak bir fikri tabii ki vardı ama dile getirilecek zaman değildi. Neyse ki soyu demokrasiye benzer bir şeyle idare ediliyordu. Kimsenin söz almak istemediğini görünce gür bir sesle, "Sayın meclis ihtiyarları," dedi, "Bay Lucien'in söz lerini bir teklif olarak değerlendiriyor ve oylarınıza sunuyo rum!"

www.e-kitap.us

Bengi Hanım, Behruz Usta'nın bahçesine adımını attığın da şafak henüz sökmemişti. Daha vakit vardı ama yine de adımlarını hızlandırdı. Güneş doğduğunda Usta'yla birlikte kadim defterin yanında olmak zorundaydı. Çünkü bugün birinci cemre toprağa kavuşacak ve kadim kitabın gürgen ki lidi açılacaktı. Bu, gün içinde herhangi bir zamana denk dü şebilirdi ve gecikmenin telafisi yoktu.

Evin önüne geldiğinde kapının ardına kadar açık oldu ğunu gördü. Birilerinin geleceğini bildiğinden böyle yapmış olmalıydı ama yine de garipti. Doğruca içeriye girdi. Görü nürde kimsecikler yoktu. Fazla bağırmadan birkaç defa, "Us ta?!" diye seslendi. Ses de yoktu. İşkillenmişti ama bütün evi aramaya da üret edecek değildi. Çaresiz merdivenlere yöne-lip, İsüşarc Odası'na doğru tırmandı. Tahta kapının aralığın dan içeriyi görünce yüreği ferahlamıştı. Behruz Usta kürsü nün karşısındaki minderine kurumuş, kendisini beklemek teydi. Gecikmeden huzura çıktı.

"Günaydın Usta," diyerek selamını "verdi, "Nasılsın?" Behruz Usta'nın uyukluyor gibi bir hali vardı, "Bengi?" dedi, "Sen mi geldin kızım... Hoş gelmişsin."

Minderine doğru giderken Hatun'un suratı endişeliydi. Usta'nın sesi hiç hoşuna gitmemişti çünkü. Zorlukla, sanki büyük bir acı çekiyormuş gibi konuşuyordu. Hava karanlık olduğundan yüzü de görünmüyordu. "Diğerleri ya meşgul ya da dinleniyorlar Usta," dedi, "Niran Hatun beni gönder di."

"İyi... İyi..." diye cevap verdi Usta, "Dinlesinler... Salih nasıl?"

Bengi duraladı: "Bilmiyorum Usta. İyi gibi görünüyor ama değil. Kafasına girmedi daha Elifin yaptığı."

Usta hiç ses çıkartmayınca. Bengi de başka bir şey deme di. Öylece beklemeye başladılar. Hatun güneşin bir an önce yükselmesini istiyordu. Cemrenin düşmesi için değil ama Usta'nın yüzünü görmek için. Herhangi bir insana, Usta'nın sesi yorgun veya sıkkın bir adamdan çıkıyormuş gibi gelebi lirdi. Bu yüzden üç gün önce bilgi vermek için buraya gelen Niran Hatun'un bir şey anlamamış olması normaldi. Ne var ki Hatun'un deneyimleri ve irfanı çok farklı şeyler söylüyor lardı.

Dakikalar ilerlemiş ve İstişare Odası'nın küçük pencere lerinden giren ışık Behruz Usta'nın yüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Hatun artık Behruz Usta'nın bedeninde bir araz olduğundan çok daha fazla emindi lakin nasıl soracağını, ne diyeceğini bilemiyordu. Öyle uzun uzadıya muayene etme sine gerek yoktu aslında. Parmaklarının ucuyla şöyle bir dokunabilse, ne var ne yok öğrenecekti ama bu bile cesaret işiy di. Kendini rahatlatmaya çalıştı. Koskoca Behruz Usta'ydı bu. Ne dokunabilirdi ki? Sonra böyle düşündüğü için kendi ne kızdı. Koskoca Usta'ydı, hasta olduğu da apaçık ortaday dı. Ocakta sağlık üzerinde ilmi olan kendisinden başka kim se yoktu. Daha fazla gecikmeden ne olduğunu öğrenmek zo rundaydı. Yoksa bu vebalin bedelini ödeyemezdi. Bütün ce saretini toplayıp ayağa kalktı ve Usta'ya doğru yaklaşmaya başladı. Behruz Usta kızın niyetini anlamıştı ama yerinden kıpırdayamadı. Mecali yoktu. Bengi'nin parmakları şakağına doğru uzanırken sadece, "Yapma kızım," diyebildi.

Hatun, Usta'ya dokunur dokunmaz, "Hii!" diye bir çığ lık attı ve elini geri çekti. Dolu dolu olan gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Usta," dedi, "...Bacağın... Ne ol du sana?"

Behruz Usta beklediği cevabı verdi: "Yok bir şey kızım."

"Olur mu Usta. Müsaade et bakayım."

"Yok kızım iyiyim ben."

"Usta lütfen. Bir bakayım."

Behruz Usta kızın gözlerine baktı. Hekim inadı dene şe yin ne kadar sağlam olduğunu biliyordu. Hafifçe yana kaykılıp, cübbesinin ucunu yukarıya doğru çekti. Bengi bir çığ lık daha atmamak için eliyle ağzını kapatmak zorunda kal mıştı. Usta'nın baldırının arkasında korkunç bir yara vardı. Hatun hayatında böyle bir şey görmemişti. Dört derin çizik neredeyse çürüyerek birbirlerine karışmışlardı. Yaranın etra fındaki morluk ise yayılarak ayağa ve dizin dört parmak yu karısına kadar yayılmıştı. Tam, "Ne zaman oldu bu?" diye soracakken aklı başına geldi. Teşup'un ölmeden önce, tırnak larını Usta'nın baldırına nasıl geçirdiğini hatırlamıştı. "Niye sakladın bunca zamandır Usta?" diye mırıldandı.

Usta duymuştu. "İşiniz başınızdan aşkındı zaten," dedi "Canınız sıkılsın istemedim."

www.e-kitap.us

Bengi gülümsedi: "Olur mu öyle şey. Şu yara ne kadar uğraştınrdı ki beni? Hemen bir şeyler yapmak lazım buna."

Ayağa kalkmak için yeltenmişti ki Usta koluna yapışh. Yüzü ciddiydi. "Bak kızım," dedi, "Üzerine hekim tanımam ama senin bu yaraya yapacak bir şeyin yok. İlmin yeter ama irfanın yetmez. O yüzden hiç velveleye verme ortalığı. Şimdi otur yerine cemre düşecek."

Bengi ağlamaklı gözlerle Usta'ya baktı: "Bari İlyas'a ha ber vereyim. Bir koşu gelsin. Sen de aşağıda uzan biraz."

"Kızım," dedi Behruz Usta, "Aşağıya inemem ben... Yürüyemiyorum."

Hatun ne diyeceğini bilememişti. Gözyaşlarını koyuver memek için kendini zor tutuyordu. Usta'nın cüppesini dü zeltmesine yardım etti ve yerine geçti. Bir taraftan dudakları nı ısırıyor, bir taraftan da Usta'ya bakıyordu. O yaranın ver diği ıstırabı tahayyül bile etmek mümkün değildi. Buna rağ men Behruz Usta neredeyse dingin bir ifadeyle öylece oturu yor, sadece arada sırada dişlerini hafifçe sıkıp bırakıyordu. Aklından lanetli yaralara iyi gelen bitkileri geçirmekteyken 'tık' diye bir ses duydu. Sanki odanın ortasında kırmızı, kısa cık bir şimşek çakmıştı. İşte bu cemre denen şeyin görünür haliydi. O 'tık' sesi de açılan gürgen kilidinden gelmişti.

59

"Ben delireceğim," diye mırıldandı İdris Usta, "Bu gidiş le ben aklımı kaçıracağım, iksire miksire de gerek almaya cak!"

Masanın üzerindeki kitap yığınlarının arasına sakladığı kafasını kaldırdı. Kötü görünüyordu. Behruz Usta'nın hasta lığı her şeyden ağır gelmişti. Bengi üç gündür Kütüphe-i Arifan'ın altını üstüne getirmişti. Mehmet Sinan'a durmadan kitap taşıtıyor, deliler gibi okuyor, Usta'nın yarasını sağalt mak için bulduğu her yolu deniyordu. 'Uyudum' diyordu a-ma üç gündür gözünü bile kırpmamıştı. İşe yaramayan her tedavide biraz daha çöküyor, bir kenara çöküp biraz zırla dıktan sonra her şeye yeniden başlıyordu. Bilgisi yetmiyor değildi. Tam Usta'nın söylediği gibi irfanı eksik geliyordu. Lanetle açılmış bir yarayı tedavi etmek için hekimin elinin çok çok hünerli olması gerekiyordu.

Tükenmişlerdi. Bu sefer gerçekten tükenmişlerdi. Niran Hatun zaten Behruz Usta'nın başından ayrılmıyordu. İlyas, Usta'yı kucaklayıp yatağına taşıdığı günden beri ruh gibiydi. "Ben ömrümde bu kadar ağır yük taşımadım," demişti. Hak lıydı. O hayatlarında gördükleri en acı, en derbeder sahney di. Galiba bittikleri an o olmuştu. Salih desen, Elifin haberin den sonra zaten deli gibi bir şey olmuştu. Kendisi, yani her zaman bir fikir sahibi olan İdris Usta ise böyle arpacı kumru su gibi oturuyordu. Alamut'un, Elifin ve de emanetlerin ye rini bulmak için hiçbir yolu kalmamıştı. Kitabın kapanması na, o nihai sona yirmi yedi gün kalmıştı. Aklından Solakları azat edip, subayları Ankara'ya, Yörükler'i de obalarına gön derip, mümkün olduğu kadar çok adamın hayatını kurtar mak geçiyordu. Böyle şeyler daha önce de aklına gelmişti ama "Deli deli düşünme," diyerek hep arkaya atmıştı. Galiba artık tam sırasıydı. En azından herkese efendi gibi veda ede bilirler, adamakıllı helalleşebilirlerdi.

Dudaklarına bir sigara yerleştirdi ama yakmak için çak mağını bulamıyordu. Her zaman, hatta kendini bildi bileli sol cebinde dururdu ama bugün yoktu işte. Nerede bıraktığı nı bile hatırlamıyordu. Yanından geçmekte olan Yüzbaşı'yı durdurarak ateşini rica etti. "Tabii" dedi Sarp. Ağzındaki ya nan sigarayı uzattı. Usta'nın acemiliği her halinden belli olu yordu. Sigarası yarım yanmıştı. Yüzbaşı, "Yola gideceksi niz," deyiverdi.

Usta anlamamıştı: "Nasıl?"

"Yola gideceksiniz bu yakınlarda," diye açıkladı Sarp, "İnsanın sigarası yarım yanınca öyle derler."

Usta güldü: "Haydi hayırlısı bakalım."

"Merak etmeyin İdris Bey. Hayırlı yola gideceksiniz. Ba kın üstten yanmış."

"Peki," dedi Usta. Yüzbaşı'nın kendisini birazcık neşe lendirmek istediğinin farkındaydı ama hiç tadı yoktu. Neyse ki imdadına Üsteğmen yetişti. Heyecanla ofisten fırlayarak, "Komutanım," diye bağırdı, "Alamut yine mesaj geçiyor!"

Yüzbaşı ofise doğru koşturmuştu ama Usta'nın kılı kı pırdamamıştı. Kim bilir nasıl bir mesajdı geçtikleri. Bir kara haber daha duymaya tahammülü yoktu. Kaç saattir bu san dalyenin üzerinde

www.e-kitap.us

oturmakta olduğunu bilmiyordu ama ca nı başka bir şey yapmak da istemiyordu. Boş boş gözlerle etrafına bakınırken Bengi'nin kütüphaneden çıktığını gördü. Kucağında yine bir sürü kitap vardı. Hızla gelip kitapları masaya bıraktı. Göz göze geldiler. "Nasıl?" diye sordu Usta.

"Uğraşıyorum," dedi Bengi, "Hâlâ arıyorum.."

"Ben onu demiyorum. Usta nasıl?"

Kızın gözleri yine doluvermişti: "Durduramıyorum Us ta. Hiçbir şey kâr etmiyor. Yayılması yavaşladı sanki biraz ama... Yine de kötü."

"Ne kadar dayanır?"

"Bilemem. Usta ne kadar dayanır bilemem."

"İksir falan kâr etmez mi?"

"Tedavi etmese bile düzeltir. Bize zaman kazandırır. La kin, Behruz Usta iksiri göremeyebilir."

İdris Usta sustu. Aklında kötü bir soru daha vardı ama nasıl soracağını bilmiyordu. Biraz düşündükten sonra, "Kes mek?" deyiverdi.

Bengi artık gözyaşlarını tutamıyordu: "Aklıma geldi Us ta. Araştırdım. Bu öyle lanet bir yara ki, bacağı kesersek baş ka yerden patlar. Çare değil anlayacağın. Ben yetmiyorum bu işe. Elim o kadar ehil değil. Dermanımız kimdedir sen de biliyorsun."

Usta tabii ki biliyordu ama bunu dillendirmek yaptığı ya da yapmadığı bir şeyden şikâyetçi olmak Ocak'ta kimsenin haddine değildi. Sandalyeden kalkıp sütunun dibine kadar yürüdü. Alnını soğuk taşa dayayarak içinden, "Bilirsin sen den sual etmeyiz," diye haykırdı, "Ama neredesin be Hekim Sultan? Neredesin?"

O sütunun yanında ne kadar kaldığını hiç bilmiyordu. Ancak bir elin omzunu dürtüklemesiyle kendine gelebildi. Sıçrayarak döndü. Kendisini dürten Yüzbaşı'ydı. Gözlerinde garip bir ışıltı vardı. "Ben o adamı oraya sokarım" deyiver di.

Usta bakakalmıştı: "Kimi nereye sokuyorsunuz?"

"O Geceliyi... Naim miydi adı? Alamut'a sokarım. Bir yolu var."

"Güzel," dedi Usta, "Ama önce yerini öğrenmeniz ge rekmiyor mu?"

Sarp 'cık'ladı: "Gerekmiyor."

"Onu unutun," dedi Naim, "Siz Alamut'a girip kimseye görünmeden Behram'ı ya da İmam'ı alamazsınız. Unutun."

İdris Usta hâlâ umutluydu: "Yahu hiç mi bir boşluğu yok buranın. Bu kadar mı sıkı korunuyor?"

Naim, "Öyle" diye cevap verdi, "Behram dediğiniz adam paranoyağın tekidir. Kırk kilit altında olmadan gözüne uyku girmez. Ha, duvarların içinden geçmenizi sağlayacak bir sanatınız varsa onu bilemem."

Usta suratını buruşturdu. Öyle bir sanatları vardı ama yanlarında başkasını taşıyamazlardı. Bir çıkar yol düşün mekteyken Salih lafa girdi: "Adam haklı Usta. Oraya sessiz sedasız giremeyiz. Mecbur dümdüz dalacağız."

İdris Usta köpürmüştü. "Nereye dalıyorsun Salih," diye bağırdı, "Orada eli silahlı bin - bin beş yüz adam var. Ordu mu toplayacağız. Haydi diyelim topladık, içeri nasıl girece ğiz. Ben en son Uyvar kuşatmasını gördüm. O da düzlükte, adam gibi kaleydi. Nasıl gireceğiz içeri?"

Salih sakindi. "Önce biz gireriz Usta," dedi, "Biz girer sek de kaç adam istersek sokarız. Yolu mu yok?"

Haksız sayılmazdı. Alamut'u gözleriyle gördükten son ra içeriye girmek de, ordu sokmak da kolay işlerdi. İdris Us ta Böyle meydan muharebesi sayılabilecek bir çarpışmaya girmeyi cesaretsizliğinden değil, adam azlığından istemiyor du. Lakin başka çareleri yok gibiydi. "Nereden buluruz onca adamı?" diye mırıldandı.

Salih duymuştu. "Toplarız Usta," diye pratik bir cevap verdi. İdris Usta içinden bir elerin bir ya sabır çektikten sonra Yüzbaşı'ya dönerek, "Peki Alamut yutacak mı bu numara yı?" diye sordu.

"Ne bileyim," dedi Sarp, "Yutmaları lazım, gayet man tıklı çünkü. Çuvallama ihtimalimiz de var tabii."

"Öyle ihtimaller her zaman vardır," dedi Usta, "Ben adam toplamaya başlayacağım. Eğer plan baştan yatarsa re zil olduğumuzla kalırız."

Sinirlenme sırası Salih Usta'ya gelmişti. Sesini kontrol etmeye çalışarak, "Etme eyleme Usta," diye çıkıştı, "Şurada bir ay bile ömrümüz kalmamış. Rezil olsak ne olmasak ne?"

www.e-kitap.us

Usta bir şey demedi. Çünkü Salih yine haklıydı. Susmasıyla birlikte masaya da bir sessizlik çökmüştü. Yediler'in en yaşlı olarak savaş konseyinin lideri sayıldığından nihai kara rı da kendisi verecekti. "Okuyun bakalım Doğan Bey," dedi oflayan bir sesle, "Duyalım nasıl yapacakmışız bu işi."

Üsteğmen şaşırmıştı. Ortada daha bir plan falan yoku. Kendisi sadece, her zamanki gibi not alıyordu. Bir süre 'hım'ladıktan sonra, "Şimdi şöyle," diye konuşmaya başladı, "Birinci aşama Naim Bey'in Alamut'la temasıyla başlar ve içeri girene kadar devam eder... Bize bu yolculuğun yirmi sa at sürdüğünü söylemişti. Aşağı yukarı yine aynı olur herhal de. İkinci aşamada siz, yani Yediler içeriye girersiniz. Üçün cü aşamada da biz gireriz. Şimdilik bu kadar."

İdris Usta kinayeli bir sesle, "Çok güzel," dedi, "Yalnız bu planı biraz detaylandıralım."

Doğan elindeki kâğıtları masaya bırakıverdi: "İdris Bey nesini detaylandırayım ben bunun. Kaç kişi giriyoruz, nere den, nasıl giriyoruz. Hiçbir şey belli değil. Bunlara gelene kadar daha takip meselesi var. Bunun üzerinde durmazsak, Alamut numarayı yese bile çuvallarız. Naim Bey'i izlememiz lazım. Elektronik cihaz kullanamıyoruz. Bu da gözle izlene cek anlamına geliyor. Yirmi saatlik bir yolculukta açığa çıkmadan takip yapmak çok zordur. Hızlı gidebilirler, araba de ğiştirebilirler. Bunun için kalabalık..."

"Onu ben hallederim" diyerek araya girdi Yüzbaşı, "Ta kip konusunda çok usta olan bir ekip tanıyorum."

İdris Usta ters ters Yüzbaşı'ya baktı: "Şu sizin gizemli dostlarınız mı? Lütfen tanımadığınız adamları karıştırmayın bu işe."

"Ne fark eder?" dedi Sarp, "Bugüne kadar hepimizden çok çalıştılar. Benim güvenim tamdır."

Usta belirgin bir of çekerek masadan kalktı. Yüzbaşı'yla bir tartışmaya girmeye hiç gücü yoktu. Üstelik haklıydı da. Tanıdık tanımadık şu saatten sonra ne fark ederdi ki. Masa dan birkaç adım açılarak, "Beni iyi dinleyin," diye konuşma ya başladı, "Bu iş zordur. Hatta imkânsızdır ve kimse katıl mak zorunda değildir. Gerçi Ocak'la konuşmadım ama Behruz Usta'nın, ne de Nairan Hatun'un farklı şeyler söyleyeceğini sanmıyorum. Biz zaten gittik gideriz. Ardımızda mümkün olduğunca çok can bırakmak boynumuzun borcu dur."

"Bizim boynumuz da borçsuz değildir Usta," diye cevap verdi Korkut Bey, "Babam Ayvaz Bey selamını gönderdi. Altmış yiğitle yola çıkmak üzereymiş. Gönlünü ferah tutsun dedi."

Hemen lafı Abbas Ağa aldı. "Sen işine koyul Usta" dedi samimi bir edayla, "Her daim önüne bakarak yürü. Biz So laklar; ustası, çırağı, yamağı tekmil arkandayız."

İdris Usta sağ yumruğunu göğsüne bastırarak hepsini Ocak'ın selamıyla selamladı. "Eyvallah," dedi doğrulduktan sonra, "Siz her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuşun. Be nim üç beş işim var. Ardımızı biraz daha kalabalık tutmak lazım."

61

Behruz Usta'nın alnındaki bez yine kurumuştu. Oysa daha koyalı beş dakika bile olmamıştı. Niran Hatun bezi alıp ıslattı ve tekrar Usta'nın alnına yaydı. Şakaklarına doğru sü zülen damlaları saçlarına kavuşmadan yakalayıp parmakla rıyla sildi. Usta'nın teni ateş gibiydi. Durmadan yayılan yara yetmezmiş gibi bir de bu ateş belası çıkmıştı. Niran Hatun günlerden beri bu aydınlık ve sessiz odadaydı. Ustası gözü nün önünde çöküyordu ve başından bir dakika bile ayrılma mıştı. Başka şeyler umurunda değildi artık. Dün İdris gelip heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmıştı... Hatırlamıyordu bile. Ölmek üzere olan ustası bu dünyanın koca bir yalandan başka hiçbir şey olmadığını kelimesiz anlatıyordu. Bu belki de son nasihatiydi. Ama ustası geride kalanların ne yapaca ğını söylemiyordu. Acıların nasıl dineceğini, yüreklerin nasıl soğuyacağını, hesapların nasıl sorulacağını... Bunları söyle miyordu.

Niran Hatun ustasının ateşe kesmiş elini ellerinin arası na aldı. Bu eller değil miydi ona kılıç tutmasını öğreten, saçı nı okşayan, ölümlerden döndüren? Şimdi ise soğuk bir ölüme doğru kavruluyorlardı. Bu yakışmıyordu Usta'ya. Böyle yatakta damla damla eriyip gitmek yakışmıyordu. Bugün, belki birazdan ikinci cemre düşecek ve kayın kilidi açılacaktı. Usta yukarıda nöbet bekleyen Salih ile İlyas'ın yanında ol malıydı. Ayakta olmalıydı, şanına yakışır, daha başka bir ölümü bekliyor olmalıydı. Teşup sonsuz uykusundan uyanmamalıydı, o emanet orada olmamalıydı, Bengi'nin emini ölmemeliydi. Aklı geriye gittikçe Hatun'un yüreğindeki öfke büyüyordu "Elif!" diye

www.e-kitap.us

haykırdı içinden, "Ant olsun dünya yı dar edeceğim sana! Ant olsun!... Ya aldığın son nefeste ya nında ben olacağım, ya aldığım son nefeste yanımda sen!"

Sitemkâr bir ses odanın sükûnetini bozdu: "Beni arka daşlarımın yanına intikam yeminleriyle mi uğurlayacaksın?"

Konuşan Behruz Usta'ydı. Hatun öfkesine öyle bir dal mıştı ki, Usta'nın gözlerinin açıldığını bile fark etmemişti. "Bu nasıl hesap?" diye devam etti Usta, "Hekim beni buldu, ben seni. Sen Salih'i buldun, Salih Elifi. Söyle bana kızım. Bu nasıl hesap?"

Hatun cevap vermedi. Gözlerinden süzülen birer damla yaşı silmekle yetindi. Usta dirseklerinin üzerinde hafifçe doğrulup gözlerini çırağına dikti: "Hail'in hikâyesini hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet Usta," dedi Niran.

"En başta isminin sadece Kamer olduğunu da hatırlıyorsundur o zaman. Söyle. Onun ismini kim Kamer-i Hail yap tı?"

"Sen yaptın Usta."

"Haksız mıydım?"

"Değildin Usta. Haklıydın... Hak etmişti."

"Dinle beni kızım. Kamer benim en büyük kabahatimdir. Ve en büyük pişmanlığım. Doğru, hak etmişti. Ama hiç dinledik mi onu? Hiç sorduk mu? Şimdi söyle. Sen Elifin ar dına hangi ismi koyacaksın? Hangi ismi layık göreceksin ona? Hangi ismi hak ettiğine hükmedeceksin?"

"Bilmiyorum Usta... Sen ne düşünürsün?"

Behruz Usta gülümsedi: "Yok kızım yok. Artık Behruz Usta yok. Zaman Niran Hatun'undur. Hükmü sen verecek sin. Artık Hekim'in kürsüsünün tam karşısında oturacaksın. Kartalların önünde uçacaksın. Aklından geçen en son şey in tikam olacak. Dilerim ki sözlerinle beni gittiğim yerde ışıkla ra boğarsın."

Niran ustasının elini dudaklarına götürdü. Artık eni ko nu ağlıyordu. Usta canından önce hükmünü terk etmişti. Bu miras çok ağırdı.

Behruz Usta kafasını tekrar yastığına bıraktı. Bu kadar harekete, bu kadar söze bile yorulmuştu. Biraz soluklandık tan sonra halsiz bir sesle, "İdris geldi değil mi?" diye sordu.

"Evet Usta," dedi Niran. Şaşırmıştı. Usta'nın uyuduğu nu zannediyordu.

"Gecelilerden ordu toplamaya çalışıyormuş," diye de vam etti Usta, "Öyle az buz adam da değil hem de. Biz peşi ne üç beş adam taktı diye Elife neler etmedik Niran kızım. Şimdi Ocak ordu topluyor. Gecelilerden hem de..."

Hatun'un ağlaması bir anda kesilivermişti. Ne cevap ve receği bir tarafa, ne düşüneceğini bile bilmiyordu. "Doğru dersin Usta," diye mırıldanmaktayken kapı tıkladı. Gelen Salih ile İlyas'tı. Aşağıya indiklerine göre ikinci cemre de düş müş olmalıydı...

62

Sanem yaklaşık yarım saattir, büyük bir ciddiyetle Üsteğmen'in çizdiği krokileri inceliyordu. Kendisine mesleki anlamda iki soru sorulmuştu. Birincisi, içerisinde ağır silahlı bin küsur adam bulunan, dağın başında, uçurumlarla çevrili ve yüksek duvarlı bir kaleye girmek için en uygun yolun ne olduğuydu. Sanem cevabını krokileri birkaç dakika inceledikten sonra vermiş, "Buraya yanaşmayın," demişti. İkinci soru ise biraz daha çetrefilliydi. Bu kalenin kendisine ait ol duğunu varsayması istenmişti. Sahip olduğu en değerli şeyi nereye saklardı? Krokiyi Üsteğmen'e doğru çevirdikten son ra, "Buraya saklardım," dedi. Parmağıyla bastırdığı yer da ğın içine oyulmuş bölümün birinci katıydı.

"Niye?" diye sordu Doğan. Birinci kat hiç mantıklı gel memişti.

Sanem açıklamaya başladı. "Üst katlarda odalar koridor boyunca dizilmiş. Yani ya dış duvara ya da iç duvara temas ları var. Tünel kazabilirsin, delik açabilirsin. Birici kattaki odalara ise birbirlerinden geçiş var. Güzel tasarlanmış. Bir odaya girebilmen için, en az iki odadan geçmen gerekiyor. Tahminim, bu odalar gece gündüz adam doludur."

"Öyleymiş," dedi Doğan.

Küçük hırsız bilgiç bilgiç sırıttı: "Sen bu krokiyi kulak tan dolma çizdin değil mi? Kendin görmedin yani... Sakat iş. Daha kim bilir ne zulalar vardır burada. Ben böyle bir sipari şe hiç bulaşmazdım. Olacak iş var olmayacak iş var. Haydi desen şöyle alarmlar var, şöyle kameralar

www.e-kitap.us

var, o kolay. Bir yol bulunur. Ama burası insanla korunuyor. Malın nerede ol duğunu da bilmiyorsunuz... Çok fena."

Üsteğmen susmuştu. Sanem krokilere biraz daha baktık tan sonra alçak sesle sordu: "İlla girecek misiniz buraya?"

"Öyle," dedi Doğan.

"O zaman," diye devam etti Sanem, "Bu hırsızlık değil gasp olacak... Şamatalı iş yani. Bak sana birkaç meslek sırrı vereyim. Adamları iyi gözleyin. Kıyamet koptuğunda yerle rini terk etmeyenler mutlaka önemli bir şeyi koruyorlardır. Bir de canlarını kurtarmaya ya da sizi harcamaya değil de bir yeri savunmaya çalışıyorlarsa, o yerde önemli bir şey vardır. Adamların hareketlerini iyi okursanız neyin nerede olduğunu anlarsınız.. Tamam mı?"

Üsteğmen'in gülümsemesinden artık deneyimlerine ve bilgisine daha fazla ihtiyaç duyulmadığını anlayan Sanem, fazla ses çıkartmamaya özen göstererek ofisi terk etti. Niyeti kimseye, özellikle de Bengi denen o kadına yakalanmadan buradan çıkıp gitmekti ama olmadı. Masada oturmakta olan İdris Usta, arkası dönük olmasına rağmen her nasılsa varlığı nı hissetmişti. Kafasını çevirip sordu: "Konuştunuz mu?"

Sanem adımlarını biraz yavaşlattı: "Konuştuk Çiçekçi. Ben Doğan Bey'e anlattım her şeyi. Biliyor o."

"Gidiyor musun hemen? Dur yalnız çıkma. Biri bırak sın."

Sanem, "Volkan bekliyor zaten," dedi ve adımlarını hız landırdı. Zira Bengi Hatun her an masanın üzerinden uçup gırtlağına yapışabilirdi. Öyle fena bakıyordu... Bu lafı da kasten etmişti zaten. O kadının kendisiyle dolaştığı için Vol-kan'ı bir güzel fırçaladığından haberdardı. Bu Sanem'i yıldırmamıştı. Aksine, meseleyi duyduğu günden beri çocuğa daha bir dört elle sarılmaya başlamıştı. Yediği tokatların he sabını sormanın bin türlü yolu vardı ve kuşkusuz bu en zevklisiydi. Tatlı çocuktu Volkan. Daha da tatlı olacaktı...

Koşar adımlarla merdivenleri tırmanıp gözden kaybolan kızın ardından husumet kusan gözlerle bakakalan Bengi Ha tun, ancak İdris Usta'nın dürtüklemesiyle kendine gelebildi. Usta meseleyi anlamışü. "Yahu Bengi bırak," dedi, "Bırak ne yaparlarsa yapsınlar."

Hatun yatışmamıştı. "Usta bizim Volkan saftır. İş açacak çocuğun başına," diye mızıldandı. Sonra kafasını hışımla ya nında oturan Abbas Ağa'ya çevirdi: "Ağa! Bak bunlar aynı mekânda yatıp kalkıyor. Odaları mesafeli değil mi? Geceleri koruyorsunuz değil mi?"

Abbas Ağa şeytan görmüşe dönmüştü: "Tövbe Hatun!"

İdris Usta sinirinden gülmeye başladı: "Sanem'den han gi odayı kollayacaksın Bengi, işinin ehlidir o. Canı girmek is temişse girmiştir. Değil mi Ağa?"

"Beni zan altında bırakma Usta" dedi Abbas Ağa, "Görmedim, işitmedim. Solaklarım nöbettedir. Gayrisini bi lemem!"

Usta, "Neyse.. Ne diyorduk?" diye konuyu toparlamaya çalıştı ama lafının bölündüğü yeri bir türlü hatırlayamıyordu.

"Bay Lucien'i arayacaktın," dedi Bengi, "Neticeyi öğre necektin."

Usta, "Doğru ya" diyerek telefonuna davrandı. Bay Lu cien'i en son aradığında Şefvi'nin İhtiyarlar Meclisi hâlâ top lantı halindeydi. Daha önceki toplantıda Yediler'e yardım kararı çıkmıştı. Bu toplantı ise yapılacak yardımın niteliği ile ilgiliydi ve iki gündür devam ediyordu. Şu İzmirli Gecelile rin bürokrasisi, rahatlıklarıyla birleşince insanın ömrünü çürütüyordu ve Bay Lucien'in telefonu hâlâ cevap vermiyordu. Usta telefonu masanın üzerine atıp, "Yemin ederim bizim Ankara'daki meclis daha hızlı çalışıyor," diye homurdandı, "Ne konuşurlar iki gündür. Sanki silahlanıp kendileri gele cekler İstanbul'da. Gönderecekleri iki bölük Hunhan savaş çısı."

Daha son kelimesini tamamlamamıştı ki telefonu çalma ya başladı. Sanki homurtuları ta İzmir'den duyulmuştu. Ara yan Bay Lucien'di.

"Efendim," dedi Usta ve dinlemeye başladı. Koca bir te şekkürün ardında telefonu kapattığında yüzünde tebessüm vardı. Odaya doğru, "Yüzbaşım!" diye seslendi. Ofisin kapı sı açılır açılmaz da haberi verdi: "Şefvi bize iki yüz Hunhan savaşçısı veriyor. Yetmiş de paralı asker."

İlgili herkesin Eski Yere gelmesi bir saati bulmamıştı. Tek eksik yine Niran Hatun'du. Alamut baskınına katılacak ların tam sayısı belli olmuştu ve harekâta son şekli verilecek ti. Gergin bir yayın sırtında duran ok fırlamak üzereydi.

www.e-kitap.us

Yediler'in, yani halihazırdaki kıdem sırasına göre İdris Usta'nın emrindeki savaşçı sayısı. Geceli ve insan toplam beş yüz atmış dokuz kişiydi. Belki Alamut'takilerin yarısı bile etmiyordu ama Usta alemin suyunu sıkmış, ancak bu kadar çıkartabilmişti. Abbas Ağa bütün Solak odasını boşaltıyordu. Toplamı kırk dokuz kişiydi. Korkut Bey'le beraber aylardır İstanbul'da bulunan kırk yörüğe, söz verildiği gibi atmış ki şilik destek gelmişti. Kamalı Celal, herkesi şaşırtarak sözün de durmuş ve oğlunun komutasında yüz elli savaşçı gönder miştı. Şu anda kendileri için hazırlanan bir mekânda kılıçla rını bileyerek emir bekliyorlardı. Şefvi'nin gönderdiği iki yüz Hunhan askeri ve yetmiş paralı asker de birkaç güne İstanbul'da olacaklardı. Mehmet Sinan bunca adamı ağırlamak ve donatmak için hazırlık yapmakla meşguldü.

İdris Usta en çok Hunhan'ın gelişine sevinmişti. Çok di siplinli olan ve elinden savaştan başka hiçbir şey gelmeyen bu soy, yaratılışlarından beri Şebhun'dan ölesiye nefret eder di. Öyle ki, bu soyu yeryüzünden silmeyi varlık sebepleri olarak bellemişlerdi. Şebhun'un Alamut adına iş yaptığını duymuş olmalılardı. Daha bir şevkle vuracaklardı. Usta önündeki kâğıda bir kez daha baktı. Beş yüz küsur adam bu iş için az sayılabilirdi ama bunca Geceliyi bir araya getirmek kariyerinde kesin bir dönüm noktasıydı- Bu rakam, ciddi bir nüfus planlaması içinde yaşayan ve bunun sıkıntısını çeken Geceliler için 'korkunç' sayılabilecek bir rakamdı. Üstelik bu rakama kendileri dahil edilmemişti. Eh, harekâta katılacak beş Usta'yı da bu rakama adi bir toplama hesabıyla katacak değildi. Emanetleri bulamasalar, oradan sağ çıkamasalar bi le, çok şenlikli bir gece olacağı kesindi.

"Yekalaz taşı," dedi Üsteğmen. Elindeki kalemin ucuyla, krokinin üzerinde kırmızı çarpıyla işaretlenmiş bir yeri gös teriyordu. "Başlangıç noktası ve en kritik yer," diye devam etti, "Orta Salon denilen yerin sol ucundaki bir odada sakla nıyor. Kapı çelikten ve içeride nöbetçileri var. Ebadının çok büyük olduğu söyleniyor. Etki alanı yaklaşık bir kilometre. Açık ve bizim kontrolümüzde olması gerekiyor. O yüzden ilk saldırı buraya yapılacak. Niran Hatun on Yörük'le birlik te içeriye girip Naim Bey'in Gecelileriyle buluşacak. Taşı üç dakika içerisinde ele geçirecekler. Diğer birlikler bu iş bittik ten sonra girecek. Yoksa duvarların üzerindeki makineli tü fekler bizi duman eder. Sonrası çok karmaşık değil. Harifiler Büyük İmam'ın evine saldıracaklar. Öncelikli görevleri ku şatma. Kimseyi dışarıya çıkartmayacaklar. Daha sonra, şart lar uygun olursa saldırıya geçecekler. Abbas Ağa ve Solaklar'ı Alamut'u tam ortasından ikiye bölecekler. Yanlarında paralı askerler olacak. Dağın içinden kurtulanların Büyük İmam'ın evine ulaşmasını engelleyecekler ve kapıyı tutacak lar. Beş Solak ise tünelin çıkışını tutmuş olacak. Geri kalan herkes, yani Hunhan ve diğer Yörükler doğruca dağa gire cekler. Öncelikli görevler: Büyük İmam'ı ya da Behram'ı sağ ele geçirmek. Kimsenin dışarıya çıkmasına izin vermemek. Kıdemli olduğu anlaşılan herkesi teslime zorlamak ve Alamut'a hâkim olmak."

Üsteğmen susar susmaz sözü Yüzbaşı aldı: "İlk aşama dört gün sonra başlıyor. Yani beş martta. Eğer her şey yolun da giderse operasyon zamanı yedi mart saat on dokuz sıfır sıfır."

Her şey kulağa hoş geliyordu ama İdris Usta'nın suratı yine de asıktı. Bütün bu söylenenlerin hayata geçebilmesi için Alamut'un yerini bulmaları gerekiyordu. Bunun için de Naim'in Alamut'la temasa geçirilmesi ve saatler boyunca kaybedilmeden takip edilmesi. Koca Ocak'ın kaderi, can der dine düşmüş bir Geceli'nin talihine bağlanmıştı. İşe beş martta başlanacak olması da ayrı bir dertti. Üçüncü cemre al tı martta düşecekti ve yine içlerinden ikisi defterin başında durmak zorundaydı. Tahminlerdeki en ufak bir yanılmada, Alamut'a iki eksikle gitmek zorunda kalabilirlerdi. Bu sefer Behruz Usta da yoktu. Her dara düştüklerinde gönüllerindeki umut olan Ustaları, bu sefer artlarını koruyamayacaktı.

"Tamam," dedi İdris Usta. Sesi dimdikti. "Beş martta başlıyoruz." Bu iki cümlesiyle birlikte gergin yayı boşalttığı nın farkındaydı... Ama zaten ne fark ediyordu ki?...

63

Yüzbaşı, "Hazır mıyız Doğan?" diye sordu. Üsteğmen aynı soruyu bilgisayarın mikrofonuna yineledi. Berkan'ın hoparlörlerden gelen metalik sesi, "Hazırız komutanım," di ye cevap verdi, "Son bir dakika. On beş saniye kala sizi uy duya bağlayacağım."

"Sağ ol," dedi Yüzbaşı. Koltuğunu bilgisayarın önüne çekip dirseklerini masaya yasladı. Derin bir soluk aldı. Sakin olmalıydı... Çok sakin. Tıpkı onlar gibi konuşmalıydı, hor şeyi bir solukta,

www.e-kitap.us

vurgularıyla ama fazla acele etmeden söyle meliydi. Ofisin kapısı sıkı sıkı kapatılmış, salondakilere, hat ta yukarıdaki çocuklara bile çıt çıkartmamaları tembih edil mişti. Bütün her şey mesajın inandırıcılığına bağlıydı. Biraz da Alamut'un aptallığına tabii. Bugüne kadar hep dinlemiş lerdi. Artık konuşma zamanıydı.

"Son on beş saniye komutanım," dedi Berkan, "Yayında sınız!"

Doğan mikrofonu komutanına biraz daha yaklaştırdı. Bir taraftan da kolundaki saate bakıyordu. Eliyle beş saniye yi işaret etti. Parmakları birer birer kapanıyordu ve nihayet kibarca mikrofonu işaret etti. Sarp sakindi. İki soluk alımı bekledikten sonra ağzını mikrofona yaklaştırdı. "Seyyit konuşuyor," dedi, "Yuvaya güvercinim var. Gece yarısı ikinci bölgeden alınsın."

Mesajı bir kez daha tekrar etti ve koltuğuna yaslandı. Hepsi bu üç cümleden ibaretti işte. Yarım dakika kadar son ra Berkan tekrar konuştu: "Bağlantıyı kestik. İzlemedeyim."

Yüzbaşı kısık bir sesle, "Anlaşıldı," diye cevap verdi. Telsizlerin bu mesaja verecekleri tepki çok önemliydi. Bu ha ber Alamut'a kadar ulaşmalıydı ve büyük ihtimalle de ulaşa caktı. Çünkü Yüzbaşı şöyle demişti: "Ben Behzat Taner. Ala mut'a önemli bir haberim var. Habercimi gece yarısında Mecidiyeköy Meydanı'ndan alın!"

Bu fikir aklına dokuz gün önce gelmişti. O gün Alamut'un telsizleri yeniden çalışmaya başlamıştı ve hâlâ Behzat Taner'i arıyorlardı. Hem de daha azimli bir şekilde. Alamut Avu-kat'ın kaçtığından kesinlikle haberdar değildi. Öyleyse bir kaç saniyeliğine Behzat Taner taklidi yapmanın hiçbir sakın casi yoktu. Önce Berkan'a danışmıştı. Alamut'un mesajları nın arasına korsan bir mesaj atmanın çok basit iş olduğunu öğrenince. Bengi Hatun'la birlikte Topal'ın yanına gitmişler di. Ellerinin altındaki o Alamut sözlüğü yine çok işe yara mıştı. Neyi nasıl söyleyeceklerinden emin olunca da oturup bugünü beklemeye başlamışlardı. Çünkü üç günde bir açıl ma emri alan telsizler, bugün saat on sekizde harekete geçe ceklerdi. Öyle de olmuştu. Zamanı gelince Berkan uyduyu kullanarak mesaj zincirine dahil olmuş, Sarp'a da sadece ko nuşmak kalmıştı. Astsubay'ın dediğine göre telsizciler duru mu, 'Behzat Taner bağımsız bir telsizle mesaj göndermiş gi bi' algılayacaklardı. Kısacası Yüzbaşı'nın planı 'terbiyesizce basit'ti...

İlk sevindirici haber Yüzbaşı'nın mesaj geçmesinden beş dakika kadar sonra Berkan'dan geldi. "Olumlu," dedi Astsu bay, "Mesaj bütün istasyonlara yayıldı. Hem de üstü üste birkaç defa."

Bu durum, mesajın Alamut taifesi içerisinde ciddi bir heyecan yarattığın gösteriyordu. İş bundan sonra Naim'in ikna kabiliyetine ve takipçilerin becerilerine kalıyordu. Eğer Naim Alamut'a doğru yola çıkmayı başarabilirse peşinde altı ayrı ekip olacaktı. Bunlar Ahmet Paşa'nın emekli MİT ele manlarıydı. Atlatmalara, araç değiştirmelerine karşın kade meli takip yapacaklardı ve Eski Yer ile sürekli bağlantı halin de olacaklardı. Aslında Yüzbaşı bu takip ekibine şu gizemli dostlarını da dahil etmek istiyordu ama olmamıştı. Daha doğrusu tam anlamıyla olmamıştı. İdris Usta, takibi yapacak tüm elemanları tanımak istemişti. Yüzbaşı'nın dostları ise buna kesinlikle yanaşmamışlar, dahası sürekli rapor vermek gibi bir yükümlülüğü de reddetmişlerdi. Usta'nın da tepesi atmış, Yüzbaşı'ya, "Nasıl biliyorsan öyle yap," demişti. Sarp da biraz tereddüt ettikten sonra dostlarına buluşma yerini söylemişti. "Tamam," demişti adamlar, "Bizden haber bek le..."

Zaman akmaya başlamıştı. Geceli'nin buluşma noktası na gitmesi için altı saatten az bir vakti vardı. Yüzbaşı hızla ofisten çıkıp, Sütunlu Salon'da bekleyenlere ilk müjdeli ha beri verdi: "Tamam! Mesaj yayıldı."

Bu haber herkesi biraz olsun rahatlatmış, ama Naim'in sinirlerini iyice germişti. Vakit yaklaştıkça omzundaki yükün ağırlığı da artmaya başlamıştı. Bunca tehlikeye Yediler'in emanetlerini kurtarmak için atıldığına kendisi de inanamıyordu nasıl olup da bu duruma düştüğünü bir türlü anlayamıyordu. Bildiği ve gördüğü tek şey önüne koyulan iki yol du: Alamut ya da ölüm!

Yüzbaşı Geceli'nin sinirli olduğunu kaskatı kesilmiş suratından anlamıştı. Doğruca adamın yanına gitti ve "Hiç me rak etme," dedi, "Sen onlar için kılma bile dokunamayacak ları kadar önemli bir adamsın. Sen Behzat Taner'den haber getiriyorsun. Behram bile sana bir şey yapmaya cesaret edemez. Alamut'a sağ salim gireceksin. Yirmi dört saat dayan. Sonra biz geleceğiz zaten."

Geceli gülümsemeye çalıştı.

Sarp, İdris Usta'nın kendilerine yaptığı gibi, planı defa larca tekrarlayarak adamın canını sıkmak istemiyordu. Elini uzattı ve "Bol şans," diledi. Naim, Mehmet Sinan'ın eşliğin de Eski Yer'in

www.e-kitap.us

arka kapısına doğru ilerlerdi ve karanlık labi rentlerin ağzında gözden kayboldu. Artık tek başınaydı.

Alamut, yüksek ihtimalle bu gece buluşma yerine bir adamını gönderecekti. Geceli de Behzat Taner'den önemli bir mesaj getirdiğini ve Behram Bey'le mutlaka, yüz yüze görüş mesi gerektiğini söyleyecekti. Alamut'a girmesi için bu ka darı yeterli olmayacaktı tabii ki. Behram görüşmeyi telefonla yapmak isteyecekti. İşte yalanın en büyüğü o zaman devreye girecekti. Naim, telefon görüşmesini kabul edecek ve Beh-ram'a 'Avukat'ın Rebii aşiretine sığındığını, tarikata hâlâ yü rekten bağlı olduğunu ve üzerinde kalan bazı önemli evrak lar ile banka şifrelerini Alamut'a teslim etmesi için gönderdi ğini' söyleyecekti. Yalanın biraz daha inandırıcı olması için yanında kasa anahtarları ve hesap cüzdanları olacaktı. Yüz başı anahtarları Jülide'den almıştı. Kasalardaki evrakları da riske atmamış, birer kopyasını çıkartmıştı. Hesapları bir süreliğine dolu gösterme işini de Ahmet Paşa üstlenmişti. Behram, kasa anahtarlarının fedailer tarafından Alamut'a getirilmesini emredebilirdi ama sadece Naim'in kafasında yazılı olan banka şifrelerini, en yakın adamı bile olsa kimse nin duymasını istemezdi... En azından Yüzbaşı böyle tah min ediyordu.

Bütün süslemelere rağmen planın bir sürü açığı vardı. Çok acemice görünseler de bu açıklar başka bir şekilde işe yarayabilirlerdi. Behram, Avukat'ın niye doğrudan kendisini aramadığını, niye telsizleri kullanarak haber verdiğini pek tabii merak edecekti. Merakını gidermesi için de Geceliyi karşısına, yani Alamut'a alması gerekiyordu. Zaten amaçları da buydu. Küçük bir ihtimal de, Behram'ın görüşmeyi Alamut dışında bir yerde yapmak istemesiydi. Canlarına minnet bir tercih olurdu bu...

Sarp, daha bayağı vakit olmasına rağmen bütün takip ekiplerini tek tek aramaya başladı. Herkes işini sıkı tutuyor du. Buluşma noktasını izlemek ve ilk takibi yönlendirmekle yükümlü olan bir numaralı ekip, Mecidiyeköy Meydam'nındaki o otobüs durağını adam akıllı gören bir iş hanının dör düncü katındaki yerini almıştı bile. Yüzbaşı yoğun geçeceği besbelli olan bir geceyi hesaba katarak kahve makinesine doğru yürüdü.

64

Gece yarısı dört buçuk saat geride kalmıştı. Takvimler son dört buçuk saattir altı martı göstermekteydi ve Naim hâ lâ o otobüs durağında bekliyordu. Ekiplerden yarım saatte bir gelen rutin mesajların haricinde tık yoktu. İki saat kadar önce birkaç serserinin saatlerdir durakta oturmakta olan Ge celi'ye sataşmaları dışında sıra dışı hiçbir şey olmamıştı. Çok çok bir buçuk saat sonra tan yeri ağarmaya başlayacak ve Naim doğası gereği meydanı terk etmek zorunda kalacaktı.

Sarp son sigarayı da yakıp paketi buruşturdu. Neyse ki masanın üzerinde daha üç açılmamış paket duruyordu. Bu saatte bir de sigara derdiyle uğraşamazdı. Kahvesinin iyice acılaşmış son yudumunu içmekteyken İdris Usta, "Çok ge ciktiler," diye homurdandı. Yüzbaşı dönüp usturuplu birkaç laf etmeyi düşünüyordu ama vazgeçti. Bahçıvan saatlerdir ilk defa ağzını açıyordu. Çok bile tutmuştu kendini. Üstelik homurdanmakta da haklıydı. Behzat Taner'in güvercini bu kadar bekledikten sonra Alamut'a biraz zor girerdi.

Yüzbaşı boşalmış bardağına baktı. Gece yarısından beri koltuğundan hiç kalkmamış, bütün servis işini Doğan'a ve Mehmet Sinan'a yıkmıştı. Bir kahve daha istemeye pek yüzü yoktu. Üstelik bacakları da uyuşmuştu. Ayıcıklı bardağını alıp salona çıktı. Üfleye püfleye suyun ısınmasını beklemek teyken, kulağına derinden bir telsiz sesi çalındı. Hemen ar dından Üsteğmen'in sesini duydu: "Anlaşıldı iki numara!" Ofise nasıl döndüğünü bilememişti. İçeriye girer girmez Do ğan beklenen havadisi verdi: "Temas sağlanmış. Beyaz, ka palı bir araca almışlar. Taksim yönüne gidiyorlarmış."

Sarp, yokluğunda hemencecik koltuğuna kuruluveren Üsteğmen'i itekleyerek kaldırdı ve hoparlörlerin sesini açtı. Mehmet Sinan da ofise gelmişti. Dördü birden, artarda gelen telsiz mesajlarını, salonun asırlık sütunları gibi kıpırtısız din liyorlardı.

Saat gelip sabahın sekizine dayanmıştı ve telsizler artık eskisi gibi cayır cayır bağırmıyorlardı. Naim'i alan araba Mecidiyeköy'den doğruca Taksim'e yönelmiş, oradan da Cihan gir'in ara sokaklarına dalıp izini kaybettirmişti. Altı ekibin birden 'kaybettik' mesajını geçmesi Eski Yer'de belirgin bir çöküşe neden olmuştu ama yaklaşık on beş dakika sonra Be şiktaş civarında devriye

www.e-kitap.us

gezen bir polis ekibinin aracı fark et mesi, sararan suratlara biraz renk getirmişti. Emekli MİT ele manları biraz riski göze alarak kaybettikleri arabanın plaka sını tanıdık polislere ulaştırmışlardı. Bu krizden sonra he men her şey yolunda gitmişti. Beyaz araba sahil boyunca uzun bir süre dolandıktan sonra otobana çıkmış ve Edir ne'ye doğru gitmeye başlamıştı. Ortada takibi fark ettiklerini gösteren hiçbir belirti yoktu.

Bu kovalamacanın ilk etabı, aracın Beylikdüzü yakınla rında, hâlâ inşaat halinde olan büyük bir binaya girmesiyle sona ermişti. Ekipler bu binanın etrafını çevirmişler ve izle meye başlamışlardı. Naim sorguya alınmış olmalıydı. Alamut'tan bir karar çıkana kadar burada tutulacak, eğer bir sa kınca görülmezse yolculuğun ikinci etabına başlayacaktı. Geceliyi burada ne kadar tutacakları keyiflerine kalmış bir şeydi ama eninde sonunda çıkacaklardı. Doğan, bu ikinci ta kibin daha zorlu geçeceğini iddia ediyordu. Tahminine göre adamlar binadan en az dört araçla çıkacaklar ve ayrı yönlere dağılacaklardı. Şaşırtmayı altıdan fazla arabayla yapmaya kalkmadıkları sürece hiçbir sorun yoktu.

Güneşin doğmasıyla birlikte Salih Usta da aralarına ka tılmış ve o heyecanlı sesiyle sıkıntılı dakikalarına biraz renk katmıştı. Ne var ki, zaman ilerledikçe beklemenin gerginliği onu da esir almış. Usta da suskunlar kervanına katılıp, bir köşede bıyıklarını dişlemeye koyulmuştu. Bugünü önemli kılan bir başka olay da üçüncü cemrenin düşecek olmasıydı. Bu yüzden İlyas ile Bengi Hatun Yüzbaşı'nın tabiriyle 'defter nöbetine' kalmışlardı.

Aniden cazırdamaya başlayan telsizler, daracık ofiste sa atlerdir beklemekten bitap düşmüş Eski Yer ahalisini bir an da ayıltıverdi. Konuşan üçüncü ekipti. "Binanın çatısında bir adam var," diyordu, "Maskeli. İçeriye girmeye çalışıyor."

Koltuğunu hızla bilgisayara doğru çeken Yüzbaşı panik le "Bizden mi o adam?" diye bağırdı, "Tüm ekipler rapor ve rin."

Bütün ekipler sırayla durumlarını belirtmeye başladılar. Yerinden kıpırdayan yoktu. Ofistekilecr şaşkın şaşkın birbirle rine bakarlarken üçüncü ekibin telsizi tekrar çalıştı: "Adam içeriye girdi. Tekrar ediyorum. Adam içeride."

"Beklemede kalın," dedi Yüzbaşı. Aklına gelen tek şey bu olmuştu. Sonra hışımla İdris Usta'ya döndü: "Sizin bir müdahaleniz olmadı değil mi?"

Usta da Yüzbaşı'ya hemen hemen aynı gözlerle bakıyor du. "Hayır!" dedi, Ya sizin?"

Doğan bir anda gerilen ortamı yumuşatmayı kendine görev bilmişti. "Bir dakika" dedi sakin bir sesle, "Belki onlar dan biridir?"

"Adam niye maske takıp kendi çatısından içeriye girme ye kalksın Doğan," diye cevap verdi Yüzbaşı. Sinirleri iyice bozulmuştu. Bir sigara daha yakıp Salon'a çıktı ve masanın etrafında dolaşmaya başladı. Kesmemişti. Hızla merdivenle re yöneldi. Üst dükkânda bekleyen çocuklara, "Buralarda yım," dedikten sonra kendini Kapalı Çarşının kalabalığına bıraktı. Bu biraz daha iyi gelmişti. Sokaklarda anlamsızca dolaşmaya başladı. Vitrinlere bakıyor, beğendiği bir şey olur sa dükkâna girip fiyat soruyor sonra almadan çıkıyordu. Her tepesi attığında Bahar'ın niye Çarşı'nın altını üstüne getirdi ğini şimdi daha iyi anlıyordu. Bu vitrin bakma işi insanı ga yetle rahatlatıyordu. Ne var ki Bahar'la aralarında bariz bir fark vardı. O olsaydı, şimdiyi bir kamyonet yükü ıvır zıvır almıştı. Dolaşmaya devam etti. Canının asıl çektiği sıcak bir bardak çay ve taze poğaçaydı ama nerede satılır bilmiyordu. Aylardır burada olmasına rağmen Çarşı'yı bir türlü çözeme mişti. Haksız da sayılmazdı. Vaktinin çoğu yerin altında geç mişti.

Çok güzel porselen bardaklar satan bir dükkânın vitrini ne dalıp gitmişken, omzunda bir el hissetti. Sakince dönüp baktı. İdris Usta'ydı. Yine yılık yılık gülümsüyordu. "Yüzba şım," dedi, "Gel bir çay içelim."

"İçelim," dedi Sarp. Yan yana kalabalığın arasından yü rümeye başladılar. Birkaç adım sonra Usta aniden, "Seninle de yıldızımız bir türlü barışmadı," deyiverdi.

Sarp Usta'nın omzuna hafifçe dokundu: "İş üstünde olur böyle şeyler."

"Olur tabii Yüzbaşım. Ama yanlış da anlamanı istemem. Bağırdım, çağırdım ama hiçbiri Sarp'a değildi. Yüzbaşı'yay dı."

"Doğru. Zaten bu işe bulaştım bulaşalı Sarp olduğum vakitleri toplasanız on saat etmez. Genelde Yüzbaşı'ydım ben. E başka kime bağıracaksınız. O zaman şunu söyleyeyim, ben bütün küfürlerimi sadece İdris Bey'e ettim. Keyfim den değil. Başka biri yoktu çünkü."

www.e-kitap.us

İdris Usta gülümsedi: "E Bahçıvan'a ne oldu?"

Yüzbaşı biraz kızarmıştı: "Siz nereden duydunuz onu?"

"Bazen çok yüksek sesle bağırıyorsun. Ama sorun değil bir sürü lakabım var zaten. Her neyse. Dediğin doğru. Orta da bu İdris'ten başka birisi bu. Tabiatım bu, huyum bu. Uyurken ne tarafa kaç kere döneceğim bile bellidir benim. Değişeceği yok ya, zaten değişmesini de istemem. Sana diye ceğim şudur ki; adamakıllı veda etmek isterim. Kalbinde benden yana bir kırgınlık kalmasın. Emeğin çok. Hâlâ nasıl uğraştığını görüyorum. Hakkını helal et isterim."

"Ederim" dedi Yüzbaşı, "Hele sizin gidişiniz bir kesin leşsin o zaman ederim. 'Pof diye buharlaşmayacaksınız her halde. O kadar vaktimiz kalır. İçimde de hiçbir kırgınlık da yok. Zaten ben kimseye kırılmam: Tabiatım böyle."

Usta bir şey demedi. Birlikte yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra Yüzbaşı, "Bir şey soracağım," dedi, "Diğer la kapların ne?"

"Çok var," diye cevap verdi Usta.

"Peki en kötüsü?"

İdris Usta şöyle bir düşündü: "Veba! Cenevizliler derdi. Hiç sevmezdim."

65

"Hoş geldiniz Naim Bey," dedi Behram. Suratında yine o yapmacık gülümsemesi vardı. "Ne o? Çok mu özlediniz Alamut'u? O ne ısrardı öyle?"

Geceli düz bir sesle "Kendi ısrarım değildi" diye cevap verdi, "Behzat Bey rica etti."

Behram dik dik Geceli'ye baktı: "Allah Allah? Behzat kendisi niye aramıyor ki? İstese bana her an ulaşabilir."

"Korkuyor Behram Bey. Haftalardır bizim yanımızda. Kimseyle temas etmiyor, dışarıya çıkmıyor."

"E buraya gelsin. Saklanmak için Alamut'tan daha iyi yer mi var?"

"Açıkçası sizden de korkuyor Behram Bey. Fedailerin kendisini aradığını duymuş. Gözden çıkarıldığını düşünü yor."

"Arama emri verdiğim doğru. Ama kötü bir niyetim yok. Sadece endişe ettiğim için ulaşmaya çalışıyorum. Ma dem sizin yanınızda hemen arayalım da gelsin buraya."

Naim, Behram'ın telefonu işaret eden eline baktı. Bu he sapta yoktu ama renk vermemeliydi. Teklifi, "Doğrudan hiç bir telefona çıkmıyor," diyerek reddetti, "Sizi de Alamut'taki telefonları kullanmamanız konusunda uyarmamı istedi. Ta kip etmesi çok kolay oluyormuş."

Behram güldü: "Kim takip edecek? Yediler mi? Onlar ne anlar uydudan falan?"

"Bakın Behram Bey. Haberiniz olmayabilir ama Behzat Bey'in derdi Yediler'le değil, devletle. Resmi bağlantılarıyla arası açıldı. Şu anda gayrı resmi olarak peşindeler ama çok yakında ülkenin en çok aranan adamı ilan edilecek. Dosyası elden ele dolaşıyor. Bütün uluslararası bağlantıları, kaçakçı lık rotaları biliniyor. Silah yüklü gemilerin Lübnan'a gidişi, İtalya'ya uyuşturucu sevkiyata. El Mehebb'le ilişkileri. Hepsi biliniyor. Behzat Bey kendisini artık yok farz ediyor. Tek der di de Alamut'u kurtarmak. Beni de bu yüzden buraya gön derdi. Önemli bazı evrakları ve tarikata ait olan parayı siz ulaştırmam için. Anlatabildim mi?"

Behram'ın beti benzi atıvermişti. Bu Geceli Avukat'la konuşmadan bu kadar şeyi kesinlikle bilemezdi. Masasından kalkıp pencereye doğru yürüdü. Bir süre Orta Salon'u izledikten sonra Geceli'ye döndü: "Şu emanetleri alabilir mi yim?"

"Tabii ki," dedi Naim. Elinde tuttuğu büyük zarfı Behram'ın masasına bıraktı. Yerine oturmadan önce de çaktırmadan duvardaki saate baktı. Yirmi bir kırk beşi gösteriyor du. Planın kendisini ilgilendiren kısmı yolunda gidiyordu. Sabaha karşı buluşma noktasından alındıktan sonra uzun bir süre dolaşmışlardı. Arabadan indiğinde ise hiç tanımadığı bir yerdeydi. Burada gözleri bağlanmış, Alamut'un adamları tarafından soru yağmuruna tutulmuş, tanımadığı adamlarla birkaç telefon görüşmesi yapmıştı. Beklediği haber ise saat bir buçuk civarında gelmişti: Alamut kendisini kabul etmişti ve hemen yola çıkılacaktı. Güvenlik gereği bütün kıyafetleri çıkartılmış, çıplak bedeni bile kontrol edilmiş, sonra da adamların verdiği 'temiz' elbiseleri giymişti. Yanına sadece Behram'a teslim edilecek zarfı almasına izin verilmişti. Bu Alamut yolculuğu da sıkıcı geçmişti ama bir önceki kadar uzun sürmemişti. Duyabildiği kadarıyla yol boyunca beş de fa durup şoför değiştirmişlerdi.

www.e-kitap.us

Naim, Alamut'a yaklaşmak ta olduklarını, engebeli bir yola girince anlamıştı. Sallana sarsıla yaptıkları bir saatlik yolculuğun ardından araç dur muş ve Naim dışarı alınmıştı. Hava kararmıştı ve artık Ala mut'taydı.

Behram, zarftan çıkan anahtarları ve hesap cüzdanlarını inceledikten sonra Geceli'ye döndü: "Teşekkür ederim. Şim di isterseniz biraz dinlenin. Çocuklar odanızı göstersin."

"İyi olur," dedi Naim, "Yalnız size banka şifrelerini de söylemem gerekiyor."

Behram adama 'Aferin' der gibi bir bakış fırlattıktan sonra küçük bir kâğıt uzattı: "Buraya yazın."

Yalanın bu kısmı da hallolmuştu. Naim, masadan birkaç adım uzaklaşıp "Behzat Bey'e ileteceğiniz bir şey var mı?" diye sordu, "Sizden haber bekliyor."

Behram Gcceli'ye dik dik baktı: "Ona hâlâ Alamut'a ait olduğunu söylersiniz. Evine ne kadar çabuk dönerse o kadar hayırlı olur. Hem kendisi için, hem de bizim için. Ama bu mesajın o kadar acelesi yok. Madem sizin yanınızda, güven de sayılır. Siz birkaç gün misafirimiz olun... Bu arada Soner Bey nasıl?"

"Sizin haberiniz yok mu?" diye sordu Naim. Numara yaptığı yoktu, gerçekten şaşırmıştı. "Maalesef kaybettik" de di, "Yediler yüreğini söktü. Bütün aşiretim başarıya ulaşma nız için dua ediyor."

Haber Behram'ı biraz sarsmıştı. Alamut'a kapanıp kalın ca, daha da önemlisi Behzat Taner olmayınca, dışarıdaki ge lişmelerden çok geç haberdar oluyorlardı. Yediler'in pazarlı ğı düşünmek yerine hâlâ intikam peşinde koştuklarını duy mak can sıkıcıydı. Diğer taraftan da, o iksiri ele geçiremeseler bile, Yediler'i ortadan kaldırarak alemde yapacakları eti ket kendilerine bir ömür boyu yetecek gibiydi. Geceli'ye ki barca taziyelerini bildirdikten sonra "iyi akşamlar" diledi. Yapması gereken işler vardı. Şu kasaların içinde neler oldu ğunu çok merak ediyordu. Ne var ki Geceli, ofisini terk etmeye çok niyetli değildi. Tam kapıdan çıkacakken, "Affeder siniz," diye döndü, "Bizimkiler nerede?"

Behram adamın burada kalan Gecelilerden bahsettiğini anlamıştı. "Görevdeler," dedi, "Alamut dışında. Ne oldu?"

Bu haber de Naim'i sarsmıştı. Hem de çok derinden. Bu na diyebilecek hiçbir şeyi yoktu. Çünkü Soner bey gitmeden önce adamları Alamut'un emrine verdiğini söylemişti. Çabu cak kendini toparladı ve sakin bir sesle, "Konuşsaydım iyi olurdu," diye cevap verdi, "Bey'in ölümünden haberleri yok. Benden duymaları daha iyi olur."

Behram uzun uzun düşündü. Geceli haksız sayılmazdı. "Bir bakalım" dedi, "Eğer müsaitlerse, içlerinden birini çağı rabilirim. Burada konuşursunuz. Uygun değil mi?"

"Tabii ki," dedi Naim. Anlayışı için de şükranlarını su nup koridora çıktı. Dışarıda iki adam kendisini beklemek teydi. Birlikte dağın en üst katına kadar çıktılar. Kalacağı yer, fedai koğuşlarının arasında, küçücük bir odaydı. Kendisine refakat eden adamlardan birisi odayı şöyle bir tanıttıktan sonra, "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin yeter," de di, "Biz zaten kapının önünde olacağız." Geceli mesajı almıştı. Yaramazlık yapmak yoktu...

66

"Binada hareket yok. Tekrar ediyorum, binada hareket yok." Bu da altıncı takip ekibinin saat başı raporuydu. Diğer beşi gibi aynı şeyi söylüyordu: Binaya giren ya da çıkan ol madı. Saat gecenin onu olmuştu. Ekipler binanın çevresinde. Eski Yer'dekiler de bilgisayarın başında beklemekten helak ol muşlardı. Naim'i taşıyan araç, en son o binaya girerken görülmüştü. Sonra da yaprak kıpırdamamıştı. Her geçen daki ka, umutlar biraz daha tükeniyordu. Kimsenin dillendiremediği o en kötü ihtimali söyleme cesaretini Salih Usta göster di. "Yahu," dedi ağlamaklı bir sesle, "Bu adam çıkmış olma sın?"

Sarp, "Mümkün değil dayı," diye cevap verdi, "Dört tarafı çevrili. Çıksa kesin görülürdü."

"E o zaman ne halt ediyorlar on dört saattir içeride."

"Belki Alamut işi sıkı tutuyordur," dedi Doğan, "Belki hâlâ cevap bekliyorlardır."

"Belki de numarayı yememişlerdir. Adama sıkmışlardır bir tane. Bu da olabilir." Bu önermeyi ortaya atan İlyas'tı. Defter nöbetinden akşamüstüne doğru gelmiş ve o zaman dan beri ağzını hiç açmamıştı. Sesi ilk kez duyuluyordu ve İdris Usta kendisine yiyecekmiş gibi bakıyordu. Söylediği,

www.e-kitap.us

herkesin aklından geçen bir şeydi ama kimsenin duyası yok tu. İdris Usta, "Mümkün tabii" dedi dişlerini sıkarak. Ak lında çok daha başka bir şey vardı. Adamların Cihangir sokaklarına boşuna girmediğini düşünüyordu. O arada Naim'ı başka bir arabaya almış olabilirlerdi. Eğer öyleyse, gözetle dikleri binada park halinde bir araçtan ve uyuyan bir şoför den başka hiçbir şey yoktu.

Birlikte on beş dakika daha beklediler. Yüzbaşı'ya yine afakanlar basmaya başlamıştı. Üstelik sırtı da ağrıyordu. Bir süre oturduğu yerde huzursuz huzursuz kıpırdandıktan so na ayağa kalktı. Salona çıkar çıkmazda bir sigara yaktı. Artık bu işin olmadığını kendisine itiraf etme vaktinin geldiğim düşünüyordu. Bir yerde bir şeyler ters gitmişti ve çuvalla mışlardı. Uyku hissetmiyordu ama canı odaya gidip, kafayı vurup yatmak istiyordu. Beklemek zaten tek başına yeterı kadar kötüydü. Daracık bir odada altı kişiyle birlikte bekle mek ise ölümdü.

Sarp'in ardından diğerleri de teker teker ofisi terk etme ye başlamıştı. Herkes ayaktaydı. Ya bir köşede dikiliyorlar, ya da ortalıkta dolanıp duruyorlardı. İçeride bir tek Doğan kalmıştı. O da komutanının koltuğuna geçmiş, saçlarıyla oynayarak ve perişan bir ifadeyle beklemeyi sürdürüyordu. Bengi Hatun ile İlyas birbirlerine iyice sokulup masanın ke narına ilişmişlerdi. Salih Usta iki sütun arasında ağır adım larla gidip geliyor, arada sırada yerdeki kâğıtları tekmeliyordu. İdris Usta dikildiği yerde suratını sıvazlıyor, Mehmet Si nan ise, salonun arka tarafındaki karanlığa doğru boş gözler le bakıyordu. Herkes kendi sonunu düşünüyor gibiydi. Bu gün üçüncü cemrenin düşmesiyle birlikte artık on altı günle ri kalmıştı. Yediler belki de daha şanslıydı. Korkunç da olsa nasıl bir ölümle karşılaşacaklarını biliyorlardı. Onların gidi şinden sonra geride kalanların sonunu kestirmek çok güçtü. Yörükler bir ihtimal tutunabilirlerdi ama Solaklar'ın tek tek avlanacağı kesindi. Geceliler, başta Abbas Ağa olmak üzere on iki has Solak'ı sağ yakalamak için ellerinden geleni yapa caklar, aylar süren işkencelerin sonunda merhamete gelip canlarını aldıktan sonra cesetlerini balmumuyla doldurup, konaklarına süs diye koyacaklardı.

Mehmet Sinan'da ölümünü kimsenin ellerine bırakacak göz yoktu. Ne yapacağına çok önceden karar vermişti ama nasıl yapacağını kestiremiyordu. Klasik intihar yöntemleri insanlar için geçerliydi. Kafasına sıksa canı acır, bileklerini kesse en fazla karnı acıkırdı. Kendini güneşe bırakmayı ya da ateşe atmayı düşünebilirdi ama çekeceği acıları kafasın dan kovmayı başaramıyordu. Aklına gelen en iyi yöntem kalbine irice bir kurşun sıkmaktı. Bunun için de yardıma ih tiyacı vardı. Esat'la Haydar'a ricacı olmuştu bile...

En dertsiz görünen Yüzbaşı ile Doğan'ın bile başları cid di beladaydı. Az zamanda burunlarını çok işe sokmuşlardı. İsimleri Neslişah Hanım'ın kara defterine çoktan yazılmış ol malıydı. Ondan kurtulsalar bile sırada Alamut bekliyor ola caktı. Bir ihtimal Ahmet Paşa araya girip devlet eliyle bir çö züm bulabilirdi ama kesin olan bir tek şey vardı: Rahat hu zurlu bir hayata sonsuza kadar elveda diyeceklerdi.

Eski Yer ahalisi, kapkaranlık görünen yakın gelecekleri ne öyle bir dalıp gitmişti ki, hiç kimse Yüzbaşı'nın birkaç ke re çalan telefonunu açtığını fark etmedi. Birkaç saniye sonra Sütunlu Salon, "Doğan haritayı getir!" diye bir çığlıkla inle di. Yüzbaşı ofise doğru koşarken önüne Salih Usta'yı nere deyse eziyordu. Kulağındaki alete, "Bir dakika kapatma," di ye bağırdı, "Rehber lazım olacak bize... Tamam."

Telefonu kapatıp havalı bir hareketle masanın üzerine fırlattı. Sonra sevinçten kocaman olmuş gözleriyle etraftakilere bakarak, "Naim Alamut'a girmiş," dedi, "Yerini öğren dik! Yerini öğrendik!"

Mehmet Sinan olduğu yere diz çöküp Yüce İkizler'e şük ranlarını sunmaya başlamıştı bile. Bengi ile İlyas birbirlerine sarılmışlardı. Salih Usta ise uçarak yanına konduğu Sarp'ın sırtına artarda şaplaklar indirerek, "Koçum benim! Koçum benim!" diye bağırıyordu.

O hengamenin arasından İdris Usta, "Arayan kimdi?" diye sordu.

Sarp, arayanlara ne isim vereceğini şöyle bir düşündük ten sonra, "Benimkiler," dedi, "Çatıda dolaşan onların adamıymış. Arabalara verici yerleştirmişler."

"E bizimkiler nasıl fark etmedi?"

Sarp ukala ukala sırıttı: "Binadan anayola çıkan yeraltı geçidi varmış da ondan... Her neyse... Alamut'un koordi natlarını verdiler. Doğan. Bul şunun yerini."

Üsteğmen haritaları masanın üzerine yaydıktan sonra, komutanının uzattığı kâğıt parçasını aldı. Kargacık burgacık yazılmış rakamları güç bela okuyarak parmaklarını haritanın üzerinde gezdirmeye başladı. Enlemleri ve boylamları takip eden parmaklar, nihayet bir noktada

www.e-kitap.us

buluştuklarında herkes hayretler içinde soluğunu tutmuştu. Aylardır yerini bulmak için uğraştıkları, bu masal kalesi hiç de o kadar uzakta değil di. "Vay pezevenkler!" dedi Yüzbaşı, "Ilgaz Dağları ha?..."

67

Niran Hatun, "İdris! Herkesi bir kez daha ara. Eksikleri var mı sor!" diye bağırdı. Sonra da Sarp'a döndü: "Yüzba şım. Sizin adamlar?"

"Söyledikleri yerde olacaklar, " dedi Sarp, "Sizi kaleye kadar götürecekler."

Hatun'u Behruz Usta'nın yanından alıp buraya getirmek bayağı zor olmuştu. 'Kalacağım,' diye tutturmuş, ancak hasta yatağındaki ustasından yediği zılgıtla aklını başına topla mıştı. Neyse ki duruma hâkimdi. Komutayı eline alalı beri sesi etrafta çınlayıp duruyordu. Bağırmaya devam etti: "Sa lih, Bengi, İlyas! Haydi artık çıkıyoruz. Mehmet Sinan araba lar hazır olsun. Korkut Bey?... Korkut Bey?"

Sütunlu Salon'un köşesinde öncü birlik olarak seçtiği on Yörük'le konuşmakta olan Bey, hemen lafını bağlayıp Ha-tun'un yanına koştu. "Silah eksiğiniz tamam mı?" diye sor du Hatun.

"Tamam," dedi Bey, "Naim'in Gecelileri için her birimiz fazladan dört tüfek alıyoruz. . Bolca da mermi. Hemen dağıtıveririz."

"Kalem? Yanında değil mi?"

Korkut Bey kütüklüğünün cebinden çıkarttığı kalınca bir kalemi Hatun'a gösterdi. Sıradan gibi görünen bu kalem bütün baskının bel kemiğiydi. Adına 'Duhul Kalemi' denir di. Bu gece, Niran Hatun gittikten sonra Korkut Bey bu ka lemle önündeki herhangi bir duvara büyük bir dikdörtgen çizecekti. Hatun Alamut'a girdikten sonra, Bey'in elindeki kalemin eşiyle aynı büyüklükte bir dikdörtgeni kalenin du varına çizince, her ikisi de parlak siyah renkte dalgalanmaya başlayacak ve birer kapı haline geleceklerdi. Öyle ki, bu ka pını bir tarafı Alamut'un içine, diğer tarafı da Sütunlu Salon'a bakıyor olacaktı. Bu gece için beş çift kalem hazırlamış lardı. Niran Hatun, Bengi ve İlyas batı duvarında üç kapı, Salih ile İdris de doğu duvarında iki kapı açacaklardı. Son giren adam, çerçeveyi oluşturan çizgilerden birini ortasından silecek ve kapı kapanacaktı. Alamut'takiler kimin nereden geldiğini anlamayacaktı.

"Sen hiç merak etme Hatun," diye devam etti Korkut Bey, "Kapı açılır açılmaz oradayız. Gecelilerle birlikte elli kişi olacağız. Yekalaz taşını iki dakikada ele geçiririz."

Masanın üzerinde silahını yağlamakla meşgul olan Do ğan araya girdi: "Sadece iki dakikanız var. Sonra biz girece ğiz. Bir terslik olmuşsa size ateş desteği veririz."

Niran Hatun, kendini geride kalan Yörüklerin komutan lığına atamış bulunan Üsteğmen'e şöyle bir süzdü. Belinden sallanan yatağanı ve hançeriyle garip görünüyordu. Hemen arkada, duvarın dibinde duran Yüzbaşı'ya kaçamak bir ba kış attıktan sonra, "Siz burada kalın Doğan Bey," deyiverdi.

Üsteğmen bozulmuştu: "Niye?"

"Çünkü geride birilerini kalması gerekiyor. Burada ya pacak işler var."

"Mehmet Sinan'la Sarp Yüzbaşı burada zaten."

"Ben sağ kalmaktan bahsediyorum Doğan Bey. Sizi yete ri kadar tehlikeye attık ama bu sefer olmaz."

"İyi ama 12. Daire bu operasyonda yer almak..." Yüzbaşı, "İstemez Doğan," diyerek lafı tamamladı, "Ah met Paşa'yla konuştum. Emri net: Kesinlikle hayır!"

Üsteğmen'in söyleyecek fazla bir şeyi kalmamıştı. "Ta mam o zaman," dedi ve yeni yağladığı silahı kibarca Korkut Bey'e uzattı ve ofise doğru yürüdü. Yüzbaşı, Doğan'ın git mek için ısrar edeceğini biliyordu. Bu yüzden Ahmet Paşa'yı aramış, hır çıkmasını engellemek için de konuyu Niran Hatun'un açmasını istemişti.

Birkaç dakika sonra Mehmet Sinan araçların hazır oldu ğunu bildirdi. Yediler'in beş ustası, tam tekmil hazır bir şe kilde merdivenlerin önünde toplanmış, geride kalanlarla he lalleşmeye başlamışlardı. Herkes birbiriyle kucaklaşıyordu. Hatun, Doğan'ı öpüp yanaklarını bile sevdikten sonra, Sarp'a kuvvetlice sarıldı. "Sağ olun, var olun Yüzbaşım," di ye fısıldadı, "Ne hakkınız ödenir, ne minnetimiz biter... Sağ olun. Sizden son bir ricam daha olacak."

"Buyurun," dedi Sarp.

www.e-kitap.us

"Behruz Usta'nın durumunu biliyorsunuz. Yalnız bırak maya gönlümüz el vermiyor. Biz içimizden birini bırakmayı düşündük ama kendisi sizi istedi. Gider misiniz?"

"Beni mi istedi?"

"Yüzbaşı'ya söyleyin müsaitse o gelsin dedi."

"Tamam o zaman. Giderim tabii ki. Yapacağım bir şey var mı? İlacı falan?"

"Hayır Yüzbaşım gerek yok. Yalnız bize bir şey olursa, yani geri dönemezsek, onu emniyetli bir yere taşıyın. Ne ölüsünün ne de dirisinin kimsenin eline geçmesine müsaade etmeyin. Anladınız mı?"

Sarp kafasını salladı. "Usta'nın boynundaki madalyona bakın," diye devam etti Hatun, "Eğer işimiz bitmişse, orada ki kartalların rengi solmaya başlar. Usta'yı taşıyıp mahalleyi ateşe verin. Mehmet Sinan da burayı halledecek. Sizden son isteğimiz budur."

"Tamam," dedi Yüzbaşı, "Gözünüz arkada kalmasın."

Hatun gözyaşlarını çabucak silmeye çabalarken. Sarp da bu manzarayı görmemiş gibi davranmaya çalışıyordu. Ani den, "Haydi artık," diye bağırıverdi ve uzun bacaklarıyla merdivenleri tırmanmaya başladı. Diğerleri de tek sıra halin de onu takip etti. Yediler bu en büyük ve belki de son savaş larına doğru yola çıkmışlardı. Gün mart ayının yedisinde, saat öğleden önce on birdeydi...

68

Ustalar gittikten sonra Sarp, "Ben evi toparlayayım," di ye bir bahane uydurmuş ve üzgün Doğan ile gergin Mehmet Sinan'ı, baş başa bırakıp çıkmıştı. Niyeti doğrudan Behruz Usta'nın yanma gitmekti ama yolda uydurduğu bahanenin aslında çok mantıklı olduğunu faik edip önce eve uğramaya karar vermişti. Şu saatten sonra başlarına gelecekleri kestir mek çok güçtü. İstanbul'u her an terk edecekmiş gibi hazır lık yapmakta büyük fayda vardı.

Kendi özel eşyalarını ve Bahar'ın unuttuğu, kaybolması durumunda dırdır yaratabilecek birkaç ıvır zıvırı sırt çantası na tıkıştırıp evden çıktı. Doğruca mahalleye giren karanlık sokağa daldı. Behruz Usta'nm evini hatırlamıyordu ama bul makta fazla zorlanmadı. Zaten topu topu yedi ev vardı. Tüm mahalleye olduğu gibi, bu büyükçe konağa da kasvetli bir sessizlik hâkimdi. Bütün kapılar, sanki kendisini bekliyormuş gibi ardına kadar açıktı. Yüzbaşı bu evin eskiden çok eğlenceli bir yer olduğunu anımsadı. Oysa şimdi en ufak bir rüzgâr bile esmiyordu.

Çantasının kapının kenarına bırakıp Usta'nın yattığı odayı aranmaya başladı. Tepesinin etrafında birkaç kanatlı alevcik dolaşmaya başlamıştı bile. Merakını yenemeyip, par mağını bir tanesine doğru uzattı. Basbayağı sıcaktı. Yanan parmağını emerek üst kata çıktı. Geniş bir salona açılan dört kapıdan üçü açıktı. Usta orada yatıyor olmalıydı. Döşemeleri gıcırdatmamaya çalışarak yaklaştı ve kapıyı çaldı. İçeriden bir ses gelmemişti. Üstelemeden içeriye girdi. Behruz Usta geniş, ahşap işlemeli bir yatakta sırtüstü yatıyordu. Beyaz bir örtü göğsüne kadar çekilmiş, elleri de karnında kavuştu rulmuştu. Canlı olduğu söylenemezdi ama ölü de denemez di. Som gümüşten, ince ince işlenmiş bir şaheser gibi görü nüyordu. Bu adamı daha önce de birkaç defa görmüştü ama bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordu.

Parmaklarının ucuna basa basa yatağın başucundaki sandalyeye kadar gitti ve oturdu. Usta'ya baktı. Nefes alıp almadığı bile anlaşılamıyordu. Sonra gözleri boynundaki madalyona kaydı. Kartalların rengi hâlâ kırmızıydı. Bu ma dalyonu da daha önce görmüştü ama yakından incelemeye hiç fırsat bulamamıştı. Hafifçe eğilmişti ki Behruz Usta derin bir nefes alarak kıpırdandı: "Kim? Kim var orada?"

"Benim," dedi Sarp, "Yüzbaşı."

Gözleri açılınca Usta'nın yüzündeki dinginlik yerini tü kenmiş bir ifadeye bırakmıştı. Sanki görmekte zorlanıyor gi biydi. "Sen misin Sarp oğlum," dedi kısık bir sesle, "Geldin mi?"

"Geldim," diye cevap verdi Sarp, "Nasılsınız?"

Usta derin birkaç nefes aldı: "Zamanım az. İyi ki geldin oğlum. Zamanım az. Senden bir özür borcum var. Dilerim affedersin."

Yüzbaşı adamcağızın ölüm öncesi hezeyanlarına kapıl dığını zannediyordu. Usta'nın elini tuttu: "Olur mu öyle şey. Büyüğümüzsünüz bizim."

"İdris'in başının etini yemişsin. Beni kim bu işlere soktu, başıma bu işleri kim açtı diye

www.e-kitap.us

sorarmışsın. Ben açtım Sarp oğlum. Seni 12. Daire'ye ben istedim. Bunu bir tek İdris biliyordu, o da sebebini bilmiyordu."

Sarp hiçbir şey söylemedi. Sadece Usta'nın elini biraz daha kuvvetlice sıktı.

Behruz Usta, "Doğduğundan beri bilirim seni," diye de vam etti, "Seni ilk kucağıma aldığımda daha üç aylık bebek tin. Tosuncuk bir şeydin. Deden, 'Bak,' demişti, 'Bahriyeli olacak bu da. Benim gibi bahriyeli olacak.' Öyle de oldun. Sarp oğlum. Deden benim eminimdi. Öldükten sonra ema neti sana, seni de bana emanet etti. Sana göz kulak olmak is tedim, bildiğim bir yerde olasın istedim. O yüzden istedim seni Daire'ye lakin, bu işler hesapta yoktu. Affet!"

Yüzbaşı'nın gözleri dolmuştu. Taparcasına sevdiği dede sini kaybedeli üç yıl oluyordu. Zaten ona, onun gençlik re simlerine, anlattığı denizaltı hikâyelerine özenip deniz suba yı olmuştu. Demek dedesi, Yediler'in en yüce ustasının emi niydi ha? Yakışırdı ama. Yüzbaşı gururlanmıştı. "O nasıl söz Usta?" dedi, "Ne özrü?"

Usta gülümsemeye çalıştı: "Saat? Dedenin köstekli sa ati? Yanında mı o?"

"Yanımda... Aşağıda."

"Hemen getir oğlum. Hemen getir de alacak verecek kalmasın artık."

Sarp hızla aşağıya doğru koşturdu. Bir dakika sonra ge riye döndüğünde elinde dede yadigârı köstekli saati vardı. Bunu kullanmaya kıyamazdı ama iki günden fazla görmedi mi de huzursuz olurdu. Usta, "Arka kapağını aç" dedi. Yüz başı bu saatin bir arka kapağı olduğunu bilmiyordu. Biraz yakından bakınca kenardaki çentikleri fark etti. Tırnaklarıyla biraz zorlayınca kapak açıldı. Görünürde bir şey yoktu. Za ten Sarp emanetlerin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O ko ca sayfanın bu kadar küçük bir yere sığması beklenemezdi. Saati neredeyse gözüne sokacakken Behruz Usta, "Saati tam yediye getir" dedi, "Sonra da avucuna doğru silkele"

Sarp denileni yaptı. Saatin içinden avucuna, küçük, irice bir mercimek tanesi kadar bir şey düşmüştü. Nesneyi par maklarının arasına alıp incelemeye başladı, bir şeye benzedi ği yoktu. Usta huzurla gülümsedi: "Bana getir. Elime koy."

Yüzbaşı yaklaştı ve düşürmemeye çalışarak parmakları nın ucundaki nesneyi Usta'nın avucuna yerleştirdi. Kısa bir süre sonra tanecik büyümeye ve şekillenmeye başladı. Tomurcuğun, kocaman bir güle dönüşmesi gibi hızla ve hafif hafif hışırdayarak açılıyordu. Artık Usta'nın elinde buruş muş bir kâğıt vardı. "Al Sarp oğlum," dedi, "Adet böyle de ğildir, bunu senden almam lazım ama durumum malum. Senden bir gün daha eminim olmanı rica ediyorum. Gelince İlyas'a verirsin. Yoksa... Hatıram olsun."

Yüzbaşı Usta'nın elindeki kâğıda uzandı. Hiçbir şey de meden ve hiçbir şey düşünmemeye çalışarak kâğıdın kıv rımlarını açtı. Üzerindeki anlamsız, ama özenle çizilmiş şe killer biraz baktı. Dönüşecekleri kelimeleri duymayı çok isterdi. Sonra, "Aman boş ver," dedi kendi kendine. Kâğıdı düzgünce kaplayıp, sanki çocukken aldığı kocaman bayram harçlıklarından biriymiş gibi cebinin ta dibine yerleştirdi ve Usta'ya baktı. Mümkün ise kendisine ve dedesine dair sor mak istediği bir sürü şey vardı ama korkardı ki mümkün de ğildi. Behruz Usta gözlerini kapatmıştı.

Truva'nın ve onun şanlı savaşının son kahramanı. Yedi Kartal Ocağı'nın en kutlu yadigârı, kelamın şanı ve irfanın şerefi, Lokman Hekim çırağı Behruz Usta, çağları okşamış elleriyle kılıcını son savaşına doğru sıyırmıştı. Karlı, küçük bir düzlüğün üzerindeydi ve kara sırtlanlar çevirmişti etrafı nı; ardı uçurumdu. Sağ kolunda, çok çok yarım fersah öte sinde evlatları Niran, İdris, Salih, Bengi, İlyas ve Elif, gökyü zünden yağan ve gökyüzü gibi zift renginde okların altında inim inim inliyorlardı...Ve düşüyorlardı. Ve düşerken sessiz çığlıksız yardım diliyorlardı ustalarından ama ne çare arada dağlar vardı ve kara sırtlanlar çevirmişti etrafını; ardı uçu rumdu. Besbelli leş yemeye gelmişlerdi ama Usta diriydi da ha, kılıcı elindeydi lakin takatsizdi. Kolunu kaldıramıyordu, savuramıyordu, vuramıyordu... Ölümü düşlemişti, ölümü özlemişti ama böylesini değil. Ölmeden leş olmayı değil! Kı lıcını sürüyerek gerileri. Artık bir adım daha ardındaydı uçurum. Evlatları düşüyorlardı hâlâ, medet çağıran sesleri eriyordu. Ardı uçurumdu ve bir adım bile kalmamıştı boşlu ğa. Usta sırtlanlara baktı ve bir de kılıç kaldırmaktan aciz ko luna. "Böyle değil..." diye fısıldadı, "Böyle değil..."

Sonra yüzünü yıldızsız ve aysız gökyüzüne çevirdi. De rin bir soluk aldı. Hava toprağı kokuyordu, evi, ocağı, evlat ları kokuyordu. Tıpkı özlediği ve özleyeceği gibi kokuyordu. Göğü yırtan, dağları savuran bir çığlıkla boşalttı soluğunu:

www.e-kitap.us

"Yetiş Hekim Sultanım yetiş!... Yetiş Hekim Sultanım yetiş!...."

69

Volkan, hız göstergesinin altındaki kilometre sayacına baktı. Ilgaz sapağından kuzeye, Kastamonu'ya doğru döneli beri yirmi üç kilometre yol almışlardı. Arkaya doğru, "Ab la," diye seslendi, "Geliyoruz."

Cevap İdris Usta'dan geldi: "Yavaşla."

Volkan frene hafif hafif dokunarak cipin hızını iyice dü şürdü. Hayatında yaptığı en sessiz, en sakin yolculuklardan biriydi bu. Yan koltukta Niran Hatun'un oturmasına rağmen hem de... Kar kendilerini beklemeden yağıp gitmişti. Artık rüzgâr bile esmiyordu.

Arkada oturan Usta, kafasını öne doğru uzatmış, dikkat le dışarıyı izliyordu. Güneş iyice inmişti ama yerinden sökü lüp yolun ortasına bırakılan kedi gözünü fark etmişti. İleride bir tane daha vardı. Volkan'ın kulağına doğru, "Sola yanaş," diye fısıldadı. Yüzbaşı'nın isimsiz dostları böyle söylemişler di: 'Ilgaz sapağından yirmi üç kilometre sonra, kırık kedi gözlerinden sola girin.' Alamut'a giden yolu bu adamlar gösterecekti.

Volkan direksiyonu ormana doğru kırdı. Dağın bu böl gesinde ağaçlar o kadar sık değildi ama ortada takip edile cek patika gibi bir şey de görünmüyordu. Çaresiz durdu. Daha birkaç saniye geçmemişti ki, ilerideki ağaçların arasın dan bir siluet belirdi. İri yapılı bir adamdı bu. Dökümlü, ko yu renk bir kıyafete bürünmüş, siyah bir çarşafı da, sadece göz hizasında daracık bir aralık bırakacak şekilde başının etrafına sarmıştı. Anlaşılan fazla samimiyetten hoşlanmıyor du. Durduğu yerden kendisini takip etmelerini işaret etti ve ağaçların arasında gözden kayboldu. Arabadakiler aşağıya inmeye hazırlanırlarken, ileriden bir motor homurtusu du yuldu. Rehberleri tekrar ortaya çıktığında, eski model, üstü açık, askeri bir cipin üzerindeydi. O daracık alanda usta bir manevra yaparak ağaçların arasına dalıverdi.

Yolculuklarının ilk iki saatlik bölümü dört tekerlek üze rinde geçmişti. Son bir saattir de yürüyorlar, daha doğrusu tırmanıyorlardı. Rehberleri böyle yürüyüşlere alışık bir adam olmalıydı. Tırmanmaya başlayalı beri durmamış, kar ların içinde bata çıka yürürken bir kez olsun bile sendelememişti. Üstelik yaptığı işi de biliyor gibiydi. Yükseldikçe sıkla şan ormanın içinde tereddütsüz adımlarla ilerliyordu. Reh berin hemen arkasından yürümekte olan Niran Hatun dişle rini sıkarak saatine baktı. Yediye yirmi dakika kalmıştı. Ne kadar yolları kaldığını bir kez daha sorup sinirlerini tekrar bozmaya hiç niyeti yoktu. Bir saat önceki sorusu cevapsız kalmıştı ve Hatun'un hayatı boyunca böyle bir küstahlığı karşılıksız bırakmışlığı yoktu. "Bir gecikelim sorarım ben sa na," diye hafif hafif mırıldanmaktayken rehberleri nihayet durdu. Zirveye varmışlardı. Buradan, tam tepe noktasından aşağıya doğru orman, etrafı görmelerine izin verecek kadar seyrekleşiyordu. Adam, koşarak yanına gelen Hatun'a eğil mesini işaret ettikten sonra parmağını karanlık ufka uzattı ve alçak bir sesle, "Alamut," dedi.

Hatun, parmağın gösterdiği yere dikkatle bakınca ken dilerinden daha yüksekteki bir düzlüğün üzerindeki kale nin duvarlarını seçebildi. Tam doğusuna çıkmışlardı. Arala rında daha kuş ucumu dört beş kilometre mesafe vardı ama görmeleri yeterliydi. Hatun iki tarafına dizilen arkadaşlarına baktı. Onlar da görmüşlerdi. Gözüne koşmak için yeterli me safede bir düzlük kestirdikten sonra, "Doğu duvarına çıkı yoruz," dedi, "İneceğimiz yer dar, o yüzden çevik olun. Kimse birbiriyle helalleşmesin. Vereceğiniz cevap da, alaca ğınız cevap da belli. İşte karşınızda Alamut. Ocağın karşısı na çıkmış en büyük şer yuvası. Acımayacaksınız. Ölen emin ler için acımayacaksınız, aramıza sokulan nifak için acımaya caksınız, emanetlere el uzatıldığı için acımayacaksınız. Bu ya son savaşımız ya da en büyük savaşımız. Her ikisi de şanı mızla olsun. Haydi kartallar! Vurun kanatlarınızı yele doğru! Haydi!"

Niran Hatun sözlerini bitirip ayağa kalktı. Az önce otur duğu yerdeki tüm karlar erimişti. Diğerleri de onu izlediler. İdris ile Bengi sağ tarafına, Salih ile İlyas da sol tarafına geçmişlerdi. Karların üzerinde sakin birkaç adım attıktan sonra, Niran Hatun'un ok gibi. ileriye fırlamasıyla birlikte beşi bir den bayır aşağıya, Alamut'a doğru koşmaya başladılar.

Bengi Hatun, parmaklarının ucunda zemini hisseder hissetmez görünmezlik sanatının kelimelerini mırıldanmaya başlamıştı. Güç de olsa, iki adım sonra durmayı başarınca hemen toparlanıp bedenine baktı. Kendini göremediğine gö re her şey yolundaydı. Ne var ki, duvarın

www.e-kitap.us

üzerine konarken ister istemez çıkarttıkları birkaç kütük pıtırtı, civardaki nö betçileri huylandırmıştı. Birbiri ardına yanan fenerler etrafı taramaktaydı. Hatun, hiç kıpırdamadan ortalığın yatışmasını bekledi. Işıklarını köşe bucak dolaştıran nöbetçiler, bir süre sonra duydukları sesi hayırlara yorup yerlerine dönmeye başlamışlardı. Hiç vakit kaybetmeden harekete geçmesi ge rekiyordu. Payına düşen görev önemliydi. Dağın girişini, ya ni Hatun'un ve Korkut Bey'in ilk saldırıyı yapacağı yeri tam kanattan gören makineli tüfeği halledecekti. Parmaklarının ucuna basa basa ilerledi. Tüfekten sorumlu nöbetçi kum tor balarının üzerine oturmuş, açık gökyüzündeki yıldızların seyrine koyulmuştu. Devriye gezen diğer arkadaşları ise bir hayli uzakta kalmışlardı. Bengi kurbanına iyice yanaştı, gö rünmezlik sanatından kurtuldu ve parmağıyla şah damarına bastırıverdi. Adam oturduğu yerde, sanki inme inmiş gibi kasılıp kalmıştı. Çıkartabildiği son ses ağzından değil, uçu rumun dibine çarpan bedeninden gelmişti.

Hemen hemen aynı anda, batı duvarındaki Niran Ha tun, üst üste iki can alan boğma telini cebine yerleştiriyordu. Saatine baktı. Tam yedi dakika sonra kıyamet kopacaktı.

Yükselme sanatını kullanarak duvardan aşağıya süzüldü. Çok önemli olmasalar da bu arka arkaya kullandığı üçüncü sanattı ama zihninde ya da vücudunda herhangi bir yorgun luk hissetmiyordu. Bizzat alev haline gelip sabaha kadar öy le kalabilirdi... Kalacaktı da.

Gölgelere saklanarak güneye, Naim'le buluşacakları noktaya doğru yürümeye başladı. Geceli gerçekten uygun bir yer seçmişti. Duvarın dibine, beş metre arayla yerleştiril miş devasa iki su tankının arasındaki boşluk, elli adamı saklayacak kadar genişti. Hatun etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra önündeki tankın etrafından dolaşıp aralığa girdi. Tek başınaydı. Zamanı yanlış okuduğundan şüphelenerek saati ne baktı Yediye beş dakika kalmıştı ve Naim ile Gecelileri daha fazla gecikemezlerdi. Sırtından aşağıya soğuk terler bo şalmaya başlamıştı. Kafasını tankların arasından uzatıp dışa rıya doğru birkaç defa, "Naim," diye seslendi. Cevap yoktu. Aklına hayırlı bir şey gelmiyordu tabii ki. En kötü ihtimali, yani Naim'in bildiklerini o ya da bu şekilde anlatmış olabile ceğini düşündü. Eğer öyleyse, şu ana kadar tıkır tıkır işleyen planları dehşet bir açıklamaya kavuşmuş olacaktı. Ama ya pacak bir şey yoktu. Her halükârda gecenin aydınlanmasına az bir zaman kalmıştı. Duvarın dibine çekildi. Kütüklüğündeki yedek şarjörlerin arasına sıkıştırdı duhul kalemini eline alıp beklemeye başladı.

70

On Yörük, beylerinden aldıkları emirle ayağa kalkmışlar ve duvarın üç adım gerisinde beklemeye başlamışlardı. Ya ğız suratları ve kara gözleri, Mehmet Sinan'ın az önce duva ra çizdiği büyük dikdörtgene dikilmişti. Sırtlarına tüfekleri ni, bellerine kılıçlarını asmışlar, ellerine içerideki Geceliler hazırladıkları silah dolu torbalan almışlardı. Kimse saatine bakmıyordu ama zamanın azaldığı besbelliydi. Niran Hatun, kendi önündeki duvara bu kalemin eşiyle bir kapı daha çiz diğinde, Alamut'a giden yol açılmış olacaktı.

Korkut Bey, veda edip, Mehmet Sinan'ı kucakladıktan sonra Üsteğmen'e yöneldi. Doğan'ın resmice uzattığı eli sıkmakla yetinmedi, ensesinden yakaladığı gibi kendine doğru çekiverdi. "Hoşça kal paşam," dedi gülümseyerek. Sonra se sini iyice alçalttı: "Sinan'a Yasemin'i sormuşsun. Dönünce konuşalım bunu..."

Doğan, adamın omzunun üstünden Geceli'ye ana avrat bakmaktayken Bey devam etti: "Peşin söyleyeyim zordur. Yasemin'in ağzını aramamış olsaydım işin daha da zor ola caktı ama o baloncuklar falan... Neyse. Mert adamsın paşa, sevmiştim seni zaten. Dönünce konuşacağız."

Üsteğmen sadece, "Tamam," diyebildi. Göremiyor olsa bile suratının hangi renge büründüğünü tahmin edebiliyor du. Mutluydu ve biraz da gururlu. Ama bir taraftan da dö nüşü olmayan bir yola girdiğini hisseden her erkek gibi kor kuyordu. Bey, sırtına sağlam bir şaplak indirdikten sonra to parlandı ve adamlarının önüne geçti. Soluklar tutulmuş, Sütunlu Salon'u heyecanlı bir sessizlik kaplamıştı. Bir dakika kadar sonra, Mehmet Sinan'ın duvara çizdiği kapı, köşele rinden başlayarak siyah siyah dalgalanmaya başladı. Yol açılmıştı. Korkut Bey geride kalanlara son küçük bir veda bakışı gönderdikten sonra kendini hızlı adımlarla bu ışıksız parıltının içine attı.

Tekrar soluk almaya başladığını hissedip gözlerini açtı ğında Korkut Bey kendini beklediğinden çok daha tenha bir yerde bulmuştu. Niran Hatun tam karşısında duruyordu. Arkadan gelen adamlarına yer açmak için biraz kenara çeki lip, "Nerede?" diye fısıldadı.

www.e-kitap.us

"Yok," dedi Hatun, "Biz bize halledeceğiz."

Bey birkaç kere bıyıklarını dişledikten sonra arkasına baktı ve gözleriyle hızlı bir yoklama aldı. "Yedek silahları bı rakın," diye buyurdu adamlarına, "Kenarlara dizilin. Tam sessizlik."

Yörükler, ellerindeki torbalardan sessizce kurtulmaya çalışırken, endişeli gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Korkut Bey, Hatun'Ia birlikte neredeyse sürünerek aralığın ucuna kadar ilerledi. Girmeleri gereken kapı yaklaşık iki yüz metre ilerideydi. Başında sadece silahlı iki adam vardı ama konumu, Alamutu çevreleyen duvarların neredeyse her yerinden ateş alabilecek kadar pis bir yerdeydi. "Mesafe çok uzun," diye mırıldandı Bey. Hiç haksız değildi. İki yüz metreyi on adamla geçmeye kalkarlarsa, iyimser bir tahminle içeriye sa dece üç kişi girebilirlerdi. Yapabilecekleri en mantıklı şey, sürünerek yaklaşabildikleri kadar yaklaşmak ve çatışmaya farkedildikleri yerde girmekti. Ne var ki Niran Hatun'un fikri bambaşkaydı. "On adım ardımdan gelin," dedi Hatun.

"Doğru içeriye giriyoruz."

Bey adamlarına yaklaşmalarını işaret etti ve bıyıklarını birkaç kere daha dişledi. Çok hızlı koşmaları gerekecekti. Ve recekleri zayiatı hesaplamaya çalışmaktayken, Hatun'un elinde beyaz bir ışığın parladığını gördü. Sanki dolunayı kü çültüp avucuna almıştı. Niran Hatun, "Kapayın gözlerinizi," dedikten sonra, elindeki küreyi hızla yukarıya fırlattı. Beyaz nesne, havada on metre kaçlar yükseldikten sonra düşmeye başladı ve yere iki metre kala sessizce infilak etti. Dalga dal ga yayılan beyaz ışık, gözlerini kollarının ardına gizleyen Yörüklerin bile gözlerini acıtmıştı.

Hatun hızla yerinden fırladı. Alamut'un sessiz gecesi, ci vardan gelen küçük çığlıklarla bozuluyordu. Parlak ışık, o an gözleri açık olan herkesi avlamıştı. Havaya fırlattığı beyaz topun ne olduğunu anlamak için dikkat kesilenler ise çok daha şanssızdı. İki kapı nöbetçisi, yerde kavrulan gözlerinin acısıyla debeleniyorlardı. Hatun, tüfeğini omzundan aldı.

Namluya ilk mermiyi sürmüştü ki, o an içeride olan ve ışık tan fazla etkilenmeyen iki adamın koşarak dışarıya çıktığını gördü. Koşmaya devam ederek tüfeğini omuzladı. Ardı ardı na patlayan iki mermi, adamlardan birini devirmişti. Silahı nın emniyetini açmaya çalışan diğeri ise arkadan gelen yo ğun bir ateşle delik deşik oldu. Tam on adım olmasa da. Kor kut Bey arkasındaydı.

Bu ilk silah sesleri Alamut'u derin uykusundan dürtüvermişti. Hemen girişteki geniş Kubbeli Salon'un çeşitli yer lerinde nöbet tutmakta olan fedailer, dünyadaki en güvenli yer olarak bildikleri bu kalede, hâlâ bir baskına ihtimal ver memekle birlikte, silahlarını kurup dışarıya doğru koşmaya başlamışlardı Sayıları fazla olmasa bile kendilerine ve tari katlarına güvenleri tamdı. Bir araya gelen on adam kadarı, dışarıya doğru hamle etmişlerdi ki, kapıdan içeriye alev alev yanmakta olan birisinin girdiğini gördüler. Manzara korkunç olmasına korkunçtu ama, garip bir şekilde bu yanan beden koşmaya devam ediyor ve doğruca üstlerine geliyordu. Fe dailer şaşkınlık ve telaşla kendilerini kenarı attılar. İçlerin den ikisi hemen toparlanıp, tüfeklerini aralarından geçip gi den bu ayaklı ateşe çevirmişti ama artık çok geçti. Kapıyı tu tan Yörükler ölüm yağdırmaya başlamıştı.

Niran Hatun, dünyaya ateşin tüm renkleriyle bakmakta olan gözleriyle yekalaz taşını saklayan odayı görünce hızını arttırdı ve bedenini kapıya patlatıverdi. Gel gör ki kapı bek lediğinden sağlam çıkmıştı. Acıyan omzuna aldırmadan bu sıcak kıyafetini üzerinden çıkarttı ve artık ellerinin arasında ki şekilsiz alev yumağından büyükçe bir parça koparttı. Elin deki parçayı sağlam bir kılıç hainle getirecek kelimeleri mırıldanmaktayken, zihnini bir ucuyla da geri kalan aleve ka pının aralıklarından içeriye akmasını buyurdu. Hatun, akkor halindeki kılıcını şöyle bir tarttıktan sonra sol tarafına baktı. Yörükler kapıdan on metre içeriye girmişlerdi ve kimseye soluk aldırmıyorlardı. Kontrol etmesi güvenmediğinden değildi. Sadece taşın bulunduğu odadan gelen, kalın çelik kapı nın bile durduramadığı çığlıkların dinmesini bekliyordu. Naim odayı dört fedainin koruduğunu söylemişti. Alevler işlerini bitirince Niran Hatun saçlarından bile daha şiddetli bir kızıla kesilmiş olan kılıcını kapının kilitlerine doğru sa vurdu. Birkaç hamle sonra, o koca çelik blok adi bir patiska gibi yırtılıp gitmişti. Hatun odaya girdi. Alevler sadece nö betçileri değil, taşı ayakta tutan ahşap ayakları ve örtüsünü de yakmıştı. Kılıcını azat edip koca taşı kenarlarıncian kavra dı. Çok ağırdı. Kollarına ve bacaklarına yüklenip, tuttuğu nefesini tiz bir nara olarak bıraktı. İyice yükseltti ve son bir gayretle taşı odanın ucuna doğru savurdu. Olmuştu. Yekalaz taşı silkelenmiş ve bulutçuklar içerisinde oynaşmaya başla mıştı.

Silah seslerinin kesilmesi fazla uzun sürmemiş, her yer bir anda zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Ellerindekilerin ar tık ağır birer metal parçasından ibaret olduğunu fark eden Yörükler hemen

www.e-kitap.us

kılıçlarına davranmışlardı lakin başları bela daydı. Alamut uyanmıştı! Fedailer, bozulan bir kovandan fırlayan arılar gibi. Kubbeli Salon'a inen dört geniş merdi venden oluk oluk boşalıyorlardı. Yörükler birbirlerine sokul muşlar, öne fırlayan birkaç adamı tepelemişlerdi ama arka dan gelen sel önünde durulacak gibi değildi. Küfürlerin ve mermer zeminde patlayan ayak seslerinin arasından Korkut Bey'in sesi duyuldu: "Çekilin. Yakın durun birbirinize. Çeki lin!"

Bu emri duyan Niran Hatun, "Hadi Bengi," diye mırıl dandı. Bir taraftan da kızın havaya attığı ışık topunu patla madan önce fark edip gözlerini kapamış olmasını diliyordu. Yörüklerin çekilmesine aldırmamıştı. Sadece destek gelene kadar bu odayı tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Yerde duran iri bir çelik parçasını aldı ve sivri ucunu üzerine doğ ru koşan bir fedainin alnına gömüverdi. Sonra kılıcını sıyır dı. Hatun cesedini çiğnetmeden bu odaya kimseyi sokmamaya kararlı görünüyordu ama üzerine gelmekte olan eli hançerli kalabalık güruh da cesedini çiğnemeye ant içmiş gi biydi. "Haydi bakalım," dedi Hatun ve elinin bir hareketiyle, yerden yukarıya doğru bir alev duvarı fışkırttı. Biraz önde kalan ve zamanında duramayan fedailer koşularını, tıpkı birkaç dakika önce Hatun'un yaptığı gibi, ayaklı birer alev olarak sürdürmek zorunda kalmışlardı. Ciddi bir farkla tabii: Niran Hatun böyle korkunç çığlıklar atmıyordu...

Duvar, kızgın fedaileri başarıyla durdurmuştu ama son suza kadar da yanamazdı. Alevlerin öte tarafında kalan Yö rükler ise her saniye biraz daha eriyorlardı. Altı kişi kalmış lardı. Adım adım çekiliyorlar, çembere alınmamak için uğraşıyorlardı. Korkut Bey, alnında açılan yaradan boşalan kan yüzünden önünü göremez bir halde kılıcını savurmaya çalı şıyordu. Bir fırsatını bulup yüzünü silince, gırtlağına doğru yola çıkmış olan hançeri fark etti ve kendisini hızla geriye at tı. Boynunu, kurtarmıştı ama dengesini kaybetmişti. Toparla nayım derken de kollarını yanlara açmış, savunmasını kaybetmişti. Aynı hançer şimdi açık duran göğsüne doğru ilerli yordu. Çeliğin sivri ucunu teninde hissettiği anda, bir şey ıs lık çalarak kulağının dibinden geçti ve hançerin sahibini can sız yere yığdı. Hemen ardından gümüş renginde bir ışık tüm bedenlerini sardı. Korkut Bey, az önce canını almak isteyen adamın boynunda duran bıçağın ve bu ışığın çıktığı eli çok iyi tanıyordu. Bengi Hatun yetişmişti. Yalnız olmadığı, kapı nın ağzında oluşan dalgalanmadan, zafer naralarının bir an da korku çığlıklarına dönüşmesinden anlaşılıyordu. Bey, he men önünde duran ve panik içinde ne olduğunu anlamaya çalışan fedaiyi boğazından yakaladı ve boynunu kürdan gibi kırıverdi. Artık vücudundaki yaraların hiçbirini hissetmiyor du. Dingin, derin bir uykudan yeni uyanmış gibiydi ve dö vüşmek için kılıç kullanması şart değildi. Bütün bunlar, az önce Bengi Hatun'un elinden yayılan ve bedenleri tarifsiz bir güçle dolduran o gümüş rengi ışık sayesindeydi.

Hunhan darbesi Alamut'u fena vurmuştu! Bengi Hatun'un açtığı kapıdan giren ve doğruca Kubbeli Salon'daki, sayıları her geçen dakika biraz daha aratan fedailerin üzeri ne yürüyen Hunhan savaşçılarının sayısı sadece iki yüzdü. Gri savaş kıyafetleriyle fedai denizinin ortasında küçük bir adacık gibi görünüyorlardı. Ne var ki bu alemde, sadece ap tallar ya da İdris Usta gibi akıl ve çene ehilleri rakamlarla he sap yaparlardı. Sayıları binin üstünde de olsa çoğu Alamut sakininin elinde hallice hançerler vardı. Hunhan savaşçıları işe biri uzun ve kavisli, diğeri kısa ve düz ikişer kılıç taşıyor lardı. Dahası, bu soyun erkekleri arasında iki elini kullana mayana adam demezlerdi. En kısası yüz doksan santim, en tıfılı zamane tartısıyla yüz on kiloydu. En acemisi bir asırdır kılıç kullanır, en tabansızı ancak üç Şebhun'un önünden ka çardı. Nitekim, saf düzenlerini bozmadan kapıdan girip, ka labalığa koçbaşı gibi vurmuşlar ve azgın fedaileri geldikleri merdivenlere doğru sürmeye başlamışlardı. Kubbeli Salon'da kanlı bir can pazarı kurulmuştu. Hunhan'ın dehşetine yakın kalan adamlar merdivenlere doğru gerilerken, üst kat lardan ancak yetişebilen diğer arkadaşları da kavgaya katıl mak için hırsla salona girmeye çalışıyorlardı. Dövüş sıkış mıştı. Hunhan kılıçta iyiydi ama önündeki, patlamak üzere olan kalabalığın bastırmasına dayanamamış ve adımlarını yavaş da olsa geriye doğru atmaya başlamıştı. Az önce yeti şen doksan Yörük'ün de harbe dahil olması fazla bir işe ya ramamıştı. İlk şoku atlatan fedailer, rakiplerinin sayısının az olduğunu anlayınca kendilerini toparlamışlar ve yeniden dövüşmeye başlamışlardı. Önlerindeki Hunhan'dan ve Yörüklerden oluşan duvarı birkaç yerinden patlatıp, rakiplerini çevirmek için çalışıyorlardı. Niran Hatun da, havaya saldığı onlarca kanatlı alevciğiyle birlikte savaşa katılmıştı. Alevcikler hızlı pikelerle kalabalığın arasına dalıyor, rakiplerinin kı yafetlerini, saçlarını tutuşturup yeniden yükseliyorlardı. Kubbeli Salon, kanatlı ateş toplarının ışığından daha çok ale ve kesilen fedailerden çıkan ışıkla aydınlanıyordu ama Alamut duracak gibi

www.e-kitap.us

değildi. Başlarda, yüzyıllardır hasret kaldı ğı böyle bir meydan savaşının tadını çıkartmaya çalışan Ni-ran Hatun bile artık bir hal çaresi düşünmeye başlamıştı. He men geriye çekilip kılıcını kınına yerleştirdi ve kollarını sı yırdı. Herkes için tehlikeli olacaktı ama bu güruhu dağıtmak zorundaydı. Ellerini birbirine yaklaştırıp sanatının kelimele rini mırıldanmaya başlamıştı ki, yer ayağının altından çekili verdi. Düştüğü yerden görebildiği kadarıyla ayakta kalmayı başaran kimse yoktu. Duvarlar gıcırdıyor, tavandan taş par çaları yağıyor, yer altından garip bir uğultu yükseliyordu. Korkunç bir deprem Alamut'u zemininderi yakalamış durmamacasına silkeliyordu.

Işıksız gecede, Alamut'un orta yerinde dimdik duran Salih Usta ayağını bir kez daha yere vurdu. O an ayakta ka lan tek kişi olarak yarattığı depremin tam göbeğindeydi ve gözlerinde katıksız bir öfke vardı. Büyülü kelimeleri mırılda narak söylemiyor, karşısındaki dağın sarsılan duvarlarına doğru haykırıyor, bu lanet yeri yıkıp yerle bir etmekten baş ka hiçbir şey düşünmüyordu. Yeri beşik gibi sallayan bu sarsıntılar bile Usta'yı tatmin etmemişti. Sesini daha da yükselt ti. Eğer bir el koluna yapışıp zihnini dağıtmasaydı, ayağını çoktan yere indirmişti. Kendisini durduran adamı görmek için hışımla kafasını çevirdiğinde İdris Usta'yla karşılaştı. Usta, yerdeki derin çatlaklara bakarak, "Yavaş!" dedi, "Bi zimkiler de içeride."

Salih Usta yerin ve dağın haline sanki faili kendisi değil miş gibi baktı. Böyle büyük bir hasara neden olabileceğini kendisi de hesaplamamış olmalıydı. Dağdan kopan iri parça lar etrafa yayılmıştı ve kayaya oyulan pencerelerden dışarıya toz bulutları yükseliyordu. İdris Usta, Salih'in kolunu çekiş tirerek, "Hadi," dedi, "Dikilip durmayalım burada." Haksız değildi. Solaklar cephe hatlarını Alamut'un ortasına çekmiş ler, sarsıntı diner dinmez de etrafta gördükleri fedaileri avla maya başlamışlardı. Nişancılıklarına diyecek yoktu ama bu karanlıkta dostu düşmanı ayırt etmek de kolay değildi. Salih kolunu Usta'nın elinden kurtararak yatağanını sıyırdı ve da ğa doğru koşmaya başladı.

Üç yüz metre kadar ileride Abbas Ağa solaklarına dur madan emirler yağdırıyordu ama ortalık bu koca adamın ya rısı kadar bile telaşlı değildi. Açılan kapılardan girer girmez yerlerini almışlar ve ortada gördükleri tüm fedaileri indir mişlerdi. Bunlara Alamut'un tek çıkış kapısını tutan nöbetçi ler de dahildi. Ağa, adamlarına bu nöbetçileri kaçırmamala rını o kadar sıkı tembihlemişti ki, düştüklerinde her bir za vallının üzerinde en az beş ok vardı. Solakların asıl görevleri dağ ile Büyük İmam'ın konağı arasına set çekip, fedailerin birbirlerine yardıma koşmasını engellemekti. Hesaplarına göre konaktaki askerler, patırtı koptuktan sonra dışarı çıkıp dövüşe katılmak isteyeceklerdi ama ne gelen vardı ne de gi den. Konağı kuşatan yüz elli kadar Harifi, civardaki binalar da yakaladıkları adamlarla biraz oyalanmışlar ve beklemeye koyulmuşlardı. Arada sırada, yüksek bahçe duvarlarından kafasını çıkartmaya kalkan birkaç nöbetçiyi okla vurmak dı şında yaptıkları bir şey yoktu. Harifiler'in başında bulunan Kamalı Celal'in oğlu az önce bir adamını göndermiş ve Ab bas Ağa'ya ne yapması gerektiğini sormuştu. Ağa bu sükû netten işkillenmiyor değildi ama çaresiz Harifi'ye beklemele rini söylemişti. Yanlış bir işin hesabını veremeyecek olması bir tarafa, Ustalar'ın yardımı olmadan o koca kapıyı kıramayacaklarını biliyordu.

Abbas Ağa, oturduğu yerde hâlâ gözlerini ovuşturan İlyas Usta'nın yanına eğilip, "Nasıl oldun?" diye sordu.

İlyas, "İyi Ağa," dedi ve gürzüne yaslanarak ayağa kalk tı. Niran Hatun'un marifetini zamanında fark edemediği için o ışık fırtınasına gözleri açık yakalanmıştı. Canı felaket yanmış, dünyası kararıvermişti. Neyse ki açtığı kapıdan gi ren solaklar vaziyeti anlamış ve gövdelerini Usta'ya siper et mişlerdi. Abbas Ağa İlyas'ın hâlâ kıpkırmızı olan gözlerine bak tıktan sonra, "Dur hele," dedi ve yakınlardaki bir yamağı ya nına çağırdı. Ağa, yayını sadağını toparlayıp gelen yamağa, "Yanma beş adam al" diye buyurdu, "Usta'yla gidin, Niran Hatun'u bulup vaziyeti anlatın. Söyleyin emirlerini bekliyo ruz."

Yamak, "Baş üstüne," diye ağzını açmıştı ki İlyas lafa ka rıştı: "Hatun'un emrine gerek yok Usta. Girin bu konağa. İçeride bir haltlar karıştırıyor bunlar. Yoksa kesin çıkarlardı. Ne yapın edin girin."

Ağa tereddütlüydü: "Yahu... Niran Hatun'a bir danışsaydık."

"Gerek yok," dedi Ilyas, "Mesuliyet benim. Saldırın!"

"İyi de, ne bu kapı açılır, ne bu duvarlar aşılır. Nasıl ya pacağız?"

İlyas Usta uzaktaki konağa doğru uzun uzun baktıktan sonra eğilip parmaklarıyla toprağa

www.e-kitap.us

dokundu. Gözlerini ka payıp bir süre öyle kaldı. Doğrulurken Abbas Ağa'ya, "Harifi'ye adam gönder," dedi, "Kapı açılı açılmaz içeriye girsin ler. Büyük İmam sağ yakalanacak ona göre."

Ağa olacakları pek kestirememişti. Yine de hâlâ yanında dikilmekte olan yamağa emrini verdi. Bu sırada İlyas Usta yeniden toprağa eğilmişti. Çok geçmeden kulaklara, ileri den, konağa yakın bir yerden gelen hoş bir su sesi çalınmaya başladı. Sanki zeminden küçük bir kaynak patlamıştı ve tatlı fışkırıyordu. Usta'nın dudaklarındaki kıpırtıların artmasıyla birlikte bu minik fıskiye de kudurmaya başladı. Önce yük seldi, sonra etrafındaki toprağı kabartarak kalınlaşmaya baş ladı. Giderek güçleniyor, güçlendikçe daha da çağıldıyordu. İlyas Usta, Alamut'taki tüm suların kudretine kayıtsız teslim olduğuna kanaat getirince ayağa kalktı. Kollarını uzatıp, yer den göğe doğru akmakta olan çağlayanı sanatıyla kucakladı. Devasa su sütunu yavaş yavaş eğilmeye başlamıştı. Köpüklü başı konağın kapı hizasına gelince Usta'nın dudaklarından sessiz bir emir yükseldi. İyice galeyana gelen çağlayan ina nılmaz bir hızla büyüyerek ve güçlenerek ileriye doğru fırla dı ve konağın kapısına toslayıverdi. Çarpışma öyle şiddetli olmuştu ki, patlayan kapının parçaları Solaklar'in yanına ka dar gelmişti. Usta, ellerini kabaca sallayarak çağlayanı tutan sanatı kaldırdı. Büyük bir şaklamayla yere çarpan suyun se sini, konağa doğru saldırıya geçen Harifiler'in tiz çığlıkları bastırdı.

"Ben gidiyorum Ağa," dedi İlyas, "Kaçanlar senindir." Elindeki gürzü birkaç defa salladıktan sonra koşar adımlarla konağa doğru ilerlemeye başladı.

Kubbeli Salon'un zemini cansız yatan bedenlerle kap lanmıştı ve bu ölü sessizliğini bozan tek şey, üst katlardan yankılanan küfürler ve çığlıklardı. Salih Usta'nın yarattığı deprem sadece duvarlarda değil, fedailerin imanlarında da derin çatlaklar açmıştı. Zaten karşılarındaki, hançer üstüne hançer saplamalarına rağmen bir türlü düşüremedikleri, ne olduğu belirsiz zebella gibi adamlardan dolayı cesaretleri iyice kırılan Alamut'un şanlı askerleri, sarsıntının ardından üst katlara doğru kaçışmaya başlamışlardı. Küçük gruplar halinde koridorlara dağılan fedailer, artık Geceliler, Yörükler ve Ustalar için kolay birer avdı. Birçoğu hâlâ dövüşmeye ve çıkış olmadığını bile bile vuruşarak çekilmeye devam edi yordu. Ölmek ile teslim olmak arasında kararsız kalanlar ise ya saklanacak delik arıyor ya da Yüce İmamları'nın inayet ve mucizelerine sığınarak kendilerini pencerelerden aşağıya bırakıveriyorlardı. Niran Hatun'un en çok işine yarayan tabii ki silah bırakıp teslim olanlardı. Sağ ele geçirdiği her adama emanetlerin ve Behram denen o alçağın nerede olduğunu so ruyordu. Şu ana kadar tatminkâr bir cevap alabilmiş değildi. Hatun az önce, beraberindeki yirmi kadar Hunhan'la birlik te, çok zorlu ve kanlı bir dövüşün ardından Behram'ın ofisi ne girmeyi başarmıştı. Adamın biri, tir tir titreyerek dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini de havaya kaldırmıştı. Hatun, adamı boğazından kavrayarak kaldırdı ve suratına doğru, "Behram?" diye tısladı. Adamcağız, "Ben değilim, ben değ lim, ben nöbetçiyim," diye viyaklıyordu. Bir taraftan da ha vada dolaşıp duran iki kanatlı alevciğe bakıyordu. Niran Hatun parmaklarını biraz daha sıkıştırdı ve tekrar sordu: "Nerede?"

"Büyük İmam'ın yanında..." dedi adam "Yemekteler..."

Hatun şüpheci gözlerle adama ve geniş ofise baktı. Ken disine anlatıldığı kadarıyla Naim, Behram'ın ikametgâhının iç içe geçmiş odalardan oluştuğunu söylemişti. Elindeki ada mı yere fırlatıp "Aç bütün kapıları" diye buyurdu. Nöbetçi ayağa kalktı ve titreyen elleriyle cebinden bir tomar anahtar çıkarttı. Ofisin karşı duvarındaki kapıyı açmaya çalışırken Hatun gerideki Gecelilere 'her yeri aramalarını' söyledi ve hızla dışarı fırladı. Eğer nöbetçi yalan söylüyorsa, yani Behram buralarda bir yerlerdeyse, kaçması zaten imkânsızdı. Yok eğer gerçekten Büyük İmam'ın evindeyse, acele etmeleri gerekiyordu. Derhal diğerlerine haber vermesi gerekiyordu. Biraz düşündü. Diğerlerini hiç görmemişti ama Bengi'nin yakınlarında bir yerlerde olması gerekiyordu. Kılıcını yerine yerleştirip, gömleğinin dışına çıkarttığı madalyonu sıkıca kavradı ve koşmaya başladı.

Göz açıp kapayana kadar Bengi'nin yanına gelmişti ama tam tahmin ettiği gibi çatışmanın ortasına düşmüştü. Bengi, etrafındaki Yürüklerle birlikte henüz kırdıkları kapıdan, dar bir koridora girmişler, kıyasıya bir dövüşe tutuşmuşlardı. Niran Hatun önündeki iki Yörük'ü kenarı çekerek Bengi'nin yanına geçti ve "Gidiyoruz," dedi.

Bengi hayretle, "Nereye?" diye sordu ama gözleri hâlâ rakibinde, kolları hâlâ işindeydi. Kılıcını çaprazlama savu rup suratındaki kan damlalarına birkaç tane daha ekledi.

www.e-kitap.us

Hatun, kılıcım çekmesine fırsat vermeden kendisini te pelemek isteyen bir fedainin çatırdattıktan sonra, "Behram Büyük İmam'ın evindeymiş," dedi, "Yetişmemiz lazım."

Üzerine gelen iki seri hamleyi savuşturmakla meşgul olan Bengi, bu önemli habere bir tepki veremedi. Biraz rahat layınca "Burası ne olacak?" diye sordu.

"Ben tutarım" dedi Niran Hatun, "Sen koş diğerlerini bul. İmam'ın tekkesinde buluşuruz." Lafını bitirmez, önün deki adamın böğrüne tekmeyi yapıştırıp korkunç bir nara eş liğinde saldırıya geçti. İki arkadaşlarını neredeyse aynı anda bu kızıl saçlı kadına kurban veren altı yedi fedailerden biri hançerini bırakmış, geri kalanları da canlarını koridor bo yunca sıralanmış koğuşlara ve odalara atmaya başlamıştı. Hatun, fedailerden birisinin biraz ilerideki kilitli bir kapıyı açtığını fark edince koşmaya başladı. Yetiştiğinde adam ka pıyı kapatmak üzereydi. Hızla kılıcını uzatıp kapının tama men kapanmasını engelledi ve omzuyla yüklenmeye başla dı. Fedai kuvvetliydi ama durumu gören bir Yörük de Hatun'un yardımına koşmuştu. Birlikte bastırmaya devam etti ler. İçerideki adam daha fazla dayanamayacağını anlayınca, aklına gelen son bir kalleşliği hayata geçirerek kapının arka sından aniden çekiliverdi. Bir anda boşa düşen Hatun ile Yö rük de neredeyse yuvarlanarak odaya düşüvermişlerdi. Fe dai, elindeki hançeri kendisine daha yakın olan Yörük'ün sırtına sapladı ve hemen ardından Hatun'un karnına sağlam bir tekme yerleştirdi. Tam üzerine atlamak üzereyken, karşı daki dolabın içinden fırlayan bir adam fedainin üzerine çul landı ve sivri dişlerini boynuna geçiriverdi. Boğuşma fazla uzun sürmemişti. Adam kurbanının üzerinden kalkıp, ağ zındaki artıkları yere tükürdükten sonra kendisine hâlâ kız gınca bakmakta olan Hatun'un yanına gitti, "Kusura bak mayın gelemedim," dedi Naim.

Niran Hatun hızla yerinden fırlayarak Geceli'nin yakası na yapıştı: "Neredesin sen? Adamların nerede?"

Naim, kanlı ağzıyla fısıldadı: "Emanetlerin yanındalar. Sizi bekliyorlar."

Hatun şaşkınlıktan sendelemişti: "Ne?... Neredeler?"

"Kalenin tam kuzey doğusunda, uçurumun ardında bir ev var. İsmine Saray diyorlar. Büyükçe bir yer. Duvara çıkar sanız görürsünüz zaten. Emanetler orada. Yalnız dikkat edin, galiba Zülfikâr da orada."

"Sen nereden duydun?"

"Dün adamlarımdan biriyle konuştum. Bizim çocuklar dan birisi Alamut'a yekalaz taşı sokmayı becermiş. Taş Sa ray'da çalışmıyormuş."

"Ya emanetler? Onları nereden duydun? Kesin mi?"

Naim sinirli gözlerle Hatun'a baktı ve "Kimse bizim ço cuklara emanetler burada dememiş tabii ki," dedi "Ama çok değerli bir şey korudukları kesin. Yoksa bile şu arkadaşınız kesinlikle orada."

"Elif mi?"

"Evet. Bizimkilerden birisi görmüş. Yalnız dikkat edin. Saray bayağı kalabalıkmış. Bizim çocuklar orada sizi bekli yor olacak ama silahları yok."

Hatun'un bu lafları duyup duymadığı bile belli değildi. Koridora doğru koşturup gözden kaybolması bir oldu.

Ustalar, konağın önünde toplanmış Niran Hatun'u bek liyorlardı. Abbas Ağa da yanlarındaydı, içeriden az önce çı kan İlyas hoş olmayan haberler getirmişti. Söylediğine göre, dışarıdan iki katlı gibi görünen binanın altında onlarca oda vardı. Üstelik o kadarda kalabalık değildi. Harifiler yer yer sertleşen direnişleri kırarak, binanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. İdris Usta, Ağa'ya dönüp, "Topla adamlarını," deyiverdi, "Madem ikisi de içeride, bu rada durmanızın anlamı yok. Harifilerle birlikte bulun şu adamları. Hatun gelsin biz de peşinizden geliriz."

Solakbaşı tam adamlarına doğru yönelmişti ki, "Dur Ağa," diye bir ses işitti. Niran Hatun elinde ağır bir torbayla yanlarında bitivermişti. Emanetleri yere bırakıp, "Gidiyo ruz," dedi, "Emanetleri buldum."

Meraklı bakışları kısa bir açıklamayla aydınlattıktan sonra yerdeki torbayı açtı ve içindeki tüfekleri Ustalara da ğıtmaya başladı. Bunlar Yörüklerini Geceliler için getirdikle ri silahlardı. Hatun, "Herkes yanına bolca mermi alsın," diye devam etti, "Orada taş maş çalışmayacak. Bunlarla göreceğiz işimizi."

İdris Usta, şarjörleri ceplerine tıkıştırırken Hatun'a dö nüp çekingen bir sesle, "Kalabalıktır orası," dedi.

www.e-kitap.us

"Öyledir İdris," diye cevap verdi Hatun, "Lakin bunca adamı toparlayıp oraya götürecek vakit yok. Uçurumun öte tarafı. En az bir saat çeker."

Usta cevap vermedi. Ceplerinde yer kalmadığından, son şarjörü kemerine sıkıştırdı. Duvara yükselen merdivenlere doğru yürümeye koyulmuş olan Hatun'un peşine düşmeden önce, son olarak belinden o namlı revolverini çıkarıp mermi lerini kontrol etti. Fazladan altı kurşunu daha vardı...

Duvarın üzerine çıktıklarında Hatun uzun uzun karanlı ğa baktı. Ardından kuzey doğu tarafındaki belirsiz bir silueti işaret ederek, "Orada," dedi ve kendini boşluğa bıraktı...

71

İki helikopterin Saray'ın arka bahçesine inerken kaldır dıkları toz bulutu henüz dağılmamıştı. Behram, pervaneleri hâlâ dönmekte olan helikopterlerin küçük olanından inmek üzereyken, hemen yanında oturan Büyük İmam eline yapış tı. Yaşlı adam yalvarır bir sesle, "Elifi de al," dedi, "Ne olur sa olsun çıkar onu oradan."

Behram hiçbir şey demeden elini Hasan'ın ellerinin ara sından çekti ve diğer helikopterden inen fedailere doğru yü rümeye başladı. Korkudan suratı hâlâ bembeyazdı, gözleri ise öfke saçıyordu. O parlak ışığın ardından patlamaya baş layan silahları duyduğunda Büyük İmam'la birlikte yemek yiyordu. Hemen dahili telefondan ofisini aramış, ne olup bit tiğini öğrenmeye çalışmıştı, konuşması fazla uzun sürme mişti. Telefonla birlikte tüm elektrikli aletler de gidiverince, yekalaz taşının açıldığını anlamıştı. Bir dakika kadar sonra da, fedailerden birisi koşarak gelmiş ve konağın kuşatıldığı nı haber vermişti. İşte o anda verdiği karar, belki de şu anda hayatta olmasının en büyük nedeniydi. Muhafız birliğine ke sinlikle dışarı çıkmamalarını, sadece konağı savunmalarını emretmiş ve Büyük İmam'ı ve yirmi seçme fedaiyi alarak alt katlara, zamanında Behzat Taner'in fikriyle yaptırılan, Alamut'un yegâne arka kapısına doğru koşmaya başlamıştı. Ze minin iki kat altındaki bir odada başlayan, kıvrıla kıvrıla ine rek uçurumun dibine açılan merdivenlerde yürümek özellik le Hasan Hazretleri için bir hayli zor olmuştu. Zifiri karan lıkta basamakları güçlükle denk getirebilen Büyük İmam, yolun büyük kısmını yapılı bir fedainin sırtında kat etmişti. Daha merdivenlerin başındayken yakalandıkları deprem hepsini yerlere savurmuş, yüreklerini ağızlarına getirmişti ama sağlam kayaların içine oyulan bu dehliz, ardı ardına ge len sarsıntılara dayanabilmişti. Nihayet aşağıya ulaşıp yeka laz taşının etki alanından çıktıklarında Behram telefonuna davranmış ve helikopterlerin derhal gelmesini emretmişti. Pilotlara Alamut'un açığından dolaşmalarını sıkı sıkı tem bihlemeyi de ihmal etmemişti.

Canlarını kurtarmışlardı ama Behram'ın yüreği yanıyor du. Birileri, kuvvetle tahmin ettiği kadarıyla Yediler, aşılmaz denilen duvarları aşmışlar, girilmez denilen Alamut'a girmeyi başarmışlardı. Ama fedailerine güveni tamdı. Hiç kimsenin Alamut'un ordusundan daha büyük bir kuvvet toplayabileceğine ihtimal vermiyordu. Yanlarında Geceliler bile olsa, bu ge ce Yediler'in son gecesiydi. Belki ordusunun büyük bir kısmını kaybedecekti ama Alamut bu alemin tarihine 'Yediler'in defterinin dürüldüğü yer' olarak geçecekti. Bu etiket bütün kayıplara bedeldi. Behram, göğsünde bu nişan, yanında da Büyük İmam olduğu sürece sırtının yere gelmeyeceğini bili yordu. Lakin her şeyi sağlama almakta büyük yarar vardı. Her ihtimale karşı ve Yedilerin tabutunu iyice çivilemek için emanetleri on beş gün daha yanında tutması gerekiyordu. Ondan sonra ikisini de çerçeveletip duvarına asacaktı.

Behram, on kadar fedaiyi peşine katarak ön bahçeye doğru yürümeye başladı. Etrafta ciddi bir karmaşa vardı. Elif Hanım'a sahip olmaları için gönderdiği adamlar silahla rını kuşanmış, düzensiz gruplar halinde bahçede bekleşiyor-lardı. Behram, karşısına çıkan ilk fedaiye, 'ne halt ettiklerini' sordu. Adam, karşısında Alamut'un önemli zatlarından biri ni gördüğü için bir hayli mutlu görünüyordu. Gururlu bir ifadeyle, "Yardıma gelmek için hazırlanıyorduk," diye cevap verdi.

"Öyle mi?" dedi Behram, "Kimden emir aldınız peki?"

Fedai sarayı işaret etti: "Elif Hanım emretti. Kendisi de içeride hazırlanıyor. Hep birlikte Alamut'a yürüyecektik. Si zin..."

Behram izahatın bitmesini beklemeden Saray'a doğru yürümeye başladı. Duyacağı kadarını duymuştu. Fedaiye hiç kızmamıştı. Hesaplaşacağı tek kişi o çıyan dilli Elif Hnım'dı. Hızla saraya girdi ve sağ taraftaki merdivenlere yö neldi. Birkaç basamak çıkmıştı ki, dar bir kavis çizerek yük

www.e-kitap.us

selen merdivenin ucunda Elifi gördü. Saray'ın hanımı da, tıpkı arasında durduğu adamları gibi silah kuşanmıştı.

Behram yukarıya doğru alaycı bir sesle, "Yardıma gel mene gerek kalmadı," diye seslendi, "Biz kendimizi kurtar dık."

Elifin yüzü ekşimişti: "Öyle mi sanıyorsunuz? Asıl şu andan itibaren ölmeye başladınız. Gidin buradan."

"Gidiyorduk zaten. Uğrayıp emanetleri alalım demiştik. Hadi uzatmayın da verin şunları."

"Emanetler artık işinize yaramaz. Çekilin önümden!"

Behram'ın bu muhabbetin fazla uzatmaya niyeti yoktu. Olduğu yerden görebildiği kadarıyla. Elifin yanında üç beş adam vardı. Fedailerinden birine yukarıyı işaret etti. Adam birkaç basamak ileri çıkıp tetiğe asıldı. Elifi sıyırıp geçen kurşunlar, yanındaki adamını yere yere yıkmıştı. Ne var ki, bu salvoya verilen tepki Behram'ın beklediğinden çok daha ağır oldu. Anlaşılan Hanım'ın tüm adamları yanındaydı ve hepsine birden ateş emri vermişti.

Kurşun yağmurunun altında kendini aşağıya nasıl attı ğını bilemeyen Behram telaşla ayağa kalktı. Kolundan boşa lan kanları görünce beti benzi atıvermişti. Yarası aslında önemsiz bir sıyrıktı ama canı çok kıymetli olan bu adamın gözüne ölümcül görünüyordu. Adamlarından birini yanına alıp, kolunu tuta tuta dışarıya doğru koşturmaya başladı. Bu sırada içeride devam eden çatışmanın sesini duyan diğer fe dailer kapının önünde toplanmaya başlamışlardı. Behram, "Gebertin hepsini!" diye bağırdı, "Alamut'a ihanet ettiler. Büyük İmam'ı arkadan hançerlediler. Hiçbirini sağ bırakmayın."

Fedailer şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Behram'ın katline ferman verdiği Elif Hanım'dan başkası ola mazdı. Emri tabii ki yerine getireceklerdi ama kafaları karış mıştı. Bir buçuk yıl kadar önce bu kadın Büyük İmam tara fından herkese Kutlu Hanım olarak tanıtılmıştı. Sonra ne ol duysa olmuş, Alamut'la arası açılmıştı. Ama aynı kadın on-beş dakika kadar önce 'Kaleyi kurtarmaya gidiyoruz' diye rek herkesi bahçeye toplamış, hatta balkona çıkıp yürekleri coşturan bir konuşma bile yapmıştı. Gel gör ki emir büyük yerdendi. Bu gerçeğin farkına varan fedailer de, acelesiz de olsa birer birer çatışma yerine doğru koşmaya başlamışlardı.

Behram küfürler ederek arka bahçeye dönmüştü. Doğru ca muhafız birliğini taşıyan büyük helikoptere yöneldi ve Alamut silahdan Ekrem'e, "Siz burada kaim," diye emretti, "Şu Elif denen kadının gebertmeden, emanetleri almadan bir yere ayrılmayın. Büyük İmam'ı da buraya getirin."

Ekrem'in canı bu işe çok sıkılmıştı. Tüm askerlerin ko mutanı olarak, yapacağı bir darbenin ne kadar şık olacağını düşünmeye başlamıştı ama keşke Behram Bey yalnız olsay dı. Büyük İmam varken kimseyi isyana teşvik edemezdi. Ça resiz, "Baş üstüne," dedi ve hemen küçük helikoptere yönel di.

Birkaç dakika kadar sonra, Alamut kodamanları, yanla rındaki birkaç korumayla beraber yerden yükselmeye başla mışlardı. Pervanelerin gürültüsünden, korkudan, heyecandan ya da üzüntüden olsa gerek, hiçbirisi, bir anda ön bahçe den yükselmeye başlayan silah seslerini, küfürleri ve çığlık ları duymamış; yüzü görünmeyen bir adamın, ağaçların ara sından helikoptere doğrulttuğu havalı silahı ateşlediğini fark etmemiş ve en önemlisi Saray'ın duvarına tırmanmaya çalı şan iki kadını ve üç adamı görmemişti.

Bu gecenin başından beri Yediler'in Saray'a girmesini bekleyen Rebii Gecelileri saldırıya geçmişlerdi ama zamanla malarının çok doğru olduğu söylenemezdi. Naim Bey'den aldıkları talimata göre. Yediler içeriye girince fedailere çul lanmaları gerekiyordu ama silahlar patlamaya başlayınca, kıdemli Gecelilerden bir tanesi zamanın geldiğini zannede rek en yakındaki adamın gırtlağına çöküvermiş, diğerleri de bu büyüklerini izlemek zorunda kalmıştı. Gözü pek Geceli lerin en büyük sorunları silahsız olmalarıydı. Bu yüzden şimdilik yakın dövüşü tercih ediyorlar, rakiplerini öldür mekten çok ellerindeki silahları kapmak için uğraşıyorlardı. Başarısız da sayılmazlardı. Giderek çoğalan silah sesleri, naraları ve küfürleri her geçen saniye biraz daha bastırıyordu. Fedailer artık içerideki çatışmayı bir kenara bırakmış, kapı nın önünde kümelenmeye başlayan Gecelilerin yağdırdığı kurşunlardan kendilerini sakınmaya çalışıyorlardı.

Bahçenin köşesindeki bir çalılığın dibinden olan biteni izleyen Bengi Hatun, sürünerek arkadaşlarının yanına dön dü. "Kapıda kıymet kopmuş," dedi alçak bir sesle, "Başka bir yer bulmamız lazım."

www.e-kitap.us

Niran Hatun sindiği yerden homurdandı. Geceliler güya şu arkalarındaki ağacın yanında kendilerini bekliyor olacak tı. Anlaşılan planlar yine değişmişti. Hatun, "Yürüyün," de di ve evin arkasına doğru ilerlemeye başladı. Bildiği bir kapı falan yoktu. Sadece içgüdüleri öyle yapmasını söylemişti. Zaten artık içgüdülerinden başka güvenebileceği hiçbir şeyi kalmamıştı. Bildiği bütün sanatlar aklından uçup' gitmişti. Her zaman alev alev yanan teni, bu eve yaklaşalı beri soğu muştu. Çünkü Zülfikâr'a çok yaklaşmışlardı. Her şey tıpkı kadim kitaplarda anlatıldığı gibiydi. Kelamları bölünmüş, meleklerin sanatı kanlarından çekilmiş, sıradan insanlardan hiçbir farkları kalmamıştı.

Neyse ki içgüdüleri hâlâ işe yarıyordu. Hangi zevk sahi bi ademoğlu böyle istedi bilinmez, evin arka cephesi geniş pencerelerle boydan boya kaplanmıştı. Hatun kimsenin, özellikle de İdris'in bir fikir ileri sürmesine zaman tanıma dan, eline gelen koca bir taşı kaptığı gibi pencereye fırlattı.

Birbirlerine el vererek sırayla önce seyir terasına, oradan da içeriye girdiler. Burası büyük ve mükemmel döşenmiş bir salondu. Tepedeki avizelerden birkaçı hâlâ yanıyordu. Yavaş yavaş karşıya, görünürdeki tek kapıya doğru ilerlemeye baş ladılar. Hatun kapıyı yavaşça araladı ve dışarıya baktı. Fazla bir şey anlamamıştı. Zira kimin kime ateş ettiği belli değildi. Uzun koridorun sonundaki kapıdan, dışarıdaki çatışmanın izlerini görebiliyordu. Sol taraftaki merdivenlerin başında da bir grup adam yukarıya doğru silah sıkıyordu. Bunların fedai oldukları kesindi. Hatun, "O zaman yukarıdakiler de Ge celiler olmalı," diye düşündü. Kapıyı aralık bırakıp vaziyeti Ustalarda anlattı ve "Yaylım ateş. Doğruca merdivenlere," de di. Sonra ilk mermiyi namluya sürüp İlyas'a döndü: "Aç şu kapıyı!"

İlyas, yan yana dizilmiş olan Ustaların hazır olduğuna kanaat getirince, çift kanatlı kapının tam ortasına tekmeyi in dirdi. Menteşelerin sökülüp, önlerinin açılmasıyla birlikte beşi birden tetiklere asıldı. Yaylım ateş, merdiveni tutan fe dailerin birçoğunu halletmişti ama şansı yaver giden üçü, kalın mermer korkulukların arasından ateşe devam ediyor lardı. Daha da beteri, bir anda kabaran gürültü dışarıda çatı şan adamların da dikkatini çekince Ustalar iki ateş arasında kalmışlar ve kapının iki kenarına pısmışlardı. Mermiler şim dilik o kadar yoğun değildi ama konumları o kadar kötüy dü ki, burunlarını ucunu bile gösteremiyorlardı. Hatun, kar şı tarafta kalan Salih ile İlyas'a merdivendeki adamları işaret ederek, "İndirin şunları!" dedi ve rahat nişan almalarını sağ lamak için tüfeğini doğrultup şarjörü rasgele boşaltmaya başladı. Nişancılıkta Ocak'ın bir numarası olan Salih bu fır satı kaçırmadı ve korkulu mermerlerinin tam gizleyemediği bir fedaiyi tek kurşunla avladı. Çok güvende olmadıklarını fark ederek yer değiştirmeye çalışan diğer iki fedainin işini de yukarıdan gelen kurşunlar bitirmişti.

Yolun açıldığını gören Niran Hatun hızla ileriye atıldı ve ateş ede ede merdivenin başına ulaştı. Arkadaşlarını rahat latmak için hâlâ kapıya doğru tetik basmaya devam ediyor du ama aklı yukarıdaydı. Geceli olduklarını düşündüğü adamlar yanılıp da kendisine ateş etmesinler diye yukarıya doğru, "Ben Niran Hatun," diye seslendi. Cevap yerine bir kaç ayak sesi gelmişti ama Hatun merdivenlere doğru koş maya başlamış olan Salih'i korumakla meşgul olduğu için arkasını dönememişti. Boşalan şarjörünü değiştirmek için geri çekilince, fırsatta istifade kafasını kaldırdı ve tıpkı bir iki basamak yukarıdaki Salih gibi kasılıp kaldı. Merdivenlerin tepesine yakın bir yerde Elif, yüzünde gülümser gibi bir ifa deyle kendilerine bakıyordu.

Niran Hatun kendini hemen toparlayıp şarjörü yuvasına yerleştirdi ve ateş etmeye başlamadan önce Elife, "Bırak o silahı," dedi. Elif hiç oralı olmamıştı. Sert bir emirle yukarı daki adamlarını çağırdı ve hepsini Hatun'un yanına gönder di. Yirmi kadar adam dışarıya doğru ateş etmeye başlayınca kapının önü dağılıvermişti. Elif, yanlarına gelmeye çalışan diğer Ustalar'a durmalarını işaret ettikten sonra. Hatun ile Salih Usta'nın koluna yapışarak, "Tek çıkış arka taraf," dedi, "Acele edin."

Hatun'un çok gönüllü olduğu söylenemezdi ama Elifin lafını dinlemeye mecburdu. Adamların ateşi altında rahatça salona geri döndüler. İçeri girer girmez Elif Ustalar'ı güvenli bir köşeye çekti. Kadife bir zarfı uzatarak, "Alın bunları," dedi, "Hemen gidin buradan. Fazla dayanamayız."

Hatun zarfı kızın elinden çekip aldı ve İdris'e uzattı. İçinde ne olduğunu çok iyi biliyordu ama umursamamıştı. Eliften başka hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordu. Kızı om zundan yakalayıp pencereye doğru sürüklemeye çalıştı ama Elif, koluna sertçe vurarak kendini kurtardı.

"Bir kerecik aptallık yapma," dedi Elif, "Bu adamlar be ni istiyor. Yanınızda ben varken buradan

www.e-kitap.us

çıkmanız imkânsız. Gidin hemen." Hatun aptallaşmıştı. Dik dik kıza bakıyor ama bir şey söyleyemiyordu. Elif ise yüzünü Salih Usta'ya çe virmişti. Gözpınarlarındaki bir iki damla yaşla kendisine ba kan adamın yanaklarını usulca okşayıp, bıyıklarına dokun duktan sonra sadece, "Kusura kalma," dedi.

Bu laf Hatun'u çıldırtmıştı "Emanetleri çaldım şimdi de özür mü diliyorsun?" diye bağırdı. Sesi, silah seslerini bile bastırmıştı. Elif aynı şiddetle karşılık verdi: "Emanetler için özür dilemiyorum, ustamdan özür diliyorum ben! Hadiseni ze. Durmayın artık burada."

Hatun, "Sen de geliyorsun," diye ısrar etti. Kızı tekrar omzundan yakalamıştı ve bu sefer bırakmaya niyeti yok gi biydi. Elif gitmeleri için diğerlerine yalvarmaya başlayacaktı ki İdris Usta araya girdi: "Burada iki emanet var," dedi zarfı kıza doğru sallayarak, "Seninki nerede?"

Elif muzip muzip güldü: "Niran Hatun'un çekmecesin de." Sonra Hatun'a döndü: "Hani senin kırmızı dudak bo yan var ya. O kutunun içinde. Senden iyi emin mi..."

Son kelimesi suratına şaklayan şamar yüzünden ağzın dan çıkamamıştı. Hatun kıza gırtlaklayacakmış gibi bakı yordu. Bu tokadı emanetleri çaldığı, kendisini emin olarak kullandığı, küstahlık yapıp durduğu için atmış değildi. Şu dudak boyası meselesinin Ocak'ın ortasında açılmasına fena bozulmuştu. "İlyas", diye seslendi, "Al Elifi gidiyoruz." Pencereye doğru yürümeye başladı.Tam kafasını kaldırmıştı ki, dışarıdan yağmur gibi bir tüfek ateşi başladı. Camlar bir biri ardına patlıyor, lime lime olan perdeler havalara savruluyordu. Dışarıdaki fedailer ateş üstünlüklerine iki de maki neli tüfek ekleyince Gecelileri iyice sindirmişler, sonra Beh-ram'ın emrini hatırlayıp evi kuşatmışlardı. Elifin adamları kapıyı daha fazla tutamazlardı. Fedailer cümle kapısından içeriye girmeyi başarmışlardı ve ağır da olsa salona doğru ilerliyorlardı. Burada kısılıp kalmışlardı. Ustalar son çare olarak pencerenin dibindeki büyük mermer masayı devir mişler ve arkasına saklanarak ateş etmeye koyulmuşlardı. Bir taraftan da arkalarını kolluyorlardı. Ateş her geçen sani ye biraz daha yoğunlaşıyor ve Elifin adamları birer birer düşüyordu. Herkes kafasından bir çare düşünüyordu ama yok tu işte. Alamut'taki yarenlerine malum bile olsa, buraya ulaşmaları en az bir saati bulurdu. Kapının önündeki son adam da düştüksen sonra burada çeyrek dakika bile dayana mazlardı. idris Usta, cebindeki tüm şarjörleri çıkartıp önüne koydu. Taş çatlasa iki yüz tane mermisi vardı. Bunların hep sini kullanacak kadar yaşayabileceğine bile ihtimal vermiyordu. Hemen yanında yatmakta olan Elifin kulağına eğilip, "Yahu," dedi, "Yok mudur bunlarla anlaşmanın bir yolu?"

Elif, şaka yapıp yapmadığını anlamak için Usta'nın su ratına şöyle bir baktı. Gayet ciddi görünüyordu. "Yok Usta," dedi fısıldayarak, "Bu sefer yok..."

72

Saray ismiyle tabir edilen büyük konağın bahçe kapısı nın on adım kadar gerisinde, çok çok yüz altmış santim bo yunda, saçı sakalı ağarmış, masum ve mahzun yüzlü, zayıfçık bir ihtiyar adam durmakta ve hayretler içerisinde konağa bakmaktaydı. Koltuğunun altında, sayfaları cildinden kurtu lup dışarı uğramış, kendi gibi gariban bir defter vardı. Ka mış kalemini kuşağına alelacele sokuşturduğu da kumaşı boyayan mürekkep lekesinden belliydi. Beyaz giyinmişti. Lakin orada burada çok debelendiğinden midir nedir, dizleri çimene, eteği toprağa, sırtı çatıya ve yenleri de envai renkte lekeye bulanmıştı. Dünya denen bu diyara yeniden ayak basalı, yine bu dünyanın zamanıyla, ancak yarım saat olmuştu ama yüreği öyle bir gamlanmıştı ki artık kim bilir nerelerde temizlenirdi. Olmuyordu artık, zor geliyordu bu dünya de nilen diyar. Kahrına katlanacak mecali de yoktu, gelmeye ni yeti de ama mecbur kalmıştı işte.

"Yahu bu ne hal?" dedi ihtiyar adam hayretler içerisinde ve konağa doğru yürümeye başladı. Kapıdan içeriye adımını atıp etrafa bakmaya başladı. Güzelce de bir yerdi üstelik. Bahçesine ehilce bir el değmişti ama anlaşılan aynı elin bira zı insanına değmemişti. Az ötede sol tarafta, görebildiği ka darıyla biri ademoğullanndan, diğer ikizler soyundan iki öbek karşı karşıya geçmişler, birbirlerine doğru tüfek atmaya tutuşmuşlardı. İhtiyar adam hiç karışmayacaktı. Zira tövbeliydi ademoğlunun ve ikizler soyunun işlerine bulaşmaya ama merhameti yine el vermemiş, o yana doğru seğirtmişti.

Yavaş adımlarla yanlarına kadar sokuldu, her iki tarafı da biraz izledikten sonra yüksek ama tatlı bir sesle, "Evla dım yapmayın!" diye seslendi.

www.e-kitap.us

Tüfekler bir anda susuvermişti. Fedailer ve Geceliler, bir anda ortaya çıkan bu ihtiyar adama ezik gözlerle bakıyorlar dı. Belki ne yaptıklarının farkında değillerdi. Ne yapacakları nı da bilmiyorlardı. Sadece ayıplar bir sesle yapmamaları söylendiği için durmuşlardı. Bazıları korkmuştu. Bazıları bu ihtiyara hayatlarında hiç kimseye beslemedikleri bir saygıyla bakıyordu. İçinde birazcık merhamet barındıran birkaçı ise utançtan kıvrım kıvrım kıvranıyordu.

İhtiyar adam parmağını fedailerden birine uzatarak, "Sen," dedi. Sonra Gecelileri işaret etti "Tanır mısın bu tüfek attığın adam kimdir, necidir? Ne yaptı sana? Malına mı göz dikti, ırzına mı uzandı? Hadi de bana bunları bunları yaptı. Öldürmek mi gerekir?"

Fedai, 'Hayır,' kelimesinin bile haddine olmadığını dü şünerek kafasını iki yana salladı.

İhtiyar devam etti: "E evladım. Nasıl ameldir bu? Haa... Sen dersen ki bana 'ben emir kuluyum, ekmeğimi bundan kazanırım' O zaman ben de sana iki çift laf ederim: Sana bu emri veren adamın elinden aldığın yavan ekmektir, rızkın değildir. Haydi! Kalkın gidin rızkınızı başka yerde arayın!"

İnsanlar ve Geceliler, o an orada olup da ihtiyar adamın sözlerini işiten kim varsa tekmili birden silahlarını bırakıp, ayağa kalktılar ve başlan önde usul usul bahçeyi terk etme ye başladılar. Adam arkalarından bakıyor ve içinden, "Vah vah," çekip duruyordu. Biliyordu ki bu işi şimdilik hallet mişti. Biliyordu ki dünya denen bu diyarın ahalisi zor usla nır, çabuk unuturdu. Yine de her biri adına hayırlar dileyip hâlâ tüfeklerin patlamakta olduğu eve doğru yürümeye baş ladı.

Elifin adamlarının sonuncusu da az öce böğrüne bir kurşun yemişti ve İdris Usta da son şarjörünün yarısına gel mişti. Cayır cayır kurşun yakıp tabancalarına talim etmeye başlayan Niran Hatun ve Bengi başta olmak üzere kimseden mermi sormaya niyeti yoktu. Namluların ağzındaki herkesin son çırpınışıydı. Buraya kadar bile çok iyi dayanmışlardı. Et raflarındaki silah sesleri de yavaş yavaş azalıyordu. Adam lar cephanelerinin tükenmekte olduğunu anlamış olmalılar dı. Muhtemelen bitirici hamleye yapmak üzere pozisyon alı yorlardı.

Tam tahmin ettiği gibi, kapı tarafındaki silah sesleri bir anda kesiliverdi. Arka bahçedeki adamlar da yerlerinden kı pırdamalarını engellemek için sadece taciz ateşi açıyorlardı. Merdivenlerdeki ayak sesleri de iyice yaklaşmıştı. İdris Usta, hiç adeti olmadığı halde sırf son bir delikanlılık olsun diye, ayağa fırlayıp kalan yarım şarjörünü boşaltmaya hazırlanıyordu ki. Bengi önce davrandı. Sinirleri bu sessizliği kaldır mamış olacak, çığlığı patlatarak ayağa fırladı tabancasında ne kadar kurşun varsa kapıya doğru boşalttı. Mermisi bitin ce de, "Hekim Sultan," diye inleyerek dizlerinin üzerine çö küverdi. Bengi'nin vurulduğunu ve ağzına o kutlu ismi al madan ölmek istemediğini düşünen İlyas, kızı yakalayıp yü zünü o koca ellerinin arasına aldı. Gel gör ki Bengi gülüyor du. Öyle kahkahalarla değil ama sanki delirmiş da sevinçten ağlıyormuş gibi... "Kurtulduk İlyas," diye mırıldandı. Sonra katıla katıla ağlamaya başladı: "Bitti, hepsi bitti. Emanetler, Elif, Zülfikâr, Geceli, meceli hepsi bitti İlyas... Kurtulduk."

İlyas, yavaş yavaş kafasını masanın ardından çıkardı. Ablası haklıydı. Kurtulmuşlardı. Çünkü bir buçuk asırdır görmediği Hekim Sultanları, nam-ı diğer Lokman Hekim, tam karşılarında duruyordu. İlyas ayağa kalktı. Eğilip sela mını verdikten sonra kendini her nasılsa ayakta kalmış bir sandalyenin üzerine bıraktı. Silahını elinden bıraktı. Gürzü nü taşıyan kemerini ve zırhının bağlarını da çözdü. Bitmişti. Gerçekten bitmişti.

Bahçedeki birkaç kendini bilmez hâlâ ateş etmeye de vam ediyordu ama ne gam. Bu kurşunlar kimseye değemezdi. O tarumar olmuş, duvarları delik deşik, camları patlak, avizeleri yerlerde sürünen ve bir tek eşyası yerinde olmayan salonda Bengi Hatun hâlâ yerde ağlamaya devam ediyor, İdris Usta dizlerinin üzerinde, "Şükürler olsun," diye inliyor ve arada sırada kafasını kaldırıp Hekim'e bakıyordu. Niran Hatun, siper olarak kullandıkları masanın kenarına oturmuş ve yüzünü elleriyle kapatmıştı. Galiba o da ağlıyordu. Salih Usta hâlâ masanın arkasındaydı. Doğrulmuş ama bir türlü ayağa kalkamamıştı. Yüzünden sadece ve sadece yorgunluk okunuyordu. Eğer müsait olsaydı, Hekim'den tek isteği hu zurlu, derin bir uyku olurdu. Ve Elif. Elif Hatun... Hekim'in yüzüne bakmak zorunda kalacağını herhalde hiç hesaba kat mamıştı. Garipti ama onun da içinden aynı şey geçiyordu. . "Bitti," diyordu kendi kendine, "Gerçekten bitti," Haklıy dı....

73

Fırtına dinmiş, pisliğin büyük kısmı kaldırılmış geriye sadece süprüntüler, kara deftere not

www.e-kitap.us

edilenler, verilen sözler ve vaatler kalmıştı. Bütün bu işler de İdris Usta'nın sırtına yüklenmişti. Zülfikâr şimdilik merasimiyle kınına yerleştiril miş ve uygun bir yer bulunana kadar Kütüphane-i Arifan'a kaldırılmıştı. Alamut baskınında yakalanan onlarca fedaiye ne yapılacağı daha konuşulmamıştı bile. Yüzbaşı ile Üsteğmen'e yeniden üniforma giydirebilmek için bir yol bulunma lıydı. Yüz elli adamını göndererek sözünde duran Kamalı Celal yakında mızıldanmaya başlardı. Sırtına idareten bir hilat atıp çenesini tıkamakta yarar vardı. Savaşa katılan Hunhan'ın askerleri ödüllendirilmeli, İzmir'den verdiği destekle büyük işler başaran Bay Lucien madden ve manen onurlandırılmalı, Şefvi'ye fazla gebe kalmak için gönderdiği paralı askerlerin masraflarının en azından bir kısmı karşılanmalıy dı. Solaklar ve Yörükler için ise yapacak fazla bir şey yoktu. Gidip Abbas Ağa'mn ve onca yiğidini kurban veren Ayvaz Bey'in etekleri öpülmeli, ömürleri boyunca can baş üstünde taşınmalıydı.

Oflayıp puflasa da Usta kolları sıvayıp işe koyulmuştu. Hele iki gece önce yaptığı iş sırtından iki yükü birden atmış, ağzını da bayağı bir tatlandırmıştı. Neslişah Hanım'ın beylik tahtına oturmaya hazırlanan oğlu rızayı arayıp, şu malum dosyayı vereceğini söylemişti. Taze beylerin her şeye atlama huyuna bayılıyordu. Zavallı Rıza ve adamları, dosyayı al mak için randevu yerine geldiğinde, karşısında lanet suratlı Kavar'ı ve Şebhunlar'ı bulmuşlardı. Böylelikle Usta, hem Şebhun'a verdiği 'cebinize iki Rebii asilzadesinin yüreklerini koyarım' şeklindeki sözünü tutarak adamların efendi gibi memleketlerine dönmelerini sağlamış, hem de Makbule Ha nım'ın küçük oğlu Kerim'e beylik yolunu açmıştı. Koca Kaya Bey'in hanedanından geriye kala kala iki veliaht kaldığı için, Kerim'in tahta oturması kesin gibiydi. Düşündükçe Usta'nın neşesi yerine geliyordu. Rebii'nin başında gencecik, çömez mi çömez, bir bey, yuları Ocak'a çoktan kaptırmış olan bir valide sultan ve yeni beyin sağ kolu rütbesinde Geceli Naim! Oh ki ne oh!

Bütün bu güzel gelişmelere rağmen şu an Usta'nın canı bir hayli sıkkındı. Solaklar'ın mekânına doğru yürürken ayakları geri geri gidiyordu. Niran Hatun dün kendisine çok can sıkıcı bir görev daha yüklemişti. Elif vukuatında 'sorguculuk' yapacak, yani Elifin itiraflarını Ocak adına kayda ge çirecekti. Bu aslında ekseriyetle Bengi'nin yaptığı bir işti ama herhalde bu böyle bir durum için uygun görülmemişti. Canını sıkan kızı dinlemek falan değildi. Sorgucunun bir başka görevi de Hüküm Divanı'na görüşlerini söylemek ve verile cek ceza için önerilerde bulunmaktı, içinin kaldırmadığı asıl buydu.

Solakların odasına girdikten sonra herkesi çabucak se lamlayıp doğruca üst kata çıktı. Aslında hüküm bekleyenle rin yeri aşağıdaki zindanlardı ama geçmiş günlerin hürmeti ne Abbas Ağa'nın gönlü buna el vermemişi Elifi yukarıdaki odalardan birine koymuşlar, başına da yamaklardan birini dikmişlerdi. Usta bu işi resmiyetiyle halletmenin her ikisinin de yararına olacağını düşünüyordu. Asık bir suratla doğruca içeriye daldı. Hürmeten ayağa kalkan kızın yüzüne bakma dan oturmasını işaret ettikten sonra altına bir sandalye çekti. Konuya nasıl gireceğini düşünüyordu ki Elif, "Sorguya seni mi gönderdiler Usta?" diye sordu.

İdris Usta sesini titretmeden, "Evet," dedi. Biraz düşün dükten sonra hemen konuya girdi: "Alamut'a Yediler'in eminlerinin kimliklerini ve yerlerini sen mi söyledin?"

Elif tereddütsüz cevap verdi: "Evet. Ben söyledim."

"Aynı kişilere Zülfikâr'ın yerini sen mi söyledin?"

"Evet."

"Çalınmasını sen mi emrettim."

"Emretmedim. Talep ettim."

"Sanatını kullanarak kendine ordu kurdun mu?"

"Evet Usta, kurdum. Hatta niyetim daha büyüğünü kur maktı ama olmadı."

"Emanetlerin çalınmasıyla ilgili düzenler senin aklından mı çıktı?."

"Büyük bir kısmı benimdi."

"Peki Yediler'le ilgili tüm bilgileri bu adamlara sen mi verdin?"

"Evet Usta. Ben verdim."

"Bu adamlara Yedileri ortadan kaldırmalarını sen mi emrettin."

"Asla!" dedi Elif, "Öyle bir şeyi ne emrettim ne de iste dim."

Usta kıza şöyle bir baktıktan sonra devam etti: "Peki eminlerin öldürülmesini isteyen sen miydin?"

www.e-kitap.us

"Hayır Usta. Bana getirmelerini istemiştim. Emanetlerin yerini zihinlerinden okuyacaktım ama olmadı. Kendi bildik leri gibi hallettiler."

"Eminlerin kimliklerini, sanatınla Yedilerin zihnini oku yarak mı öğrendin?"

Elif gülümsedi: "Evet Usta... Evet, ama sanatımla kim seyi zorlamadım. Herkes emininin yerini bana adeta kendisi söyledi."

"Nasıl?"

"Usta! Ocaktaki herkes bu eminler yüzünden diken üs tünde. Herkesin aklında sürekli eminleri var. Okumamak mümkün değil ki. Kim boş kalsa emininin ne yaptığını düşü nüyor. Bir Behruz Usta aklına getirmiyor, bir de hayrettir ki Salih Usta. Senin emanetini Genelkurmay'ın arşivinde sakla dığını biliyorum. Sen de emanetini bir insanoğluna teslim et mek istemiyorsun. Güvenmiyorsun..."

İdris Usta diyecek bir laf bulamamıştı, çünkü Elif yerden göğe kadar haklıydı. Bu emin ve emanet sistemi herkesi pe rişan etmişti. Kendisi bile emanetini olabilecek en güvenli yere saklamıştı ama görüldüğü gibi, aklına getirmeden ede miyordu. Sorgu tam tahmin ettiği gibi hızlı ilerliyordu. Sora cağı bir tek soru kalmıştı. "Peki Elif," dedi, "Düzen kurmak suretiyle Ocak'ı tehlikeye attığını, sanatını kötüye kullandı ğını, insanların ölmesine sebebiyet verdiğini, Ocak'ı yıprat mak ve daha fazla kudret elde etmek için şer güçlerle işbirli ği yaptığını, bu sayede Ocak'ın savaştığı karanlığın yüksel mesini sağladığını kabul ediyor musun?"

Elif biraz durdu. Aslında bu uzun sorunun içinde itiraz edeceği ve tartışmaya açmak isteyeceği bir sürü şey vardı ama karşısındaki hukuk da adalet de Ocak'ın diliyle konuşu yordu. Bir taraftan da zaten istediği bu değil miydi? "Evet Usta" dedi sakin bir sesle, "Kabul ediyorum."

Cevabın böylesine kesin gelmesi Usta'yı sarsmıştı. Bu rada işinin bittiğini, divan'ın işine yarayacak tüm itirafları topladığını düşünerek sandalyesinden kalktı. Tam kapıyı aç mak üzereyken durdu ve döndü: "Niye be kızım? Niye?"

Elifin bu soruya cevabı çoktan hazırdı. Ama anlaşılırdı, ama anlaşılmazdı. "Sıkıldım be Usta," dedi, "Sıkıldım. Artık iyicilik oynamaktan sıkıldım. Karanlık kovalıyoruz diye yüzyıllardır cengâvercilik oynamaktan sıkıldım. Bitmeyecek bir savaşta sürekli kılıç sallamaktan sıkıldım ve her şeyi bitirebilecck kudretteyken, hiçbir şey yapmamaktan sıkıldım. Yahu bizim neremiz iyi? İsmini ağzımızdan düşürmediğimiz Lokman Hekim, o Bengi'nin yaptıklarını, senin döndürdüğün dalavereleri duysa, görse kalpten gitmez mi? Ben anla dım ki biz bu savaşı bitirmek istemiyoruz. Çünkü kötülük dediğimiz şeyden asıl beslenen biziz. Gecelilerin oyunları, Hail'in şeytanlıkları olmasa, biz de olmayız. Biz ne cennette yiz ne cehennemdeyiz Usta, ne cennetliğiz ne de cehennem lik. Hükmediyoruz diye ortalıkta dolaşıp, iktidardan korku yoruz. Koskoca imparatorluk gözümüzün önünde eridi gitti seyrettik. Niye? Çünkü insanoğlunun işine karışmayız. San ki biz bostanda bittik! Canıma tak etmişti Usta. Gözümü karartmıştım. Ben insanoğlunun işine karışmak istiyordum, ik tidar istiyordum, Alamut'u istiyordum. Belki cihana huzur getiremezdim ama en azından kendim huzur bulurdum. En azından yerim belli olurdu. Zaten belli oldu da... Söyle Salih ustama en büyük utancım ona karşı. Herkes her şeyi hak etti ama o değil. Ustam benim gibi bir çırağı hak etmemişti."

"Söylerim," dedi İdris Usta ve odadan çıkıp gitti. Mahal leye doğru yürürken kızın dediklerini düşünüyordu. "Keşke zamanında bunları Behruz Usta'yla tartışsaydı," diye geçirdi içinden. Aklına geçmişte yaşananlar geliverdi. Kız derdini anlatmaya çalışmamış değildi. Lakin her defasında lafı ağzı na tıkılmıştı. Birden bu davanın sorgucusu olduğunu hatırla dı. Elifi en iyi savunabilecek kişiydi ama sırtındaki görevle bunu yapması olanaksızdı. Diğer taraftan da kızın savunula cak fazla bir durumu yoktu. Zaten savunulmak istediği de söylenemezdi. Divan er ya da geç kendisinden görüşünü so racaktı. Avukat olarak değil, sorgucu olarak tabii ki. Usta da, kızın bütün suçları kabul ettiğini göz önünde bulundurarak Divan'a ceza önerisini yapacaktı. Aklına gelen en hafif şey 'azil'di. Bu Elifin Ocak'tan atılması ve iksir de dahil olmak üzere tüm nimetlerinden mahrum bırakılması anlamına geli yordu. Bu karardan sonra zaman sadece kız için değil, her kes için çok daha korkunç akmaya başlayacaktı...

74

Lokman Hekim, kartallarını o dağın başından toplayıp geldiği geceden beri mahalledeydi.

www.e-kitap.us

Aslında bu diyarda bu kadar uzun durmaya hiç niyet etmemişti ama Ocak'ın müş külatını duyunca biraz daha kalmakta bir sakınca görmemiş ti. Tıpkı beş iksir zamanı önce yaptığı gibi mürekkebi deftere kendi elleriyle dökmüş, kendi kelamını kendi okumuştu. Şu sıralarda Bengi dağlarda, bayırlarda Yüce Çınar'ın yerini bil dirdiği türlü nebatatı arıyor olmalıydı. Bu işleri bitirdikten sonra Hekim zamanının tamamını biricik çırağına ayırmıştı. Ta uzak diyarlardan çığlığını işitip yetiştiği Behruz'un yara sını tımar etmiş, sıra gönlündeki dertlere derman bulmaya gelmişti. Çocukcağız öyle bir dolmuştu ki, iki buçuk asırdır hasret kaldığı ustasına tam iki gün iki gecedir içini dökmek teydi.

"İşte böyle Usta" dedi Behruz, "O dengim dediğim kos koca Teşup devriliverdi..."

Hekim gülümsedi: "E demek ki dengin değilmiş evla dım."

"O zaman benim bu dünyada dengim kalmamış demek tir Usta- Derdimi senden başka kimse anlamaz. Ben kendim den korkar oldum. Yere düşen her damlanın, oynaşan her rüzgârın emrimde olduğunu hissediyorum. Ama hâlâ nefsimden çekiniyorum. Teşup gibi insanoğlunun biat edişine kanıp korku salmaktan, inayet dağıtmaktan, hüküm vermekten korkuyorum. Beni Ocak'tan azat et Usta. İzin ver ben bu iksiri içmeyeyim. Yoksa hepimizin adına kara çalaca ğım."

"İyi ki gelmişim," dedi Hekim, "İyi ki gelmişim de gör müşüm seni, yoksa hiç fark etmeyecektim. Şimdi sana bir şey diyeceğim. Sevinir misin üzülür müsün bilemem. Beh ruz oğlum. Senin iksirlik halin kalmamış."

"Ne demek bu Usta?"

"Şu demek ki, artık iksiri içsen de olur içmesen de. Sen olmuşsun!"

Behruz Usta, aynen hekimin dediği gibi sevinsin mi, üzülsün mü bilemiyordu. Böyle bir mertebeye eriştiği için mutluydu ama bu kıyamete kadar dünyada kalacağı anlamı na geliyordu. "O zaman kapat beni bir yere Usta," dedi, "Vur kilidi üstüme, öyle git. Ben yoruldum artık. Sanki ben büyüdükçe dünyanın gamı da büyüdü. Taşıyamaz oldum."

Hekim, çırağının yanaklarını okşadı: "Bu dünya denen yer böyledir evlat! Kimse eremedi sırrına. Dönmeye böyle başlamış herhalde, böyle de dönecek. Lakin ne kilide gerek var ne de seni kapatmaya. Gel seni başka diyarlara götüreyim isminin bilinmediği, gel seni yeni iklimlere götüreyim hükmünün geçmediği. İster misin?"

"Seninle mi?" dedi Behruz. Gözleri çocuk gibi açılmıştı: "Birlikte mi gideceğiz?"

"İster misin yeniden çırak olmak?"

"İstemem mi usta? Kapıların ardına mı gideceğiz?"

"Kapıların ardında daha ne kapılar var ve onların ardın da daha ne kapılar. Alem sana dar gelir artık Behruz oğlum, gel kainata gidelim. Bir kalem al yanına, bir de defter. Ha bir de kılıcını. Çıraklıkta lazım olur."

"Gidelim Usta. Şu işi halleder halletmez gidelim."

Lokman Hekim biraz bozulmuştu: "Hangi işi evladım?"

"Hani şu Elif meselesi. Bir yere bağlamak lazım."

"Behruz. Bırak artık dünyanın gailesi dünyada kalsın. Sen yoluna var."

"Ama... Niran..."

"Güvenmiyor musun çırağına?"

"Yok... Güvenim tamdır ama hâlâ deli dolu. Ateşi tam sönmedi daha."

"Sen çok mu farklıydın? Kaç surun dibinden toparladım seni, kaç yaranı sardım, kaç kırığını kaynattım. Seni Ocak'ın başına bırakıp giderken gözüm arkada kalmadı mı sanırsın? Ama bırakmak zorundaydım ki Behruz olasın."

"Eh o zaman o da Niran olsun," dedi Behruz.

Bu ayrılık kararı Ocak'a acilen toplanan bir istişare ile duyurulmuştu. Ustalar, Behruz Usta'nın bu beklenmedik toplantı çağrısını Hüküm Divanı zannederek telaşla İstişare Odası'na koşmuşlardı. Gelir gelmez de ortada bir garabet ol duğunu anlamışlardı. Çünkü Usta merasim cüppesinin yeri ne, günlük gri kıyafetleri giyinmiş, kılıcını da beline takmış tı. Sayı tamam olduktan sonra herkesin yerine geçmesini buyurmuştu ve kürsüsünde oturan Hekim'in yanında, ayak ta durarak kararını açıklamıştı. Akabinde, hiçbir tartışmaya ya da soruya mahal vermeden, "Hadi bakalım," demişti, "Yeni minderlerinize."

Başta Niran Hatun olmak üzere herkesin eli ayağına do lanmış, o küçük karmaşanın ardında

www.e-kitap.us

Hatun kürsünün tam karşısındaki mindere yerleşmiş, sağına İdris, soluna da Salih geçmişti. Bengi ile İlyas da oturduktan sonra, sondaki iki minder boş kalmıştı. Behruz Usta yeni düzene gururla baktıktan sonra, "Hekim'in kelamı benim üzerimden Niran Hatun'a geçmiştir," diye konuşmuştu, "Hüküm Nar Sultanın dır." Bu lafın ardından dört usta ayağa kalkarak Hatun'u se lamlamışlar ve icazet kuşaklarını çözüp, minderinin dibine bırakmışlardı. Sonra Hatun ayağa kalkmış, küçükten büyüğe doğru hepsini alınlarından öperek kuşaklarını yeniden bağlamıştı. Bu kısa ve sorgusuz devir teslim töreni bu şekilde sona ermişti.

Veda günü ise bugündü. Behruz Usta'nın bahçesini hü zünlü bir kalabalık doldurmuştu. Yediden yetmişe bütün So laklar gelmişler, savaş kıyafetlerini giyinip merasim düzeni almışlardı. Ahmet sırtındaki üzerindeki bol yıldızlı üniformasıyla. Yüzbaşı ile Üsteğmen de güzel takım elbiseleriyle uğurlama törenine icabet etmişlerdi. Haberi duyan Ayvaz Bey obasını bırakıp aceleyle İstanbul'a ulaşmış, bütün Yö rüklerinin de selamını getirmişti. Bir tek Mehmet Sinan yok tu. O da zaten dün akşam gelip Usta'yla vedalaşmıştı.

Behruz Usta, Solaklar'dan başlayarak herkesle tek tek kucaklaşmış, Yüzbaşı'ya ise yanaklarından şapır şupur öp müştü. Artık sıra hanesinde, geride bırakacağı evlatlarındaydı. Her biriyle uzun uzun konuşmuş, dertlerini ayrı ayrı din lemiş, nasihatlerini bırakmıştı. Geriye bir tek 'elveda' demek kalmıştı. İlyas'tan başlayarak bütün ustalarla kucaklaştı. En son gelip Hatun'un önünde durdu ve "Hoşça kal Nar Sul tan," dedi. Ne var ki Hatun bu soğuk vedaya ağırbaşlılık gösterecek durumda değildi. Usta'nın boynuna atlayarak, "Arada geleceksin ama değil mi?" diye sordu.

"Söz verdik ya kızım," dedi Usta, "Her hıdrellez de bu radayım."

Niran birkaç kere burnunu çekti: "Çok zor zamanda gi diyorsun?"

Usta sesini alçalttı: "Hüküm sende artık. Kolay gelsin."

"Sağ ol Usta... Hoşça kal."

"Hoşça kal kızım."

Ayrıldılar. Usta tam arkasını dönecekken bir anda irkildi. "Az daha unutuyordum" diye mırıldanarak gökyüzüne doğru keskin bir ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra bulutların arasından, dört atın çektiği bir savaş arabası belirdi. Sürücü sü ve üzerindeki askerleri gümüş zırhlara bürünmüşlerdi. "Bu artık senin," dedi Behruz Usta, "Hayırlı günlerde süre sin."

Hatun yeni hediyesine hayran hayran baktıktan sonra dönüp "Sağ olasın" dedi ama Usta, Lokman Hekim'in ardı na düşüp çoktan yürümeye başlamıştı. Kapısından son kez çıkarken saflardaki Solaklar selama durmuşlardı. Lokman Hekim ile Behruz Usta, yani usta ile çırağı, akıl ile irfan yan yana, söylemeye hiçbir dilin dönmeyeceği, hiçbir kalemin yazamayacağı diyarlara ve hikâyelere doğru yürümeye başlamışlardı.

Takvimler mart ayının sonlarına doğru yaklaşıyordu ama Erzurum'un kışı bir türlü bitmek bilmiyordu. Sıcacık ofi sini ve her mevsim yemyeşil olan cennet bahçelerini bıraka rak bu bitmeyen kara kışın ortasında yaşamak zorunda ka lan Behram'ın sinirleri iyice bozulmuştu. Alamut'tan kaçtığı günden beri darmadağın olan tarikatı toparlamaya çalışıyor du, parçalanan teşkilat dikiş tutacak gibi değildi. Yediler'in kurtulduğu haberini alalı beri paranoyası da depreşmişti. Ya kalanma korkusuyla saklandığı evden dışarı çıkmıyor, hatta gidecek başka yerleri olmadığı için yanında kalan fedailerini bile odasına yaklaştırmıyordu.

Bugün, güneşin batmak üzere olduğu şu saatlerde yakın iki adamıyla birlikte dışarıdaydı. Bu, Erzurum'a geleli beri dışarı ikinci çıkışıydı ama yine arabadan dışarıya adımını at mamıştı. Adamlarından birisi gerekli birkaç ıvır zıvırı almak için markete kadar gitmişti. Gelir gelmez hemen eve döne ceklerdi. Behram, bu fırsattan istifade dışarıyı seyrediyor, ha fifçe araladığı camdan biraz temiz hava almaya çalışıyordu. Bir taraftan da saatine bakmayı ve geciken adamına sövüp saymayı da ihmal etmiyordu.

Birkaç dakika sonra beklenen adam, elinde poşetlerle geri geldi. Dışarısı buz gibi olduğundan atkısına iyice sarınmıştı. Behram, arabaya daha adımını henüz atmış olan feda iyi güzelce fırçaladı ve şoföre sürmesini emretti. Motorun ça lışmaya başlamasıyla birlikte ön taraftan pof diye bir ses yükseldi. Behram, radyatörün falan patladığını zannetmişti. Kafasını çevirince şoförün direksiyonun, üzerine yığılmış ol duğunu gördü. Bu sırada Yan koltukta oturan adam da arka sını

www.e-kitap.us

dönmüştü. Daha önce hiç görmediği esmer tenli birisiy di bu. Elinde de susturuculu bir tabanca vardı. Silahı korku dan donakalmış olan Behram'ın suratına doğrulttu ve kötü bir Türkçeyle, "Sana Alamut'tan selam getirdik," diyerek te tiği peş peşe üç kere çekti. Alamut'un iki numarasının cansız bedeni arka koltuğa yığılıp kalmıştı.

Hemen hemen aynı saatlerde Büyük İmam'ın geçici ola rak ikamet ettiği ev derin bir sessizlik içerisinde gündelik ya şamını sürdürüyordu. Fedailer, hâlâ kutsal saydıkları bu yaş lı adama az önce akşam yemeğini sunmuşlar ve huzurdan çekilmişlerdi. Büyük İmam son zamanlarda iyice çökmüştü. Yemeden içmeden kesilmiş, dahası o durmak bilmeyen bü yülü dili bağlanıvermişti. Sedirde saatlerce kıpırdamadan oturuyor, bazen birkaç damla gözyaşı döktüğü bile oluyor du. Kimse bilmiyordu, ama en çok düşündüğü Elif Hanım'dı.

Hasan Hazretleri, kapısının kibarca çalındığını duyunca, "Gel" diye seslendi. Fedailerden biri boşalan tepsiyi almaya gelmiş olmalıydı. Hiç oralı olmadan, penceredeki günbatımı manzarasını izlemeye devam eth. Işık iyice azalmıştı. Fedai, tepsinin üzerinde duran tabakları üst üste koyup, en tepeye de bardakları yerleştirdikten sonra ani bir hareketle elini Bü yük İmam'ın suratına bastırdı. Hasan Hazretleri değil bağır maya, soluk almaya bile hrsat bulamamıştı. Keskin çelik, bo ğazında derin bir sızı bırakarak yol alırken, ihtiyar kulakları nın işittiği son sözler "Sana Alamut'tan selam getirdik" oldu.

76

Günler dönmüş dolaşmış ve Hıdrellez, yani iksirin içile ceği gün gelip çatmıştı. İstanbul, insanlar ve gönüller dışarı da cıvıldayıp duran nefis bahara teslim olmuşlardı. Aynı ba har Yediler'in mahallesini de vurmuştu tabii ki. Lakin tüm güzelliklere, iksire, yaşanacak bir elli yıla daha rağmen yine de yürekler biraz buruktu. Ocağın taze baş kartalı Niran Hatun henüz bir açıklama yapmamıştı ama bugün ikindiye doğru iksiri içmek için toplandıklarında, muhtemelen Elifin hüküm divanını da kuracaklardı. Herkes İstişare Odası'na bu tedirginlikle gelmişti.

Niran Hatun, bütün her şeyin hazır olduğunu görünce Bengi'ye kazanı getirmesini söyledi. Bu ağır havaya uygun adımlarla aşağıya inen Bengi, yine aynı adımlarla geri dön düğünde elinde küçücük bir kazan vardı. Yedi gündür ateşin üzerinde durmakta olan bu toprak kazanı Hâkim'in kür sünün hemen önündeki sac ayağının üzerine yerleştirdikten sonra kenarı çekilip beklemeye başladı. Hatun'un sol eliyle verdiği ilk işaretle birlikte de küçük kepçeyi alıp, minder lerin önünde duran bodur fincanları iksirle doldurdu.

Bengi işini bitirip yerine geçtikten sonra Hatun bir süre daha bekledi ve bu sefer sağ eliyle ikinci işaret verdi. Beş Us ta aynı anda fincanları alıp, bir yudumda içtiler. O koca elli yılın insanın gözüne görünen kısmı bu kadarcık bir şeydi iş te.

Bir süre sessiz sessiz oturduktan sonra Niran Hatun, "Yaren payı hazırlandı mı?" diye sordu.

Bengi, "Hazırlandı Hatun," diye cevap verdi. Bu pay, Ocak'ın yakın dostlarına sunduğu yarım fincanlık iksirdi ve yaklaşık bir kova şerbetin içine karıştırılarak dağıtılırdı. Mik tarı az olsa da işe yarıyordu. Örneğin o demir gibi Abbas Ağa, bundan elli yıl önce yaren payını ilk içtiğinde otuz üç yaşındaydı.

"İyi," dedi Hatun, "Emrimle dağıtırsınız. İksir merasimi bitmiştir lakin söylemem gereken birkaç laf var..."

İdris Usta'nın suratı sıkıntıyla buruşuvermişti. Konuşma vakti gelip çatmıştı ama daha divana hangi cezayı öneneceğine karar veremezdi. Salih'in gözünün içine baka baka kızın idamını isteyemezdi. "Ne yapalım," dedi kendi kendine "Bari azil olsun da ne göreceksek hep birlikte göre lim."

Niran Harun, "Hepiniz Elifin Hüküm Divan'ı için bek liyorsunuz," diye devam etti, "Lakin divan olmayacak. Hük mü kimseye danışmadan bizzat ben vereceğim."

İstişare Odası mayıs ayında buza kesmişti. Kimse Hatun'un aklından geçenleri kestiremiyordu. Bütün vebali sadece kendi sırtına yüklemek istiyor olabilirdi. Ama belki de Elife çoktan reva gördüğü cezayı kimsenin tartışmasını istemiyordu. Ocak'ın lideri olarak böyle bir hakkı vardı ve hep olacaktı.

Hatun kimseden ses çıkmadığını görünce heyecanla kasılmış suratlara tek tek bakarak hükmünü okumaya koyuldu.

www.e-kitap.us

Yaklaşık bir saat sonra. Elifin tutulduğu odanın kapısı sertçe açıldı. İçeri giren Idris Usta elindeki bohçayı yatağın üzerine fırlatarak, "Giyin," dedi ve dışarı çıktı. Elif bohçanın içinde ne olduğunu biliyordu. Cüppesini, kuşağını ve madalyonunu getirmişlerdi ve anlaşılan hükmü verilmişti az sonra Reva Odası'nda kendisine tebliğ edilecekti. Hâlâ bir Yedi sayıldığından, bu odaya resmi kıyafetiyle gitmek zorundaydı. Bohçayı açıp erguvan rengi cüppesini üzerine geçerdi. Demek onlarca cüppesinin içinden bu gün için bunu seçmişlerdi. Fena bir tercih sayılmazdı. Saçlarını aceleyle tarayıp omuzlarına döktü. Kırmızı kuşağını sıkıca bağladı ve son olarak madalyonunu taktı. İşte şimdi tam bir Yedi olup çıkmıştı. Neyse ki fazla uzun sürmeyecekti.

Az sonra İdris Usta yeniden odaya girdi. Elif bu sefer Usta'nın suratındaki durgun ifadeyi iyice görebilmişti. Kor kuyordu ve bunu kendisinden saklamaya hiç niyeti yoktu. Cevap alamayacağını bile bile, titreyen sesiyle sordu: "Hük müm ne?"

"Birazdan öğrenirsin," dedi Usta, "Ama önce şunu iç men gerekiyor."

Elifin yüzünün rengi uçuvermişti. Elindeki fincanı yeni fark etmişti. Bu tür yatıştırıcıları Bengi Hatun'un kellesi uçurulacak adamlar için hazırladığını biliyordu. Derin bir nefes aldı. Soluğu bile titriyordu. "Salih Usta'yı bir görseydim bari," diye mırıldandı. Usta hiçbir şey demeden, fincanı kızın ağzına doğru yaklaştırdı. Elif, dudaklarına değmek üzere olan sıvının kokusunu hisseder hissetmez irkildi ve geriye kaçtı. Bir anda hırçınlaşmış ve gözleri doluvermişti. "İçmem ben onu," dedi, "İnsanda biraz merhamet olur! İç mem ben onu!"

Usta kıza bir şeyler söylemeye çalıştı ama Elif konuş maya devam ediyordu.: "Niran Hatun'un fikri değil mi bu? Kim bilir daha neler geçiyordur aklından. Öldürün beni. Hemen öldürün. Bir elli yıl oyuncağı olamam onun. Ben o iksiri içmem."

Usta, "Kızım," diye çıkıştı, "Aptallık etme. Nasıl öleceği ni sana anlatmama gerek yok herhalde."

"Yok Usta," dedi Elif, "O iş olmaz. Ben Ocak'tan vazgeç tim, o da benden vazgeçsin. Bir elli yıl daha, hem de boy numda hüküm varken dayanamam ben."

İdris Usta son bir kez daha kibarca sordu. Aynı yanıtı alınca kapıyı açıp dışarıda bekleyen Bengi'ye seslendi. Hatun durumu anlamıştı. Odaya girer girmez Elifin yanına yaklaştı ve yumuşak bir sesle, "Bedeninde hep iyi sanatlarımı kullandım," dedi, "Beni başka türlüsüne mecbur et me. Hadi iç şunu."

Elif kaçışı olmadığını anlamıştı. Tek başına Hatun ile Us ta gibi iki sanat erbabıyla başa çıkması mümkün değildi. "Kullan o zaman," diye cevap verdi, "Kılım kıpırdamaz. Ben iksiri kendi rızamla ağzıma koymam. Bari zorla içmiş olayım."

"Tamam öyleyse," dedi Hatun ve kızın ensesini okşayıverdi. Elif bütün bedeninin hâkimiyetini kaybetmiş bir şekilde yatağa yığılıvermişti. İdris Usta da iksiri kızın açık duran ağzına döküverdi.

Bir sonraki durakları Reva Odası denilen yer olmuştu. Burası Solak zindanlarının hemen üst katındaki tek gözlü bir odacıktı. Ocak'la yaptığı akdi bozan bir kişi hakkında verilen hüküm burada tebliğ ve infaz edilirdi. Şahitler de olan biteni odanın ortasına çekilen tahta kafesin ardından izlerlerdi.

Elif, Reva Odası'nın ortasında beklemekteydi. Kafesin ardında kimlerin olduğunu göremiyordu ama kimlerin ol madığını aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Az sonra kapı açıldı ve İdris Usta içeri girdi. Koyu yeşil merasim cüppesini giymişti. Kızın karşısına geçip gür bir sesle konuşmaya baş ladı: "Sen yetiştiğin, ekmeğini yediğin, sanatını yücelttiğin Ocak'a ihanet ettin. Yoldaşlarının emanetlerine el uzattın. Katillerle ve hainlerle işbirliği yaptın ve birçok masumun kanına girdin. Suçların bağışlanacak gibi değildir. Salih Usta çırağı Elif Hatun! Yedi Kartal Ocağı'nın başı Behruz Usta çırağı Niran Hatun'un hükmüyle, seni bu Ocak'tan azlediyorum."

İdris Usta son kelimesini söylerken, sağ elini aşağıdan yukarıya doğru savuruvermişti. Bu hareketle birlikte Elif in kuşağı çözüldü, madalyonu kopup düştü. Usta yerdekileri çabucak toparladı ve çıkıp gitti. Kafesin arkası da boşalmış gibiydi. Elif ise Reva Odası'nda öylece kalakalmıştı. Ken disini biraz garip ama fazlasıyla da rahat hissediyordu. Önünde elli yıllık bir ömür vardı ve artık Yedilerden değildi. Hemen kaçıp gitmek istiyordu. Niran Hatun nasıl olsa bul duğu her fırsatta kendisiyle uğraşıp duracaktı. Uzak dur mayı başardığı her dakika kardan sayılırdı. Cüppesini çıkar tıp koluna astı ve dışarıya çıktı. Tam tahmin ettiği gibi Niran Hatun birkaç adım ileride kendisini bekliyordu. Elifin niyeti görmezden gelip geçip gitmekti. Öyle de yaptı. Ama Hatun

www.e-kitap.us

arkasından, "Gel buraya!" diye bağırıverince, eski alışkanlıklarından olsa gerek, dönmek zorunda hissetti.

"Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu Hatun.

Elif, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Hatun sinirli sinirli güldü: "Bilme zaten. Gördük gittiğin yerleri." Eliften bir ses çıkmadığını görünce devam etti: "Biliyorsun, sayende Ocak'ın nüfusu bir kişi azaldı. Behruz Usta'yı da sayarsak, bize iki çırak lazım."

"Doğru," dedi Elif. Bir taraftan da bu muhabbetin ner eye bağlanacağını düşünüyordu ki. Hatun aniden bileğinden tutarak, "Artık Yediler" den olmasan da bu konu seni de ilgilendiriyor Elif Hanım," dedi. Gözlerinden kıvılcımlar sıç rıyordu: "Ben bir çırak buldum. Sanatı ender, yalnız yara maz biraz. Ama biraz eğitilirse yola gelir."

O anda küçük bir metal şıkırtısı duyuldu. Elif dehşet dolu gözlerle bileğine bakıyordu. Hatun kendisine altın bilezik takmıştı. Bu, kaybolmalarını önlemek için çırakların bileklerine takılırdı ve Usta'nın rızası olmadan çıkması mümkün değildi. "Yapamazsın bunu," dedi Elif, "Zorla kim seyi alıkoyamazsın. Ocak'ın geleneklerine ters bu!"

Hatun kızın diğer bileğine de yapıştı: "Sen ve ben Elif. Usta ve çırak artık tüm geleneklerden azadeyiz. Tam is tediğin gibi işte. Gelenek yok, aptal merasimler, saçma kural lar yok. Hiçbiri yok. Yaşın geçmiş olabilir, umurumda değil. Sanatında ilerlemiş olabilirsin bana ne. Seni seçtim Elif. Sen benim çırağımsın ve bu bilezikten ancak icazet alıp yeniden kuşanınca kurtulabilirsin. İşittin mi beni."

Elifin midesi bulanmaya başlamıştı. Yetkisi vardı, gücü vardı ama kendisini sonsuza kadar yanında dolaştırmaya gerçekten niyetli olamazdı. Sanatını kullanarak Hatun'un gözlerine baktı. Çok net görebiliyordu. Niran Hatun'un zih nini tek bir söz kaplamıştı: "Ya aldığın son nefeste yanında ben olacağım, ya aldığım son nefeste yanımda sen!"

77

Yüzbaşı tam bir haftadır İzmir'deydi. Mevsim hazirana çeyrek vardı. Tam kemik ısıtma mevsimiydi yani. Bir haf tadır her akşamüstü yaptığı gibi Göztepe Sahil'deki kafesine yerleşmiş, ilerideki denize ve hemen önünden gelenlere geçenlere bakarak çayını yudumlamaktaydı. Nedense bu şehirde canı kahve çekmiyordu. Sanki o içecek İstanbul'a ya da Ankara'ya ait olan kasvet dolu bir şeydi.

Bir hafta önce Ahmet Paşa'nın verdiği kafa iznini kul lanarak Doğan'la birlikte kendilerini memleketlerine atmış lardı. Her şey yolundaydı. İstanbul'dan bile keyifli haberler geliyordu. Duyduğuna göre şu Elif Hanım krizi de çözüm lendikten sonra herkes iyice bir gevşemişti. En son konuş tuklarında Bahçıvan tatile çıkmak üzereydi. Rotasını kesinIeştirmemişti ama çok uzaklara gideceğini söylemişti. İnsan gibi bir tatil yapacağını da özellikle vurgulamıştı. Yani vize alacak, uçağa binecek, tur otobüslerine yetişecek ve müzeleri gezecekti. Salih Dayı'yı da kendisiyle gelmeye ikna etmeye çalışıyordu.

İlyas Usta İzmir'e gelmek istiyordu ama işten güçten kafasını kaldıramıyordu. Ocak'ın en küçüğü olarak kaldığı için bütün angaryalar üzerine yıkılmıştı. "Behruz Usta gitti herkes terfi etti, bir ben kıdem düştüm. Bu nasıl iştir, nasıl adalettir," diye homurdanıp duruyordu.

Haydar'dan aldığı bilgiye göre de, İstanbul taifesi arasında en fena dağıtanı Abbas Ağa olmuştu. Ortalık durulunca kendisi ve Solakları için koca bir hamamı süresiz kapatmıştı. Soğuklukta sofra kurdurup köçek oynatmakla meşguldu.

Mehmet Sinan ise, 12. Daire'nin kepenklerini kapat masıyla birlikte Sütunlu Salon'u bir güzel silip süpürmüş, süprüntüleri temizlemiş, yukarıdaki çocuklara, 'Beni rahat sız edenin kemiğini kırarım,' şeklinde bir ültimatom verip odasına kapanmıştı. Sadece kitap okuyup, müzik dinleyerek kafasını yatıştırmaya çalışıyordu.

Ahmet Paşa kızının yanına torun sevmeye ve karısını kanser etmeye gitmişti.

Yüzbaşı Sarp Gönen'in keyfine diyecek yoktu. Tam kar şısında güneş tatlı tatlı batıyordu. Karnı da yavaş yavaş acık maya başlamıştı. "Ne yesem, nerede yesem?" diye düşün mekteyken telefonu çaldı. Masanın üzerindeki alete baktı. Arayan bilinmeyen bir numaraydı. Biraz muallakta kaldık tan sonra her zamanki gibi dayanamayıp telefonu açtı. Kar şısında yine bozuk bir Türkçe

www.e-kitap.us

vardı. "Yüzbaşı?" dedi kar şıdaki ses, "Yan masadaki gazeteye bak. Altıncı sayfada sana haberler var."

Sarp, "Tatildeyim kardeşim," demeye hazırlanıyordu ki, telefon kapandı. Dönüp yan masaya baktı. Gerçekten bir gazete vardı, haberin kendisini ilgilendirdiğini de biliyordu çünkü okumuştu. İçinde, hatta tam ortasında durduğu bir olayın, son günlerde ülkenin en önemli gündem maddesi haline gelmiş olması heyecan vericiydi. 'El Mehebb pislik saçıyor,' diye bağırıyordu gazete. Bu adam ünlü Ortadoğulu lider Ebu Sina öldükten sonra örgütün başına geçen sözde barış yanlısı bir siyasetçiydi ve Türkiye ziyareti sırasında silahlı kuvvetlere komplo kurduğu suçlamasıyla jandarma tarafın dan tutuklanmıştı. Başlangıçta olay diplomatik bir skandal olarak nitelense de, jandarmanın sunduğu su götürmez deliller herkesin ağzını tıkamıştı. Bu el Mehebb denilen adam, Ebu Sina'nın Türkiye'de öldürülmesinden sonra ör gütün başına geçmişti ama eldeki deliller, adamın aynı zamanda Ortadoğu İntikam Tugayları isimli terör örgütünü el altından beslemekte olduğunu gösteriyordu. Bu örgüt de ismini, bazı Türk subaylarına, yani Sarp ile Doğan'a karşı düzenlediği bir suikastla ismini duyurmuştu. Soruşturma derinleştirildikte, el Mehebb'in Türkiye'deki bir çete ile işbir liğine giderek selefi Ebu Sina'yı öldürttüğü, aynı çeteyle bir likte silah ticareti işine girdikleri ortaya çıkmıştı. Kısacası gazete haklıydı. El Mehebb gerçekten pislik saçıyordu. Bu haberde Sarp'ı ilgilendiren iki önemli nokta vardı. Birincisi, bütün bu bilgiler Behzat Taner'in gösterdiği kasalardan çıkan dosyalardan sağlanmış ve jandarmaya ulaştırılmıştı, ikincisi ise, az bir zaman sonra üniformalarına kavuşacaktı.

Yüzbaşı bu haberle ilgili olarak, elindeki gazeteden daha fazla şey biliyordu ama ne olur ne olmaz diyerek altıncı say fayı açınca kucağına küçük bir kâğıt düştü. Bu bir mektuptu ve bu sefer de bozuk bir Türkçeyle yazılmıştı. Sarp mektubu alıp okumaya başladı. "Yüzbaşı," diye başlıyordu, "Çok iyi iş yaptın. Bize adını Alamut koydukları o bela yuvasına götürdün. Sana şükranlarımız var. Dai-i Ekber Hasan-ı Sabbah'ın Alamut'u fethinin üzerinden neredeyse bin yıl geçe cek. Herkes bilir ki cihan o kalenin şanından daha büyüğünü görmedi. Sen de bilirsin ki hiçbir şey ebedi değildir. Alamut da nihayeti gelince yıkılıp gitti, ama o kaledekiler, kalelerini ve dailerini asla unutmadı. Hepsi Alamut'un bir parçasını kalbine yerleştirdi. Bizim adımızı taklit etmek, şanımızdan istifade etmek isteyenler her zaman çıktı ama hepsinin de hakkından geldik. Biz Alamut'un şanını kalleşlere kalkan ol sun diye bugüne kadar taşımadık. Yalan yere, 'Biz Alamut'uz,' diyenlerin eceli olduk. Senin memleketindekiler de bu kalleşlerden biriydi. Alamut'un ismini kirletmeye baş ladıklarını duyunca yetiştik. Bil ki Yüzbaşı, biz gerçek 'dağın eskileri'. Hasan Sabbah'ın gerçek çocuklarıyız. Sen bize iti mat ettin, sırrımızı tuttun. Bil ki bundan sonra dağın dos tusun. Ne zaman başın sıkışırsa memleketinde üç büyük gazeteye 'Hasan Firuz' ismine ölüm ilanı ver. Biz seni bulu ruz. Bu mektubu yok et.. Dağın ışığı üzerine vursun, Alamut'tan selam olsun!"

Sarp, "Haydi bakalım," diye söylenerek, kâğıdı yırt maya başladı. Onca şeyi gördükten sonra buna şaşıracak değildi. Çakmağını kül tablasındaki parçalara doğru tutar ken bir taraftan da düşünüyordu. Ne kadar çok şeye sahip ol muştu öyle... Büyü denen şeyi ilk Salih Usta'nın elinde gör müştü. Nasıl da korkmuştu. Ama daha önemli soru, gör düğü bunca şeyi nasıl olup da kabullendiğiydi. Aklını birarada tutmayı nasıl becermişti. Sadece kendine has bir yetenek olamazdı. Doğan da gayet iyi idare etmişti çünkü. Belki de çoktan delirmişti de farkında değildi. Belki de en doğru açık lamaya Ahmet Paşa, 12. Daire'ye geldiği ilk gün yapmıştı. "Gerçek karşınıza çıkandır," demişti Paşa, "Gerçek gördüğünüzdür, canınızı yakandır, sizi öldürendir."

Haklıydı. Karşı karşıya kaldıkları anda artık sorun inanıp inanamamanın ötesine geçmişti. Ama karşı karşıya kalmaları yetmemiş, yeni gerçeklerinin canlarını iyice yak ması gerekmişti. Yüzbaşı, Bahar'ın İstanbul'a ilk geldiği günü düşündü. Kızın suratını o halde görünce her şeyi sor gulamayı bir kenara bırakmış, bütün o vampirler, büyücüler, oradan buradan çıkıveren insanlara hayatının doğal bir par çasıymış gibi bakmaya başlamıştı. Gerçek insanın canını yakandı ve az önce ensesine inen sert bir tokat canını fena halde yakmıştı. Yüzbaşı şaşılaşan gözleriyle arkasına bak maya çalıştı. İlyas Usta tartışılmaz bir gerçekti. Kocaman bir gülümsemeyle, "Acıdı mı Yüzbaşım?" diye de soruyordu.

"Ne acıyacak?" dedi Sarp. Kalkıp Usta'yı kucakladı: "E hani işin çoktu? Gelemiyordum?"

"Kaçtım," diye cevap verdi Usta, "Yok Hatun'un evini Behruz Usta'nın konağına taşı, yok Elifin evini boşalt. Canıma tak etti,"

www.e-kitap.us

"E nasıl oralar?"

"Aman iyi. Elleme iyi kalsın."

Sarp güldü. Usta'yı sandalyeye oturtup demlisinden bir çay söyledi. Ayrılalı fazla olmamıştı ama yine de bu adamı özlemişti. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra Usta ku maşa sarılı koca bir paketi Sarp'in kucağına bıraktı. "Al," de di, "Niran Hatun gönderdi. Yalnız burada açma. Kenarından bak, evde oynarsın."

Yüzbaşı merakla birkaç düğümünü gevşetip bezi sıyırdı. Büyükçe bir kafesti bu. İçinde ise kırmızı gövdeleri ve sarı mavi kanatlarıyla iki kanatlı alevcik vardı. Sıkıntıyla uçuşuyorlardı. Sarp küçük bir kahkaha attı. "Aşıları tamam mı bunların?" diye sordu Usta'ya. Gülüşmeye başladılar. Hayat güzeldi. Üç gün de olsa, üç asır da olsa yaşamaya değerdi. Yeter ki içine insanın kendisinden bir parça damlasındı. Tam kendinden ama... O parça gider, ne yapar eder sevecek, avunacak, didinecek, yani hayatta kalmaya yaraya cak bir şeyler bulurdu. Korkmamak lazımdı. İşte Bahar, Konak tarafından topuklu adımlarla geliyordu. Güzeldi ve güzel olacaktı...

BU MACERANIN SONU

www.e-kitap.us

Tüm kitap severleri Saklı Kütüphane'ye bekliyoruz.

Not.
Bu e-kitap tanıtım amaçlıdır. Sevdiğiniz bir yazarın zarar görmesini istemiyorsanız ön izleme yaptıktan sonra beğendiyseniz lütfen satın alınız.Hiç birşey baskılı bir kitabı elinize alıp okumanın vereceği keyfi veremez

Orodruin & Kahin

www.e-kitap.us

www.e-kitap.us

Hazırlayan ve redakte eden: Salman&Arkadaş